

LƯU HIỂU KHÁNH

TỪ NGÔI SAO
ĐIỆN ẢNH
ĐẾN
NỮ
TỶ PHÚ

(Tự truyện của
Lưu Hiểu Khánh,
ngôi sao điện ảnh
Trung quốc)

Giới thiệu về tác giả:

LƯU HIỂU KHÁNH

* Sinh ngày 30.10.1955 tại Tứ Xuyên - Trung Quốc.

* Tốt nghiệp Học viện Âm nhạc Tứ Xuyên (1970)

* Từ 1980 là diễn viên điện ảnh tại xưởng phim truyền Bắc Kinh.

* Đã tham gia đóng vai chính trong hơn 20 bộ phim do Trung Quốc và Nước ngoài sản xuất, thu đĩa hát, viết sách.

* Đã từng đoạt nhiều giải thưởng điện ảnh trong nước và quốc tế, nhiều lần được bình chọn là "Nữ diễn viên điện ảnh được yêu thích nhất"

* Hiện là chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc tập đoàn công ty - xí nghiệp "Lưu Hiểu Khánh"

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

CÁC SỰ KIỆN VÀ NHÂN VẬT
NỔI TIẾNG TRUNG QUỐC

LƯU HIẾU KHÁNH
TỪ NGÔI SAO MÀN BẠC
ĐẾN NỮ TỬ PHÚ

download sach mien phi .com
Download Sách Hay | Đọc Sách Online

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ THÔNG TIN
HÀ NỘI - 1997

MỞ ĐẦU

Tôi ngồi trên máy bay. Đây là chiếc máy bay siêu âm 754. Trời xanh và mây trắng. Các nhân viên tùy tùng ngồi thành hàng ngay ngắn ở đằng sau tôi.

Họ ghé tai thì thầm bàn bạc với nhau về kế hoạch và các công việc.

Chúng tôi bay từ Bắc Kinh đi Thâm Quyển.

downloadsachmienphi.com

Vừa dự lễ giới thiệu bộ phim dài tập "Vô Tắc Thiên" xong, tôi liên bay đi Thâm Quyển để giới thiệu các đồ mỹ phẩm mang tên "Hiếu Khánh" và các sản phẩm khác.

Máy bay đang bay với tốc độ 980km/g nhưng bạn không thấy rõ được cái cảm giác tốc độ đó. Tôi ngồi ở phía trước. Không có gì ngăn cản được tầm mắt nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời đang trải tràn rực rỡ. Bỗng nhiên một cảm giác kỳ lạ dâng lên, dâng lên khắp người tôi: tôi không phải là một mình tinh màn bạc nữa, chỉ ít thì cũng không phải là đơn thuần là một mình tinh màn bạc mà thôi.

Trong buổi lễ giới thiệu bộ phim Vô Tắc Thiên vừa mới được kết thúc tại một khách sạn sang trọng, mặc dù mấy năm gần đây luôn luôn xuất hiện trước mọi người với tư cách là một diễn viên điện ảnh nhưng bỗng nhiên tôi lại thấy một chút lúng túng. Ngồi giữa những người lãnh đạo Trung Ương, trước mặt là những nhà sản xuất phim, đạo diễn, hoá trang... tôi bỗng thấy mình không còn phải đứng mũi chịu sào, lo liệu mọi bề nữa. Cái cảm giác này làm cho tôi thấy nhẹ nhõm nhưng lại thấy xa lạ.

Mấy năm nay tôi hoàn thành hai vai trò ở hai lĩnh vực khác nhau: lau đi lớp sơn phấn trang điểm trở thành một người kinh doanh, thoát ra từ trong tấm áo choàng của chế độ nghệ thuật tập thể để trở thành một nhà lãnh đạo doanh nghiệp, nhà quyết sách có tiếng tăm.

Bị vây bởi khối thuốc lá nồng nặc trong những cuộc hội nghị bàn tròn, đắm mình vào giới kinh doanh chỉ toàn là đàn ông, còn mình thì lại mềm yếu và trẻ tuổi, khi đó tôi chỉ sợ mình không ngồi vững nổi trên chiếc ghế hoặc là khi thấy giọng nói của mình không đủ sức vang để đàm phán, tôi lại lấy làm kinh ngạc khi nghĩ về cái sự nghiệp vĩ đại mà chúng ta đang tiến hành, cái sự nghiệp mà trước kia có muốn cũng không dám nghĩ tới.

Cuộc đời vẫn luôn luôn ngẫu nhiên đối với chúng ta như thế này: trong một nháy mắt đặc biệt nào đó mà ông bà ngoại ta ở bên nhau và có được mẹ ta. Bố và mẹ ta kết

hợp với nhau và thật là đúng lúc thì mới có ta. Hơn nữa, còn biết bao nhiêu sinh mệnh không được ra đời.

Cảm nhận được sự vĩ đại của cội Niết Bàn trời đất, đắm mình trong cội mệnh mông của đời người, tôi quyết tâm phải thực hiện bằng được điều mà mình đặt ra - muốn làm là phải làm ngay.

Tôi là một người may mắn, ít nhất là về điểm này có thể nói như vậy được, với trái tim gần như là cảm kích, tôi đã tiêu phí mất mười mấy năm thanh xuân của mình.

Phấn đấu, thành công, lo nghĩ, sợ hãi chiếm đầy hết thời gian và không gian của tôi, cho đến một ngày kia giật mình ngó quanh lại thì đã hơn 30 tuổi rồi. Nhớ lại xem những năm tháng của mình đã đi về đâu? Từ 20 tuổi đến 30 tuổi là thời gian huy hoàng nhất tôi đã làm được những gì? Không thể nghĩ ra được. Trong cội ký ức mờ nhạt tôi cảm thấy rằng dường như thời gian đã bị trôi đi trên trường quay hỗn loạn hay trong phòng ghi âm tôi tắm bức bối. Tôi còn lại những gì? Đó là sự trống rỗng, trù tuợng. Xem ra ánh hào quang xung quanh ta thực chất chỉ là bốn chữ "Minh tinh màn bạc" tàn khốc lạnh lẽo mà thôi.

Từ khi còn bé đến bây giờ, trong cội sâu xa luôn có một sức mạnh nào đó sai khiến tôi, cũng có thể đó là

một loại trực giác đặc biệt. Mỗi khi tới một giờ phút quan trọng hay một ngã ba đường nào, dường như có một giọng nói bảo cho tôi biết phải đi theo đường nào, có đôi bàn tay vô hình đẩy tôi đi về một nơi nào đó. Những con đường và những nơi đó cuối cùng bao giờ cũng dẫn tôi đến thành công này đến thành công khác. Mặc dù có những con đường khi đó còn đầy bùn đất khó đi làm tôi như đứng kê trên bờ tuyết vọng nhưng cuối cùng bao giờ tôi cũng vượt qua và còn có được những thu hoạch bất ngờ ngoài ý muốn.

Những cảm giác này khiến trong tôi luôn tồn tại một thước đo vô hình, dùng thước ấy mà đo tôi có thể biết được mình có nên làm việc này không và có thành công không. Những công việc đã được đo bằng cái thước đó thì mặc dù khí hậu rất khó khăn vất vả nhưng tôi luôn cảm giác dễ chịu và thoải mái. Còn những công việc không được đo bằng cái thước đó thì về cơ bản là tôi không làm và không muốn làm. Do vậy tôi luôn luôn thuận theo cái lẽ tự nhiên. Tôi làm những việc mà tôi thích làm và cố gắng để hoàn thành nó; tôi đã thực hiện được toàn bộ quá trình từ bắt buộc mình tới dần dần không ép buộc và tới chỗ hoàn toàn không ép buộc mình làm những việc mà tôi không thích.

Cho tới nay, tôi cho rằng diễn viên điện ảnh chỉ là một kẻ sinh nhai chứ không phải là một sự nghiệp.

Mặc dù tôi rất yêu điện ảnh, đã vì nó mà bỏ ra những năm tháng rực rỡ nhất của đời mình và đã được báo đáp lại rất nhiều. Tôi đã sáu lần được giải thưởng "Trăm hoa" và "Kim kê" và còn được bầu là nữ diễn viên đẹp nhất. Bất luận là cuốn sách do tôi viết, những việc tôi làm, những bài ca do tôi hát, những bộ phim do tôi sắm vai, hay là những câu chuyện tình yêu, những vụ kiện tụng của tôi đều rất nổi tiếng; nghe nói có người để được gặp tôi họ dám bỏ ra cả triệu đôla Mỹ, lại có người để được nhìn thấy tôi đã phải trả bằng cả sinh mạng quý giá, có người vì muốn được nói chuyện với tôi một câu mà đã bị đám đông chen lấn đâm lên người. Mặc dù tôi thấy rằng cái quý giá này là quá đắt và cho rằng sự hy sinh máu thịt của mình đúng là nghiệp chướng từ kiếp trước, nhưng tôi tin rằng mức độ cũng không đến nỗi như vậy. Nhưng tôi muốn diễn một vai gì là tôi diễn được vai đó, muốn tìm một người hợp tác tốt nhất là có thể tìm được người hợp tác tốt nhất. Trong vương quốc tự do của nghệ thuật tôi muốn làm gì là cũng đều làm được. Đó là sự thực không thể bác bỏ được.

Phải chăng cũng có thể là già néo đứt dây? Nỗi phiền muộn và lo lắng luôn thường trực ở trong tôi và hơn thế nữa nó ngày càng lớn dần lên. Mấy năm trước thì sao? Ít nhất là mười năm trước, có một giọng nói không ngừng nói với tôi "Đủ rồi, đủ rồi! Hãy đi làm một công việc mới đi, đã đến lúc rồi đấy..." Giọng nói càng ngày càng lớn, càng

ngày càng nhắc đi nhắc lại nhiều lần, cho đến khi nó luôn đánh thức tôi dậy giữa giấc mơ.

Làm công việc mới? Làm việc gì? Tôi hoàn toàn mù mịt. Tất cả những ai thân thiết với tôi đều biết làm một công việc mới chính là nhu cầu của tôi từ trước tới giờ: học âm nhạc thấy đã đủ rồi thì đi đóng phim, đóng phim thấy đủ thì lại viết sách, sau khi viết sách thì lại hát để ghi đĩa từ, không thoả mãn thì làm người sản xuất phim, hết phim tình cảm lại sang phim võ hiệp. Nữ hoàng hay gái điểm tôi cũng đã từng sắm vai, dù đang có, gọi tình có, già có, trẻ có; có lẽ chỉ còn vai thần kinh và vai gái già là tôi chưa đóng nữa thôi.

Do liên tục phải đóng phim nên tôi cảm thấy rất mệt mỏi và thực sự đã không thể che dấu nỗi nỗi chán ngán với điện ảnh, tôi luôn luôn nói đi nói lại nhiều lần với những người trong nhóm làm phim rằng "Tôi không muốn đóng phim nữa. Tôi chán lắm rồi". Tôi giống như thím Tường Lâm tự mình nói với mình đến lần thứ tám. Nhưng đến lần thứ chín, thứ mười, bỗng dưng có người nói với tôi "Cô không được phép nói như vậy, vẫn còn sớm lắm, bây giờ đang là lúc thời đại thay đổi đấy". Đó là Khương Văn, khi đó anh mới 22 tuổi.

Giống như là bị đâm vào sau lưng, từ đó tôi bắt đầu cuộc tranh luận lâu dài và kịch liệt thậm chí nhiều

lúc là cãi nhau với Khương Văn. Biết nghe những ý kiến bất đồng với mình, nắm bắt những tin tức phản diện là sở trường của tôi.

Không biết đã có đến bao nhiêu lần chúng tôi đã cãi vã nhau ngay tại trường quay về vấn đề "kịch nói hơn hay là điện ảnh hơn" khiến cho việc quay phim phải ngừng trệ. Đạo diễn và các diễn viên khác trong đoàn làm phim đành phải chờ cho đến khi chúng tôi cãi nhau xong mới có thể bắt đầu lại công việc được.

Nhưng thực sự là tôi không muốn đóng phim nữa. Thật sự là không muốn nữa. Tôi không còn hứng thú gì trước những kịch bản, những đạo diễn có tiếng tăm nữa. Điện ảnh không còn chút mới mẻ hay tính hấp dẫn đối với một người "Có mối nối cũ" như tôi nữa. Tôi không muốn làm một công việc trong một thời gian dài đến như vậy. Giống như là một món ăn ngon mà phải ăn nhiều lần thì cũng phát ngán, điện ảnh cũng vậy.

Tôi ghét mọi thứ thuộc về mình tinh mần bạc: thăm viếng, chụp ảnh, tham dự các loại hội nghị, thù tiếp khách khứa. Tôi bắt đầu không gặp các phóng viên, cãi nhau với họ, không tham dự vào các cuộc hội họp hay hoạt động gì có từ ba người trở lên. Chỉ cần nhìn thấy máy quay phim hay máy ảnh chĩa vào mình là tự nhiên tôi lại phản ứng mà hét lên "Không".

Và lúc đó tôi cũng rất nghèo. Mặc dù tiếng tăm lẫy lừng nhưng tôi lại không chuẩn bị được những điều kiện vật chất tối thiểu nhất cho cuộc sống. Tôi không có nhà ở, cũng không có quần áo dạ hội, lại còn bao nhiêu là chuyện kiện tụng rắc rối khác? Nào là trốn thuế, ly hôn, nào là cãi nhau với phóng viên, đánh khán giả, nào là quan hệ lãng nhãng... Tất cả mọi chi phí đều được tính vống theo đẳng cấp của người diễn viên, mà tiền lương thì không được tăng lên chút nào. Đồng lương một tháng 50 tệ đáng thương của tôi đã cùng tôi vật lộn một cách rất lâu dài, bên bĩ, vất vả với cả xã hội rộng lớn và trở thành chuyện châu chấu đá xe hoang đường và buồn cười. Sau khi bị bánh xe to lớn của xã hội đè bẹp một cách nhanh chóng, tôi khi đó đang sức cùng lực kiệt, bỗng cảm thấy chán nản trước sự bất lực của bản thân mình. Dâu mắt rồi cái danh hiệu mình tinh mần bạc? Sống như vậy thì có ý nghĩa gì nữa? Mười mấy năm tuổi trẻ để đổi lấy một đồng rác hỗn độn như vậy sao? Chẳng phải là tôi đã có 1/4 số dâu trên thế giới là khán giả đó sao? Nếu như mỗi một khán giả gửi cho tôi một đồng bạc, không, một nửa số khán giả thôi, không phải, chỉ cần 1/3, 1/4, 1/8, 1/80 hay 1/100 số khán giả đó, mỗi người gửi cho tôi một đồng bạc thì đã là một số lượng như thế nào? Chắc chắn có thể khẳng định được rằng mọi cái sẽ khác rất nhiều.

Nhưng không có ai gửi tiền cho tôi cả. Không có bất kỳ ai gửi cho tôi một đồng nào. Chỉ có một khán giả gửi tiền cho tôi để nhờ tôi mua một quyển sách nào đó, tôi thấy số tiền không đủ để mua sách nên đã gửi trả lại nguyên xi.

Tôi vật vã, giãy giụa trong sự phẫn nộ và đau thương.

Một mình tôi cô đơn, lẻ loi.

Sau đó thì tôi rơi vào trầm mặc. Không phải là bị tiêu diệt trong trầm mặc mà là nổ tung ra trong trầm mặc. Tất nhiên là tôi không muốn mình bị diệt vong. Cuối cùng thì có một ngày tôi đã nổ tung lên. Ngay sau đó thì tôi đi Pháp. Đi để xa rời cái danh tiếng là mình tinh mần bạc. Lần này tôi đã đi 9 tháng trời.

Mặc dù tôi đã tham gia đóng phim truyền hình dài tập "Phong hoa tuyết đại" nhưng tất cả đều có ý nghĩa mới đối với tôi. Tôi đã đứng trước một cuộc khiêu chiến mới, trong lần thứ hai bứt lên trên cuộc sống này tôi đã bước vào một cuộc sống hoàn toàn mới.

Trong những buổi thông báo báo chí nhiều không thể đếm hết được, vấn đề mà tôi bị hỏi tương đối nhiều là "Có gì khác nhau giữa một nhà kinh doanh và một diễn viên? Có thể nói cùng chúng tôi về những vui buồn trong kinh doanh của chị được không?"

Khắp thiên hạ nhan nhản các loại báo, báo nào cũng dấy lên làn sóng mạnh mẽ về "Hiện tượng Lưu Hiểu Khánh": "Lưu Hiểu Khánh mua 200 ha đất ở tỉnh x.x.", "Lưu Hiểu Khánh đầu tư x.x. triệu ở tỉnh x.x để xây dựng một khu ăn chơi", "Lưu Hiểu Khánh...", "đồ mỹ phẩm hiệu "Hiểu Khánh" bán đắt như tôm tươi", "đồ uống "Hiểu Khánh"..." hư hư thực thực, không biết đầu mà lần.

Và những tin tức sau đó "Lưu Hiểu Khánh lấy đâu ra nhiều tiền thế?" Thế là giới báo chí lại vất bỏ chính con người tôi để vây quanh cái túi tiền của tôi, để mà bàn tán với nhiều giả thuyết khác nhau.

Những thư từ đề nghị tôi ủng hộ, giúp đỡ tiền nong chất cao như núi, cứ làm như ngày nào ở đây cũng rơi xuống một trận "mưa tiền", mà cũng chỉ rơi vào mỗi chỗ túi của tôi mà thôi.

Có rất nhiều người đoán là tôi đã đào được mỏ vàng, không khách khí gì mà đến thẳng công ty tôi để xin tiền, tôi không có mặt ở đấy hoặc cho không đủ như yên cầu là họ chửi mắng tôi, làm như đấy là ngân hàng của nhà anh ta ấy không bằng.

Làm bất cứ việc gì, mua bất cứ thứ gì, chỉ cần nhìn thấy danh thiếp của công ty tôi là họ nói giá cao vồng lên. Người đến tìm tôi để vay tiền, gọi tôi đầu tư

mười nước, ngày ngày có đủ mọi hạng người ở khắp mọi miền trên đất nước đến công ty tôi, chỉ khổ cho các nhân viên phải lo đón tiếp một cách vất vả.

Nhân viên của công ty ngày càng đông, phạm vi kinh doanh cũng ngày càng mở rộng nhưng vẫn cứ không đáp ứng yêu cầu của xã hội.

Tôi lại một lần nữa rơi vào trong sự bao vây của dư luận. Mặc dù mục đích của tôi là "buông rèm chấp chính", lui về ở ẩn nhưng người ta vẫn cứ đẩy tôi ra phía trước.

Ở đây vấn đề lớn nhất vẫn là "làm thế nào mà từ một diễn viên bạn trở thành một tỷ phú":

Ai cũng muốn giàu - Ai cũng muốn tìm hiểu và học tập cách làm giàu của người khác.

Hỏi nhiều mãi rồi thì tự nhiên sẽ cảm thấy nhàm chán. Phải dứt khoát liều một phen, tự mình dãi bày ra hết. Đây chính là lý do đầu tiên để tôi viết cuốn sách này.

Nhớ lại một cách trọn vẹn quá trình từ một mình tinh mần bạc tới một doanh nhân, một quãng đường đầy rẫy những mạo hiểm, và thế là ngay từ đầu tôi định đặt tên cho cuốn sách này là "Sáu lần khủng hoảng của tôi"... Chắc chắn là tôi thấy không phải chỉ có 6 lần khủng hoảng, nhưng đó là những lần lớn nhất. Thực ra trong đầu tôi luôn cảm thấy rang cần đặt tên cho cuốn sách này là "X lần khủng

hoảng của tôi” rồi sau đó đếm xem có bao nhiêu lần
khủng hoảng rồi điền vào dấu X đó.

Suốt ngày bận rộn với công việc nên chuyện
viết sách đành phải gác lại. Cho mãi tới một hôm có
một ông tên là Vương Tinh từ Thâm Quyển tới thăm,
nói chuyện sắp tới sẽ tổ chức một buổi bán đấu giá
các tác phẩm văn học.

Ông Vương: Chúng tôi dự định sẽ tổ chức một
buổi đấu giá các tác phẩm văn học ở
Thâm Quyển, hy vọng sẽ được sự
giúp đỡ của chị.

Tôi: Bán đấu giá các tác phẩm văn học à?
Liệu có làm được không?

Ông Vương: Chúng tôi muốn thông qua hoạt động
này để nâng cao địa vị văn hoá, từ đó
khiến cho văn hoá kết hợp được với
kinh tế. Chúng tôi muốn làm một buổi
như vậy. Rất mong chị tham gia và
ủng hộ hoạt động này.

Tôi: Ôi, vậy thì có thể khẳng định được là
sách của tôi sẽ có giá cao nhất (cười).

Ông Vương: (Cười) Thế nên chúng tôi muốn có một
cuốn sách của chị.

Tôi: Tôi không có một cuốn sách nào cả mà chỉ có một tiêu đề thôi. Đưa tiêu đề cho các anh có được không?

Ông Vương: Tiêu đề cũng được. Mà đó là tiêu đề gì vậy?

Tôi: "Sáu lần khủng hoảng của tôi" (*đột nhiên tôi nghĩ lại*), không, đó là "Từ một mình tinh mần bạc tới nhà tỷ phú". (Tôi cầm lấy giấy bút và viết "Từ một mình tinh mần bạc tới nhà tỷ phú" ra giấy) (*Tôi nghĩ một lát rồi lại nói*) Không đúng, nhà tỷ phú thường là đàn ông, không phải là "từ một mình tinh mần bạc tới bà tỷ phú".

Ông Vương: "Bà tỷ phú" nghe có vẻ già quá, phải là "nữ tỷ phú" mới đúng.

Tôi: (*Cười một cách thoải mái*) Đúng đấy.

Mọi người đều cười vui vẻ. Tôi xoá chữ trong "nhà tỷ phú" đi mà thay vào đó là "nữ". Thế là đã hình thành tiêu đề cho quyển sách mà nay bạn đang cầm trong tay.

Sau đó tôi cũng quên ngay chuyện này. Trong tiềm thức của tôi, chuyện bán đấu giá các tác phẩm văn học là chuyện không thể làm được, đặc biệt là ở Thâm Quyển, nơi mà người ta vẫn coi là "sa mạc của văn học".

Trong thời gian đó, ông Vương Tinh cũng đã vài lần liên lạc với tôi, đại khái khoảng hai hay ba lần, yêu cầu tôi viết thư uỷ nhiệm gì đó, tôi viết vội mấy chữ và Fax đi ngay, sau đó tôi cũng quên bằng chuyện này.

Mấy tháng sau, bỗng nhiên một hôm đang lật giở mấy trang báo tôi thấy hàng chữ lớn "Từ mình tình màn ảnh đến nữ tỷ phú" của Lưu Hiểu Khánh đã bán đấu giá được 170.000 đồng". 170.000 đồng! Y hệt như con số mà mấy năm trước đây tôi đã bị liên lụy vì chuyện kiện tụng trốn thuế. Vẫn còn chưa kịp định thần thì lại thấy có tin con số ấy đã lên tới 500.000, 800.000 đồng. Một tháng sau đó, Ban tổ chức mời tôi đến Thâm Quyển.

Ở Thâm Quyển, cuối cùng thì cuốn sách của tôi được bán đấu giá với giá 1.080.000 đồng. Nói là sách của tôi nhưng thực ra đó chỉ là cái đề mục, bởi vì tôi đã viết gì đâu.

Thế là giống như đeo gông vào cổ, tự nhiên tôi không viết không được.

1. ĐIỆN ẢNH ĐÚNG LÀ MỘT NGHỀ TÀN KHỐC.

Giở giấy ra và ngồi trước bàn. Trong óc tôi hiện ra rất nhanh nhiều sự kiện mà tôi không làm thế nào để nó dừng lại ngay được. So với lời viết "Con đường của tôi", 10 năm đã qua, có nhiều chuyện hơn rất nhiều. Nghĩ lại những ngày còn bé tí tôi mới thấy rằng "Làm người khó, làm con gái khó, làm một người con gái nổi tiếng lại càng khó nhưng làm một người con gái nổi tiếng độc thân lại còn khó hơn nhiều".

Đã 10 năm trôi qua. Thời gian trôi đi quá nhanh, chỉ một nháy mắt mà tôi đã từ một đứa bé gái trở thành một người con gái trưởng thành. Tôi đã có tất cả: Tiền bạc, danh tiếng, địa vị, thành công, sắc đẹp, sự khoẻ mạnh, đồng thời tôi cũng đã có một gia đình êm ấm, một tình yêu lý tưởng.

Nhưng cũng giống như mặt trăng vậy, nhìn vào thì thấy nó sáng trong, rực rỡ, treo cao trên bầu trời, nhưng ở đằng sau của mặt trăng thì lồi lõm, mấp mô, chỉ có sự lạnh lẽo thê lương.

Còn nhớ hồi đầu năm 1991, đài truyền hình Hồng Công đã quay một cuốn phim "Lưu Hiểu Khánh đằng sau cuộc đời điện ảnh", họ còn thu xếp cho các nhà báo tới để đối thoại với tôi. Có một nhà báo đã hỏi tôi "Điều may mắn nhất trong cuộc đời của chị là gì?", tôi đã trả lời "Đó là được trở thành một diễn viên điện ảnh". Họ lại hỏi "Vậy thì chị cho rằng điều bất hạnh, đáng tiếc nhất là gì?" Tôi trả lời "Đó là trở thành một minh tinh màn bạc". Tôi đã trở thành minh tinh màn bạc từ khi nào vậy? Ngày nào? Lúc nào? Tôi cũng không nhớ rõ nữa. Tôi là minh tinh sao?

Sự thực đã bày ra trước mắt: Bao nhiêu là hào nhoáng, bao nhiêu là buồn nhớ, bao nhiêu là gian khó. Điện ảnh thật đúng là một nghề vô cùng tàn khốc.

Tôi thừa nhận rằng tôi đã từng có những giờ phút bông bênh, đó là khi tôi còn là một thiếu nữ. Khi tôi đóng xong bộ phim đầu tiên "Nam Hải trưởng thành", gặp tôi là người ta gọi tôi bằng cái tên "cô gái ngọt ngào", khi tôi đóng trong các phim "Bông hoa nhỏ", "Hôn lễ" và "Gia đình ấy" cứ hễ ra khỏi nhà là người ta lại gọi tên "Lưu Hiểu Khánh", khi lần đầu tiên thấy người ta quây lấy tôi vòng trong vòng ngoài để xin chữ ký, khi lần đầu tiên ảnh của tôi được đăng trên bìa của tạp chí "Điện ảnh đại chúng" - một tạp chí có uy tín nhất Trung Quốc, cảm giác lâng lâng đã lan khắp người tôi.

Xem bất kỳ một tạp chí điện ảnh nào, bất kỳ một buổi biểu diễn ca nhạc nào hay ngồi trong một rạp chiếu phim nào đó tôi đều rất lấy làm vô cùng tự hào vì mình là một diễn viên điện ảnh, đang theo đuổi sự nghiệp điện ảnh. Hàm ý sâu sắc của bốn chữ "vô cùng tự hào" cũng được tôi lĩnh hội một cách sâu sắc nhất trong thời gian này. Khi đó tôi đang say sưa ngây ngất và sung sướng.

Tôi nghĩ rằng mỗi một người đã thành công nào cũng đều trải qua quá trình đó như tôi.

Theo đuổi sự nghiệp điện ảnh đã gần 20 năm, tận mắt đã nhìn thấy bao nhiêu ngôi sao lấp lánh trong dải ngân hà đã bị tắt ngấm, có những người chỉ loé lên như một tia chớp rồi thì chẳng thấy đâu nữa nên vì thế mà tôi đã toát mồ hôi hột lo cho hoàn cảnh lúc đó của mình.

Không vượt qua được thử thách tất nhiên là đáng buồn, những người đứng vững được trước thử thách của thành công là rất ít. Bị ngã mà dám đứng dậy, lau sạch vết máu trên mình mà tiếp tục tiến lên thì bản lĩnh còn cao hơn, cao hơn rất nhiều so với những người đứng vững được trước thành công.

Tuổi còn trẻ mà thành công quá sớm, trên vai mang một gánh nặng hoặc đa bị xã hội định hình thì

rất khó có thể vượt qua được chính mình hoặc là sẽ có tư tưởng tự thoả mãn với bản thân mình mà không chịu phấn đấu vươn lên. Về một ý nghĩa nhất định mà nói thì sự thành công sẽ bóp nghẹt người thành công.

Đặc biệt là trong nghề điện ảnh, trước khi thành công thì những người thành công không thể tự lựa chọn kịch bản theo ý mình được. Có được một vai diễn đã là khó khăn lắm rồi, về cơ bản là họ không thể và cũng không dám đưa ra ý kiến gì khác được. Cũng có thể vai diễn đầu tiên không phải là sở trường của anh ta (hay cô ta), chẳng qua thì phải cố mà làm thôi. Cố gắng mà đóng trọn vẹn vai diễn của mình, rồi may nhờ sự phối hợp đúng ý giữa đạo diễn, quay phim, người hoá trang mà anh ta đã thành công trong lớp vỏ bọc đẹp đẽ, thế là những lời ngợi khen, những vinh dự thi nhau ùn ùn kéo đến, bịt chặt tai anh ta lại. Lúc đầu còn nghi ngờ bản thân mình không biết có đúng là tài giỏi như người ta vẫn ca ngợi không nhưng ngày này qua ngày khác, cả một thời gian dài, được bao bọc giữa những lời nịnh nọt tâng bốc thế là trở thành câu chuyện "Tam nhân thành hổ".

Bạn có biết câu chuyện "Tam nhân thành hổ" là như thế nào không?

Có một ông A chạy từ trên phố về nói với ông B rằng trên phố có một con hổ nhưng ông B cười lớn mà rằng "Làm gì có hổ ở đây". Lại có một ông C chạy tới nói

với ông B rang trên phố có hổ, lại còn miêu tả màu sắc nó lốm đốm như thế nào. Ông B nửa tin nửa ngờ. Rồi ông D lại chạy đến, nói rằng trên phố có một con hổ đang bắt người ăn thịt. Ông B sợ đến tái mặt, quăng cả túi xách, co giò chạy mất.

Ba người mà còn có thể dọa hổ được, vậy thì hàng trăm người hàng ngàn người, hàng vạn người và hàng triệu người thì sao? Há chẳng phải là có thể tạo ra được chuyện núi biết đi, nước chảy ngược hay sao?

Những người thành công đó đều mới bắt đầu bước vào đời, chưa được trang bị năng lực phân biệt phải trái và tất nhiên cũng chưa có sức đề kháng, thế là tự mình cho rằng bản thân mình sinh ra đã là một con người vĩ đại rồi, thậm chí còn cho rằng bản thân mình còn xuất sắc hơn so với đánh giá của mọi người, và cũng coi vai đóng đầu tiên của mình là sở trường, cho dù vai ấy không phải là thích hợp gì cho lắm, tự dừng lại gánh trên vai gánh nặng tâm lý của thành công. Họ không dám vượt qua chính mình, không thể phủ định quá khứ, sợ thất bại, họ diễn không có gì sáng tạo cả, cứ lặp đi lặp lại một kiểu cũ rích, cho đến khi người xem bực mình mà vứt bỏ. Còn trên thực tế, có thể tài hoa thực sự của họ vẫn chưa được phát huy, giờ phút thành công thực sự của họ còn chưa đến và cũng sẽ không có cơ hội đến nữa rồi.

Cũng có người may mắn, trong một bộ phim nào đấy tài năng của họ đã được mọi người khẳng định, thế là xã hội và giới điện ảnh đổ xô tới và định hình luôn cho người thành công đó, chỉ cho anh (hay cô) ta đóng một loại vai nào đó, không cho anh (hay cô) ta được tự sáng tạo, và thế là chính tay họ đã bóp chết một tài năng thật sự.

Năm 1980, giải "Trăm hoa" lần thứ 3 của điện ảnh Trung Quốc bắt đầu phát phiếu trưng cầu ý kiến trên toàn quốc.

Nền điện ảnh Trung Quốc khi đó hoàn toàn khác với bây giờ.

downloadsachmienphi.com

Khi đó, điện ảnh là hoạt động giải trí duy nhất của mọi người dân Trung Quốc. Không có vô tuyến, không có karaoke, không có khiêu vũ, không có kinh doanh do vậy mà cũng không phải lo kiếm tiền, trước đó thậm chí còn không có phim ảnh nữa kia. "Cách mạng đại văn hoá" đã khiến cho nền điện ảnh Trung Quốc phải ngừng trệ lại 10 năm trời.

Là những diễn viên điện ảnh từ sau thời kỳ "Cách mạng đại văn hoá", chúng tôi là những người từ khắp mọi miền trên đất nước hội tụ về, tuyệt đại bộ phận còn chưa hề trải qua rèn luyện biểu diễn chuyên nghiệp, chỉ là dựa vào năng khiếu mà thôi. Nhưng điện

ảnh là hòn ngọc quý trên vương miện nghệ thuật đã độc chiếm thiên hạ trên toàn đất Trung Quốc. Có thể nói một cách hoàn toàn không hề phô trương rằng, chúng tôi những người làm điện ảnh khi đó đã chiếm được số người xem bằng một phần tư số dân trên thế giới.

Dường như không một ai là không xem và không thích xem phim, những tác phẩm của chúng tôi đã chiếm một thời gian đáng kể trong đời sống của mọi người và có ảnh hưởng tới cuộc sống của họ, thậm chí còn có tác dụng to lớn đối với cuộc sống của mọi người trong một giai đoạn nhất định.

Với tình trạng như vậy thì ta có thể tưởng tượng ra được sức ảnh hưởng của việc bình chọn "giải thưởng Trăm hoa".

Trước đó đã có hai lần bình chọn "giải thưởng Trăm hoa". Sau khi chấm dứt "Cách mạng đại văn hoá" được 10 năm thì bắt đầu khôi phục lại hoạt động "giải thưởng Trăm hoa", còn "giải thưởng Kim kê" thì chưa ra đời. Cuộc bình chọn giải thưởng điện ảnh duy nhất và tất nhiên là có uy tín nhất của nền điện ảnh Trung Quốc bao trùm khắp mọi ngõ phố trên toàn Trung Quốc.

Tạp chí "Điện ảnh đại chúng" kỳ có in phiếu bình chọn đã được mua hết sạch. Ban biên tập đã phải in lại

nhiều lần mà vẫn không đáp ứng được nhu cầu. Nhà máy ngừng sản xuất, học sinh nghỉ học. Hàng tuần lễ liền, trong tay họ chỉ có tấm phiếu bình chọn và họ bàn luận với nhau rất sôi nổi. Cuộc bình chọn "giải thưởng Trăm hoa" lần thứ 3 đã trở thành một phong trào sôi động trong cả nước.

Tôi khi đó đã đóng xong 3 bộ phim "Bông hoa nhỏ", "Hôn lễ" và "Gia đình ấy". Cả 3 bộ phim ấy đều được chiếu rộng rãi trên toàn quốc. Theo qui định của "giải thưởng Trăm hoa", các bộ phim được công chiếu trên toàn quốc trong năm đó thì đều được dự thi. Như vậy có nghĩa là tôi có 3 bộ phim và có ba vai để tham gia cạnh tranh.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Có tin nói rằng tôi là nữ ứng cử viên sáng giá nhất của giải "Trăm hoa" này. Còn mấy bộ phim của tôi, theo những tin tức thu nhận được, đã được mọi người khen ngợi.

Ở xưởng phim, ngày nào tôi cũng nhận được rất nhiều thư từ, bưu phẩm, tôi chỉ có cách đem bao tải đến mà đựng. Ngày nào cũng có rất nhiều người đến xin chữ ký, xin ảnh của tôi hoặc bày tỏ lòng hâm mộ, sự tôn sùng, thậm chí có người còn tỏ tình, mang chân màn đến đòi kết hôn với tôi, khiến cho bác thường trực già phải bực mình.

Còn tôi khi đi trong xưởng phim, đi tới đâu cũng thấy mọi người cười nói với tôi rất vui vẻ. Cho dù có quen biết với tôi hay không hay đã gặp tôi bao giờ chưa, gặp tôi ai cũng dừng bước và nói với tôi "em diễn hay quá" hoặc "tương lai của em đang rực sáng".

Còn tôi thì đang trong lúc căng thẳng. Tôi vẫn chưa được điều về hẳn xưởng phim Bắc Kinh và quan hệ giữa tôi với gia đình bên chồng cũng không được hoà hợp cho lắm.

Có thể thấy rằng tôi ôm ấp mơ ước rất nhiều về chiếc vương miện của giải này, trong thâm tâm tôi cũng có hy vọng bóng gió về nó.

Tôi nhờ một chị nhiếp ảnh của tạp chí "Điện ảnh đại chúng" làm nội ứng, thăm dò tình hình kiểm phiếu giúp tôi. Tôi được biết rằng vì cuộc bỏ phiếu này mà mọi nhân viên trong ban biên tập đến phải làm thêm giờ, thức đêm thức hôm rất vất vả.

Chị ấy nói với tôi rằng số phiếu của tôi cũng gần ngang nhau với số phiếu của một nữ diễn viên khác. Mọi người trong ban biên tập đều nói rằng cả hai chúng tôi đều xứng đáng được giải thưởng. Tôi đề nghị chị bạn làm một cuộc bốc thăm tùy ý để xem rốt cuộc là tôi hay diễn viên đó dẫn đầu số phiếu.

Ngày hôm sau không thể ngồi chờ ấy gọi điện đến được, tôi gọi điện ngay cho chị để hỏi kết quả và

được biết trong 10 phiếu thì tôi hơn diễn viên kia một phiếu. Tuy có thể thở phào một cái song tôi vẫn lo lắng bồn chồn không yên. Mỗi ngày qua đi trong nỗi khổ sở ấy, mặt mày tôi bỗng hớn hỏ rạng rỡ khi nhận được tin của chị cho biết số phiếu của tôi đã vượt qua nhiều so với số phiếu của đối thủ cạnh tranh.

Hồi đó tôi đã lấy chồng. Chúng tôi ở trong một căn hộ tối tăm ẩm thấp, không có nước máy và cũng không có nhà vệ sinh. Bố mẹ chồng tôi ở khu tập thể của đoàn nhạc Trung ương. Hai ông bà là nghệ sĩ lừng lẫy tiếng tăm trong giới âm nhạc nước nhà. Ngày thường chúng tôi ở trong căn hộ ẩm thấp tối tăm, tối thứ bảy mới về thăm bố mẹ chồng.

Hàng xóm của bố mẹ chồng tôi là Lý Văn Bàn - tổng biên tập tuần báo Điện ảnh Trung Quốc. Từ khi tôi còn chưa được về Bắc Kinh, vừa không có người thân, vừa không có bạn bè, Lý Văn Bàn đã rất quan tâm đến tôi. Nhà ông ấy cũng gần ngay cạnh nhà bố mẹ chồng tôi nên tôi cũng trở thành người khách thường xuyên của gia đình ông.

Rất tự nhiên mà "giải thưởng Trám hoa" trở thành chủ đề duy nhất cho các cuộc trò chuyện của chúng tôi. Hai vợ chồng bác thay nhau phân tích tình hình, dự đoán kết quả. Mỗi khi tôi cung cấp thêm những tin tức mới là mọi người lại bàn lại việc của tôi,

lo lắng và tin tưởng. Kết quả mà chúng tôi dự đoán có vui, có buồn và thông thường thì vui chiếm phần nhiều.

Khi tôi nhảy hai bậc làm một chạy lên tầng 8, lao vào nhà ông để thông báo rằng số phiếu của tôi đã dần dần vượt xa người khác thì bác lại không vui mừng như tôi dự đoán mà chỉ nói một cách bình tĩnh "Thế thì tốt. Nhưng nếu cháu không đạt giải diễn viên xuất sắc nhất thì cũng chẳng sao, bộ phim "Gia đình ấy" của cháu cũng có khả năng đoạt giải diễn viên phụ xuất sắc nhất đấy".

Bác ấy nói gì vậy? Tất nhiên là tôi muốn đoạt được giải diễn viên chính xuất sắc nhất bởi vì trong "Bông hoa nhỏ" và "Hôn lễ" tôi đã diễn rất tốt. "Gia đình ấy" mặc dù có tham gia tranh giải nhưng trong đó tôi chỉ xuất hiện tổng cộng trong 28 cảnh, chắc chắn là không thể có chuyện đoạt giải được. Hơn nữa, khi đó "giải thưởng Trăm hoa" không phân giải nữ diễn viên phụ và nam diễn viên phụ mà vai phụ chỉ có một giải, không giống như giải thưởng cho nữ diễn viên chính và nam diễn viên chính, như vậy xác suất trùng giải lại thấp hơn.

Tôi coi như chưa từng được nghe những lời ấy của bác Lý, mà trong lòng vẫn ôm mộng đoạt giải nữ diễn viên chính.

Chồng tôi và cả nhà anh ấy còn lo lắng hơn tôi. Đặc biệt là bố mẹ anh ấy còn yêu thương, quan tâm tới tôi hơn cả anh ấy.

Tôi và chồng tôi quen nhau qua bạn bè giới thiệu. Những năm đó mặc dù là thời kỳ tự do yêu đương nhưng tôi không muốn tìm bạn trong giới điện ảnh, thế là một người bạn tôi đã giới thiệu Vương Lập với tôi. Vừa mới gặp nhau anh ấy nhìn tôi sợ hết hồn, nói là lúc đó mặt tôi đen đúa vô cùng, chẳng là hôm đó tôi vừa mới đi quay bộ phim "Nam Hải Trường Thành" về mà. Sau này ở bên nhau, anh ấy mới nói rằng có lẽ Thượng đế đã tạo ra tôi để cho anh ấy.

Rồi anh ấy gọi điện cho cha mẹ kể chuyện của chúng tôi, tất nhiên là anh ấy khen tôi rất nhiều.

Mẹ của anh ấy nghe điện, sau khi nghe anh ấy ba hoa một thôi một hồi mới hỏi "Thế con có định đi Tứ Xuyên không?". Bởi vì khi đó tôi vẫn thuộc quân số của đoàn kịch nói quân khu Tứ Xuyên và chưa hề thấy có biểu hiện gì là sẽ được điều về Bắc Kinh. Anh ấy lặng đi một lát rồi nói "Thì mẹ cứ gặp cô ấy rồi hàng nói".

Sau vài lần được thuyết phục, cuối cùng thì tôi cũng đã đến thăm bố mẹ anh ấy. Trong tôi không hề có khái niệm "chỉ lấy anh ấy". Tôi tự nhiên, hoạt bát, trẻ trung và có lẽ trong lúc nói chuyện cũng tỏ ra là một người có khả năng.

Sau khi nói chuyện trên trời dưới biển với bố mẹ anh ấy gần một tiếng đồng hồ thì tôi cáo từ ra về. Tôi trở về nhà khách của xưởng phim Bát Nhất ("Nam Hải Trường Thành" là bộ phim do Bát Nhất sản xuất) thì có người gọi "Hiếu Khánh ơi, có điện thoại đấy". Tôi chạy vội ra và cầm lấy ống nghe.

"Em có biết bố mẹ anh nói về em như thế nào không?" Tôi nghe thấy giọng nói đầy xúc động của anh ấy. Anh ấy là người chơi dương cầm nên rất hay xúc động.

"Em không biết" - tôi đáp. Mặc dù vẫn nghĩ rằng nếu có lấy thì tôi sẽ lấy anh chứ có phải lấy bố mẹ anh đâu, vừa có thêm một chút hiếu kỳ nữa nên tôi vẫn áp tai vào ống nghe để nghe.

"Bố mẹ anh nói là em được 5 điểm! Em có nghe thấy không?"

"... Em nghe thấy rồi". Mãi một lúc sau tôi mới đáp.

"Anh vừa về đến nhà thì mẹ anh gọi điện tới, câu đầu tiên bà đã nói:

"Con ơi, nghe này, con đã tìm được một cô gái 5 điểm rồi đấy". Em có hiểu không? 5 điểm là điểm tuyệt đối đấy. Bố mẹ anh rất hài lòng về em".

"Em hiểu" cố ghìm sự đắc ý trong lòng tôi hỏi "Thế nếu em không được chuyển về Bắc Kinh thì sao?"

"Bố mẹ anh nói là "Chẳng cần phải lo lắng gì cả, bạn gái của con hoàn toàn có đủ năng lực để được điều về Bắc Kinh làm việc".

Từ đó trở đi, dường như tuần nào tôi cũng đến nhà bố mẹ anh ấy chơi.

"Nam Hải Trường Thành" được chiếu, tôi càng trở thành niềm kiêu hãnh của bố mẹ và cả gia đình anh ấy. Biết là tối thứ 7 nào tôi cũng đến đó nên bạn bè của hai bác thường đến nhà chơi để nhìn mặt tôi.

Ấn tượng sâu sắc nhất là vào một tối thứ 7, tập thể của đoàn ca múa nhạc Trung ương bị mất điện, có mấy cô chủ ngồi chờ ở nhà bố mẹ anh ấy đã lên. Vì còn phải đến nhà bác Lý Văn Bàn để bàn bạc về chuyện "giải thưởng Trăm hoa" nên khi tôi đến thì trời đã tối mịt rồi. Lò dò đi vào nhà, vừa mới dứt lời chào bố mẹ anh ấy thì tôi thấy có mấy người vội vàng đi tìm nến. Mấy cây nến cũng được thắp lên, mọi người đều đưa nến về phía tôi, mọi ánh mắt đều dồn vào mặt tôi, tôi nghe thấy một người thì thầm "chà, xinh quá", "giống y như mẹ chồng nó ngày trẻ".

Mẹ chồng tôi là một nghệ sỹ pianô nổi tiếng và cũng là một hoa khôi có hạng. Tôi liếc nhìn về phía bà và thấy không dám so mình với bà được. Khi tuyển diễn viên, tôi phải thử đi thử lại nhiều lần trước ống kính vì

bị chê là xấu, nào là trán dô, nào là mắt to mắt bé. Tôi biết rằng mình không thể nào mà đẹp được như mẹ chồng được.

Nghe mọi người khen ngợi tôi, bố mẹ chồng tôi rất vui, hai ông bà vừa nghe vừa góp thêm lời vào, và hai ông bà còn khen tôi nhiều hơn cả mọi người. Trước kia khi chưa lấy chồng, tôi nghe người ta mọi mẹ chồng con dâu luôn luôn bất hoà với nhau, mẹ chồng ngược đãi con dâu, đánh chửi con dâu. Bây giờ khi đã lấy chồng rồi tôi mới thấy là không phải như vậy.

Có thể là bố mẹ chồng tôi là những người hiền từ, nhân hậu, có văn hoá đạo đức nhất. Cho mãi đến tận bây giờ tôi vẫn rất nhớ hai ông bà.

Khi đó giới văn nghệ sĩ thường hay chiếu "phim tham khảo". Gọi là "phim tham khảo" nhưng thực ra đó là những bộ phim nước ngoài, không được phép chiếu công khai nhưng lại cho phép nội bộ giới văn nghệ xem để học tập. Đoàn ca múa nhạc Trung ương cũng hay có vé.

Cứ có vé của "phim tham khảo" là bố mẹ anh ấy lại cho chúng tôi, nếu như chỉ có một vé thì chắc chắn là các cụ sẽ cho tôi. Lần nào chồng tôi cũng đưa tôi đi xem, tôi vào rạp chiếu phim còn anh ấy thì vừa ngồi chờ vừa ăn kem chờ tôi ra.

Trước khi ly hôn chồng, tôi đến nhà bố mẹ khóc lóc kể lể. Vừa khóc lóc nước mắt đầm đìa vừa thêm dấm thêu ố vào tội của chồng tôi. Sau khi tôi đã nói hết nỗi oan ức, bố chồng tôi nói với mẹ chồng tôi "bà nghe đây, thằng con trai ngoan ngoãn của bà đây".

Lần tuyên chọn "giải thưởng Trăm hoa" này bố mẹ chồng tôi còn quan tâm đến nó gấp hàng chục lần tôi. Khi ông bà hiểu rằng tôi đang ở vào giai đoạn phấn đấu, quyết định, lần tranh giải "Trăm hoa" này sẽ là một bước nhảy vọt đối với tôi, là điểm chuyển mình có tính quan trọng trên con đường nghệ thuật của tôi, đồng thời đó cũng chính là chìa khoá để tôi mở cửa tiến về Bắc Kinh. downloadsachmienphi.com

Càng gần đến ngày tuyên bố kết quả "giải thưởng Trăm hoa" dư luận về việc tôi được giải diễn viên xuất sắc nhất càng mạnh mẽ. Tôi càng hồi hộp, lo lắng, chờ đợi.

Có rất nhiều những thời khắc quan trọng lại diễn ra trong sự bình dị hết mức.

Hôm ấy, ở trong phòng chiếu phim của xưởng phim Bắc Kinh, chúng tôi đang xem lại những thước phim vừa mới quay xong của bộ phim "Pho tượng phật thần bí". Đây là bộ phim chương đầu tiên sau cách mạng văn hoá, tôi và các diễn viên khác chưa ai đóng loại phim này bao giờ và vì hiếu thắng mà người tôi đầy thương tích.

Tôi cùng đạo diễn, quay phim, mỹ thuật và các diễn viên khác đang ngồi trong phòng chiếu, mình mấy tôi đau như dằm. Trên màn ảnh chỉ đang chiếu hình, không có âm nhạc, cũng không có lời thoại, cả phòng im lặng như tờ, chỉ có tôi là chốc chốc lại của quậy đối lại tư thế ngồi cho đỡ đau, chiếc ghế kêu ken két theo động tác chuyển động chậm chạp của tôi. Ngồi bên cạnh tôi là ông Thôi Bác Tuyền - tổng biên tập tạp chí "Điện ảnh đại chúng".

Thôi Bác Tuyền là một trong những cây cổ thụ trong làng điện ảnh Trung Quốc, suốt đời ông theo đuổi sự nghiệp tuyên truyền điện ảnh chúng tôi đặt tên ông là "mẹ Thôi".

Mặc dù tuổi tác ông không phải là cao nhưng ông là bậc tiền bối trong giới điện ảnh. Từ những ngôi sao của thời kỳ phim không tiếng như Nguyễn Linh Ngọc, Hồ Diệp, sau này là Bạch Dương, Trương Thụy Phương, rồi đến Vương Hiến Đường, Diên Hoa, Tạ Phương cho đến lớp người chúng tôi ai cũng kính trọng và quý mến ông, ông đã tận mắt chứng kiến sự huy hoàng rồi đến lúc xuống dốc của các ngôi sao, ông là nhân chứng sống của mọi làn sóng điện ảnh Trung Quốc.

Cho đến ngày hôm nay, khi mà tôi đang viết cuốn sách này, tóc của Thôi Bác Tuyền đã bạc trắng xóa nhưng ông vẫn còn quá trẻ lắm.

Nhưng khi đó, ông mới chưa đến bốn mươi tuổi, ông là chủ tịch hội đồng xét duyệt giải "Trăm hoa". Hôm đó ông có việc vào xưởng phim thế là đạo diễn của chúng tôi mời ông vào cùng xem phim với chúng tôi. Trên màn ảnh loang loáng trôi đi những hình ảnh còn tôi thì vẫn xoay chuyển tư thế ngồi luôn luôn làm ghế kêu cọt két.

"Nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải Trăm hoa lần này là Trần Sung" - Bỗng nhiên ông tuyên bố. Tôi quay sang nhìn ông, mắt bỗng hoa lên, "Còn cô thì đoạt giải diễn viên phụ xuất sắc nhất" - Ông tiếp tục nói.

"Ôi!" Tôi quay lên màn ảnh nhưng chẳng nhìn thấy gì cả. Bên tai tôi văng vẳng tiếng nói của ông "Nhē ra lần này cô được cả hai giải xuất sắc nhất vai chính và vai phụ nhưng vì cô có hai bộ phim "Bông hoa nhỏ" và "Hôn lễ" tham gia dự thi, số phiếu bầu của hai vai này khác nhau, người thì thích vai này, kẻ thích vai kia nên số phiếu đã bị phân tán".

Tôi quay phắt ngay lại, tròn tròn mắt lên nhìn thẳng vào ông ấy một cách phần nộ, giống như một thùng dầu đầy đang chuẩn bị bốc cháy.

Tôi không nói một câu nào. Tôi không có gì để nói và cũng không thể nói được gì.

Mấy hôm sau, danh sách diễn viên được giải Trăm hoa được công bố. Tình hình khác hẳn với dự kiến của tôi: tôi không những không được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất mà khán giả cũng chẳng đứng lên kêu oan cho tôi, ngược lại, họ ùa đến chúc mừng tôi đã giành được giải vai phụ xuất sắc nhất. Họ có biết đâu rằng tôi không thích giải này. Tôi là diễn viên chính, đáng nhẽ ra tôi phải được nhận cả hai giải chứ, tại sao lại bất công bằng như vậy? Nếu lần xét thưởng này công bằng thì hai giải ấy đã thuộc về tôi rồi.

Chỉ có một vài người bạn lễ tẻ đến an ủi tôi. Số người ít đến đáng thương, chỉ có một, hai người - Họ đều cho rằng tôi như vậy là may mắn lắm rồi, phim "Gia đình ấy" tôi chỉ xuất hiện trong hai tám cảnh mà được giải vai phụ xuất sắc nhất. Vai chính của tôi trong "Hôn lễ" và "Bông hoa nhỏ" được đứng thứ hai và thứ 3 trong phân giải thứ hạng. Vai chính trong "Bông hoa nhỏ" của tôi được bầu là diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng điện ảnh do "Văn Hội Báo" bình chọn, đồng thời tôi còn được giải "sáng tạo trẻ" của Bộ Văn Hoá.

Tôi tham dự lễ phát giải thưởng Trăm hoa và những giải thưởng khác một cách dường như mất tri giác.

Mơ mơ màng bước lên bục như bước lên một đám bông để lĩnh giải, còn giải "Sáng tạo trẻ" của Bộ Văn Hoá thì tôi không muốn đi lĩnh, mượn cớ là phải đi

quay phim tôi không về Bắc Kinh được, cuối cùng là Trương Kim Linh phải đi nhận giải giúp tôi.

Những trình tự đó đã diễn ra như thế nào thực sự là tôi cũng không nhớ nữa. Lúc đó tôi chỉ thấy tủi thân và bất bình. Tôi cũng không dám nói chuyện phiến với mọi người, chỉ sợ nhờ đụng đến chuyện gì mà tôi sẽ buồn lòng rồi lại "nước mắt như mưa " trước mặt mọi người.

Mấy năm sau, một lần tình cờ lật giở mấy trang tạp chí thấy một bức ảnh chụp tôi chơi dương cầm trong buổi lễ trao giải Trăm hoa năm đó. Tôi thực sự kinh ngạc về nghị lực lúc đó của mình, không ngờ trong nỗi thất vọng lớn đến như vậy mà tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để biểu diễn nữa, đặc biệt là hôm ấy tôi lại chơi bài "Thảo nguyên vui vẻ", một khúc độc tấu dương cầm có tiết tấu rất nhanh.

Không biết là hôm ấy tôi có chơi sai nốt nhạc nào không, chỉ có trời mới biết được.

Từ đó về sau, mỗi khi đóng một vai nào tôi cũng đến đem hết sức mình ra, trong thâm tâm tôi hy vọng rằng mọi người sẽ phải hối hận vì sai lầm của họ.

Tôi cũng tự biết rằng thực ra chỉ vì muốn giành được giải thưởng mà tôi đã đóng phim. Vai này không được giải thì thay bằng vai khác, thể loại phim này

chưa được thì đóng sang thể loại phim khác. Trong vòng một năm mà tôi đã nhận không biết bao nhiêu là kịch bản, lần nhiều nhất là cùng một lúc có tới ba mươi kịch bản chờ tôi nên tôi càng có cơ hội để lựa chọn.

Tôi đã đóng một vai, hai vai... một bộ phim, hai bộ phim, rồi vài bộ phim; một năm, hai năm, ba năm loáng một cái đã mấy năm trời trôi qua... Tôi vẫn chưa được giải.

Sau này có thêm giải thưởng "Kim kê" nhưng tôi cũng vẫn không với tới. Lý Tú Minh, Trương Du, Phương Thư, Khâm Hồng, Phan Hồng, Lý Linh... Có thể nói là hầu hết các nữ diễn viên điện ảnh Trung Quốc đều đã lần lượt thay nhau nhận giải, không giải này thì giải khác, thì tôi vẫn không có duyên với một giải thưởng nào.

Mặc dù là mỗi một lần trắc nghiệm thăm dò ý khán giả tôi đều đứng đầu trong số nữ diễn viên nhưng tôi vẫn cứ không được kết duyên cùng "giải Trăm hoa" và "giải Kim kê".

Gần như là năm nào cũng có một chuyện gì đó xảy ra: "Pho tượng phật thần bí" là bộ phim chương án khách đầu tiên sau đại cách mạng văn hoá nhưng lại không được tham dự tranh giải; "Đồng nội" không được duyệt, không được chiếu ở trong nước nên tất nhiên là

không được tham gia tranh giải; "Lửa đốt Viên minh Viên" và "Buông rèm chấp chính" vì hợp tác cùng với Hồng Kông nên cũng không được dự giải; "Người tình vô tình" do tôi tự sản xuất đóng vai chính và hát chính cũng bị đình chỉ chiếu vì nó đã đụng chạm đến một số vấn đề về tập quán dân tộc, tất nhiên là cũng không được tham gia tranh giải...

Không được tham gia tranh giải thì tất nhiên là không thể đoạt giải được rồi. Tôi càng ngày càng nâng cao yêu cầu cho bản thân. Trong việc đóng phim và biểu diễn tôi càng ngày càng nghiêm khắc với bản thân mình hơn và tôi cũng càng ngày càng thất vọng hơn,

Trong lúc đang uể oải, chán nản tôi ngạc nhiên nhận ra rằng khán giả của tôi ngày càng đông, số người ngưỡng mộ tôi ngày càng nhiều, hình tượng của tôi dần dần đã đi sâu vào lòng người. Cũng có thể là vì muốn được giải thưởng mà trong mỗi một bộ phim tôi có một phong cách khác nhau, mỗi một vai diễn lại là một hình tượng khác nên đã phù hợp với tính thích mới chán cũ của mọi người.

Đồng thời tôi cũng sợ hãi vô cùng khi tận mắt mình chứng kiến các ngôi sao đã được giải hay chưa được giải đã bắt đầu tắt hoặc đã tắt ngấm. Tuổi còn trẻ, còn chưa kịp khai hoa kết quả mà đã vĩnh viễn mất đi thế giới sáng tạo của mình.

Người ta không cho phép họ sửa chữa sai lầm của mình, không cho họ một cơ hội mới để làm lại. Môi hồ rãnh lạnh, con vật cũng biết đau lòng khi đồng loại lâm nặng, vết xe của những người đi trước khiến tôi phải bắt đầu suy nghĩ đến cuộc sống của mình.

Tôi thậm chí phải cảm ơn và lấy làm vui mừng vì "giải Trám hoa" lần thứ ba năm đó tôi đã không được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất. Chính vì thế mà tôi đã tỉnh ngộ và không còn mê muội nữa. Cũng chính vì thế mà tôi cho rằng mình là một kẻ thất bại từ đó mà không còn ôm ấp mộng thành công. Chính vì thế mà đối với bản thân mình, tôi đã đặt ra những yêu cầu gần như là hà khắc, cố gắng theo đuổi sự hoàn mỹ về nghệ thuật. Chính vì thế mà tôi đã không ngừng thay đổi hình tượng, từ loại vai này nhảy sang đóng loại vai khác. Cũng chính vì thế mà tôi đã chiếm được người xem cho mình, khiến cho họ cảm thấy cho rằng những cố gắng và tài hoa của tôi đã vượt quá những gì mà tôi đã có được, từ đó mà họ sẽ thấy rằng những diễn viên được giải khác thực ra là không bằng tôi...

Hình ảnh của tôi đã ăn sâu trên toàn đất nước. Mặc dù tôi chưa hề được nhận giải thưởng nhưng tôi thường được trao giải thưởng cho các diễn viên đoạt giải. Trong con mắt của người xem, tôi là một hoàng hậu không ngại, nhất cử nhất động của tôi đều được

quan tâm theo dõi, tạp chí "Điện ảnh đại chúng" đã phá lệ, phát hành chuyên tập thảo luận về "Hiện tượng Lưu Hiểu Khánh".

Tôi bắt đầu phân tích một cách tỷ mỉ nguyên nhân đi xuống của một số ngôi sao và cũng suy nghĩ một cách sâu sắc về sự thành công của mình. Tôi xem lại những tác phẩm của các ngôi sao và cách sống của anh (hay chị) ấy và suy nghĩ lại và con đường mà tôi đã đi qua. Tôi nghĩ đến tạp chí "Điện ảnh đại chúng".

Cách đây không lâu, lần đầu tiên trong lịch sử của mình, "Điện ảnh đại chúng" đã tổ chức một buổi thảo luận chuyên đề về một nữ diễn viên trẻ, chủ đề của cuộc hội thảo đó là "Hiện tượng Lưu Hiểu Khánh", ban biên tập đã đi tới các nhà máy, trường đại học để thu thập ý kiến mọi mặt và đã viết những bài rất dài đưa tin về mọi mặt cuộc sống của tôi. Nhưng với sự dãi dụa đặc biệt hiếm có này tôi lại cho là không đúng, đâu có biết rằng trong thời kỳ đó ngoài các nhà lãnh đạo trung ương hoặc trong một dịp kỷ niệm đặc biệt nào đó của các nhà nghệ thuật lão thành đã mất (ví dụ như một trăm năm ngày sinh chẳng hạn) thì hầu như không có ai được hưởng sự vinh quang đặc biệt ấy cả.

Lấy ơn báo oán, tôi nhảy dựng lên cãi nhau với ông Thôi một trận. Trong ban biên tập có một biên tập viên hàng ngày vẫn rất thân thiết với tôi, tôi cũng gọi điện thoại, máng anh ấy một trận té tát. Tôi hoàn toàn

không cảm thấy cái gì gọi là "on" ở đây cả. Mà mà chẳng đoạt được giải thưởng nào cả vốn dĩ là một nỗi đau thâm kín của tôi, bây giờ họ lại cùng nhau bóp chết một nhà biểu diễn nghệ thuật thật sự và có tài sao.

Nguyên nhân để nổ ra "cuộc chiến tranh" là vì ở trong cuộc thảo luận "Hiện tượng Lưu Hiền Khánh", dường như ai cũng thích nhan sắc, cá tính của tôi hơn là việc tôi biểu diễn. Người bạn trong ban biên tập cũng muốn bộ đồ, nịnh hót cấp trên, người nói sao ta nói vậy, đã viết một bài dài để khẳng định điều đó. Thậm chí có một bài của một ông tên Vương đã công kích tôi một cách gay gắt, chỉ có một chị phụ nữ đã viết được mấy câu khiến tôi cũng được an ủi phần nào, đại ý bài viết của chị ấy là "tôi luôn luôn theo dõi từng bước đi của Hiền Khánh, em tôi..."

Bây giờ , sau mười năm trời, khi tôi đã là một nhà hoạt động xã hội, với cá tính, quan điểm, tư tưởng, hành vi của tôi, cộng thêm vào sự nghiệp điện ảnh, ca hát, âm nhạc, sách báo của mình, tôi đã chiếm được một vị trí nhất định trong xã hội Trung Quốc, ý nghĩa của ba chữ "Lưu Hiền Khánh" từ lâu đã vượt qua ý nghĩa chỉ con người của tôi một cách cụ thể.

Và cuốn tạp chí "Điện ảnh đại chúng" khi đó chính là sự thức tỉnh đối với tôi.

Cuộc đời của tôi giống như một ván bi - a còn tôi thì giống như là một người chơi tồi. Toàn bộ cuộc đời tôi đã chứng minh cho quy luật triết học "trong phúc có họa, trong họa có phúc". Thường có những chuyện như thế này xảy ra. Tôi muốn đánh một quả bóng này, ăn không ngon ngủ không yên để nghiên cứu chiến thuật đánh nó, nheo mắt nín thở đánh một phát, kết quả bóng lại không đi theo hướng mà tôi đã định, nó chạy loạn xạ đến một nơi nào đó và lại làm cho một viên bóng mà tôi không hề nghĩ tới chạy xuống lỗ, còn tôi thì vẫn được điểm - Mặc dù không phải là kết quả mà tôi đã dày công sắp xếp từ trước nhưng tôi vẫn là người thắng cuộc, mà thường thì cái viên bi tình cờ ấy lại còn được số điểm cao hơn so với dự tính của tôi.

Bỗng nhiên sống lưng tôi toát mồ hôi lạnh. Khi lo lắng thì lưng tôi hay toát mồ hôi. Tôi giống như một con bò chỉ còng lưng kéo xe, không cả ngẩng mặt lên mà nhìn đường, muốn thoát cũng không thể nào thoát được, chỉ có thể vừa tiếp tục dậm lên bùn mà đi tiếp, vừa trách thân phận, trách ông trời không công bằng. Chờ đến khi sắp đến nơi mới đứng thẳng dậy thở hổn hển, kết quả nhận ra rằng chỉ có con đường chông gai khúc khuỷu mới chính là con đường đúng đắn duy nhất.

Tôi càng nghĩ mà càng sợ . Nếu như kỳ "giải Trầm hoa " lần thứ 3 năm ấy tôi đoạt được cả hai giải

diễn viên chính và diễn viên phụ xuất sắc nhất thì hiện tôi có vượt qua được thử thách của thành công không? Liệu tôi có thể thoả mãn được những yêu cầu cao của mọi người đối với tôi không? Người ta sẽ vì liên một lúc tôi được nhiều giải mà mất đi sự khám phá những cái mới mẻ ở nơi tôi và họ sẽ gửi sự hy vọng cùng đồng tình vào một diễn viên khác, cho dù tôi có sức đội đá vá trời thì cũng không thể thay đổi được dòng chảy của lịch sử, thế là cuộc đời nghệ thuật còn rất non trẻ của tôi sẽ kết thúc.

Lịch sử của bản thân tôi đã chứng minh rằng có rất nhiều việc tôi cứ đánh bừa thì lại trúng. Để bác bỏ điều vu khống, biện hộ cho mình mà tôi đã viết cuốn "Con đường của tôi". Kết quả lại gây nên sự phê phán của hàng loạt báo lớn nhỏ trong toàn quốc nhưng lại được mọi người khen ngợi và còn vì nó mà tôi được gia nhập Hội nhà văn. Ly hôn với người chồng của mình tôi rất đau khổ nhưng lại gây nên những tin tức mới trong cả nước; Bộ phim "Đồng nội" mặc dù suốt 8 năm trời không được phép chiếu nhưng những người cần phải xem thì cũng đã xem cả và họ đã đánh giá nó khá cao.

Mặc dù có nhiều việc đánh bừa thì trúng nhưng tôi cũng đã phải mất rất nhiều vì những cái đó.

2. THỜI THIẾU NỮ CỦA TÔI

Tôi đã hai lần ly hôn. Mặc dù nổi tiếng về nghệ thuật nhưng tôi lại khó khăn buồn chán vô cùng, mấy lần tôi đã đứng bên bờ vực của sự phá sản.

Tôi xuất thân trong một gia đình trí thức. Bố mẹ tôi là giáo sư đại học, mẹ tôi là hiệu trưởng một trường trung học. Vì bố mẹ tôi là đảng viên bí mật, có đóng góp với cách mạng nên sau giải phóng chúng tôi đã được những đãi ngộ về mặt kinh tế hơn những người khác.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Trong thời gian ba năm bị thiên tai, người chết đói ở quê hương Tú Xuyên của tôi nhiều không đếm xuể. Nhiều lần đi với mẹ ra phố hay đứng ở trạm ô tô công cộng tôi đã nhìn thấy xác của những người chết đói. Tôi còn nhìn thấy có một người vừa cầm chiếc bánh mì an thì một người khác chạy đến cướp đi, vừa đi vừa chạy, chỉ loáng một cái đã thấy biến mất dạng. Có một lần cả nhà tôi đang ngồi ăn cơm ở ngoài hiên, bỗng nhiên có một người nhổ ngay một bãi nước bọt vào bát của tôi, tôi thấy ghê quá, thế là ông ấy cầm lấy bát của tôi và ăn một cách thản nhiên như không.

Ngoài việc nhìn thấy những cảnh đó ra, bản thân tôi không hề cảm thấy nỗi đe dọa của thiên tai. Nghe nói trong ba năm đó ở nông thôn không thu hoạch được một chút hoa màu nào.

Vì bố mẹ tôi thuộc diện cán bộ tương đối cao cấp nên chúng tôi có trợ cấp. Tôi còn nhớ rất rõ là chúng tôi thường được phát phiếu đi lĩnh gạo nành. Cứ cách một thời gian nhất định chúng tôi còn được đến hiệu ăn để ăn cải thiện một bữa, tất nhiên là phải có phiếu.

Khi tôi còn bé, tình hình kinh tế của gia đình tôi có phần thoải mái hơn các gia đình khác xung quanh. Hơn nữa nhà tôi lại ít người, chỉ có tôi với một người em gái, cộng với bố mẹ tôi và sau đó còn đón cả bà ngoại tôi đến ở cùng, tất cả là 5 người. Bố mẹ tôi tính tình rộng rãi, hay giúp đỡ người khác, sau này điều đó đã có ảnh hưởng rất lớn tới tôi.

Bố tôi tinh thông lịch sử Trung Quốc và say mê văn học cổ điển Trung Quốc, tôi đã chịu ảnh hưởng rất lớn của bố tôi.

Bố tôi hoàn toàn khác với hình tượng một người đàn ông trong trí óc tôi: Người ông vừa nhỏ vừa thấp; tóc lại vừa hói lại vừa thưa, giống như đồng cỏ mùa đông vậy. Ông là đảng viên bí mật ở Xuyên Đông, lại xuất thân trong một gia đình địa chủ, trong

"cách mạng đại văn hoá" ông bị quy là "kẻ phản bội", là "địa chủ". Dù bị nhốt trong chuồng bò ông thà chết cũng không chịu khuất phục, kiên quyết không chịu khai ra "đồng bọn" của mình (Vì trên thực tế thì ông cũng làm gì có đồng bọn nào). Bọn tạo phản đã chặt đứt hai chân của ông. Từ đó ông vĩnh viễn không đi lại được như một người bình thường mà chỉ có thể ngồi trên xe lăn mà thôi.

Trong ấn tượng của tôi, bố tôi là một con một sách điển hình, suốt ngày ông "chi hồ giả dã", sùng bái Khổng Tử. Ông là giáo sư của khoa bảo vệ sức khỏe thuộc học viện thể dục Thành Đô và đã công tác ở đó rất nhiều năm. Một hôm sau bữa ăn tối, đang đi tản bộ bỗng nhiên ông hỏi mẹ tôi: "Tại sao trên giày của bọn học sinh môn chạy lại có đóng đinh nhỉ?" Đến cả cái đinh trên giày mà bố tôi cũng không biết nữa, đúng là "một con một sách".

Ông là bố dượng của tôi. Khi tôi còn rất nhỏ mẹ tôi với bố đẻ của tôi đã ly dị và mỗi người đều đã có gia đình mới, có con riêng. Bố dượng tôi họ Nhiễm, mẹ tôi họ Lưu, hai chị em tôi mỗi người một họ theo họ của cha mình.

Trong nhà tôi, mẹ tôi thì nghiêm khắc còn bố tôi thì lại hiền từ. Mẹ tôi tính tình nóng nảy, muốn con cái thành đạt nên thường hay đánh mắng tôi, còn tôi tính

tình huống bình, đánh chết cái nết không chữa, sau mỗi lần bị mắng, không bao giờ tôi là người nói chuyện với mẹ trước. Còn nhớ có lần tôi bị mẹ đánh chảy máu mũi nữa, tôi cứ vênh mặt nhìn mẹ, thấy máu chảy nhiều quá, mẹ tôi phải đổ dành mọi cách tôi mới chịu cúi mặt xuống. Em gái tôi thì lại khác tôi hoàn toàn. Thứ nhất là nó rất ít bị đánh, vì nó bé hơn tôi, thứ hai nữa là người nó cũng bé nhỏ hơn tôi, nhưng điều chủ yếu là nó biết chuyển hướng hơn tôi. Nếu như nó bị mắng hoặc là bị phạt đứng góc nhà, chúng tôi không ai để ý đến nó, cứ cho nó đứng ở đó. Nếu nó đứng đã thấy mệt hoặc là thấy chúng tôi bắt đầu ăn cơm mà nó cảm thấy đói thì nó sẽ cười nhún nhún, tự mình kéo ghế ngồi coi như không có chuyện gì xảy ra, duỗi chân duỗi tay và ngồi ăn thản nhiên. Tôi hay mắng nó là "đồ hèn nhát". Sau này đọc cuốn tiểu thuyết "Hong nhan", vừa đọc tôi vừa đối chiếu với nó, khẳng định rằng nếu "một khi nó bị mặt vụ bắt thì nhất định nó sẽ là đồ phản bội".

Giữa hai chị em tôi dường như không có gì là giống nhau: mặt mũi, tính cách, cao thấp, béo gầy, tất cả mọi cái đều khác nhau. Nó ngưỡng mộ những thành tựu rực rỡ của tôi, tôi ngưỡng mộ cuộc sống hạnh phúc của nó.

Em tôi còn đủ cả cha mẹ, gia đình này đích thực là gia đình của nó, còn tôi thì chỉ là người ngoài. Em tôi

còn có một gia đình nhỏ: một thằng con nhanh nhẹn, một người chồng giỏi giang, yêu quý và có trách nhiệm với gia đình. So với em tôi, tôi thiên tất cả các thứ đó.

Tôi không chỉ là một người ngoài mà còn không có chồng, có con. Gia đình của tôi giống như trong chuyện cổ tích: có một con vịt trong đàn mang một quả trứng lớn, tất cả các con vịt trong đàn đều coi đó là trứng của mình mà ra sức chăm chút, ấp ủ. Kết quả là từ trong vỏ trứng nở ra một con vịt con xấu xí, cuối cùng hoá ra đó là một con thiên nga, chỉ có điều là con thiên nga đó không bay đi, nó lưu luyến với bầy vịt và chấp nhận ở lại làm một thành viên của đàn vịt.

Khi xin gia nhập Đoàn Thanh niên, cô giáo chủ nhiệm lớp thấy tôi không giống với bố mẹ và em gái nên bảo tôi về nhà hỏi cho rõ. Vì sợ tôi không được vào Đoàn nên mẹ tôi đành phải nói cho tôi biết về chuyện người cha đẻ của tôi. Khi biết chuyện này tôi không ngạc nhiên lắm mà chỉ thấy hơi đáng tiếc vì cha đẻ của tôi không phải là một cán bộ cao cấp hay một nhân vật tiếng tăm như cô giáo chủ nhiệm của tôi dự đoán.

Sau chuyện đó, mọi chuyện trong gia đình tôi vẫn diễn ra bình thường, cả nhà đều biết chuyện đó và cũng đều biết là tôi đã biết chuyện, nhưng tất cả đều không hề ảnh hưởng tới tình cảm gia đình của chúng tôi. Qua chuyện giữa tôi với bố dượng của mình, tôi đã

hiếu rõ ràng "tình giai cấp" hoàn toàn có thể thắng tình máu mủ.

Bố tôi thường kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện ngụ ngôn và câu chuyện đó đã có ảnh hưởng đến cuộc đời của tôi, các nhân vật chính trong một số câu chuyện đã trở thành tấm gương cho tôi về lòng hiếu thảo với cha mẹ. Khi đã bắt đầu trưởng thành, hầu như không bao giờ tôi dám cãi lại bố mẹ. Trong con mắt của tôi, bố mẹ bao giờ cũng đúng, con cái bao giờ cũng phải nghe lời cha mẹ, phải hiếu thuận vô điều kiện. Mặc dù tôi vẫn không ra nước ngoài làm việc hay định cư vì một lý do lớn nhất là cha mẹ và bà ngoại tôi vẫn còn. Tôi tuân thủ một điều: cha mẹ còn đó thì sẽ không đi đâu xa.

Khi còn bé, tôi là con cái của bố mẹ, khi đã trưởng thành tôi là người bạn thân thiết của cả nhà. Không có ngôn ngữ nào có thể miêu tả hết được nỗi lo lắng của tôi đối với mọi người trong nhà.

Bà ngoại tôi sống cùng với chúng tôi, bà đã dẫn dắt tôi khôn lớn. Cả nhà tôi năm người lại là ba thế hệ khác nhau. Sau này lại thêm thằng bé con của em gái tôi nữa là thành ra là bốn thế hệ trong một nhà. Từ khi còn rất nhỏ tôi đã biết tôn trọng người lớn tuổi. Hiếu thảo với cha mẹ, kính già yêu trẻ là nguyên tắc của tôi.

Thành Đô mặc dù là trung tâm của Tứ Xuyên nhưng sầm sì và đổ mưa liên tiếp, khí hậu ẩm ướt, mùa đông lạnh lẽo, trong nhà còn lạnh hơn ngoài trời. Khi còn nhỏ, tôi thường đổ nước nóng vào trong túi chườm để sưởi ấm chân đệm cho bố mẹ và bà ngoại tôi. Hàng ngày khi bố mẹ và bà ngoại ngủ dậy tôi thường bưng đến một chén trà nóng để mời. Cứ đến chủ nhật là tôi giặt tất cả quần áo, chăn màn của cả nhà, nếu có tôi ở nhà thì bà và bố mẹ tôi sẽ chẳng hề phải làm một việc gì.

Sau khi sinh con, em gái tôi sang Pháp học, thế là tôi thay em tôi chăm sóc cháu. Thời gian rảnh rỗi, tôi và nó chơi "đánh nhau", cu cậu bắn súng còn tôi thì giả vờ chết, chỉ cần nghe lệnh là tôi sẽ làm mọi động tác như thật, có khi còn hay hơn so với lúc tôi đóng phim. Tiếp đó là diễn tập đánh trận. Hai bác cháu tôi cũng bò bò, chạy chạy, vượt rào thép gai, cũng rút ngòi nổ, ném lựu đạn như bộ đội.

Thằng cu không muốn ăn cơm thì tôi dạy nó hát, cậu vừa há mồm ra thì tôi đút ngay thìa cơm vào miệng. Trong con mắt của nó, tôi là người xinh đẹp nhất. Chỉ cần thấy trên vô tuyến xuất hiện một người con gái xinh đẹp hoặc trên tạp chí có một tấm ảnh nào là cậu chỉ vào đó và nói "Bác đấy".

Về sau, khi có điều kiện, tôi đón cả bà ngoại và bố mẹ tới Bắc Kinh. Mỗi tuần một lần tôi "tổng vệ sinh" cho cả bà và cháu: Gội đầu, tắm rửa, cắt tóc, cắt móng chân, móng tay đủ mọi việc và tôi lấy đó làm niềm vui. Cho tới tận bây giờ tôi vẫn sống cùng bà ngoại, bố mẹ, em gái, em rể và cháu, do gia đình tôi là đại gia đình kiểu truyền thống của Trung Quốc điển hình. Chúng tôi chung sống với nhau hoà thuận, cuộc sống gia đình đã đem lại nguồn vui vô tận cho mỗi chúng tôi. Tất cả chúng tôi đều tôn sùng câu "Hạnh phúc của gia đình là tài sản quý nhất". "Lòng hiếu thảo đã cảm động cả đất trời" là câu mà bà ngoại tôi nói về tôi. Trong thời gian tôi đi Pháp thì bà ngoại tôi đã qua đời, bà hưởng thọ 93 tuổi.

Suốt đời bà đã phải chịu đựng bao cực nhọc, khó khăn, đến cuối đời mới được hưởng một chút sung sướng. Ông ngoại tôi là con trai một đại địa chủ, từ nhỏ chỉ biết ăn không ngồi rồi. Sau khi cưới bà tôi không lâu, do nghiện hút thuốc phiện nên ông đã bán sạch cả sản nghiệp, vất cả vợ và bốn đứa con nhỏ.

Từ năm hai ba tuổi bà ngoại tôi đã ở vậy, một mình nuôi bốn người con khôn lớn trưởng thành. Bà dựa vào đồng lương ít ỏi của một giáo viên tiểu học để nuôi sống cả nhà. Bà không bao giờ nghỉ đến chuyện

đi bước nữa, suốt một đời vất vả lam lũ. Khi đã hiểu biết rồi, cứ nghĩ đến điều này là tôi thấy không làm sao mà hiểu được.

Vì được bà ngoại nuôi nấng từ nhỏ và vì những nguyên nhân trên mà tình cảm giữa tôi với bà rất sâu nặng. Khi còn nhỏ, tôi là đứa cháu ngoại của bà, khi đã trưởng thành thì bà lại là "em bé" của tôi. Tôi rất quan tâm đến bà, mỗi lần ra khỏi cửa tôi đến dặn đi dặn lại bà là phải cẩn thận, chú ý giữ gìn sức khỏe, phải "nghe lời tôi", "ngoan một chút".

Trước kia bà chưa hề đi ra khỏi Tứ Xuyên, sau này tôi đưa bà đến Bắc Kinh bằng máy bay, khi đó bà đã 90 tuổi rồi. Lúc đầu tôi cũng sợ rằng bà sẽ không quen khi máy bay cất cánh, hạ cánh, sợ bà không chịu được, nhưng khi lên máy bay bà đã không hề có cảm giác gì, khi máy bay đã đỗ trên sân bay Bắc Kinh, bà quay sang hỏi tôi "Máy bay đã bay rồi đấy hả cháu?"

Bà tôi sinh ra ở triều Thanh, còn tôi thì là con người hiện đại nên hai bà cháu tôi thường hay có những "xung đột" nho nhỏ: tôi nhảy dây chun thì bà bảo "con gái con đứa, lớn rồi thì đừng có mà nhảy cao như vậy"; giặt quần áo mà thấy trong chậu có bọt xà phòng thì bà bảo là tôi quá lãng phí, tôi thích đèn phải sáng trưng lên nhưng bà lại quen tiết kiệm, tôi cứ thường đi trước

bật đèn thì bà đã đi sau đèn tắt ngay và chỉ một lát sau đó thì thường là em tôi sẽ lại đi bật đèn lên một lượt.

Ở Bắc Kinh được hơn một năm thì do chuyện ly hôn của tôi mà cả nhà lên đi tàu hoả về phía Nam và hơn một năm sau đó thì bà ngoại tôi đã qua đời ở Thâm Quyển.

Tôi vẫn cảm thấy rằng tôi yêu những người thân của tôi còn hơn nhiều so với bản thân tôi, và sự yêu mến ấy khiến ta có thể thành công, điều này thì tôi đã rất nhiều lần nghiệm thấy đúng. Vì yêu bố mẹ mà tôi đã trở thành người buồn bất động sản, vì an táng cho bà ngoại mà tôi nghĩ đến chuyện xây nghĩa địa công cộng...

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Nhưng chuyện hôn nhân của tôi thì lại phải thay đổi đến hai lần.

Sau khi đã nổi tiếng, có một lần nói chuyện phiếm với các em gái đang sắp sửa thi vào học viện điện ảnh, các em đã hỏi tôi: "Yếu tố cần thiết đầu tiên để làm một nữ diễn viên giỏi là gì?" Tôi nói: "Đó là phải là một người con gái tốt". Tôi tự nhận mình là một người con gái tốt, điều này thời gian đã kiểm chứng cho tôi.

Mặc dù đã hai lần ly dị nhưng trong suy nghĩ của cả hai người ấy tôi vẫn đạt điểm tuyệt đối. Ở toà án khi tôi ly hôn lần thứ hai, khi bị thẩm phán khuyên giải

anh ấy và nói rằng tôi là một người vợ tồi thì anh ấy đã lập tức đứng lên và phân bác lại "Ông nhầm rồi, Lưu Hiểu Khánh là người vợ tồi nhất thế gian này".

Cho dù là do sự tuyên truyền của báo chí hay do sự hiểu lầm của mọi người, trong ấn tượng của mọi người tôi là kẻ làm phản, không nghiêm túc, không nề nếp nhưng thực tế, trong tận xương máu, tôi lại là người chịu ảnh hưởng rất sâu của tư tưởng lễ giáo phong kiến và truyền thống Trung Quốc.

Cho dù đã công thành danh toại hay chưa nhưng cả đám đàn ông lúc nào cũng xúm xít quanh tôi. Có người nói mất tôi lảng lơ, gọi sau lưng tôi là "kẻ lảng lơ". Khi còn học ở học viện âm nhạc, các anh cùng khoá ở lớp trên thường đến tìm tôi để trò chuyện. Người thì giúp tôi làm cơm, người thì giúp tôi làm bài tập, tôi chẳng phải dụng tay vào một việc gì cả. Khi mười ba, mười bốn tuổi tôi cũng đã tiếp xúc với "tình yêu", chỉ có điều là lúc đó tôi nghĩ rằng tình yêu tức là có ăn quả cam hay quả táo cũng phải chia cho anh ấy một nửa thôi.

Ồ trường tôi rất kêu căng. Các bạn trai thường nói "Lưu Hiểu Khánh à? Không dám nghĩ đến đâu". Khi sắp tốt nghiệp chúng tôi phải đến Thành Đô để giúp một nhà máy thành lập một đội tuyên truyền.

Đó là một nhà máy sản xuất ống thép rất lớn, 90% số công nhân là nam, người ta gọi đó là "nhà máy ế vợ". Ở nhà máy, ngoài việc dạy họ hát, múa tôi phải đi thâm nhập thực tế của công nhân, đứng máy tiện tám tháng trời, mọi người ở đây gọi tôi là "Hoa thép" của nhà máy ấy. Tất nhiên là tôi không thể quên được ánh mắt của mọi người nhìn tôi khi đó, những ánh mắt đó giống như là ánh mắt của con mèo đói nhìn vào miếng bánh ngon lành.

Sau đó tôi được điều về nông thôn, tới một nông trường, cả đội đều là đàn ông, chỉ có tôi với một cô gái tốt nghiệp đại học kỹ thuật là nữ. Chúng tôi đã bị đối xử lạnh nhạt. Trừ số nam thanh niên trí thức lao động ở bên kia sông là quan tâm đến chúng tôi ra thì chúng tôi chẳng được ai coi trọng cả nên vì thế cũng chẳng nhận được sự đãi ngộ đặc biệt nào cả. Công nhân ở nông trường và nông dân ở đó hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến sự trẻ trung xinh đẹp của chúng tôi, cái mà họ coi trọng là sự lao động. Một người con gái nhìn bề ngoài trời gà không chát như tôi thì chỉ là của nợ đối với họ.

Khi không làm được những công việc đội giao cho mà không dám kêu ca gì tôi đã từng nghĩ, nếu như có một người nông dân, tất nhiên là đàn ông rồi, hàng ngày đến đây rầy cỏ, bón phân thì nhất định tôi sẽ lấy

anh ta. Nhưng người ấy mãi mà chẳng thấy xuất hiện. Cũng may mà anh ta không xuất hiện chứ nếu không thì cuộc đời của tôi nay cũng đã phải khác rồi.

Tôi vẫn thường than thở về sự thay đổi của số phận. Đời người thật biến hoá khôn lường, nay thế này, mai thế khác.

Lần trước đi Bắc Hải, trong một buổi chiều dài long trọng nhân dịp tôi tới thành phố do chính quyền thành phố tổ chức, tôi đã nghe thấy có tiếng người gọi tên mình. Tôi đã quá quen với chuyện này, hơn nữa, ở Bắc Hải tôi không hề có người thân. Nghe thấy tiếng ấy gọi tên mình mấy lần, theo quán tính tôi quay đầu lại nhìn nhưng chẳng thấy một khuôn mặt quen quen nào cả, thế là tôi quay đi. Một người bước đến trước mặt tôi và nói "Lưu Hiến Khánh, mình là "Bà Tạ" đây mà".

Bà Tạ, đó là biệt hiệu mà khi học ở học viện âm nhạc, chúng tôi đã đặt cho một bạn trai cùng lớp. Tôi vội vàng quay lại thì chỉ thấy một khuôn mặt lạ hoắc, trên ấy chỉ thấy đầy vẻ tang thương. Tôi thật sự là không nhận ra anh ấy.

Tôi nhớ hồi ở trong trường anh ấy học đàn nhị hồ, tóc anh ấy xoắn, lông mi dài và cong, mặc dù là con trai nhưng anh ấy lại xinh đẹp như một cô gái, vì là họ

Tạ nên chúng tôi đặt cho anh ấy cái biệt hiệu là "Bà Tạ". Sau khi tốt nghiệp, anh ấy được điều về đoàn văn công khu tự trị dân tộc Tạng ở Tứ Xuyên, nghe nói là đã lấy một cô vợ người Tạng. Thế mà bây giờ mặt mũi anh ấy đã thay đổi hoàn toàn, nhìn cứ như là một ông chú của tôi vậy.

"Không nhận ra mình à?" anh ấy hỏi.

Tôi vừa mời anh ấy ngồi vừa công nhận điều anh ấy vừa nói. Nói chuyện với nhau tôi mới biết rằng anh ấy và cô vợ người Tạng đã có hai đứa con, vì vợ nên anh ấy vẫn ở lại khu tự trị. Tôi ngạc nhiên đến mức nói không ra lời.

"Thế vì sao lại không ly hôn đi?". Một lúc sau tôi mới hỏi.

"Cô ấy rất tốt, mình và cô ấy rất hợp nhau". Sau đó anh ấy mời tôi đến một đơn vị ở Tứ Xuyên để tham gia một hoạt động gì đó, tôi trả lời là tôi không được phép tự ý tham gia bất kỳ một hoạt động nào. Anh ấy nói rằng nếu như tôi đến đó được thì lãnh đạo của đơn vị ấy có thể sẽ điều cả nhà anh ấy về Thành Đô và anh ấy đề nghị tôi chấp nhận lời đề nghị của anh ấy. Có một cái gì đấy tác nghẹn trong cổ họng, tôi vội vàng gật đầu đồng ý với anh ấy.

Ở Thâm Quyến có một nông trang, bà chủ của nó là người đồng hương Tứ Xuyên với tôi, tôi và bà ấy rất thân nhau. Đầu tiên bà ấy mở một cửa hàng ăn ở Bắc Kinh, sau đó bà ấy đi Thâm Quyến để làm ăn, lần nào đến Thâm Quyến tôi cũng ghé lại chỗ bà ấy ăn cơm. Một lần chúng tôi đang ăn cơm vui vẻ, nghe thấy tiếng độc tấu bản xô - nat biểu diễn ngay bên cạnh hay quá, tôi bảo thư ký của mình cho diễn viên ấy 100 đồng. Thư ký của tôi tới đó đưa tiền, anh ấy đứng dậy nói "Xin cảm ơn cô Lưu". Bà chủ nhà vội vàng đứng dậy giới thiệu anh ấy ở Tứ Xuyên đến, là bạn học cùng học viện âm nhạc với tôi. Tôi vội nhìn anh chăm chú, mới nhớ mang máng hình như khi tôi học ở học viện, anh là học sinh lớp trên của tôi, anh học rất giỏi, luôn là hình tượng cho bạn học sinh lớp dưới chúng tôi sùng bái. Trước kia ở trong trường tôi rất ngưỡng mộ anh ấy, không ngờ mười mấy năm sau, hoàn cảnh của chúng tôi đã khác biệt nhau đến như vậy.

Chuyện khiến tôi buồn nhất là các bạn học của tôi đều an phận với cái mình hiện có. Cũng có thể là đối với họ, từ Tứ Xuyên mà được đến Thâm Quyến hay Bắc Kinh công tác cũng đã là khá lắm rồi.

Nếu như ngày xưa tôi cũng lấy một anh nông dân, nếu như tôi cũng an phận ở nông thôn thì chắc chắn tôi cũng sẽ chẳng được bằng họ như bây giờ đâu.

Cũng may là khi ấy đã chẳng có anh nông dân pào muốn lấy tôi, cũng chẳng có ai theo đuổi tôi cả, cũng có thể là chưa có ai kịp theo đuổi tôi thì tôi đã được điều đi khỏi nông trường rồi.

Cuối năm 1969, tôi đã tìm mọi cách để được nhập ngũ vào cuối năm 1969 nhưng tôi chỉ được tính là lính của năm 1970. Ngay sau hôm nhập ngũ chúng tôi đã phải đi tập luyện dã ngoại. Sau khi đã đi dã ngoại được hơn 1000 km, tôi được phân công về đội chiếu phim. Khi có phim thì chiếu phim, khi không chiếu phim thì tôi làm công tác của đội tuyên truyền.

Khoác trên mình bộ quân phục tôi thấy mình xinh đẹp, khôi ngô, thướt tha yếu điệu, đúng là mẫu người tiêu chuẩn của "con gái Trung Hoa thật khác thường, chẳng thích trang điểm, thích súng gươm". Tôi cảm nhận thấy một cách rõ ràng rằng tôi đã thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người, và tôi đã trở thành một miếng bánh ga tô đầy kem ngon lành.

Đơn vị bộ đội mà tôi tham gia là bộ đội địa phương, chỉ có một vài nữ binh. Tối ngồi trường đại học lớn này của giải phóng quân, tôi như được tắm mình trong gió xuân, nhìn thấy các sỹ quan thì có cảm giác đây là bác, là chú của mình, thấy các chiến sỹ thì thấy như là anh, là em trai, chỉ có điều tôi đã quên rằng họ đều là đàn ông.

Tục ngữ nói rằng "3 năm làm lính, con lợn cũng biến được thành con chồn". Mới đầu thì tôi chưa hiểu được câu nói đó, sau này trong thực tiễn tôi mới phát hiện ra rằng câu nói này thật vô cùng chính xác. Các chiến sỹ hầu như quanh năm chỉ ở đồn biên phòng hay nơi núi cao rừng thẳm, bỗng nhiên một người con gái có hai mắt to như tôi thì khác nào được thấy tiên nữ giáng trần.

Ở cơ quan tôi được các cán bộ chiến sỹ từ trên xuống dưới yêu mến. Tôi thuộc phòng chính trị, thủ trưởng phòng chính trị là cấp trên của tôi. Vì tôi vừa biết hát, vừa biết chơi nhiều loại nhạc cụ, lại là học sinh giỏi duy nhất tốt nghiệp trường nghệ thuật chuyên nghiệp nên quân khu vô cùng trọng vọng tôi. Khi vừa mới nhập ngũ, tôi và khoảng hơn một chục chiến sỹ văn nghệ khác thường bị gọi đi để biểu diễn cho một hoặc vài thủ trưởng xem. Chúng tôi vẫn phải hát, phải múa hết như trên sân khấu cho một số người còn ít hơn cả số diễn viên chúng tôi xem, tôi thường phải độc tấu dương cầm.

Về sau, đội ngũ diễn viên của chúng tôi bắt đầu giảm đi, từ mười mấy người chỉ còn 4,5 người, 4,5 người lại giảm xuống còn 2,3 người, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi.

Các thủ trưởng bắt đầu làm thơ tặng tôi, viết những "mây, gió, trăng, hoa"... gì đó, tôi không hiểu lắm

[Chương 62]

Tục ngữ nói rằng "3 năm làm lính, con lợn cũng biến được thành con chồn". Mới đầu thì tôi chưa hiểu được câu nói đó, sau này trong thực tiễn tôi mới phát hiện ra rằng câu nói này thật vô cùng chính xác. Các chiến sỹ hầu như quanh năm chỉ ở đồn biên phòng hay nơi núi cao rừng thẳm, bỗng nhiên một người con gái có hai mắt to như tôi thì khác nào được thấy tiên nữ giáng trần.

Ở cơ quan tôi được các cán bộ chiến sỹ từ trên xuống dưới yêu mến. Tôi thuộc phòng chính trị, thủ trưởng phòng chính trị là cấp trên của tôi. Vì tôi vừa biết hát, vừa biết chơi nhiều loại nhạc cụ, lại là học sinh giỏi duy nhất tốt nghiệp trường nghệ thuật chuyên nghiệp nên quân khu vô cùng trọng vọng tôi. Khi vừa mới nhập ngũ, tôi và khoảng hơn một chục chiến sỹ văn nghệ khác thường bị gọi đi để biểu diễn cho một hoặc vài thủ trưởng xem. Chúng tôi vẫn phải hát, phải múa, hết như trên sân khấu cho một số người còn ít hơn cả số diễn viên chúng tôi xem, tôi thường phải độc tấu dương cầm.

Về sau, đội ngũ diễn viên của chúng tôi bắt đầu giảm đi, từ mười mấy người chỉ còn 4,5 người, 4,5 người lại giảm xuống còn 2,3 người, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi.

Các thủ trưởng bắt đầu làm thơ tặng tôi, viết những "mây, gió, trăng, hoa"... gì đó, tôi không hiểu lắm

nhưng cũng cảm thấy là nó hay. Tôi nhận được nhiều thư và thơ của các thủ trưởng và các sỹ quan gửi tặng. Khi biểu diễn, nhìn lướt về phía khán giả tôi thấy toàn là những ánh mắt yêu thương lòng thấy rất vui sướng, tôi thấy ở bộ đội thế mà lại hay, còn hay hơn nhiều so với hồi ở nông trường.

Tôi trưởng thành trong quân ngũ, xinh đẹp ra và ngày càng trở thành một nữ binh hiên ngang hùng dũng. "Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu", các chiến sỹ và sỹ quan trẻ bắt đầu theo đuổi tôi. Nhưng tôi là một chiến sỹ, theo quy định, các chiến sỹ trong quân đội không được phép yêu đương.

Hơn nữa, tôi lại đang phấn đấu vào Đảng. Trong thời gian phấn đấu vào Đảng, cho dù thời gian thử thách có dài đến đâu cũng không được có một khuyết điểm nào, có vấn đề về tác phong hay quan hệ nam nữ thì coi như di đứt. Tôi lại nhập ngũ từ nông trường Tuyên Hán, sau thời gian ở quân đội, khi chuyển ngành hay phục viên thì từ đâu đi sẽ phải chuyển về chính chỗ đó, một khi tôi chuyển ngành hay phục viên thì lại phải về nông thôn, tôi không thể về được thành phố hay về nhà nữa.

Tôi không biết số phận và tương lai của mình sẽ ra sao, tôi chỉ biết rằng mình không muốn trở về nông thôn. Trong nỗi lo lắng, tôi đã viết thư cho anh

họ của mình để nói chuyện ấy. Anh ấy là con của cậu ruột tôi, tuổi tác cũng gần với tôi và cũng đang là bộ đội. Vì có cùng hoàn cảnh sống như nhau nên chúng tôi thường xuyên thư từ qua lại thăm hỏi lẫn nhau. Anh ấy đã viết thư trả lời tôi nhưng bức thư ấy đã bị một chiến sỹ trong đội tuyên truyền bóc ra xem. Vì anh ta vẫn rất thích tôi mà tôi lại không hề có biểu hiện gì đáp lại nên đã nghĩ rằng tôi có bạn trai ở ngoài đơn vị. Mặt xám lại, anh ta đi tìm tôi, đòi lấy súng để "bắn chết bọn chó". Cho dù tôi có khóc lóc van xin cũng chẳng có tác dụng gì.

Tối hôm đó, chúng tôi biểu diễn ở hội trường quân khu. Hội trường vẫn chật ních người xem như mọi khi. Trước khi biểu diễn các chiến sỹ không ngừng hô khẩu hiệu, hội trường rất náo nhiệt. Vì vẫn còn lo sợ nên tôi vẫn đứng đằng sau sân khấu, chân tay lẩy bẩy.

Tôi là người được tin cậy trong đội tuyên truyền. Đội tuyên truyền của chúng tôi đã trở thành tấm gương cho cả quân khu Thành Đô. Đội ngũ của chúng tôi gọn nhẹ mà tinh nhuệ, mỗi đội viên đều biết biểu diễn nhiều thể loại nên các tiết mục rất phong phú, đa dạng được các chiến sỹ hoan nghênh. Về phần tôi, toàn bộ chương trình có mười một tiết mục thì trong chín tiết mục là có tôi, là nòng cốt có giá nhất. Nhưng hôm nay ra biểu diễn mà lòng tôi rối như tơ vò, vừa biểu diễn tôi

vừa cố giữ không cho nước mát trào ra, vất vả lắm tôi mới giữ được cho đến hết buổi biểu diễn.

Mọi người tản ra về hết, trên sân khấu chỉ còn lại mình tôi thu dọn giá nhạc, quần áo và đạo cụ.

Tôi thấy có người đi tới, đó là người thích tôi. Anh ta đứng chờ tôi. Tôi không dám để ý đến anh ta.

Vội vội vàng vàng làm xong mọi việc, tắt nốt ngọn đèn cuối cùng trong hội trường là bước vội ra ngoài. Không ngờ vừa mới tắt hết đèn thì anh ta đã vội ập đến, ép tôi vào sát tường và hỏi "các thủ trưởng đã làm gì với cô?"

Tôi vùng vẫy như điên. Vừa vùng vẫy tôi vừa gần giọng nói "làm gì thì việc gì đến anh?"

Anh ta thở hổn hển, hung dữ như một con dã thú "Nói, các thủ trưởng đã làm những trò gì với cô?"

"Chẳng làm gì cả".

"Cô không nói cũng không sao nhưng tôi sẽ giết chết bọn chúng", mắt anh ta sáng quắc trong bóng tối.

"Anh đi mà giết họ đi! Có giỏi thì đi mà giết đi! Rồi anh sẽ chết mà chẳng có chỗ chôn đâu". Tôi cố hết sức mình đẩy bật anh ta ra, anh ta ngã nhào trên đồng giá nhạc, gây nên một loạt tiếng động ầm ỉ.

"Ai ở trong đây?" Đèn hội trường bỗng sáng trưng, đồng chí Trần Can Sự chỉ huy của chúng tôi đứng ở cửa và đang bước lên phía sân khấu. Tôi vội vàng mở cửa ngách ở bên sân khấu, chạy thục mạng ra ngoài.

Thế là hết tất cả rồi. Tôi cảm thấy ngày tận cùng của thế giới đã tới gần. Bây giờ mà tôi có mọc thêm hàng trăm cái miệng cũng không thể nào mà thanh minh nổi nữa rồi. Vào Đảng, phục viên, trở về thành phố, tất cả đều đã trở thành bong bóng xà phòng cả rồi. Ngồi trên giường ở nhà tập thể mà đầu óc tôi như đặc sánh lại.

Kể từ giờ ngủ đã đánh từ lâu rồi, tôi nằm trằn trọc, hết xoay bên này lại lật bên kia, không thể nào ngủ được.

"Lưu Hiếu Khánh" - bỗng có tiếng gọi lớn, tôi nháy phắt ra khỏi giường "thủ trưởng gọi cô lên" - vẫn tiếng nói đó nói tiếp.

Tới phòng làm việc, tôi nhìn thấy tay chiến sỹ ấy đã ngồi tại đó.

Chúng tôi phải tường thuật lại với lãnh đạo từ mọi việc làm ở trên sân khấu ở hội trường sau khi đèn đã tắt, việc này khiến cả hai chúng tôi đều xấu hổ đến mức chỉ muốn đất nứt ra mà chui xuống.

Một ngày, hai ngày, rồi vài ngày qua đi. Tôi ngày đêm nơm nớp lo sợ, giống như một tử tù trên trường bắn đang chờ phát súng kết liễu đời mình mà tiếng súng đó mãi vẫn chưa thấy đâu. Tôi bị giày vò khổ sở.

Ở phân khu có rất nhiều các gia đình quân nhân. Không biết bắt đầu từ khi nào mà tôi bị họ khinh miệt. Cũng có thể là do nguyên nhân anh chiến sỹ kia? Cũng có thể là tôi đã "mê hoặc" chồng của họ? Trong con mắt của các bà ấy tôi chỉ là một con "Hồ ly tinh", chuyên làm những việc trộm gà lừa chó. Nhưng thực ra khi đó tôi đâu có hiểu biết gì về những việc giữa con trai và con gái.

Đi căng tin mua đồ, người bán hàng cũng lườm nguyệt tôi, cầm tiền và vứt toẹt đồ tôi mua. Không ngủ được, đến trạm xá, vừa mới cầm được hai viên thuốc ngủ thì nghe có người nói "Việc gì phải cho cô ấy thuốc, cả ngày đong đưa thì tất nhiên là tối đến không ngủ được rồi."

Trên đầu u ám, dưới đất tối tăm. Bỗng nhiên tôi nghĩ tới cái chết. Sống như thế này thì thà rằng chết còn dễ chịu hơn - Nhưng chết bằng cách nào bây giờ?

Rồi đến một ngày, cơ hội ấy đã đến.

Khối cơ quan quân khu tổ chức diễn tập ném lựu đạn thật. Theo quy định, để được tham gia diễn tập thì phải ném xa được 5m trở lên. Tôi không thể ném tới

được mức đó, tôi nghĩ cùng lắm cũng chỉ ném qua được 2,3mét, nhưng tôi vẫn là người đầu tiên ghi tên, cũng chẳng có ai kiểm tra trước. Thế là vào lúc mặt trời bắt đầu lên ở đằng Đông, chúng tôi đã tới sân diễn tập.

Sỹ quan hướng dẫn giảng giải tỉ mỉ cho chúng tôi về các yếu lĩnh. Tất cả những điều ấy tôi đã được nghe quá nhiều lần từ hồi còn là tân binh nên tôi chẳng thêm để ý nghe. Tôi ngắm nhìn núi non, trong óc hiện lên những hình tượng cao đẹp, coi cái chết nhẹ như lông hồng của các liệt sỹ Hoàng Kế Quang, Khâm Thiệu Vân, Hứa Văn Phong, trong tim tràn đầy khí phách của chủ nghĩa anh hùng. Tôi không hề đau khổ một chút nào, trong lòng rất bình tĩnh, sáng suốt, tưởng tượng ra về mặt của mọi người sau khi tôi chết, họ sẽ thấy hối hận vì sự hiểu lầm của họ đã làm tôi phải chết và họ sẽ phải thừa nhận sự trong sạch vô tội của tôi. Nghĩ vậy tôi đã cảm thấy mình là một kẻ chiến thắng.

"Àm...." giáo viên hướng dẫn làm trước một lần, sau đó buổi diễn tập ném lựu đạn thật bắt đầu.

Từng hàng, từng hàng cán bộ chiến sỹ đều làm đúng từng động tác, rút chốt, ném xa, nằm xuống, từng chùm lựu đạn nổ vang, đất đá, cát bụi bay đầy trời.

Các chiến sỹ ai cũng sôi nổi, bàn luận xôn xao. Chúng tôi cũng bắt đầu vào vị trí.

Lau đất cát trên mặt, tôi cầm lấy trái lựu đạn của mình. Khẩu lệnh vang lên, chúng tôi đều quỳ

xuống, rút chốt, ném đi và nằm xuống... Tôi bỗng đứng phất dậy. Trái lựu đạn nằm cách tôi chưa đầy hai mét.

Từ phía sau tôi, một chiến sỹ bổ tới, chúng tôi cùng ngã xuống và lăn tròn trên đất và trượt xuống chân núi.

"Âm âm...."

Lựu đạn nhất loạt nổ vang. Tôi xông vào người chiến sỹ đó vừa đá vừa đánh, giống như một con điên.

Sau chuyện đó, người chiến sỹ ấy được biểu dương. Vì anh ấy không bị thương nên chỉ được biểu dương thôi. Nếu bị thương nặng thì chắc chắn là anh ấy sẽ được tặng thưởng huân chương đấy.

Hôm ấy, cấp trên quân khu có người tới, tôi phải đi tiếp đón. Mang tâm lý lập công chuộc tội, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách chu đáo, trọn vẹn, tôi đã làm cho phân khu trưởng của tôi được nở mày nở mặt nhờ sự thông minh lanh lợi của tôi. Hoá ra là đội kịch nói của quân khu Thành Đô nghe nói đội tuyên truyền của chúng tôi có nhiều nhân tài nên đã đến đây để tuyển diễn viên. Và họ đã nhìn ra tôi. Thế là tôi và một nữ chiến sỹ nữa được điều đến Trùng Khánh để dự thi tuyển. Sau khi thi xong chúng tôi lại trở về phân khu để chờ đợi kết quả. Trong thời gian chờ đợi, tạm thời vấn đề giữa tôi và cái anh chiến sỹ kia chưa bị xử lý.

Chỉ có được điều đi nơi khác thì tôi mới có thể tiếp tục tồn tại nữa thôi. Thời gian chờ đợi sao mà lâu quá vậy, tôi đã ngắc ngoải rồi đây.

Trên cầu thang trở về phòng mình, tôi thấy nữ chiến sỹ cùng đi thi tuyển ở Trùng Khánh với tôi đang ôm một đồng chân chiếu, vừa đi vừa hát. Tôi thót cả tim, dang tay ra chặn đường cô ấy: "Cậu đi đâu đấy?"

"Thế cậu không nhận được thông báo gì à?" Cô ấy ngạc nhiên hỏi lại.

"Không có, thông báo gì cơ?" Tôi như nghẹn thở.

"Điều đến đoàn kịch nói quân khu Thành Đô - Cả tở và cậu".

"Thật hả?" Hai chúng tôi ôm lấy nhau vừa cười vừa khóc, giống như là một lũ thần kinh.

Chỉ mấy ngày sau, chúng tôi đã tới Thành Đô. Sau ba tháng ở đoàn kịch nói tôi đến xưởng phim Bát Nhất để đóng thử phim. Sau khi quay xong "Nam Hải Trường Thành", tôi trở về quân khu Thành Đô và sau đó là ra quân. Cuộc đời nghệ thuật của tôi từ đó đi lên.

Thời gian ở phân khu đã để lại dấu ấn sâu sắc trong thời kỳ thiếu nữ của tôi, cho tới tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ tất cả mọi chuyện, nó ảnh hưởng đến cuộc sống hôn nhân của tôi và từ đó cũng làm biến đổi cuộc đời tôi.

3. LẦN KẾT HÔN ĐẦU TIÊN VÀ LY HÔN ĐẦU TIÊN CỦA TÔI

Trong thời gian đóng bộ phim "Nam Hải Trường Thành" ở xưởng phim Bát Nhất, được bạn bè giới thiệu tôi đã làm quen với Vương Lập. Sau này anh ấy trở thành chồng của tôi.

Khi đó tôi ở đoàn kịch nói quân khu Thành Đô, anh ấy ở đoàn ca kịch Bộ chính trị quân giải phóng. Tôi là học sinh tốt nghiệp học viện âm nhạc Tứ Xuyên, anh ấy là học sinh tốt nghiệp học viện âm nhạc Trung ương. Tôi ở Tứ Xuyên còn anh ấy thì ở Bắc Kinh. Điều kiện gì anh ấy cũng cao hơn tôi.

Khi mới gặp nhau, anh ấy chê tôi đen, tôi thì thấy mọi điều kiện của anh ấy rất tốt, sau này anh ấy thấy tôi tuyệt vời thì tôi lại chê anh ấy đeo kính cận, không ra dáng đàn ông. Cho dù chúng tôi cứ chê nhau hết điều nọ đến điều kia nhưng chúng tôi vẫn tranh thủ thời gian để gặp nhau và cũng cố gắng để đi tới đích.

Do được bạn bè giới thiệu nên khi chúng tôi gặp nhau thì đều hiểu rõ mục đích và nhiệm vụ. Mặc dù là

"đốt cháy giai đoạn" nhưng không phải là không có kết quả. Đây là ý muốn của chúng tôi. Tôi không thích sống cùng một diễn viên điện ảnh hay một người chuyên làm những công việc về điện ảnh. Tôi cũng không biết là vì sao nữa. Cũng có thể là tôi không tự tin? Cũng có thể là do tôi sợ người ta có tính hoa lá cành? Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ lúc bấy giờ. Lịch sử về sau đã chứng minh tôi vẫn cứ phải xoay vòng trong cái ổ của giới văn nghệ và không thể thoát ra khỏi cái vòng ấy được.

Sau khi hẹn hò với Vương Lập được mấy lần thì tôi phải trở về Tứ Xuyên và đoàn kịch nói, lúc ấy tôi đã là một "cựu binh" có 6 năm tuổi quân rồi. Lãnh đạo và các đồng chí rất quan tâm đến tôi. Trở về được mấy ngày thì có thư điều tra của Đoàn ca kịch bộ chính trị. Ở bộ đội, ai có chuyện tình cảm gì cũng đều phải báo cáo với cấp trên. Không phải là yêu rồi mới báo cáo đâu mà mới chỉ hơi có ý định thôi cũng đã phải báo cáo rồi.

Sau đó lãnh đạo sẽ suy xét, điều tra thay cho anh, tìm kiếm nguồn gốc gia đình của đối phương, chủ yếu là biểu hiện chính trị, chờ sau khi được phê chuẩn thì hai người mới được nói đến chuyện yêu đương. Chờ được đến ngày lãnh đạo phê chuẩn thì mọi chuyện đã có thể coi là gạo đã nấu thành cơm được rồi.

Thư điều tra của Đoàn ca kịch Bộ chính trị đã tiết lộ điều bí mật mà tôi vốn dĩ không coi là bí mật. Bởi

vì tôi nghĩ rằng giữa tôi với Vương Lập chỉ là sự quen biết bình thường, chưa hề nói gì đến chuyện yêu đương, hơn nữa tôi cũng chưa hề cảm thấy có một chút gì gọi là "Tình yêu" cả nên không nghĩ đến việc phải báo cáo với tổ chức và đề nghị tổ chức đi điều tra. Khi rời khỏi Bắc Kinh, tôi đã không dặn Vương Lập cẩn thận để bây giờ thư điều tra của phía bên ấy đã đến đây.

Tất nhiên là thư của Bộ chính trị không thể nằm yên tại chỗ mà không được giải quyết. Đoàn chúng tôi đã nhanh chóng có thư trả lời và đồng thời với thư trả lời cũng gửi kèm một bản điều tra Vương Lập. Thư từ qua lại, chuyện tình yêu của tôi và Vương Lập đã trở thành chuyện đương nhiên, còn tôi là người trong cuộc thì lại chưa nghĩ được thấu đáo.

Trong lúc tôi chưa suy nghĩ một cách nghiêm túc thì lãnh đạo đoàn đã thông báo cho tôi biết rằng chuyện tình cảm của chúng tôi đã được phê chuẩn. Mọi người lại còn hỏi tôi dự định tổ chức đám cưới ở Thành Đô hay là ở Bắc Kinh? Chuyện lớn trong đời của tôi đã được quyết định như vậy, bởi vì hồi đó ở trong quân đội nếu đã công khai chuyện yêu đương thì có nghĩa là phải cưới, nếu không thì là người không có đạo đức và sẽ chẳng có giá trị gì trước mắt mọi người.

Thế là tôi bắt đầu coi Vương Lập như chồng chưa cưới của mình và viết thư cho anh ấy. Dù sao thì tôi

cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài anh ấy ra. Hầu như ngày nào tôi cũng nhận được một bức thư đạt dào tình cảm của anh ấy. Đọc những thư ấy tôi đã cố gắng vui vẻ và tự ra nhiệm vụ cho mình là mỗi tuần phải viết trả lời 2, 3 lá thư, tôi còn cố vắt óc để cho thư của mình đầy những lời nói ngọt ngào yêu thương, tôi còn đan áo len, quần len cho anh ấy.

Bởi vì khoảng cách quá xa và thời gian xa nhau quá lâu nên hình ảnh anh ấy ngày càng mờ nhạt trong trí óc tôi. Qua thư đi thư lại, chúng tôi dệt nên tương lai của mình và tôi đã biến anh ấy thành một người yêu lý tưởng khác trong tôi.

Nhưng tôi vẫn không muốn cưới. Các đồng chí đều giục tôi, bố mẹ tôi thì lại càng mong. Tôi thực sự thấy rằng cưới nhau chẳng có gì là hay cả. Tôi thậm chí còn không biết thế nào là nhớ nhung nữa. Tôi không hề nhớ bất cứ ai. Những lời nói yêu đương trong sách báo nghe thật khó chịu.

Tôi cứ đi lên phía trước theo một quỹ đạo không biết là ai đã sắp sẵn cho tôi. Mọi người đều phải đi theo một con đường như vậy. Mọi người đều như vậy thì tôi cũng đành phải như vậy.

Việc làm tôi phải ngày đêm suy nghĩ, ruột nóng như lửa đốt là tôi không được đóng phim nữa. Rất

nhiều xương phình đến đề nghị tôi hợp tác nhưng không hiểu vì lý do gì mà lãnh đạo đoàn không cho tôi đi.

Tôi hận các lãnh đạo của đoàn vô cùng. Tôi thể thậm rằng một khi tôi đã đạt được mục đích thì tôi quyết sẽ không tha cho họ. Nhưng trước tiên tôi phải "đạt được mục đích" đã. Tôi làm thế nào để đạt được mục đích bây giờ?

Lần đầu tiên tôi nghĩ tới hôn nhân. Tôi có thể đưa ra chuyện cưới xin! Cưới nhau là tôi có thể tới được Bắc Kinh, bọn họ không thể ngăn cản tôi được! Còn khi tới Bắc Kinh thì có cưới hay không là do tôi. Nhưng tất cả thì phải chờ đến lúc ấy mới nói được. Thật không ngờ là hôn nhân lại có thể làm bàn đạp được.

Nghĩ thế nên tôi bắt tay vào làm. Tất cả mọi cái đều rất thuận lợi. Thủ tục rất đơn giản, không hề phức tạp một chút nào. Đoàn kịch của tôi viết một bức thư giới thiệu, đại ý là "đoàn kịch chúng tôi xin trân trọng giới thiệu cô... tới Bắc Kinh để kết hôn cùng anh...của đoàn ca kịch". Sau đó tôi viết một bức thư cho Vương Lập nói cho anh ấy biết là tôi sẽ tới ngay Bắc Kinh và bảo anh ấy tới ga tàu đón tôi. Lúc đó tôi đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chỉ còn chờ vé tàu nữa thôi.

Cầm được vé tàu trong tay, tôi lập tức ra bưu điện đánh điện đi Bắc Kinh nói rõ số hiệu và thời gian chính xác của chuyến tàu tôi đi.

Sau khi gửi điện đi tôi trở về thu xếp đồ đạc thì đối trưởng đến nói với tôi rằng Bộ tuyên truyền quân khu đã đồng ý để tôi đến xưởng sản xuất phim Châu Giang đóng phim "Cảm ơn đồng chí". Tôi không hề có một chút phản ứng gì - Đồng ý cũng đi mà không đồng ý thì tôi cũng đi, bây giờ mới nói thì đã muộn rồi! Tôi sẽ không bao giờ thêm quay lại nữa.

Xuyên qua đường hầm, vượt qua cầu sắt, tàu hoả chạy suốt ngày đêm về thủ đô Bắc Kinh. Trong lòng tôi không hề có chuyện tình yêu, không có hôn nhân mà chỉ có điện ảnh, chỉ có xưởng phim Châu Giang.

Đoàn xe lửa thò phì phì từ từ tiến vào ga xe lửa Bắc Kinh - Đang đọc đi đọc lại không biết lần thứ bao nhiêu kịch bản phim "Cảm ơn đồng chí", ngẩng đầu lên tôi đã bắt gặp ngay khuôn mặt hồ hởi của Vương Lập ngay bên ngoài cửa sổ.

Tôi không bao giờ quên được cái cảm giác trong một nháy mắt đó. Chính cái cảm giác đó đã quyết định bi kịch của chúng tôi. Tôi phát hiện ra là tôi đã nhầm. Anh hoàn toàn khác với người trong trí tưởng tượng của tôi. Anh ấy không có gì là xấu cả, nhưng người yêu của tôi không phải là anh ấy! Đường như là tôi bị ngã từ trên cao xuống và cảm thấy rất đau đớn.

Trong tim tôi không có một chút nào gọi là tình yêu mà chỉ có sự xa lạ. Đúng là tôi đã nhầm rồi. Nhưng

trong túi tôi đang có giấy giới thiệu kết hôn. Tôi đến đây là để cùng anh ấy kết hôn. Tôi không còn cơ hội để sửa chữa sai lầm nữa rồi. Tôi không còn đường lui nữa. Trở về thì lại còn khốn nạn hơn nhiều .

Tôi hôm đó chúng tôi đã tổ chức đám cưới. Xem ra thì anh ấy đã chuẩn bị khá nhiều . Tôi không có một chút cảm giác gì cả. Không thay quần áo cũng chẳng trang điểm, bên cạnh tôi không có người thân và cũng chẳng có bạn bè, vội vội vàng vàng.

Vừa mới cưới được hai ngày thì tôi đã đòi đi mặc dù trong lòng cũng có phần áy náy, không phải với Vương Lập. Sáng sớm ngày thứ tư, tôi, một người mới cưới mà không hề có cảm giác tân hôn, đã chia tay với người chồng mới cưới của mình. Cho mãi tới một năm sau tôi mới trở lại Bắc Kinh và gặp lại Vương Lập. Lúc đó trong tôi đã bắt đầu nhen nhóm ý định ly hôn.

Cuộc hôn nhân của chúng tôi chính là vật hy sinh cho cuộc sống trước kia của tôi, Vương Lập thì vẫn ù ù cạc cạc. Anh ấy vẫn cứ tưởng những hành vi bất thường của tôi là do tôi mệt mỏi, sức ép tâm lý lớn, anh ấy hy vọng sẽ thay đổi được cuộc sống gia đình của chúng tôi. Lúc đó tôi đang đóng một lúc ba bộ phim "Bông hoa nhỏ", "Hôn lễ", "Anh chàng ấy". Đối với tôi, một kẻ chưa thành danh, chưa thể đứng chân được ở

Bác Kinh, có thể nói rằng đó là một trận sóng mái. Tôi dốc toàn bộ tâm lực của mình vào đó.

Khoảng cách giữa tôi và Vương Lập ngày càng xa. Sau một năm xa cách, ném đủ mùi thương nhớ, anh ấy cần một người vợ và một mái ấm gia đình; còn tôi thì cần phải phấn đấu, cần phải thành công. Chưa hề được qua đào tạo ở trường lớp điện ảnh nên tôi phải đi từng bước nặng nề chậm chạp giống như con trâu kéo cày.

Cả đoàn ca kịch đều biết rằng chúng tôi có rất ít cơ hội để gặp nhau. Kể khi nào tôi có một ngày không đóng phim mà ở nhà nghỉ là Vương Lập đứng ở hành lang nhà tập thể mà hét toáng lên rằng: "Đừng ai đến nhà tôi nhé, hôm nay Lưu Hiểu Khanh đã về rồi!" Thế là chúng tôi sẽ không bị phiền nhiễu gì cả.

Phòng chúng tôi không có nước máy, nếu có phải ra ngoài lấy nước hay đi chợ mua đồ ăn, Vương Lập đều cẩn thận khoá cửa nhốt tôi trong nhà.

Anh ấy nói với tôi rằng khi tôi không có nhà, anh ấy ghét nhất là tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường, một lần không chịu đựng nổi nên anh ấy đã ném nó đi, một lúc sau thấy xót ruột lại nhặt về, đồng hồ không hỏng vẫn chạy được nhưng trên mặt kính nứt ngang nứt dọc.

Anh ấy còn nói trong thời gian một năm trời tôi đi đóng phim ở trường phim Châu Giang, mỗi lần anh ấy

gặp bạn tôi, chính là người bạn đã giới thiệu tôi với anh ấy, anh ấy đều tránh mặt và cảm thấy khó xử và thấy có lỗi vô cùng vì đã giới thiệu cho Vương Lập một người vợ không về nhà.

Khi đó tôi không hiểu hết được những lời đó của anh ấy. Sau này do sự tôi luyện của năm tháng, hiểu được lòng người tôi mới thấy rằng khi đó mình thật tôi tẻ. Còn nhớ khi đó tôi hay nhìn vào mặt anh ấy khi anh ấy nói và tưởng tượng ra lời thoại của mình trên sân khấu. Tôi thường đi sớm về muộn, nửa đêm bò dậy viết nhật ký, dường như đã quên mất sự tồn tại của anh ấy bên cạnh. Mặc dù là tôi ở nhà, ở bên cạnh anh ấy nhưng tâm trí tôi không ở đây, linh hồn không ở đây, trái tim và linh hồn tôi ở trường quay, ở điện ảnh.

Wang Li vô cùng đau khổ. Anh ấy vẫn quan tâm săn sóc tôi, hi vọng là tôi sẽ suy nghĩ lại. Nhưng tôi vẫn rơi vào điện ảnh và không thể tự mình rút ra được. Hàng ngày cứ đến chập tối là anh ấy gọi điện đến trường quay để hỏi xem tôi còn phải quay mấy cảnh nữa. Mặc dù không biết nấu cơm nhưng anh ấy vẫn tự mình làm cơm và lặng lẽ ngồi bên bàn chờ tôi trở về. Anh ấy không hiểu được rằng điện ảnh không có khái niệm về thời gian, có lúc quay một cảnh chỉ hết hai mươi phút nhưng có cảnh lại mất bảy giờ đồng hồ. Những khi đã vượt quá giới hạn chịu đựng của anh ấy

mà tôi mới trở về là vừa nhìn thấy tôi, anh ấy hất tung cả bàn ghế rồi nổi trận lôi đình. Còn tôi còn đang chìm đắm trong những cảnh phim, nhìn thấy cảnh như vậy nên sợ hết hồn hết vía và thấy rất kì quặc.

Tôi cố gắng làm cho anh ấy vừa lòng nhưng càng cố gắng thì lại càng vụng về. Anh ấy nói với tôi rằng mỗi lần anh ấy đi dự biểu diễn âm nhạc đều thấy người ta ai cũng thành đôi, quần áo đẹp đẽ và ai cũng hỏi anh ấy là tôi đâu, anh ấy đều phải trả lời là tôi đang ở xa, người ta lại còn than vãn hộ anh ấy ngay trước mặt. Tôi nói ngay với anh ấy rằng chỉ cần có dịp nào mà tôi không phải đóng phim là nhất định tôi sẽ đi xem biểu diễn âm nhạc cùng anh. Thế là có một hôm chính là ngày sinh của tôi, nhóm làm phim cho tôi được nghỉ, tôi đã làm một bữa cơm ngon lành, thấp nển lên đàn hoàng và không nói gì với anh cả vì muốn cho anh một bất ngờ thú vị, ai ngờ anh ấy lại trở về với hai vé nghe âm nhạc trong tay và vui vẻ trở về nhà bảo tôi phải đi ngay. Tôi muốn tổ chức sinh nhật, anh ấy muốn đi nghe nhạc, ai cũng muốn giữ ý kiến của mình và cuối cùng đã nổ ra một trận cãi nhau, cãi chán rồi thì tôi cũng thấy mềm lòng, thôi tắt nển, mặc quần áo và cùng anh đi nghe nhạc. Tối hôm đó chúng tôi đã đi nghe tác phẩm gì tôi cũng không còn nhớ nữa, do đóng phim mệt, do cãi nhau, không ăn cơm nên tôi vừa đói vừa

khát và đã làm một giấc ngay trong phòng nghe nhạc làm mất mặt anh ấy, một người xuất thân trong một gia đình âm nhạc. Hồ ngăn cách giữa chúng tôi ngày càng sâu. Càng ngày tôi càng không muốn về nhà. Ngày nào tôi cũng nhờ người nói với Vương Lập là tôi sẽ về nhà muộn. Đối với tôi mà nói gia đình gò bó vô cùng không thể nào sánh được với cuộc sống tự do tự tại một mình trước kia của tôi. Cứ hễ hai chúng tôi ở bên nhau là thế nào cũng có cãi nhau, lúc nào cũng cãi nhau.

Cho mãi tới một hôm vất vả lắm chúng tôi mới có thể ở bên nhau được. Vốn dĩ trong lòng đã có sự ngăn cách nên lúc này tôi không thể có được sự nhiệt tình của tình vợ chồng, sự nhiệt tình háng hái của Vương Lập đã gặp phải sự kháng cự từ trước đến nay chưa từng có của tôi. Sau một lúc vật lộn cuối cùng anh ấy phát khùng lên tát tôi một cái.

Sáng sớm hôm sau tôi rời khỏi nhà.

Sự ra đi của tôi trở thành tin tức giật gân một thời.

Buổi chiều, lãnh đạo đoàn ca kịch đưa Vương Lập tới đoàn điện ảnh Bắc Kinh để kiểm điểm sai lầm, mong tôi trở về nhà.

Lãnh đạo đoàn làm phim phê bình cho cả hai chúng tôi một chập.

Tôi không trở về nhà.

Tất cả những người trong xưởng phim đều đồng tình với tôi, chỉ có sâu trong tâm khảm tôi là người đồng tình với Vương Lập. Tôi biết hết mọi chuyện. Mẹ tôi hỏi tôi rất nhiều lần " Vì sao nó đánh con?" nhưng tôi đều không trả lời, tôi không muốn nói đến những chuyện ấy. Những chuyện phải trái trong gia đình không bao giờ có thể phân rạch ròi được. Tôi đã đi khỏi nhà thì không muốn quay trở về nữa, con ngựa hay không bao giờ án cổ mọc lại.

Tất cả mọi đồ dùng của tôi đều để ở nhà nhưng tôi cũng chẳng thiết về lấy, trong túi chỉ vền vền có ba đồng bầy, đến cả bàn chải khăn mặt cũng không có, chỉ có một điền an tử duy nhất đó là tiền lương năm mươi đồng một tháng, nhưng cũng phải còn lâu mới tới kỳ phát lương. Tôi biết mình lại phải một lần nữa vươn lên.

Tất nhiên là từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi là người giàu có cả nhưng cũng chưa bao giờ phải khổ như bây giờ. Hồi phải xuống nông thôn, tiền lương một tháng của tôi là hai mươi chín đồng năm hào. Tôi còn nhớ rất rõ rằng ngày được lĩnh đồng lương đầu tiên tôi đã ra phố mua một cái đài để làm kỷ niệm. Sau đó nhập ngũ, phụ cấp mỗi tháng sáu đồng, vì là phụ nữ nên được thêm bảy hào tiền vệ sinh hàng tháng, sau đó thì

được lĩnh lương năm mươi sáu đồng, sau khi chuyển ngành về xưởng phim Bắc Kinh, tiền lương của tôi là năm mươi đồng.

Khi ra đi tôi đã là một ngôi sao điện ảnh, tôi đã đoạt giải thưởng, được báo chí đăng nhiều, đã nổi danh, chỉ có điều là tôi chưa được điều về Bắc Kinh.

Nhưng tôi không có tiền, thậm chí còn không có tiền để ăn. Tôi bắt đầu ăn bữa sáng, bữa trưa và bữa tối ở nhà bạn bè. Vương Lập gọi điện thoại tìm tôi ở khắp nơi, có lẽ là để đưa tôi một ít tiền hay quần áo gì đó nhưng tôi đã không để cho anh ấy tìm thấy.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

4- NHỮNG CHUYỆN BỰC MÌNH LIÊN TỤC XUẤT HIỆN

Tin tức về việc ly hôn của tôi đã truyền đi khắp hang cùng ngõ hẻm Trung Quốc một cách rất nhanh chóng, người ta say sưa trò chuyện, bàn luận với nhau về chuyện này. Từ sau khi "Cách mạng văn hoá", nền điện ảnh Trung Quốc được khôi phục đến nay chưa hề có một ngôi sao điện ảnh nào công khai chuyện ly hôn của mình giống như tôi. Tôi như đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Có rất nhiều chuyện tôi đã viết trong cuốn "Con đường của tôi", bây giờ tôi không muốn viết lại một lần nữa. Đối với tôi, khi đó tất cả mọi khó khăn về kinh tế đều có thể khắc phục được bởi vì tôi là một người đã từng quen chịu đựng gian khổ. Chỉ có điều có lúc nghĩ lại những chuyện đã qua mà tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng. Chuyện khiến tôi khó quên nhất là buổi chiếu khai mạc bộ phim "Thiên bình chi mộng" ở Tôkyô - Nhật Bản.

Đó là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài. Lúc đi Nhật tôi vẫn còn là quân nhân, ngoài quân phục ra tôi không

hề có một bộ quần áo nào khác bởi vì mấy tháng lương của tôi gộp lại cũng chẳng mua nổi một bộ quần áo tương tất. Từ lúc nhận được thông báo cho đến phút cuối cùng trước khi xuất cảnh tôi luôn luôn lo nghĩ đến chuyện trang phục khi đi ra nước ngoài. Để đối phó với việc ra nước ngoài đột xuất này, lại phải giữ thể diện quốc gia, ngày nào tôi cũng phải tất bật ở xưởng trang phục của xưởng điện ảnh Bắc Kinh.

Mặc dù tôi đã cố gắng hết sức mình để chuẩn bị cho chuyến đi này nhưng khi ở Nhật Bản tôi vẫn cứ phải đau đầu về chuyện quần áo của mình.

Tham dự lễ khai mạc là hoạt động chính của đoàn đại biểu chúng tôi trong chuyến đi này. "Thiên bình chi mộng" là bộ phim đầu tiên sau "Cách mạng văn hoá" mà Nhật Bản quay ngoại cảnh ở Trung Quốc, cũng là lần đầu tiên mời thành viên trong giới điện ảnh Trung Quốc tham dự lễ khánh thành, vì vậy phía Nhật Bản đã chuẩn bị một cách hết sức long trọng. Tất cả các chiến sỹ nữ của Nhật đều mặc Kimônô, vậy nên đối lại tương xứng với họ, tôi là một nữ diễn viên Trung Quốc ở đây cũng phải mặc áo dài truyền thống. Nhưng tôi chỉ có một cái áo dài bèo nỉ mượn của phòng phục trang xưởng phim Bắc Kinh. Hơn nữa từ trước tới giờ tôi cũng chưa hề mặc loại áo dài đó lần nào. Cái áo mượn ở xưởng phim đó do lâu ngày nên đã mục nát lắm rồi,

phía đằng trước đã bị con nhậy cắn mấy lỗ, vạt dưới cũng bị mấy lỗ, những chỗ xẻ của áo cũng đã bị rạn chỉ, người phụ trách phục trang đã dùng nhung để vá vào đó nhưng những sợi nhung cũng đã xơ tước cả ra rồi.

Trước lễ khai mạc đoàn đại biểu có một cuộc họp và tìm giải pháp cho chiếc áo của tôi. Không ai nghĩ ra được một cách gì có thể coi là khả dĩ cả. Cuối cùng tôi đã vắt óc nghĩ ra được một cách mà không phải là cách: Mấy cái lỗ thủng trước ngực thì dùng một bông hoa hồng gài lên để che, còn chỗ đường xẻ thì đeo cái xắc lên trông cũng tạm tạm, còn thì tất cả là phải trông vào ý trời, hy vọng là những người đến dự sẽ không nhìn gần, không chú ý đến những chỗ tôi cố tình che đi, còn mấy lỗ thủng ở phía vạt dưới... Tôi sẽ cố gắng đi sát ngay sau các đại biểu, cố gắng cười thật tươi để thu hút họ nhìn vào mặt tôi mà không chú ý đến quần áo.

Ôi, cái lần đi Nhật ấy đã có bao nhiêu chuyện khó chịu liên tiếp xảy ra. Quần áo thì đi mượn, từ trên xuống dưới có không biết bao nhiêu là lỗ thủng, chỉ có mỗi đôi tất dưới chân là của tôi thôi. Tất cả tôi chỉ có hai đôi tất để thay đổi. Ở Nhật người ta chỉ đi tất một lần, rách là vất đi luôn, còn tôi ở Tôkyô thì ban ngày phải lo khách khứa, ngoại giao, tối đến trước khi đi ngủ phải chống chọi với cái buồn ngủ để ngồi vá tất. Sau khi vá xong thì giặt, vắt khô và phơi đấy, đến sáng hôm sau

dây lại dùng. Tất giấy là loại đồ dùng hàng mã nhất, ngày nào cũng rách, ngày nào cũng vá. Ở Nhật mười mấy ngày, tất của tôi cũng chỉ chút vết vá, thật không biết trong con mắt duy mỹ chủ nghĩa của người Nhật tôi là người như thế nào đây? Lịch làm việc hàng ngày của chúng tôi được sắp xếp kín hết cả. Nữ diễn viên thì sáng, chiều, tối mỗi buổi phải thay một bộ quần áo. Hàng ngày tôi phải chạy đi chạy lại như đèn cù để thay vài bộ quần áo mang theo, thật mệt đứt cả hơi.

Mệt mỏi nhất là bữa ăn tối. Ở Nhật, ở trước cửa các nhà hàng đều có người phục vụ cởi áo khoác ngoài cho khách hàng. Có một lần tôi rất dè dặt hoảng hốt cởi áo khoác ngoài đưa cho người phục vụ thì mấy chữ "Phòng phục trang xưởng phim Bắc Kinh" in ở cổ áo của tôi đập ngay vào mắt. Rất nhiều người Nhật Bản biết chữ Trung Quốc mà những người chiêu đãi chúng tôi đều là những người rất thông thạo tiếng Trung Quốc. Tôi chỉ còn cách lấy nụ cười tươi tắn nhất, mê hồn nhất để che giấu những giọt mồ hôi lạnh đang chảy dọc sống lưng.

Tất nhiên là tất cả mọi quần áo của tôi đều phải mượn từ trong kho trang phục của xưởng phim Bắc Kinh. Có một lần tôi đang mặc một bộ váy áo của xưởng phim và ngồi nói chuyện vui vẻ với một người bạn người Nhật. Chị ấy đưa cho tôi xem bức ảnh chụp đoàn đại biểu điện ảnh Trung Quốc tới Nhật lần trước. Vừa nhìn

một cái là tôi thấy ngay Trương Kim Linh ở trong ảnh cũng mặc bộ váy áo y si như tôi đang mặc. Hoá ra là chúng tôi cùng mượn bộ này của xưởng phim và đi Nhật! Bỗng nhiên tôi thấy tắc cả họng, không nói được một câu nào cả.

Tôi muốn đánh lạc sự chú ý của người bạn ấy, nhưng đã muộn rồi. Cô ấy đã phát hiện ra. Cô ấy bảo tôi: "Xem này, cô Trương cũng mặc bộ đồ như của bạn này. Các bạn đều thích bộ này có phải không?"

Thời đó, chúng tôi tiếp xúc quan hệ với khách nước ngoài cũng thế mà ra nước ngoài cũng thế, đều không được nhận quà tặng của đối phương. Nếu phía đối phương cứ tặng quà thì nếu giá thành từ năm đồng trở lên là phải nộp lại cho tổ chức. Còn chúng tôi có tặng lại cho bạn cái gì, cho dù giá có tới 500 đồng thì nhà nước cũng không bù thêm tiền cho ai cả.

Trong thời gian đoàn đại biểu điện ảnh Nhật tới thăm Trung Quốc, một nữ diễn viên của họ đã tặng tôi một chiếc vòng cổ giả kim cương làm bằng thủy tinh. Tôi đã dùng 1/5 lương tháng của mình, tức là 10 đồng để mua tặng lại chị ấy một chiếc vòng tay bằng đá. Đoàn đại biểu Nhật vừa đi khỏi thì lập tức tôi đã nhận được thông báo "nộp cái vòng cổ đó cho cấp trên ngay!". Tất nhiên là tôi phải giao nộp ngay lập tức. Lần này tôi đi Tôkyô, giám đốc xưởng phim đã trực tiếp chỉ thị "đưa

lại cái vòng cổ cho cô ấy!" Thế là họ lại đưa cho tôi đeo. Và khi tôi ở Nhật trở về thì lại nhận được một thông báo "Nộp cái vòng cổ đó cho cấp trên ngay!" Thế là tôi lại giao nộp nó cho người ta.

Sau này, các bộ phim "Lửa đốt Viên Minh Viên", "Buông rèm chấp chính", do tôi đóng vai chính được chiếu ở Hồng Kông, do rất nhiều nguyên nhân mà tôi không thể tới đó để dự lễ khai mạc được. Ông Hứa Đôn Lạc, ông chủ của công ty điện ảnh Nam Hồng Kông đã nhờ đoàn đại biểu điện ảnh Trung Quốc mang về cho tôi một chiếc máy ảnh, nhưng máy ảnh còn chưa đến tay thì thông báo đã tới trước, họ yêu cầu tôi nộp lại chiếc máy ảnh đó, và tôi biết được thông tin ông Hứa tặng tôi chiếc máy ảnh cũng là nhờ thông báo đó. Thế là tôi cũng chẳng biết mặt mũi chiếc máy ảnh người ta tặng tôi đó ra sao nữa.

Trong thời gian đó, chuyện đi ra nước ngoài đối với tôi thực sự là một gánh nặng, thậm chí có thể nói được rằng đó là một tai hoạ.

Lần đầu tiên tôi đến Hồng Kông là để dự lễ khai mạc chiếu bộ phim "Cánh đồng rộng lớn". Tất nhiên là tôi vẫn phải đi mượn quần áo, chỉ có điều là lần này tôi mượn quần áo trong kho của công ty điện ảnh Trường Thành - Hồng Kông. Tất cả các thành viên trong đoàn của chúng tôi đều nghèo rất mừng tôi. Ở Hồng Kông,

trong cái thế giới mà mọi người tiêu tiền như rác thì chúng tôi chẳng có một đồng nào để mà tiêu cả, tôi thì lại càng nghèo hơn cả, trong tay không hề có một đồng nhân dân tệ hay một đồng đô la Hồng Kông nào cả, tôi thuộc về "giai cấp vô sản" một cách triệt để.

Mỗi khi có khán giả tặng hoa cho tôi ở khách sạn mà tôi ở hay có hành lý gì đó mà người phục vụ mang lên gác cho tôi, anh ta đều đứng ở đó để đợi tôi cho tiền thưởng, còn tôi thì cứ đành phải giả vờ là không hiểu gì mà đứng giữa cổ ngấm trần nhà.

Mỗi lần có ai đưa tôi đi chơi, taxi vừa đỗ lại là tôi đã phải lao ngay ra khỏi xe, nhìn trời nhìn đất, để cho bạn tôi phải trả tiền xe. Ở trong các cửa hàng, tôi cũng giả vờ cầm thứ nọ thứ kia lên ngấm nghía, thực ra thì tôi làm sao mà mua được thứ gì.

Trước khi về nước một ngày, người ta phát cho chúng tôi mỗi người 100 đô la Hồng Kông. Tôi cầm tiền chạy ngay đến phố "phụ nữ", nơi bán hàng rẻ nhất và chất lượng cũng kém nhất Hồng Kông, những người có tiền một chút không bao giờ đến đây cả, tôi định mua một bộ quần áo thơm thơm một chút để có thể tiếp khách được. Trong lúc tôi đang mồi hôi nhề nhại, đầu tóc quần áo dính đầy bụi bông, mặc cả đi mặc cả lại thì bỗng dưng bao nhiêu là khán giả Hồng Kông nhận ra tôi và tới xin tôi chữ ký.

Mặc dù hàng ngày tôi đều phải cố gắng làm ra vẻ nhưng mọi người đều biết là tôi "nghèo kiệt xác". Bạn bè tôi nói tôi là người "lương 50 đồng nhưng phong độ 5000 đồng". Có một câu chuyện đã chứng minh rất rõ điều này. Một hôm tôi đi quay ngoại cảnh, vừa về đến xưởng phim thì có người nói với tôi rằng do sự lao động vất vả của tôi và diễn xuất xuất sắc của tôi trong ba bộ phim nên lãnh đạo xưởng phim đã đề cử tôi làm điển hình của người lao động tiên tiến. Tôi vui mừng nhảy cẫng lên bởi vì từ trước tới nay chưa bao giờ tôi được bầu là người lao động tiên tiến cả. Tôi hỏi lại ngay: "Thế có phần thưởng gì?" người ta trả lời là sẽ được thưởng 80 đồng. 80 đồng! Một món tiền lớn đối với tôi. "Chiêu đãi!" đúng là một món tiền từ trên trời rơi xuống nên tôi không muốn giữ cho riêng mình.

Thế là tôi vay trước 80 đồng, mời bạn bè đi ăn một bữa vịt quay. Bạn tôi hỏi "Chỉ bao nhiêu đây?" Tôi nói "80 đồng. Bạn tôi bảo "70 đồng thôi, để cậu giữ lại 10 đồng".

Chúng tôi đã đánh chén một bữa no nê, sau bữa đó tôi lại đi quay ngoại cảnh. Khi quay trở lại Bắc Kinh, việc đầu tiên phải làm là đi lĩnh tiền thưởng của người lao động tiên tiến. Tôi rất vui vẻ phấn chấn bước vào phòng phát lương thì người ta lại bảo với tôi rằng tôi đã bị gạt ra khỏi danh sách, lý do là vì tôi tự do vô tổ chức,

đang ly hôn, tất cả mọi người trong hội đồng đều không đồng ý, chỉ có mấy phiếu của mấy vị lãnh đạo cũng không ăn thua.

Thế là tự nhiên tôi lại trở thành một kẻ nợ như chúa Chổm. Để trả được món nợ lớn đó tôi đã phải làm việc vất vả biết bao nhiêu tháng.

Nhưng cái mà làm tôi khó chịu nhất lại là những gì đến với tôi sau khi trở thành ngôi sao điện ảnh.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

5. NỖI KHỔ SỞ CỦA "CON ĐƯỜNG CỦA TÔI"

Bỗng nhiên một ngày, toàn Trung Quốc biết tên tôi và quen thuộc với gương mặt của tôi.

Không biết là bắt đầu từ khi nào mọi việc làm, hành động của tôi đã hoàn toàn bị mất tự do. Tôi bắt đầu phải có mặt ở chỗ nọ chỗ kia để tiếp đón các đoàn đại biểu điện ảnh nước ngoài, nói chuyện và chụp ảnh cùng họ, những câu chuyện mà tôi nói với họ đều bị phóng viên nước họ hoặc phóng viên nước tôi đăng trên báo chí, thế là lời nói và hành động của tôi lại phải có trách nhiệm trước tổ quốc.

Giống như một cô bé gái không hiểu sự đời, chỉ vì thích hát múa, bay nhảy mà tôi đi đóng phim. Vì thích đóng phim và cũng vì thiên bẩm nên tôi đã đóng phim thành công, trở thành một ngôi sao điện ảnh, bắt đầu có mặt trong những buổi lễ long trọng, đại diện cho cả một quốc gia để phát biểu. Đứa bé gái vẫn cứ là một đứa bé gái, chẳng có gì khác với cái đứa ngốc ngếch chưa đóng phim một năm về trước, đóng phim chỉ làm cho kỹ năng

nghệ thuật của nó thành thực hơn và cho nó hiểu về điện ảnh hơn chứ không thể làm cho nó có sự rèn luyện nào về mặt ngoại giao, chính trị được cả, nhưng những yêu cầu của xã hội và của mọi người đối với nó đã thay đổi. Người ta không cho phép nó có những biểu hiện gì không đẹp, không cho phép nó yếu đuối, không cho phép nó không vui, khóc lóc, cãi nhau, cho dù nó có muốn hay không hay là thực tế ra sao, ấn tượng của mọi người trong xã hội về nó phải là một người phụ nữ mạnh mẽ. Thực ra đó là một chuyện cực kỳ bi thảm. Những chuyện bi thảm như vậy trong giới điện ảnh đã có không biết bao nhiêu trường hợp rồi.

Ngôi sao điện ảnh lại cộng thêm chuyện ly hôn đã khiến tôi rơi vào vòng vây của dư luận.

Trên báo chí thường xuất hiện những bài viết về tôi mà đọc nó thì tôi tức phát điên lên được. Báo chí đã tô vẽ tôi thành một con người mà đến ngay cả tôi cũng không còn nhận ra được đó là mình nữa và tôi đã phải gơ tay đầu hàng trước báo chí, cam làm kẻ bại trận. Tôi không còn cách nào khác. Để đóng được phim "Vô Tắc Thiên", "Tây Thái Hận", "Trại Kim Hoa" tôi đã phải nghiên cứu lịch sử, khi ấy mới thấy rằng từ xưa đến nay đã ai là người có thể định rõ được công và tội đâu. Đừng nói gì đến một diễn viên bé nhỏ như tôi mà đến cả

những nhà chính trị người ta còn chẳng hiểu được đâu là khuôn mặt thật của họ nữa là.

Tôi đã từng đau khổ mà nghĩ rất nhiều lần rằng: có khi cho tới tận ngày tôi chết đi, xã hội và những khán giả của tôi cũng không biết được trên thực tế tôi là người như thế nào. Tôi giống như một con sâu bị mắc trong một tấm lưới, vùng vẫy, kêu gào nhưng chỉ làm cho tấm lưới càng thít chặt hơn. Người ta không quan tâm đến việc con sâu đó còn sống hay đã chết, mà chỉ đứng ngoài ngắm nghía và làm cho tấm lưới đó thêm dày, thêm chặt mà thôi.

Nếu như tôi không làm âm ỹ, không hùng hổ hăm dọa người khác, không ngang ngược, không nói năng lung tung thì người ta không cho rằng đó là Lưu Hiền Khánh. Thế cho nên khi đóng phim "Vô Tắc Thiên" tôi hiểu rất rõ tâm trạng của bà ta khi các quan hỏi là 100 năm sau sẽ khác gì trên bia mộ của chính bà thì bà đã lác đầu và nói "Không khác gì cả, cứ để nó trống không"!

Công tôi ngàn năm, ai là người có thể định cho rành. Cuối cùng thì tôi đã phải phản kháng lại. Tôi đã cầm bút và viết tự truyện "Con đường của tôi". Tôi viết như điên, như một con thiêu thân, bất chấp tất cả. Tôi viết ra tất cả nỗi vui buồn. Với cuộc sống vui buồn của mình tôi đã viết ra dòng "Làm người khó, làm phụ nữ

khó hơn và làm người phụ nữ nổi tiếng thì lại càng khó. Làm người phụ nữ nổi tiếng mà độc thân thì lại càng khó hơn nhiều". Tôi nghĩ mình viết xong cuốn sách này thì có chết cũng không tiếc.

"Con đường của tôi" đã được chú ý đến một cách rất nhanh chóng. Ngoài "Nguyệt san Văn hoá" đã đăng trọn vẹn trong một số ra, "Văn hồi báo" còn đăng liên tiếp nhiều kỳ liên. "Văn hồi báo" phát hành hơn một triệu bản mỗi kỳ, "Nguyệt san Văn hoá" lúc đó một số chỉ phát hành có 10 vạn bản mỗi kỳ nên đã phải tái bản đến hai lần số báo đăng bài của tôi, dường như tất cả những người biết chữ trên đất Trung Quốc đều xem quyển đó, đồng thời nó còn được dịch thành 14 thứ tiếng phát hành trên toàn thế giới.

Tôi nhận được hàng đống thư từ của độc giả (bây giờ tôi đã có "độc giả" rồi đấy). Những lời cổ vũ, động viên, khen ngợi đã làm tăng thêm bầu máu nóng của tôi, thiêu đốt đến mức tôi chẳng cần thiết ăn ngủ nữa.

Nhưng đồng thời các báo lớn nhỏ cũng dùng những dòng đề mục lớn phê bình tôi mọi mặt.

Những lời tâm huyết tự đáy lòng tôi nói với mọi người bị dùng làm đề mục để phê bình lại tôi: "Đây là một tấm gương gì?", "bởi vì ở đoạn kết trong tự truyện của tôi, tôi có hỏi mọi người một câu rất chân thành:

"Các bạn có thể rút ra được điều gì qua tấm gương của tôi? Đây là trái tim và cánh tay của tôi, hãy cho tôi được làm một người bạn."

Trong trí óc tôi hiện lên một bức tranh như thế này: Tôi không có cách nào để nói rõ lòng mình nên đã thò tay vào lồng ngực của mình, móc ra trái tim đầm đìa máu và vẫn còn đang đập, không có gì ngăn cản, không hề để phòng gì cả, tôi run rẩy dùng hai tay dâng trái tim đỏ tươi của mình tới trước mặt mọi người nhưng lại bị người ta đưa tay ra nhặt một cách hồ hững và người ta đã đánh rơi nó xuống đất, vỡ tan tành.

Từ đó về sau, tôi không còn tên trong danh sách các chuyến đi ra nước ngoài nữa. Mặc dù tôi đã đi sang Mỹ và Pháp để tham dự triển lãm điện ảnh nhưng đều là do được phía nước ngoài mời đích danh và mỗi lần đi tôi đều bị người khác đi kèm. Cho mãi đến tận bây giờ tôi cũng chưa hề được tham dự vào thành phần của bất kỳ của một đoàn đại biểu điện ảnh Trung Quốc nào đi thăm nước ngoài. Có thể nói được rằng các cấp lãnh đạo chưa hề cử tôi ra nước ngoài.

Vết thương trong lòng tôi không thể dùng lời mà diễn đạt được và nó cũng khó mà lành lại được. Đột nhiên tôi cảm thấy mình đã lớn lên đến chục tuổi.

Giấu đi sự chân thành và trong sáng, lấy những lời nói dối làm người dẫn đường, tôi chẳng cần phải rào trước đón sau gì nữa cả.

Qua những vụ va chạm cọ xát của "Con đường của tôi" tôi đã từ gang mà được tôi luyện thành thép. Đối diện với công chúng tôi không còn dễ tin, không còn bị bó buộc, không còn theo mực thước quy định nên cũng vì thế mà chẳng còn phải đau lòng, phải khóc lóc gì nữa.

Tôi bắt đầu không sợ bất kỳ một khó khăn nào nữa.

Tôi cũng không bực bực lòng mình với mọi người nên cũng không bị tổn thương gì nữa.

Tôi đã biết rằng tôi là một ngôi sao điện ảnh vì đã bắt đầu hiểu được một ngôi sao điện ảnh thì phải làm như thế nào. Tôi định ra được nguyên tắc sống cho mình: Không được đề lãng phí tuổi xuân của mình, phải tranh thủ tận dụng từng phút một để đem lại danh lợi cho bản thân.

Đồng thời, sự nghiệp của tôi cũng đang ở lúc phát triển nhất. Mặc dù tôi không giành được giải thưởng nào nhưng không ai có thể phủ nhận được. Tôi là một trường phái riêng trong nền điện ảnh Trung Quốc, tôi cũng đã tiến vào vương quốc tự do của sáng tác nghệ thuật. Cho dù một người nào đó có thừa nhận hay phủ nhận thì vị trí của tôi trong giới điện ảnh Trung Quốc cũng đã được thiết lập rồi.

Tôi đã vượt ra khỏi được vòng kiểm soát của hôn nhân. Bây giờ tôi tự do bay nhảy như một con ngựa thối.

Mười năm sau tôi đã gặp những người tài hoa cùng thời đại với tôi, họ đã là rường cột của đất nước, họ đều nói với tôi rằng họ là độc giả của tôi, họ trưởng thành vì đọc "Con đường của tôi" và xem các phim tôi đóng. Họ đều nói rằng tinh thần phấn đấu vươn lên trong "Con đường của tôi" đã cổ vũ họ, có ảnh hưởng đến cả cuộc đời họ. Những người đó ở trên khắp mọi miền của đất nước, là những người lãnh đạo của nhiều đơn vị, xí nghiệp lớn bé khác nhau, giống như trong lời giới thiệu về tôi của một tạp chí Nhật Bản "Lưu Hiểu Khánh mặc dù là một diễn viên điện ảnh nổi tiếng, nhưng tư tưởng thể hiện trong tiểu thuyết tự truyện "Con đường của tôi" do chị viết đã ảnh hưởng đến thế hệ thanh niên Trung Quốc".

6. KHÔNG ĐỒNG XU DÍNH TÚI KHIẾN TÔI THẬT VẤT VÁ

Từ bé đến lớn, ai cũng khen tôi là người "hiếu thảo". Không biết bạn có phát hiện ra rằng hầu như tất cả các ngôi sao đều hiếu thảo?

Đã nhiều lần tôi nói với Hiếu Hồng, em tôi "Trên thế gian này em chỉ có thể tin tưởng vào người thân của mình mà thôi".

Trong biết bao phong ba bão táp của cuộc đời tôi, người không bao giờ phản bội lại tôi chính là cả nhà tôi.

Mọi người không quan tâm đến việc tôi ở trên trời hay ở dưới đất, cũng không quan tâm đến việc tôi đã có tuổi hay còn trẻ, cho dù tôi gầy hay béo, có tiền hay nghèo khổ, cho dù có phải đi lao động cải tạo hay ngồi tù thì họ vẫn là những người thân của tôi.

Họ làm thành cảng chắn gió, chốn yên vui của tôi, làm cho những vết thương đầy mình của tôi có một chỗ để băng bó vết thương, là nơi mà tôi có thể vứt bỏ mọi sự già vờ, dối trá, vứt bỏ mọi sự che đậy mà nghỉ ngơi.

Xã hội thê lương như vậy đấy. Điện ảnh là vô tình và tàn khốc như vậy đấy. Hầu hết các ngôi sao đều rất hiếu thảo với cha mẹ, tôi nghĩ có lẽ là họ cũng đều sống trong một hoàn cảnh như của tôi.

Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy thật ra cuộc đời của tôi là một cuộc đời rất cô đơn và tôi rất sợ cô độc.

Tôi đã cảm ơn cha mẹ tôi không biết bao nhiêu lần vì cha mẹ đã sinh cho tôi một cô em gái, nếu không một mình tôi trên thế gian này sẽ cô đơn lạnh lẽo biết bao.

Tôi yêu cả gia đình tôi còn hơn cả chính bản thân mình.

Có thể nói rằng từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi làm cha mẹ phải phiền lòng; tôi luôn thất lưng buộc bụng để gửi tiền về nhà. Thời kỳ Tứ Xuyên còn khó khăn, thì tôi đang đóng phim ở Bắc Kinh, hề cứ có thời gian rảnh rỗi là tôi mua thịt lợn về rán lấy mỡ, có ai về Thành Đô là tôi nhờ người ta mang về; vì nhớ cha mẹ mà hai lần tham dự biểu diễn ca nhạc đêm 30 tết, tôi đều hát dân ca Tứ Xuyên, trừ những lần đó ra thì dù có đang ở chân trời góc bể hay đang làm bất cứ việc gì tôi cũng đều phải về ở bên cha mẹ trong đêm 30 tết ...

Sau khi đến Bắc Kinh làm việc tôi đã tự mình xây dựng lên rất nhiều kế hoạch để báo đáp lại với cha mẹ mình nhưng tôi đã không đủ sức để làm. Tôi không

có nhà, không có tiền, đến tự nuôi bản thân mình vẫn còn vất vả.

Khi đó ở Trung Quốc cũng bắt đầu có hiện tượng: Các diễn viên nổi tiếng đi biểu diễn ở khắp nơi đều được tiền thù lao. Hiện tượng này phát triển nhanh chóng và trở thành một "phong trào" - tôi gọi nó là phong trào. Người ta thì gọi phong trào này là "chạy mánh".

Từ "chạy mánh" tôi mới bắt đầu biết "tiền là thế nào".

"Chạy mánh" cũng đưa đến cho tôi một thời kỳ đen tối khó khăn nhất, nguy hiểm nhất, long đong lận đận nhất, phiền phức nhất trong cuộc đời tôi.

Có thể nói được như thế này, ngoài tiền lương ra, món tiền đầu tiên trong đời mà tôi có được là do "chạy mánh", chỉ có tiền, khi đó từ "chạy mánh" vẫn chưa được gọi ra được mà chúng tôi chỉ gọi nó là "biểu diễn" thôi.

Không chỉ mình tôi mà tất cả những người làm công tác nghệ thuật trong giới văn hoá của Trung Quốc đều rất nghèo.

Do không có nhà ở nên tôi ở trong một gian nhà của tổ làm phim, do không có đủ tiền ăn mà tôi và Trần Diệp - người đóng vai Đông Thái hậu phải đi nhật vé ăn thừa của Lương Gia Huy - diễn viên Hồng Kông đóng

vai hoàng đế Hàm Phong, anh ấy thường không ăn hết phiếu ăn nên vất đi - Máy diễn viên đại lục chúng tôi mặc dù giữ vai chính trong hai bộ phim nhưng không được một đồng tiền thù lao nào.

Ở trên trường quay, mỗi bữa ăn, các diễn viên và nhân viên đại lục chúng tôi được phát mỗi người một túi nhựa, trong đó có hai cái bánh bao, một khúc dồi bột và một miếng dưa muối. Cái xe cơm của các diễn viên và nhân viên Hồng Kông thì cá thịt chất đầy, cơm gạo trắng thơm phưng phức, thức ăn ngon lành, cái gì cũng có. Hai phút trước còn đóng phim với nhau, hai phút sau thì đã thấy khác nhau một trời một vực. Tôi là người Tứ Xuyên nên không quen ăn bánh bao nên nhiều lúc trên trường quay bị đói đến nổi chóng cả mặt mày.

Có một hôm, thực sự là tôi đã đói một cách khủng khiếp nên vừa đóng phim tôi vừa kêu đói, đạo diễn Lý Hán Tường thấy tôi kêu đói ghê quá nên đã cho mọi người nghỉ ngơi sớm để ăn cơm. Chúng tôi lại là bánh bao, dồi bột và dưa muối, vừa nhìn thấy thế là tôi đã thấy hết muốn ăn. Nhìn lại xe cơm của đồng nghiệp Hồng Kông tôi thấy có bao nhiêu là cơm. Thế là tôi đi tới và xin một bát cơm.

Người phát cơm ở bên đó chính là người phục vụ của đoàn làm phim đại lục đã cho tôi một bát cơm. Tôi lại thấy ở đó có nhiều thịt thơm quá nên lại xin thêm

thịt. Tôi rất thích ăn thịt, nhưng ông ấy không cho, nói là để cho khách nước ngoài, mà cũng còn chưa đủ nữa.

Vốn đi đi xin cơm xin thức ăn đã là mất mặt lắm rồi, thế mà còn bị từ chối nữa nên nước mắt tôi tự nhiên cứ chảy ròng ròng. Mấy người bạn Hồng Kông thấy vậy cũng nói giúp cho tôi, khiến tôi càng tức giận, càng xấu hổ hơn và đã ném cả bát cơm đi và chạy ra một góc khóc tức tưởi. Mọi người đều tới dỗ dành tôi. Chủ nhiệm phim vội vàng chạy tới hỏi tôi muốn ăn gì? Tôi nói là muốn ăn cơm, ăn thịt. Chủ nhiệm vội vàng nói "được, được, đừng khóc nữa, tôi sẽ đi mua ngay". Tôi nói không phải là mình tôi ăn mà tất cả mọi thành viên trong đoàn người Đại lục cũng phải được ăn.

Kết quả tất nhiên là tôi được ăn cơm và ăn thịt, còn các anh chị em khác thì vẫn cứ như cũ: bánh bao, dồi bột và dưa muối.

Để tang thêm chất dinh dưỡng, tôi lấy phiếu lương thực mà mẹ gửi cho tôi để đổi lấy hai quả trứng gà. Sau khi đã luộc chín, đang rất sung sướng bóc vỏ trứng, định bỏ vào niệng thì bỗng nhiên tôi nhìn thấy trong vỏ trứng có hai đôi mắt đang nhìn trừng trừng vào mình. Hoá ra quả trứng gà mà tôi đổi ấy đã không còn lòng trắng và lòng đỏ nữa mà nó đã được áp thành con rắn. Dành phải vứt hết chúng đi.

Khi đó đang là giữa hè, thời tiết ở Bắc Kinh rất nóng. Chúng tôi suốt ngày phải ở Cố Cung để quay phim. Các kỹ thuật viên ánh sáng lại còn bị thiêu đốt dưới ánh đèn, mấy người đã bị say nắng, thế là chúng tôi yêu cầu phải cho mấy lá chè vào trong thùng nước uống để đỡ bị khát quá. Nhưng chúng tôi đã phải chờ một tuần rồi mà chưa có chè bởi vì trong các khoản chi không dự trù đến chè, chủ nhiệm phim cũng không có cách gì mà giải quyết được.

Các kỹ thuật viên ánh sáng đã nổi giận, cãi nhau một trận với chủ nhiệm phim, cả hai bên càng cãi nhau càng hung dữ, tổ ánh sáng nói: "Nếu còn không có nước chè thì chúng tôi sẽ không làm nữa!" Đang tức giận nên chủ nhiệm phim cũng đáp lại "Không làm thì thôi, xin mời cứ việc". Không ngờ tổ ánh sáng đã nói là làm, chỉ trong vòng 20 phút đã thu dọn sạch sẽ mọi dụng cụ và ra đi.

Thế là hồng chốc tan tác, chúng tôi tròn mắt nhìn nhau.

Đạo diễn người Đài Loan Lý Hán Tường cuống quýt cả lên, vừa hỏi "Chuyện gì thế? chuyện gì thế?" vừa triệu tập một cuộc họp

Thế là chúng tôi ngồi họp ngay bên ngoài điện Đường Tâm của Cố Cung. Cuộc họp diễn ra trong suốt

hai giờ đồng hồ, cuối cùng vấn đề nước chè được giải quyết bằng cách đạo diễn Lý Hán Tường tự móc tiền túi của mình ra để chi

Điều khiến đạo diễn Lý không thể hiểu được là tiền mua chè một ngày chỉ hết vài đồng một ngày, tại sao lại vì chuyện mấy đồng bạc ấy mà ngừng dựng phim để lãng phí mấy ngàn đồng?

Tôi nói với ông ấy rằng, chè là phúc lợi, cho dù là có mấy đồng thôi nhưng không ai chịu chi, còn thuê Cố cung thì lại là tiền của tập thể, của nhà nước, mấy nghìn đồng một ngày thì vẫn cứ thanh toán được, những chuyện như thế này thì những người trong chế độ xã hội tư bản như các ông thì làm sao mà hiểu được.

Mọi người đều biết rằng trong phim "Lửa đốt Viên minh Viên" và "Buông rèm chấp chính" là do tôi đóng vai chính. Hai bộ phim này đã một thời vang dội ở trong và ngoài nước. Cho mãi tới tận bây giờ người Hồng Kông họ vẫn không tin lời tôi nói, rằng đóng hai phim ấy tôi không hề được một đồng tiền thù lao nào. Tôi còn nhớ hồi đó trong nhóm làm phim có một diễn viên người Hồng Kông, anh ấy đóng một vai rất nhỏ trong bảng phân vai của bộ phim. Một hôm, anh ấy hỏi tôi "Tiền cát sê đóng bộ phim này của chị là bao nhiêu?" Tôi nói "Không được tiền", anh ấy không tin, trợn tròn mắt hỏi tôi: "Một ngôi sao lớn như chị mà lại không có

tiền à?" Tôi nói "Đúng là không có một đồng nào cả". Anh ấy lắc đầu và thở dài đánh sụt một cái, cũng không biết được là anh ấy không tìm hay là thương hại cho tôi.

Hàng ngày tôi phải đội mấy cân khăn trên đầu để đóng phim, tay thì đeo dây vàng ngọc, bởi vì tôi đóng vai Từ Hy Thái hậu nên chuyện ăn mặc, trang sức rất phức tạp. Tôi phải để móng tay dài, tay đeo dây nhẫn. Nhẫn là đạo cụ mượn của người khác nên hầu như chẳng có cái nào là vừa với tay tôi cả, nhiều lúc đang đóng phim nó lại còn rơi ra nữa. Lúc đó tôi cũng không xâu lỗ tai nên hoa tai phải kẹp ở tai, kẹp chặt thì đau, kẹp lỏng thì rơi. Tôi hay bị rơi hoa tai, nhẫn mọi người trong nhóm lại phải bò trên mặt đất để tìm giúp tôi, tìm thấy rồi mới tiếp tục làm phim được. Thế là để khỏi phải làm phiền hà đến mọi người, tôi hạ quyết tâm đi xâu lỗ tai, đó là chuyện về sau này.

Hôm đó, một người bạn cho tôi một túi táo, tôi mang túi táo đến trường quay. Trong lúc giải lao giữa lúc quay, tôi vừa ăn táo vừa vớt hạt vào đồng phong bì của những bức thư vừa nhận được. Đang ăn một cách ngon lành thì thấy tiếng gọi ra làm phim tiếp, thế là tôi vội vội vàng vàng đứng lên chạy đến trước máy quay. Vì chỉ chú ý đến khuôn mặt nên tôi chẳng chú ý gì đến tay chân cả, cho mãi đến khi quay xong, tháo đồ trang sức ra tôi mới phát hiện ra một chiếc nhẫn đã bị mất.

Do hàng ngày phải đeo rất nhiều nhẫn nên tôi chẳng nhớ mặt mũi cái nhẫn ấy ra sao cả, chỉ nhớ mang máng hình như nó là một chiếc nhẫn ngọc. Những người phụ trách hoá trang như ngồi trên đống lửa. Mọi người đều vô cùng lo lắng. Nghe nói chiếc nhẫn đó giá tận 500 đồng cơ.

Tất cả mọi người đều ra trường quay để tìm. Không có đèn đóm gì, mọi người phải dùng bật lửa và đèn pin để dò tìm khắp nơi. Tìm suốt đêm mà vẫn không thấy. Dương nhiên là tôi phải đèn chiếc nhẫn ấy rồi.

Tôi lo lắng vô cùng. Tiền lương mỗi tháng chỉ có 50 đồng, làm hùng hục suốt ngày, lại còn phải tự bỏ tiền ăn, bây giờ mất chiếc nhẫn lại phải đền 500 đồng! Tôi biết kiếm đâu cho ra được 500 đồng bây giờ?

Nhất định tôi sẽ không đền, hơn nữa tôi cũng không thể có gì mà đền. Mặc dù là nghĩ như vậy nhưng dù là ở đây hay lúc nào, cứ nghĩ đến chuyện cái nhẫn là tôi lại thấy rầu cả lòng.

Chuyện này cho mãi đến khi quay ngoại cảnh xong chuẩn bị quay trở về Bắc Kinh thì mới được làm rõ ràng.

Trước khi về Bắc Kinh một ngày mọi người đều bận thu dọn đồ đạc. Tôi định giải quyết hết đồng thư từ

nhận được nên đem chúng ra ngoài để đốt. Tôi ném từng lá thư một vào đồng lửa, bỗng nhiên cảm thấy một phong thư mấy ma mấp mô, không bằng phẳng. Tôi nghĩ chắc là khán giả gửi cho tôi đồ chơi gì đấy và chắc là vì không thích nên tôi mới không lấy ra.

Không biết trời xui đất khiến thế nào mà tôi lại mở cái phong bì ấy ra: Hoá ra đó là một đồng hạt táo và giữa đồng hạt táo đó lấp lánh ánh xanh của chiếc nhẫn mà tôi đã bị mất. Chắc chắn là hôm đó khi ăn táo và vất hạt táo phong bì thì chiếc nhẫn cũng rơi theo.

Thời gian đó, tôi đã ném đủ mùi gian khó vì không có tiền. Tôi quen biết rất nhiều bạn bè trong giới điện ảnh của Trung Quốc và nước ngoài. Khi họ đến Bắc Kinh chơi với tôi, không bao giờ tôi mời họ được một bữa cơm; nếu như họ có mời tôi ăn cơm thì tôi cũng không dám nhận lời một cách dễ dàng, bởi vì tôi không có tiền đi xe taxi, nhưng tôi là người nổi tiếng, mọi người sẽ nhìn vào nên tôi cũng không thể đi xe buýt được.

Tôi đã xem một tấm ảnh chụp ngôi sao điện ảnh Ý Sophia Loren. Đó là bức ảnh chụp chị ấy trước ngôi nhà của mình. Trong con mắt của tôi thì ngôi nhà của chị ấy thật đúng là một toà lâu đài lộng lẫy, vừa đẹp đẽ, vừa đặc sắc. Sophia Loren đứng ở giữa sảnh, tay cầm ly rượu ...

Khi xem tấm ảnh này tôi giống như một cô gái nhà nghèo nhìn thấy công chúa, cảm thấy rằng đó là cuộc sống mà cả đời này chúng tôi không dám mong chờ, không thể đạt được. Khi đó tôi không thể tưởng tượng ra được một cuộc sống như vậy.

Cũng giống như câu chuyện mà thường ngày chúng tôi vẫn thường kể cho nhau: Có một kẻ hành khất đi trên đường gió bắc căm căm vừa lạnh vừa đói, gã vừa đi vừa nghĩ: "Nếu như bây giờ mình là vua thì tốt biết bao, mình có thể được ngồi trước lò sưởi ấm áp, ăn những món ăn do các cung nữ bưng hầu". Nhưng tôi không phải là ăn mày. Tôi là ngôi sao điện ảnh lớn của Trung Quốc. Không hề nói quá, nếu không phải là một ngôi sao lớn nhất thì cũng phải là lớn thứ hai của một quốc gia chiếm 1/4 số dân trên toàn thế giới. Nhưng tình trạng kinh tế của tôi thì cũng chẳng khác ăn mày là bao.

Còn nhớ khi đó tôi rất thích ăn thịt gà, nhưng tôi không đủ tiền để mua thịt gà ăn. Những khi vợ ông đạo diễn Lý Hán Tường có món gì ngon đều gọi tôi và Trần Diệp đến ăn nhưng chúng tôi thường không dám đến. Họ là người Hồng Kông, tiếp xúc với họ nhiên sẽ có người báo cáo ngầm với cấp trên - Không thể vì chuyện ăn thịt gà mà lại gây nên chuyện rắc rối về chính trị được.

Cho dù rất nghèo nhưng tôi vẫn rất được trọng vọng. Ở tất cả những nơi tôi đến tôi đều được sự đón tiếp với quy mô lớn tự phát của mọi người. Hàng ngày để đóng phim được, người ta đã phải bắt buộc phải dùng đến rất nhiều cảnh sát ... Đồng thời, cũng có rất nhiều những hoạt động, những buổi tiệc lớn mời tôi tham dự. Trong số đó có rất nhiều chỗ mời tôi đi biểu diễn. Nhưng ngoài những hoạt động làm phim ra, tôi đã từ chối tất cả, biểu diễn cũng vậy. Không có thời gian, không có điều kiện, hướng hồ ... cũng chẳng có quần áo nào cho ra hồn.

Mỗi một lần tham gia một hoạt động gì đấy là tôi lại mệt muốn chết, chạy đôn chạy đáo mượn mỗ khắp nơi, trang điểm mất nửa ngày, lại còn phải tìm mọi cách để sửa chữa trang trí một trong vài bộ quần áo mà tôi có. Và mỗi lần như vậy lại thấp thỏm lo lắng vì sợ "quê độ", không những khó xử cho bản thân mà những người đi cùng tôi cũng phải toát mồ hôi thay cho tôi. Chẳng trách mà có một lần Lý Tú Minh đã nói với tôi "Mình không muốn đi dự chiêu đãi, cũng không muốn ra nước ngoài, rắc rối lắm".

Đi biểu diễn cũng vậy, tôi cũng không có quần áo biểu diễn. Hơn nữa, tôi là diễn viên điện ảnh nên biết biểu diễn cái gì. Không đi là không đi. Tôi cũng không nghe điện thoại nữa. Nhưng điện thoại, điện báo mời tôi đi biểu diễn ở khắp nơi trên đất nước vẫn dồn dập tới.

7. LẦN ĐẦU TIÊN "CHẠY MÁNH" CẢM GIÁC CUỐI CÙNG GIỐNG NHƯ KẺ CẤP

Một hôm, khách sạn Tây Uyển mà đoàn làm phim chúng tôi ở có hai vị khách không mời mà đến. Họ đến để mời tôi đi biểu diễn, địa điểm là ở Hà Bắc. Tôi trả lời họ là tôi không đi, thái độ rất quyết liệt. Họ vẫn không tỏ thái độ gì, dường như mọi phản ứng của tôi đã nằm trong dự liệu của họ cả rồi.

Họ nói rằng buổi biểu diễn đó họ đã mời tất cả các diễn viên nổi tiếng thời bấy giờ của Trung Quốc vậy nên nhất định tôi phải có mặt. Tôi vẫn cứ kiên quyết, nhất định lắc đầu từ chối.

Họ đưa mắt nhìn nhau, một lát sau một người nói với tôi rằng nếu như tôi nhận lời với họ thì tiền thù lao cho một buổi của tôi sẽ là 50 đồng. 50 đồng! Một khoản tiền lớn đối với tôi.

"Và trong 4 ngày chị sẽ biểu diễn 25 lần". Người đó tiếp tục nói. 25 lần, mỗi lần 50 đồng! Mặc dù đầu óc tôi chưa kịp nhẩm ra ngay đáp số của nó nhưng tôi biết rằng đây là một con số quá lớn.

Gần đây nghe đồn trong giới văn nghệ có một đội biểu diễn chuyên đi biểu diễn để lấy tiền bỏ túi riêng, mỗi lần biểu diễn một diễn viên được hai đồng. Khi mới biết tin này tôi đã cho rằng hai đồng đã là quá nhiều, ai ngờ bây giờ cái giá họ đưa ra cho tôi là 50 đồng cho một lần diễn.

50 đồng là cả một tháng lương của tôi rồi, nhưng tôi biết diễn gì bây giờ? Lại không có quần áo biểu diễn nữa. Hơn nữa bây giờ tôi lại đang đóng phim, lại là diễn viên chính, đoàn làm phim nhất định sẽ không để cho tôi đi, tôi có gạt đầu đồng ý với họ thì cũng chẳng ích gì.

"Tôi không đi đâu, các anh thông cảm vậy nhé". Tôi lắc đầu và đứng dậy tiễn khách. Khi đó đối với tôi, sức hút của đồng tiền chưa đến nỗi lớn lắm.

"Ngày mai hai chúng tôi sẽ trở lại". Họ nói thế và ra về.

Tôi vẫn đóng phim như thường lệ, vẫn bực bội và nghèo khó như thường lệ. Vẫn cứ thèm ăn thịt gà mà lại không có tiền mua thịt gà ăn

Ngày hôm sau họ không đến. Ngày hôm sau nữa họ mới đến. Vừa nhìn thấy họ là tôi liền ở thái độ lạnh nhạt ngay. Mọi chuyện ngày hôm trước tôi đã quên cả rồi. Với một người tính khí bất thường như tôi thì làm gì cũng phải làm ngay chứ để sau vài ngày là tôi đã chán rồi.

Họ vẫn tiếp tục kiên trì thuyết phục tôi còn tôi thì vẫn cứ lắc đầu. Họ vẫn cứ tiếp tục nói mãi, nói mãi và cuối cùng nói rằng chỉ cần tôi đồng ý đi thì mỗi lần biểu diễn họ sẽ trả cho tôi 150 đồng. Tôi lặng đi mất hai giây.

Có ai mà lại im lặng mãi được trước một món lợi lớn đến như vậy. Tôi lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó chúng tôi ngồi thảo luận chi tiết với nhau. Đi như thế nào? Quan trọng hơn là trả tiền như thế nào. Bởi vì mọi diễn viên khác chỉ được 50 đồng, chỉ có một mình tôi là 150 đồng. Cuối cùng, vấn đề duy nhất còn lại là chuyện xin nghỉ của tôi. Ngày hôm nào tôi có thể đi biểu diễn được! Công thêm hai ngày đi về nữa là mất đứt đi 6 ngày rồi. Tôi bảo họ hãy chờ sự thông báo của tôi.

Sau khi họ đi, tôi nằm lên trên giường nghỉ một lát. Tôi đang rất phấn chấn, tim đang đập liên hồi. Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi làm những việc như vậy cả.

Đây liệu có phải là đồng tiền bất nghĩa không? Tôi có nên cầm đồng tiền ấy không?

Nhưng dù có nói thế nào đi nữa thì cứ là tiền là tốt rồi đã, và lại chính bản thân công việc này cũng tốt, nó rất kích thích tôi. Tôi nhảy phắt khỏi giường và đi tìm phó đạo diễn.

Phó đạo diễn là giáo viên trong học viện điện ảnh, bình thường chúng tôi quan hệ với nhau rất thân mật. Tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ông ấy, cuối cùng còn nhấn mạnh rằng "có - tiền", để ông ấy cố gắng giúp đỡ sắp xếp thời gian cho tôi. Tôi biết rằng như vậy sẽ làm cho ông ấy khó xử, nhưng nhất định tôi phải đi. Cuối cùng do sự thúc ép của tôi, ông ấy đã phải miễn cưỡng đồng ý.

Tàu hoả âm âm lao về phía trước, chẳng có gì khác so với những lần tôi đi tàu hoả khác. Các diễn viên trong đoàn biểu diễn cùng tôi ngồi bó gối trong những toa xe mềm và tán gẫu với nhau rất vui vẻ. Rất nhiều sự vĩ đại đều có sự bắt đầu bình thường như vậy.

Bây giờ, sau mười mấy năm đã qua, nghĩ lại lần đi về Hà Bắc lần ấy, tôi linh cảm thấy rằng chuyến tàu hoả đó đúng là đã chở chúng tôi vào hang động cát giữ đầy vàng bạc châu báu của A-li-ba-ba, còn bài hát mà chúng tôi hát cùng nhau trong buổi biểu diễn ở Hà Bắc ấy chính là câu thần chú để mở cửa kho báu "Vừng ơi, mở cửa ra!".

Trong toa xe có mặt đầy đủ các diễn viên nổi tiếng nhất thời bấy giờ. Tôi chào hỏi mọi người, nhiều khi cũng cảm thấy khó xử. Ngày thường trong giới văn nghệ, tôi là một người kiêu ngạo và nổi tiếng thanh cao, bây giờ trong con mắt của các diễn viên,

tôi cũng chỉ là một kẻ phạm phu tục tử, cũng vì 5 dấu thóc mà phải hạ mình.

Mãi suy nghĩ mãi, đến khi tỉnh lại thì thấy Tạ Lệ Tư đang ngồi trước mặt.

Tạ Lệ Tư là người đồng hương Tứ Xuyên với tôi. Bài hát do cô ấy song ca cùng với Vương Kiệt Thực đang được thịnh hành khắp nơi.

"Chị biểu diễn tiết mục gì thế?" Tôi hỏi cô ấy.

"... Có chị giới thiệu tiết mục là tốt rồi.". Nghĩ một hồi lâu, cô ấy đáp chẳng ăn nhập vào với đâu cả.

Đây đang là chuyên kiểm tiền chứ không phải là đóng phim. Tôi tự bảo mình như vậy.

Nhưng đã có người lo việc giới thiệu rồi. Trước khi đi, người ta đã bảo tôi. "Hay là chị hát đi" Tạ Lệ Tư nhiệt tình nêu ý kiến.

"Có các chị là ca sỹ ở đây thì làm sao mà tôi còn dám hát nữa?" Tôi trả lời.

Tạ Lệ Tư vội vàng an ủi tôi "Nhưng mà không giống nhau đâu, người ta lại thích nghe chị hát cơ".

Đến Hà Bắc thì đã là giữa trưa. Xuống tàu tôi liền vội vàng chạy đến rạp biểu diễn, thời gian khai mạc biểu diễn không còn bao lâu nữa. Các diễn viên vội

vội vàng vàng đánh răng, rửa mặt, chải đầu, trang điểm. Tôi lại còn phải chạy đi tìm chỉ huy dàn nhạc để thảo luận với họ về mấy bài hát mà tôi vừa mới nghĩ ra khi ở trên tàu. May mà tôi là học sinh giỏi của học viện âm nhạc nên lúc này được dịp vận dụng. Tôi tìm thấy tờ giấy, ngồi trên ghế, vừa xướng âm vừa chép nhạc ra, viết nhạc ra xong thì lại phải chép ra mấy tờ nữa. Ban nhạc 5 người thì ít nhất cũng phải có 3 bản nhạc. Vừa mới đưa bản nhạc cho ban nhạc xong thì người xem đã kéo đến đầy rạp.

Với khí thế vui vẻ sôi nổi, các diễn viên từng người một lên sân khấu. Không khí trong rạp rất náo nhiệt.

Mọi người đến có mục đích rõ ràng và biết vì sao mình phải đi làm như thế.

Đã đến lượt tôi lên sân khấu rồi. Tiếng vỗ tay trong rạp vang lên như sấm. Ở đây đến một diễn viên điện ảnh bình thường người ta cũng hiếm khi nhìn thấy nên khán giả rất vui thích.

Tôi chào mọi người và bắt đầu hát. Nghề kiếm sống bằng ca hát của tôi cũng bắt đầu từ giờ phút ấy. Trình độ hát của tôi sau này cũng dần được thành thực và đã được ghi 5 đĩa từ, trong đó, đĩa "Các bài hát của Lưu Hiểu Khánh" đã được nhận giải "Vân Tước" của công ty điện ảnh âm nhạc Thái Bình Dương.

Khi hát, tôi chỉ thấy như đồng tiền bay trước mắt. 150 đồng! Một bài hát tổng cộng không quá 15 câu, một câu 10 đồng bạc! Tiền kiếm được thật là dễ dàng.

Hát xong, tôi chào khán giả và đi vào hậu trường trong tiếng vỗ tay lác đác. Mặc dù có cảm thấy một chút xấu hổ nhưng tôi lập tức tha thứ cho mình ngay vì tôi là một diễn viên điện ảnh chứ đâu có phải là một ca sỹ và ngay sau đó là niềm phấn khởi khi được nhận 150 đồng.

Mọi người đều rất vui vẻ và mọi người đều hiểu rõ là vì sao.

Một buổi, hai buổi, 3 buổi ... một ngày biểu diễn 4 buổi mà chẳng ai thấy mệt. Ngày thứ hai bắt đầu diễn 5 buổi và liên tiếp như thế trong 3 ngày.

Hàng ngày tôi đều hát các bài hát mới. Tiết mục của tôi được đón nhận ngày càng nồng nhiệt hơn.

Cả buổi biểu diễn đều là hát, đến như tôi là một diễn viên điện ảnh cũng hát. Tay của người kéo đàn phong cầm trong ban nhạc đã bị phỏng rộp lên, nhưng không ai bỏ cuộc cả. Mọi người lại còn đề nghị tăng thêm buổi biểu diễn nữa. Cứ biểu diễn xong là lập tức chúng tôi lên xe để về khách sạn, sợ ở lại sẽ bị khán giả vây lấy, không còn thời gian mà nghỉ ngơi chuẩn bị cho buổi diễn sau nữa. Tất cả chúng tôi đều như ăn phải chất kích thích.

Ngày cuối cùng đã tới một cách rất nhanh chóng.

Ngay từ buổi biểu diễn đầu tiên mọi người đã trở nên nghiêm túc hơn ngày thường. Chúng tôi đều chờ đến giờ phút quan trọng. Tất nhiên, đó là lúc phát tiền.

Buổi chiều, giờ phút ấy đã bắt đầu. Trên sân khấu các tiết mục vẫn được biểu diễn một cách bình thường nhưng đằng sau hậu trường, các diễn viên lần lượt vào văn phòng nhà hát ở tầng dưới.

Tôi là diễn viên cuối cùng được gọi một mình vào văn phòng. Tôi vẫn chưa giống như Ali-Ba-Ba nói "vùng ơi, mở cửa ra!" thì một xấp tiền dày cộm đã đến tay tôi. Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi có nhiều tiền như thế, đến nhìn, tôi cũng còn chưa được nhìn nhiều đến như thế. Từ đó về sau, trong việc làm ăn đã có không biết bao nhiêu tiền qua tay tôi nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy nó thực sự là tiền như lúc bấy giờ.

Giống như người ăn mày bắt được vàng, - không biết cất tiền vào đâu nữa, tôi đút ngay tiền vào túi áo len, vừa đi được mấy bước thì tiền đã rơi xuống đất, nhặt vội lên, phúi phúi vài cái, tôi vắn ngay vào cặp quần.

Tôi mang tiền bên mình và biểu diễn tiết mục cuối cùng. Toàn bộ sự chú ý tập trung ở thắt lưng, chỉ sợ rằng tôi chưa diễn xong thì tiền của tôi sẽ rơi ngay trên sân khấu.

Ngay tối hôm đó tôi đi tàu suốt đêm để trở về Bắc Kinh, về đến nhà thì đã 4 giờ sáng. Nhảy hai bậc cầu thang làm 1, tôi chạy đến nhà một người bạn, tìm đập dồn dập như một tên kẻ cắp vừa mới hành động xong.

Anh bạn của tôi thường xuyên đi công tác, thấy tôi không có chỗ ở nên đã cho tôi mượn nhà của anh ấy để ở.

Mở cửa bước vào nhà rồi, tôi lập tức khoá trái cửa lại. Đã đi đến bên giường rồi, tôi lại đi ra kéo kéo cửa xem lại xem đã khoá cửa thật chưa. Sau khi xác định được là cửa đã khoá tôi mới móc một cái phong bì dày cộm ở trong người ra, một đồng tiền đổ ra trên đất. Tôi nhắm tính một lúc rồi lấy giấy bút ra tính lại. 24 buổi, 150 đồng một buổi, mẹ ơi, 3600 đồng! Nhiều không thể tượng tượng nổi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tôi bắt đầu đếm chúng. 10 đồng để riêng ra một chỗ, 5 đồng để riêng, một đồng để riêng, một hào để riêng, 5 hào để riêng, 15 xu để riêng, mỗi thứ một nơi. 3600 đồng nằm ngổn ngang khắp nơi trong căn phòng nhỏ bé. Đếm lần đầu thấy thiếu mất 40 đồng, đếm lại lần nữa, lại thừa ra 10 đồng. Lại đếm lại một lần nữa, thừa 20 đồng. Đếm lại, đếm lại, đếm lại ... Đếm cho mãi tới khi đôi tay đếm tiền đã đen bẩn lại thì cũng là lúc trời sáng rõ. Tôi chạy xuống gác gọi điện thoại cho cô Tường, hỏi cô ấy có thể đến ngay chỗ tôi được không? Sau khi được cô ấy đồng ý, tôi vội trở về nhà và vật mình trên giường.

Suốt một đêm không ngủ, người ngợm đau như dần. Trong có tôi nhăm tính kế hoạch sử dụng món tiền to lớn này: Tủ lạnh, giường, quần áo ... và tự nhủ nếu có thời cơ thì sẽ lại tranh thủ đi kiếm tiền. Chỉ cần kiếm được đủ một vạn đồng là sẽ ngừng không làm nữa bởi vì việc này cũng không được quang minh chính đại cho lắm.

Tôi sẽ gửi một vạn đồng trong ngân hàng, lãi một tháng không biết được là bao nhiêu nhỉ? Hình như là 10 đồng, vậy thì hàng tháng tôi sẽ rút số tiền ấy ra dùng, nghe nói có cách gửi tiền mà hàng tháng đều có thể lấy ra được, gọi là tiền lãi. Vậy thì tiền lương hàng tháng của tôi không phải là 50 đồng mà là 60 đồng rồi.

Thế nhưng nếu gửi 5 vạn đồng thì lại càng tốt hơn, như vậy thì thu nhập hàng tháng của tôi sẽ là 100 đồng. 100 đồng nhiều quá, không thể tiêu hết được. Tôi hạ quyết tâm là phải kiếm được 5 vạn.

Nhưng tôi không thể tự đi gửi tiền và rút tiền lãi được vì tôi đã quá nổi tiếng rồi. Tháng nào cũng đi rút tiền lãi thì chắc chắn là phải có nhiều tiền, nếu như thế mà tôi không bị ám sát hay bắt cóc thì thật đúng là chuyện lạ. Phải làm thế nào bây giờ?

Đề mẹ tôi đi à? Không được, mẹ tôi ở Tứ Xuyên đến Bắc Kinh sẽ không có nhà cửa gì cả. Không thể mỗi

tháng một lần đến Bắc Kinh để rút tiền lãi ra được. Riêng tiền chi phí đi lại cũng đủ chết rồi.

Hay là nhờ anh họ tôi? Anh ấy ở xa quá, cũng không tiện. Hơn nữa anh ấy lại rất nghiêm túc, tôi sợ sẽ bị anh ấy phạt cho một trận ... chỉ còn cô Tưởng thôi.

Tưởng là bạn với tôi từ hồi còn ở bộ đội, chúng tôi cũng được điều về đoàn kịch nói quân khu Thành Đô, sau đó lại lần lượt được điều về Bắc Kinh. Cô ấy rất đáng tin và là một người bạn tốt. Nhưng 5 vạn đồng thì còn phải kiếm măt, không biết bao giờ mới có đủ?

Có người gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

"Ai đấy?" Tôi hỏi với giọng cảnh giác cao độ.

"Mình đây mà" Tưởng trả lời.

Tôi lôi Tưởng vào trong phòng và khoá ngay cửa lại. Sau đó tôi kể hết chuyện tôi đi biểu diễn được thù lao bao nhiêu và muốn cô ấy giúp gửi tiền như thế nào. Tưởng ngạc nhiên quá, mãi không thốt ra được lời nào. Tôi nhét tiền vào tay cô ấy, cô ấy giở ra định đếm, tôi bảo "Đừng đếm nữa, có đếm cũng không biết số tiền chính xác là bao nhiêu đâu, mình đã đếm đến 8,9 lần rồi mà còn không biết nữa là, tốt nhất là cứ để cho ngân hàng họ đếm"

"Thế nhờ ngân hàng họ hỏi mình lấy đâu ra lăm tiền thế thì làm thế nào? "

"Thì cậu cứ nói là có người cho. Không, cậu cứ nói là cậu đi bán kem. Mà thôi, cậu cứ bịa ra một lý do nào đấy là được, ngân hàng chắc là cũng không hỏi linh tinh đâu" Tôi nói một cách thiếu tự tin.

"Thôi được rồi" Tưởng nói rồi đi.

Dường như là 10 năm trôi, cô Tưởng mới quay trở lại, nói với tôi là đã gửi được tiền. Ngân hàng đếm mãi một hồi lâu rồi mới hỏi nguồn gốc của số tiền khiến cô ấy sợ chết khiếp. Cô ấy phải giả bộ quát lại nhân viên ngân hàng một trận nên họ mới không hỏi lại nữa.

Vừa mới gửi tiền được hôm trước, hôm sau tôi đã bắt Tưởng phải ra ngân hàng rút tiền để tôi mua tủ lạnh. Từ đó tôi có sổ gửi tiết kiệm của mình, tài khoản của mình, tủ lạnh của mình. Ôi, tiền thật là tuyệt vời!

Điều tốt lành không kéo dài lâu được. Chuyến đi Hà Bắc của chúng tôi đã bị lộ. Nghe nói là Bộ Văn Hoá đã có công văn chỉ rõ tên của từng người và bắt chúng tôi phải khai rõ số buổi diễn, địa điểm và thu nhập, phải viết kiểm điểm và bị tịch thu toàn bộ số tiền ấy.

Cán bộ lãnh đạo nhiều lần tìm tôi nhưng tôi đều tránh mặt. Nhưng trốn được hoà thượng chứ làm sao trốn được miếu thần, bí thư chi bộ của đoàn đã mấy lần gặp tôi, lần nào tôi cũng ấp a ấp úng đánh trống lảng. Nhưng tất cả những trò ấy của tôi đều không thể thoát

khỏi mất các vị lãnh đạo đoàn kịch. Họ ra lệnh cho tôi phải viết kiểm điểm và trong đó phải khai rõ địa điểm, số buổi biểu diễn và thu nhập.

Viết kiểm điểm thì chẳng đáng ngại lắm, cũng cứ coi như là viết một tờ phiếu thu tiền, cất mặt mình vào túi áo mà viết một bài phê phán việc biểu diễn kiểm tiền (lúc này báo chí cũng đang ra sức phê phán việc biểu diễn kiểm tiền rất gay gắt) và nộp cho cấp trên là xong. Chỉ có điều là tôi không thể khai ra số buổi biểu diễn với thu nhập. Nói dối thì sợ người ta sẽ đi điều tra ra. Còn nói thật thì tử lạnh của tôi sẽ thế nào? Chẳng lẽ tôi lại phải bỏ tử lạnh đi nộp lại cho nhà nước à? Như vậy thì làm sao đành lòng.

Tôi vội vàng gọi điện cho ông Vương - Giám đốc nhà hát ở Hà Bắc hỏi xem ông ấy có thể viết một bức thư giới thiệu đến được không? Ông ấy hỏi phải viết thế nào? Tôi bảo là một ngày biểu diễn hai buổi, mỗi buổi 20 đồng. Ông ấy đồng ý ngay. Thế là tự tay ông ấy viết thư, lại đóng cả dấu của công ty nữa (việc đóng dấu này đã khiến chúng tôi trở thành bạn bè của nhau cho tới tận bây giờ) và cho người đưa nó đến Bắc Kinh.

Cầm bức thư giới thiệu tôi đến đoàn kịch để kêu khổ, kêu là chúng tôi đã bị lừa, đã thoả thuận với nhau là 50 đồng mà - bây giờ chỉ có 20 đồng, thật là tôi tệ hết

sức. Ông giám đốc Dương đã phải lo viết thư cho tôi giờ lại còn bị tôi lôi ra làm cái bung xung nữa.

Vở kịch đó đã giành được sự đồng cảm của lãnh đạo đoàn. Họ thấy tôi kiếm được tiền ít quá nên cũng chẳng buồn bắt phạt tôi nữa. Coi như qua được một cửa.

Mấy ngày không tới đóng phim, sự mất tích đột ngột của tôi khiến cho lãnh đạo nhóm làm phim rất bức mình. Tất cả mọi tội lỗi đều đổ lên đầu phó đạo diễn. Đạo diễn Lý Hán Tường chốc chốc lại hỏi ông phó đạo diễn là tôi đi đâu, ông phó đạo diễn thì lần nào bị hỏi cũng giống như các chiến sỹ cách mạng trong "Hong nhan", quyết không khai nửa lời, cũng lắm thì nói "Tôi không biết" khiến cho ông đạo diễn không làm gì được, chỉ còn cách giậm chân mà kêu rằng "Ông mà không biết thì tôi chỉ bé bằng con kiến".

Sau khi mọi chuyện giải quyết ổn thoả tôi lại đến trường quay. "Tây Thái hậu" cuối cùng đã trở về.

8. "CHẠY MÁNH" THẬT VẮT VÀ NHẤT ĐỊNH PHẢI LÀM "CAI"

Không biết là bắt đầu từ bao giờ, cái từ "chạy mánh" bắt đầu xuất hiện và nó cũng được không ngừng phát triển và nâng cao theo sự phê phán liên tục của báo chí. Đã được nếm vị ngọt của "chạy mánh", tôi bắt đầu trở nên tệ hơn, lấy 5 vạn đồng làm mục tiêu để phấn đấu. Khẩu hiệu sống mới của tôi "Mỗi một giây một phút đều phải dùng để giành danh, giành lợi" đã được chính thức đưa ra trong thời gian này. Không chỉ có làm không mà mỗi khi có cơ hội tôi đều lên lớp cho các diễn viên xung quanh và không có ai là người nghi rằng những điều tôi nói là không có lý.

Không chỉ bản thân tôi giàu lên mà tôi cũng giúp cho các diễn viên "chạy mánh" cùng tôi cũng giàu lên. Trong vòng mấy năm đó, chỉ riêng các diễn viên cùng tôi biểu diễn, cùng tôi "chạy mánh" mà trở thành vạn phú đã nhiều không kể hết. Bởi vì đội "chạy mánh" của tôi là một trong những đội có phạm vi biểu diễn rộng lớn nhất, số lần biểu diễn nhiều nhất, chất lượng tốt nhất, giá cả cao nhất và từ đó cũng có ảnh hưởng lớn nhất trên toàn đất Trung Quốc lúc bấy giờ.

Mỗi diễn viên cùng đi với tôi cũng đều có thể kiếm được một khoản tiền lớn. Từ trước tới giờ tôi không hề đối xử tệ bạc với họ bao giờ. Tôi thường chỉ vì mọi người mà phải cố gắng biểu diễn thêm, cho dù có mệt mỏi rã rời. Có lúc không đủ tiền để chia nhau, tôi đã lấy tiền thù lao của mình ra để chia đều cho anh chị em.

Trong những cuộc biểu diễn liên tục, kéo dài như vậy, tôi đã phát huy được tiềm lực của mình từ ngày còn ở trong quân đội. Trên sân khấu, tôi có thể chơi các loại nhạc cụ, có thể hát nên tiết mục ngày càng phóng phú hơn. Tính cách, số lần biểu diễn, chất lượng tiết mục, thái độ biểu diễn của tôi đã được các diễn viên trong giới "chạy mánh" đánh giá cao và họ rất tôn trọng tôi. Các diễn viên đều cho rằng được "chạy mánh" cùng tôi là một vinh dự.

Trên thực tế, chúng tôi đã là một đội biểu diễn chuyên nghiệp. Đối với yêu cầu tương đối nghiêm ngặt của trình độ chuyên nghiệp, "đội mánh" của chúng tôi đã không ngừng tiếp thu những cái mới để làm tăng thêm chất lượng của chương trình biểu diễn. Nếu như có tiết mục của một diễn viên nào đấy không đạt yêu cầu hoặc là phong cách biểu diễn không đạt là lần sau tự khác người ta sẽ không mời diễn viên ấy tham dự nữa. Mỗi lần chúng tôi đi biểu diễn thì đầu tiên là vì có danh tiếng, sau đó thì là vì các tiết mục đều hay nên luôn luôn phải tăng thêm buổi diễn. Nhiều khi chỉ vì tôi

không thể không về để đóng phim được mà đành phải không diễn thêm.

Có lần chúng tôi đã diễn 8 buổi trong một ngày. 6 giờ sáng bắt đầu diễn buổi đầu tiên và hai giờ đêm bắt đầu diễn buổi cuối cùng. Các diễn viên ai cũng đều phải tranh thủ ngủ gà ngủ gật sau cánh gà, còn khán giả thì ngồi chật ních trong rạp, tinh thần hăng hái.

Tôi luôn luôn nói với các diễn viên rằng cần phải diễn cho thật tốt, đặc biệt là buổi diễn lúc sáng sớm và lúc tối đêm - Nếu như không có nhiệt tình thì sẽ chẳng có ai chịu vào lúc sớm hay muộn đến như vậy họ đến xem chúng tôi biểu diễn, không phải dễ dàng mà người ta lại móc túi lấy ra ngân ấy tiền mà đi xem đâu. Nghĩ về những ngày gian khổ đã qua của mình, chúng tôi lại càng không có lý do gì để mà không phải với khán giả. Nếu mệt quá thì diễn ít đi, còn nếu đã diễn thêm thì cũng vẫn phải đảm bảo về mặt chất lượng.

Tôi đã nhiều lần kể cho mọi người nghe một câu chuyện từ khi tôi bắt đầu "chạy mách".

Ông "cai" mời chúng tôi diễn không có kinh nghiệm nên đã sắp xếp buổi diễn của chúng tôi ở 3 địa điểm khác nhau, một ngày 3 buổi, mỗi buổi ở một rạp. Bình thường thì một ngày diễn 3 buổi chẳng có vấn đề gì, chúng tôi đến rạp thoải mái, để đi được một chuyến không phải là dễ dàng gì, diễn nhiều thì

tiền càng nhiều. Thế nhưng lại nảy ra vấn đề về sắp xếp thời gian.

Cả 3 buổi biểu diễn đều sắp xếp vào cùng một buổi tối, 7 giờ, 7 giờ 15 phút và 7h30'. Như vậy có nghĩa là 7 giờ ở một rạp, 7h15' sang một rạp khác và 7h30' lại sang một rạp khác, khoảng cách giữa hai buổi diễn chỉ có 15 phút, chuyện này là không thể có được nhưng không thể thay đổi được nữa rồi bởi vì vé đã được bán hết sạch từ trước khi chúng tôi tới. Thế là chúng tôi bắt đầu phải chạy xô. Trên thực tế có thể coi là cả 3 rạp đều mở màn cùng một lúc và vẫn chỉ với những diễn viên ấy.

Chúng tôi ai cũng đều rất lo lắng. Mỗi lần lên sân khấu thì đằng sau chúng tôi đều không có tiết mục nối tiếp theo. Còn nhớ lần đó tôi và Trương Liên Văn vẫn cùng biểu diễn trích đoạn phim. Chúng tôi biểu diễn trên sân khấu nhưng đằng sau cánh gà thì không có một ai, các diễn viên khác đều ở cả hai rạp kia rồi, chúng tôi đành phải cầm cự cho mãi tới khi có một diễn viên khác đến.

Trương Liên Văn nhìn vào cánh gà, còn tôi thì nhìn vào mắt anh ấy. Chỉ cần anh ấy gật nhẹ đầu thì tức là diễn viên của tiết mục sau đã tới, chúng tôi có thể rút lui và chạy sang rạp khác được.

Chúng tôi đứng ở trên sân khấu đã khá lâu, đành phải bịa ra lời thoại. Lời thoại cũng đã bịa cạn mà

mãi vẫn chưa thấy Trương Liên Văn gật đầu với tôi chúng tôi lại đành phải diễn lại vở "Tình yêu sống chết" của Nhật Bản.

Chúng tôi khó xử và thấy có lỗi với khán giả vô cùng, đồng thời mồ hôi cũng đầm lưng áo vì mong chờ cứu viện.

Cuối cùng thì Trương Liên Văn cũng đã gật đầu. Không nén nổi mình, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy mấy diễn viên cùng dàn nhạc đã lên tới sân khấu, tóc tai bù xù, Cra-vát xộc xệch, thở hổn hển. Chúng tôi vội chào khán giả và chạy xuống và lập tức đã có người chờ sẵn kéo lên ô-tô, có xe cảnh sát dẫn đường, đèn đỏ nhấp nháy và xông đến một rạp khác.

Sau khi chuyện này kết thúc, Trương Liên Văn bảo tôi: "Sau này không bao giờ được làm như vậy nữa, tôi thấy mình thật có lỗi với khán giả, thật xấu hổ với lương tâm". Tôi cũng rất tán thành ý kiến của anh ấy.

Câu chuyện ấy đã cho tôi một bài học rất sâu sắc, cho mãi đến tận bây giờ, khi mà tôi ngồi viết những dòng này thì những đôi mắt của khán giả khi ấy vẫn cứ như đang ở trước mắt tôi. Mỗi khi nghĩ tới những đôi mắt ấy là tôi lại càng cố gắng biểu diễn hơn, tôi chỉ mong được làm lại từ đầu, đến thành phố ấy để biểu diễn lại cho những khán giả đó xem.

Từ đó về sau, mỗi lần dẫn đầu một "đội mảnh" nào đi biểu diễn là tôi chỉ biểu diễn hai buổi, mỗi lần đều không ít hơn 20 phút. Những tiết mục đó sau này đã trở thành những tiết mục "tủ" của tôi khi biểu diễn một mình ở Lot-Angiolet và San Franxitsco.

Cứ chạy biểu diễn như đèn cù nên các diễn viên không thể tránh khỏi mệt mỏi. Tôi không cho phép các diễn viên được để lộ sự mệt mỏi trên sân khấu. Đặc biệt là dàn nhạc, vì đứng ở góc khuất trên sân khấu nên thỉnh thoảng lại có người không ngăn được một cái ngáp. Nếu như mà nhìn thấy như vậy thì tôi sẽ phạt họ 10 đồng và còn dọa là nếu mệt quá thì diễn ít đi hoặc là nghỉ mà về Bắc Kinh luôn - đây là hình phạt mà họ sợ nhất.

Cứ biểu diễn buổi no nói tiếp buổi kia nên các diễn viên còn không có cả thời gian để vào nhà vệ sinh nữa. Bất kỳ một ai, cho dù là vào nhà vệ sinh, hay là vì đỡ hút thuốc, hay là nghe điện thoại mà ra sân khấu chậm, cho dù chỉ là một giây (1 giây trên sân khấu dài hơn lúc bình thường rất nhiều) thì tôi đều phạt tiền, tiền phạt ấy tôi lại đi mua hoa quả để mọi người cùng ăn. Dù vừa mệt, vừa vất vả lại vừa bị phạt tiền nhưng ai nấy đều rất vui vẻ.

Sau này không thể chịu đựng nổi được nữa, chúng tôi dứt khoát thực hiện một chế độ: ở đằng sau hậu trường chúng tôi để mấy cái giường, bữa sáng, bữa trưa, bữa chiều đều mang tới đó, ai biểu diễn xong trước

thì cứ ăn trước, ăn xong có thể nằm nghỉ ngơi trên giường luôn để giữ sức. Các diễn viên thay nhau trực ban, tiết mục trên sân khấu sắp kết thúc thì đánh thức diễn viên của tiết mục sau, cứ tuần tự thế mà làm.

Chế độ này thực hiện rất có hiệu quả, mọi người đều được nghỉ ngơi mà lại không bị lên sân khấu muộn. Chỉ có một lần suýt nữa thì chúng tôi mắc một lỗi lớn. Khi diễn xong buổi cuối cùng, chúng tôi đang thu dọn đồ đạc để ra về thì bỗng nhiên từ phía ngoài cửa có rất nhiều khán giả đi vào. Hóa ra là vì chúng tôi diễn nhiều quá nên quên hết cả buổi diễn, tưởng là đã diễn xong, nhưng vẫn còn một buổi nữa.

Rút kinh nghiệm lần ấy nên không bao giờ chúng tôi dám sơ ý nữa. Hàng ngày tôi đều lên kế hoạch buổi diễn, có một bản kê hải hoi, buổi nào đã diễn xong thì đánh dấu ở bên cạnh. Từ đó trở đi không bao giờ tôi bị nhầm nữa.

Hồi đó, ngoài chuyện vất vả, mệt mỏi ra, bọn "chạy mảnh" chúng tôi nhiều khi còn bị "ông cai" hoặc là người tổ chức ở địa phương lừa gạt.

Hầu như là một diễn viên nào cũng được một bài học như thế này: Chúng tôi thường xuyên được thông báo là đi đến một nơi nào đó, sau đó cố hết sức mà diễn không biết là bao nhiêu buổi nữa. Trên tàu hỏa trở về

Bắc Kinh, "ông cai" mới đưa cho mỗi người một phong bì, ở trong chỉ vòn vện có 20 đồng.

Lại còn có diễn viên phải tự bỏ tiền túi ra để mua vé tàu bay vé máy bay để đến nơi biểu diễn. Biểu diễn xong thì "cai" cũng đã chạy mất tăm mất tích. Lại đành phải bỏ tiền túi ra mà mua vé về Bắc Kinh.

Tôi đã gặp một chuyện như thế này: Tôi cùng Trần Diệp và 3 diễn viên nữa trong phim "Buông rèm chấp chính" cùng tới một đơn vị để biểu diễn. Trước khi đi người ta đã nói rằng trừ tôi ra, mỗi một buổi diễn, một diễn viên được 80 đồng. Lúc biểu diễn người đông như kiến, giá vé chợ đen tăng vọt. Diễn liên tiếp mấy buổi liền rồi chúng tôi phải trở về Bắc Kinh, ông "cai" như thường lê đưa tôi một phong bì để tôi phát cho mọi người. Bởi vì ông ấy đưa cho tôi trước rất đông người nên tôi không tiện bóc ra, đành phải lên xe đi ngay. Chờ sau khi xe bắt đầu chạy chúng tôi mới bóc ra và không tin ở mắt mình nữa: trong phong bì, ngoài một bức thư cảm ơn rất dày ra, chỉ lại vền vện có đúng 10 đồng - đến một bữa ăn trên xe cho chúng tôi cũng còn chẳng đủ.

Trong những năm đó khá nhiều "cai" rất tồi tệ. Họ nản được tâm lý của các diễn viên là đều lên đi "chạy mánh", không được sự đồng ý của lãnh đạo đơn vị nên họ đã lừa gạt các diễn viên, bóc lột đồng tiền mồ hôi nước mắt của họ.

Có khá nhiều diễn viên như nhất, chịu vất vả mệt nhọc mà đến lúc phát tiền thì lại phải cúi đầu, thăm dò thái độ của "cai" và chịu để cho "cai" xỉ nhục. Nếu như bị lộ chuyện "chạy mánh" thì về đơn vị lại còn phải viết kiểm điểm với cấp trên, phải nộp lại số tiền ấy và lại còn bị phạt nữa. Tất cả những cái đó đều là chuyện rất bình thường. Vậy nên có thể nói rằng, đồng tiền mà các diễn viên kiếm được là đồng tiền mồ hôi nước mắt, đồng tiền vất vả khó nhọc. Họ không ăn cắp, ăn cướp của ai cả mà đó chỉ là tiền bán vé biểu diễn. Có người muốn xem thì họ diễn, khán giả tự giác mua vé, chẳng ai ép họ cả. Một ngày chúng tôi diễn 3 buổi cũng là vì có nhiều người muốn xem, như thế có nghĩa là chúng tôi được khán giả chờ đón. Nếu như chúng tôi lừa họ thì chỉ có thể lừa được 1,2 buổi đầu thôi, còn các buổi sau chắc chắn là người ta sẽ trả lại vé hết.

Các diễn viên thực ra rất đáng thương. Đằng trước thì có ông "cai", đằng sau thì có đơn vị của mình, kiếm được mấy chục đồng vất vả vô cùng, bản kiểm điểm cũng phải có đến hàng tập dầy.

Mỗi khi chúng tôi mồ hôi nhễ nhại, cổ họng bỏng rát, mệt mỏi bước từ trên sân khấu xuống nhìn thấy "cai" ngồi trước quạt máy chạy vù vù, uống nước giải khát là chúng tôi lại thấy phần nộ vì sự bóc lột của "cai" đối với chúng tôi.

Ý nghĩ tự tôi đứng ra làm "cai" để mang lại lợi ích cho các diễn viên đã vì thế mà thành hình trong đầu tôi.

Một người lãnh đạo, người tổ chức thực sự phải xuất phát là từ tầng lớp diễn viên. Thế là tôi tự mình học, tự mình nghiên cứu việc làm "cai".

Trong thời gian làm "cai", tôi luôn làm tài chính công khai, không để nợ tiền biểu diễn và tự tôi còn phải làm gương cho mọi người, thời gian lên sân khấu nhiều hơn tất cả các diễn viên khác và tôi cũng yêu cầu mọi người phải làm việc nghiêm túc.

Lần đầu tiên làm "cai" biểu diễn ở tỉnh Sơn Tây chúng tôi đã bị lừa. Do giá vé thấp nên tỷ lệ ăn chia của chúng tôi với rạp hát là 3:7, có nghĩa là chúng tôi 7 phần, còn họ thì 3 phần.

Khi biểu diễn chúng tôi thấy người vào xem lần nào cũng kín rạp.

Đồ ăn lần đó là những đồ ăn tồi tệ nhất thế giới mà tôi đã từng nhìn thấy và đã từng ăn: thức ăn hàng ngày hầu như bao giờ cũng có một nửa là ruồi. Ruồi ở đây quả thực là quá nhiều, khi nấu cơm, ruồi bay quanh nồi thành cả đàn đen đặc, khi nước hay dầu sôi, mở vung ra, khí nóng bốc lên, thế là hàng chục, hàng trăm con đã "anh dũng vì nghĩa" mà lao vào trong nồi.

Thế là thức ăn của chúng tôi trở thành "ớt xào ruồi" hoặc là "cà bung ruồi"

Mặc dù là ăn không ngon, ngủ không đủ nhưng chúng tôi vẫn cố gắng diễn tống cộng là 16 buổi. Cuối cùng đến lúc thanh toán tiền thì ông giám đốc nhà hát đó lại bảo tôi là vì không bán được vé nên không có tiền để trả cho chúng tôi. Hơn thế nữa, ông ấy lại còn tính chúng tôi ăn hết bao nhiêu tiền, ở hết bao nhiêu tiền. Ông ấy cầm ra mấy tập vé dày cộp (tất nhiên là ông ấy có thể in được) để chứng minh rằng hàng ngày đều không bán được vé, ông ấy bảo là số khán giả mà chúng tôi thấy chật cả rạp ấy chính là vì ông ấy phải mở cửa cho vào xem tự do - Ông ấy còn chưa nói dứt lời thì một "cai" trong số chúng tôi (anh này cũng là một diễn viên mới lên làm cai) đã ngắt luôn.

Chúng tôi cãi nhau với ông ấy một trận nhưng vẫn không đòi được tiền. Bất đắc dĩ, tôi và hai "cai" mới nửa phải tự bỏ tiền túi ra để trả cho anh em, cho dù mọi người đều không chịu nhận nhưng chúng tôi kiên quyết bắt họ cầm.

Chúng tôi cần phải làm như vậy. Đó là hình ảnh một "cai" lý tưởng của tôi.

Từ đó về sau không bao giờ chúng tôi chịu chia tiền cùng với rạp hát nữa mà làm theo phương thức

khoán. Dù anh bán được nhiều hay được ít vé, giá vé là bao nhiêu, cho dù chỉ bán được một tấm vé đi chăng nữa, và chúng tôi đã biểu diễn thì anh phải trả tiền cho chúng tôi. Khi buổi biểu diễn cuối cùng còn chưa kết thúc chúng tôi đã đi thanh toán tiền rồi, nếu không trả tiền thì nhất định chúng tôi không rời đó mà đi. Chúng tôi thường hay dọa họ nếu không đưa tiền thì chúng tôi sẽ không diễn buổi cuối cùng nữa.

Thực ra thì họ cũng chẳng sợ gì đe dọa của chúng tôi bởi vì nếu không biểu diễn hay là biểu diễn không đúng giờ thì người xem sẽ gọi tên chúng tôi ra mà chửi. Chiến thuật mà chúng tôi thường sử dụng là cả đội vẫn thu xếp đi về, chỉ để lại một "cai" cùng một vài diễn viên biết cãi nhau ở lại để đi đòi tiền. Cơ bản là chúng tôi đều thành công và không bao giờ mắc lừa lớn như lần ấy nữa.

Trong thời kỳ đó, kiếm tiền bị coi là một việc làm không chính đáng. Ai cũng đều cần tiền và cũng đều biết được rất rõ tầm quan trọng của đồng tiền nhưng họ lại không dám công khai thừa nhận điều đó và đi kiếm nó bằng cách quang minh chính đại.

Tôi thường "giáo dục" mọi người rằng kiếm tiền là một việc tốt. Trong xã hội hiện đại, đồng tiền và sự giàu có sẽ chứng minh cho năng lực của mỗi người.

Chúng tôi không nên nằm dài để trở thành gánh nặng cho đất nước mà phải tự mình phấn đấu, dùng đôi bàn tay của chính mình để làm giàu. Chúng tôi không ức hiếp ai, không dọa nạt ai vậy thì số tiền mà chúng tôi kiếm được là đồng tiền hợp lý, là cái mà chúng tôi phải có được.

Thu nhập của tôi ngày càng nhiều, đã vượt qua con số 5 vạn đồng mà lúc đầu tôi tự đặt ra cho mình.

Tôi đã gửi tiền vào ngân hàng, hàng tháng rút tiền lãi ra để trang trải cho cuộc sống hàng ngày, giống như kế hoạch đã dự định từ trước.

Đối với tôi bây giờ tiền lương không còn quan trọng nữa. Tôi cũng không có thời gian mà đi lĩnh nữa. Tôi nhờ một người bạn gái trong đoàn lĩnh giúp, rồi sau đó 3 tháng, 5 tháng và có lần lâu nhất là một năm tôi mới đến nhà cô ấy để nhận tiền lương. Còn nếu có điều kiện thì cô ấy lại mang đến chỗ tôi cho tôi.

Có một lần tôi trở về nhà vào giữa đêm, đang đếm tiền thì mẹ tôi thức giấc. Lúc này bố mẹ tôi đã đến ở cùng tôi. Nhìn thấy một đồng tiền ở trên ghế, mẹ tôi sợ đến lúu cả lưỡi lại, bà cứ tưởng là tôi đi cướp ngân hàng. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa bao giờ mẹ tôi được nhìn thấy nhiên tiền đến như vậy. Tiền thì

nhiều mà lại toàn là tiền lẻ 5 hào, một đồng nên nhìn mà thấy ngợp.

Thái độ của mẹ tôi khiến tôi nhớ lại hồi còn ở đoàn kịch nói quân khu Thành Đô. Có một lần chúng tôi phải đóng kịch bản lại thành từng tập, tôi chịu trách nhiệm đếm số trang, đếm mãi, đếm mãi, đếm đến nỗi cảm tưởng như móng tay sắp bật ra đến nơi mà vẫn chưa xong, lúc đó tôi vừa nói đùa rằng "Nếu như đếm tiền mà cũng được mệt như thế này thì tốt biết bao". Mọi người đều cười ầm ỹ và không ai để ý nữa bởi vì ai cũng đều biết rằng đó chỉ là chuyện trong "1001 đêm" mà thôi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Cho đến bây giờ thì quả là tôi đã đếm tiền mệt hơn ngày ấy tôi đếm số trang trong kịch bản. Vừa đếm tiền tôi vừa nghĩ lại chuyện ấy và bất giác bật cười.

Còn nhớ một lần chúng tôi phải biểu diễn ở một nơi rất xa, ở đấy họ đã bán hết vé rồi mà chúng tôi thì không thể chạy kịp đến đó được. Cái khó ló cái khôn, chúng tôi đã thuê hẳn một chiếc máy bay. Khi nhân viên phục vụ của hàng không lên máy bay, không hẹn mà cùng, tất cả chúng tôi đều ôm chặt va ly của mình vì sợ bị kiểm tra vì trong đó đựng đầy tiền, chúng tôi đã đi thẳng từ chỗ biểu diễn đến nơi biểu diễn mới mà không kịp về cất tiền mà.

Đội "chạy mảnh" của chúng tôi đi đến đâu cũng đều trở thành một sự kiện lớn ở đó. Tôi tin rằng những người đã xem chúng tôi biểu diễn đều có những ấn tượng sâu sắc và nó sẽ trở thành một sự kiện quan trọng trong ký ức của họ.

Có một ông chủ tịch thành phố đã nói với tôi rằng: "Mức độ sôi động của việc lần này chỉ đến đây biểu diễn, từ trước đến nay, trong lịch sử của thành phố này chỉ có hai lần, lần này và một lần là khi siêu sao Mai Lan Phương của đoàn kịch Bắc Kinh đến đây biểu diễn"

Những lời như vậy không phải là chúng tôi chỉ được nghe có một lần. Tất nhiên là chúng tôi đã tới nhiều nơi mà Mai Lan Phương chưa tới.

Phong trào "chạy mảnh" được bắt đầu không lâu thì tôi tới biểu diễn ở Trường Sa - Hồ Nam. Địa điểm là ở Nhà Văn hoá Trường Sa, buổi đó có rất nhiều diễn viên nổi tiếng cùng tham gia. Xưởng phim Bắc Kinh của tôi cũng có khá nhiều người tham gia. Khi đó ở Trường Sa, đây là cuộc biểu diễn có quy mô lớn nhất. Biểu diễn tất cả là 3 ngày, tiết mục của tôi là tiết mục đứng gần cuối cùng. Thường là cứ biểu diễn xong thì tôi đi về khách sạn nghỉ và đều không có chuyện gì xảy ra.

Hôm đó cũng như thường lệ, biểu diễn xong tôi chào khán giả và đi xuống trong tiếng vỗ tay của mọi

người. Bởi vì tôi phải về trên chuyến máy bay sáng sớm ngày hôm sau nên tôi lập tức về khách sạn thu dọn đồ đạc.

Tôi đã tẩy trang xong, thu dọn gần xong đồ đạc thì có tiếng gọi cửa gấp.

Hoá ra là người điều khiển chương trình đến đón tôi. Ông ấy nói là sau khi tôi về thì người xem cứ vỗ tay không ngớt và đòi tôi lên biểu diễn lại, dù có giải thích thế nào thì người ta cũng không chịu nghe, tiết mục cuối cùng không thể nào mà diễn được. Thế là ông ấy phải đến đón tôi và nói với tôi rằng bất kể vì lý do gì thì tôi cũng phải lên sân khấu mà chào khán giả một lần nữa, nếu không thì e rằng đêm nay sẽ có chuyện xảy ra.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Thế là tôi cứ để nguyên đầu tóc mặt mũi ấy mà chạy đến Nhà Văn hoá và chạy lên sân khấu ngay. Tôi bắt đầu nói thì người xem cũng bắt đầu hò hét, khán giả không chịu nghe tôi giải thích. Thế là tôi đành phải mời dàn nhạc lên, do không chuẩn bị trước nên tôi chỉ hát một bài hát đơn giản. Tôi bất chấp tất cả và cố gồng cổ lên mà hát.

Trong ánh sáng của sân khấu tôi nhìn thấy có một trận mưa đá đang nhào vào tôi mà lao vào, chúng rơi trên đầu, trên người tôi, đến khi rơi xuống đất mới nhận ra đó là những đồng tiền kim loại. Tiền bay lên ngày càng

nhiều. Trong sự hỗn loạn ấy tôi nghe có tiếng hét "Cầm lấy đi, cầm lấy đi, đó là của cô đấy".

Về sau nghe nói rằng lần ấy người ta đã quét được 500 đồng trên sân khấu.

Thực ra thì lần ấy lại không phải là tôi đi "chạy mánh" mà lần đó lại là nhiệm vụ do xưởng phim Bắc Kinh giao cho.

"Chạy mánh" cho đến nay đã có đến 10 năm lịch sử rồi và tôi cũng đã "chạy mánh" được 10 năm.

"Chạy mánh" đã đem lại sự giàu có cho chúng tôi - những diễn viên trong giới văn nghệ.

Trước kia không có tiền thì chúng tôi vẫn cứ phải còng lưng mà sống, bây giờ có tiền rồi chúng tôi mới bắt đầu được đứng thẳng lưng. Nhìn đồng tiền lớn thậm chí tôi còn nghĩ "Làm sao mà mình có thể tiêu hết chúng được cơ chứ?"

9. TÔI CẦN MỘT NGƯỜI YÊU THỰC SỰ LÀ CỦA TÔI

Từ sau khi ly hôn tôi không hề có người yêu, cho dù người theo đuổi tôi xếp thành hàng dài: con cái của cán bộ cao cấp, nhà giàu ở nước ngoài, giới văn nghệ Trung Quốc, cho tới những người danh tiếng trong các giới của xã hội Trung Quốc, lại rất nhiều, rất nhiều thanh niên là khán giả của tôi nữa ..

Khi đó tôi trẻ trung, xinh đẹp, Hai bộ phim "Lửa đốt Viên Minh Viên" và "Buông rèm chấp chính" được chiếu rộng rãi thì danh tiếng của tôi cũng theo đó mà nổi lên như cồn, trở thành nữ diễn viên đại lục duy nhất mà người nước ngoài biết đến. Khi hai bộ phim này được chiếu ở Hồng Kông thì trước cửa rạp bao giờ cũng có hàng đoàn người xếp hàng dài để chờ mua vé. Người Đài Loan thì đi máy bay sang Mỹ, sang Nhật, sang Hồng Kông để xem hai bộ phim này bởi vì khi đó ở Đài Loan người ta không cho phép chiếu những bộ phim quay ở Đại Lục và cho diễn viên đại lục xuất hiện trước dân chúng.

Ở Nhật Bản, hai bộ phim trên bị cắt xén bớt và gộp lại thành phim "Tây Thái hậu" và nó đã làm chấn

động khắp hang cùng ngõ hẻm của Nhật Bản. Người Nhật, đặc biệt là phụ nữ Nhật xếp hàng rồng rắn để đi xem, hình tượng Tây Thái hậu mà tôi diễn bỗng chốc đã xuất hiện ở khắp mọi nơi. Tự nhiên tôi lại trở nên nổi tiếng.

Có một người mang tới cho tôi một lá thư, bạn anh ấy ở Mỹ nhờ anh ấy liên lạc giúp, chỉ cần được gặp tôi là anh ta sẵn sàng bỏ ra một triệu đô la; Các trường đại học ở Pháp, ở Mỹ cho tôi học bổng để mời tôi sang đó học tập. Có người bạn lại khuyên tôi nên định cư ở nước ngoài.

Có người thì lại ra điều kiện, chỉ cần tôi là bạn gái của anh ta trên danh nghĩa, mỗi tháng cùng anh ta đi ăn cơm vài lần thì một năm sẽ cho tôi 10 triệu đô la Hồng Kông.

Bạn tôi khuyên tôi thỉnh thoảng đi ra nước ngoài chơi, mỗi lần như vậy thì những người giàu sẽ đua nhau mà cho tôi tiền, một lần đi kiếm được mấy chục ngàn đô la là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tôi rất hay nhận được quà tặng từ nước ngoài gửi về: quần áo, son phấn, đồ trang sức ...

Có một tờ báo của Hồng Kông đã nói đùa rằng "Xem ra Lưu Hiểu Khánh không thể nói năng một cách thoải mái được, chỉ cần cất lời là cô ấy sẽ có ngay

trong tay cái mà cô ấy cần ..." Họ viết như vậy là vì có một lần phóng viên Hồng Kông tới Bắc Kinh để phỏng vấn tôi, họ hỏi tôi hiện nay sống ra sao ? Tôi nói cũng tạm ổn, chỉ có một điều buồn là không thể ra phố được, vì cứ hễ ra phố là bị người ta vây kín, ngồi không ở trong nhà, chẳng có vô tuyến nên cũng rất buồn. Câu nói đó của tôi bị đăng trên báo. Không lâu sau một chiếc vô tuyến 21 inch được gửi từ Hồng Kông tới Bắc Kinh. Lại có một lần phóng viên Hồng Kông hỏi tôi bình thường có hay chơi mat chược không? Tôi nói là đang tập chơi và rất thích. Mấy hôm sau, văn thư của đoàn bảo tôi đi nhận bưu phẩm, mở ra xem thì hoá ra là một bộ bài mat chược rất đẹp ...

Đối với những cái đó tôi vẫn chỉ cười mà thôi. Nhận được cái gì tôi cũng không một lời cảm ơn mà chỉ mở ra dùng.

Báo chí trên toàn quốc đều phê phán "Con đường của tôi", tôi vẫn cứ bị hiểu nhầm và bị công kích, ngoài vấn đề về tác phong sinh hoạt ra, tôi lại trở thành một điển hình về "phấn đấu cá nhân".

Điều khổ sở nhất là tôi không có nhà ở, suốt ngày chạy đông chạy tây khiến tôi phát ngấy cả lên. Chẳng lẽ lại nói một câu đăng trên báo để người ta gửi một ngôi nhà từ Hồng Kông sang cho tôi ? Có tiền cũng không mua được nhà. Hồi đó người ta không bán nhà.

Xưởng phim Bắc Kinh đã từng phân nhà cho tôi. Đáng lý ra, do những cống hiến của tôi đối với điện ảnh người ta phải phân cho tôi một căn hộ, nhưng mọi người trong xưởng phim lại có ý kiến, nói là tôi chỉ có một mình, trong khi đó còn nhiều cán bộ khác phải ở trong một nhà chật hẹp cùng nhiều thế hệ ... thế là người ta chỉ phân cho tôi một gian phòng cũ, sống chung một đơn nguyên với một người khác, dùng chung một căn bếp với một nhà vệ sinh, lý do là như vậy sẽ có người trông nom tôi để tôi không làm việc gì bậy bạ.

Do tôi phải đi quay ngoại cảnh, không dọn ngay đến đó được nên cái căn nhà "có thể chăm sóc" được tôi, khiến tôi "cải tạo quy chính" đã bị người khác phá khoa và chiếm mất. Cho tới nay tôi cũng chưa gặp mặt cái người chiếm nhà của tôi, chỉ nghe nói đó là một công nhân già, trong một gia đình có mấy thế hệ cùng chung sống. Giám đốc cũng có nói là sẽ đuổi họ đi nhưng tôi nghĩ đến nỗi khổ vì không có nhà của mình nên nói thôi không cần phải làm thế nữa. Một người thì còn dễ lo liệu, cả nhà người ta không thể ra ngoài mà hứng gió mưa được. Thảo luận đi thảo luận lại, cuối cùng thì xưởng phim đã quyết định cho tôi mượn tạm một căn nhà đang bị tranh chấp để ở tạm vài tháng. Các cán bộ luôn nhấn mạnh với tôi rằng đó là "cho mượn". Tôi nói "vâng". "Bây giờ cứ ở tạm vài tháng chờ khi cô ấy lấy chồng thì tính sau", các cán bộ tiếp tục an ủi tôi. "Cũng được", tôi đồng ý.

Lấy chồng thì tính sau ư ? Khi nào thì tôi mới lấy chồng ? Biết tìm chồng ở đâu và lấy ai bây giờ ?.

Trước khi ly hôn tôi cứ tưởng rằng người theo đuổi tôi xếp thành hàng dài, ly hôn rồi nếu muốn lấy chồng thì tùy ý chọn lựa lấy một người trong số đó là được, ai dè ly hôn rồi mới biết là không phải như thế.

Trước tiên tỷ lệ ly hôn trong cả xã hội rất thấp, khi đó, những người dám ly hôn giống như tôi thật là hiếm hoi. Đàn ông chưa lấy vợ thì chẳng hiểu biết gì, muốn có người yêu thì chỉ có thể tìm trong đám đã có vợ rồi thôi.

Lúc mới đầu tôi cũng không để ý, thế giới này ai cũng có tình yêu và được yêu, cho dù đối phương có vợ hay chưa thì tôi cũng không quan tâm. Nhưng tôi thực sự là không thích nói đến chuyện hôn nhân và cũng không muốn lấy chồng lần nữa. Vì không muốn kết hôn nữa nên tôi cũng không đòi hỏi đối phương phải ly hôn, chỉ cần bên nhau cho vui vẻ là tốt rồi.

Báo chí lại bắt đầu chiến dịch phê phán sự có mặt của người thứ ba trong gia đình. Báo chí thì vẫn cứ thế, hết phê phán cái nọ lại phê phán cái kia. Vội vàng tự kiểm tra lại mình, tôi tự cảm thấy một cách nghiêm túc rằng mình chưa phải là kẻ thứ ba. Tôi không muốn cướp lấy chồng của người khác.

Nhưng mãi rồi cũng có chuyện. Tôi luôn cảm thấy mình vụng vụng trộm trộm, trước mặt người khác phải giả vờ đứng đắn, trong sạch, làm như không hề có chuyện gì xảy ra, mệt lắm. Ngoài ra, cứ đến những ngày quan trọng như ngày tết, ngày lễ hay những khi tôi ốm đau thì người ta chắc chắn là không ở bên tôi mà là ở bên vợ con người ta, điều này về cơ bản là ngược lại với cá tính của tôi. Tâm lý tôi bắt đầu không được cân bằng.

Thế là tôi đưa ra vấn đề ly hôn với người ta. Cho dù người ta có yêu tôi đến phát điên phát khùng, ngậm trong miệng thì sợ tan, nắm trong tay thì sợ bay, vì tôi mà dám lên tận trời xanh để vớt trăng, dám xuống đáy biển mà mò ngọc, không từ bất cứ một điều gì, nhưng họ không dám vì tôi mà ly hôn. Không chịu vì tôi mà ly hôn, cho dù tôi có như hoa như ngọc, cho dù tôi có thông minh hiểu lòng người, trẻ tuổi, xinh đẹp và nổi tiếng. Dù có như thế thì cũng chẳng có tác dụng gì, ly hôn là một việc quá phức tạp. Họ sợ và trong cuộc chiến đấu ly hôn kia chắc chắn là họ mất đi danh vọng, tiền đồ, mất đi tất cả, sau đó rồi lại mất tôi.

Thực ra tôi không muốn kết hôn, tôi chỉ muốn họ ly hôn mà thôi. Tôi chỉ cần một tình yêu quang minh chính đại, cần một người đàn ông thuộc về tôi. Nhưng tôi vẫn không đòi hỏi được điều đó. Thực sự tôi không ngờ rằng mình lại không làm được điều đó.

Tôi bắt đầu bị công kích. Từ trước tới nay sống tự do tự tại, thoải mái không bị gò bó bây giờ tôi lại bắt đầu ngưỡng mộ cuộc sống chồng cấy vợ cày bình thường. Tôi ngưỡng mộ một gia đình giống như gia đình của em gái tôi, chồng lo kiếm tiền, vợ lo quản lý tiền, tất cả tiền nong đều do em gái tôi quản lý, khi cần thì đưa cho chồng tiêu.

Tôi bắt đầu cảm thấy rằng, hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ là khi người chồng trở về nhà thì bưng nước rửa mặt rửa chân lên cho chồng, bưng lên một mâm cơm nóng hổi, sau đó nhẹ nhàng ngồi sang bên cạnh nhìn chồng ăn.

Tôi dần dần thấy sợ những ngày lễ tết. Tôi không dám đến nhà người khác. Tôi không chịu được những ánh mắt triu mến, những động tác thân mật giữa vợ chồng với nhau của bạn bè tôi. Đến cả việc họ cãi nhau cũng khiến tôi khâm phục, họ còn có người để mà cãi nhau. Tôi không dám vào phòng ngủ của bạn bè vì sợ sẽ nhìn thấy một đôi gối xếp bên nhau trên chiếc giường đôi ...

Lòng tôi vô cùng lạnh lẽo và trống rỗng. Mặc dù tôi có bạn trai nhưng đó không phải là của tôi. Mặc dù tôi đang chờ anh ta ly hôn nhưng tôi biết rõ rằng đó chỉ là lời hứa hão.

Lúc này tôi đã tới xưởng phim Trường Xuân. Sau khi kiên trì và vất vả mời mọc tôi cuối cùng thì đạo diễn Thường đã mời được tôi, người mà giới điện ảnh gọi là bảo bối của giám đốc Ưng Dương, tới tham gia đoàn làm phim "Nơi sâu thăm tâm hồn".

"Nơi sâu thăm tâm hồn" là một câu chuyện cảm động miêu tả một nữ chiến sĩ sau chiến tranh đã nuôi sống những đứa trẻ mồ côi. Tôi đóng vai nữ chiến sĩ Âu Dương Lan đó. Đây là nhân vật chính của bộ phim, ngoài ra còn hai diễn viên nam nữa cùng đóng với tôi.

Ngày đầu tiên sau khi đến Trường Xuân, tôi được gặp mặt đạo diễn và những người chủ chốt trong đoàn làm phim. Đạo diễn Thường giới thiệu từng người một với tôi. Trong số đó đạo diễn đã giới thiệu một nam diễn viên, nói rằng tên anh ấy là Trần Quốc Quân, sẽ đóng vai Trương Thâm, người bạn thứ hai của tôi trong bộ phim. Tôi đưa tay ra bắt, anh ấy cầm tay tôi và nói "Sau này cô sẽ thấy rằng tôi là người đối xử với cô tốt nhất!" Câu nói này có một cái gì đấy kỳ quái. Tôi nhìn anh ấy rất bình thường, không gây được ấn tượng gì đặc biệt. Tôi thật không thể ngờ được rằng chính người này sau này đã gây nên biết bao sóng gió cho tôi.

Công việc của đoàn làm phim tiến triển rất tốt đẹp. Xưởng phim Trường Xuân đối xử rất tốt với tôi.

Lúc đầu mới chỉ quay cảnh tôi với hai đứa trẻ hoặc là cảnh Âu Dương Lan và người bạn trai đầu tiên. Nghe nói để đóng được phim này, diễn viên Trần Quốc Quân, người đóng vai người bạn trai thứ hai của tôi đã phải giảm béo bằng cách hàng ngày chạy bộ 11km, 11km thật là đáng sợ tôi nghĩ như vậy.

Cuối cùng thì cũng quay đến cảnh của tôi với Trần Quốc Quân. Trần Quốc Quân nói với tôi rằng anh ấy hơi lo lắng. "Không sao đâu", tôi nói một cách thân mật. Tôi tin rằng nụ cười của tôi sẽ xóa đi sự xa lạ giữa hai chúng tôi. Tôi vốn có sở trường như vậy mà.

Ngày ngày dần trôi, hôm nào cũng là cảnh của Âu Dương Lan và Trương Thâm. Tôi phát hiện ra rằng anh ấy diễn rất tốt và anh ấy rất biết chịu đựng gian khổ. Điều này đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong tôi.

Nhưng anh ấy đã gặp phải trở ngại. Hôm đó quay cảnh hai đứa trẻ gặp Trương Thâm. Tình tiết trong kịch bản là trước khi Trương Thâm gặp hai đứa trẻ thì Âu Dương Lan vẫn một mực từ chối tình yêu của anh, nhưng bọn trẻ đã làm tiết lộ bí mật, bọn chúng đã gọi "Bố" và nhảy lên ôm chầm lấy Trương Thâm. Lúc này đòi hỏi Trương Thâm phải có một khuôn mặt thật cảm động và nước mắt ứa ra. Nhưng đoạn này diễn không thành công, Trương Thâm không có nước mắt, diễn viên yêu cầu nhỏ thuốc mắt thì đạo diễn không

đồng ý. Thế là mọi người đành phải ngồi chờ cho mãi tới khi bóng chiều đổ xuống mà Trương Thâm vẫn không khóc được, đạo diễn đành phải cho về nghỉ.

Trên xe, tôi chú ý quan sát mặt Trần Quốc Quân. Tôi tin rằng trong lòng anh ấy đang chất chứa một điều gì đó rất nặng nề. Là diễn viên nên lúc này tôi có một cảm giác rất thấm hiểu lòng người.

Bản thân tôi đã từng nhiều lần phải quay cảnh khóc mà lại không khóc được. Có lần đến đạo diễn cũng đã nước mắt ròng ròng, hỷ mũi liên tục mà tôi thì tro khắc ra, không hề có chút biểu hiện gì của nước mắt cả. Bởi vì đã có những kinh nghiệm thực tế như vậy nên tôi thấy người diễn viên thật đáng thương, thực ra có biết khóc hay không hoàn toàn không thể là một tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá năng lực của người diễn viên. Có thể nói rằng đó không phải là tiêu chuẩn. Chẳng lẽ nói quay cảnh trèo tường thì diễn viên cũng phải trèo tường thật, quay cảnh chết thì cũng phải chết thật ? Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống và phải cao hơn cuộc sống, chỉ cần trên màn ảnh có những động tác như thật và có hiệu quả là được rồi.

Nhưng cho dù tôi có nghĩ như vậy thì cũng không giúp gì được cho Trần Quốc Quân, đạo diễn nhất định bắt anh ấy phải khóc thật. Thế là hàng ngày chúng tôi vẫn phải ra trường quay, gác dựng đèn dóm lên để chờ

nhưng ngày nào anh ấy cũng không khóc ra được và chúng tôi lại chán chường kéo nhau về. Vì những giọt nước mắt trong một cảnh quay mà đã phải chúng tôi đi ra trường quay 4 ngày liền.

Tôi đi gặp anh ấy kể cho anh ấy nghe về những kinh nghiệm của tôi và những suy nghĩ của tôi về những cảnh khóc lóc. Tôi không hề có chút gì gọi là phân biệt đối xử với anh ấy nên đã khiến anh ấy thực sự cảm động, khoảng cách giữa chúng tôi đã được kéo lại gần.

Quá trình vất vả khổ sở của Trần Quốc Quân cuối cùng đã được kết thúc bằng cách nhỏ thuốc mắt. Mặc dù khi chiếu không một khán giả nào nhận ra được sự khác biệt giữa nước mắt thật với thuốc nhỏ mắt nhưng việc quay cảnh này vẫn trở thành "nỗi nhục nhã" của Trần Quốc Quân. Cả đoàn đều cho rằng anh ấy thật tồi, khả năng diễn xuất rất kém và họ thường lấy tôi ra để so sánh.

Thực ra thì anh ấy rất khá, cảnh khóc đó không nói lên được điều gì, mọi người thật là không công bằng. Chúng tôi cùng nhau đi quay ngoại cảnh, hàng ngày ở bên nhau. Tôi phát hiện ra rằng anh ấy đã đọc rất nhiều sách, ngoài ra anh ấy còn là một người có lý tưởng, có hoài bão, thế nhưng xưởng phim Trường Xuân không coi anh ấy là gì cả, cũng giống như các xưởng

phim khác, xưởng phim Trường Xuân cũng có tâm lý "xa thơm gần thối", "bụt chùa nhà không thiêng", ngay bản thân mình có bao nhiêu là diễn viên tài giỏi như vậy thì không mời mà xưởng phim Trường Xuân lại phải mời tôi từ một nơi xa lắc xa lơ tới. Khi đó, hiện tượng này rất phổ biến trong giới điện ảnh.

Tôi biết được rằng Trần Quốc Quân có một vợ và một con trai, vợ anh ấy cũng là diễn viên của xưởng phim Trường Xuân. Tôi đã xem một số phim do chị ấy đóng vai chính, trong ấn tượng của tôi thì đó là một người rất xinh đẹp. Nghe nói con trai anh ấy là một báu vật của cả hai gia đình. Còn Trần Quốc Quân thì tất nhiên biết là tôi đã ly hôn, cho tới giờ vẫn chưa có người yêu công khai. Anh ấy kể với tôi rằng trước khi lấy vợ anh ấy đã yêu một nữ diễn viên nhưng sau đó đã bị cô ấy bỏ rơi, thế là anh ấy đã cưới vợ một cách rất vội vàng. Sau khi cưới, vì cả hai người đều là diễn viên nên thường hay phải xa nhau, hiện tại vợ anh ấy cũng đang đi quay ngoại cảnh được mấy tháng rồi. Tôi nói với anh ấy rằng tôi cũng rất cô đơn. Hai chúng tôi đều cô đơn, một là củi nỏ, một là lửa mạnh nên đã tìm tới nhau, lao vào nhau như con thiêu thân. Tất nhiên, đây là chuyện chẳng lạ lùng gì trong các đoàn làm phim.

Sau khi bắt đầu có chuyện với Trần Quốc Quân tôi cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Giữa chúng tôi

không có gì gọi là tiền đồ, đóng xong bộ phim này thì câu chuyện ấy cũng kết thúc, có khi phim chưa làm xong thì chuyện ấy đã kết thúc rồi cũng nên. Hơn nữa, anh ấy còn là chồng của một người khác, lại có hộ khẩu ở Trường Xuân. Không thể, không thể, không thể.

Nhưng tất cả những cái đó cũng không hề làm cản trở tình cảm của hai chúng tôi. Tình cảm của chúng tôi cũng bị nhiễm tình cảm trong kịch bản phim, ngày càng phát triển sâu đậm. Không lâu sau cả đoàn làm phim đều biết hết bí mật của chúng tôi. Chúng tôi cũng không để ý lắm, cho dù trong lòng cũng thấy không được thoải mái. Chỉ cần không để cho người khác bắt quả tang, còn thì chúng tôi cứ cố tình che giấu, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Khi đó chúng tôi đang quay ngoại cảnh ở Đan Đông.

Tối hôm đó, công ty điện ảnh Đan Đông có mời cơm những người chủ chốt trong đoàn làm phim của chúng tôi. Địa điểm là ở tầng hai một nhà hàng ở trung tâm thành phố, đó là một bữa tối mà suốt đời tôi không thể nào quên được.

Trên bàn bày cơ man nào là thức ăn, tất cả toàn là đồ hải sản tươi cả. Vừa ăn chúng tôi vừa chuyện trò, trời tối lúc nào cũng không biết nữa. Cơm no rượu say

chúng tôi đứng dậy cáo từ ra về, bất giác nhìn ra ngoài chúng tôi đều tròn tròn mắt ngạc nhiên: Hoá ra là trong lúc chúng tôi ăn uống thì cái tin chúng tôi tới đã lọt ra ngoài, một truyền 10, 10 truyền 100, dưới gác người ta đã đứng vòng trong vòng ngoài cả rồi.

Không có bảo vệ, cũng chẳng có cảnh sát, mọi người không còn cách nào khác đành phải liều mà xông ra, người ta xô đẩy nhau, hò hét âm ỹ thật dễ sợ. Chúng tôi đã lọt vào giữa vòng người, họ làm thành một bức tường người không thể công phá được. Đám diễn viên yếu ớt chúng tôi đành phải tá xung hữu đột nhưng cũng chẳng thể nào thoát ra khỏi vòng vây. Trong cảnh hỗn loạn đó tôi chỉ nghe thấy người ta hét tên của tôi và có rất nhiều những bàn tay vươn ra để nắm lấy tay tôi ...

Theo bản năng, tôi cố tìm cách trốn tránh, đưa mắt cầu cứu khắp 4 phía, lúc ấy mới phát hiện chẳng còn ai trong tổ của tôi còn ở đó. Trời càng ngày càng tối, đám người ở đằng sau vì không nhìn thấy tôi nên vẫn cứ hò nhau xông lên, tôi và những người xung quanh bắt đầu cảm thấy ngột ngạt khó thở. Tôi cũng không biết là mình đang đứng ở nơi nào trước cửa hiện án nữa và bỗng nghe thấy tiếng âm âm như tiếng xe đạp đổ hàng loạt, tiếng người la hét om sòm và mọi người ngã rạp cả xuống, tôi cũng ngã nhoài trên đất theo họ. Tôi chỉ có cảm giác rằng mọi người đang loạn hết cả lên,

mọi người giống như những vận động viên bóng chày đang ngã chổng chất lên người tôi, có người còn giẫm cả lên người tôi. Tôi cố gắng tìm cách bò lên phía trước nhưng hầu như là tuyệt vọng. Tôi nhắm chặt mắt lại và nghĩ có lẽ là mình đã đến ngày tận số rồi. Lúc đó bỗng nhiên có một bàn tay kéo tôi dậy và kéo tôi chạy. Tôi cũng không biết là đã chạy được bao xa nữa thì thấy mình bị tông vào trong một chiếc xe ô tô. Nghe thấy tiếng máy của xe ô tô đã nổ mà lại chẳng thấy xe chuyển bánh, hoá ra là chiếc xe đã bị người ta vây chặt.

Trong bóng tối bỗng có một bàn tay vuốt nhẹ lên tóc tôi. Ba hồn bảy vía bay hết cả lên mây, suýt nữa thì tôi hét toáng lên, quay vội lại nhìn, hoá ra ngồi bên cạnh tôi là Trần Quốc Quân.

Sau bao vất vả khó nhọc thì cuối cùng chúng tôi cũng đã bình an mà trở về chỗ ở. Tôi đã thấy rõ Trần Quốc Quân đã là một nhân vật chính trong câu chuyện giạt gân ấy như thế nào. Hành động anh dùng cứu người đẹp ấy đã đẩy lên trong lòng tôi một cơn sóng mạnh mẽ.

Trần Quốc Quân không hề nhận được bất cứ một sự khen thưởng nào và anh ấy cũng chẳng cần bất cứ sự khen thưởng nào, đối với anh ấy, chỉ cần lòng thương yêu cảm kích của một mình tôi là đủ rồi.

10. TRẦN QUỐC QUÂN CHỊU VÌ TÔI MÀ LY HÔN

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mọi công việc của đoàn làm phim " Nơi sâu thẳm tâm hồn" đã kết thúc. Tôi trở về Bắc Kinh.

Mặc dù khi chia tay với Trần Quốc Quân, chúng tôi rất lưu luyến nhau nhưng cuối cùng thì Trường Xuân đang dần dần cách xa tôi.

Tiếp sau đó là tôi tham gia đóng phim "Lửa đốt Viên Minh Viên", "Buông rèm chấp chính". Tôi chỉ loáng thoáng nghe nói Trần Quốc Quân đang ly hôn và chuyện này cũng khá là âm ỉ. Tôi bắt đầu liên tiếp nhận được thư của anh ấy. Về sau này thì thư đến càng nhiều hơn, ngày nào cũng một lá thư, thậm chí có ngày hai lá. Mặc dù trong thư có rất nhiều chữ viết sai nhưng tình cảm trong từng hàng từng chữ thì dạt dào không thể kể hết.

Tôi cũng viết thư trả lời cho anh ấy. Qua thư của anh ấy, tôi cũng được biết là anh ấy đang ly hôn và anh ấy cũng đã đánh bài ngựa với vợ. Nhận được thư của

anh ấy tôi cảm động vô cùng, nói thật lòng là tôi thấy lòng mình ấm áp hẳn lên. Tôi biết rất rõ rằng việc ly hôn trong những năm đó là khó khăn đến như thế nào, đặc biệt là ở Trường Xuân thì việc đó lại càng khó khăn hơn. Việc anh ấy dám công khai nói với vợ anh ấy về mối quan hệ của chúng tôi chứng tỏ anh ấy là một người rất đàng hoàng. Dám đánh giã bài để ly hôn, chỉ riêng việc đó thôi cũng đã đủ thấy rằng anh ấy vì tình yêu của tôi mà không tiếc hy sinh bất cứ một thứ gì. Lúc này tôi lại nhận được thư anh ấy nói là không bao lâu nữa anh ấy sẽ đến thăm tôi. Tôi đang ở Thừa Đức để quay ngoại cảnh phim "Tị Thử Sơn Trang". Nhận được thư của anh ấy là tôi gửi điện báo cho anh ấy ngay và ngay đêm ấy tôi về thăng Bắc Kinh. Trước đó Trần Quốc Quân vẫn thường nói với tôi: "Dù là lúc nào, dù là ở đâu, chỉ cần em cần anh, gửi điện cho anh là anh sẽ đến bên em ngay lập tức". Thế là sau khi gửi đi ám hiệu đã qui định từ trước, tôi trở về Bắc Kinh, tới chỗ hẹn để chờ anh ấy tới.

Tôi phải thể hiện lòng biết ơn của tôi đối với anh ấy ngay. Tôi phải động viên, cổ vũ anh ấy, giữ lòng tin cho anh ấy.

Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi phải chịu đựng sự giày vò của chờ đợi như vậy nữa.

Tôi chỉ nhớ rằng một mình tôi ở trong phòng, phải nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, từng phút, từng giây đều giống tai lên để nghe tiếng chuông gọi cửa.

Nhưng chờ mãi mà chẳng thấy chuông kêu. Tôi chờ ba ngày liền, không ăn không uống. Tôi vật vờ giữa hy vọng và thất vọng, đếm không biết đến bao nhiêu lần tiếng bước chân qua lại.

Cho mãi tới khi tôi phải quay trở về đoàn để quay ngoại cảnh cũng vẫn chẳng thấy tăm hơi của anh ấy đâu cả. Đúng là một kẻ lừa gạt! Hoá ra những lời nói trong thư của anh ấy chỉ là giả dối. Cảm giác bị người khác bốn cột xam chiếm lòng tôi.

Tôi bực tức kinh khủng, giống như một con sư tử đang nổi giận. Tôi viết ngay cho anh ấy một bức thư đầy những lời nhiếc móc độc địa và trở về Thừa Đức.

Ở nơi chúng tôi quay ngoại cảnh người ta đến xem rất đông, giữ gìn trật tự để làm việc luôn là một vấn đề đau đầu của đoàn làm phim. Trước khi quay một cảnh nào đó chúng tôi đều phải hét to "Trật tự! Trật tự!", lại còn cử người chuyên để đuổi những người chạy vào trong phạm vi của khu vực quay. Chúng tôi quay phim trong cảnh hỗn loạn như vậy.

Hôm đó là ngày chủ nhật, người lại càng đông hơn ngày thường. Giống như mọi khi, mọi người trong

đoàn lại phải hét lên "Xin hãy trật tự giúp đỡ chúng tôi!" hét, đuổi mãi mà chẳng có tác dụng gì, mãi vẫn chẳng quay được một cảnh.

Tôi phải cố gắng giữ bình tĩnh trong cảnh hỗn loạn đó, bởi vì hôm nay sẽ quay cảnh cô thiếu nữ mê hoặc nhà vua. Tôi phải diễn thật tự nhiên. Tôi phải coi người trước mặt mình là vua và phải liếc mắt đưa đẩy với ông ấy, phải tỏ ra là duyên dáng đáng yêu.

Đèn đã bật sáng được mười phút rồi, mà người ta vẫn chưa chịu giải tán, cứ vài phút lại có một hai người chạy đến trước mặt tôi, nhìn tôi như nhìn một con khỉ trong vườn động vật, cười nói hỉ hả rồi lại chạy trở lại đám người ấy.

Máu tôi bắt đầu dồn lên mặt, tôi cảm thấy mình sắp sửa không còn lòng dạ dẫu mà đóng phim nữa, tôi cúi tiết quay lại hét âm lên "Trật tự". Tiếng hét phần nộ của tôi không những chẳng hề mảy may có tác dụng mà ngược lại, nó lại khiến cho mọi người cười rộ cả lên. Trong lúc tôi đang tức đến phát điên lên thì tôi bỗng thấy một bóng người quen thuộc lướt qua: đó là Trần Quốc Quân! Anh ấy đang giúp mọi người giữ trật tự và nhìn tôi cười.

Sau khi quay vội vàng được mấy cảnh, tôi đến bên anh ấy. Tất nhiên là tôi không quên giả vờ là giới

thiệu anh ấy với mọi người rằng "Đây là diễn viên ở xưởng phim Trường Xuân, chúng tôi đã cùng hợp tác trong phim "Nơi sâu thẳm tâm hồn", anh ấy trên đường đi đóng phim tiện thể ghé thăm tôi, rồi sẽ phải đi ngay". Và sau đó thì chúng tôi trò chuyện với nhau.

Hoá ra là sau khi nhận được điện báo của tôi, anh ấy vội vàng xin nghỉ phép ngay nhưng vì lãnh đạo đoàn đã phong thanh nghe thấy chuyện về mối quan hệ của chúng tôi nên đã nghi ngờ anh ấy. Cho đến khi anh ấy xin nghỉ được thì tôi đã lại rời khỏi Bắc Kinh. Tôi hỏi anh ấy đã viện lý do gì mà để được nghỉ? Anh ấy nói là vì lý do mẹ ốm nặng. Bố mẹ anh ấy ở quê xa nên đúng là một cái cơ tốt, có điều nói mẹ bị ốm nặng thì độc mồm quá, nhưng lúc đó thì còn nghĩ ra được cơ gì khác nữa cơ chứ.

Buổi chiều anh ấy giả vờ phải đi, đến tối vắng vẻ lại bí mật lại trở lại phòng tôi. Trong quân đội chắc rằng anh ấy phải là một lính trinh sát có tài năng đặc biệt. Tài năng này, về sau khi tôi và anh ấy ly hôn, đã được phát huy triệt để.

Vào một thời gian đã hẹn trước anh ấy sẽ huýt sáo ở bên ngoài cửa sổ, anh ấy sẽ huýt sáo bài "Thành đại bản", đó là bài hát mà khi ở Trường Xuân anh ấy luôn hát, đặc biệt là câu hát "Nếu em phải lấy chồng thì đừng lấy người khác mà nhất định phải lấy anh", mỗi

khi thấy tôi, anh ấy đều hát đi hát lại câu ấy. Ở dưới cửa sổ anh ấy cũng sẽ huýt sáo câu ấy và nếu tôi mở cánh cửa sổ bên trái thì có nghĩa là trong nhà không có ai, mười phút sau anh ấy có thể vào được.

Sáng sớm ngày hôm sau, chờ chúng tôi ra trường quay rồi anh ấy mới tìm cách ra khỏi nhà, sau đó lại phải giả vờ ở xa đến trường quay và ở đó cho đến tối.

Cứ như vậy được khoảng hai , ba ngày thì mọi người trong đoàn đã đoán được mối quan hệ của chúng tôi. Tất nhiên là mọi người đều nói rằng thực ra cái "anh chàng râu" (vì anh ấy để râu) nên mọi người gọi anh ấy là "anh chàng râu") hàng ngày vẫn xem tôi đóng phim kia tôi đến chắc chắn là ở trong phòng tôi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tôi là diễn viên chính của phim lại là nữ diễn viên, độc thân nên được quan tâm đặc biệt. Mọi người bắt đầu liên tục tới phòng của tôi. Lúc thì lấy cơ mượn cái nọ cái kia, lúc thì đến để nói chuyện phiếm, còn có người đến phòng tôi rồi đi vệ sinh để xem xem trong nhà có giấu ai không , một tối không biết bao nhiêu lượt người qua lại. Bực mình, tôi mở toang cửa nhà vệ sinh cho họ đỡ mất công dòm ngó.

Thế nhưng tôi cũng lo lắng vô cùng. Không phải lo về những gì mà lo lắng là bởi vì Trần Quốc Quân còn là chồng của một người phụ nữ khác và là cha của một

đứa trẻ. Để cho công việc được thuận tiện, tuyệt đối không được công khai chuyện của chúng tôi. Một khi chuyện đã truyền đi đến xưởng phim Trường Xuân thì hậu quả sẽ không lường hết được.

Mục dù đã phải cố tình che giấu cái không thể che giấu được nữa nhưng chúng tôi vẫn phải bỏ bao công sức để lo nghi, Trần Quốc Quân cũng vì thế mà vất vả. Mấy lần anh ấy đang ở trong phòng tôi thì có tiếng gõ cửa, Trần Quốc Quân phải vội vàng dậy, chỉ có điều là không phải vào nhà vệ sinh mà là trốn vào trong tủ quần áo. Tôi còn nhớ có một lần chủ nhiệm phim đến nhìn đông nhìn tây, còn tôi thì lo toát cả mồ hôi. Tôi thấy rằng chủ nhiệm đã cảm thấy chắc chắn là trong tủ có vấn đề nhưng chẳng qua chỉ là không tiện mở tủ ra trước mặt tôi nên đành phải ra về mà thôi.

Sau lần ấy, chúng tôi đã thay đổi phương pháp, lần sau nếu có người đến, tôi cố ý mở tủ lấy quần áo nhưng thực tế thì anh ấy đang đứng ở gờ ngoài tường cửa sổ.

Chúng tôi bắt đầu thảo luận về sách lược và khả năng thực hiện của việc ly hôn. Tôi biết rằng khó khăn lớn nhất là đứa con của anh ấy.

11. MỘT "CUỘC CHIẾN LÂU DÀI" GIAN KHÓ VÔ CÙNG.

Trần Quốc Quân là người vùng Đông bắc. Tư tưởng trọng nam khinh nữ của người vùng Đông bắc thì đã nổi tiếng khắp cả nước. Họ ghét phụ nữ, không cần phụ nữ. Còn phụ nữ Đông bắc thì đã sống trong hoàn cảnh ấy từ nhỏ, lấy chồng rồi thì coi nhà chồng là của mình, một lòng vì gia đình chồng, chuyện thỉnh thoảng lại mang đồ từ nhà mẹ đẻ về nhà chồng là chuyện thường xuyên. Vậy nên tôi nói rằng Đông bắc có những người vợ tốt nhất thế giới là do tôi dựa vào thực tiễn kinh nghiệm của mình mà ra.

Ở vùng Đông bắc có tục con gái sau khi lấy chồng thì ngày ba mươi tết không được phép về nhà mẹ đẻ mà chỉ được về vào ngày mừng một vì họ sợ con gái sẽ ly hôn.

Trong các gia đình ở Đông bắc, nếu như một người mẹ mà sinh được mấy người con trai thì người mẹ ấy sẽ rất tự hào, chỉ vì điều đó thôi thì bà mẹ ấy cũng đã có quyền ngẩng cao đầu mà hành diện với hàng xóm

rồi. Nếu như sinh ra toàn là con gái thì họ sẽ không dám ngẩng mặt lên. Sản phụ nào mà sinh con trai thì được đốt pháo ăn mừng và để báo cho mọi người cùng biết, rồi mọi người mang quà chúc mừng đến chạ nhà. Nếu như sinh ra con gái thì không dám lên tiếng, bố mẹ chồng không thèm dòm ngó đến, bà mẹ bất hạnh đó có muốn khóc cũng không được khóc thành tiếng.

Có một lần trên tàu hoả chính mắt tôi đã trông thấy một chuyện như thế này: có một chị nông dân vùng Đông bắc vì lần đầu đã sinh ra một đứa con gái , vì chịu áp lực của chồng và bố mẹ chồng, cộng với ý muốn mạnh mẽ của bản thân mà chị ấy đã có thai lần thứ hai. Vì chính sách dân số nên người ta chỉ cho phép có một đứa con chứ không cho phép sinh đứa thứ hai, sợ công xã không cho phép sinh đẻ nên chị ấy phải trốn về nhà mẹ đẻ ở Thạch Gia Trang để sinh.

Khi đó là mùa đông, ngoài cửa sổ tuyết bay lả tả, chị ấy còn có bà mẹ chồng đi cùng, lúc lên xe tôi thấy bụng chị ấy đã to lắm rồi. Để tiết kiệm tiền cả hai mẹ con chị ấy đều đi ghế cứng.

Tàu gần đến Thạch Gia Trang thì chị ấy đau bụng dữ dội và đứa bé đã ra đời. Chị ấy đã bế đứa bé trên tay, nhau thai vẫn còn dính ở bụng, đi từ toa số bốn đến toa thứ mười một là nơi có phòng phát thanh,

máu tươi chảy dọc đường. Nhân viên trên đài vừa phát thanh vừa tìm cách giải quyết, chờ bác sỹ đến cắt cuống nhau. Người ta xếp cho cho hai mẹ con chị ấy một ghế nằm.

Tôi thấy người phụ nữ đó nằm trên ghế mặt trắng bợt, nước mắt chỉ chực trào ra, bởi vì lại sinh ra con gái nên mặt bà mẹ chồng đã đành lại. Không bao lâu, tàu đến Thạch Gia Trang. Hai mẹ con chị ấy ôm đứa trẻ mới sinh đội tuyết đi ra.

Cho mãi đến tận bây giờ khi ngồi viết lại những dòng này mà câu chuyện ấy vẫn làm tôi sợ phát run lên, chính nó đã giúp tôi hiểu rõ giá trị của cậu con trai của Trần Quốc Quân đối với bố mẹ của anh ấy.

Bố mẹ Trần Quốc Quân sinh được năm người con trai, mấy người con dâu chỉ toàn sinh được con gái, chỉ có ông anh trưởng đã sinh được một cậu con trai. Sau này Trần Quốc Quân lại có thêm một đứa con trai, bố mẹ và cả nhà anh ấy đến vui sướng vô cùng. Từ khi đứa trẻ được đầy tháng đến giờ đều được bố mẹ anh ấy tự tay chăm sóc, nó là niềm vui lúc tuổi già của hai ông bà. Mẹ cũng được thơm lây nhờ con. Triệu Nhà Mân vợ Trần Quốc Quân cũng được cả nhà yêu quý. Nếu ly hôn, Triệu Nhà Mân là mẹ thì tất nhiên là phải được nuôi con, như vậy có nghĩa là đã lấy đi một nửa cuộc sống của bố mẹ Trần Quốc Quân. Trước kia ở Trường Xuân,

nếu Triệu Nhà Mân đi quay ngoại cảnh thì thằng bé sẽ đến ở với ông bà; Triệu Nhà Mân trở về thì cả ông bà, cô chú cùng đưa thằng bé về nhà và ở lại đó cùng thằng bé cho đến khi Triệu Nhà Mân lại đi. Trên thực tế hai ông bà là sống vì thằng bé, bây giờ nghe nói là Trần Quốc Quân sẽ ly hôn, có khả năng bị mất thằng cháu, hàng ngày hai ông bà đã khóc đến không thiết ăn ngủ gì nữa.

Mặc dù tôi không có con nhưng tôi hoàn toàn có thể hiểu được tấm lòng của bố mẹ Trần Quốc Quân. Trần Quốc Quân là một đứa con hiếu thảo, đây cũng là một điều khiến tôi khâm phục anh ấy. "Con người không hiếu thuận là con người thể kết bạn", đây chính là điều kiện để tôi kết bạn với mọi người. Tôi bắt đầu cảm thấy đây là một vấn đề khó khăn rất lớn.

Bản thân Triệu Nhà Mân cũng không muốn ly hôn, lại cộng thêm sự phản đối của xưởng phim Trường Xuân nữa, chưa nói gì đến tôi, bây giờ có thể nói là Trần Quốc Quân đang đứng trước một con đường chết.

Thôi vậy, tôi dần lòng khuyên anh ấy như vậy. Càng gây áp lực thì sự phản ứng của tôi càng mạnh, đây là cá tính của tôi, nhưng đây chủ yếu là chuyện của anh ấy, tôi đành phải nén lòng mình mà khuyên anh ấy.

"Em không phải lo nghĩ gì nữa, cứ lo mà làm tốt phim của em đi là được rồi". Anh ấy nói.

Tôi cũng đành phải phẩy tay không can thiệp, tôi cũng không thể can thiệp nổi. Tôi không thể xuất đầu lộ diện được, tôi mà xuất đầu lộ diện thì sự thể lại càng rắc rối hơn. Vốn dĩ mọi chuyện cũng đã đủ để đau đầu rồi.

Trần Quốc Quân lại đi về rồi. Anh ấy lại trở về "chiến trường". Từ đó anh ấy rơi vào cuộc chiến lâu dài, gian khó không phải là với vợ con mà là với lãnh đạo đơn vị và với những người xung quanh.

Ai cũng xía vào chuyện của anh ấy. Cho dù đương sự - Triệu Nhà Mân - chưa hề lên tiếng.

Trần Quốc Quân có bao nhiêu tiền đều dùng hết để gọi điện thoại cho tôi hoặc là tìm cách xin nghỉ để đến Bắc Kinh thăm tôi. Khi đó tôi cũng không một đồng xu dính túi nên không thể giúp gì cho anh ấy được.

Ngoài những đồng tiền phải lén lén lút lút gọi điện thoại cho tôi ra, mỗi lần anh ấy đến thăm tôi cũng là một trận chiến đấu. Nói trước với Triệu Nhà Mân là đi Bắc Kinh - Anh ấy chưa bao giờ nói dối chị ấy. Sau đó đi xin nghỉ, vẫn những lý do như trước là mẹ ốm nặng hoặc là đưa con về quê, sau đó gọi điện cho bố mẹ để cho thống nhất, hoặc là đưa con về quê trước rồi từ đó đi Bắc Kinh.

Tinh thần chịu đựng gian khổ của Trần Quốc Quân thật là hiếm gặp, đàn ông mà có nghị lực như anh ấy không phải là nhiều - không có tiền mua vé giường nằm thì ngồi ghế cứng, xe chật quá thì đứng, hầu như lần nào anh ấy cũng phải đứng và không ăn uống gì cho đến khi tới Bắc Kinh.

Về mặt tổ chức, người ta thành lập một tổ điều tra chuyên đề điều tra những hành vi của Trần Quốc Quân, điều tra đi điều tra lại cũng chẳng có kết quả gì, định tìm chỗ đột phá từ Triệu Nhã Mân, mặc dù vô cùng đau khổ nhưng từ đầu tới cuối Triệu Nhã Mân không hề hé răng nói nửa lời nào về chuyện này.

Triệu Nhã Mân là một trong những người phụ nữ mà tôi kính trọng và khâm phục nhất trên thế gian này. Cho dù mọi người có nói đến như thế nào thì quá lắm chị ấy cũng chỉ nói "Đây là chuyện riêng của hai vợ chồng chúng tôi, các vị không nên quan tâm đến!" Cũng cần phải biết rằng một người vợ bị vết thương lòng mà nói ra những câu như vậy với "tổ chức" đã đưa cánh tay ra cứu giúp mình thì cần phải có tấm lòng rộng mở và sự cao thượng vô cùng.

Về sau, báo chí đăng tin Trần Quốc Quân ly hôn và mối quan hệ của chúng tôi, thậm chí sau này khi chúng tôi kết hôn rồi lại ly hôn nhau, rất nhiều lần các

phóng viên đã phỏng vấn chị ấy nhưng chị ấy đều không hề nói một điều gì..

Nếu như lúc Trần Quốc Quân ly hôn mà chị ấy nói một điều gì và cung cấp "thuốc nổ" cho giới báo chí thì chắc chắn mọi chuyện sẽ không được êm thấm. Tôi không dám nói là họ vẫn duy trì được hôn nhân của họ nhưng tôi hoặc Trần Quốc Quân một trong hai người phải vào tù hoặc ra toà là điều hoàn toàn có thể.

Tổ chức công khai triệu tập một "cuộc đấu tranh" với Trần Quốc Quân. Hợp lớn hợp bé, tổng cộng phải có hơn ba mươi cuộc. Nội dung của cuộc họp là giải quyết vấn đề hôn nhân giữa Trần Quốc Quân và Triệu Nhã Mân, đồng thời họ cũng đòi kiểm tra lại những khi không ở Trường Xuân thì Trần Quốc Quân đi những đâu.

Vì đi Bắc Kinh nhiều lần và thời gian khá dài nên không thể chỉ nói là về quê được. Người ta cũng điều tra ra rằng mẹ Trần Quốc Quân vẫn khỏe mạnh, chẳng có tí biểu hiện gì "bệnh nặng" cả, thế là Trần Quốc Quân lại lấy cớ khác là đến nhà anh bạn Trần Trung ở Bắc Kinh bởi vì Trần Trung đang giúp anh ấy liên hệ trong việc làm một bộ phim, vì việc đó chưa thành nên không muốn nói với mọi người.

Trần Trưng là bạn tôi từ thời còn ở bộ đội và là chồng của cô Tường bạn tôi, vợ chồng họ là bạn với tôi từ thuở còn bé, chuyện của tôi và Trần Quốc Quân lúc đó chỉ có hai vợ chồng anh ấy biết.

Sau mỗi "cuộc đấu tranh" Trần Quốc Quân đều gọi điện cho Trần Trưng ngay để cho Trần Trưng ghi nhớ thời gian biểu, nếu Trường Xuân có tới điều tra thì cứ theo thời biểu ấy mà trả lời. Sau khi nghe điện thoại Trần Trưng đều phải vội vàng nhắm thuộc "Từ mừng một tháng 10 ở Bắc Kinh 3 ngày, gặp đạo diễn X, ngày ... tháng 11 gặp biên kịch Y..."

Các đạo diễn và biên kịch ấy đều là người thân cả nên cũng không sợ bị lộ. Thỉnh thoảng tôi lại gọi điện cho Trần Trưng để nhắc anh ấy không được nhầm lẫn về thời gian. Thế nhưng chỉ là lo hão, Trường Xuân chưa bao giờ gọi điện thoại đến hỏi Trần Trưng cả.

Lúc đó trong nhà Trần Quốc Quân lại bắt đầu một cuộc đấu tranh giành con giành cháu. Để tránh việc ông bà nội không chịu xa cháu, Triệu Nhà Mân đã mang con đi về nhà bố mẹ đẻ. Cảnh tượng lúc tiễn mẹ con họ ra tàu thật là bi thương: Cả nhà tiễn cháu lên tàu, còi tàu đã ngân vang và bánh xe đã bắt đầu chuyển mà ông bà vẫn còn ôm chặt cháu không muốn rời, cuối cùng cũng đành phải để cháu vào toa xe. Tiếng

khóc lóc gọi ông bà cùng tiếng gọi cháu xé lòng của hai ông bà già làm cho ai cũng phải mủi lòng. Tàu bắt đầu lăn bánh về phía trước, bà chạy theo đoàn tàu cho đến khi quá mệt không chạy được nữa mới thôi.

Ông bà mất cháu từ đó cơm không thiết ăn, trà không thiết uống, hồn vía rã rời. Sau này trong vòng hai năm tôi và Trần Quốc Quân ly hôn, hai ông bà cũng lần lượt theo nhau qua đời, mẹ 50 tuổi, bố 56 tuổi. Mặc dù mẹ anh ấy mất vì ung thư gan và bố là vì bệnh tim nhưng tôi hiểu rõ rằng việc đó có liên quan đến việc Trần Quốc Quân ly hôn và mất đi đứa cháu. Tôi vô cùng áy náy về việc này. Cho dù tôi không phải là tội phạm trực tiếp nhưng tôi tự nhận là tội phạm gián tiếp, tôi không phải là chủ mưu nhưng là tông phạm. Mà cũng có thể tôi là tội phạm chính.

Tôi vẫn luôn cầu chúc cho linh hồn của hai ông bà ở trên thiên đường được bình an. Khi viết cuốn sách này tôi cũng nhiều lần dừng bút để cầu chúc cho hai ông bà. Bố mẹ hãy nghỉ yên nhé!

12. VỤ ÁN KHÔNG MANH MỐI TỐI 30 TẾT.

Đang quay ngoại cảnh của phim "Bắc Quốc hồng đậu" mà tôi như ngồi trên lửa nóng. Tin tức của Trường Xuân hàng ngày được chuyển đến khiến tôi cứ rối bời. Tôi đau khổ phiền não vô cùng. Tôi từ chối tất cả những người theo đuổi mình. Sức khỏe tôi không được tốt nhưng cũng chẳng có ai là người thêm để ý đến. Hàng ngày không ăn được, không ngủ được, trong lòng nặng trĩu tâm sự nhưng tôi cũng không dám tìm ai để giải bày. Rồi một hôm đang ăn cơm thì tôi bỗng lảo ra ngất.

Khi tỉnh dậy tôi thấy mọi người đang đứng chật nhà. Trong số những người đó tôi nhìn thấy Lâm Vi. Chị Lâm Vi là vợ ông giám đốc xưởng phim Bắc Kinh Uông Dương. Vì chị ấy vừa là thành viên trong uỷ ban chính trị lại vừa là vợ của giám đốc nên tôi sợ chị ấy nhất. Nghe nói chị ấy rất hiền từ, nhân hậu và chưa hề bao giờ nhúng tay vào việc của chồng nhưng tôi vẫn bán tín bán nghi và cũng không dám buông lỏng cảnh giác đối với chị ấy. Những lúc đi quay ngoại cảnh tôi thường ở chung một phòng với chị ấy nhưng tôi cũng không dám hé răng tâm sự điều gì, hôm nay chị ấy lại ở bên giường tôi bưng nước, sờ trán tôi, nhân từ như mẹ của tôi vậy.

Sau khi mọi người đi hết, chị ấy ngồi bên giường với tôi, vừa kéo chân đắp lại cho tôi vừa nhẹ nhàng nói "Em ơi, tâm sự của em nặng nề quá, như vậy là không tốt đâu..." Lời nói ấy như mở cánh cửa lòng, nước mắt tôi chảy giàn giụa và tôi khóc to thành tiếng.

Chị ấy nói tiếp: "Chị biết hết tất cả mọi chuyện rồi. Em đã kìm nén quá nên đã ra nông nỗi này". Những lời nói đó đã phá vỡ rào chắn cuối cùng trong tôi và cuối cùng tôi đã dốc cả bầu tâm sự với chị ấy.

Có một điều tôi hoàn toàn không ngờ tới là chị Lâm Vi lại là người đầu tiên sau Trần Trung và Tiểu Tường hiểu về tôi.

Chị ấy chỉ nói với tôi rằng "Em chỉ biết xử trí theo tình cảm thôi. Con người là loài động vật có tình cảm mà" Chị ấy không hề phê phán tôi và lại còn giữ bí mật cho tôi, ngay đến cả giám đốc Uông Dương cũng không hề biết gì cả.

Trước tết năm đó, đoàn làm phim "Bắc Quốc hồng đậu" của chúng tôi trở về Bắc Kinh. Tôi đã nói ra hết mọi điều, hơn nữa lại là nói với chị Lâm Vi thì coi như là đã báo cáo cả với giám đốc Uông Dương mà cho mãi tới khi đó cũng chẳng thấy bị phê bình gì nên lòng tôi cũng nhẹ nhàng đi được đôi chút. Lúc này tôi lại nhận được thư của em gái, nói là tết này nó sẽ lên Bắc Kinh để du lịch sau ngày cưới.

Cuối cùng thì cũng đã có một chuyện vui đến gõ cửa nhà tôi. Tôi chỉ có một em gái, tất nhiên là chỉ có một em rể, cả đời nó chỉ lấy chồng có một lần. Tình cảm giữa hai chị em tôi hết sức sâu nặng. Có thể nói rằng mẹ tôi đã sinh ra nó nhưng tôi lại nuôi nó lớn lên. Thi vào đại học, học đại học, cho nó học pianô rồi sau đó lại đưa nó sang Pháp học... tất cả đều là do tôi quyết định, ngay cả đến chồng nó đây cũng là quen biết thông qua bạn bè của tôi, cuối cùng thì do tôi gặt đầu đồng ý mà nó mới quyết định.

Con đường cuộc đời của em gái tôi cơ bản là do tôi vạch ra. Nó rất nghe lời tôi. Cho tới nay tất cả mọi điều đã chứng minh rằng mọi sách lược của tôi đều là đúng đắn.

Tôi vừa quay nội cảnh của "Bắc Quốc hồng đậu" vừa dọn dẹp nhà cửa, tranh thủ thời gian để chuẩn bị một chút gì, ví dụ như giường chiếu, bát đĩa. Ngày ngày tôi cũng không quên ăn trộm một ít đạo cụ như hành tây, ớt khô mang về nhà để dành. Mọi người đều biết cả nhưng vì chúng tôi có quan hệ tốt với nhau nên ai ai cũng chỉ cười.

Một lần trong một cảnh diễn, tôi cố tình thể hiện một cảnh cãi nhau mà tôi vừa cãi nhau vừa bẻ ngoéo đầu một con vịt, quay xong cảnh đó tôi liền xin chủ nhiệm cho mang con vịt ấy về và cất trong chiếc tủ lạnh mà tôi có được nhờ "chạy mách".

Khi đó tôi mới mua được tủ lạnh và còn lâu mới đạt được tới mục tiêu mà tôi đề ra.

Em gái, em rể đã đến,, Trần Quốc Quân cũng đã tới Bắc Kinh. Tôi vẫn cứ ăn trộm đồ ở trường quay về, em gái và em rể thì ra phố mua đồ về chuẩn bị ăn tết, ba chúng tôi giống như ba con chuột tha đồ về tích trữ để qua mùa đông. Trần Quốc Quân là "người hoạt động bí mật" nên không thể ra khỏi cửa nên đành phải ngồi cả ngày ở trong nhà.

Em rể tôi vô ngược tự xưng là biết nấu nướng giỏi, thế là chúng tôi giao cho chú ấy nhiệm vụ quan trọng nhất đó là làm bữa cơm tất niên. Chúng tôi còn mời cả cô Quách bạn tôi và bố của cô ấy tới ăn cùng bởi vì mẹ cô ấy đi công xa, chỉ còn lại hai bố con nên cũng buồn.

Sau khi ăn bữa trưa chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị bữa tất niên, người thì nhặt rau, người thì chuẩn bị thức ăn nhộn nhịp. Được một lát thì cô Quách và bố cũng đến, không khí trong nhà lại càng nhộn nhịp vui vẻ.

Bỗng nhiên có mấy người đến tìm Tịnh Quân. Tịnh Quân là tên của em rể tôi.

Thật là lạ, ở Bắc Kinh lại có người tới tìm Tịnh Quân. "Tịnh Quân -" Tôi gọi "có người tìm chú đấy".

Tịnh Quân mang tạp dề, bột vương cả trên mặt, hai tay dính cả dầu mỡ, vừa hỏi "ai tìm em đây?" vừa bước từ trong bếp ra.

Nhìn thì thấy không quen. "Mời anh ra đây cùng chúng tôi". Tịnh Quân đứng sững lại một lát "chờ tôi rửa tay đã".

Chú ấy vào bếp rửa tay.

Cởi tạp dề ra và cùng họ đi ra ngoài cửa. Em gái tôi cũng ra cửa theo họ.

Chúng tôi vẫn ai làm việc nấy. Được một lát thì có ba người trở lại, không thấy Tịnh Quân và em gái tôi về. Ba người ấy nói rằng họ là người của Sở công an cần gặp Tịnh Quân có chuyện cần hỏi, tối nay chú ấy sẽ không về nhà, vợ chú ấy cũng đi cùng nên mọi người cứ ăn cơm trước.

Tôi vội hỏi "Vì sao vậy? Để đến mai hãy hỏi có được không? " Họ không trả lời, một người đi ra ngoài, còn hai người kia thì ngồi xuống và bắt đầu truy hỏi Trần Quốc Quân.

"Anh tên gì?"

"Tôi họ Trương". Trần Quốc Quân bịa ra một cái tên.

"Anh có quan hệ thế nào với họ?" Người ở Sở Công an lại tiếp tục hỏi.

"Chúng tôi là họ hàng" Cứ nói đến "quan hệ" - cái vấn đề mẩn cảm này là Trần Quốc Quân bắt đầu nói loạn xạ. Thực ra nhà tôi không có ai họ Trương cả.

Trần Quốc Quân bắt đầu vẽ rắn thêm chân, nói là hôm nay anh ấy vừa mới đến Bắc Kinh, đi chuyên tàu hoả số ... từ Thành Đô tới Bắc Kinh, càng nói càng khiến cho mấy người công an đó nghi ngờ. Người công an đó không kiên nhẫn được nữa, cắt ngang anh ấy và nói "Thôi, đi cùng chúng tôi".

Tất cả chúng tôi đều đứng đó bàng hoàng.

Mất nhìn công an dẫn anh ấy đi mà chúng tôi lo lắng vô cùng, cũng không thể giải thích được rằng tên anh ấy là Trần Quốc Quân, là diễn viên của xưởng phim Trường Xuân cũng không thể nói được rằng anh ấy họ Trương, là người họ hàng bà con của tôi, chỉ còn cách là không nói câu gì cả. Cuối cùng thì sở công an để lại một người ở lại trong nhà tôi làm một vị "khách" không mời mà đến, không được đón tiếp.

Tôi hỏi anh ta như vậy có nghĩa là thế nào, anh công an ấy không trả lời một câu hỏi nào. Vừa hay lúc đó có một cô bạn tôi đến, cô ấy là người nước ngoài vừa mới tới Trung Quốc. Tôi đã hẹn cô ấy tới đây ăn cơm rồi mọi người cùng nhau đi chơi luôn. Tôi bực mình nói với cô ấy rằng tôi không đi được nữa bởi vì em rể tôi bị bắt

nên tôi chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện chơi bời, tôi không nói là Trần Quốc Quân cũng bị đưa đi. Nghe thấy vậy, cô bạn tôi liền rửa xả công an một hồi, tôi cũng không biết là nên hay không nên nói với cô ấy rằng cái người đang ngồi im lặng ở một góc nhà kia chính là công an. Cô bạn tôi tiếp tục chửi công an là bắt tài, bắt nhầm cả người tử tế và hỏi "Ai bắt cậu ấy? Chúng ta phải tìm cách gì mà cứu cậu ấy về chứ! Hình như Trung Quốc này chẳng có luật pháp gì hết cả!" Thấy tôi chẳng trả lời, tôi cũng không dám trả lời gì, cô ấy đành phải bực tức bỏ đi.

Chỉ còn lại có tôi, cô Quách và bố cô ấy. Cả ba người lặng lẽ ăn cho xong bữa, niềm vui đón năm mới của chúng tôi đã biến mất không tăm tích. Bố của cô Quách nói "Thật là xúi quẩy quá". Tôi đau lòng nhìn bác ấy, không nói được lời nào. Một năm mới có một lần tết mà để bị hỏng, bố của cô Quách cũng bị không may theo chúng tôi, tôi thấy mình có lỗi với mọi người quá.

Ba chúng tôi ngồi im lặng, không nói một câu thừa nào, bố con cô Quách cũng không tiện ra về. Tôi lại không có điện thoại nên không làm thế nào liên lạc được với mọi người, mà nếu có điện thoại thì cũng không biết là sẽ liên lạc với ai nữa. Bỗng có tiếng gõ cửa, tôi bỏ nhào ra mở, hoá ra là bà Dư Tố Cẩm, bí thư đoàn kịch của xưởng phim Bắc Kinh.

Dư Tố Cẩm là người lãnh đạo có uy tín cao nhất trong đoàn kịch của chúng tôi, đối xử với mọi người rất tốt, rất chân thành. Vừa nhìn thấy tôi bà ấy đã nói rằng bà ấy đã biết rõ mọi chuyện xảy ra ở đây, trước khi đến nhà tôi, sở công an đã đến nói trước với phòng bảo vệ của xưởng phim và giám đốc Uông Dương cũng đã biết. Bây giờ bà ấy thay mặt cho giám đốc Uông Dương tới thăm tôi, 10 phút trước giám đốc đã gọi điện cho bà ấy và nói bà ấy đến để tôi yên tâm ăn tết. Tôi hỏi bà ấy chuyện này là thế nào, bà ấy nói đó là một vụ án lớn, có liên quan tới một vụ tổ chức vượt biên. Tôi sợ hết hồn, vội hỏi ta ai là người có thể biết rõ việc này? Bà ấy nói có thể chỉ có người ở phòng bảo vệ là biết được. Tôi vội chạy ngay đi tìm cán bộ bảo vệ.

Trưởng phòng bảo vệ là người tôi rất quen biết, đó là một người rất tận tụy với công việc và rất tốt với mọi người. Vì không biết anh ấy ở chính xác là gian nào trong cả toà nhà nên tôi đã bắt gặp mọi người, cho dù đó chính là lúc nhà nào cũng đang ăn bữa cơm tất niên, bắc tay làm loa, hét ầm cả lên. Tôi thấy một cánh cửa mở ra và anh trưởng phòng bảo vệ đã xuất hiện trước cửa nhà. Tôi lao ngay lên nhà anh ấy và kể liền một mạch. Anh ấy đã chậm rãi giải đáp cho tôi.

Hoá ra là có một cảnh sát thuộc công an đường sắt đã bắn chết một người rồi bỏ trốn. Trong nhà của

người ấy người ta đã tìm thấy một cuốn sổ ghi chép, trong đó có tên của Tịnh Quân. Công an Thành Đô uỷ nhiệm cho công an Bắc Kinh tìm bắt Tịnh Quân, một mặt vì nghi ngờ Tịnh Quân là đồng bọn của người ấy, mặt khác cũng để xem xem người đó có chạy trốn đến tìm Tịnh Quân ở Bắc Kinh không. "Thế có nghiêm trọng không?" nghe xong đầu đuôi vụ việc tôi hỏi ngay "Tôi cũng không biết được" - Trưởng phòng bảo vệ nói. Sau đó anh ấy an ủi tôi một hồi, tôi chỉ còn cách mau chóng mà trở về nhà.

Về đến nhà thì em gái tôi và Trần Quốc Quân cũng đã về đến nơi, cô Quách và bố cô ấy đã đi, tay công an cũng không còn ở đó nữa.

Em tôi nói là không biết đã được đưa đến đâu, vừa vào khỏi cổng liền lập tức bị tách ra để thẩm vấn. Nó bị hỏi rất nhiều chuyện, thí dụ như quen biết Tịnh Quân từ khi nào, ngày thường Tịnh Quân có hay ra khỏi nhà không, vân vân và vân vân. Em tôi trờ lờ rằng điều đáng ghét nhất của Tịnh Quân là cậu ấy sợ lạnh nên rất ít khỏi nhà. Hỏi mãi đến cuối cùng thì họ bảo em tôi phải đề cao cảnh giác để bảo vệ chị gái, không được để xảy ra bất kỳ một chuyện gì. Em tôi hỏi là chuyện gì có thể xảy ra? Họ chỉ trả lời là không thể nói được. Vừa lúc đó thì Trần Quốc Quân đi ra và họ ra về cùng với nhau.

Trần Quốc Quân cũng bị thẩm vấn riêng. Vì có tật nên hay giật mình, lại còn nói quanh co, câu sau đá câu trước nên càng nghe người ta càng cho anh ấy là người xấu. Cuối cùng thì Trần Quốc Quân cũng định thần lại được, phát hiện là công an họ cũng chẳng quan tâm gì lắm đến cái vấn đề gọi là "tác phong sinh hoạt" nên đã thật thà khai hết mọi điều.

"Thế thì sở công an họ đã biết anh là Trần Quốc Quân của xưởng phim Trường Xuân rồi à?" Tôi hỏi anh ấy.

"Họ biết hết cả rồi. Anh mà không nói thì họ sẽ không thả cho về".

"Làm thế nào bây giờ?" Tôi lo lắng giậm chân: "Sở công an đưa anh đi từ nhà em thì xưởng phim Trường Xuân sẽ biết ngay, chưa biết chừng có khi sở công an lại thông báo về cho Trường Xuân nữa, như thế thì sẽ lộ hết cả".

"Thế thì làm thế nào bây giờ? Dù thế nào thì cũng không thể làm đồng bọn của kẻ giết người được" Trần Quốc Quân nói.

Đang rối như tơ vò thì em tôi lại ngồi khóc, thế là tôi lại vội vàng đến khuyên nó. Tôi dùng như là một đội cứu hoả. Em gái tôi khóc rất thảm thiết. Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, vừa mới cưới nhau xong mà lại gặp

ngay phải chuyện ấy thì ai mà không buồn rầu cơ chứ. Nhờ mà Tịnh Quân có dính dáng tới chuyện ấy thật thì biết làm thế nào? Nhờ mà Tịnh Quân có chuyện mà em gái tôi lại có mang thì biết xoay xở ra sao? Tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

"Nếu không thì ly hôn đi vậy". Tự nhiên Trần Quốc Quân lại nói.

"Đồ vô tích sự" Tôi bực mình mắng át: "Có phải là anh nghiện ly hôn rồi hả? Một người ly hôn còn chưa đủ nữa sao? Tịnh Quân bây giờ sống chết còn chưa rõ, nghĩ như thế có phải là không nên không?"

Chúng tôi không ai ngủ được cả. Có tin nói rằng xưởng phim Bắc Kinh đang loạn cả lên. Mọi người đến nói với nhau "Em rể của Lưu Hiểu Khánh bị bắt rồi." "Nghe nói là phản cách mạng", thậm chí có người nói "Trần Quốc Quân và em rể Lưu Hiểu Khánh bị bắt ngay trên giường của cô ấy..."

Có người gõ cửa. Người của sở công an lại đến. Họ đến để cầm bàn chải, khăn mặt và quần áo của Tịnh Quân đi, họ nói là tối nay chú ấy sẽ không về được. Tôi chửi bới họ một hồi nhưng họ chẳng thèm để ý đến những lời đó, cầm lấy đồ rồi đi.

Ngày hôm sau tôi vội đuổi Trần Quốc Quân về Đông Bắc ngay để phòng nhờ có người nhìn thấy anh ấy

thì sự việc lại càng rắc rối. Sau đó tôi cũng bảo em gái về Thành Đô với mẹ. Chắc chắn là tin tức về chuyện này đã được truyền tới Thành Đô, có một mình mẹ tôi làm sao mà chịu đựng được.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

13. THẬT ĐÚNG LÀ MỘT CƠN ÁC MỘNG

Chỉ còn lại có mỗi mình tôi.

Nghĩ lung tung mất vài ngày, mất hết cả mấy ngày tết vì chuyện này. Hàng ngày đến phòng bảo vệ để nghe ngóng, nghe nói Tinh Quân đã bị giải trở về Thành Đô rồi.

Nghĩ về em gái, về Tinh Quân, nghĩ về mình và về Trần Quốc Quân tôi thấy hoai nghĩ chính mình. Liệu tôi chờ đợi người khác ly hôn như vậy có phải là không có đạo lý không? Thực ra là tôi cần anh ấy hay là yêu anh ấy? Tôi có nhất thiết phải kết hôn với anh ấy không? Liệu tới ngày anh ấy ly hôn thì tôi đã già và mọi thứ đã mất hết ý nghĩa không?

Bỗng nhiên tôi thấy lòng mình lạnh giá và cảm thấy là mình đã đi nhầm đường. Vẫn tưởng rằng xã hội này là công bằng, tự do lựa chọn.

Nghĩ về những ngày lạnh lẽo cô đơn trong vài năm qua, tôi cảm thấy rằng sức chịu đựng của mình đã lên đến cực điểm, tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Mặc kệ sự xì xào bàn tán của mọi người, tôi bắt đầu bôn cợt với đời, không muốn chịu trách nhiệm với bất kỳ một ai và cũng không muốn ai thực lòng với mình.

Tôi bắt đầu quan hệ nhiều với đàn ông nhưng tôi không muốn kết hôn. Tôi phát hiện ra rằng 99,999% đàn ông Trung Quốc là ngoại tình nhưng họ đều vì nguyên nhân này hay nguyên nhân khác mà không thể ly hôn hoặc không dám ly hôn, tôi thấy ghê tởm cái bộ mặt đạo mạo, giả dối của xã hội này.

Anh có thể có người thứ 3, có thể có tình yêu ngoài hôn nhân nhưng anh không thể ly hôn một cách đường đường chính chính được. Cứ lén lén lút lút thì không ai làm gì được nhưng chỉ cần anh ly hôn là mọi người sẽ cần anh phải thế này thế nọ ngay.

Tôi có một anh bạn, tình cảm của anh ấy với vợ không được tốt lắm, mấy chục năm trời cứ tính chuyện ly hôn cuối cùng thì hai bên cũng phải đồng ý, khi làm thủ tục ly hôn thì Hội Liên hiệp phụ nữ tới can thiệp, họ không đồng ý cho ly hôn.

Có rất nhiều trường hợp, sau một thời gian khá dài đàm phán cuối cùng mới đạt được thoả thuận, hai bên cùng đồng ý ly hôn nhưng lãnh đạo đơn vị lại không đồng ý, không chịu cấp giấy giới thiệu để ly hôn, kết quả là cuối cùng cũng không ly hôn được, phải đau khổ suốt đời.

Tôi viết cho Trần Quốc Quân một bức thư , đại ý là cảm ơn tấm lòng chân thành của anh ấy, nhưng vì tôi thấy việc này quá khó, hơn nữa chúng tôi cũng không hợp để làm những việc như vậy để anh ấy không đến tìm tôi nữa và để anh ấy không được ly hôn, chuyện của chúng tôi chỉ thế mà thôi. Sau khi gửi thư đi tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm đi rất nhiều .

Nhận được thư ngay ngày hôm sau Trần Quốc Quân tới Bắc Kinh. Chúng tôi hẹn nhau tới một nơi để nói chuyện. Anh ấy tỏ ra rất bình tĩnh. Tôi nói với anh ấy mọi quan điểm, suy nghĩ của tôi. Tôi kiên quyết nói với anh ấy rằng đừng mất công vô ích nữa cho dù chúng tôi đã có một quá khứ vô cùng đẹp đẽ. Trần Quốc Quân hỏi có phải là tôi đã có người yêu khác? Tôi nói là không có. Không phải là tôi nói dối mà thực sự chưa có ai có thể coi là người yêu của tôi được cả, tôi thực sự không muốn kết hôn.

Trần Quốc Quân đã ra đi rồi. Nhìn thấy anh ấy khuất dần, khuất dần từng bước trước mắt mình mà tôi không biết mình đang có cảm giác gì nữa. Chỉ có điều tôi rất ngạc nhiên về sự bình tĩnh của anh ấy, tôi cứ tưởng rằng anh ấy sẽ làm âm lên, ai ngờ lại thuận lợi như thế, vậy là tốt rồi, tốt rồi. Đúng là phải cảm ơn trời đất.

Nhưng tôi thực sự không thể ngờ được rằng ngay tôi ngày hôm đó "đại chiến thế giới" đã nổ ra.

Tối khuya hôm đó, tôi đang cùng người bạn trai mới nói chuyện ở trong phòng thì nghe có tiếng chìa khoá mở phòng, sau đó là tiếng giày đạp cửa, Trần Quốc Quân hùng hổ cầm thất lưng xông vào nhà.

Suốt đời tôi sẽ không thể quên được phút giây kinh hoàng đó. Cho tới tận bây giờ mà tôi vẫn như nghe rõ tiếng mở khoá cửa, tiếng giày đạp cửa và tiếng thất lưng đập mạnh lên bàn cùng tiếng quát "đứng dậy"!

Sẽ không bao giờ có một đêm nào lại hãi hùng hơn đêm đó. Trần Quốc Quân đạp chân vào mặt người bạn của tôi làm thái dương anh ấy sưng tưng lên, sau đó Trần Quốc Quân lệnh cho anh ấy phải bò về, thế là trước mặt tôi anh ấy phải bò ra ngoài cửa mà về.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Mặt mũi Trần Quốc Quân thật dữ dội và dường như không còn một chút máu nào. Anh ấy khuôn bình ga từ trong bếp ra đặt giữa tôi và anh ấy. Anh ấy chỉ thất lưng vào mặt tôi và nói tôi là đồ vong ân bội nghĩa, là vô lương tâm, loại người như tôi thì không nên sống ở trên đời mà làm gì nữa và anh ấy cũng chẳng thiết sống nữa nên hai chúng tôi sẽ phải cùng nhau chết... Nói xong anh ấy bật lửa và bắt đầu mở khoá an toàn của bình gas...

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tiếc vô cùng cho cuộc sống của mình. Tôi thấy mình thành công như vậy, trẻ

trung như vậy, xinh đẹp như vậy mà chết đi thật là đáng tiếc, vì ba cái chuyện yêu đương lãng nhãng mà mất đi cái tính mạng quý giá của mình thì thật là không đúng. Trong sự hối hận vô cùng tôi bỗng quỵ xuống, nước mắt giàn giụa, tôi cầu xin anh ấy đừng giết tôi, tôi đã sai. Tôi sẽ lại đối với anh ấy như trước, không bao giờ thay lòng đổi dạ nữa....

Những chuyện xảy ra sau đó thì tôi không thể nhớ được. Tôi không thể và cũng không muốn nhớ. Đó là một cơn ác mộng khủng khiếp nhất. Tôi chỉ nhớ rằng cơn ác mộng đó kéo dài cho mãi tới sáng ngày hôm sau. Trong suốt thời gian dài như vậy tôi đã phải trải qua những gì thực lòng là tôi không muốn nói ra. Tối ngày hôm sau, Trần Quốc Quân đưa tôi đến Cảnh Sơn, đó là nơi mà ngày trước hoàng đế Sùng Trinh đã treo cổ tự sát, anh ấy tìm mọi cách để đưa tôi, một người không còn chút sinh khí nào, lên một ngôi đình nhỏ ở trên đỉnh núi. Sau khi tôi đã thề trước mặt trăng sáng trong rằng sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ nữa thì anh ấy mới tha cho tôi.

Như vừa ở pháp trường trở về, người tôi run lập cập. Tôi cảm ơn sự thông cảm và bỏ qua của anh ấy, tôi thấy anh ấy có tấm lòng thật khoan dung độ lượng. Đồng thời tôi cũng không đòi hỏi Trần Quốc Quân phải

nói là yêu tôi hay những gì đi nữa, một người đã vì tôi mà hy sinh tính mạng mình như thế thì hỏi còn có gì để mà phải nghi ngờ nữa cơ chứ?

Tất nhiên tận đáy lòng mình tôi cũng biết rằng ngoài Trần Quốc Quân ra tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi đã hiểu rõ, hoá ra là một cuộc sống lại yếu đuối đến như vậy đấy.

Nhưng tôi cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Thời gian dần trôi. Tỉnh Quân em rể tôi sau mười lăm ngày bị bắt đã bình yên trở về nhà, công an đã phải đến nhà tôi xin lỗi và công nhận là họ đã bắt nhầm người.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

May mà vụ án này đã được kết thúc một cách nhanh chóng, kẻ phạm tội trong vụ án đó đã bị bắt về quy án, nếu như tên đó mà vẫn còn tiếp tục chạy trốn thì không biết Tỉnh Quân còn bị giam giữ đến bao giờ nữa.

Khi công an xin lỗi, Tỉnh Quân không hề rằng nói nửa lời. Chú ấy không chấp nhận xin lỗi miệng mà đòi họ phải có lời xin lỗi chính thức bằng công văn. Công an nói là không có. Chú ấy bảo vậy thì mười mấy ngày mất tích sẽ phải giải thích như thế nào với đơn vị đây? Họ bảo rằng cứ nói là đi công tác là được rồi.

Sau khi được thả, một thời gian dài sau Tịnh Quân cũng không đi làm, đơn vị cũng không thấy thúc giục gì. Mãi sau chú ấy cũng đành phải đến đơn vị để báo cáo, mặc dù họ tỏ vẻ mừng rỡ đón nhận nhưng được thời gian thì chú ấy bị điều đi Thâm Quyển.

Còn Trần Quốc Quân thì vẫn kiên trì cuộc đấu tranh quyết tử với tổ chức và đơn vị.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

14. "CUỘC CHIẾN" LÝ HÔN LÂU DÀI CUỐI CÙNG ĐÃ KẾT THÚC

Tổ chức đơn vị kiểm tra Trần Quốc Quân ngày càng gắt gao, người ta còn đòi đưa anh ấy ra toà. Cấp trên đã hoàn toàn đình chỉ mọi công việc của Trần Quốc Quân, ở ngoài cũng không ai người ta mời anh ấy diễn nữa. Tôi đã vì anh ấy mà bôn ba khắp nơi nhưng chẳng thu được chút kết quả nào. Công việc hàng ngày của anh ấy chỉ là việc lý hôn.

Trước tình hình như vậy, nói theo cách nói của Trần Quốc Quân thì là "không còn gì để mất". Mỗi lần người ta họp để phê phán anh ấy thì anh ấy đều cầm một cuốn vở, người ta nói thì anh ấy ghi lại. Kinh nghiệm chinh chiến lâu ngày nên anh ấy đã trở thành "lão tướng trên xa trường", đã quá quen với những chuyện như vậy và coi nó chẳng ra gì cả. Còn tôi sau khi xem qua những ghi chép đó thì nổi giận đùng đùng và từ đó dẫn đến tâm lý phản kháng mạnh mẽ trong tôi. Đã thế thì tôi càng thân mật hơn với anh ấy xem họ còn làm được những gì nữa nào!

Trong thời gian đó Triệu Nhã Mân có đến Bắc Kinh tìm gặp tôi một lần. Cuộc nói chuyện thân thiết, hữu hảo giữa hai chúng tôi khiến mọi người phải ngạc nhiên. Khi tôi mở cửa ra nhìn thấy chị ấy thấy quả thực là chị ấy rất đẹp và còn trẻ. Chúng tôi đã nói chuyện thẳng thắn với nhau "Trần Quốc Quân nói với tôi rằng anh ấy rất yêu cô" - Triệu Nhã Mân nói. Để tránh vấn đề ấy, tôi hỏi chị ấy "Có phải Trần Quốc Quân là một người rất đa tình không?" Chị ấy đáp "Không phải vậy. Chính vì anh ấy rất nghiêm túc nên tôi nói coi vấn đề này là nghiêm trọng".

Triệu Nhã Mân ở lại chỗ tôi hai ngày. Chính trong hai ngày đó tôi đã được nhìn thấy sự vĩ đại của một nữ tính. "Họ giống Trần Quốc Quân ghê lắm", chị ấy nói vậy và còn hỏi tôi có thật lòng yêu Trần Quốc Quân không? Chị ấy cũng hy vọng là không phải ly hôn vì họ còn có thằng con.

Tôi không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của chị ấy, tôi không thể nói ra được hết những nỗi khổ tâm của mình. Cuối cùng tôi đồng ý sẽ cố gắng hết sức mình để khuyên Trần Quốc Quân suy nghĩ lại.

Sau khi Triệu Nhã Mân đi, tôi lập tức ngồi viết thư cho Trần Quốc Quân. Tôi viết về những ấn tượng của tôi với Triệu Nhã Mân, tôi thấy ngạc nhiên rằng tại sao có một người vợ tuyệt vời như vậy mà anh ấy lại còn

đòi ly hôn. Tiếp đó tôi lại viết rằng bây giờ tôi thấy đã chẳng có tiền đồ gì nữa, nếu như bây giờ mà anh ấy trở lại với Triệu Nhã Mân thì tất cả những chuyện này sẽ trở thành trò hề cho thiên hạ, xã hội và Triệu Nhã Mân sẽ coi anh là người như thế nào. Làm sao có thể xóa đi được hình ảnh của tôi giữa hai người?... Vốn dĩ tôi định khuyên Trần Quốc Quân đừng ly hôn nhưng không hiểu sao lập trường lại thay đổi như vậy. Vừa viết thư tôi vừa tự cảm thấy có lỗi với Triệu Nhã Mân, thế là ở cuối thư tôi phải dặn kỹ anh ấy không được để Triệu Nhã Mân xem được thư này và phải đốt đi ngay.

Sợ cái gì thì điều ấy sẽ xảy ra, bức thư ấy lại rơi đúng vào tay Triệu Nhã Mân. Sau khi xem xong, Triệu Nhã Mân nhẹ nhàng đặt trả lại cho Trần Quốc Quân khi đó đang ngồi ở bên cạnh và sợ đến tròn tròn cả mắt (Nếu như bức thư ấy mà đưa cho đơn vị hay toà án thì hậu quả của nó sẽ không thể tưởng tượng hết được). "Cô ấy nói đúng" - Triệu Nhã Mân nói.

Ngày hôm đó, đơn vị văn triệu tập cuộc họp để phê bình Trần Quốc Quân. Giống như mọi khi, Trần Quốc Quân cầm giấy bút đi vào hội trường, lặng lẽ ngồi xuống ở một góc nhà. Cuộc họp đang tiếp tục, vẫn xung quanh "vấn đề gia đình" của Trần Quốc Quân và Triệu Nhã Mân.

Một đồng nghiệp đến muộn đành phải ngồi xuống bên cạnh Trần Quốc Quân và hỏi một cách xã giao. "Câu và Triệu Nhã Mân thế nào rồi?"

"Ly hôn rồi". Trần Quốc Quân đáp một cách rất bình thản. "Ly hôn rồi à? Khi nào thế? Thủ tục đã xong hết cả chưa?" Vị đồng nghiệp đó bất giác cao giọng hỏi, mọi người đều quay cả đầu lại.

"Xong cả rồi. Sáng ngày hôm kia đã kết thúc rồi". Hai ngày trước, Triệu Nhã Mân chủ động đưa ra vấn đề ly hôn với toà án, chỉ yêu cầu một điều là cô ấy phải được nuôi con. Toà án đồng ý rất nhanh chóng với yêu cầu của Triệu Nhã Mân.

Từ đó cuộc chiến ly hôn dài 4 năm trời của Trần Quốc Quân kết thúc.

Trong áp lực lâu dài như vậy, ba kẻ đương sự chúng tôi đã kết lại thành một trận tuyến, không muốn cho người khác can thiệp vào chuyện của chúng tôi.

Nói thật là, cuộc chiến ly hôn như chạy ma ra tông vô cùng vất vả này không phải là ai cũng chịu được. Cho dù là lần ly hôn này vất vả khó nhọc biết bao nhưng cuối cùng thì nó đã được kết thúc bằng thắng lợi của Trần Quốc Quân.

Nhưng người ta lại không tha thứ cho anh ấy.

Vài năm sau, xã hội và dư luận lại quay trở lại nói về cuộc hôn nhân lần thứ hai mà anh ấy đã phải đánh đổi bằng mọi giá - cũng chính là cuộc hôn nhân với tôi.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

15. LẠI MỘT TRẬN MARATÔNG MỚI

Khi mới quen biết Trần Quốc Quân tôi không có một đồng xu trong túi. Khi Trần Quốc Quân ly hôn tôi cũng không có một đồng nào. Tiền nuôi dưỡng con của Trần Quốc Quân khiến tôi không còn một đồng lại còn thêm nợ chồng nợ chất nữa.

Để tìm được một ngôi nhà để ở tôi đã phải vất vả khổ sở vô cùng. Ngôi nhà xưởng phim cho tôi mượn bỗng dừng lại được phân cho một ông đạo diễn của xưởng phim Bắc Kinh, con ông đạo diễn đó ngày nào cũng đến nhà tôi dọa nếu tôi không dọn đi thì sẽ vứt đồ đạc của tôi ra ngoài.

Nhưng tôi biết đi đâu bây giờ? Vì sao một đất nước rộng lớn như Trung Quốc lại không có một cái giường nhỏ để cho tôi có thể nghỉ ngơi và một cái bàn yên tĩnh cho tôi ngồi?.

Một mặt, tôi chống lại không chuyển nhà, một mặt cũng đi tìm nhà khác, đồng thời cũng phải đi tìm việc làm, chuyển hộ khẩu cho Trần Quốc Quân.

Sau khi ly hôn, Trần Quốc Quân không thể ở lại đơn vị cũ được nữa.

Vì ly hôn mà anh ấy đã mất đi tất cả: gia đình, con cái, công việc, danh dự, tiền đồ, sức khỏe của cha mẹ...

Anh ấy vốn đã không có tiền, bây giờ lại càng không có. Anh ấy không thể ở lại Trường Xuân được nữa rồi. Không có ai đếm xỉa tới anh ấy, mọi người coi anh ấy như cục thịt thừa của xã hội.

Ngược lại, ở đơn vị Triệu Nhã Mân lại được sự yêu quý kính trọng, mặc dù từ trước tới giờ cô ấy chưa nói điều gì và mọi người thực ra cũng không thể hiểu được cô đang nghĩ gì.

Trong những năm tháng đẹp nhất của người đàn ông mà Trần Quốc Quân cả ngày không có việc gì để làm. Khi đó anh ấy mới 29 tuổi.

Trong suốt bốn năm ly hôn của Trần Quốc Quân, tôi vẫn cứ phải là trung tâm của mọi dư luận. Ngoài những dư luận cực kỳ khó nghe ra, tôi còn phải chịu đựng không biết bao nhiêu sự lạnh lùng cô độc, tôi còn phải chống đỡ lại không ít sự hấp dẫn đến từ mọi phía.

Chính ra tôi có thể không phải lo nghĩ gì về chuyện tiền nong, chỉ cần lấy được một ông chồng giàu là tôi có thể yên tâm mà tận hưởng mọi thứ.

Khi tôi không có nhà ở, tôi chỉ cần lấy con cháu một cán bộ cao cấp nào đấy là lập tức sẽ có một ngôi nhà lớn để ở và cũng không lo bị phê bình.

Tôi cũng có thể lấy được một người chưa từng có vợ, sẽ không có những vấn đề về gia đình rắc rối đến vậy, cũng không có con riêng. Ít nhất, tôi cũng có thể lấy được một người có hộ khẩu ở Bắc Kinh.

Bốn năm trời không phải là chớp mắt, trong những ngày tháng vất vả gian khổ đó, 1 ngày tương đương với 20 năm.

Tôi hiện không có chồng, tôi là người tự do.

Lúc nào tôi cũng có thể thay đổi được tiền đồ và sự lựa chọn của mình.

Đã rất nhiều lần tôi bị dao động, nhưng do hàng trăm ngàn lý do khác mà tôi đã đứng vững lại được. Điều quan trọng nhất là áp lực và dư luận của xã hội lại luôn đổ thêm dầu vào lửa những lúc tôi đang dao động, nhưng nó lại cổ vũ khích lệ tôi từ một phía khác, nó khiến tôi có được quyết tâm làm việc đến cùng, còn bản chất của sự việc như thế nào thì lại nằm ngoài khả năng của mình, nó đã được vớt lên tít tận chín tầng mây xanh, không quan trọng chút nào.

Có thể nói rằng trong thời kỳ đó tôi không hề để ý đến một người đàn ông nào, cho dù họ có bao nhiêu là điểm tốt, cho dù họ có nhiệt tình đam mê bao nhiêu, trong tâm trí tôi chỉ có Trường Xuân.

Sau khi Trần Quốc Quân ly hôn, quan hệ của chúng tôi dần dần được công khai trong nội bộ giới điện ảnh, những người vẫn cho rằng chẳng qua chỉ vì tác phong sinh hoạt không nghiêm túc mà tôi quan hệ chơi bời với Trần Quốc Quân đã không thể chịu được cái sự thực là hai chúng tôi bắt đầu thực sự ở bên nhau.

Tôi rất cảm ơn Trần Quốc Quân vì việc anh ấy đã vì tôi mà vất bỏ tất cả. Phải bù lại cho anh ấy tất cả đã trở thành mục đích cuộc sống của tôi.

Nhiều năm sau đó nghĩ lại tôi mới thấy rằng thực ra những năm đó tôi chỉ sống vì dư luận và xã hội, nhưng khi đó tôi đã không nghĩ được như vậy. Việc Trần Quốc Quân ly hôn chỉ là điểm bắt đầu thắng lợi của cuộc đấu tranh giữa chúng tôi với xã hội. Chỉ có hoàn trả lại cho anh ấy tất cả để anh ấy trở thành một người đàn ông chân chính thì mọi việc mới tốt đẹp.

Dư luận không chấp nhận chuyện chúng tôi bên nhau, họ đưa ra rất nhiều lý do vì sao tôi chọn anh ấy. Cho đến tận bây giờ vẫn có một câu mà người ta nói khiến tôi không thể quên được, đó là "Bởi vì Trần Quốc Quân ở trên giường rất giỏi".

Hàng ngày tôi thu thập, tìm hiểu, nắm bắt và ghi nhớ những dư luận đó và tôi đi ngược lại những gì mà họ nói. Tôi đã tuyên chiến với xã hội và vì thế mà tôi đã tồn tại.

Đầu tiên phải giải quyết vấn đề nhà ở, tiếp đó là chuyện điều động công tác của Trần Quốc Quân, sau đó lại là chuyện hộ khẩu của anh ấy, hộ khẩu nhất định là phải ở Bắc Kinh.

Còn nữa, nhất định anh ấy phải làm được một bộ phim thật tuyệt vời. Niềm vui khi mới được ly hôn đã qua đi từ lâu, cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm khiến Trần Quốc Quân nôn nóng không yên. Chúng tôi vẫn không được sống cùng nhau. Anh ấy phải xin phép đơn vị nghỉ để đến Bắc Kinh nhưng đơn vị vẫn chưa đồng ý.

Tôi suốt ngày chạy đôn chạy đáo, tìm cách để tận dụng mọi mối quan hệ xã hội nhưng vẫn không có kết quả. Chỉ cần nghe nói đến việc của Trần Quốc Quân là những mối quan hệ đó đều không giúp gì được. Cho dù tôi có khen ngợi anh ấy hết lời thì người ta cũng vẫn chẳng thèm nghe. Không có đơn vị nào chịu nhận anh ấy về.

Không còn cách nào nữa, tôi đành tìm đến một người bạn, anh ấy vừa mới thành lập cái "Trung tâm điện ảnh" quái quỷ gì đó, nói rõ ràng với anh ấy rằng chỉ cần anh ấy cho thư mời làm việc, còn chúng tôi sẽ tự bỏ tiền lo mọi chuyện, cuối cùng thì anh ấy đã

đồng ý, tôi vội vàng cúi gập người mà cảm ơn anh ấy đến mấy lần.

Một đơn vị mà mượn người của đơn vị khác đến làm việc thì phải trả tiền lao động cho đơn vị đó, đây là quy tắc từ trước tới nay. Bình thường giá thấp nhất là gấp bốn lần lương của người nhân viên đó.

Như vậy có nghĩa là, để cho Trần Quốc Quân được về Bắc Kinh, mỗi tháng tôi phải bỏ ra số tiền gấp bốn lần lương anh ấy để trả cho đoàn Trường Xuân. May mà khi đó do "chạy mánh" mà tôi đã có một vốn tích lũy nho nhỏ, mặc dù tôi không muốn thế và thấy là bất công bằng nhưng tôi vẫn phải làm như vậy.

Nhất định phải ra khỏi Trường Xuân, đó là bước đầu tiên.

Đã có thư mời làm việc. Tiền cũng đã giải quyết xong. Còn phải tìm một người đóng vai người của Trung tâm điện ảnh để đến Trường Xuân làm thủ tục mượn người. Nhất định là phải có người đi, mà phải là người biết ăn nói có đầu có đuôi, mà lại phải tìm người có vai vế, ví dụ như là người của một đơn vị điện ảnh Trung ương nào đấy, nếu không thì cũng sẽ không mượn được.

Tìm ai đi làm việc ấy bây giờ? Ai là người chịu đi Trường Xuân và lại có đủ các điều kiện như thế?

Nghĩ đến tất cả những người bạn tôi đã từng quen biết, đồng thời tôi cũng tìm thêm mấy người nữa. Có người thì thực sự là không có thời gian, nhưng cũng có người khéo léo tìm cơ để từ chối!

Cuối cùng thì tôi nghĩ tới một đạo diễn trẻ tuổi của xưởng điện ảnh Bắc Kinh, anh ấy với tôi vẫn có mối quan hệ rất tốt, anh ấy là người trọng nghĩa, đáng mặt đàn anh và cũng có khả năng ăn nói, đóng kịch. Anh ấy đúng là một người lý tưởng nhất. Phải lập tức đến gặp anh ấy ngay.

Tôi nói thật tình hình và những suy nghĩ của tôi với Bàn Thác Xuất, quả là tôi đã không chọn nhầm người, anh ấy đã vui vẻ nhận lời.

Cũng may mà anh ấy đang rảnh rỗi. Chúng tôi đã ngồi bàn bạc cụ thể với anh ấy về phương châm, sách lược và những vấn đề phát sinh không thể dự tính trước được của chuyến đi này. Chúng tôi đã bàn đi tính lại rất lâu. Tôi cố gắng giới thiệu hết mọi tình hình mà tôi đã tìm hiểu được với anh ấy. Tôi dạn đi dạn lại anh ấy nhất thiết không được để tiết lộ mối quan hệ giữa chúng tôi với anh ấy hoặc là tôi có dính dáng đến việc này, đặc biệt là khi gặp Trần Quốc Quân không được chào hỏi nhau mà phải giả vờ là không quen biết, làm ra vẻ như là đang đi lo công chuyện.

Chúng tôi cần dặn anh ấy là trong thời gian ở Trường Xuân, anh ấy không được liên lạc với tôi, nên như nhất thiết phải gọi điện thì phải ra trạm điện thoại ngoài đường, cách đơn vị của Trần Quốc Quân thật xa mới được gọi điện, ngoài ra còn phải chú ý đến những người đứng ở bên cạnh và phải nhớ là không được nói ra tên của tôi.

Hai ngày sau, anh ấy xuất phát. Tôi ngồi trấn giữ ở Bắc Kinh, vừa quan tâm, lo lắng đến tình hình ở Trường Xuân, vừa chạy chuyện nhà cửa.

Trần Quốc Quân giống như là một võ công cao thủ bị người ta điểm trúng huyệt, hết đường xoay sở, chỉ còn cách ngồi chờ tôi tới cứu viện. Chỉ vì ly hôn mà anh ấy đã ra nông nỗi này.

Giữa lúc này, bỗng nhiên tôi lại được một căn nhà. Ông giám đốc xí nghiệp đồng hồ nước đã biết được thực trạng của tôi khi tôi tới biểu diễn ở xí nghiệp đó và ông đưa đôi cánh tay ra giúp tôi.

Từ đó tới nay, ông giám đốc đó đã là bạn của cả gia đình tôi. Ông ấy không cần biết giữa tôi với Trần Quốc Quân có hợp nhau hay không, cũng chẳng cần biết có thật là vừa mới ly hôn hay không, ông ấy chỉ cần biết những đóng góp của tôi đối với sự nghiệp điện ảnh, chỉ cần biết tôi cũng là người và cũng cần phải có một chốn để nương thân.

Ông ấy đã cho nhân viên và còn đích thân dẫn tôi đi chạy hộ khẩu Bắc Kinh cho Trần Quốc Quân, mặc dù là cuối cùng vẫn không chạy được. Ở bên ông ấy tôi nhớ tới lời của một người bạn diễn viên đã nói với tôi "Bạn bè của tôi đều là công nhân cả, qua lại với họ thì rất yên tâm, còn hay hơn nhiều so với việc quan hệ với giới văn nghệ sỹ".

Người tốt vẫn còn. Thế giới này hoá ra là vẫn còn sáng sủa chán. Khi nói chuyện với tôi về việc Trần Quốc Quân vẫn còn đang ở Trường Xuân và mối quan hệ của tôi với anh ấy, Trần Cường - đoàn Trưởng đoàn kịch Bắc Cảnh đã nói một cách dứt khoát "Phải điều anh ấy về Bắc Cảnh. Chúng ta phải cưới con rể về chứ không thể gả con gái chúng ta đi được!" Tôi không thể quên được chuyện này.

Bác Cảnh cũng đột ngột thông báo cho tôi biết là có một căn hộ nhỏ sẽ được phân cho tôi.

Người xưa nói "Hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai", nhưng hoá ra là phúc vẫn trùng lai.

Bạn bè tôi ở Trường Xuân gọi điện đến thông báo là hiện tại tất cả mọi việc đều đang tiến triển thuận lợi, nếu không có gì thay đổi thì trong một ngày không xa Trần Quốc Quân sẽ về Bắc Kinh.

Trước khi Trần Quốc Quân về được Bắc Kinh thì mẹ anh ấy cùng cả anh và em anh ấy đã đến nhà tôi bởi vì mẹ anh ấy ốm nặng cần phải đi Bắc Kinh để chữa bệnh.

Giám đốc Ưông Dương lại một lần nữa có sự quan tâm tới tôi mang tính then chốt, hàng ngày đã cho người đưa đón mẹ anh đi bệnh viện chữa bệnh.

Thế là tôi một mặt thì dọn dẹp nhà mới, một mặt thì thu dọn nhà cũ, vừa đưa mẹ của Trần Quốc Quân đi chữa bệnh vừa đóng kịch. Hàng ngày tôi dậy sớm làm cơm theo tập quán vùng Đông Bắc cho mọi người ăn. Bà cụ vừa bị bệnh viêm gan vừa bị bệnh đái đường nên không được ăn ngọt nhưng lại phải được ăn ngon hiện cho một kẻ không biết nấu nướng gì như tôi phải vất vả lo lắng, lại còn lo chuyện điều động của Trần Quốc Quân, lo trăm thứ bà rần rụa, bận không ngóc đầu lên được.

Kết quả chuẩn đoán bệnh là mẹ anh ấy bị ung thư gan giai đoạn cuối, bác sỹ nói nhiều nhất thì bà cũng không thể sống được quá 10 năm nữa. Nhìn thấy bà cụ nước mắt rùng rùng, chân tay tôi cũng rùng rùng, lại vội lo an ủi bà, mặt khác lại lo xin nằm viện để điều trị. Không có bệnh viện nào muốn nhận bệnh nhân ung thư gan giai đoạn cuối vào viện cả. Chạy rạc cả chân,

nói rách cả mép, cuối cùng phải tìm cách đi cửa sau thì bà cụ mới được vào nằm ở bệnh viện hải quân.

Sau bao vất vả thì cuối cùng Trần Quốc Quân cũng về được Bắc Kinh. Hàng ngày sau khi làm việc xong tôi và Trần Quốc Quân lại vào viện để thăm mẹ anh ấy. Không muốn để cho người ta nhòm ngó, tôi và Trần Quốc Quân không bao giờ đi cùng đường với nhau, cứ kẻ trước người sau, đỡ bị người ta để ý.

Vì mẹ của Trần Quốc Quân bệnh nặng nên bố anh ấy và vài người anh em nữa cũng đến ở chỗ tôi. Vừa phải làm việc, vừa phải lo liệu bữa ăn cho ngân ấy người nên cuối cùng tôi đã bị ốm. Nhưng dù có ốm đi nữa thì tôi cũng không dám nói với ai bởi vì ở Bắc Cảnh mọi người đều biết người nhà của Trần Quốc Quân đến chỗ tôi, có người còn nhìn thấy tôi làm cơm cho cả nhà nên mọi người đều đến "bất bình" thay cho tôi. Ai nấy đều rất tức giận và nói qua nói lại rất nhiều, không thể nói được rằng tất cả những điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tôi.

Hai tháng sau, bệnh tình của bà cụ có phần ổn định. Thế là tôi lại bận với việc đưa mẹ anh ấy về nhà, bận với việc chuyển từ căn nhà mình đã mượn được, nay đã được chia cho một vị đạo diễn, chuyển về căn nhà nhỏ của mình. Bấm đốt ngón tay, tôi đã về Bắc Kinh công tác được bảy, tám năm trời. Trong quãng thời

gian dài như vậy, tôi vô cùng nhớ cha mẹ, nhớ nhà. Tôi cũng mong mỗi được đưa cha mẹ tôi lên Bắc Kinh. Trước kia thì tôi không có điều kiện, muốn thì cũng chỉ là muốn thế thôi. Bây giờ có 1 chút khả năng rồi, thế là ngày nào tôi cùng nghĩ tới việc đó.

Ngày nào cũng suy nghĩ, vạch kế hoạch. Cuối cùng thì cái ngày mà cha mẹ tôi ở bên tôi cũng đã đến.

Trong tôi luôn luôn có một khái niệm, không có cha mẹ, không có con cái thì không phải là một gia đình. Bây giờ thì tôi cũng đã có một gia đình. Ôi, thật không phải là dễ dàng gì!

Ngày tháng qua đi, Trần Quốc Quân bắt đầu trở nên nóng nảy. Một người đàn ông mà cả ngày chỉ nhàn rỗi, chẳng làm việc gì cả, bị người ta coi thường khiến anh ấy lúc nào cũng bức bối. anh ấy trở nên dễ nổi nóng, lấm cấm, thiếu tự tin.

Từ trước tới nay, trong bất kỳ trường hợp nào, tôi cũng chưa bao giờ thừa nhận một cách công khai mối quan hệ của tôi với anh ấy, lý do là sợ bị mất đi khán giả, sợ rằng những khán giả yêu mến tôi sẽ cảm thấy tôi không còn sức hấp dẫn nữa. Chuyện này cũng dễ cảm thông thôi, hướng hồ, những người bạn là diễn viên của tôi ở nước ngoài cũng làm như vậy cả.

Tôi cũng chưa bao giờ xuất hiện cùng anh trong những chốn đông người. Tự tôi cũng không hiểu rõ là vì sao nữa.

Hàng ngày tôi bận việc đóng phim, nếu không thì cũng phải đi "chạy mách", cứ chạy xuôi chạy ngược khiến anh ấy ngày càng bức mình. Dần dần anh ấy đã mất đi sự cân bằng tâm lý.

Thỉnh thoảng giữa chúng tôi cũng xảy ra cãi nhau hoặc tranh cãi vì những lý do không đâu. Việc cãi nhau càng ngày càng tăng khiến cho cha mẹ và cả hai chúng tôi đều rất buồn phiền. Tôi có cảm giác rằng Trần Quốc Quân nằng nổ, sôi nổi, đầy sức sống và ôn tồn mà tôi quen trước kia nay đã chết rồi, không còn thấy đâu nữa, còn bây giờ ở bên tôi là một con người lạ hoắc.

Tôi chạy khắp nơi để tìm việc làm cho anh ấy nhưng thực sự là không dễ dàng gì. Không thể đứng được nữa, tôi đành phải đến tìm ông Lý Hân Tường, đạo diễn phim "Buông rèm chấp chính", xin ông ấy xem xem liệu có thể cho Trần Quốc Quân làm phó đạo diễn trong bộ phim "Tây Thái hậu" (Sau này đổi tên là "Nhất đại yêu hậu") mà tôi đang cùng hợp tác với ông ấy hay không.

Ông Lý từ chối thẳng thừng. Ông ấy còn bảo tôi ngồi xuống và lên lớp cho tôi suốt 40 phút đồng hồ.

Ông ấy khuyên tôi không nên cưới, nhất thiết không nên lấy chồng, không nên quan tâm đến chuyện đàn ông, nào là bây giờ cô chỉ thấy cây mà không thấy rừng, cảm thấy anh ta là tất cả của cô, rồi sau đó một thời gian, mọi cái không còn được như trước nữa, nào là cô sẽ phải nghĩ lại mà hối hận, thấy rằng người đó không đáng để cô quan tâm đến với cô và sẽ nghĩ "Trời ơi, sao ngày ấy mình lại yêu anh ta kia chứ?"

Từ trước tới nay chưa bao giờ ông Lý lại nói với tôi nhiều như vậy, lúc này ông giống như một người chú nhân từ vậy, và tôi tin những lời ông vừa nói là những lời tâm huyết.

Tôi cố gắng suy nghĩ về những lời ông nói. Tôi biết là về mặt này kiến thức của ông rất phong phú, nhưng tôi không nghĩ ra được điều gì cả. Tôi chỉ nghĩ được một điều: Trần Quốc Quân sẽ thế nào đây?

Đúng là lòng tôi đang kêu oan cho Trần Quốc Quân. Anh ấy thực sự là một con người thông minh, có năng lực, tài hoa, và còn có hoài bão nữa. Nhưng chẳng ai hiểu anh ấy cả. Anh ấy đã từng đọc rất nhiều sách. Có thể nói được rằng anh ấy là một tử sách sống. Tôi cũng đã từng đọc một số sách nhưng những sách mà tôi đọc thì ai cũng biết còn nhiều cuốn mà anh ấy đọc thì không phải là ai cũng đọc được.

Tôi cho rằng anh ấy mà làm diễn viên thì thật là uổng phí tài năng và anh ấy cũng không thể phát huy hết sở trường của mình. Tôi cho rằng anh ấy phải làm đạo diễn mới phải. Tôi nói với bạn bè rằng kiếp này cho đến lúc chết, khá lắm thì Trần Quốc Quân cũng chỉ làm được diễn viên hạng ba thôi, ai cũng đồng ý như vậy, nhưng tôi nói nếu làm đạo diễn thì anh ấy sẽ là một đạo diễn giỏi thì chẳng ai thêm để ý đến lời nói ấy của tôi, lời nói ấy của tôi không có sức thuyết phục. Vì chuyện đó mà tôi thường phải tranh luận gay gắt với mọi người.

Tôi nói với mọi người rằng nếu như mọi người muốn đối xử tốt với tôi thì hãy đi giúp đỡ Trần Quốc Quân, giúp đỡ như thế có nghĩa là đã giúp tôi rất nhiều, tôi sẽ rất biết ơn mọi người. Nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Trần Quốc Quân đã chết trong mắt mọi người từ rất lâu rồi.

Tôi đưa anh ấy đi "chạy mảnh" và để anh ấy làm "cai". Tôi còn hát song ca cùng anh ấy nữa. Trên sân khấu anh ấy hát hay hơn tôi và còn tỏ ra là có tài quản lý nữa, nhưng điều này không có một chút ảnh hưởng nào tới giới điện ảnh. "Mảnh mung" lại là một thế giới khác, la luông nước ngầm của xã hội. Giới điện ảnh vẫn không thừa nhận anh ấy, thậm chí còn có thái độ thù địch nữa, nói cho đúng thì đó là sự miệt thị.

Nghe những lời tôi đánh giá về Trần Quốc Quân không ai là người không bĩu môi dè bỉu, họ cho rằng tôi đã nói quá sự thật. Thái độ ấy họ không giấu diếm và cũng không hề có ý định che đậy gì cả, nó đã được thể hiện rất rõ trên nét mặt của họ. Đây chính là bi kịch của Trần Quốc Quân. Đây chính là bi kịch của xã hội.

Trong những này tôi sống với anh ấy, từ đầu tới cuối, xã hội và dư luận không hề quên anh ấy và càng không thông cảm được với anh ấy. Vì cuộc ly hôn của anh ấy, mà nói đúng ra là vì yêu tôi mà anh ấy đã phải trả giá một cái giá đắt đến như vậy.

Bỗng nhiên vào một ngày kia tôi chợt nghĩ, tại sao mình không làm đạo diễn nhỉ? Đúng, làm một bộ phim cho mọi người biết. Tôi vừa nói ý kiến này với Trần Quốc Quân thì anh ấy đồng ý ngay lập tức. Đã từ lâu rồi nằm bẹp ở trong nhà, anh ấy chẳng có được ý kiến của riêng mình. Tôi biết là anh ấy làm đạo diễn được, điểm này thì không có vấn đề gì, tôi đề nghị lấy kịch bản "Người tình vô tình" mà tôi thích để quay làm bộ phim đầu tay của chúng tôi.

Tôi sẽ làm diễn viên chính.

Ngay lập tức đi lo chuyện tiền nong. Trần Quốc Quân bắt tay ngay vào chuẩn bị. Cuộc chạy đua ma ra tông đã bắt đầu rồi. Tất nhiên là tôi vẫn còn rất nhiều

việc phải làm. Mặc kệ nó, cứ dẹp hết tất cả mọi chuyện sang một bên, chỉ cần cố gắng về việc này thôi.

Tôi gặp ai cũng nói về việc này, gặp ai cũng nói đến chuyện đầu tư. Tất cả những lời đó đến đã được nhắc đi nhắc lại hàng trăm lần. Tôi đã dốc hết nhiệt tình vào đó. Ở Hồng Kông, Thượng Hải, ở Quảng Châu, Thâm Quyển, ở Xin - ga - po...

Khi đó, tôi là diễn viên đại lục đầu tiên được người xem ở nước ngoài biết đến và chấp nhận, tôi đã nổi tiếng ở những nơi khác ngoài đại lục. Bạn bè tôi nói rằng tài năng của tôi đã vượt ra khỏi biên giới đất nước Trung Quốc rộng lớn.

Chỉ cần ra nước ngoài là tôi được tiếp đón long trọng, tôi có thể mua hàng và đăng sau đã có người trả tiền thay cho tôi; khi ra đi tôi đi với hai bàn tay không nhưng khi trở về lại có hơn hai chục chiếc vali đầy chật.

Thế là tôi thường có chuyện buồn cười thế này: mặc trên mình những bộ thời trang nổi tiếng, khoác chiếc áo lông chồn, cầm trên tay chiếc túi quý nhưng bên trong thì lại rỗng không, trong túi thậm chí không có đến cả đồng tiền lẻ.

Từ xưa tới nay không hề biết xu nịnh, không sợ sang giàu mà nay tôi đã bắt đầu nhìn thấy ai có vẻ như

có tiền là tôi liền cười với họ bằng nụ cười xu nịnh và hỏi xem họ có muốn đầu tư vào bộ phim của tôi không, với điều kiện là phải để Trần Quốc Quân làm đạo diễn. Điều kiện ấy của tôi đã làm lui bước không biết bao nhiêu người có tấm lòng ngưỡng mộ tôi.

Nhiều khi những người mến mộ tôi lái xe đưa tôi đi chơi, mua sắm đồ cho tôi, đưa tôi đến những nơi tôi thích nhưng khi ở trên xe thì tôi chỉ về một đề tài Trần Quốc Quân và việc Trần Quốc Quân muốn làm một bộ phim, tôi lại còn mua sắm đồ dùng cho anh ấy và để cho người ta phải trả tiền. Tôi đã làm tổn thương lòng yêu mến của họ.

Cho mãi tới khi tôi gặp được Viên Canh chủ tịch hội đồng quản trị của thương vụ Hà Khẩu Thiện. Trong một buổi tiệc của Tân Hoa xã ở Hồng Kông, có người đã giới thiệu tôi với ông ấy.

Ông ấy rất cao, giống như là một trái núi vậy. Tôi ngẩng mặt nhìn ông ấy mà phát mỗi. Câu đầu tiên khi gặp mặt là tôi hỏi xem ông ấy có muốn đầu tư vào bộ phim của tôi không ? Câu đầu tiên của ông ấy là "cũng được", nhưng chỉ trong phạm vi "năm triệu đồng". Tôi suýt nữa thì nháy cẳng lên "tôi chỉ cần một triệu năm trăm ngàn đồng!". Kiễng chân lên để bắt tay ông ấy, vậy là chuyện này được quyết định.

Tôi không dám bỏ rơi mà phải giữ mối liên lạc thường xuyên. Tôi đã liên lạc với ông Hứa Đôn Lạc - tổng giám đốc Công ty điện ảnh Phương Nam của Hồng Kông, với ông Tân Trường Thành - tổng giám đốc công ty phim Châu Giang, với chủ tịch HĐQT của công ty truyền hình Thâm Quyến và với cả Hoàng Tống Anh là lớp người đi trước trong giới điện ảnh mà tôi vẫn kính trọng. Tất cả mọi người đều nói là sẽ ủng hộ tôi. Một tháng sau, tôi đã ký hợp đồng sản xuất bộ phim "người tình vô tình". Bước đầu tiên như thế là đã thắng lợi.

Mười năm sau có người bạn bảo tôi "Hiểu Khánh này, hoá ra sau ngày giải phóng cậu là người đầu tiên đứng ra tự làm phim!" Tôi phải chặn lời anh ấy ngay bởi vì thực sự tôi đâu có muốn làm phim một mình, thậm chí tôi còn không muốn đóng vai chính trong bộ phim ấy. Chỉ vì tôi muốn thành công trong việc này, chỉ vì muốn cho Trần Quốc Quân được làm đạo diễn. Lúc bấy giờ tôi sẵn sàng đánh đổi mọi vinh quang huy hoàng mà tôi đã có lấy sự thành công của Trần Quốc Quân.

16. NGƯỜI TÌNH VÔ TÌNH

Có thể nói rằng "Người tình vô tình" là bộ phim gian khổ nhất mà tôi đã từng đóng. Sự vất vả của nó đã lớn hơn tổng số những vất vả của các bộ phim mà tôi đã từng đóng cộng lại. Cũng có thể nói được rằng nhờ có việc làm phim "Người tình vô tình" mà tôi đã được rèn luyện rất nhiều trong kinh doanh, quản lý, đối nhân xử thế, phối hợp các công việc, tự mình chịu trách nhiệm về tiền nong và thu hồi vốn đầu tư. Đó chính là trường tự học thực tiễn có hiệu quả nhất và cũng là đầu tiên cho cuộc đời chủ một doanh nghiệp sau này của tôi.

Nhưng khi đó tôi chưa ý thức được điều này. Trên bàn bi - a lần này tôi phải đánh vào một trái bóng khác. Nếu như một người trải qua một sự kiện trọng đại, khắc phục được một khó khăn lớn thì suy nghĩ của anh ta chắc sẽ chín chắn hơn nhiều.

Từ khi bắt đầu hình thành ý định làm phim cho đến khi bộ phim "người tình vô tình" bị tuyên bố không được phép chiếu tôi đã qua một bước nhảy vọt biến đổi cả về chất và về lượng. Tôi giống như Tôn Ngộ Không năm xưa bị Thái thượng lão quân quăng vào lò luyện

đan, phải chịu khổ luyện cho đến cuối cùng trở thành mình đồng da sắt, mất bốc hỏa.

Tôi đã từng rất hay khóc. Hồi còn nhỏ, hơi một tý tôi đã nước mắt lưng tròng, rồi chờ khi nước mắt đã thấy nhiều nhiều, tôi chỉ khẽ chớp mắt một cái là nước mắt đã chảy ra ròng ròng, làm cho cô, chú, các anh chị ai cũng thương.

Về sau, khi đã lớn cũng có lúc tôi đã khóc, trong những lúc và những trường hợp thích hợp nó cũng có hiệu quả làm cho người khác phải động lòng.

Sau đó nữa, theo sự thay đổi của hoàn cảnh, nước mắt tôi càng ngày càng chảy vào trong, càng ngày càng ít thậm chí tôi đã là "Người phụ nữ sắt".

Bây giờ chỉ trong một ngày, từ chỗ là một mình tỉnh quen được mọi người sủng ái nay bỗng nhiên tôi trở thành một người sản xuất phim độc lập, trở thành người ra quyết sách, nhà lãnh đạo, trung tâm của mọi người thế cho nên có thể nói rằng tôi càng không có tư cách gì để mà khóc lóc nữa.

Không phải là anh không được khóc, pháp luật không cấm anh khóc, nhưng có thể khẳng định được rằng anh có khóc cũng chẳng được ích gì mà ngược lại chỉ làm cho người ta cười chê, chỉ làm cho những người xung quanh không còn tin tưởng vào những việc anh

làm và sự lãnh đạo của anh nữa. Trong bất kỳ tình huống nào anh cũng phải giữ được phong cách của người lạc quan chủ nghĩa để mà động viên, khích lệ người khác.

"Người tình vô tình". Năm 1959 được giới thiệu trên tạp chí "Sáng tác điện ảnh và đã gây nên sự chấn động lớn. Rất nhiều đạo diễn muốn đưa nó lên màn ảnh.

Mười năm trước đạo diễn Lý Văn Hoa của xưởng điện ảnh Bắc Kinh đã xây dựng được một nhóm làm phim để xây dựng bộ phim này. Bộ phim sẽ do tôi và Trương Liên Văn đóng vai chính. Kịch bản phân cảnh đến đã viết xong nhưng không hiểu vì lý do gì mà lại phải ngừng lại. Chính vào lúc này tôi mới biết được kịch bản ấy và rất thích nó.

Kịch bản này là một đề tài hết sức hấp dẫn, bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy khi đó chọn kịch bản này để Trần Quốc Quân làm bộ phim đầu tay là tôi đã không suy nghĩ kỹ và đã mạo hiểm. Khi đó, bầu máu nóng đang bốc lên ngùn ngụt nên chúng tôi đã không nghĩ tới điều này. Khi đó vẫn còn trẻ nên tôi vẫn còn tồn tại tâm lý rất thuần chất. Quan điểm nghệ thuật là trên hết vẫn giữ vai trò quan trọng, tôi tin rằng con người sẽ chiến thắng trời đất, tin rằng "thành sự tại nhân".

Tôi đã không nhận thấy rằng ở Trung Quốc làm bất cứ việc gì cũng không thể thoát khỏi chính trị được, anh muốn rời xa nó thì nó sẽ đến tìm anh. Đây là bài học xương máu mà sau này tôi mới có được. Nhưng tất cả đều đã quá muộn rồi. Tôi đã phải trả học phí một cách quá đắt.

Thế nhưng tôi cũng đã hiểu được rằng muốn làm một việc gì thì cứ lẳng lặng mà làm. Nếu phim chưa dựng xong mà đã giới thiệu âm y thì có thể khẳng định được rằng chắc chắn là nó không được dựng xong. Đầu tiên hãy để cho nó sống đã. Chúng tôi đã tìm được Đồ Hoài Trung biên kịch cho kịch bản và dễ dàng được sự ủng hộ của ông ấy.

Sau đó là bắt đầu cải biên kịch bản. Sửa chữa lại chỗ mất cảm của kịch bản cũ, làm cho nó có một đề tài giản đơn, đó là chuyện trả thù gia tộc. Điều này tất nhiên là vô cùng, vô cùng đáng tiếc, nhưng tôi không còn cách nào khác.

Trần Quốc Quân bắt đầu phát huy tài năng của anh ấy. Anh ấy đã sửa lại kịch bản một cách rất tuyệt vời. Tôi thì bận rộn bởi việc xây dựng tổ quay phim và làm tốt công việc hậu cần.

Tổ quay phim gần nhiều người ở khắp nơi tập hợp lại, cũng có một số là ở các bộ phận của xưởng phim Bắc Kinh. Khi đó, xưởng phim Bắc Kinh đương nhiên là

một anh chàng khổng lồ trong làng điện ảnh Trung Quốc, các nhân viên trong xưởng phim đều là những tinh hoa từ các nơi tụ về. Ai cũng biết là làm được làm đạo diễn ở xưởng phim Bắc Kinh là một việc khó khăn nhất. Đừng nói là một đạo diễn nhỏ mới làm bộ phim đầu tiên mà ngay cả những đạo diễn lớn như Lãng Tử Phong, Tạ Thiết Ô, Trương Thuỷ Hoa cũng phải rào trước đón sau, thương lượng với những người quay phim, mỹ thuật, phục trang, đạo cụ, tuyệt đối không ai dám ngạo mạn hách dịch. Nghe nói có một chị đạo diễn ở xưởng phim Bắc Kinh lần đầu làm phim, không ai chịu nghe lời chị ấy cả, hễ động một chút là mọi người lại lườm nguýt chị ấy khiến cho việc quay phim gặp rất nhiều khó khăn. Cuối cùng chị đạo diễn ấy đã phải khóc lên trước mặt mọi người, vừa khóc vừa nói "Tại sao tôi lại phải đi làm cái nghề đạo diễn này kia chứ!"

Trần Quốc Quân làm đạo diễn thì càng khỏi cần nói rồi. Anh ấy vốn là ở xưởng phim Trường Xuân, lại còn ít tuổi, có thể nói là không có một tý nền móng nào. Mặc dù mọi người về nể tôi mà hợp tác với anh ấy nhưng trong thâm tâm họ không phục. Việc tiến triển và sự đoàn kết ổn định của nhóm làm phim hoàn toàn dựa vào sự xoay xở của một mình tôi.

Chỉ cần trong lúc nói năng Trần Quốc Quân có điều gì sơ suất thì ngay lập tức sẽ có người cãi lại anh ấy. Những lúc ấy tôi thường phải cười thật tươi, giấu

kín sự kiêu ngạo mà đi giảng hoà và hầu như lần nào cũng kết thúc bằng sự nhân nhượng của Trần Quốc Quân. Tôi bắt đầu hiểu ra rằng nghề đạo diễn thực ra rất đáng thương.

Để liên kết tình cảm nhóm làm phim với nhau tôi đã phải dùng thời gian quý báu của mình để cùng họ đánh mặt chược.

Lưu Hiếu Khánh tự cao tự đại, hăm hăm sừng sộ với mọi người ngày trước giờ đây đã biến mất tăm mất dạng. Chẳng cần phải nói, từ đáy lòng tôi vô cùng cảm ơn mọi người vì họ đã giúp đỡ Trần Quốc Quân. Ở trong làng điện ảnh đã nhiều năm mà tôi chưa hề được nhận một đồng tiền thù lao nào do đóng phim cả và tôi ghét cay ghét đắng việc này, vậy nên tôi đã quyết định thay đổi, thực hiện chế độ tiền công trong nhóm làm phim.

Tôi tự mình thảo ra hợp đồng, toàn bộ các điều khoản là tự tôi nghĩ ra. Trong hợp đồng ghi rõ tiền công là bao nhiêu, phụ cấp là bao nhiêu, làm việc bao nhiêu ngày và cả những điều khoản phạt nữa. Tôi biết là cách làm này lần đầu tiên được thực hiện trong giới điện ảnh Trung Quốc thế nên trong hợp đồng tôi có viết là phải đảm bảo bí mật và yêu cầu từng người phải ký tên, tôi cũng ký tên rồi đóng dấu của nhóm làm phim và được lưu giữ một cách hoàn hảo.

Nhưng thực tế đã chứng minh là tôi đã làm việc đó hơi sớm. Tôi không nghĩ ra rằng Trung Quốc còn chưa chuẩn bị được về mặt hoàn cảnh, thời tiết và điều quan trọng hơn cả là những người thuộc giới điện ảnh Trung Quốc còn chưa được chuẩn bị về mặt tâm lý để làm như vậy.

Ngoại cảnh của bộ phim chúng tôi là ở khu tự trị vùng Tứ Xuyên đó là khu vực tập trung dân cư của một dân tộc thiểu số ở vùng biên giới. Rất nhiều bạn học cùng lớp với tôi ở học viện âm nhạc được phân công về đoàn ca múa Châu Văn ở đây.

Đây là một vùng đất cao nguyên, nước chỉ có thể được đun sôi ở nhiệt độ 60oC, cơm cũng không thể nấu chín được. Khi hậu ở đây rất khắc nghiệt. Khi chúng tôi vừa mới vượt qua núi Tước Nhi tới đây, xe vừa dừng, chúng tôi nhảy xuống để hoạt động chân tay cho đỡ mỏi thì có mấy người đã ngất ngay ở đó vì thiếu ô xy.

Bình thường ra, ở trong các nhóm làm phim khác, nếu có chuyện ấy xảy ra thì tôi chỉ thăm hỏi qua loa lấy lệ là được rồi. Bây giờ những chuyện ấy xảy ra hoàn toàn do tôi chạy ngược chạy xuôi để lo liệu. Tôi chỉ còn cách vừa há miệng ra mà thở vừa ra các mệnh lệnh cần thiết, giống như một con cá mắc cạn đang vùng vẫy trên bờ sông vậy. Trước kia tất cả những việc như thế đều có người khác lo hết cho tôi, nay tôi phải gánh kết

tất cả mọi việc cho người khác, mọi trình tự đều đảo ngược lại hết.

Lần đầu tiên quay phim được trả thù lao nên người ta cảm thấy có một cây tiền có thể hái được và tất nhiên là việc này có rất nhiều ích lợi. Trước kia là do Nhà nước khống chế và dường như là không có tiền, bây giờ là do một mình tôi quản lý, không thể để cho tiền chỉ vào hầu bao của tôi mà thôi. Người ta không thể hiểu được những suy nghĩ của tôi khi tôi phải móc tiền của mình ra để trả cho việc làm phim. Sự thực thì từ đầu tới cuối tôi không hề được nhận một đồng tiền thù lao nào, nhưng không ai tin điều đó. Những ham muốn cá nhân và sự tham lam giống như nước lũ bắt đầu hoành hành.

Cứ ba ngày hai lượt thì nhóm làm phim lại bãi công. Không phải vì lý do ăn uống không tốt mà họ đòi tăng khẩu phần bồi dưỡng. đành phải chấp nhận cứ 3 ngày thì toàn nhóm lại ăn tươi một bữa, hàng ngày, ngoài thù lao lao động được quy định trong hợp đồng ra lại phải có cả tiền ăn đêm cho họ nữa.

Như thế mà vẫn còn chưa đủ, lại phải mỗi tháng tăng thêm tiền công cho họ 50 đồng.

Được vài ngày lại kêu ít tiền quá, hàng ngày lại phải phát nước giải khát cho họ.

Rồi cuối cùng người ta vẫn nói "Nước giải khát này chỉ đủ để duy trì sự sống mà thôi".

Hôm đó là quay cảnh đêm. Chiều đến tôi đã bắt đầu hoá trang. Hơn một trăm chiếc đuôi sam trên đầu tôi đã tốn mất bốn tiếng đồng hồ của ba người thợ hoá trang. Hoá trang xong tôi đứng ngay dậy và gọi mọi người xuất phát. Lắc lắc lư lư đi được tới trường quay, vừa mới chịu đựng cái lạnh cắt da cắt thịt, quay được hai ba cảnh thì bỗng dưng mất điện, đèn đóm tắt ngấm. "Có chuyện gì vậy?" Tôi vội chạy lại hỏi.

"Chẳng biết được. Nghe nói tại bữa ăn tối nay tôi quá" có người trả lời "Tại sao lại là tôi?" không có ai trả lời tôi cả. Cả nhóm đành phải quay trở về không đèn không đóm. Tôi cảm thấy rằng trong huyết thái dương của mình đang có một trái tim đập loạn xạ, máu trong người tôi đều dồn cả lên đỉnh đầu. Cuối cùng thì tôi đã không thể chịu đựng được nữa rồi.

Ngày hôm sau tôi trích lương cho cả nhóm, dầu lòng cho họ về nhà. Cả nhóm làm phim bỗng dưng im phăng phắc.

Tình hình tốt đẹp chẳng được bao lâu. Được vài ngày họ lại giở trò cũ, lại ba ngày hai bữa bực mình. Tôi bắt đầu tâng tiền lương, yêu cầu mọi người tiếp tục làm việc. Từ tế được một thời gian rồi lại bãi công, từ bãi

công nhỏ tới bãi công lớn, cuối cùng thì là nam diễn viên chính cầm đầu cuộc bãi công.

Công việc quay phim không được tiến hành một cách thuận lợi, tôi không biết phải làm thế nào để mọi người được vừa lòng. Việc quay phim đã mất đi toàn bộ ý nghĩa là công việc sáng tạo nghệ thuật.

Cá tính kiên cường của tôi bắt đầu trỗi dậy. Không ai có thể khuất phục nổi tôi. Họ đều không hiểu rằng từ trước tới nay tôi là người rất cứng rắn.

Tôi lại ra tay lần thứ hai. Tôi thay nam diễn viên chính, thay người quay phim và bảy nhân vật khác nữa. Như vậy cũng có nghĩa là hơn một trăm cảnh mà chúng tôi đã quay được trở thành đồ bỏ, thế cũng có nghĩa là công lao vất vả gần hai tháng trời của cả nhóm đổ hết cả xuống sông xuống biển. Nhưng lúc đó tôi nghĩ "thà rằng giết nhầm hơn bỏ sót".

Tôi cho họ về nhà. Sân nhà chúng tôi ở hỗn loạn âm ỹ. Mấy người phải về đứng bên ngoài chửi bới âm ỹ loạn xạ. Tôi ngồi giữa nhà và cố gắng nhìn. Mọi người trong nhóm phát hiện ra rằng hoá ra là tôi cũng "hung hân độc ác", có người đằng sau lưng chửi tôi là "bạo chúa", là "Tây Thái hậu" nói tôi là "thay người như thay áo, làm người khác phải đau lòng" nhưng tôi không thêm để ý đến những điều đó. Tôi

bắt đầu thực sự hiểu được việc nam xưa Tây Thái hậu giết các đại thần cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Nếu bây giờ mà diễn lại vai Từ Hy Thái hậu thì chắc chắn là tôi sẽ diễn rất đạt.

Tôi không còn cười đùa với mọi người nữa. Tôi bắt đầu trở thành người phụ nữ sát đá. Sau chuyện này mọi người lại im thin thít như thịt nấu đông.

Cả nhóm làm phim nằm khểnh trên cao nguyên Thanh Tàng cao hơn ba nghìn mét so với mặt biển để chờ chúng tôi tuyên lại diễn viên, tổ chức lại nhóm, chờ đến ngày có một ê kíp làm phim mới rồi sẽ lại bắt đầu lại từ đầu. Khi đó chúng tôi cũng đã gửi một đoạn phim mẫu tới Hồng Kông. Sau gần một tháng trời, đoạn phim đó cũng đã đến được xưởng phim Chu Ảnh, ý kiến của các ông chủ về đoạn phim này cũng được gửi qua bưu điện đến cho chúng tôi. Đang trông ngóng tin tức, nhận được bức thư đó chúng tôi như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân. Toàn bộ bức thư đều là những thiếu sót của đoạn phim: Nào là tiêu điểm không tốt, ánh sáng không chính xác nào là nhân vật không nổi.

Bao nhiêu đòn liên tiếp như vậy khiến tôi cơ hồ không đứng vững được nữa, tôi cảm thấy mình sắp sụp đổ đến nơi rồi. Cố gắng gượng, giữ bộ mặt vui vẻ tôi nói với mọi người "không sao cả. Chúng ta đã thay cả

quay phim lẫn diễn viên chính rồi. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Quay phim và diễn viên chính sẽ tới đây trong nay mai” Nhưng quay phim và diễn viên mới giờ đang ở đâu? Tôi hoàn toàn chưa có một chút manh mối nào cả. Hầu như ngày nào chúng tôi cũng phải gào thét khản cả họng trong buồng điện thoại của bưu điện A Bá. Cuối cùng thì vào một ngày sau gần một tháng trời tìm kiếm chúng tôi mới gọi được quay phim và diễn viên mới tới A Bá là nơi chúng tôi đang ở.

Trần Quốc Quân suốt ngày vui dần vào sáng tác, hết vào các gia đình dân tộc lại đi chọn cảnh quay thể nghiệm cuộc sống. Tia tử ngoại của thảo nguyên hoang dã đã biến anh ấy thành một hòn than. Tôi công nhận rằng tôi đã tạo ra con đường bằng phẳng để anh ấy đi nhưng từ trước tới nay tôi không biết đến công việc sáng tác nghệ thuật. Tôi không có tâm trí và cũng không có thời gian đâu để mà xem xét đến khía cạnh nghệ thuật, bao nhiêu là chuyện phức tạp đã đủ vượt quá sức chịu đựng của tôi rồi.

Nhưng mấy tháng sau đó, trong một cuộc hội đàm sau khi xem xong bộ phim ở xưởng điện ảnh Bắc Kinh thì người ta lại không tin vào điều đó. Mọi người cứ nói như đinh đóng cột rằng đó là tác phẩm của tôi, những cái hay cái tốt là do tôi còn những cái dở là do

Trần Quốc Quân, hoàn toàn đi ngược lại ý định ban đầu của chúng tôi khi làm bộ phim này.

Trần Quốc Quân lại tiếp tục phải đứng trước một thử thách mới: mọi người trong nhóm làm phim không tin tưởng vào khả năng của anh ấy, cũng không tin tưởng vào sự giới thiệu của tôi, thường không phục tùng mệnh lệnh của anh ấy trên trường quay. Còn chúng tôi thì vẫn chưa được xem một bộ phim hoàn chỉnh mà chỉ là từng cảnh, từng cảnh quay một nên không có cách gì mà thấy được tài hoa của đạo diễn.

Trong nhóm làm phim cơ bản không tồn tại cái gọi là "đạo diễn trung tâm". Ai cũng muốn mình là trung tâm, thỉnh thoảng lại cãi nhau một trận ngay trên trường quay.

Để giúp đỡ cho công việc của anh ấy và để giữ vững uy tín của anh ấy mà tôi cứ phải chịu đựng, chịu đựng. Nhưng rồi càng ngày anh ấy càng hay nổi cơn thịnh nộ với tôi trước mọi người hơn. Cho tới một ngày tôi đã không thể chịu đựng được nữa và đã khóc suốt bảy tiếng đồng hồ. Cả đời tôi chỉ có hai lần đã khóc nhiều lâu như vậy. Một lần là ở A Bá, còn lần kia là vì chuyện ly hôn của tôi với Trần Quốc Quân.

Sau hôm khóc suốt bảy tiếng đồng hồ hai mắt tôi sưng mọng lên, phải dùng khăn mặt nóng để đắp lên,

sau đó lại tiếp tục ra đóng phim. Thế mà chỉ chưa đầy mười phút sau, vì một lý do vô vẩn nào đấy mà anh ấy lại mắng tôi không ra gì trước mặt mọi người. Mặc dù tôi vẫn tự bảo mình là phải thông cảm cho anh ấy vì anh ấy đang ở vào hoàn cảnh không thuận lợi, tâm tính không được tốt, không câu giậu với tôi thì còn biết câu với ai nữa? Mặc dù sau này cả nhóm làm phim đều đã hiểu được tài hoa của anh ấy và cũng bắt đầu phục anh ấy nhưng giữa chúng tôi đã có một vết rạn nứt sâu và không gì hàn gắn được.

Cho dù thế nào đi nữa thì tiến độ làm phim của chúng tôi cũng đang chậm chạp tiến triển. Thời tiết ở đây một ngày thay đổi mấy lần làm cho tốc độ quay phim của chúng tôi chậm đến mức không thể chậm hơn được nữa. Thấy bầu trời trong xanh, thảo nguyên mênh mông nở đầy hoa dại, chúng tôi đã lắp dựng xong máy móc, đèn chiếu sáng thì bỗng dưng một trận mưa như trút nước lại kéo đến. Mưa xong thì sấm chớp nhè nhàng, hết sấm chớp rồi thì thấy cầu vồng xuất hiện. Cầu vồng biến dần, biến dần đi thì lại tiếp đến mưa đá. Sự biến đổi nhanh chóng của thời tiết khiến chúng tôi cảm thấy rằng người vất vả nhất ở đây có lẽ là nhân viên khí tượng. Trước đó tôi vẫn cứ cho rằng trên đời này vất vả nhất có lẽ là những người làm những công việc như tôi.

Ê kíp làm phim vừa mới bắt đầu đi vào quỹ đạo chính thì đột nhiên phía Hồng Kông ngừng đầu tư cho chúng tôi. Đại khái là vì họ thấy chúng tôi liên tiếp xảy ra sự cố, trống đánh xuôi kèn thổi ngược nên đã mất lòng tin. Nhóm làm phim chúng tôi đã "đạn cùng lương kiệt" ở trên cao nguyên này, vay tiền mãi rồi thì nợ, ngày nào cũng đòi tiền phía Hồng Kông, gọi điện thoại nhiều đến nỗi điện thoại sắp hỏng cả ra, điện báo truyền đi nhiều đến mức có thể đóng được thành một tập tiểu thuyết. Mặc dù tiến độ làm phim hàng ngày chậm như ốc sên nhưng "có đầu có đuôi, nuôi lâu cũng lớn".

Nhưng ở đó chúng tôi nợ chồng nợ chất nên không dám rời khỏi A Bá, tất cả chúng tôi phải ở lại để chờ bên Hồng Kông gửi tiền sang.

Tất cả chúng tôi đều đang bị đầy đoạ và đây là nỗi đầy đoạ khó chịu nhất. Giống như hồi còn bé ta đi bơi, dự tính là sẽ bơi đến bờ bên kia và gắng sức bơi lên, cứ tưởng là đã bơi tới bờ nên thò tay ra phía trước. Đến khi tay vỗ vào khoảng không thì mới ngẩng đầu lên nhìn, té ra là còn cách bờ xa lắm, bỗng nhiên ta mất hết cả sức lực, không còn bơi tiếp được nữa. Tình cảnh của chúng tôi lúc này cũng y như vậy.

Không còn tiền nên phải ăn đứt bữa, tôi không còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người nữa.

Dường như đã cả một thế kỷ trôi qua, rồi cũng đã đến một ngày, là ngày nào thì mặc kệ có tôi cũng không còn nhớ nữa, nói tóm lại là cuối cùng chúng tôi đã nhận được sự trả lời. Các ông chủ ở Hồng Kông đã chuyển tiền cho tôi. Điện báo thì đã nhận được nhưng tiền thì vẫn còn đang trên đường đi. Tôi quyết định cho mọi người khởi hành ngay, chỉ để lại ông chủ nhiệm làm con tin. Mọi người thu dọn hành lý một cách nhanh chóng và nhảy ngay lên xe, giống như đội quân Quốc dân đảng khi rút lui.

Tiếp sau đó là quay nội cảnh, đồng thời là giai đoạn biên tập, lồng tiếng. Do làm việc căng thẳng nên Trần Quốc Quân đã bị xuất huyết mắt.

Qua bao gian khó vất vả, cuối cùng thì bộ phim của chúng tôi cũng đã được hoàn thành.

Hôm chiếu thử phim tại công ty sản xuất phim Châu Giang, phòng chiếu chật ních người, không còn một ghế nào trống. Bộ phim chiếu xong rồi mà tiếng khen ngợi vẫn không dứt. Mọi người đến vui mừng cổ vũ, còn chúng tôi thì sung sướng đến phát điên. Ông Vương Tiên - Phó tổng giám đốc công ty đã nói với chúng tôi "giải thưởng Trăm hoa sang năm dành cho bộ phim hay nhất sẽ thuộc về chúng ta".

Lao tới Bắc Kinh, đưa nộp bộ phim cho cấp trên duyệt . Tâm lý lúc đó của chúng tôi như một đám lão nông, đi sớm về khuya, sương gió dãi dầu, đấu tranh với trời đất và với cả chính con người, vất vả lam lũ để trồng ra một quả dưa nhưng lại phải đem đi nộp cho một người chuyên môn ăn dưa mà không hề trông dưa và thấp thỏm chờ đợi sự đánh giá của người ta.

Tôi không thể ngồi cùng xem với họ cho đến hết phim. Ngồi như vậy giống như là phạm nhân ngồi chờ tuyên phạt. Tôi có cảm giác như sinh mệnh của tôi nằm trong hai giờ đồng hồ đó. Lúc đó tôi đã không thở nổi và dường như là bị choáng. Tôi thấy thấp thoáng bóng Trần Quốc Quân và nhà quay phim Lý Nguyệt cùng tương tự như tôi. Trần Quốc Quân nhìn tôi, cố tự trấn tĩnh; Lý Nguyệt thì mặt trắng bệch, vợ anh ấy cứ nắm lấy tay chồng mà động viên.

Bộ phim kết thúc, đèn trong phòng chiếu bật máy. Giờ tuyên án đã đến rồi. Tự như mình phải diễn tốt vai một phạm nhân.

"Bộ phim khá lảm" câu bộ lãnh đạo nói một cách chậm rãi. Chúng tôi không ai dám thở mạnh, chờ câu tiếp theo.

"Người nước ngoài chắc là sẽ thích" - ông ấy nói tiếp "Nhưng người nước ngoài thích thì không nhất thiết là một chuyện hay".

Tôi bắt đầu xây xẩm cả mặt mày và thấy tiếng ông ấy như vọng về từ một nơi rất xa nào.

"Bộ phim này không được chiếu ở nước ngoài; còn ở trong nước thì được".

Cuối cùng thì kết quả phán quyết đã có.

Nói gì bây giờ thì cũng chẳng ích gì. Về đến nhà tôi chẳng thiết ăn, thiết ngủ gì cả. Về sau bình tĩnh lại tôi mới nghĩ. Không được chiếu ở nước ngoài thì hãy cứ chiếu ở trong nước trước cũng tốt rồi. Thế là tôi vội vàng vừa chạy đi in áp phích, vừa chạy đi cảm ơn các đơn vị có liên quan, vừa đi mời các chuyên gia đến xem để họ cho ý kiến.

[Download Sách Hay | Đọc Sách Online](#)

Các chuyên gia đến rất khen ngợi bộ phim này, nhưng hầu như ai cũng nói với tôi rằng hình như tôi là đạo diễn của bộ phim này, cho dù lúc ấy có cả Trần Quốc Quân ở đó. Việc này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi bắt đầu giới thiệu cho họ biết rằng đạo diễn đã lao động vất vả như thế nào, rằng anh ấy đã sáng tác ra sao, vân vân và vân vân, nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì. Người ta bắt đầu đổi cách, khi bắt đầu nói chuyện là nói với anh ấy nhưng được câu trước câu sau là họ lại chuyển sang tôi. Tôi đã thấy rõ ràng, trong con mắt của mọi người, thì bộ phim đó là tác phẩm của tôi, còn Trần Quốc Quân thì chẳng qua chỉ là bù nhìn.

Tôi vô cùng thất vọng. Đâu có ngờ tôi giúp đỡ anh ấy mà cuối cùng lại thành ra là làm hại anh ấy. Lúc này tôi lại nhận được thông báo của Cục điện ảnh là ông Hạ Diễm muốn nói chuyện với tôi.

Hạ Diễm là một cây cổ thụ trong làng điện ảnh. Ông ấy là một nhà nghệ thuật tư cách nhất, nhiều thành tích nhất. Ông ấy luôn luôn quan tâm giúp đỡ tôi. Sau khi xem xong bộ phim "Đồng bằng rộng lớn" ông ấy đã nói "Lưu Hiểu Khánh diễn rất tuyệt, bình chọn cho giải "Kim kê" tôi sẽ bỏ phiếu cho cô ấy cho cô ấy đầu tiên. Nhưng sau đó không lâu thì "Đồng bằng rộng lớn" bị cấm không được chiếu. Sau khi "Con đường của tôi" ra đời, dư luận trong nước mỗi người mỗi khác, ông Hạ nói: "Hội nhà văn Trung Quốc lại sắp sửa có thêm một hội viên rồi". Sau đó vài năm tôi đã trở thành một hội viên mới của hội nhà văn nhờ "Con đường của tôi" và "8 năm qua". Sau đó nữa, khi tôi chuẩn bị đóng phim "Hồng Lâu Mộng" thì ông Hạ khi đó đã gần 90 tuổi cũng đã đến chơi nói chuyện cùng tôi. Có thể nói là trong giới điện ảnh tôi là diễn viên được ông Hạ quan tâm diu dất nhiều nhất.

Lần này ông Hạ lại tìm tôi không biết là có việc gì? Tôi vội vã đến Cục điện ảnh ngay.

Trời lạnh như vậy mà ông Hạ vẫn đi ra khỏi nhà làm tôi thấy khó nghĩ quá. Đang nghĩ như vậy thì tôi đã thấy ông Hạ được người dìu ra đến cửa rồi.

"Bộ phim "Người tình vô tình" làm khá lắm", vừa ngồi xuống ông đã nói ngay. Tôi thấy vô cùng sung sướng. Để có được lời khen của bậc tiền bối tôi biết rằng thật không phải dễ dàng. "Nhưng bộ phim ấy lại bị cấm không được chiếu rồi". Ông nói.

"Vì sao vậy?" Tôi bất chấp cả phép lịch sự đứng dưng đây. "Ngồi xuống, ngồi xuống đã cháu. Bộ phim có dính dáng đến một số vấn đề về phong tục tập quán của dân tộc thiểu số. Các cơ quan hữu quan đã mời bác đến làm việc. Giữa trời mưa tuyết như thế này mà bác vẫn phải tìm cháu vì sợ cháu không hiểu được vấn đề".

Tất nhiên là tôi không hiểu, tôi không làm sao mà hiểu được. Tôi hoàn toàn không thể hiểu được một bộ phim thì làm sao có thể gây ảnh hưởng lớn như vậy đến cả một quốc gia. Tôi bắt đầu mở máy, nói lên hỏi với ông, nào là bác có biết không, đây là bộ phim đầu tiên sau thời kỳ "nông nô" miêu tả đời sống của người dân tộc Tạng, đồng thời đây cũng là một bộ phim quay rất đẹp, diễn rất tốt...

Nhưng tất cả đều đã quyết định rồi. Các công ty điện ảnh trên toàn quốc đều nhận được thông báo

ngừng chiến "Người tình vô tình" ngay lập tức, áp phích phải thu về toàn bộ. Gần hai trăm áp phích của "Người tình vô tình" cho mãi đến khi tôi viết quyển sách này, vẫn còn đang nằm lạng lè ở trong kho, một triệu năm trăm nghìn nhân dân tệ vì thế mà đi tong.

Bộ phim "Người tình vô tình" giống như là một đứa trẻ mới ra đời. Bà mẹ đã phải mang thai chín tháng mười ngày, đến khi sinh nó thì lại dễ khó, chín phần chết một phần sống và nó đã ra đời, tràn đầy sức sống nhưng chưa kịp để cho người khác xem nó sẽ lớn lên như thế nào thì nó đã bị chết yểu.

Tôi là người luôn luôn bị xúi quẩy. Trong cuộc đời điện ảnh của tôi, sự xúi quẩy cứ đến với tôi liên tiếp thực ra có thể gọi tôi là người xúi quẩy nhất trong giới điện ảnh cũng được.

Ba bộ phim tôi tham gia dàn dựng và đóng vai chính đã bị "xử bắn"; không biết có đến bao nhiêu bộ phim không được tham gia tranh giải và thế cũng có nghĩa là tôi không được có lý do gì để mà đoạt giải.

"Đồng bằng rộng lớn" bị cấm không được chiếu trong suốt tám năm trời.

"Người tình vô tình" bị xử bắn.

"Phù Dung Trấn" dựng xong một năm sau mới được phép chiếu công khai.

Bộ phim truyền hình "Phong Hoa tuyết đại" hợp tác cùng Đài Loan cũng bị cục báo chí Đài Loan "tuyên án tử hình"....

Đến ngay cả bộ phim đầu tiên tôi đóng "Nam Hải Trường Thành" cũng chỉ được chiếu một lần trên đài truyền hình, mà khi đó trên toàn đất Trung Quốc số lượng máy thu hình vô cùng ít, ít một cách thảm hại.

Ngoài ra, bộ phim "Pho tượng phật thần bí" do tôi đóng vai chính không được tham gia tranh giải.

"Mạng lưới bí mật" không được dự giải.

"Lửa đốt Viên Minh Viên", "Buông rèm chấp chính" không được dự giải.

"Nhất đại yên hạp" không được dự giải.

"Đại thái giám Lý Liên Anh" không được dự giải.

Chưa hết, "Con đường của tôi" do tôi viết bị phê bình.

Đến cả tiết mục truyền hình "Thế giới điện ảnh" do tôi chủ trì cũng bị phê phán.

Rồi trong một lần đi thăm xí nghiệp, nhà máy của đoàn kịch điện ảnh Bắc Kinh, các tiết mục trước và sau tôi thì không có chuyện gì xảy ra, đến lượt tôi biểu diễn thì lại mất điện. Có người nói tôi là "ăn mặn thì khát nước".

17. CUỘC HÔN NHÂN LẦN THỨ HAI CỦA TÔI - CUỘC HÔN NHÂN ĐÃ CÓ VẾT RẠN NỨT

Sau khi "Người tình vô tình" bị chết yểu, chúng tôi giống như cái cây đã bị sét đánh chết, cả ngày chúng tôi không dám ngẩng đầu lên. May là bộ phim đã được bán cho Công ty điện ảnh Trung Quốc, sau khi thu hồi vốn đầu tư thì chỉ còn nợ một số tiền, như thế cũng coi là tạm ổn đối với phía đầu tư. Chỉ có điều là một năm trời vất vả của chúng tôi đã thành công cốc. Tất cả lại phải bắt đầu lại từ đầu. Ngay từ khi bắt đầu cho đến lúc bị chết yểu, bộ phim "Người tình vô tình" giống như một cái đầm nước chết, vất vào đó một hòn đá, mặc dù nó có gợn sóng lăn tăn hay thậm chí nó có tạo nên những con sóng lớn nhưng rồi sau đó tất cả lại phẳng lặng như không, dường như là chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nó cũng giống như là bầu trời đen kịt bị rạch bởi một tia chớp, cho dù nó có sáng loé lên trong một tích tắc nhưng sau đó nó liền biến mất tăm, bầu trời vẫn một màu đen.

Trần Quốc Quân vẫn nhàn rỗi chẳng có việc gì làm. Tôi vẫn liên tục nhận được lời mời đóng phim như trước kia.

Thình thoảng lại có người đến kiểm tra xem có phải là tôi sống cùng Trần Quốc Quân hay không. Từ trước tới nay mẹ tôi chưa hề gặp chuyện đó bao giờ nên vẫn lo thắm cho tôi và cứ giục tôi cưới. Nhưng tôi không muốn cưới. Tôi không thể nói với mẹ tôi được chuyện giữa hai chúng tôi đã có vết rạn nứt.

Lúc đó đạo diễn Tạ Phổ của xưởng phim Thượng Hải đang chuẩn bị quay tập tiếp theo của "Phù Dung Trấn", còn đạo diễn Tạ Thiết Ly thì đang quay phim "Hong Lâu Mộng" - Tạ Phổ và Tạ Thiết Ly đều là những nhà đạo diễn lớn có tài, một người ở miền Nam, một người ở miền Bắc, hùng cứ thế giới điện ảnh Trung Quốc. Giới điện ảnh gọi họ là "ông Tạ nam và ông Tạ bắc".

Năm đó "Tạ nam" và "Tạ bắc" cùng mời tôi đóng phim. Tạ Phổ mời tôi đóng vai chính Hồ Ngọc Âm trong phim "Phù Dung Trấn", còn Tạ Thiết Ly thì mời tôi đóng vai bà Hai Vương Hy Phượng. Cả hai ông đều là đạo diễn giỏi, điều này thì khỏi cần nói nữa, hai vai ấy thật sự là tôi thích vai Hồ Ngọc Âm hơn.

Trước kia xưởng phim Quảng Tây, Trường Xuân và cả hai xưởng phim Bắc Kinh cũng đã đến muốn dựng bộ phim "Phù Dung Trấn" và các vị đạo diễn của các xưởng phim ấy đều mời tôi đóng vai nữ diễn viên chính - Tôi cũng đã nghĩ rằng vai này ngoài tôi ra

không ai có thể đóng được. Càng xem lại tiểu thuyết ấy tôi càng thấy vai ấy chính là viết cho tôi.

Trước kia đã có người đóng Vương Hy Phượng, bộ phim truyền hình nhiều tập "Hong Lâu Mộng" cũng đã dựng xong và sắp sửa chiếu và các diễn viên đều diễn rất tốt, diễn lại một lần nữa tôi thấy chẳng có gì là mới mẻ cả. Nhân vật này vừa khó diễn lại vừa đáng ghét, tiêu phí ba năm vào phim "Hong Lâu Mộng" thì quả thật là quá dài, không đáng phải như vậy.

Liên tiếp từ chối mấy lần, xưởng phim Bắc Kinh đa cử cả ông giám đốc Uông Dương tới chỗ tôi.

Khi đó ông Uông Dương đã về hưu, xưởng phim đã có giám đốc mới. Biết rõ tôi là người trọng tình cảm nên xưởng phim Bắc Kinh tới thuyết phục tôi:

Mấy lần đích thân đến nhà tôi mà vẫn chưa có kết quả gì, ông Uông Dương sốt ruột quá đến mức bị cao huyết áp. Mềm lòng tôi nảy ra một sáng kiến, đưa ra yêu cầu họ phải điều Trần Quốc Quân về Bắc Kinh thì tôi mới đóng vai Vương Hy Phượng.

Ngày hôm sau lãnh đạo xưởng phim đồng ý ngay với điều kiện của tôi, thế là tôi cũng phải lập tức có mặt trong nhóm làm phim "Hong Lâu Mộng", đồng thời xưởng phim Bắc Kinh cũng đồng ý để tôi đến xưởng phim Thượng Hải đóng phim "Phù Dung Trấn".

Tôi vô cùng vui mừng. Việc điều động của Trần Quốc Quân coi như là đã được giải quyết.

Hơn một năm rồi Trần Quốc Quân không trở về Trường Xuân, mà có về thì cũng chẳng để làm gì. Được điều về Bắc Kinh tất nhiên là một việc vui ngoài sức tưởng tượng. Đặc biệt là khi tôi đề nghị lãnh đạo xưởng phim điều Trần Quốc Quân về phòng đạo diễn và cũng được họ đồng ý. Lần đầu tiên tôi thấy mình được đề cử như vào ngày hè nóng nực được ăn một que kem mát lạnh.

Sau đó vài ngày phòng nhân sự gọi điện cho tôi muốn tìm hiểu mối quan hệ của tôi với Trần Quốc Quân, tôi nói rằng chúng tôi là vợ chồng. Vài ngày sau lại có điện thoại gọi đến nói là họ cần phải xem giấy đăng ký kết hôn của chúng tôi và bảo tôi phải nhanh chóng mang nó đến phòng nhân sự.

Thế là bỗng nhiên lại tắc. Từ trước tới nay, Trần Quốc Quân vẫn luôn đặt vấn đề cưới xin với tôi nhưng tôi vẫn chần chừ mãi chưa đồng ý. Bố mẹ tôi cũng đã thúc giục nhiều lần nhưng tôi vẫn chưa tỏ thái độ gì. Bây giờ xưởng phim đòi hỏi phải có giấy đăng ký kết hôn, nếu không có thì chắc chắn là họ sẽ không điều anh ấy về Bắc Kinh.

Cả nhà đều gây áp lực với tôi. Tôi đang đấu tranh tư tưởng một cách kịch liệt. Tôi không muốn kết

hôn nữa. Một lần lấy chồng rồi lại một lần ly hôn đã đủ đau lòng lắm rồi. Hôn nhân chỉ là một tờ giấy, nó có nghĩa gì đâu.

Nhưng bây giờ lại đứng trước vấn đề Trần Quốc Quân có được điều động hay không... Đây là một chuyện lớn trong cuộc đời của anh ấy. Nghĩ đến chuyện anh ấy đã phải trả một giá đắt như thế nào trong chuyện ly hôn, vì yêu tôi mà anh ấy đã hy sinh tất cả... Chẳng lẽ bây giờ chỉ có chuyện này mà tôi không báo đáp được cho anh ấy hay sao?

Tôi vừa cười vừa nói với Trần Quốc Quân: "Cưới thì cũng được, nhưng phải có ba điều kiện".

Trần Quốc Quân nói "Em nói đi"

"Thứ nhất, không được câu gắt với em".

"Cũng được"

"Thứ hai, nếu như có một ngày nào đó em đề nghị ly hôn thì anh phải đồng ý". Tôi nói tiếp.

"Tất nhiên là được" Trần Quốc Quân đồng ý với tôi.

"Thứ ba, tiền của ai kiếm được thì là của người ấy, khi ly hôn không được vì chuyện tiền nong mà xảy ra tranh chấp".

"Anh đồng ý tất cả" Trần Quốc Quân rất thẳng thắn.

Còn chưa cưới nhau mà đã bàn chuyện ly hôn, sao tránh khỏi xúi quẩy. Hơn nữa những điều tôi nói đến hầu hết đều là chuyện tiên nong, tự tôi cũng cảm thấy rằng bản thân mình có phần bĩ ối, lấy sự so đo tính toán của kẻ tiểu nhân để nói chuyện với người quân tử, nhất là Trần Quốc Quân đã không ngần ngại mà đồng ý ngay mọi đề nghị của tôi, như thế càng chứn, tỏ lòng dạ hẹp hòi của tôi. Cho dù hai năm sau đó tôi đã lấy làm hối hận vì khi đó đã không viết những điều vừa nói thành văn bản đảng hoàng nhưng khi đó, khi nói hết những điều đó tôi đã đổ đủ cả mặt và cảm thấy vô cùng là xấu hổ.

Ly hôn có khi phải cần đến 10 năm, thậm chí còn lâu hơn thế nhưng kết hôn thì chỉ cần có 10 phút.

Buổi chiều hôm đó, chỉ cần chưa đến 10 phút là chúng tôi đã có được giấy đăng ký kết hôn trong tay. Buổi tối chúng tôi mời chưa tới năm người bạn thân tới một hiệu ăn nhỏ ăn cơm. Chuyện lớn của cả một đời người đã được kết thúc như vậy đấy: Cho dù trong lòng tôi có nghĩ thế nào thì trên thực tế và trên hình thức thì tôi đã là vợ của Trần Quốc Quân rồi.

Tất nhiên là tôi đã không thể biết trước được rằng để giải quyết vấn đề hôn ước trong chưa đầy 10

phút ấy mà tôi đã phải mất đến đến bốn năm trời. Và tất nhiên tôi càng không thể biết trước được rằng chỉ vì hai trang giấy mỏng ấy mà tôi đã phải trải qua bao sóng gió hãi hùng. Con người mà biết trước được tương lai thì tuyệt biết bao. Nhưng cuộc đời có bao giờ quay trở lại đâu. Lại một lần nữa tôi đã phải trả giá đắt cho sự vội vàng, hấp tấp của mình.

Bề ngoài và với mọi người thì tôi và Trần Quốc Quân vẫn chỉ là bạn bè. Chúng tôi nói với nhau rằng sẽ giữ kín không công bố chuyện hôn nhân này. Sau khi đưa giấy đăng ký kết hôn cho phòng nhân sự tôi lập tức lên đường đến xưởng Thượng Hải để đóng phim "Phù Dung Trấn".

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Trong việc điều động Trần Quốc Quân tôi quen biết Trương Mẫn Đường ở phòng nhân sự đài truyền hình Quảng Châu. Anh ấy đã coi việc của Trần Quốc Quân như là việc của chính bản thân.

Anh ấy làm việc vừa nhanh, vừa có kết quả. Thấy anh ấy là tôi có cảm tưởng như là Lôi Phong tái thế vậy.

Với sự giúp đỡ của "Lôi phong tái thế", hộ khẩu của Trần Quốc Quân đã được chuyển về Bắc Kinh một cách nhanh chóng, hơn nữa, Trần Quốc Quân lại còn được phân công về phòng đạo diễn của xưởng phim Bắc Kinh, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã ổn thoả.

Chương này đã có một dấu chấm. Chương mới bắt đầu được chuẩn bị.

Có điều đặc biệt là: vì chuyện điều động của Trần Quốc Quân mà tôi đã phải nhận lời đóng phim "Hong Lâu Mộng". Trải qua quá trình chúng tôi kết hôn, Trần Quốc Quân được phân công công tác như ý muốn, Trần Quốc Quân dựng được một bộ phim khác rồi chúng tôi bắt đầu ly hôn nhau thì bộ phim "Hong Lâu Mộng" mới được hoàn thành.

Cho tới tận bây giờ tôi vẫn không dám xem bộ phim ấy chỉ vì đằng sau những cảnh đẹp đẽ đó là từng trang, từng trang ký ức ghi lại sự hưng vong của cuộc hôn nhân lần thứ hai của tôi. Trong sự vui cười hay bực bội của Vương Hy Phượng có cả nỗi niềm của người diễn.

18. VÌ TIỀN MÀ BÔN TẮU - VÌ TIỀN MÀ BUỒN RẦU

Đã có một thời gian tôi phát buồn vì không biết làm gì cho hết tiền. Giống như là Hoa Tử tự nhiên lại đào được vàng, không biết phải dùng số vàng đó vào việc gì.

Vô tuyến màu, tủ lạnh tôi đã có đủ. Trong nền kinh tế còn chưa phát triển của Trung Quốc lúc bấy giờ thì ngoài chuyện ăn ra chưa có việc gì để có thể tiêu tiền được cả.

Cũng đã từng có một thời, do phải đóng phim hoặc là người chủ trì một chương trình ca nhạc mà tôi đã đi nước ngoài liên tục, trong thời gian ở nước ngoài tôi đã được hoa kiều ở các nước đó tiếp đón rất nhiệt tình. Họ đã tặng tôi tất cả những gì mà tôi muốn. Có nhiều người trả tiền cho tôi khi tôi đi mua đồ.

Mỗi lần đi tôi đều mua quần áo nhiều đến mức không thể mang nổi nữa thì thôi, mua đồ trang sức, tôi còn mua rất nhiều thứ khác để tặng bạn bè. Một lần đi diễn cùng đoàn ca múa Phương Đông, tôi đã tặng cho mỗi một nữ diễn viên một bộ quần áo rất đẹp.

Dần dần tôi bắt đầu xa hoa. Đến cả quần áo lót, tất ngắn, tất dài, dây đeo chìa khoá, bút viết tôi đều dùng loại nổi tiếng. Mỗi lần ra nước ngoài tôi đều mua sắm một cách điên cuồng, đến lúc có một lần từ Hồng Kông về qua hải quan, vì va li quá nhiều mà lại không có đủ người để giúp tôi mang vác nên tôi đành phải vứt bỏ lại ít.

Tôi giống như một người nghèo khó cùng cực bỗng nhiên gặp được núi vàng bạc, mở hết các túi ra, cố sức mà nhét vào. Mãi cho tới một hôm, theo như thường lệ, tôi mua không biết bao nhiêu là đồ và ngồi bên đường đợi xe. Nhìn đồng túi xách chất đống lên nhau cao như một cái gò, tự nhiên tôi lại cảm thấy vô vị nhạt nhẽo, trong lòng tự nhiên lại trống rỗng. Ngay lúc đó tôi đã tỉnh ngộ ra rằng cái mà tôi thật sự cần thì tiền bạc cũng không thể mua được. Cuộc sống vật chất thực ra đáp ứng được rất dễ dàng, cũng giống như một món ăn ngon mà cứ ăn mãi thì cũng phát sợ. Trên thế gian này, phàm những gì dùng tiền mà mua được thì đó đều là những đồ rẻ rúng. Tích tắc đó đã trở thành bước ngoặt trong cuộc sống và công việc của tôi sau này. Mỗi khi đứng trước giờ phút quyết định về tiền tài và ham muốn tôi đều nghĩ đến cái lần đó, nó nhắc nhở tôi phải suy nghĩ cho thấu đáo, xem cái gì mới chính là thứ quý giá nhất và quan trọng nhất.

Vậy thì cái quý giá nhất, quan trọng nhất là cái gì? Nghĩ lại con đường khó khăn vất vả đã đi qua, nghĩ về những phong ba bão táp đã trải qua, càng ngày tôi càng thấy rằng những gì hôm nay tôi có được thật không dễ dàng chút nào, tôi nhận ra rằng thiên hạ còn nhiều người tài giỏi hơn tôi nhiều nhưng không có cơ hội để phát huy nên vẫn lặng lẽ sống rồi sẽ lặng lẽ ra đi.

Thực ra tôi chỉ là một người may mắn, ngẫu nhiên.

Trong một thời gian dài, ngày nào tôi cũng suy nghĩ về vấn đề này. Sau đó tôi tự thấy mình phải biết ơn cuộc đời. Tôi cảm ơn từng giây phút của cuộc sống, tôi yêu mến tất cả mọi thứ quanh mình. Tôi bắt đầu có sự chuyển biến, thực hiện tín điều "cho dù thiên hạ có phụ ta nhưng ta không được phép phụ thiên hạ".

Tôi đã đến nhiều nơi trên thế giới, cũng đã tới thăm nhiều kỳ quan, đã từng được ăn nhiều cao lương mỹ vị, được gặp rất nhiều người có quyền lực. Mỗi khi được hưởng những thứ đó tôi đều thấy tiếc là bố mẹ, bà ngoại và mọi người trong gia đình tôi không được ở bên tôi lúc này để cùng tôi hưởng những thứ vui đó.

Tôi muốn tất cả những gì mà tôi có được thì những người thân của tôi cũng phải được nhận.

Bây giờ, sau mười mấy năm trời có nhiều người hỏi tôi "nguyên nhân gì khiến cho chị được động cơ kiếm tiền kinh doanh? Chị đã bắt đầu như thế nào?"

Nói ra thì dài dòng quá. Truy tìm nguồn căn gốc rễ thì ý thức kiếm tiền đầu tiên của tôi là do tình cảm sâu nặng của tôi đối với bố mẹ và mọi người trong gia đình tôi.

Trong khi làm bộ phim "Người tình vô tình", chúng tôi đã sửa lại kịch bản, làm rất nhiều phương án. Chúng tôi ở trong một biệt thự nhỏ trong một khu biệt thự bên bờ biển. Hàng ngày ăn tôi xong ra ngoài đi dạo, ngắm những ngôi nhà đẹp đẽ trong màn đêm mờ lung tự nhiên tôi nghĩ "đời này nhất định mình phải mua cho được một ngôi biệt thự để cho bà ngoại với bố mẹ đến ở mới được". Cứ mỗi khi nhìn thấy một ngôi biệt thự là tôi lại nói với mình câu đó, không biết tôi đã nói đến bao nhiêu lần rồi. Lúc đó cũng chỉ vì thuận mồm mà nói thế thôi chứ làm sao mà tôi lại làm được việc ấy. Nhưng những người tìm hiểu lịch sử của bản thân tôi sẽ phát hiện ra rằng rất nhiều những câu nói linh tinh của tôi vào những năm trước hầu hết sau này trở thành hiện thực.

Nói ví dụ, hồi học tiểu học tôi phải viết văn, nói rằng sau này lớn lên nhất định tôi phải là nổi tiếng để được mọi người vỗ tay và được tặng hoa tươi. Tôi đã bị thầy giáo lôi bài văn ấy ra phê phán trước cả lớp, nhưng vài năm sau đó tôi đã đỗ vào học viện âm nhạc, bắt đầu làm văn nghệ chuyên nghiệp. Ở trong học viện âm

nhạc, có rất nhiều bạn gái mất một mí đã đi mỹ viện để thành hai mí, hy vọng là sau này lên sân khấu sẽ xinh đẹp hơn, khi đó mặc dù một mắt của tôi là một mí, một mắt là hai mí nhưng tôi vẫn không định đi mỹ viện và tôi lại còn nói với mọi người là tôi sẽ làm diễn viên điện ảnh. Kết quả của câu nói này thì ai cũng đều biết, tôi đã trở thành diễn viên điện ảnh và thành tích cũng không phải là tồi.

Hồi đi lao động ở nông thôn mọi người hay trêu đùa tôi, khi mọi người đùa quá, tôi thường cảnh cáo họ "mọi người đừng có mà quá đáng với tôi. Nhất định sau này tôi sẽ là một người nổi tiếng trên cả nước, đến khi ấy thì mọi người có hối cũng không kịp đâu". Bây giờ đích thực tôi đã là một ngôi sao mà ai cũng đều biết rồi.

Như trên tôi đã viết, khi ở đoàn kịch nói quân khu, lúc đếm kịch bản tôi có nói nếu như cũng được đếm tiền nhiều như thế này thì tốt biết bao. Không đến 10 năm sau, tôi đếm tiền còn mệt hơn nhiều so với so với hồi đó đếm kịch bản.

Tôi cũng đã từng nói một câu "Tôi là một nữ diễn viên giỏi nhất Trung Quốc", câu nói đó đã gây nên chuyện tranh cãi, nhưng chỉ mấy năm sau đó thôi người ta đã gọi tôi là "Nữ hoàng của điện ảnh Trung Quốc", hơn nữa, trong mấy năm đó có hàng mấy chục

lần thăm dò ý kiến trong nhân dân về "nữ diễn viên được yêu mến nhất", thì tôi luôn luôn dẫn đầu với số phiếu tuyệt đối.

Lần này tôi đã nói vài câu về chuyện ngôi biệt thự ở Thâm Quyến, sau đó một năm rưỡi và cho tới tận bây giờ, ngôi biệt thự đẹp nhất, gần bờ biển nhất đã trở thành nhà của tôi.

Tôi đã vay tiền để mua nó, nhưng tôi đã hơi muộn một chút. Khi tôi nói câu nói đó, giá của ngôi biệt thự ấy chỉ 60 vạn đô la Hồng Kông nhưng khi tôi mua thì giá của nó đã lên tới 150 vạn. Nhưng tôi không có cách nào khác, khi mà nó giá 60 vạn thì không có ai cho tôi vay tiền cả.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Cho mãi đến bây giờ tôi vẫn lấy làm ngạc nhiên vì lúc đó sao tôi lại to gan đến như vậy - 150 vạn đồng! Đúng là một con số khổng lồ - Tất cả số tiền tích cóp được chỉ đủ để cho tôi làm thủ tục sang tên và trang trí lặt vặt. Cũng có thể là vì quá yêu mến mọi người trong nhà? Cũng có thể là vì bốc đồng? Cũng có thể là ... Cho dù có là vì sao đi nữa thì có một điều có thể khẳng định chắc chắn được là vì mua ngôi nhà này mà tôi đã nợ như chúa Chổm.

Tôi chưa hề có kinh nghiệm mua nhà. Đầu tiên tôi hoàn toàn không nghĩ rằng sửa chữa nhà lại tốn

nhiều tiền đến như vậy. Tôi cứ nghĩ rằng mua được ngôi nhà là xong chuyện, chỉ cần mở cửa ra là vào đó ở được. Ai mà biết rằng tôi đã sai. Tiền quản lý, tiền tu sửa vườn hoa, tiền lương người làm vườn, tiền điều hoà, tiền bảo vệ, tiền lắp đặt điện thoại... đến cả tiền điện thoại, tiền nước máy cũng đều áp dụng tiêu chuẩn Hồng Kông, tất cả mọi thứ đều cao hơn giá của Trung Quốc lục địa. Mà tất cả đều phải thanh toán hết bằng tiền Hồng Kông. Tôi đào đầu ra ngân ấy tiền cơ chứ.

Từ khi chui từ trong bụng mẹ ra cho tới nay tôi chưa bao giờ phải lo lắng về chuyện tiền nong đến như vậy. Mặc dù đã nhiều lần bị nghèo xác xơ nhưng tôi không phải nợ nần ai hết, còn bây giờ tôi lại đang bị nợ chồng chất, mặc dù người ban cho tôi mượn tiền không đòi hỏi tôi phải trả lại nhưng tôi nhất định phải trả lại tiền cho anh ấy. Dùng tiền của người khác tôi thấy không thoải mái chút nào, cái mà tôi không trả được đó chính là món nợ tình người. Hơn nữa, thế giới này chẳng có chuyện gì là tự nhiên cả.

Vậy là tôi bắt đầu "chạy mánh" khắp cả nước.

Bất kể là "mánh to", "mánh nhỏ", bất kể là thành thị hay nông thôn, mùa đông hay mùa hè, cứ có thời gian là tôi lại chạy đi "làm ăn". Nhiều tiền cũng kiếm mà ít tiền cũng phải có mà kiếm, được đồng nào là tôi

lại tích ngay lại, sau đó lại nghĩ cách để đổi lấy ngoại tệ.

Trong thời gian này, việc làm phim "Người tình vô tình" đã làm tôi mất đứt đi một năm trời. Trong một năm đó tôi không thu được một đồng nào, tôi đã không trả một đồng lương nào cho bản thân.

"Chạy mách" là con đường duy nhất để tôi kiếm tiền. Tôi đã phải lên núi xuống biển, dầm sương dãi nắng, ném đủ mùi gian khó, mỗi một đồng tiền kiếm được đều thấm đẫm máu và mồ hôi.

Ban ngày chúng tôi biểu diễn suốt cả ngày, tối đến thì lên xe đi, có khi xe tới nơi thì khán giả đã ngồi chật rạp, chúng tôi lại phải vội chạy lên sân khấu mà biểu diễn.

Chúng tôi đã từng biểu diễn trên tất cả các loại sân khấu. Vì đông người và chật chội nên người xem thường đứng vây kín xung quanh sân khấu, tỳ cả cằm lên sân khấu và xem chúng tôi biểu diễn, mỗi lần biểu diễn nhảy múa thì đều phải chú ý, lùi sau quá một bước là dẫm phải ban nhạc, tiến quá một bước là đá phải mặt người xem.

Ngày hè nóng nực, trong rạp nóng bức không một tý gió, lên sân khấu biểu diễn xong thì quần áo chúng tôi ướt đầm đến mức có thể vắt được ra nước. Ngồi trước

quạt để quạt thốc vào người một lúc mới chịu miễn cưỡng mà lên diễn tiếp cảnh sau. Mồ hôi rơi vào mắt vào mũi khiến tôi không mở được mắt, không hát lên được nữa, đầu tóc mắt mũi ướt sũng như là vừa được vớt ở dưới sông lên. Sau mỗi lần diễn như thế tôi cứ như là bị một trận ốm nặng, về đến Bắc Kinh, ít nhất tôi cũng phải ngủ vài một tuần lễ mới thấy hồi phục.

Biểu diễn vất vả như thế nhưng hầu bao của các diễn viên sẽ ngày một đầy thêm, ai cũng thích. Chỉ có tôi, càng đếm tiền mà tôi lại càng phát buồn. Số tiền này để duy trì cuộc sống hàng ngày thì cũng ổn, nhưng chưa nói gì đến chuyện nợ nần mà chỉ riêng chuyện chăm sóc ngôi nhà ở Thâm Quyển thôi thì nó chỉ là muối bỏ bể. Nghe đâu nhà nước cũng đã công bố pháp lệnh về thuế, thuế thu nhập cá nhân cao nhất có thể lên tới 60% tổng số thu nhập. Đang điều tra thuế "chạy mách" của diễn viên, nếu như tiền này cũng phải trả nộp thuế thì không biết là sẽ thế nào. ◆

Suốt ngày tôi nhẩn nhá khổ sở, thấp thỏm không yên. Trốn được hoà thượng nhưng làm sao mà trốn được miếu, bỗng nhiên một hôm tôi nhận được điện thoại của "trùm mách", anh ấy chỉ nói là thuế vụ đã tìm tới anh ấy, sau đấy cúp điện thoại và 40 phút sau anh ấy đã có mặt ở nhà tôi. Anh ấy nói tiếp rằng cục thuế đã điều tra rất cặn kẽ toàn bộ tình hình của bọn tôi, các diễn viên

khác đều đã nộp tiền, bây giờ chỉ còn lại mỗi một mình tôi. Tôi hỏi anh ấy có thể không nộp hay nộp ít có được không? Anh ấy bảo như thế sao được, người khác không nộp cũng còn có thể được, nhưng cô thì ai cũng biết đến thì làm sao có thể thoát được. Nghe nói ai không nộp có thể bị vào tù, chúng ta đừng có dại mà làm thế. Tôi nghe vậy không nói một lời nào, đi vào nhà và lúi tiển ra đếm. Nộp tiền cho họ khác nào giao tim giao gan của tôi vậy, đau xót vô cùng. Sau khi anh ấy ra về, tôi đầm ngực giậm chân muốn phát điên, cây muốn ngay mà gió chẳng dừng, tôi ý thức được rằng cuộc sống sau này sẽ ngày càng khó khăn hơn, cứ thế này thì làm sao mà sống được đây?

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Ngôi biệt thự ở Thâm Quyến vẫn để trống ở đó. Tôi không dám để cho mọi người trong nhà đến đó ở. Có lẽ tôi đi tìm chủ ngôi nhà của tôi để nói khó thì có thể ông ấy cho tôi một điều kiện ưu đãi nào đó, nhưng cho dù có ưu đãi đi nữa thì tôi cũng vẫn không gánh nổi gánh nặng đó. Lần này vừa phải nộp thuế vừa phải trả tiền thì tôi trắng tay. Đã bao lần tôi phải trắng tay rồi?

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ còn cách "chạy mảnh", "chạy mảnh" một cách điên cuồng. Nhưng tôi lại còn phải đóng phim "Phù Dung trấn" và "Hong Lâu Mộng" nữa. Ngôi biệt thự ở Thâm Quyến kia đã trở thành

gánh nặng cho tôi. Giống như một con ốc sên nặng nề, tôi công ngôi nhà của mình trên lưng đến làm phim "Phù Dung trấn".

Lúc này tôi lại nhận được thông báo, cấp trên đã đồng ý cho tôi đi Mỹ để tổ chức cuộc "giới thiệu điện ảnh của cá nhân Lưu Hiểu Khánh".

Tôi biết rằng bên Mỹ người ta vẫn muốn mời tôi qua đó để giới thiệu phim của cá nhân tôi, chỉ vì thấy không có hy vọng gì nên tôi cũng không cố gắng chạy thủ tục, cho dù tôi chưa hề sang Mỹ và cũng muốn được sang đấy một lần. Nhưng có rất nhiều chuyện trên đời vẫn như thế, "có lòng trông hoa hoa không lớn, vô tình cắm liễu liễu lại xanh", không ngờ sau một thời gian dài như vậy mà việc đi Mỹ của tôi lại được chấp thuận.

Đã cho phép thì tôi sẽ đi. Hãy cứ tạm gác chuyện ngôi nhà đẹp đẻ của tôi sang một bên - đoàn làm phim "Phù Dung trấn" đã đi xâm nhập thực tế ở Hồ Nam, chờ tôi về sẽ quay tiếp.

Vội vội vàng vàng trở về Bắc Kinh, vội vội vàng vàng thu xếp hành trang, vội vội vàng vàng lên máy bay, tôi đã sang đến Mỹ như vậy đấy.

19. CUỘC TRIỂN LÃM ĐIỆN ẢNH ĐÁNG THƯƠNG Ở NƯỚC MỸ

Ồi, nước Mỹ, nơi mà có không biết bao nhiêu người Trung Quốc mơ tưởng tới. Chốn vui thú của những nhà mạo hiểm, thiên đường của những kẻ thích tiêu tiền.

Dại biểu cho nền điện ảnh của một đất nước phương Đông rộng lớn và thần bí đã đến đây, chắc chắn là các người phải đón tiếp cô ấy cho long trọng chứ?

Tôi trang điểm lại cẩn thận và xuống máy bay. Sao kỳ lạ thế này, ngoài sân bay chẳng thấy người quay phim chụp ảnh, cũng chẳng thấy bóng dáng một phóng viên nào cả, đến cả nghi thức đón tiếp cũng không có, phía xa chỉ thấy lác đác vài hoa kiều mũ áo tề chỉnh đứng ở đó. Có lẽ là họ đến đón tôi?

Một cô bé tách ra khỏi đám tiến lại phía tôi và tặng tôi một bó hoa tươi. Đúng như tôi đã đoán đây chính là những người đi đón tôi.

Cố che giấu nỗi thất vọng, tôi bước lên xe. Ô tô đưa tôi về lãnh sự quán Trung Quốc ở San Francisco sạch sẽ gọn gàng và yên tĩnh.

Từ khi tới nước Mỹ tôi luôn cảm thấy lạnh lẽo , cùng có thể là vì không quen, tôi tự nghĩ như vậy.

Buổi trưa, đến một hiệu ăn nhỏ của Trung Quốc để ăn cơm tôi mới hiểu rõ được tình hình. Hoá ra người mời tôi sang đây không phải là Bộ Văn hoá của Mỹ hay một tổ chức đoàn thể Hoa kiều nào đó như tôi vẫn tưởng mà là do ông Lâm, chủ một cửa hiệu tạp hoá.

Ông Lâm là người Trung Quốc đại lục. Ông ấy đã xem những bộ phim tôi đóng nên coi tôi như thần tượng và hết sức tôn sùng tôi, ông ấy đã nhiều lần mời tôi thông qua Bộ Văn hoá Trung Quốc và ông ấy đã phải dùng rất nhiều cách để cuối cùng hôm nay tôi đã đến cự Kim Sơn này.

Tôi cũng được biết nhật trình sơ lược. Trong cuộc triển lãm điện ảnh này, Bộ Văn hoá Trung Quốc chỉ cho tôi mang theo mấy bộ phim " Bắc Quốc Hồng Dật", "Mạng lưới bí mật" "Pho tượng phật thần bí", "Bông hoa nhỏ". Các tác phẩm khác của tôi như "Lửa đối Viên Minh Viên", "Buông rèm chấp chính", "Đồng hàng rộng lớn", "Người tình vô tình" thì đều không được phép mang đi.

Mặc dù là triển lãm điện ảnh cá nhân nhưng nhưng tác phẩm mang đi để chiếu đều không phải là những tác phẩm tiêu biểu của tôi, người Mỹ và Hoa

kiểu xem liệu có hiểu không ? Có thích không ? Tôi mang trong lòng bao nỗi nghi ngờ.

Từ sau khi nước Trung Quốc mới được thành lập đến nay, Mỹ vẫn là kẻ thù số một của chúng tôi . Mặc dù sau này, quan hệ Trung Mỹ đã có nhiều cải thiện nhưng sự giao lưu văn hoá giữa Trung Quốc, đặc biệt là Trung Quốc lục địa vẫn chưa hề được triển khai. Lần này làm một cuộc triển lãm điện ảnh cá nhân ở Mỹ, tôi đã là một diễn viên đầu tiên của Trung Quốc đại lục dám làm như vậy.

Mặc dù bầu không khí có phần lạnh nhạt nhưng tôi vẫn tự nhủ rằng đó là lẽ thường tình. Có điều, những bộ phim mà tôi được phép mang đi đã không gây được tác dụng như tôi nghĩ, bất giác tôi buột một tiếng thở dài. Các bộ phim của tôi được chiếu tại một rạp chiếu phim nhỏ ở San Francisco, mỗi ngày chiếu hai, ba lượt. Trước mỗi buổi chiếu tôi đều phải lên sân khấu để gặp gỡ với khán giả. Tôi cố che dấu nỗi khó chịu. Mặc dù ở Trung Quốc cũng có chuyện gặp gỡ với khán giả trước buổi chiếu nhưng chỉ phải một lần thôi, còn ở đây thì mỗi một lần chiếu là một lần lên. Như vậy có phải là tôi đã bị hạ giá không ? Thấy vẻ mặt khó chịu của tôi, trợ lý của ông Lâm đành phải nói thật, bởi vì thực ra vé xem bán không được cho lắm nên chỉ còn cách tôi phải chịu vất vả một chút thôi.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải đồng ý, nếu không thì biết làm thế nào được.

Triển lãm điện ảnh đã được định là sẽ chính thức khai mạc sau lễ cắt băng vào sáng sớm ngày hôm sau.

Trời còn rất sớm tôi đã dậy để trang điểm. Từ Bắc Kinh xa xôi ngàn dặm đến nước Mỹ này có thành công hay không là quyết định bởi ngày hôm nay đây.

Cô Đặng Minh Minh, một người bạn Hồng Kông của tôi đã tới SanFranxi sco, cô ấy là một chuyên gia trang điểm nổi tiếng. Không chỉ mang đến cho tôi cả đồng quần áo mà cô ấy còn mang theo cả thợ hoá trang nữa.

Chúng tôi phải làm một loạt các việc: rửa mặt, xoa kem, đánh lớp nền, phủ phấn, vẽ lông mày, tô mắt, môi, má hồng, vuốt lông mi, lại còn gội đầu, sấy tóc, làm đầu, định hình, trang điểm cho tóc, đeo đồ trang sức, thử trang phục, thay rồi lại mặc trang phục, đi giày....

Vừa để mặc cho họ làm mọi việc tôi vừa nghĩ không biết ông Lâm có cho thuê bảo vệ đến không đây? Nếu người quá đông, nhờ có gì nguy hiểm thì làm sao? Nghe nói là sẽ cắt băng khánh thành ở ngay trên đường phố, như thế thì cũng còn tạm được. Ở Trung Quốc đừng có nói là trên đường phố lớn mà ngay trong rạp chiếu phim chỉ có chưa đầy năm mươi người là cũng được rồi.

Tôi chọn một bộ váy dạ hội màu hồng đính kim tuyến lấp lánh, tôi phải ăn mặc cho nổi bật như vậy thì mới dễ dàng trội lên giữa biển người chứ. Nhưng bộ váy này lại có phần hơi chật, sợ rằng lúc rút khỏi sân khấu tôi sẽ không đi nhanh được. Tôi mặc thử váy vào rồi đi đi lại lại thử vài bước, thấy cũng tạm ổn. Đúng rồi, lúc kết thúc đi vào hậu trường tôi phải nhấc váy lên một chút mà đi, lúc ấy mọi người sẽ vây chặt lấy tôi và sẽ không nhìn thấy động tác nhấc váy ấy đâu mà lo.

Đang suy nghĩ lung tung thì có người gọi tôi giục nhanh lên một chút, mọi người đã chờ lâu lắm rồi. "Nhanh lên, nhanh lên nào!", tôi giục mọi người rồi rít còn mình thì vội vội vàng vàng đứng dậy đi. Trang điểm mãi gần bốn tiếng đồng hồ mà vẫn chưa xong, không khéo lại đến muộn thì mất công toi. Tôi vừa xách giầy vừa đi, thợ hoá trang và thợ trang phục chạy theo sau để làm nốt những động tác cuối cùng. Cả đám người chúng tôi cuối cùng cũng đã đến nơi.

Cất băng khánh thành ở chỗ này sao ? Bước chậm lại, tôi nhìn mọi người. có lẽ là đúng rồi. Ở đây chỉ có một dải lụa hồng và khoảng một chục người vây quanh, họ đều là những người mà tôi đã gặp. Hình như là chẳng có một phóng viên nào hết cả. Có mấy người cầm máy ảnh nhưng đều là trợ lý và người thân của ông Lâm.

Hoá ra nghi lễ được diễn ra ở trước cửa một rạp chiếu phim. Tôi bước tới đó, mặt quay ra đường phố. Tám biểu ngữ lớn "Triển lãm điện ảnh của Lưu Hiểu Khánh - Nữ hoàng điện ảnh Trung Quốc" ở đằng sau tôi đã trở thành một sự so sánh đối lập với số người tham dự lễ cắt băng khai mạc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trên đường phố chẳng có bóng người nào qua lại. Thỉnh thoảng cũng có một, hai người đi bộ qua nhưng họ cũng chẳng thèm liếc mắt về phía chúng tôi.

Sau lời tuyên bố ngắn gọn, tôi, Trần Sung, Trần Diệp cắt băng. Cầm lấy kéo và cắt một nhát, một giây đồng hồ đã kết thúc mọi công việc bận rộn, mất công suốt cả một buổi sáng.

Tiếp sau đó là chiếu phim của tôi. Chúng tôi lên sân khấu để gặp mặt với khán giả. Người chủ trì, các khách tới chúc mừng và mấy diễn viên chúng tôi thay nhau phát biểu. Phòng chiếu phim nhỏ đến mức không thể nhỏ thêm được nữa. Ngồi ở phía dưới đều là những người lúc này đã tham gia nghi lễ. Cho dù là phòng chiếu không hề lớn nhưng vẫn còn khá nhiều chỗ trống. Tôi không thể giấu được nét mặt buồn rầu.

Sau khi tôi ở sân khấu xuống thì bắt đầu chiếu phim. Chúng tôi ngồi ở phòng nghỉ chờ đến buổi chiếu tiếp theo. Tôi không dám hình dung đến cảnh tượng ở trong phòng chiếu khi chiếu phim, càng

không dám hỏi mọi người xung quanh về cảm nghĩ của họ khi xem phim.

Vất vả lắm tôi mới chịu đựng được đến khi đợt chiếu thứ nhất kết thúc. Tôi phải cố gắng lắm để bước lên sân khấu lần thứ hai. Vẫn như cũ, tôi bước đi đầu tiên, Trần Sung, Trần Diệp đi sau tôi rồi đến người chủ trì và các thành viên khác thành một hàng dài. Nhìn xuống phía dưới, không tin vào mắt mình, tôi chẳng nhìn thấy một ai cả. Định thần lại và nghĩ kỹ tôi mới thấy hình như là có ba đến năm người gì đó ngồi túm lại ở một chỗ. Trên sân khấu tôi cảm thấy như không đứng vững được nữa. Nhìn sang hai bên tôi thấy Trần Sung và Trần Diệp vẫn bình tĩnh như không. Có thể không phải là chiếu phim của các cô ấy, hay cũng có thể là các cô ấy đã quen với những cảnh như thế này rồi?

Chúng tôi phải thay nhau mà phát biểu như đã định, giống như đang diễn một vở kịch ngắn cho vài ba người xem.

Tôi bắt đầu từ chối không chịu lên sân khấu, nhưng quảng cáo đã đăng rõ là chúng tôi sẽ lên sân khấu gặp mặt cùng khán giả, chưa biết chừng vài ba người đến rạp cũng chỉ vì muốn gặp mặt chúng tôi mà thôi. Hơn nữa, người chủ trì cũng phải tiêu tốn khá nhiều tiền vào đấy. Cho dù là tôi đã ở trong lãnh sự quán Trung Quốc, có thể tiết kiệm được một khoản tiền

kha khá nhưng ông ấy vẫn phải chi phí không ít. Thế là ông Lâm đề nghị tổ chức một buổi ca nhạc ở "Thành phố Trung Quốc", nơi mà người Trung Quốc và người Đài Loan sống khá tập trung.

Chỉ còn cách như vậy thôi nếu không thì không thể có tiền mà mua vé máy bay về Bắc Kinh được.

Đã định như thế thì phải làm cho nhanh, nhưng trước khi tới đây tôi không hề có một tí gì gọi là chuẩn bị cho một buổi biểu diễn ca nhạc cả. Thôi thì sự thể đã đến thế rồi đành phải nhắm mắt đưa chân thôi vậy.

Tôi bắt đầu viết nhạc. Bản lĩnh của tôi khi "chạy mánh" nay đã được dịp thể hiện trên đất Mỹ.

Tiếp sau đó là phải phối nhạc. Dân nhạc là của Đài Loan. Phối nhạc được mấy lần nhưng vẫn cứ không khớp được với nhau, cổ họng tôi đã khản đặc cả lại. Cuối cùng thì dân nhạc đã không chịu thêm được nữa và đã dừng hết cả lại. Tôi hỏi họ là vì sao? Họ nói là không thể đàn được vì phức tạp quá. Tôi nói là điệu này rất đơn giản. Họ nói là họ không biết chơi nhạc của đại lục, gam pha thì khó quá.

Như có một dòng máu nóng bốc lên đầu, tôi nói "Để tôi đàn cho các anh xem". Bỏ ca khúc xuống, tôi dựng giá nhạc lên và chơi từ đầu đến cuối một cách trôi chảy các gam khó cho họ nghe vài lượt, sau đó lại tới

bên đàn trống, cầm dùi trống và chơi cho một hồi. Tất cả mọi người ở đó đều im phăng phắc, không ai thốt ra được lời nào, họ đã tâm phục khẩu phục.

Họ đâu có biết rằng tôi vốn là một học sinh giỏi của học viện âm nhạc. Chơi dương cầm là ngành học chính của tôi nhưng ngoài ra tôi còn biết sử dụng nhiều loại nhạc cụ khác, tôi là người nổi nhất trong trường, là niềm tự hào của trường, ba cái điệu ca khúc vật này thì đã là cái gì.

Vứt bỏ dùi trống, bước khỏi sân khấu, tôi ra lệnh cho họ cứ thế mà đàn.

Không ai có thể nghĩ rằng một diễn viên điện ảnh lại có thể giỏi lắm nghề được như vậy. Tôi có thể hát, có thể độc tấu dương cầm, lại còn có thể múa đơn được nữa. Nói thật là tôi còn chơi đàn hay hơn cả bọn họ.

Có một chị phóng viên đã xem suốt quá trình từ khi chúng tôi bắt đầu tập luyện đã hỏi tôi một cách rất khâm phục: "Thưa cô, phải chăng ở Trung Quốc, các diễn viên điện ảnh tài năng toàn vẹn như cô chỉ có cô là một thôi". Tôi nói với chị ấy "không, có nhiều lắm, quơ một tay thì được cả đám."

Chị phóng viên suy nghĩ một hồi rồi có vẻ như tin lời nói của tôi.

Buổi biểu diễn ca nhạc của tôi được gấp gáp chuẩn bị và được giới thiệu một cách hết sức long trọng. Kết quả là nó đã được diễn ra trong một nhà hàng. Xung quanh đều là bàn ăn, ở giữa có một sân khấu tròn nhỏ. Khách vừa ăn vừa xem tôi nhảy múa và nghe tôi hát, có vẻ giống như trong hộp đêm vậy. Nhưng tôi tới nước Mỹ đã được vài ngày chứ không phải là vừa mới hôm qua hôm kia mà phải ngạc nhiên trước mọi thứ. Tôi nhắm mắt lại và hình dung ở dưới kia là một biển khán giả đang chen chúc nhau ở Trung Quốc và thế là tôi bắt đầu hát.

Sau khi tôi hát xong, tiếng vỗ tay khen ngợi mãi không dứt. Bề ngoài tôi cũng phải giả vờ gạt đầu, cười mỉm nhưng trong lòng lại nghĩ rằng như vậy có nghĩa lý gì đâu, có dịp thì mời các vị đến Trung Quốc mà xem, như thế mới bổ công chứ. Vì ở đây điện ảnh không có sức hấp dẫn nên tôi phải làm mấy cái vụ lẻ tẻ để lấy chỗ nọ bù vào chỗ kia mà thôi.

Trong khi ăn cơm, tôi đã cãi nhau với người khác. Đúng ra phải nói là biện luận, không phải là tranh luận mới đúng. Nguyên nhân là vì tôi cứ nghe thấy có người là Trung Quốc đại học không tới. Tự ngầm nghĩ thì tôi thấy cũng có nhiều chỗ không phải là họ nói không có lý, ví dụ như việc họ nói về "cách mạng đại văn hoá", ở trong nước tôi còn ca cẩm gấp vạn lần người

ta ấy chứ. Nhưng ở đây thì không được, họ không được phép nói. Hề mà họ nói xấu đến Trung Quốc là tôi lập tức nhảy dựng lên mà cãi nhau với họ và cho tới lúc thắng mới ngưng. Người Đài Loan, người Hồng Kông, Hoa kiều ở Mỹ đều nói sau lưng tôi là tôi được đảng cộng sản cử đi làm công tác tuyên truyền. Họ không biết rằng khi đó ở trong nước tôi đang bị phê bình, bị phê phán là "phần tử trống rỗng", để được sự phê chuẩn sang Mỹ lần này của tôi thật không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Sau đó chúng tôi đi Lot Angeles . Lại vẫn như cũ. Lên sân khấu gặp mặt khán giả ở trong rạp chiếu phim vẫn chẳng có mấy người thưởng thức. Người trên sân khấu còn đông hơn cả người ở dưới Rút kinh nghiệm ở San Franxiscô, ở Lot Angeles người ta đã tổ chức một buổi ca nhạc lớn mang tên "đêm Lưu Hiểu Khánh".

Vé vẫn bán rất vất vả. Buổi biểu diễn được tổ chức rất đàng hoàng ở một kịch viện lớn chứ không phải là ở hàng ăn như ở Cự Kim Sơn. Để hoà vốn nên vé bán cũng không rẻ. Để bán được vé, người chủ trì đã yêu cầu tôi đi với ông ấy tới toà soạn báo để giới thiệu về buổi ca nhạc.

Nghĩ lại khi ở trong nước tôi luôn luôn có thái độ ngạo mạn, không đếm xỉa gì đến các phóng viên, vậy mà bây giờ ở đây đích thân mình lại phải đi nhờ

người ta tuyên truyền giúp cho, thật đúng là lên voi xuống chó.

Cất sự sĩ diện vào đáy túi, tôi và ông chủ trì đi huênh hoang quảng cáo khắp mọi nơi, giống như một con gà trống vung về không biết làm dáng. Mặt tôi lúc này đã dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành, những việc gì cần làm tôi cũng đã rao bán hết cả rồi.

Hôm khai mạc biểu diễn, tôi không dám nhìn xuống phía dưới khán giả. Nghe người ta nói rằng không còn một ghế trống nào trong rạp cả. Cũng có thể đó toàn là vé biểu, tôi nghĩ.

Đứng trên sân khấu tôi vẫn cứ hồi hộp, tim đập loạn xạ, nghĩ tới kinh nghiệm hàng ngàn lần đi "chạy mánh" ở trong nước mà tôi vẫn thấy lo lắng, tự tôi cũng không lý giải được.

Mây mù do khí các bon nic tạo ra đang tràn lan vây quanh bộ lễ phục dạ hội đẹp đẽ của tôi, tự nhiên trong lòng tôi dấy lên một tình cảm rất trang nghiêm. Tôi bỗng ý thức được rằng, khi tấm màn nhung mở ra, xuất hiện trước mắt mọi người không phải là Lưu Hiểu Khánh quen tự do vô tổ chức như ngày thường ở trong nước mà là một đại diện của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa. Cho dù tôi có muốn hay không, có đúng là thế hay không nhưng hôm nay đối với họ tôi chính là

Đại lục , tôi chính là Trung Quốc mới. Lúc này tôi cảm thấy một cách rõ ràng rằng Vạn Lý Trường Thành ở đằng sau tôi, một tỷ một người Trung Quốc đứng ở sau tôi, tôi không hề cô đơn.

Buổi biểu diễn đã thành công hơn nhiều so với sự tưởng tượng của tôi. Các phóng viên chen chúc nhau để được tới gần tôi đặt câu hỏi. Diễn viên điện ảnh tới từ Trung Quốc đại lục đã khiến cho họ hiếu kỳ. Không ngờ bản lĩnh "chạy mảnh" ở Trung Quốc của tôi tới giờ lại phát huy được hiệu quả đến như vậy. Tôi đối đáp trôi chảy với các phóng viên, tôi nói về Bắc Kinh xa xôi với một tình cảm vô cùng thân thiết. Lúc đó tôi nhớ Trung Quốc biết bao, tự tôi cũng cảm thấy như mình là một tuyên truyền viên do Đảng Cộng Sản cử tới .

Ở San Franxiscô, Lot Angeles có nhiều người hỏi tôi có muốn ở lại nước Mỹ không. Có thể họ nghĩ rằng tôi sẽ đưa ra mức lương rất cao nhưng tôi đã trả lời "Không. Nghệ thuật của tôi là ở Trung Quốc. Rời xa mảnh đất Trung Quốc thì tôi sẽ chẳng đáng giá một đồng xu". Tôi thực sự cũng chẳng hiểu là vì sao mà mình càng nói lại càng giống như hô khẩu hiệu vậy.

Những lời phát biểu đó của tôi ngay lập tức được đăng tải trên các báo ở trong nước và đã gây nên chấn động khá lớn. Sau khi về nước mọi người đều ca ngợi

không tiếc lời về những câu mà tôi đã nói đó, cho rằng tôi là một tấm gương về lòng yêu nước. Rất nhiều phóng viên đã hỏi tôi khi đó nghĩ gì, tôi có biết rằng vì những câu nói đó mà nhiều người đã thay đổi cách nhìn về tôi hay không ? Tôi nói rằng tôi không biết và cũng không muốn biết, yêu nước chỉ là tình cảm của riêng tôi, tôi không muốn dựa vào nó để mà đạt được cái gì.

Thực ra khi nói câu đó tôi chỉ hoàn toàn thuận tuý là sự phát ngôn cá nhân, hoàn toàn không hề nghĩ rằng nó sẽ được đăng trên báo chí. Mấy câu nói đó hoàn toàn không có chút gì gọi là xuất sắc, nó chỉ là suy nghĩ thực sự của tôi mà thôi.

Ở Trung Quốc ai cũng sẽ đều làm như tôi và có khi còn làm tốt hơn tôi nữa. Tôi nghĩ, nếu biết là những lời đó sẽ được đăng trên báo , gây nên tiếng vang lớn đến như vậy thì tôi còn có thể sắp xếp lại câu chữ cho nó hay hơn, hùng hồn hơn nữa kia.

Rất nhiều phóng viên đã yêu cầu tôi phải miêu tả lại cảnh tượng long trọng trong lễ triển lãm điện ảnh của tôi ở Mỹ. Tôi nói là không có gì để có thể gọi được là long trọng cả. Vậy thì nói về những thành công mà chị đã đạt được ở Mỹ? Tôi nói là không có thành công gì. Phim mang theo vừa ít là vừa là những phim không hay thì làm sao mà có thành công được.

Sau đó thì họ hỏi đến đêm biểu diễn ca nhạc. Tôi nói là cũng tạm tạm, đại khái là cũng có tý ty kết quả. Nhưng chẳng có ai tin lời tôi nói.

Theo như lời họ nói thì tôi quá khiêm tốn. Báo chí vẫn không ngớt đăng bài về những "biểu hiện tốt đẹp" của tôi và tiếng vang của tôi ở Mỹ, vân vân và vân vân...

Trong thời gian ở Mỹ, tôi có gặp một người bạn, chị ấy là một người được mến mộ ở Mỹ. Chị ấy nói là có thể giúp tôi giành được một giải thưởng. Tôi hỏi là giải thưởng gì và có thể có được dễ dàng như vậy sao? Chị ấy nói là cứ yên tâm. Chị ấy có thể làm được, có thể kiếm được cho tôi giải thưởng vì sự đóng góp xuất sắc cho sự giao lưu văn hoá, việc này giao cho chị ấy làm và tôi không phải bận tâm gì cả. Thế là trước khi trở về Trung Quốc tôi đã có trong tay cái phần thưởng đó. Chẳng có nghi lễ gì, cũng chẳng có ai tặng hoa. Việc này báo chí Trung Quốc cũng làm rầm rộ lên một hồi.

Nghe nói ở nước ngoài các loại phần thưởng rất nhiều. Tôi nghĩ, chỉ cần ai đó đi ra nước ngoài và muốn có được một giải thưởng nào đó thì đều có thể kiếm được dăm ba cái khác nhau.

Trên máy bay trở về Trung Quốc tôi mệt bã cả người, giống như một chiến binh vừa từ chiến trường trở về vậy.

Vừa mới xa rời được nỗi lo lắng ở nước ngoài thì sự buồn phiền lại trở lại trong lòng tôi.

Nghĩ tới chuyện nhà cửa, trách nhiệm của mình mà lòng tôi lại nặng trĩu như có một cục chì đè nặng trong lòng. Không muốn hàn huyên với người khác, chẳng muốn ký tên kỷ niệm cho ai, ngả gế ra, tôi nhắm mắt như đang ngủ. Trong óc tôi đang suy nghĩ tới một vấn đề trọng đại: Có nên theo lời khuyên của bạn bè tôi, thế chấp ngôi nhà đẹp đẽ của tôi để đi Hồng Kông mua nhà lược nhà không ?

Giá nhà ở Hồng Kông ngày càng lên cao, các bà giàu có ở Hồng Kông không có việc gì làm, mang tiền của nhà mình đi "lược nhà".

"Lược nhà" là gì? Phải mãi lâu tôi mới hiểu được ý nghĩa của từ đó. Để tập trung vốn, rất nhiều công ty nhà đất sau khi vẽ xong bản vẽ xây dựng đã bán ngay những ngôi nhà vẫn còn chưa được động thổ ấy, lúc này giá nhà thấp nhất. Như vậy gọi là "Lâu hoa" .

Theo sự phát triển xây dựng mới của nhà cửa còn có việc bán lâu hoa lần thứ 2, lâu hoa lần thứ 3, giá cả thì ngày càng tăng, cho đến khi ngôi nhà xây dựng xong có thể vào ở được thì nó đã không còn cái giá như lúc đầu nữa và nó cũng đã được bán hết toàn bộ, chắc chắn là không thể mua được nữa.

Các bà nhà giàu của Hồng Kông vì nhàn rỗi không có việc gì làm nên suốt ngày chỉ lo chuyện mua bán lâu hoa.

Với giá khá là rẻ mua một loạt Lâu hoa, khi giá lên cao thì bán đi, tiền lãi cũng đáng để ta phải thêm thưởng.

Rất nhiều những người bạn Hồng Kông của tôi đều kiếm được khá nhiều tiền nhờ "luộc nhà". Có nhiều Lâu hoa có giá người chờ mua phải xếp hàng lấy số chứ không phải dễ gì mà mua được đâu.

Có người bạn xui tôi đi mua Lâu hoa, tôi nói là không có tiền. Cô ấy nói là tôi đang có một ngôi nhà đấy còn gì? Tôi nói có nhà thì làm sao? Cô ấy nói tôi là đồ ngốc, mang nhà đi mà thế chấp ở Ngân hàng là có tiền chứ còn gì nữa.

Tôi không dám làm như vậy. Tôi nghĩ nếu mà đi "luộc nhà" thì chắc là tôi sẽ lại lỗ vốn mất, nợ cũ chưa trả hết lại chồng thêm nợ mới thì tôi chỉ còn nước là chết nữa thôi.

Tôi khác với các bạn tôi, tiền trong tay họ là của chính họ. Tôi không thể thua, không thể thua được.

Nhưng tôi biết kiếm tiền ở đâu ra bây giờ? Chưa nói đến chuyện trả nợ, bố mẹ tôi đến ngôi biệt thự đó

cung cần phải có tiền, tôi thì lại không thể đi cướp ngân hàng được.

Nhưng nghèo thì phải lo, nhất thiết là phải lo. Tôi suy nghĩ tỷ mỉ về chuyện mua Lâu hoa, lược nhà. Nếu như tôi cầm cố ngôi biệt thự của tôi cho Ngân hàng, vay được một số lớn tiền... Nếu tôi dùng số tiền này để mua một loạt Lâu hoa... Nếu tôi bán đi một số Lâu hoa trong số tôi đã mua và kiếm được một khoản tiền nào đó... Nếu như tôi dùng số tiền đó để trả món nợ mua nhà, còn một số Lâu hoa khác thì chờ nó lên giá... Nếu tôi lại bán tiếp số Lâu hoa đã lên giá đó nữa... Tôi có thể trả được tiền cho ngân hàng. Máu nóng trong người tôi bắt đầu bốc lên.

Hãy cứ bình tĩnh lại đã, tôi tự cảnh cáo mình. Chuyện này không thể xem thường được. Hãy cứ suy nghĩ lại cẩn thận đã. Nếu như tôi không vay được tiền... Nếu như số Lâu hoa mà tôi mua không bán đi được... Nếu đến hạn mà tôi không kiếm được tiền để nộp đợt hai thì sẽ bị công ty nhà đất tịch thu... Nếu giá bán không cao.... Nếu như bị lỗ vốn hết.... Tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Hãy dừng lại, con đường này không đi được rồi, phải tìm cách khác thôi.

Tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại mãi về chuyện nhà cửa ở Hồng Kông. Dường như nó cũng vẫn đáng để tôi đặt cược. Tôi giao phó những suy nghĩ của tôi cho cảm giác,

để xem cảm giác sẽ đưa tôi đi tới đâu. Tôi phát hiện ra rằng cảm giác đòi tôi phải đi vay tiền, đi mua Lâu hoa. Từ trước đến nay cảm giác chưa bao giờ đánh lừa tôi. Nó luôn luôn dẫn dắt tôi đi từ thành công này đến thành công khác. Bây giờ dường như lại có tiếng nói đâu đây bảo tôi hãy làm như thế, có một bàn tay nào đấy cứ đẩy tôi đi về phía Nam. Đi về phía Nam!

Trước khi đi quay ngoại cảnh bộ phim "Phù Dung Trấn" tôi đã đến Thẩm Quyến. Khi trở về tôi tin chắc rằng tôi đã là một "chủ nợ" lớn nhất trong giới văn hoá Trung Quốc. Việc vay tiền được tiến hành một cách hết sức thuận lợi. Có nhà cửa, có tên tuổi cũng tức là đã có được sự tín nhiệm. Các việc khác quanh chuyện mua Lâu hoa cũng được giải quyết dần dần, thoả đáng.

Chuyện đã đến như vậy, làm cũng chết mà không làm cũng chết, tốt nhất là phải tự lo mà mở lấy một con đường máu, hoặc là tự nhiên lại có một cơ may nào đấy. Nói tóm lại là tôi không thể ngồi mà bó tay chờ chết. Tôi đã nhiều lần tìm được đường sống và còn lại thành công nữa trong lúc tưởng như là bước đường cùng.

20. "PHÙ DUNG TRẦN" - TÔI VÀ KHƯƠNG VÂN

"Phù Dung Trần", Phù Dung Trần bây giờ đã nổi tiếng khắp nơi rồi.

Nhớ lại lúc ban đầu nó chỉ có một đường phố, ngăn cách với thế giới bên ngoài, chỉ là một cái thôn nhỏ đóng kín cửa, không có sách báo, không có vô tuyến - đó là thôn Vương.

Ồ trên đường phố nhỏ đó, chúng tôi đã xây một ngôi nhà mới cho Hồ Ngọc Âm, xây một căn gác nhỏ cho Vương Thu Xá, chúng tôi đã bỏ bao công sức để quét tuyết trên con đường đó, ở một thị trấn nhỏ không người tới đó đã ra đời một mốc điện ảnh Trung Quốc. Giải thưởng điện ảnh Caclôvy Vary, giải Kim Kê, Trăm hoa, giải thưởng phim hay nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, thiết kế mỹ thuật xuất sắc nhất... Một loạt những người xuất sắc nhất trong nền điện ảnh Trung Quốc đã đi từ dãy phố nhỏ đó bước lên bục nhận giải thưởng, thôn Vương cũng biến đổi theo đó mà trở thành "Phù Dung Trần", tên cũ của nó dần dần chẳng được ai nhắc đến nữa và bị quên lãng.

Phù Dung Trấn này đã trở thành một điểm du lịch nổi tiếng. Thôn Vương - ta cứ gọi như vậy cho có phần thân thiết, thôn Vương bây giờ đã mở ít nhất khoảng hai mươi hiệu "Mề đậu phụ Lưu Hiểu Khánh". Mỗi một cửa hàng đều ca ngợi sự chính thống của nó. Không biết những sự chính thống đó đã xuất phát từ đâu? Nó xuất phát từ sự gặt đầu đồng ý của tôi? Hay là xuất phát từ tay nghề của tôi? Hay là xuất phát từ những cái khác mà tôi không nghĩ ra hay là không nghĩ tới?

Dưới mái hiên nhà mà tôi đã từng "bán" đậu phụ, bên những con đường mà tôi đã từng quét rác, trong những ngõ nhỏ mà tôi đã từng phải chịu "dấu tố" đều được định biên, trong lòng những người dân thôn Vương đã khắc sâu những dấu tích mà chúng tôi đã để lại.

Rất nhiều bạn bè tôi đều đã nói rằng "Hiểu Khánh này, cậu phải đi thu tiền danh dự đi thôi, khắp nơi họ đều dùng tên của cậu để kiếm tiền đấy".

Tôi luôn luôn chỉ cười mà không đáp lại. Nếu như tên của tôi còn có thể giúp được chút gì người dân thôn Vương, nếu như tôi còn có thể đem lại được sự no ấm và phồn vinh cho thôn Vương thì hãy coi đấy là chút thành ý của tôi đối với thôn Vương.

Trên chuyến xe lửa cùng tổ làm phim "Phù Dung Trấn", tôi ngồi cùng đạo diễn Tạ Phổ trong một khoang ghế mềm. Tôi hỏi ông ấy: "Ai là nam diễn viên đóng vai chính Trần Thư Điền đấy hả anh?".

Ông Tạ nói "Khương Văn"? "Khương Văn là ai" - Tôi hỏi một cách sững sốt.

Trần Thư Điền là vai diễn khó, trong phim là một người có quyền lực và đại bộ phận bộ phim đều xuất hiện đối ngược lại với tôi nên vai diễn này có liên quan trực tiếp đến sự thành bại của vai diễn của tôi.

Trước kia, mỗi khi làm một bộ phim mới, tôi thường đóng chung với một nam diễn viên có tiếng tăm. Cái tên Khương Văn này hình như tôi chưa nghe thấy nói đến bao giờ.

"Khương Văn là người giỏi nhất của học viện kịch, là người xuất sắc nhất trong những người xuất sắc". Cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, ông Tạ đã giới thiệu như vậy.

Về sau trong quá trình là phim, "người xuất sắc nhất trong những người xuất sắc" là câu mà đạo diễn Tạ hay dùng để khen ngợi Khương Văn, và vì thế mà tôi cũng thường hay trên chộc anh ta, hề cứ gặp mặt là tôi lại réo âm lên "người xuất sắc nhất trong những người xuất sắc ơi".

"Khương Văn bao nhiêu tuổi rồi?" Tôi hỏi đạo diễn.

"Hai hai tuổi"

" Hai hai tuổi"! Tôi ngạc nhiên quá đỗi.

Tần Thư Điền trong tiểu thuyết cũng như trong trí tưởng tượng của tôi phải là làm một người bốn mươi tuổi, bởi vì kịch bản quy định vai Hồ Ngọc Âm do tôi đóng phải ít hơn Tần Thư Điền nhiều, thế mà giờ họ lại đưa một tay trẻ ranh đến, thì còn cái thể thống gì nữa. Chắc chắn là tôi sẽ khó mà nhập vai được.

Bỗng nhiên tôi không muốn đóng bộ phim này nữa. Nhớ lại hồi đóng bộ phim "Đồng bằng rộng lớn", khi ấy tôi vẫn còn trẻ, chưa hiểu biết gì, khi mới bắt đầu đóng, nam diễn viên chính cũng là một diễn viên trẻ, quay được hơn một trăm cảnh rồi mà hai chúng tôi vẫn mỗi người một phách, tôi không biết phải diễn như thế nào, anh ấy cũng chẳng biết phải diễn ra làm sao, kết quả là càng đóng vai thì lại càng thất bại, đến nỗi chúng tôi không ai là người còn có lòng tin nữa. Sau này đổi diễn viên khác thì tình hình lại khác hẳn, anh Dương Tại Bảo này già dặn tuổi nghề, đẩy mình kinh nghiệm đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Có thể nói rằng những thành công trong vai diễn của tôi có liên quan rất nhiều tới anh ấy.

Tôi vốn học âm nhạc, làm diễn viên điện ảnh là do tôi nhây ngang, qua thực tiễn tôi nhận thức một cách

sâu sắc rằng làm diễn viên không phải là một nghề dễ dàng, một là phải nhờ tài năng bẩm sinh, hai là phải có sự hiểu biết, kỹ năng biểu diễn thì mới có thể nắm vững được nội tâm của nhân vật mình đóng.

Cũng giống như là viết văn vậy, chữ Trung Quốc thì cũng chỉ có đến ngàn ấy nhưng không phải là cứ biết viết là có thể trở thành những tác giả được mà mọi người ai cũng biết, cũng hiểu thành một bài viết có chiều sâu, có quan điểm, có chủ đề, có cá tính. Trong việc này, kinh nghiệm và sự từng trải của người sáng tác là vô cùng quan trọng.

Thường hay xảy ra chuyện khi bạn gặp được một kịch bản hay, do còn trẻ tuổi, chưa có kinh nghiệm trong cuộc sống nên bạn không thể hiểu hết được thế giới nội tâm của nhân vật mà mình đóng, cũng không khác hoá được vai đóng của bạn. Nhưng khi bạn đã đủ chín chắn, đôi cánh đã cứng cáp thì bạn lại mất đi cơ hội sáng tạo.

Rất nhiều bộ phim mà tôi đóng đều như vậy. Nhớ lại mấy hôm trước tôi ngồi cùng mấy người bạn xem phim "Đồng bằng rộng lớn", bạn bè tôi vừa xem vừa khen ngợi hết lời, còn tôi thì vừa xem vừa chỉ muốn tự xi và mình. Còn nhớ khi đóng bộ phim đó, do còn trẻ nên có rất nhiều chi tiết mà tôi không biết mình phải diễn như thế nào chẳng qua chỉ làm một

cách máy móc, chẳng hiểu gì. Bây giờ càng xem những gì mà mình diễn tôi càng cảm thấy hơi hợt, nông cạn, thiếu thần sắc.

Bây giờ, cái anh chàng Khương Văn hai hai tuổi lại đóng vai một ông già phải hừ thì làm sao mà có thể được! Mà trong phim tôi lại cứ phải một điều "anh Thư Điền", hai điều "anh Thư Điền", thế có khó chịu không cơ chứ? Đừng có nói là diễn, mà chỉ mới nghĩ đến mà tôi đã sờn cả da gà lên rồi. Đây đúng là một đòn phủ đầu đối với tôi.

Khi tới đoàn làm phim, mọi người đều vui mừng chào đón tôi. Bởi vì khi tôi sang Mỹ thì cả đoàn phải chờ tôi, cuối cùng thì hôm nay diễn viên nữ chính đã tới, làm sao mà không vui được chứ.

Theo như lệ thường tôi phải làm quen với tất cả mọi người. Các diễn viên lần lượt tự giới thiệu với tôi, mỗi khi bắt tay một diễn viên nào tôi đều nhìn thẳng vào mặt họ và so sánh họ với nhân vật trong phim mà họ sẽ đóng do tôi tưởng tượng ra. Ô, người này thì hơi gầy quá, người kia lại hơi béo quá; còn người này thì giống y hệt như trong trí tưởng tượng của tôi.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy ông Tạ Phổ nói "Đây là Khương Văn". Tôi vội vàng quay lại nhìn - một người trung niên! Không hề nhìn thấy dấu vết của tuổi hai

hai, đầu bù xù, mặt gầy, mắt nhỏ, trông chẳng ra thể thống gì cả. Với dáng vẻ như vậy không những anh ta có thể đóng "anh Thư Điền" mà đóng đến "chú Thư Điền" cũng được ấy chứ.

Tôi cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Nói thật là dáng vẻ già dặn của Khương Văn cũng không khác mấy so với tưởng tượng của tôi về Tần Thư Điền.

Tiếp theo đó là các diễn viên làm tiểu phẩm, tôi ngồi bên cạnh đạo diễn. Tôi thấy ai cũng có tài nên đã tự nhủ thầm mình là không thể coi thường mọi người được.

Tôi và các diễn viên bắt đầu thân thiết với nhau.

Nhóm làm phim có tất cả tám diễn viên, mỗi vai diễn đều có tính cách độc lập.

Lúc mới bắt đầu không quay vai của tôi, đạo diễn nói vì tôi mới ở Mỹ về nên sợ vẫn còn mang đầy hương vị của Mỹ.

Thế là hàng ngày tôi mặc quần áo của Hồ Ngọc Âm đi khắp các hang cùng ngõ hẻm để thể nghiệm cuộc sống và suốt ngày suốt đêm đọc kịch bản và tiểu thuyết "Phù Dung Trấn", tôi đã đọc chúng đến gần thuộc lòng.

Đạo diễn Tạ Phổ rất quý trọng tài năng, ông ấy ngưỡng mộ Khương Văn ra mặt. Ngoài ra, ông ấy đối xử

với tôi và với Từ Tùng Tử - diễn viên đóng vai Lý Quốc Hương cũng rất tốt. Các diễn viên vẫn ngầm coi ba chúng tôi là những người được sủng ái nhất.

Hai tháng sau bắt đầu quay vai diễn của tôi. Cảm giác của tôi luôn nhắc nhở tôi rằng chúng tôi đang sáng tạo ra một tác phẩm vĩ đại.

Lúc ấy, Trần Quốc Quân trèo đèo lội suối, vượt hàng ngàn cây số để đến thôn Vương. Anh ấy đang ôm ấp một kịch bản và muốn tìm tôi để cùng bàn bạc. Kịch bản ấy chính là bộ phim "Đội pháo Đại Thanh" sau này.

Tôi vừa diễn vai Hồ Ngọc Âm của mình, vừa thảo luận bàn bạc với Trần Quốc Quân về kịch bản "Đội pháo Đại Thanh"

Nhưng sau vào sáng tác vai Hồ Ngọc Âm tôi không thể tự dứt mình ra được. Nhân vật này đã làm tôi mê mẩn. Trong lúc tâm tưởng không sáng suốt, một hôm tôi đã gọi nhầm Trần Quốc Quân thành Khương Văn khiến cho anh ấy đã phải ngỡ vực mất một thời gian.

Bắt đầu từ khi nhận được kịch bản "Phù Dung Trấn" tôi bắt đầu thấy lo lắng mỗi khi trong phim có cảnh hôn nhau. Trước đó, mặc dù người ta đồn rằng trong phim "Đồng bằng rộng lớn" tôi đã có cảnh khoa thân trên giường nhưng thực ra đâu có phải như thế.

Không những tôi chưa hề đóng cảnh khoả thân, trên giường mà ngay cả cảnh hôn nhau tôi cũng chưa từng đóng, cho dù tôi vẫn bị coi là diễn viên chuyên đóng những vai tình cảm. Sau khi phim "Đồng bằng rộng lớn" được chiếu ở Hồng Kông, người ta đã gọi tôi là "mèo con gọi tình".

Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy trong "Đồng bằng rộng lớn" chỉ có một cảnh hôn, mà nói một cách nghiêm túc thì không thể gọi đó là "hôn" được mà phải gọi là "gà mổ thóc" mới đúng, chỉ là mổ mấy nhát lên mặt, có cái mổ cả vào mũi nữa mà thôi.

Tôi vẫn cho rằng sự gọi tình thật sự không phải ở chỗ khoả thân, cũng không phải ở chỗ biểu hiện những hành động mạnh dạn trên màn ảnh mà là một loại cảm giác. Tôi vẫn thường khoác lác nói với mọi người rằng không cởi bỏ quần áo, đến cả cổ áo cũng không mở mà vẫn diễn được rất gọi tình mới chính là sở trường của tôi.

Nhưng tình hình của "Phù Dung Trấn" không giống như vậy. Xem đi xem lại kịch bản, theo mạch suy nghĩ của nhân vật thì không thể không có cảnh hôn nhau được.

Theo tiến trình công việc quay phim thì cảnh hôn nhau càng ngày càng đến gần. Ngày nào cũng có thể

quay đến cảnh ấy, tôi đề nghị đạo diễn thông báo trước cho tôi biết để tôi còn chuẩn bị tinh thần, tôi không biết là Khương Văn nghĩ như thế nào. Trong sự hợp tác của chúng tôi, giữa chúng tôi đã hoàn toàn xoá đi được dấu ấn sự khác biệt về tuổi tác, có thể nói rằng anh ấy là diễn viên duy nhất khiến cho tôi ngạc nhiên.

Tôi và Khương Văn thường thảo luận với nhau về cảnh phim sẽ đóng. Thỉnh thoảng chúng tôi cũng bàn tới cảnh hôn. Chúng tôi đều ngầm qui định với nhau rằng khi quay đến cảnh ấy không ai được cười, nếu mà cười thì sẽ không thể quay lại được. Nếu không diễn thì thôi, còn nếu diễn thì phải diễn cho tốt, chúng tôi đã thoả thuận với nhau như vậy.

Ngày ấy cuối cùng cũng đã tới. Trước tiên có thể khẳng định được rằng Khương Văn là một diễn viên mà tôi chịu đóng cùng trong cảnh này. Cũng có thể là do sự xuất sắc của anh ta? Cũng có thể là do nguyên nhân kịch tính? Cũng có thể là nếu đóng cảnh này với một diễn viên khác thì tôi sẽ kiên quyết từ chối? Tôi cũng không thể nói chắc được điều gì. Tôi xoa xoa tay vào nhau để che dấu tâm lý lo lắng của mình, trông cứ như là đang chuẩn bị đóng phim chưởng. Máy móc bắt đầu hoạt động. Hai chúng tôi đứng im không nhúc nhích. Cuốn băng trong máy kêu sè sè, chạy đến là nhanh. Xung quanh im phăng phắc, hình như mọi người đến lo lắng thay cho chúng tôi.

Chúng tôi bắt đầu hôn nhau. Rất nhiều ý nghĩ đang nhảy nhót trong đầu: Góc độ này của tôi có đúng không? Máy quay đang ở chỗ nào? Tôi có nên nghiêng đầu thêm một chút không? Đúng rồi, phải nghiêng một chút, lúc này đầu tôi lệch về bên trái quá, bây giờ phải đổi lại một chút, tay phải đặt ở trên cổ của anh ấy, như thế trông mới ăn nhập. Hình như đạo diễn đã hô "ngừng" rồi thì phải? Có phải không nhỉ?... Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng hô "ngừng" rất lớn, chúng tôi dừng lại.

Hoá ra đạo diễn đã hô "ngừng" đến hai lần chúng tôi mới dừng lại. Trông tôi có phần thảm hại. Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra tôi nhìn mọi người xung quanh. Ai cũng biết rằng đây chỉ là sáng tạo nghệ thuật, là đang đóng phim, chẳng có gì là lạ. Nghĩ đi nghĩ lại xem mình có cái cảm giác ấy không thì chẳng có chút nào. Tôi phát hiện ra rằng đóng phim và thực tế hoàn toàn không giống nhau.

Nhớ lại ngày trước, tôi đã hỏi một diễn viên hãy nói về cảm giác của anh ta khi hôn một diễn viên nữ trên sân khấu. Anh ấy đã nói là không có cảm giác gì cả, tất cả đều là những tư thế cố ý, kịch tính. Không giống thế. Khi anh ta nói câu ấy tôi không tin. Bây giờ thì tôi tin rồi. Tôi muốn hỏi mọi người xung quanh xem cảnh quay vừa này thế nào, trực hỏi mấy lần nhưng thấy không tiện nên lại thôi.

Có được bước mở đầu nên những cảnh sau đều khá thuận lợi. Tiếp theo hôn là cảnh ôm nhau, lên giường, tất cả mọi cảnh chúng tôi đều diễn rất ấn ý. Mọi người trong nhóm làm phim đều nói vai Hồ Ngọc Âm và Tần Thư Diễn càng diễn càng hay.

Quan hệ giữa tôi và Khương Văn bắt đầu có sự thay đổi, nó không giống như quan hệ với những người khác, nhưng không giống ở chỗ nào thì cũng không thể nói rõ ràng được.

Nói có một cái gì đó đặc biệt hơn, gần gũi hơn đối với người khác. Đúng là không thể ngờ được rằng tôi đường đường là một ngôi sao lớn lại kỳ phùng địch thủ với một học sinh mới tốt nghiệp kịch nói, cùng giúp đỡ lẫn nhau, có lúc anh ta lại còn xuất sắc hơn tôi nữa.

Khi đó, tôi cứ tự cho mình là một diễn viên xuất sắc nhất Trung Quốc, tự cao tự đại, cảm thấy rằng không còn ai dám sánh ngang với mình. Tôi từng vờ vĩnh than thở nhiều lần rằng "Làm kẻ vô địch thật là buồn" nhưng trong bụng thì thường nghĩ "Hễ xuất hiện một diễn viên giỏi hơn tôi thì tôi sẽ ngừng đóng phim ngay lập tức".

Trước đó, do gần mười năm không ngừng phấn đấu trong điện ảnh nên tôi ghét tất cả mọi thứ thuộc về một mình tinh màn bạc: Tôi ghét tiếp khách xã giao,

ghét phóng viên, ghét chụp ảnh, ghét đám đông, ghét người gọi tên mình, ghét cảnh mọi người cứ nhìn chằm chằm vào mặt mình, ghét ký tên, ghét máy ảnh, máy quay phim... Thực ra tôi ghét cả đóng phim nữa.

Dường như tôi đã cãi nhau với tất cả mọi phóng viên. Chỉ cần nghe nói là có phỏng vấn, người ta vừa rút thẻ phóng viên ra là mặt tôi đã dài thườn ra và bắt đầu gây sự cãi vã nhau với họ.

Ở Hồng Kông tôi cũng đã cãi nhau với phóng viên. Tôi cũng coi phóng viên ở đó như đám phóng viên của đại lục, chẳng có chính sách đối ngoại nào khác cả.

Tôi thấy rằng mình đã lên tới đỉnh cao. Tôi thấy mình đã có một cuộc sống đầy đủ, quá huy hoàng rồi. Cho tới một ngày Khương Văn nói "Cô không có đủ tư cách để nói điều đó".

Tôi lại bắt đầu cãi nhau với anh ta, cãi nhau kịch liệt với anh ta. Điều khiến tôi cáu sườn nhất là anh ta cứ nhất định nói một cách tự tin rằng "Thời buổi bây giờ đổi thay nhiều rồi".

Từ trước tới nay chưa hề nghe ai nói như vậy. Địa vị của tôi rất vững chắc. Có thể là trong giới đạo diễn có sự thay đổi nhưng trong giới diễn viên thì chắc chắn là không. Nhưng cảm giác của tôi lại nói với tôi rằng: phải chú ý lời của anh ta. Tôi nghĩ hồi lâu mà vẫn

không hiểu được. Anh ấy nói "Diễn viên điện ảnh các có giống như là lái một cái xe tốt nhưng lại không biết đường mà lái". Đồ chết dẫm. Bọn diễn viên kịch nói của anh ta thì thế nào, càng ngày càng xẹp dế. Tôi phản bác lại có xe tốt thì vì sao lại không biết lái cơ chứ.

Cãi nhau mãi nhưng rốt cục thì hai chúng tôi vẫn phải dựa vào nhau - Anh ấy đã gióng lên hồi chuông báo động cho tôi, khiến tôi phải suy xét lại mọi điều, tôi đã khiến anh ấy uốn nắn lại những sai lầm của bản thân và có tác dụng then chốt đối với việc sau này anh ấy yêu quý nghệ thuật điện ảnh, thậm chí còn coi điện ảnh là lẽ sống.

Chúng tôi hay cãi nhau đến nỗi nhiều lúc không quay được phim. Chúng tôi vừa diễn thử, vừa đi vào vị trí và vừa cãi nhau. Chờ đến khi đèn bật sáng, máy móc chuẩn bị đầu vào đầy cả, đạo diễn hô "Bắt đầu - " Thì cả hai chúng tôi không hẹn mà cùng "chờ một lát" rồi sau đó cả hai cùng bực tức và sửa lại tư thế, vẻ mặt để phù hợp với không khí yêu đương trong phim.

Mọi người ở trong tổ làm phim ai cũng nhận thấy rằng hai chúng tôi ngày càng hoà hợp nhau hơn, và diễn ngày càng ăn ý với nhau hơn. Giữa hai chúng tôi cũng ngày càng thân thiết, thoải mái với nhau hơn. Ở thôn Vương, chất lượng của bộ phim là điều đầu tiên nên quan hệ giữa nam và nữ diễn viên tốt là điều mong muốn của mọi người.

Trần Quốc Quân tất nhiên là cũng phát hiện ra điều đó. Nhưng anh ấy vẫn là trung tâm của tôi, anh ấy là người quan trọng nhất. Tôi là một người như thế này: Trong tim tôi có một vị trí và có người chiếm được vị trí ở đó. Cho dù đó là ai nhưng chỉ cần anh ấy chiếm được vị trí đó thì người ấy là chủ nhân của tôi, tôi sẽ đem hết sức mình ra để phục vụ anh ấy.

Điều này thì Trần Quốc Quân hiểu rất rõ.

Tôi vẫn cố gắng liên lạc, tổ chức để xây dựng bộ phim "Đội pháo Đại Thanh" cho Trần Quốc Quân.

Công việc quay ngoại cảnh của "Phù Dung Trấn" vừa mới kết thúc tôi lập tức lên đường cùng Trần Quốc Quân đi Quảng Châu.

Ở công ty sản xuất phim Châu Giang, tổng giám đốc Tôn Trường Thành lại một lần nữa giúp đỡ chúng tôi. Ông ấy đã thông qua kịch bản "Đội pháo Đại Thanh" một cách nhanh chóng và đã hạ lệnh sản xuất ngay.

Chúng tôi lại vội vàng quay ngược lại Bắc Kinh để bắt đầu thành lập nhóm làm phim. Tuyển diễn viên, phân cảnh, thiết kế mỹ thuật, thiết kế phục trang làm tôi bận rộn suốt ngày và quên biến mất phim "Phù Dung Trấn". Hồ Ngọc Âm với cá tính dịu dàng, hướng nội nay đã trở thành một nữ sản xuất phim hung hãn

độc ác. Rút kinh nghiệm của "Người tình vô tình", gặp chuyện gì tôi cũng cố gắng giải quyết bình tĩnh, dứt khoát, suy nghĩ kỹ rồi mới làm. Cho tới một ngày tình cờ nhìn thấy trên tạp chí "Điện ảnh đại chúng" đăng đầy ảnh của chúng tôi trong phim "Phù Dung Trấn", tôi mới sực nhớ ra rằng chúng tôi làm phim đó và nhớ những người bạn trong nhóm làm phim. Xem ảnh mà tôi ngẩn người ra mất hàng chục phút.

Hơn hai mươi ngày sau tôi đã trở về "Phù Dung Trấn". Cả nhóm là phim đang tập trung ở Xưởng phim Thượng Hải để quay nội cảnh. Gặp lại nhau mọi người đều rất vui mừng. Các nhân vật Tần Thư Diên, Lý Quế Quế, Cốc Yến Sơn trong phim "Phù Dung Trấn" lần lượt xuất hiện trước mắt tôi.

Đã một thời gian dài, giờ tôi mới trở lại với nhân vật Hồ Ngọc Âm, tôi lại hoá thân thành Hồ Ngọc Âm, trở lại quê hương đất cay nhưng cũng đầy ngọt ngào cùng Tần Thư Diên.

Mỗi một cảnh phim quay xong, khi xem lại tôi lại ngạc nhiên vì khả năng diễn xuất tự nhiên như không của mình, tôi say sưa trong vương quốc tự do của sáng tạo.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên cắt đứt giấc ngủ say sưa của tôi. "A lô?" Vẫn còn đang mơ mơ

màng màng nên giọng tôi đặc mùi ngái ngủ. Hoá ra người gọi đến là Khương Văn.

Giọng anh ấy lạnh lùng, đầy vẻ phẫn nộ "Cô đã lấy chồng rồi? " Tôi không trả lời.

"Nói - thật - đi. Có phải là cô đã đi lấy chồng rồi phải không?" Tôi tỉnh hẳn ngủ, tim đập loạn xạ.

"Thế thì việc gì đến anh" Mãi một lúc sau tôi mới nói. "Tại sao cô lại lừa gạt người ta?" Khương Văn gào lên.

"Ai lừa anh? Anh đã hỏi tôi chuyện ấy bao giờ chưa?"

downloadsachmienphi.com
Tôi cũng gào chẳng kém.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

"Tôi sẽ đến đó ngay" Anh ấy nói và gác điện thoại.

Tôi hôm đó chúng tôi đã cãi nhau một trận đến nỗi khản cả cổ họng. Sáng sớm ngày hôm sau lại tiếp tục quay tại trường quay, Hồ Ngọc Âm và Tần Thư Diên vẫn đắm thắm tình cảm đến nhau "Đóng vai anh hùng học tập anh hùng" chúng tôi đã để cho nhân vật mà mình đóng ăn sâu vào máu thịt, vào hành động của chúng tôi.

Có thể nói sự hợp tác giữa tôi và Khương Văn là sự hội tụ của tinh hoa. Sau này chúng tôi còn hợp tác với nhau trong các bộ phim "Xuân Đào", "Đại Thái Giám Lý Liên Anh".

Trong cả hai bộ phim "Xuân Đào" và "Phù Dung Trấn" cả tôi và Khương Văn đều hai lần đoạt giải nam nữ diễn viên xuất sắc nhất của "Giải thưởng Trăm hoa". Phim "Đại thái giám Lý Liên Anh" đã đoạt giải đặc biệt trong liên hoan phim Béc - lin. Ba bộ phim, ba nhân vật khác nhau và đã đưa tôi lên ba bậc thang nghệ thuật.

Tôi bắt đầu nói với anh ấy về Trần Quốc Quân, kể chuyện Trần Quốc Quân đang muốn dựng bộ phim "Đội pháo Đại Thanh". Tôi mời Khương Văn xem bộ phim: "Người tình vô tình", tôi muốn nói với anh ấy rằng thực ra Trần Quốc Quân là một người có tài nhưng rất vất vả.

"Phù Dung Trấn" được hoàn thành một cách nhanh chóng. Tất nhiên là tôi lại đến công ty điện ảnh Châu Giang ngay lập tức, sau đó tôi lại theo nhóm làm phim "Đội pháo Đại Thanh" đi Doanh Khẩu. Lúc này "Hong Lâu Mộng" cũng bắt đầu quay. Vừa lo "Đội pháo Đại Thanh" vừa lo "Hong Lâu Mộng", đồng thời tôi lại làm chủ trì chương trình "Điện ảnh thế giới" của đài truyền hình Trung ương. Cùng lúc đó, đạo diễn Lãng Tử Phong nổi tiếng cũng tìm tôi, ông ấy đang chuẩn bị dựng phim "Xuân Đào" và mời tôi đóng nhân vật chính Xuân Đào. Lý Hàn Tường cũng đang chuẩn bị làm bộ phim "Tây Thái hậu". Sau này đổi thành "Nhất đại yêu hậu" và cũng mời tôi đóng vai Từ Hy.

Tôi thường không có thời gian để nghỉ, đi lại như con thoi giữa các nhóm làm phim. Tôi đóng hai bộ phim "Hong Lâu Mộng" và "Đội pháo Đại Thanh" là vì Trần Quốc Quân. Trong thời gian đó tôi vẫn còn tìm mọi cách để "chạy mách", thần kinh của tôi luôn cảnh giác cao độ, nó không thể quên được cái sứ mệnh to lớn là kiếm tiền trả nợ. Sau này tôi lại tham gia vào hai bộ phim "Xuân Đào" và "Tây Thái hậu" nên thân tôi như muốn xẻ ra làm tám mảnh.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

21. KHƯƠNG VĂN XUẤT HIỆN Ở BẤT CỨ NƠI NÀO MÀ TÔI ĐẾN.

"**Hồng Lâu Mộng**"

Lúc nào tôi cũng được các chị em đóng trong "**Hồng Lâu Mộng**" khen ngợi hết lời. Họ bảo rằng tôi giống như một con "bê con", Trần Tổ Vinh, diễn viên đóng vai **Vưu Thị** còn đưa cả cái biệt hiệu này vào cuốn sách "**Lưu Hiểu Khanh** - một cô gái đặc biệt" của cô ấy. Các "tiểu thư" còn gọi tôi là một "diễn viên được trời sinh ra để đóng phim". Tôi thường đến tận tối đêm mới chạy vội đến chỗ đoàn làm phim, vứt bỏ đồ đạc và bắt đầu hoá trang ngay để quay. Cứ chạy đi chạy lại giữa các nhóm làm phim nên ba ngày ba đêm liên không hề chớp mắt đối với tôi là chuyện thường tình. Thiếu ngủ như thế nhưng đứng trước máy quay phim bao giờ tinh thần tôi cũng rất hăng hái, không hề trông thấy một nét mệt mỏi nào.

Cũng phải biết rằng các diễn viên khác đóng vai các tiểu thư, nếu ngày hôm sau quay phim thì 8 giờ tối ngày hôm trước đã phải lên giường đi ngủ, không dám

uống nước, không dám ăn cơm tối quá no, sợ ngày hôm sau ngủ dậy thì mắt sẽ bị sưng; họ chỉ sợ ngủ không đủ thì sáng ra mắt sẽ vồng xuống, da mặt không được sáng, mắt không được trong thì hiệu quả diễn sẽ không được tốt.

Còn tôi thì coi như là không tồn tại vấn đề này. Ngủ nhiều hay ít, có ngủ hay không thì cũng vẫn một dáng vẻ ấy. Cũng có thể là tôi ngủ nhiều thì mắt cũng sẽ sưng và ngủ ít thì mắt vồng xuống? Nhưng tôi không biết và tôi cũng chưa thử xem sao.

Giờ giải lao, giữa lúc quay phim, tôi cũng không hề nghỉ ngơi, không nghe lời khuyên của mọi người "nhắm mắt tĩnh dưỡng" mà tôi còn gọi các diễn viên đến để "lên lớp" cho "các tiểu thư". Tôi nói trời nói bể, nói về thứ "triết học" của tôi, nào là "đừng bỏ phí đời người", nào là "phải tận hưởng cuộc đời", nào là "không có tình yêu thì không tồn tại hôn nhân", nào là "phải tận dụng từng giây từng phút để kiếm danh kiếm lợi" lại còn cả đạo dưỡng sinh nữa chứ. Mọi người đều ngồi vây quanh tôi, chống đôi tay "như hoa lan" dưới cằm, Bảo Ngọc, Đại Ngọc, mợ Liên, Vương phu nhân... tất cả mọi người đều ngồi im lặng mà nghe tôi nói chuyện viển vông, giống như một "đám trẻ ngoan ngoãn" đáng yêu vậy.

Các tiểu thư đặt cho tôi biệt hiệu "cái điều" bởi vì suốt ngày tôi giống như một chiếc điều bay tít trên trời

cao, nhưng hễ cứ đến nơi là tôi mang lại tiếng cười cho cả nhóm.

Có một lần tôi dương dương tự đắc mà nói với mọi người rằng: "Ở đâu có tôi là ở đó có sự vui vẻ".

Một diễn viên vui tính khác nói luôn: "Ở đâu có tôi là ở đó có lễ tết". Tôi lập tức trả miếng "Sự vui vẻ là vĩnh hằng, còn ngày tết của cậu là những ngày lễ của bọn quý, ngày lễ tảo mộ thì có gì là hay ho?"

Cô ấy nháy chồm lên và cấu tôi một trận nên thân.

Ngoài "lên lớp" cho mọi người ra, hàng ngày tôi còn đưa các cô ấy đi tập thể dục, đi bách bộ rèn luyện thân thể. Nhiều lúc có những người muốn theo đuổi tôi mời tôi đi ăn cơm, nhưng lúc như vậy tôi đều rủ tất cả mọi người cùng đi với tôi để "đánh chén một trận", cải thiện đời sống. Tôi mua cho các "phu nhân" mỗi người một cái áo rất đẹp và bắt mọi người phải mặc. Trang điểm lộng lẫy và cùng bước vào nhà hàng.

Tôi còn phân tích tình hình của "giải thưởng Trăm hoa" và "giải thưởng Kim kê" cho mọi người nghe, dự đoán ai trong số chúng tôi là người đoạt giải, lại còn hẹn nếu tôi đoán đúng thì người trúng giải sẽ phải chiêu đãi tôi một bữa. Kết quả là tôi dự đoán trúng cả 100%, nhưng cái bọn quý ấy chẳng ai thèm mời tôi một bữa nào hết cả, nhưng tôi cũng

chẳng trách họ bởi vì lúc đó tôi không ở Trung Quốc mà đang ở Pari.

Tôi chạy đôn chạy đáo, thúc đẩy mọi người, tổ chức sinh hoạt cho mọi người, nhanh nhẹn hoạt bát y như là một "Vương Hy Phượng".

Tục ngữ có câu "ba mụ đàn bà thành một cái chợ". Nói chung, trong nhóm làm phim, giữa các diễn viên nữ với nhau là khó sống chung nhất. Hầu như các mối mâu thuẫn trong nhóm đều là do các nữ diễn viên gây ra. Nhưng gần 100 nữ diễn viên trong đoàn làm phim "Hong Lâu Mộng" lại sống với nhau hết sức hoà hợp, trong thời gian ba năm trời, chúng tôi đã có được một tình cảm sâu nặng với nhau. Mỗi khi phải tạm ngừng việc quay, các diễn viên ai về nhà nấy tạm chia tay nhau một thời gian mà ai nấy đều lưu luyến không muốn rời nhau, thậm chí có người còn khóc nữa.

Sau khi "Hong Lâu Mộng" được chiếu, tôi đã bị phê phán rất nhiều nhưng mỗi lần như thế mà "các tiểu thư" trong đoàn làm phim biết được là họ lập tức nhảy lên mà bảo vệ tôi.

Tất nhiên, những điều rắc rối mà tôi đưa đến cho mọi người cũng nhiều vô kể, câu chuyện về sự giúp đỡ, che chắn và cứu viện của "các tiểu thư" đối với tôi, tôi sẽ kể ở phần sau.

Hầu như ngày nào tôi cũng liên lạc với Khương Văn. Sau khi đóng xong "Phù Dung Trấn", Khương Văn đóng vai chính trong bộ phim "Nước mắt Hoa kiều" của Pháp, sau đó lại tham dự vào bộ phim "Cao lương đỏ". Phim "Cao lương đỏ" đã được nhận giải thưởng lớn ở Liên hoan điện ảnh Béc - lin, là bước mở đầu cho việc điện ảnh Trung Quốc chiếm được các giải thưởng trong những liên hoan phim quan trọng của quốc tế. Đạo diễn Lãng Tử Phong cũng đã mời anh ấy đóng vai nam diễn viên chính Lưu Hường Cao trong bộ phim "Xuân Đào". Chúng tôi đã quyết định chờ sau khi "Đội pháo Đại Thanh" và "Cao lương đỏ" quay xong sẽ lại hợp tác với nhau.

Khương Văn xuất hiện ở bất cứ trường hợp nào mà tôi xuất hiện: khu ngoại cảnh của "Hong Lâu Mộng", ở nơi tôi "chạy mách", trong phòng làm chương trình "điện ảnh thế giới", thậm chí còn đưa tôi đi Doanh Khẩu để làm phim "Đội pháo Đại Thanh".

Chúng tôi thường ngồi trên tàu hoả với nhau, đến trạm Doanh Khẩu thì anh ấy lại sang một tàu khác để trở về Bắc Kinh.

Chúng tôi thường gọi điện thoại đường dài cho nhau. Có một lần chúng tôi gọi cho nhau hơn 4 tiếng đồng hồ, cho tới khi Khương Văn ngủ ngay bên máy điện thoại mới thôi.

Tất cả mọi người trong đoàn làm phim "Cao lương đỏ" đều biết Khương Văn có một "cô bồ", nhưng "cô bồ" đó không hiểu biết gì về điện ảnh, cũng không có văn hoá, anh ấy phải thường xuyên đến thăm, an ủi cô ta để cô ta thông cảm thì mới yên tâm mà đóng phim được.

Việc Khương Văn thường xuyên đi vắng khiến cho Trương Nghệ Mưu đau đầu nhức óc, ông ấy cứ sợ rằng cây cao lương sẽ già quá so với yêu cầu "mềm mại tự nhiên" của ông ấy.

Mọi người trong đoàn ai cũng thấy giận cái "cô bồ" chưa nhìn thấy mặt của Khương Văn. Cho mãi tới một hôm, trợ lý trưởng quay đến xưởng làm phim Bắc Kinh để lấy phim thì mới biết rõ cái bí mật tình yêu của Khương Văn, nó giống như một quả bom một vạn tấn TNT vậy.

Hoá ra cái "cô bồ" ấy lại chính là "Tây Thái hậu" nay đang nổi đình nổi đám trên phim trường.

Trong lúc đó, tôi lại đoạt giải diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất trong "mười năm đổi mới" do "Văn Hối báo" tổ chức lựa chọn. Trước khi công bố giải này, một người bạn của tôi là Dư Chi ở "Văn Hối báo" đã cho tôi biết tin này.

Dư Chi là người đề xướng cho việc viết tập tự truyện đầu tiên "Con đường của tôi". Khi viết "Con đường của tôi", tôi không tin tưởng vào khả năng viết văn của mình, chính anh ấy đã cổ vũ tôi rất nhiều. Đồng thời cũng do tôi bận quá không có thời gian đâu mà viết, anh ấy ở trong khách sạn Tây Uyển, ngày ngày thúc giục tôi nên khiến cho "Con đường của tôi" đã được ra đời sớm.

Khi Dư Chi nói với tôi về việc "Văn Hối báo" đang chuẩn bị tổ chức hoạt động bình chọn diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất của "10 năm đổi mới" tôi đã nói ngay: "Tốt thôi, thế là tôi lại có thể đoạt được một giải thưởng lớn nữa của điện ảnh. Người đứng đầu danh sách nhất định sẽ là tôi". Anh ấy cũng không hề phản bác lại. Quả nhiên không lâu sau thì có kết quả, số phiếu của tôi lại vượt xa số phiếu của người tiếp sau và tôi đã đứng đầu. Đồng thời, tôi cũng đoạt danh hiệu nữ diễn viên được yêu thích nhất do một tạp chí ở Tế Nam tổ chức lựa chọn.

Để đi lĩnh giải thưởng xuất sắc của "mười năm đổi mới" tôi phải đến Thượng Hải, là nơi Khương Văn ở. Lúc đó anh ấy đang đóng một bộ phim của Pháp nhan đề "Nước mắt hoa kiều", anh ấy đóng vai nam diễn viên chính - Người yêu của anh ấy cũng ở cùng một đoàn làm phim.

Sau khi xuống máy bay tôi liền đến ngay khách sạn mà anh ấy ở, tôi bảo lái xe lên gọi anh ấy xuống còn tôi thì ngồi ở trong xe chờ.

Một lát sau thấy Khương Văn vừa bê bát, vừa đi dép lê chạy ra. Hoá ra là hôm nay anh ấy và cô người yêu phải chiêu đãi mấy người khách, anh ấy đang vào bếp để lấy thêm ớt. Không nói dài dòng, tôi kéo tuốt anh ấy vào trong xe và với đôi dép lê, mãi sáng sớm ngày hôm sau anh ấy mới trở về nơi ở.

Trong thời gian ở Thượng Hải lĩnh giải, cô người yêu của Khương Văn đã tới tìm tôi. Khi cô ta tới tìm tôi, Khương Văn đang ở chỗ tôi. Cô ấy đề nghị Khương Văn tránh đi và nói rằng muốn nói chuyện riêng với tôi. Kết quả là tôi và cô ấy càng nói chuyện với nhau thì tình cảm lại càng nhiệt tình thắm thiết, sự thẳng thắn chân thành của cả hai chúng tôi đều đã gây được cảm tình cho đối phương. Cô ấy là một trong những người đầy nữ tính mà tôi quen biết.

Lúc đó tôi vừa mới cãi nhau một trận kịch liệt với phóng viên Hồng Kông ở trong một cuộc gặp mặt ở Từ Xuyên, tin tức về sự cãi nhau đó đã được đăng đầy trên các báo. Trước đó, ông Lý Hàn Tường đã từng khuyên tôi không được cãi nhau với phóng viên vì như thế là tôi đã tuyên chiến với giới báo chí. Tôi đã không nghe lời khuyên của ông ấy và tình hình bắt đầu phát triển

đúng theo chiều hướng như ông Lý đã dự đoán, các phóng viên thêm phần ác cảm với tôi và bắt đầu cùng nhau công kích lại tôi.

"Điện ảnh thế giới" là tiết mục truyền hình đầu tiên tôi chủ trì, nội dung của tiết mục là những đề tài mà tôi rất thích. Tiết mục này tổng cộng được phát trong 40 kỳ, mỗi kỳ 20 phút, nội dung là giới thiệu nền điện ảnh thế giới. Khi đó sự giao lưu văn hoá giữa Trung Quốc với nước ngoài vẫn còn nằm trong tình trạng đóng cửa, có được hệ thống tiết mục như vậy để giới thiệu với mọi người về nền điện ảnh thế giới là một việc rất khó khăn.

Sau khi được chiếu, tiết mục này đã được hoan nghênh nhiệt liệt. Vào thứ sáu hàng tuần, tối khuya, thậm chí 12 giờ đêm hay một giờ sáng người ta mới chiếu mà người xem vẫn chờ để đợi xem.

Nhưng tôi vẫn bị chỉ trích, lý do vì tôi "không giản dị", mỗi một kỳ phát hình tôi lại làm một kiểu đầu, thay một bộ trang phục khác nhau, vừa đi nói thiếu đoạn trang, thiếu nghiêm túc. Cho mãi tới tận bây giờ tôi vẫn không hiểu được tôi đã làm gì để cho mọi người ghét. Tôi đã sai ở chỗ nào? Tôi chỉ thấy rằng cả Trung Quốc đại lục đều ăn mặc giống nhau, đầu tóc cùng một kiểu là không đẹp nên mỗi lần xuất hiện trên màn hình tôi đều thay đổi kiểu tóc, kiểu quần áo, hy vọng là sẽ

hướng dẫn mọi người theo một trào lưu mới, tạo ra một phong cách mới.

Tôi vẫn phản đối sự cứng nhắc của người chủ trì chương trình truyền hình. Họ chỉ ngồi im một chỗ như một pho tượng, chỉ có môi là nhấp máy nói, tôi thì muốn cho tiết mục sinh động, có sức sống và đa dạng nhưng tôi đã không được chấp nhận.

Phê bình tôi lên xuống không biết bao nhiêu lượt, cho đến khi "Điện ảnh thế giới" phát được gần ba mươi kỳ thì bị đình chỉ nhưng có điều không phải là do sự chủ trì của tôi mà là do có sự tranh chấp về vấn đề bản quyền.

Trong thời gian này tất nhiên là tôi không thể quên được việc phải tận dụng từng tí thời gian để lo "chạy mảnh". Việc đóng "Hong Lau Mong" để Trần Quốc Quân được điều về Bắc Kinh và việc đóng phim "Đội pháo Đại Thanh" do anh ấy làm đạo diễn đã khiến tôi mất rất nhiều thời gian để "chạy mảnh".

Chuyện "lâu hoa" ở Hồng Kông cho đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì mà ngày tôi phải trả hết nợ ngày càng đến gần hơn.

Nghe nói hình như Cục thuế vụ cũng đã tìm tôi mấy lần, vì tôi không ở Bắc Kinh nên họ cũng không gửi công văn đến. Đã mấy lần tôi phải thót tim, nhưng

sau bình tĩnh lại thì thấy có lẽ cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, thứ một là đã có một lần kinh nghiệm nộp thuế, hai nữa là việc nộp thuế đã được liệt kê vào "chương trình nghị sự" của tôi rồi, đi đến đâu là tôi cũng đều lo chuyện nộp thuế rất nghiêm chỉnh. Thế nhưng tôi cũng thấy rằng lòng người trong "giới chạy mách" là không thể lường hết được.

Từ khi bắt đầu phong trào "chạy mách" đến nay tôi đã trải qua bao nhiêu trận mưa gió rồi? E rằng chính tôi cũng không thể nhớ rõ được. Bắt đầu là việc điều tra, tịch thu những khoản "chạy mách" ở từng đơn vị, sau đó là việc phải có giấy phép biểu diễn, các đơn vị nghệ thuật chuyên nghiệp mới được phép biểu diễn, rồi đến việc không được nhận tiền thù lao bằng tiền mặt mà phải bằng chuyển khoản... Tất cả mọi cách đều là để ngăn không cho bản thân diễn viên được cầm tiền.

Mỗi khi có một biện pháp mới được công bố, con sóng "chạy mách" lại lắng xuống một thời gian, sau đó, đội quân "chạy mách" lại nghĩ ra được một cách đôi phỏ mới, thế là đội quân "chạy mách" lại phát triển mạnh trở lại.

Trong tất cả các biện pháp đó, các hội viên "chạy mách" chúng tôi đều thấy rằng việc công bố về "pháp lệnh thuế" là có khả năng hạn chế việc "chạy mách" nhất.

Nghe nói là đã có pháp lệnh về thuế, nhưng cũng chỉ là nghe thế thôi chứ chưa thấy tuyên bố mà cũng chẳng thấy hô hào mọi người học tập gì cả.

Hình như là pháp lệnh thuế quy định nếu thu nhập một tháng mà vượt quá 400 đồng thì phải nộp thuế, cao nhất có thể phải nộp tới 60% thu nhập.

Các nước khác cũng có tỷ lệ nộp thuế tương đối cao, có nước là 45%, cũng có nước là 50%, nhưng thu nhập của họ phải đến 200.000 - 300.000 đồng mới phải nộp thuế.

Chúng tôi chưa từng nghe nói đến chuyện chỉ có 400 nhân dân tệ mà phải nộp thuế đến 60% bao giờ.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tôi làm một phép tính như thế này, mỗi một lần biểu diễn một diễn viên có hạng sẽ được 100 đồng, nộp thuế mất 60 đồng, còn lại 40 đồng, đơn vị tổ chức thu 50 đồng, như vậy là mỗi lần biểu diễn tự mình lại phải bỏ thêm ra mười đồng nữa. Đây là chưa kể tiền mua son phấn, mua trang phục biểu diễn (mỗi bộ ít nhất cũng phải vài ngàn đồng), cộng thêm giày, đồ trang sức, khuyên tai, vòng cổ trăm thứ, dàn nhạc thì còn phải thuê nhạc cụ, diễn viên múa thì còn phải thuê quần áo biểu diễn v.v.. và v.v... như thế thì thử hỏi có ai còn dám diễn nữa?

Đây là các "ngôi sao" loại vừa. Còn các "ngôi sao" loại nhỏ và các diễn viên chưa nổi tiếng thì càng chẳng cần phải bàn đến nữa.

Như tôi là một "ngôi sao" loại vừa mà còn không chịu đựng được nữa là các "ngôi sao lớn" lại càng cần phải có quần áo biểu diễn đẹp, dàn nhạc tốt, dàn múa đẹp, tất cả đều phải chi tiền cả.

Nói tóm lại, nếu đã nộp thuế thì đừng nghĩ đến chuyện kiếm tiền nữa, không phải móc tiền ra trả là tốt nhất. Trong suốt một thời gian, từ giới "chạy mánh" cho tới giới văn nghệ ai ai cũng đều lên tiếng kêu than. Không trốn thuế lặn thuế thì không cách gì có thể kiếm tiền được. Không vì muốn kiếm đồng tiền bát gạo thì ai muốn thức khuya dậy sớm làm gì?

"Hậu phương" của tôi cũng đã bắt đầu nổi lửa rồi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

22. LẠI CÙNG KHƯƠNG VĂN GÓP SỨC DỰNG PHIM "XUÂN ĐÀO"

Một bức thư nặc danh đã tới tay Trần Quốc Quân lúc đó đang làm phim ở Doanh Khẩu. Lá thư ấy đã nói rõ hết mọi bí mật của tôi và Khương Văn. Sau khi xem xong thư, mặt Trần Quốc Quân tím lại, anh ấy ném lá thư cho tôi. Lá thư ấy cũng làm tôi lạnh hết cả chân tay.

Nói thật lòng là tôi không muốn có sự thay đổi gì lớn cho nên tôi mới lạnh hết cả chân tay. Tôi không nói một câu nào. Vẫn còn chưa tới lúc tôi phải nói thì trong đoàn làm phim lại có chuyện. Đoàn làm phim "Đội pháo Đại Thanh" lúc nào cũng có chuyện, Trần Quốc Quân còn chưa kịp giải quyết thì tôi đã đi đến nơi khác rồi.

Lúc đó tôi đã chuyển cả nhà đến ở một căn hộ tập thể ba buồng của nhà máy dụng cụ đo lường. Anh bạn giám đốc nhà máy dụng cụ của tôi ở ngay trên gác nhà tôi. Anh ấy rất ít khi về đây, chìa khoá để ở nhà tôi, thế là trên gác nhiều lúc cũng biến thành nơi làm việc của chúng tôi.

Để chăm sóc bố mẹ, ba ngoại và đứa cháu nhỏ tôi đã thuê một cô gái đến giúp việc. Cô bé ấy người nông thôn, khi mới đến nhà tôi cô ấy chỉ có 16 tuổi. Từ trước tới giờ chưa hề có người giúp việc nên tôi coi cô ấy như một báu vật. Tên cô ấy là Tiểu Lan.

Cô ấy ăn, ngủ và chơi cùng chúng tôi. Khi đến thì hai bàn tay trắng, nửa năm sau về thăm gia đình cô ấy đã có năm bao tải gai đầy đồ đạc.

Tôi cho cô ấy rất nhiều quà, thậm chí cả son phấn và quần áo của những hãng nổi tiếng. Đến cả các bạn người Hồng Kông, Đài Loan mời tôi đi ăn ở những nhà hàng nổi tiếng tôi cũng đưa cô ấy đi cùng. Bạn bè của tôi đều tưởng rằng cô ấy là em ruột của tôi. Khi tôi giới thiệu với mọi người cô ấy là người giúp việc của gia đình tôi thì chắc chắn các bạn tôi đều nghĩ tôi là kẻ thần kinh, coi đó là sự xỉ nhục đối với họ, bởi vì ở Đài Loan và Hồng Kông người giúp việc là người giúp việc, cho dù khi ở nhà có thể được ngồi ăn cùng bàn với chủ nhà.

Sau khi Hiếu Hồng đi Pháp không lâu, Tỉnh Quân, chồng Hiếu Hồng lại đi công tác ở Thâm Quyển, thế là tất cả mọi việc lớn bé trong nhà đều dồn cả vào tôi. Cả nhà tôi có năm người thì có đến bốn người là già yếu bệnh tật. Bà ngoại, bố mẹ tôi, tôi và thành Đan Đan là "tứ đại đồng đường" thật sự. Hề

tôi ở nhà là tất cả mọi việc trong nhà đều do tôi và Tiểu Lan chia nhau làm, vì Tiểu Lan còn ít tuổi nên tôi sợ nó làm nhiều sẽ mệt.

Tiểu Lan đang tuổi ăn tuổi lớn. Mặc dù không xinh đẹp nhưng càng ngày cô ấy càng nhanh nhẹn hoạt bát. Bố mẹ nó và chính nó cũng mong nó mau chóng kiếm được tám chồng. Tôi thì lại thường xuyên bảo nó, rằng tuổi còn nhỏ như vậy thì vội vàng chồng con làm gì. Nó bảo là ở nông thôn người ta đều lấy chồng sớm, nếu không lấy sớm thì sau này sẽ chẳng tìm được anh chàng nào cho ra hồn. Tôi nghĩ cũng có lý nên sau này chẳng can nó nữa. Tôi có khá nhiều băng phim, đều là những bộ phim nổi tiếng của nước ngoài cả, trong ấy có một bộ phim có khá nhiều cảnh khoả thân, khi chiếu bộ phim đó, bố mẹ và bà tôi đều lánh đi nơi khác, chỉ có Tiểu Lan là đứng tựa cửa xem một cách chăm chú. Tôi sợ nó xem sẽ không tốt nên vội vàng bảo nó đi chỗ khác, kết quả là ngày hôm sau đi làm về thấy video bị hỏng, băng kẹt ở trong ổ không lấy ra được. Hỏi Tiểu Lan có phải là nó xem không thì nó cứ ấp a ấp úng, nói là có xem một tý. Hỏi nó đã xem băng gì thì nó bảo là chưa xem được nên không biết. Thế là tôi đem ngay đầu máy ra hiệu sửa chữa để lấy băng ra, đó chính là cái băng tôi không muốn cho nó xem. Hoá ra là nhân lúc chúng tôi vắng nhà Tiểu Lan đã định xem trộm bộ phim ấy nhưng vì không biết sử dụng máy nên đã để băng bị kẹt lại trong máy.

Ồ nhà tôi người thì quá già, người thì quá bé, chỉ có Trần Quốc Quân là đàn ông khoẻ mạnh. Tiểu Lan đối xử với Trần Quốc Quân tốt đến mức đặc biệt. Sự quan tâm chu đáo không ngại vất vả đã khiến người khác phải cảm động. Bà ngoại tôi mặc dù mắt mờ nhưng trí óc còn tỉnh táo lắm, bà đã nói với mẹ tôi ngay từ đầu "Nếu mà ở trong xã hội cũ thì chắc chắn con bé ấy đã là vợ bé rồi".

Có lúc Khương Văn cũng đến nhà tôi. Sau khi anh ấy đến được vài lần, bà ngoại nói với tôi: "Cái anh lái xe đó tên là gì? (bà tưởng Khương Văn là một lái xe) cháu đi xe của anh ta thì phải cẩn thận đấy, con mắt anh ta nhìn cháu có vẻ không đang hoàng đâu". Từ đó tôi gọi Khương Văn là "anh lái xe". Nhưng Tiểu Lan thì biết anh ấy không phải là lái xe và cô ấy biết rõ anh ấy là ai.

Trần Quốc Quân ở Doanh Khẩu, sau đó thì đến xưởng phim Châu Giang và vẫn cứ phải phấn đấu không mệt mỏi. Tôi lại tiếp tục khuyếch trương muôn vàn điểm tốt của Trần Quốc Quân và nói với anh ấy rằng tôi không thể và sẽ không bao giờ ly hôn. Tính ngang bướng của tôi nhiều lúc làm Khương Văn tức phát điên lên. Anh ấy nói rằng không thể nói chuyện đạo lý với loại người như tôi được. Thậm chí có lần tôi còn lấy ví của mình cho Khương Văn xem, bên trong đó

là ảnh của Trần Quốc Quân, tôi chỉ bức ảnh và nói với Khương Văn bằng một giọng rất tình cảm, rằng năm ấy Trần Quốc Quân đã vì tôi mà mất đi tất cả như thế nào, tôi đã biết ơn anh ấy ra sao, nói cho đến lúc Khương Văn tức đến phát cuồng lên, đứng phắt dậy và đi ra khỏi cửa trong lúc trời đang đổ tuyết. Hôm đó anh ấy đã đi bộ liên một mạch về nhà cha mẹ đẻ, về đến nhà thì trời đã sáng lạnh, lông mày và tóc trắng xoá hết cả, trông anh ấy cứ như là một "ông già Nô - en" vậy.

Tất cả những cái đó cũng không thể ngăn trở được việc chúng tôi hợp tác làm phim cùng nhau. Tổ làm phim "Xuân Đào" đã được thành lập và đã quay được vài cảnh lẻ.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

"Xuân Đào" là một bộ phim thuần túy, chính công là của Bắc Kinh. Từ trước tới giờ chưa hề đóng phim Bắc Kinh, tiếng Bắc Kinh cũng còn chưa thông thạo nên tôi sợ mình không diễn nổi. Lúc mới đầu quyết định có đóng bộ phim này hay không tôi đã phải cân nhắc kỹ. Khương Văn - người yêu Bắc Kinh, yêu nền điện ảnh Bắc Kinh tha thiết đã động viên cổ vũ tôi không nhỏ. Ngay từ thời kỳ chúng tôi còn cãi nhau về chuyện "kịch nói hay hay là điện ảnh hay hơn", để cho quan điểm của mình có sức thuyết phục tôi anh ấy đã bắt tôi phải đi xem "vở kịch nói hay nhất". Anh ấy phải chạy đi Bắc Kinh mấy lần để lấy vé, sau đó thì đi đón

tôi, cứ y như là tôi bị "áp giải" đi vào bệnh viện ở Thủ đô. Sau khi xem xong lại còn bắt tôi phải nói cảm nghĩ, tôi nói gì không đúng là lại tranh luận, đúng như là một "tên phát xít" điên cuồng.

Tôi rất khâm phục sự cố chấp ấy của anh. Tôi nghĩ trong thời gian đó chắc là tai của Ư Sứ Chi phải thường xuyên bị nóng. Ông phải biết là chúng tôi cãi nhau hàng giờ cũng là vì ông.

Tôi thường hỏi một cách châm chọc rằng Hội nghệ sỹ Bắc Kinh và Ư Sứ Chi, Lâm Liên Côn có lãnh đạo tình cảm của anh ấy không? Anh ấy nói là không biết, điều đó không quan trọng. Sau đó Hội nghệ sỹ Bắc Kinh ra tờ báo "Người bạn của nghệ sỹ" đều đặn kỳ nào cũng gửi tặng tôi mà không hề gửi cho anh ấy một lần nào, đến cả anh bạn lái xe của chúng tôi là Tiểu Lý cũng phải nói rằng Khương Văn "hầm hiu quá, hầm hiu quá".

Khương Văn nói là tôi nên đóng phim Bắc Kinh, ít nhất thì cũng thử một lần xem sao. Tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, huống hồ là còn có cả Khương Văn giúp sức, chắc chắn là nước nổi thì bèo cũng nổi, thế là tôi đồng ý.

"Xuân Đào" là tên của một người phụ nữ lợm rác, tôi phải đóng vai người ấy.

Vừa mới đến nhà đạo diễn Lãng Tử Phong, bước vào trong nhà đã thấy treo la liệt các loại mũ cối rách nát. Để lựa chọn cái mũ rách cho Xuân Đào đội ông đạo diễn đã tự mình ra các bãi rác để tìm nhặt, sau đó giặt rồi phơi sạch sẽ để chuẩn bị dùng cho bộ phim. Lúc đó đạo diễn Lãng Tử Phong mới cưới vợ là Hàn Lan Phương vậy mà suốt ngày bận bịu nên thật tội nghiệp.

Bộ phim "Xuân Đào" do Hàn Lan Phương biên kịch, Lãng Tử Phong làm đạo diễn, thật đúng là một tác phẩm của hai vợ chồng.

Trước khi tôi tới, nhóm làm phim có người đã cảnh cáo tôi rằng "bà đạo diễn" Hàn Lan Phương này vừa hung ác vừa ác, rất khó hợp tác, thế là tôi đưa ra yêu sách khi thảo luận kịch bản tốt nhất là Hàn Lan Phương không được có mặt. Thế là lần thảo luận kịch bản đầu tiên quả là chị ấy đã không tham dự thật.

Sau khi hợp tác làm với nhau một bộ phim thì chúng tôi trở thành bạn bè thân thiết. Trong suốt cả một thời gian dài sống bên nhau, tôi không hề thấy một tí dấu vết nào của một Hàn Lan Phương "vừa hung vừa ác".

Đạo diễn Lãng là một trong bốn đạo diễn lớn của xưởng phim Bắc Kinh, người ta còn gọi ông là một trong bốn "đại tướng quân". Ông đã 70 tuổi, râu trắng như

cước, tóc bạc phơ, mặt mũi rất hiền từ, tôi cảm thấy ông thật đáng như một người đàn ông hiền từ của bấy trẻ nhỏ. Tính tình ông vui vẻ, lạc quan, dễ gần, yêu mến cuộc sống, mọi người trong xưởng phim gọi ông là "đạo diễn điên", có lúc gọi như thế trước mặt ông ông cũng chẳng giận.

Ngược lại với ông, Hàn Lan Phương còn rất trẻ, lại dịu dàng đôn hậu.

Đạo diễn Lăng Tử Phong đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong việc đóng phim. Khi mới gặp ông tôi đã phải nói ngay "Thưa ông đạo diễn, tôi là người Tứ Xuyên, tôi không biết đóng phim Bắc Kinh, mong ông giúp đỡ tôi nhiều, nếu đóng không tốt xin ông lượng thứ". Tôi vừa nói được mấy câu ấy thì đã thấy tác ghen trong cổ.

Bài học đầu tiên là phải học "móc rác". "Móc rác" là từ do tôi nghĩ ra, thực ra tiếng Bắc Kinh gọi là gì tôi cũng quên mất rồi. Không phải là quên mà chính là tôi không hề hỏi đến. Khương Văn thường gọi tôi là "người nộp bài đầu tiên" là để nói rằng tôi tuy có thông minh hơn nhiều người nhưng lại không chịu khó. Nói tóm lại, dù là ông nhặt rác hay bà nhặt rác thì cũng phải chịu khó mà nhặt.

Một cái que, ở đầu có một cái móc câu, tôi công một cái sọt, vừa đi vừa nhặt lá cây, nhặt giấy vụn hay

bất kỳ một thứ rác bẩn nào và bỏ vào sọt. Tôi tập rất nhiều thời gian mà vẫn không thể vất được rác vào đúng trong sọt, việc này đã tốn của tôi rất nhiều công sức. Khi xem phim "Xuân Đào" nhiều người đã khen động tác nhặt rác của tôi giống y như thật. Khi mới bắt đầu quay "Xuân Đào" thì Khương Văn không ở Bắc Kinh. "Cao lương đỏ" vẫn còn một số cảnh cuối nên anh ấy không kịp trở về. Chúng tôi cứ quay trước vài cảnh lẻ không quan trọng rồi chờ anh ấy.

"Xuân Đào" bắt đầu khởi quay vào mùa xuân, nhưng cảnh trong phim lại là mùa hè. Hàng ngày chúng tôi phải dậy từ 4 giờ sáng, mặc quần áo, quần chân, người hoá trang quần tóc cho tôi, bởi vì đóng vai người nhặt rác nên không cần phải trang điểm, chúng tôi rét run lập cập, đóng phim trong gió lạnh mùa xuân.

Bây giờ cứ nghĩ đến cảnh khi đó là tôi lại thấy lạnh hết cả người. Sáng sớm hôm nào cũng phải đấu tranh với chính mình để ra khỏi đồng chăn ấm, tôi luôn thể là sẽ chẳng bao giờ đóng phim nữa, tôi không muốn ra khỏi chăn một chút nào, cũng giống như một tù nhân không muốn ra pháp trường vậy.

Sau đó thì Khương Văn đã tới nhóm làm phim.

Diễn được mấy cảnh thì mọi người ai cũng thấy anh ấy đóng phim Bắc Kinh thật đúng là như cá gặp nước.

Khương Văn là một diễn viên như thế này: Nếu như bạn thấy mình đủ sức để cạnh tranh với anh ấy thì bạn sẽ thấy rất thích, bạn sẽ trưởng thành lên rất nhiều; nếu bạn thấy khả năng của mình còn yếu thì trước mặt anh ấy chắc chắn là bạn sẽ thấy tuyệt vọng.

Tôi thường nói đùa với Khương Văn rằng anh ấy là người được đào tạo chính quy, là "đảng cầm quyền", còn tôi là người nhảy vào giữa đường, là "đảng không cầm quyền".

Chúng tôi cũng giúp đỡ lẫn nhau, độ sức đua tài với nhau. "Xuân Đào" trái với sở trường của tôi nhưng lại chính là sở trường của anh ấy. Anh ấy đã giúp đỡ tôi không ít, chuyện khiến tôi khó chịu và bức mình nhất là khi tôi đã diễn một cảnh thì anh ấy lại diễn lại cảnh ấy và cảnh do anh ấy diễn đạt hiệu quả cao hơn cảnh của tôi, thế là tôi phải diễn theo anh ấy, từ trước tới giờ tôi chưa hề phải làm như thế bao giờ, vả lại, tôi còn đang là ngôi sao sáng chói nữa chứ. Những lúc như thế, lòng tự tin của tôi lại bị lung lay.

Tới lúc lồng tiếng cho "Xuân Đào" mới càng khó hơn: Bên trái là ông Láng Tử Phong, bên phải là Khương Văn, họ cứ phải hướng dẫn từng tý một cho một người Tứ Xuyên không rành tiếng Bắc Kinh là tôi, nhiều khi phải làm đến nửa ngày mới được một đoạn. Khương Văn đứng mãi mỗi thì năm luôn lên trên đất,

một mình tôi nói lời thoại, nếu nói không đúng thì anh ấy nói vọng từ dưới nền nhà lên "Sai rồi!" Thế là tôi lại phải làm lại.

Cho tới lúc bộ phim đi vào hoàn thành thì chúng tôi đã diễn rất ăn ý, tôi cũng càng ngày càng giống bà hợm rác hơn. Có lúc ông đạo diễn Lãng bị mệt hay là bị cao huyết áp thì chúng tôi tự diễn trước. Chúng tôi hô trước "bắt đầu" rồi sau đó diễn, diễn xong thì tự hô "dừng", diễn chưa đạt thì làm lại, cảm thấy cảnh này được thì dựng tiếp cảnh khác.

Sau khi "Xuân Đào" hoàn thành và được chiếu trên màn ảnh, có một lần tôi và Khương Văn đi ăn ở nhà hàng, gặp một người bạn cũ, anh ấy đã khen vai của tôi trong "Xuân Đào" hết lời và quay sang nói với Khương Văn "ở bộ phim này Hiếu Khánh diễn giỏi hơn cậu nhiều".

Khương Văn gật gù nói "đúng - đúng!" Tôi cười mà như mếu bởi tôi tự biết mình.

Sau khi "Xuân Đào" được chiếu không lâu thì Trần Quốc Quân trở về Bắc Kinh.

23. CÓ THÊM NGƯỜI THỨ BA, PHONG BA BÃO TÁP BẮT ĐẦU NỔI

Tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng một nỗi lo và tôi đã phát hiện ra chính là chuyện này. Trước khi trở về, Trần Quốc Quân gọi điện thoại cho tôi. Nghe qua điện thoại tôi thấy giọng anh ấy như đang cố nén cơn thịnh nộ nên tôi rất lo lắng sợ hãi.

Đúng như tôi đã dự đoán, phong ba bão táp bắt đầu nổi lên. Anh ấy gọi tôi lên trên phòng của anh bạn giám đốc ở trên gác để nói chuyện. Anh ấy găm gù truy hỏi tôi về mối quan hệ giữa tôi với Khương Văn. Tôi nói ngay: Chẳng có quan hệ gì hết cả. Trong cơn giận dữ, anh ấy đã lôi một cuốn sách ra và xé thành hàng trăm ngàn mảnh nhỏ. Đó là cuốn sách về tình yêu làm rung động cả thế giới "Không cần giang sơn, chỉ cần người đẹp" do Khương Văn tặng tôi. Trong cuốn sách Khương Văn không hề viết một chữ nào, tôi không hiểu sao Trần Quốc Quân lại biết. Nếu ở bộ đội thì chắc chắn Trần Quốc Quân sẽ là một trinh sát xuất sắc, về điểm này thì lúc nào tôi cũng phục anh ấy sát đất.

Cuối cùng thì anh ấy cầm một con dao và nói là cả hai chúng tôi sẽ cùng phải chết. Bình thường tôi đã rất sợ những đồ ấy nên hai chân tôi nhún cả ra. Trong nỗi lo sợ khủng khiếp tôi vội vàng thừa nhận tất cả. Sau khi nói xong tôi nhắm chặt hai mắt mà nước mắt cứ rùng rùng. Lúc đó tôi đã nghĩ rằng giữa hai chúng tôi như vậy là đã chấm hết tất cả. Tôi không biết tại làm sao mà mọi chuyện ra nông nỗi này, cũng không biết rằng cái gì đang chờ tôi ở phía trước. Sau này Trần Quốc Quân sẽ sống ra sao? Chúng tôi sẽ sống với nhau như thế nào đây? Tại sao lại cứ phải hỏi cho rõ ngọn ngành? Tại sao tôi lại phải thừa nhận? Thừa nhận như thế tôi đã trở thành kẻ cặn tàu ráo máng, cho dù Trần Quốc Quân có tha thứ thì tôi cũng sẽ không thể tha thứ được cho bản thân mình.

Sự áy náy, có lỗi, hối hận, cuống quýt lo sợ, nổi đàng cay chua chất và trăm thứ tơ vò cùng nhau hành hạ cái đầu của tôi. Tôi không trả lời Trần Quốc Quân về việc anh ấy yêu cầu tôi không được tiếp tục đóng phim "Xuân Đào" nữa.

Suốt một đêm không ngủ, sáng ngày hôm sau tôi vẫn đến trường quay như thường lệ. Tôi không để lộ ra ngoài một điều gì cả, tất cả mọi việc vẫn tiến hành như bình thường.

Đến chập tối, tôi lê từng bước chân về nhà, mở cửa ra thấy không có Trần Quốc Quân ở nhà. Bố mẹ và bà ngoại tôi vây lấy tôi và nói cho tôi biết rằng sau khi tôi đi thì Trần Quốc Quân đã uống thuốc ngủ và đã phải đưa đi cấp cứu ở bệnh viện. Mọi người kể rằng sắp đến giờ ăn trưa mà không thấy anh ấy dậy ăn cơm, gọi mấy lần cũng không có tiếng trả lời, thế là mẹ tôi nhìn qua cửa sổ, thấy Trần Quốc Quân nằm trên giường, trên chân là các tấm ảnh của tôi. Chờ một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, mẹ tôi mới lấy chìa khoá mở cửa vào mới phát hiện ra là anh ấy đã uống thuốc ngủ. Cả nhà sợ hãi hồn bay phách lạc, vội gọi điện báo cho anh giám đốc nhà máy đồng hồ đo, anh ấy vội vàng trở về và đưa Trần Quốc Quân vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Tôi vừa nghe thấy vậy thì vội vàng chạy như bay xuống gác, vừa chạy xuống tới gác dưới thì thấy Tiểu Lan đang dìu Trần Quốc Quân chậm chạp đi lên. Nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt và vẻ mặt trắng nhợt của anh ấy mà tôi thấy lòng mình thất lại.

Tôi đã ở bên giường bưng bê cơm nước cho anh, chạy đi chạy lại xoay tít như con quay. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất lâu. Cả hai người đến tránh không nói đến chuyện ngày hôm trước. Bất kỳ chuyện gì tôi cùng đến có thể làm được. Chỉ trừ việc rút ra

khỏi nhóm làm phim "Xuân Đào". Cuộc nói chuyện lại trở nên căng thẳng.

Liên tiếp trong mấy ngày liền tôi không đến nhóm làm phim, nghĩ đến việc cả nhóm phải ngừng mọi công việc vì tôi mà lòng tôi như có lửa đốt. Sau đó thì điện thoại réo vang, đạo diễn và Hàn Lan Phương đều gọi điện tới hỏi thăm xem có phải là tôi ốm không. Trong lòng tôi lại nổi lên ý muốn trở lại nhóm làm phim. Tôi phải đi làm phim, tôi bất chấp tất cả, mặc kệ hậu quả của nó muốn ra sao thì ra, tôi không cần gì nữa rồi.

Hệ thống máy móc của "Xuân Đào" lại bắt đầu chuyển động. Trần Quốc Quân lại càng chăm sóc chu đáo hơn. Hàng ngày trở về nhà trong gió lạnh cảm cảm tôi đến thấy có mâm cơm nóng sốt đã được chuẩn bị chu đáo; dù tôi có trở về nhà muộn như thế nào thì vẫn thấy Trần Quốc Quân đứng dưới ngọn đèn trước ngõ chờ tôi và trong ống tay áo của anh ấy thò ra một con dao khá dài, anh ấy nói là để bảo vệ an toàn cho tôi.

Tôi hoàn toàn đã mất đi sự tin tưởng của Trần Quốc Quân đối với tôi. Những ngày sau đó, trừ đi đến nhóm làm phim ra, tôi đi đến đâu anh ấy cũng cùng đi theo. Khi tôi nói với anh ấy là tôi đi đến một nơi nào đó thì anh ấy sẽ đồng ý hay chỉ ậm ừ, nhưng chỉ cần xe bắt đầu nổ máy là anh ấy nhảy lên để đi cùng tôi. Nếu

như anh ấy không ở nhà mà tôi lại đi đâu đó thì khi về nhà nhất định anh ấy sẽ nổi trận lôi đình.

Có một lần anh ấy nói với tôi là phải ra phố mua sắm một chút đồ và sẽ trở về ngay. Ở nhà không có việc gì làm, buồn rầu, tôi gọi điện thoại cho một người bạn gái. Nói chuyện trên trời dưới biển mãi và cuối cùng tôi kể với cô ấy về tính khí bất thường của Trần Quốc Quân thời gian vừa rồi, cô ấy đã buột miệng nói một câu: Thế thì cậu bỏ quách hẳn đi.

Vừa mới đặt điện thoại xuống chưa được hai phút thì Trần Quốc Quân mặt hầm hầm, cầm máy ghi âm từ trên gác đi xuống. Trong máy ghi âm chính là đoạn đối thoại vừa rồi giữa tôi với cô bạn ấy. Vắt máy ghi âm xuống đất, đẩy mạnh tôi, anh ấy chộp lấy điện thoại và gọi cho cô bạn ấy của tôi, máng cô ấy một trận như tát nước. Điện thoại ở nhà tôi mắc song song với điện thoại ở trên gác, anh ấy đã giả vờ tôi là đi ra phố rồi lên lên gác, vừa may lại chộp được cuộc nói chuyện của chúng tôi.

Có một lần tôi tham gia biểu diễn ở Bắc Kinh, trước khi biểu diễn, tôi và một cô bạn nữa đến toà soạn "Nhân dân nhật báo" chơi khi tôi trở lại phòng nghỉ của các diễn viên thì thấy Trần Quốc Quân đã chờ ở đó, tôi chưa kịp giải thích gì thì anh ấy đã giằng lấy điều thuốc ở trong tay tôi, thực ra đó là điều thuốc mà bạn

gái tôi bảo tôi mang về cho anh ấy, và bóp vụn nó ra, đồng thời anh với ngay lấy một chiếc gương ở trên bàn, trước mặt tất cả mọi diễn viên ở trong phòng, ném thẳng vào tôi, tôi tránh vội, chiếc gương va vào tường vỡ tan 'ành ngay ở sau đầu tôi...

Khả năng đoán trước mọi sự việc của Trần Quốc Quân luôn luôn làm cho tôi thán phục. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn tin tưởng một cách chắc chắn rằng nếu như ở trong thời kỳ chiến tranh thì chắc chắn anh ấy phải là một anh hùng về trình sát, đích thực là anh ấy tài hoa hơn người. Những mưu kế tuyệt diệu của anh ấy khiến những mưu mẹo của tôi luôn luôn bị vô hiệu hoá, khả năng tuyệt vời của anh ấy mà lại để đối phó với một kẻ ngốc nghếch như tôi thì thật là uổng.

Cho dù Trần Quốc Quân quản giáo tôi nghiêm ngặt đến như vậy, nhưng tôi vẫn không hề trách anh ấy, cũng không hề giận anh ấy. Trong lòng tôi hết sức áy náy, tôi cũng hiểu được rằng vì sao anh ấy lại làm như vậy. Tôi cho rằng tất cả mọi chuyện là do lỗi lầm của tôi mà ra cả, mặc dù càng ngày tôi càng sợ hãi, càng lo lắng, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, hay là nghe thấy tên của anh ấy, giọng nói của anh ấy là người tôi đã run hết cả lên, nhưng tự trong thâm tâm mình tôi vẫn cho rằng đó là những gì mà tôi phải nhận.

Trần Quốc Quân càng ngày càng hay nổi giận hơn, sự nghi ngờ cũng càng ngày càng tăng và càng ngày càng quản lý tôi một cách quá quắt hơn. Tôi bắt đầu phản kháng và trách móc, Trần Quốc Quân lại càng quá thể hơn, nhà tôi hầu như ngày nào cũng có chiến sự, thậm chí chúng tôi còn cãi nhau trước mặt bố mẹ tôi.

Bà ngoại đã 90 tuổi, bố mẹ tôi cũng đã hơn 70 tuổi rồi, ai cũng đều có bệnh cao huyết áp. Từ người già đến người bé, tất cả chúng tôi đều chung sống hoà hợp với nhau, làm gì có chuyện cãi cọ nhau. Vừa thương con, thương cháu mình, vừa không dám khuyên can, nhìn thấy gương, lược và đủ các thứ khác cứ bay vèo vèo trên đầu tôi nên bà và bố mẹ tôi đều sợ đến phát bệnh tim, suốt ngày phải uống thuốc. Đặc biệt là nhiều khi nhìn thấy lưỡi dao cứ khua loang loáng trước mặt, cả nhà tôi sợ đến hồn bay phách lạc.

Trong lúc gay cấn như vậy thì Tiểu Lan, người mà tôi đối xử hết sức tử tế lại trở mặt làm kẻ đổ dầu vào lửa. Nó đã nói hết với Trần Quốc Quân về chuyện Khương Văn tới nhà tôi khi anh ấy không có nhà. Kết quả là ngày hôm đó, trước mặt mọi người trong nhà, Trần Quốc Quân đã nổi cơn điên rồi, nhốt cả tôi và anh ấy vào trong nhà vệ sinh, lấy dây thép móc vào tường làm 1 cái thông lọng và đòi tôi cùng chết với anh ấy. Việc này kéo dài 3 tiếng đồng hồ, bố mẹ tôi ở ngoài

khẩn thiết van nài anh ấy tròn 3 tiếng và không dám gọi điện đi bao cảnh sát vì sợ anh ấy lại càng bị kích động, cho mãi đến khi anh giám đốc nhà máy đồng hồ do tình cờ đi qua nhìn thấy thế mới vào cứu được tôi ra.

Bố mẹ tôi tính tình ôn hoà, ngày thường sống cùng bố mẹ, cả nhà tôi không ai phải to tiếng, không biết trận chiến ấy giữa chúng tôi đã làm bố mẹ tôi phải sợ hãi đến như thế nào ?

Thế nào là "áy náy" ? Thế nào là "khủng bố" ? Thế nào là "Hồn siêu phách lạc" ? Thế nào là "lòng đau" trong thời gian này tôi mới có thể hiểu 1 cách rõ ràng.

Khương Văn vẫn cứ đi tìm tôi. Trong lúc phải đứng đầu sóng ngọn gió 1 mình tôi đã bắt đầu liên lạc với anh ấy.

Tôi biết rằng bắt đầu kiểu liên lạc này có nghĩa là gì. Cũng có thể là tôi phải trả giá bằng tính mạng của mình. Tất nhiên là cuối cùng thì tôi cũng phải lấy tính mạng của mình ra để trả giá, Trần Quốc Quân cũng chưa hề đánh được tôi nhưng thực sự là lúc đó tôi tin chắc chắn 100% là phải như vậy. Đồng thời, mọi việc làm của Trần Quốc Quân đã phản tác dụng, lần đầu tiên tôi nghĩ đến chuyện ly hôn.

Quan hệ giữa tôi và Trần Quốc Quân đã không còn 1 chút tương lai nào nữa. Dường như tất cả bạn bè,

người thân của tôi đều biết mối quan hệ của 2 chúng tôi đang ngày càng xấu đi và mọi người cũng đều tận mắt chứng kiến nỗi xấu hổ nhục nhã mà tôi phải chịu đựng. Không ai có thể quên được những điều đó. Làm sao mà lại có thể có 1 ngày chúng tôi xuất hiện bên nhau 1 cách ngọt ngào trước mặt mọi người được nữa ? Chúng tôi còn mặt mũi nào mà lại đóng vai 2 vợ chồng hạnh phúc nữa kia chứ ?

Nhưng tôi không dám ly hôn. Tôi không biết mình phải làm thế nào mới bỏ được Trần Quốc Quân. Tôi đã từng trải qua sự mong manh của sự sống, tôi đã từng hiểu rõ đến không thể rõ hơn rằng đầu tiên là phải sống thì việc ly hôn mới có nghĩa.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Mỗi lần sau cơn sóng gió thì Trần Quốc Quân càng quan tâm đến tôi gấp hàng trăm lần, nhẹ nhàng gấp ngàn lần, nhưng tôi luôn có cảm giác như 1 con thú nhỏ đang bị 1 con hổ vờn trên trước khi ăn thịt. Tôi không những không hề cảm thấy bất kỳ 1 sự quan tâm hay an ủi nào mà lại còn cảm thấy sợ hãi hơn cả khi bão táp nổi lên.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ còn lao vào "đánh mảnh". Trần Quốc Quân cũng đi theo tôi. Như vậy cũng được, bố mẹ và bà ngoại đỡ phải lo lắng. Thà như vậy còn hơn, 1 mình tôi thì thế nào cũng được.

Dù sao thì cũng chỉ có 1 con đường sống. Sợ cũng chết mà không sợ thì cũng chết, chỉ bằng cứ coi cái chết nhẹ như lông hồng. Những mong muốn được sống lại là bản năng của con người. Bất kỳ ai ở trong hoàn cảnh ấy đều phải đi tìm niềm an ủi. Trần Quốc Quân càng ngày càng đẩy tôi về phía Khương Văn hơn. Đồng thời, anh ấy thỉnh thoảng lại gọi điện thoại đe dọa Khương Văn. Có 1 lần, Trần Quốc Quân đã cùng mấy người bạn ép Khương Văn tới 1 căn nhà và thẩm vấn truy hỏi anh ấy.

Bằng tất cả những hành động của mình, chính tay Trần Quốc Quân đã buộc chặt trái tim tôi và trái tim Khương Văn lại với nhau. Khương Văn cũng đã cắt đứt quan hệ với người bạn gái cũ.

Trong khí tôi "chạy mánh", nơi mà tôi là trung tâm, nơi mà tôi được kính trọng và yêu quý hết mực, tôi lại càng mất mặt hơn. Tôi thương xuyên bị Trần Quốc Quân tra hỏi trước mặt mọi người và lại còn ra lệnh cho tôi không được biểu diễn nữa. Nếu tôi phản đối thì dĩ nhiên có phải trối, anh ấy cũng trối lại mà kéo về Bắc Kinh.

Nhiều khi, sau khi biểu diễn xong tiết mục cuối cùng, trong tiếng vỗ tay như pháo của người xem, tôi mỉm cười tươi tỉnh để cảm tạ mọi người, tấm màn sân khấu đang từ từ khép lại thì Trần Quốc Quân đã nhẩy thốc lên sân khấu, trước mặt các diễn viên trong đội, công ty biểu diễn và cả khán giả anh ấy lôi sênh sịch

tôi ra đằng sau sân khấu, trước mặt mọi người găm rít mà rần dấy tôi, chửi bới tôi. Hơn thế nữa, anh ấy còn đẩy ngã tất cả những ai định đến cản ngăn.

Không cho tôi được ngủ, chửi bới tôi là chuyện thường xuyên, cho dù là bên cạnh chúng tôi có người khác hay không, cho dù là đang ở đâu thì những lời chửi bới, bới nhọ của anh ấy vẫn cứ đổ lên đầu tôi như thác lũ. Nói thật là những khi ấy, nhìn bộ mặt thịnh nộ và cái mồm không ngớt tuôn ra những lời độc địa của anh ấy, tôi luôn cảm thấy hối hận là tại sao trong lúc đóng phim "Pho tượng phật thần bí" tôi lại không chịu khó học lấy chút võ ? Nếu chịu khó học thì bây giờ tôi đã có thể đánh cho anh ta 1 trận hoặc ít ra thì cũng còn có thể chống đỡ lại được, để đỡ phải mất mặt trước mặt mọi người.

Nhưng mỗi khi tất cả những cái đó qua đi, trời đã yên bể đã lặng thì nỗi áy náy trong lòng tôi lại trở lại. Do lại bắt đầu có liên lạc với Khương Văn nên tôi không thể gạt bỏ được mặc cảm tội lỗi của mình và mức độ áy náy cũng càng ngày càng tăng, cứ nghĩ đến việc Trần Quốc Quân đã yên tôi như thế nào, không chịu để mất tôi như thế nào, tự nhiên trong tôi lại nổi lên sự cảm kích.

Một người bạn thân đã nói, tôi không còn tiền đồ gì nữa, vết thương vừa lên sẹo đã quên đau ngay được.

Tôi phát hiện ra rằng con người không thể chi phối được trái tim của chính mình, cho dù trái tim có nằm ngay bên trong cơ thể mình.

Thực sự tôi cũng không thể chi phối được trái tim của mình.

Tôi cứ luẩn quẩn mãi trong cái vòng ấy. Mỗi khi liên lạc với Khương Văn hay là ở bên anh ấy thì tôi đều nói đến Trần Quốc Quân và tình cảm của tôi đối với Trần Quốc Quân, vô tình đã làm cho Khương Văn đau khổ. Còn khi ở bên cạnh Trần Quốc Quân thì tôi đến làm cho anh ấy phải lo lắng buồn rầu, đứt từng khúc ruột vì Khương Văn. Tôi cũng không biết là tôi đang làm gì nữa. Tôi không biết là tôi thuộc loại người nào nữa. Có lẽ tôi thuộc loại phụ nữ hư hỏng, độc ác, hung tàn hơn cả đàn ông nữa.

Có người bạn đã nói rằng Trần Quốc Quân chỉ là vì bản thân mình mà thôi. Không đúng. Đó là 1 nhận xét lệch lạc, quá độc ác. Thế thì anh ấy là vì tôi sao? Tất nhiên là anh ấy vì tôi. Không vì tôi thì còn vì ai nữa? Ai là người vì tôi mà phải ly hôn? Càng nghĩ đến những điều đó tôi càng cảm thấy mình có lỗi và muốn mình phải có sự báo đáp lại.

Ngày hôm đó trời mưa to, tôi còn nhớ là sấm chớp nổ liên tục, trong 1 tiếng sấm rất to, tôi thấy rõ

ràng có 1 tia chớp tên ngoài trời xuyên qua cửa sổ vào chỗ giường tôi nằm. Tôi nghĩ có lẽ đó là ông trời đã cảnh cáo tôi.

Đồng thời, với những việc ấy thì văn phòng xưởng phim Bắc Kinh thông báo cho tôi rằng cục thuế Thanh Đảo, Thượng Hải và nhà nước đang tiến hành điều tra thu nhập của tôi và chờ tôi đến trả lời Thẩm vấn - Nghe nói tôi là trường hợp trọng điểm của đợt đánh thuế này.

Cũng khi đó thì tôi nhận được không biết bao nhiêu là giải thưởng - Giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải "Kim kê" và "Trăm hoa", nữ diễn viên xuất sắc nhất của "10 năm đổi mới", giải thưởng "nữ diễn viên được yêu mến nhất" của Té Nam, giải thưởng "thanh niên tiên tiến". Đồng thời, các vai chính do tôi đóng trong các phim "Xuân Đào", "Canh đồng rộng lớn", "Phù dung trấn" đều nhận được các giải thưởng lớn trong và ngoài nước... Tất cả những giải thưởng đó tôi đều nhận được trong vòng thời gian chưa đến 1 năm trời và tôi đều phải đi nhận giải thưởng, khi lĩnh thưởng chắc chắn tôi sẽ gặp Khương Văn, tôi cảm thấy mình sắp sửa không sống nổi nữa.

Tôi nghĩ có lẽ không gì được ghi lại 1 cách đặc biệt trong ký ức tôi như lần tôi đi lĩnh giải "cúp 10 ngôi sao điện ảnh lớn Phật Sơn".

24. TÔI KHÔNG CÒN CẢM THẤY TRẦN QUỐC QUÂN THÂN THIẾT VỚI MÌNH NỮA.

Cuộc lựa chọn "Cúp mười diễn viên điện ảnh lớn Phật Sơn" là do Ủy ban nhân dân tỉnh Quảng Đông, UBND Thành phố Phật Sơn và Công ty điện ảnh Châu Giang phối hợp tổ chức. Từ sau khi "Cách mạng văn hoá" kết thúc, nền điện ảnh được khôi phục thì trong giới điện ảnh Trung Quốc đây là lần đầu tiên tổ chức bình chọn mười diễn viên xuất sắc.

downloaddsachmienphi.com
Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Các hội điện ảnh Trung Quốc, các xưởng phim và các đài truyền hình đều rất coi trọng hoạt động này. Phương pháp lựa chọn là kết hợp giữa việc bỏ phiếu của các chuyên gia và các khán giả và lấy ý kiến của người xem làm chính và ý kiến của các chuyên gia để tham khảo.

Vẫn còn đang trong giai đoạn bỏ phiếu thì tôi đã biết được tin rằng ngay tôi khi bắt đầu số phiếu của tôi đã vượt xa tất cả mọi người. Kết quả cuối cùng là do ông Tôn Trường Thành - Tổng giám đốc công ty điện ảnh Châu Giang đích thân gọi điện đến thông

báo và chúc mừng tôi: "Với số phiếu dẫn đầu tuyệt đối cô đã giành được danh hiệu là nữ diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất".

Cuộc phát giải thưởng được tổ chức diễn ra ở Phật Sơn. Khi đó tôi đang ở Hồng Kông để tiến hành những công việc quảng cáo đầu tiên cho phim "Phù Dung trấn". Trong thời gian ở Hồng Kông, Trần Quốc Quân đã gọi điện đến khách sạn cho tôi mấy lần - cho dù tôi có ở chân trời góc bể, anh ấy đều gọi điện thoại đến phòng ở của tôi một cách chính xác, kiểm tra lịch trình của tôi, hỏi tôi khi nào trở về nhà.

Không bao giờ tôi nói với anh ấy một thời gian chính xác. Tôi không dám và cũng không muốn trở về nhà. Ủy ban giải thưởng Phật Sơn đã cuồn lên tìm tôi khắp nơi nhưng tôi cũng không dám lên tiếng. Tôi nghĩ, muốn lĩnh thưởng thì phải trực tiếp từ Hồng Kông lên đi Phật Sơn để tránh cho Trần Quốc Quân không biết mà đến đó làm âm ỹ lên thì tôi không còn mặt mũi nào mà nhìn ai trong giới điện ảnh nữa.

Sau khi từ Hồng Kông về nước tôi tìm một nơi và "mất tích" ở đó hai ngày. Nghe nói là giám đốc các xưởng phim lớn, các đạo diễn lớn, những người có trách nhiệm trong giới điện ảnh, các diễn viên được giải, các phóng viên của các tờ báo lớn trong cả nước đã dần dần để tụ đông đủ ở Phật Sơn. Các vị chức trách đều rất lo

lắng. Mọi người đã đủ mặt, chỉ còn thiếu mỗi người đoạt giải xuất sắc nhất thì thử hỏi không lo lắng sao được. Ngày hôm sau đã là ngày phát rồi. Tất cả các số điện thoại có thể tìm thấy tôi đều đã được gọi nhưng vẫn chưa thấy mặt mũi tôi đâu cả. Mọi người đều cho rằng chắc chắn là tôi sẽ không tới. Về tin tôi không đến dự lễ được, ngay từ khi còn ở Hồng Kông bằng nhiều cách, tôi đã nhiều lần thông báo một cách gián tiếp đến ban tổ chức. Tôi sợ rằng Trần Quốc Quân lại đến Phật Sơn để tìm tôi.

Buổi tối đầu tiên, tôi gọi ngay điện thoại cho ông Tổng giám đốc Tôn Trường Thành, nói với ông ấy rằng ngày hôm sau tôi sẽ đi Phật Sơn. Ông ấy vô cùng phấn khởi. Sau đó, tôi cũng phải gọi điện thoại để báo cho ông giám đốc Ưng Dương một câu. Ưng Dương rất mong tôi đến Phật Sơn. Ông ấy được ban tổ chức uỷ nhiệm nên đã gọi điện thoại đến nhà tôi không biết bao nhiêu lần, ngoài ra, ông ấy còn nhấn lại tôi ở tất cả mọi nơi mà tôi có thể đến. Nhất định tôi phải gọi cho ông ấy để ông ấy đỡ sốt ruột.

"A lô" - Đầu dây đằng kia có người trả lời.

"A lô, ông giám đốc Ưng Dương có đấy không?"
Tôi nói.

"Ông ấy không có ở đây". Phía bên kia trả lời"
Ông ấy đi học rồi. Xin hỏi chị là ai?".

"Tôi..." Tôi do dự một lát rồi "Tôi là Lưu Hiểu Khánh". "à" đối phương không hề tỏ ra ngạc nhiên một chút nào "Ông Ưông Dương đang lo đi tìm chị đấy. Ngày mai đã trao giải rồi". "Tôi biết xin hỏi anh là ai?"

"Tôi là thành viên ban tổ chức, tên tôi là Vương. Có việc gì thì chị cứ nói với tôi cũng được."

Ưông Dương đã không có nhà, thì tôi đành phải nói với anh ta vậy. Tôi nói với anh ta là nhờ anh ta nói với ông Ưông Dương và ban tổ chức là sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi Phật Sơn và tôi hỏi anh ta là tôi sẽ phải tìm họ ở đâu? Anh ta nói với tôi là ở khách sạn X và nói với tôi địa chỉ, điện thoại và người cần liên lạc một cách cụ thể. Tôi hỏi anh ta về lịch trình làm việc ngày mai, hỏi anh ta về những người tới dự, anh ta đều nói rõ hết. .. Đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ thì tôi bỗng thấy giọng nói phía bên kia thay đổi "Em đang ở đâu đấy?"

Tiếng nói nghe quen quá! Cổ họng của tôi bỗng nhiên như tắc nghẹn lại, tim đập liên hồi. "Tôi là Trần Quốc Quân đây. Cô tưởng tôi là ông thư ký Vương thật à?"

Điện thoại trong tay tôi rơi tuột xuống đất, đầu óc trở nên trống rỗng. Tôi đúng là một con ngốc nhất trần gian. Trần Quốc Quân đúng là một diễn viên giỏi nhất trần gian này. Nói chuyện với nhau lâu như thế mà không nhận ra một chút nào giọng nói quen thuộc của anh ta. Thật là quá thể.

Giống như một con chuột ăn vụng mỡ bị tóm đuôi ngay tại trận, tôi thấy mình thảm hại vô cùng.

Tôi không dám không đi Phật Sơn, tôi cũng không thể không đi, mặc dù là trước đây tự tôi muốn đến đó.

Tôi hoàn toàn không còn nhớ những gì thuộc về thành phố Phật Sơn cả. Tôi chỉ nhớ trước khi khai mạc buổi lễ Trần Quốc Quân đứng ở trước cửa chính vào hội trường, mặt quay vào tường, bất động. Mọi người kéo tôi tới chỗ anh để anh chúc mừng tôi. Nhưng tôi không chịu. Mỗi khi bị mọi người đẩy đến trước mặt anh, tôi lại cố hết sức vùng vẫy khỏi mọi người để chạy về chỗ của mình. Anh ấy cũng không hề quay mặt lại, không hề có ý làm hoà dịu cho mãi đến tận bây giờ, khi mà tôi viết những dòng này thì mặt tôi vẫn còn đỏ ửng, cổ họng và đầu tôi nóng bừng bừng. Tôi cố gắng hết mức để chống lại tất cả, không còn tìm ra được cách nào khác.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ rằng hôm đó mặc một bộ váy màu đỏ, đầu tóc và đồ trang sức đều rất đẹp đẽ bởi vì tôi biết mình sẽ là trung tâm chú ý của mọi người. Khi công bố danh sách những người đoạt giải tôi nghe thấy tiếng reo vui của mọi người. Hội trường thể thao của Phật Sơn chật ních người. Giá vé chợ đen ở bên ngoài không ngừng được nâng cao. Không khí cả trong

và ngoài hội trường đều rất náo nhiệt. Mười diễn viên sáng giá nhất khi đó đều có mặt ở đây thì đúng là đã làm rạng rỡ thêm cho Phật Sơn rồi còn gì.

Tôi và chín diễn viên được giải khác đứng chờ ở phía đằng sau sân khấu. Tôi đứng phía trước, đầu óc lúc thì tỉnh táo, lúc thì u mê. Trần Quốc Quân vẫn còn ở đó giống như một pho tượng đồng, đó là nơi mà mọi người ai cũng nhìn thấy được. Tôi hầu như không dám quay đầu nhìn về phía ấy.

Mơ mơ màng màng nghe như có tiếng gọi tên tôi định thần lại thì tôi thấy những tràng vỗ tay vang lên như sấm. Tôi vuốt lại mái tóc, chỉnh lại quần áo và bước ra sân khấu.

Vừa mới đứng lại trên sân khấu thì tiếng vỗ tay lại vang lên. Tôi nhận cúp giải thưởng, bất giác hai tay lại buông thõng xuống. Nói là cúp thưởng nhưng thực tế đó chỉ một hình kỷ niệm làm bằng thủy tinh hữu cơ, vừa nặng lại vừa to, chắc là cũng phải nặng hơn năm kg. Hai tay tôi ôm nó vào ngực mà cảm thấy đứt hơi.

Nghi lễ trao giải qua đi rất nhanh chóng. Tiếp theo đó là chiếu phim. Theo lịch trình thì chúng tôi phải xuống dưới hội trường ngồi cùng với người xem. Nhưng khi tôi vừa bước xuống khỏi sân khấu, tiếng vỗ tay của khán giả còn chưa ngớt thì bỗng nhiên tôi thấy

một bàn tay vươn tới, Trần Quốc Quân đã kéo tôi, một người đứng đầu mười danh sách ngôi sao điện ảnh lớn cùng cả giải thưởng của tôi, trước mắt mọi người, ép tôi lên một chiếc ô tô đã đợi sẵn.

Không có ai giúp tôi. Không có ai hỏi tôi xem tôi có muốn như vậy không. Và không có ai ngăn cản anh ấy cả. Cũng không có ai ở bên cạnh chúng tôi. Chỉ có tôi và Trần Quốc Quân và anh lái xe. Ô tô là của ban tổ chức.

Đây là tình hình chung của đất nước Trung Quốc. Cho dù tôi là người đứng đầu hay đứng cuối danh sách mười diễn viên xuất sắc, cho dù là tôi có là một nguyên thủ quốc gia, hay là một dân thường, cho dù tôi có lên trời hay xuống địa ngục, thì tôi vẫn là vợ của Trần Quốc Quân. Không ai can dự vào chuyện vợ chồng giữa hai chúng tôi, cho dù hôm nay Trần Quốc Quân có đem tôi đi giết thì chắc chắn cũng chẳng có ai để mất tôi.

Bản đăng ký kết hôn đã phát huy được tác dụng tuyệt đối của nó. Từ trước tới giờ tôi vẫn chỉ cho rằng nó vốn chỉ là một trang giấy nhưng nó lại là một tờ giấy ma quái: Khi quan hệ vợ chồng tốt đẹp thì nó không có một chút tác dụng nào và bạn chắc là sẽ quên bằng mất nó. Khi tình cảm vợ chồng đổ vỡ, muốn thoát ra khỏi hôn nhân thì bỗng chốc nó lại trở thành thiên la địa

võng làm cho bạn không có con đường thoát. Bạn muốn chống lại à? Nó sẽ phải làm cho bạn phải đi chỗ chết trước.

Rốt cục hôn nhân là cái gì? Giấy đăng ký kết hôn có hàm ý gì? Nó có hợp lý không? Có công bằng không? Có khoa học không? Có nhân đạo không?.

Mở cửa phòng, đẩy một phát cho tôi bắn lên giường, Trần Quốc Quân ngồi thở hồng hộc ở góc nhà. Cả một dãy nhà không có một ai ở nhà, vô cùng tĩnh lặng. Mọi người còn đang ở hội trường để hoan hô, chúc mừng, hoan hô chúc mừng sự ra đời của mười ngôi sao điện ảnh lớn do tôi đứng đầu.

Trần Quốc Quân lặng im không nói gì, tôi cũng lặng im không nói gì. Tôi đưa mắt nhìn trộm, anh ấy ngồi ở góc nhà, mắt trắng bệch, mấy sợi tóc loà xoà trên trán. Anh ấy đang cố gắng khống chế tình cảm của mình. Bỗng nhiên tôi lại cảm thấy thông cảm với anh ấy, lúc đó tôi cảm thấy đáng thương, vừa đáng giận và đáng hận nữa.

Anh ấy duỗi chân trên nền nhà, gây nên một tiếng động nhẹ, nghe tiếng ấy tôi sợ đến thót cả tim. Chờ mãi một lúc sau thấy không có động tĩnh gì tôi mới len lén ngồi lại chỗ cũ. Tôi chờ cơn thịnh nộ của anh ấy nổ ra.

Anh ấy đã nổi cơn. Thật khủng khiếp. Bộ quần áo đẹp đề lúc này cùng tôi đi linh giải thưởng, cảm nhận được sự vinh dự của tôi đã xé ra thành trăm mảnh nhỏ, chiếc cúp nặng mấy cân tôi vừa mới được nhận bay qua đầu tôi. Sự tuyệt vọng hoàn toàn bao phủ khắp người tôi. Tôi nghĩ hôm nay có lẽ mình đi đứt. Hình như tôi nghe có tiếng ông Uông Dương. Đúng là tiếng của ông Uông Dương rồi.

"Cô Hiếu Khánh ơi, cô Hiếu Khánh". Đúng là họ rồi, ông giám đốc Uông Dương nhất định là đến thăm và chúc mừng tôi đây từ khi đến Phạt Sơn tôi vẫn chưa có dịp nào nói chuyện với ông ấy cả.

"Cô Hiếu Khánh, cô Hiếu Khánh ơi!". Ông ấy gọi cửa. Tôi nghe thấy có người đang nói chuyện với ông ấy. "Có khi là cô ấy ngủ rồi". Tôi nghe ông Uông Dương nói như vậy, sau đó bước chân xa dần.

"Giám đốc Uông Dương ơi". Cuối cùng thì tôi đã tỉnh lại, gào tướng lên bất chấp tất cả, vợ vội áo khoác ngoài và lao ra ngoài cửa. Ngoài hành lang có rất nhiều người, Trần Quốc Quân không thể ngăn được tôi. Tôi cố hết sức mình để mở cửa ra lao vào giữa mọi người và đẩy cửa nhà ông giám đốc. Nhà ông ấy là một căn hộ khép kín, phòng khách không có ai. "Ông Uông Dương ơi, ông Uông Dương!". Tôi vội vã gọi liên mấy tiếng. Trần Quốc Quân cùng bước vào phòng ngay sau tôi.

Anh ta nắm lấy khuỷu tay tôi. Lúc đó tôi nghe thấy tiếng của ông ấy "Cô Hiền Khánh đấy à? " "Vâng tôi đây", tôi vội vã trả lời. Ông ấy đi từ trong nhà vệ sinh ra. Tôi hất tay Trần Quốc Quân ra và ngồi xuống. Trần Quốc Quân cũng đành phải ngồi xuống theo. Ông giám đốc vừa mới bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhanh như chớp, tôi đứng ngay dậy bước tới kéo ống tay áo ông ấy và nói một cách khẩn thiết: "Trần Quốc Quân định đánh tôi... Ông Dương nhìn anh ta, Trần Quốc Quân vội nói "Sao anh lại đánh em kia chứ? Em nói gì mà lạ thế?" Mặt anh ta tươi tỉnh đây về thành thật. Đúng là một diễn viên thiên tài!

"Không!" tôi đã tỉnh ra, nói to và lùi lại phía sau, giống như chết đuối vớ được cọc, tôi nói tiếp: "Đúng là anh ấy định đánh tôi. Lúc này anh ấy đã xé tan quần áo tôi ra rồi..." Ông Dương lại nhìn Trần Quốc Quân.

Trần Quốc Quân cười hì hì và nói "Không phải đâu, Không phải đâu, chuyện là thế này, ông giám đốc ạ, lúc này hai đứa chúng tôi có cãi nhau vài câu, vậy mà cô ấy tới đây mách anh, ý thế anh thích cô ấy! "Ông Dương nghiêm mặt: "Trần Quốc Quân, cậu không được ăn nói linh tinh". Trần Quốc Quân gật đầu lia lịa: "Ông Dương ơi, tôi bảo đảm thế mà! Cô ấy là vợ tôi, tôi yêu cô ấy vô cùng mà".

Lúc đó có người tới tìm tới giám đốc Ưông Dương. Tôi không quen họ, hình như là họ ở Xưởng phim Châu Giang. Trần Quốc Quân nói với vẻ tươi tỉnh "Em yêu ơi, mình đi nào! Giám đốc đang bận, chúng ta cũng cần phải nghỉ rồi." Tôi không còn nói được lời nào nữa. Ưông Dương khoác vai chúng tôi tiền ra cửa.

Đêm đó tất nhiên là tôi không ngủ được.

Sáng sớm ngày hôm sau, dưới sự "giám sát" của Trần Quốc Quân tôi trở về Bắc Kinh.

Trần Quốc Quân lại bắt đầu đối xử tử tế với tôi. Nâng niu chăm sóc tôi, nhưng tôi không thể quên được cái đêm đó, nó luôn luôn hiện ra mồn một trước mắt tôi. Tôi chắc chắn không thể chịu đựng thêm được một lần nào như thế nữa. Trong con mắt và trong trái tim tôi Trần Quốc Quân đã trở thành một con người khác rồi. Anh ấy không còn là người yêu, thậm chí là một người bạn của tôi nữa. Tôi không còn thấy anh ta thân thiết với mình nữa, chỉ cần anh ấy chạm nhẹ vào người tôi là tôi đã run bắn cả lên rồi! Chỉ cần anh ấy nói hơi to một chút là tôi đã giật mình, lúc ngủ! Chỉ cần anh ấy trở mình là tim tôi đã đập loạn xạ, mở to mắt và co dím người lại, giống như nằm cạnh một con hổ vậy...

25 - QUYẾT KHÔNG THỂ TRỞ VỀ NHÀ ĐƯỢC NỮA

Lại bắt đầu đóng phim. Thời gian nghỉ giữa lúc đóng phim thì lo "chạy mách", Trần Quốc Quân vẫn kèm sát tôi như hình với bóng.

Lúc đóng phim thì anh ấy ở loanh quanh bên cạnh, đóng xong thì đón ngay về. "Chạy mách" thì cũng không cần phải nói, anh ấy không rời tôi 1 giây 1 phút.

Khi đóng phim hay khi biểu diễn trên sân khấu thì tôi là 1 "ngôi sao lớn", là 1 "diễn viên chính", nhưng sau khi tẩy trang và xuống khỏi sân khấu thì tôi chỉ là 1 con chuột con trong vuốt của một con mèo. Trần Quốc Quân cố gắng dẹp nỗi sợ hãi trong tôi. Tôi cố làm ra vẻ vui vẻ để cảm ơn sự quan tâm của anh ấy.

Nhưng trong lòng tôi, tất cả những gì tốt đẹp đều đã ra đi và không bao giờ quay trở lại nữa rồi.

Chúng tôi đã từng có bao nhiêu là điều ngọt ngào hạnh phúc. Nhưng dường như bây giờ đó chỉ là những câu chuyện xa vời như từ kiếp trước...

Tôi cố lấy hết cam đảm để nêu ra chuyện ly hôn xem sao những Trần Quốc Quân vẫn cứ tỉnh bơ, coi như tôi chưa hề nói gì. Anh ấy vẫn đối xử với tôi như xưa, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tiếp theo đó là lần "chạy mất" mà suốt đời tôi không thể quên được.

Thời gian đó, chuyện của tôi đã khiến bố mẹ tôi tan nát cả cõi lòng. Mặc dù là tôi chưa hề nói với bố mẹ về chuyện này nhưng bố mẹ tôi đã nhìn thấy hết cả. Tôi nghĩ với tính tình ôn hòa, chắc rằng bố mẹ tôi sẽ khó có thể mà chịu đựng được chuyện phong ba bão táp của tôi. Tôi muốn tìm một cơ hội nào thuận tiện để nói với cha mẹ tôi chuyển đến ở trong ngôi biệt thự của chúng tôi ở Hà Khẩu - Thẩm Quyến, tôi sẽ chịu để cha mẹ tôi chuyển đến ở 1 nơi cách xa tôi để cha mẹ tôi không phải lo lắng gì nhiều cho tôi.

Nhưng mãi mà tôi vẫn không đủ sức và cũng không có thời gian để sắp xếp chuyện này. Nhiều lúc bố mẹ tôi cũng lo lắng muốn tôi ra đi, đi khỏi cái nhà này, cao chạy xa bay và không trở lại nữa. Nhưng tôi kiên quyết từ chối, như vậy thì không thể được. Bố mẹ tôi còn ở Bắc Kinh thì không bao giờ tôi ra đi. Huống hồ còn có bao chuyện rắc rối, không thể chỉ 1 nhát kéo là giải quyết được ngay.

Trong thời gian này, 1 cô bạn của tôi từ thời trong bộ đội đã đến Bắc Kinh. Tận mắt chứng kiến mấy lần "sấm sét" của Trần Quốc Quân, lần nào cũng sợ đến đờ cả người, sau khi định thần lại được cô ấy máng tôi là đồ hèn nhát, và bảo tôi phải ly hôn ngay. Tôi thì vẫn cứ như thím Tường Lâm, liệt kê những điểm tốt của Trần Quốc Quân và những việc làm, những cái giá mà anh ấy phải trả khi vì tôi mà anh ấy đã ly hôn khiến tôi không bao giờ có thể quên được và cả những áy náy day dứt của tôi đối với anh ấy. Tôi chính là nguyên nhân của tất cả mọi cái đó...

Làm sao mà tôi có thể ly hôn được, trừ khi Trần Quốc Quân đồng ý.

Chắc chắn là anh ấy sẽ không bao giờ đồng ý.

Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã chuyển cả nhà lên Bắc Kinh. Bản thân tôi đã kinh qua bao trận chiến, coi chuyện sống chết chẳng còn là cái gì ghê gớm nữa, hơn nữa tôi sống thế cũng là đủ rồi, 1 "kẻ chuyên gây tai hoạ" như tôi mà chết thì cũng không có gì đáng tiếc cả. Không ngờ tôi lại dễ cho bà ngoại tóc bạc, cha mẹ tuổi cao lại vì tôi mà liên lụy. Nhưng tôi bất lực. Tôi chỉ có thể cẩn thận hơn, cố gắng không để cho chiến tranh xảy ra để cho bà và cha mẹ đỡ phần lo lắng.

Lại đi "chạy mánh" xa gia đình để cho bà và cha mẹ được yên tĩnh.

Trần Quốc Quân dường như đã trở thành 1 con người khác. Tất cả những gì đã xảy ra dường như đã biến mất tăm mất tích không còn gì lưu lại trong con người anh ấy. Tôi cố gắng hết sức mình để kiểm chế bản thân, nhắm mắt cố nghĩ đến những gì tốt đẹp mà anh ấy dành cho tôi.

Mỗi khi đi khỏi Bắc Kinh, ngày nào tôi cũng gọi điện về nhà để báo cho cả nhà biết là tôi vẫn bình yên và để hỏi thăm tình hình ở nhà. Bao nhiêu năm nay vẫn như thế và đã trở thành thói quen của tôi. Lần này trước khi tôi đi, bố mẹ và bà ngoại tôi còn kéo tay Trần Quốc Quân và tha thiết đề nghị anh ấy không được nổi nóng, chúng tôi phải chung sống hoà thuận với nhau. Cả nhà lại còn tiễn tôi và Trần Quốc Quân ra xe và đứng nhìn theo hút bóng.

Chính vì vậy mà lần này đi xa tôi rất lo lắng. Gọi điện thoại về mấy lần đều được trả lời là cả nhà vẫn bình thường. Tôi cũng cố gắng nói mọi chuyện vui vẻ về công việc biểu diễn và cố gắng nói mọi chuyện vui vẻ về công việc biểu diễn và cố gắng khen những việc làm chu đáo tận tâm của Trần Quốc Quân đối với tôi để cho bà và bố mẹ tôi khỏi phải lo lắng suy nghĩ gì nhiều.

Tôi nhận được thông báo của xưởng phim Bắc Kinh là vào ngày X tháng X tôi phải tham dự buổi chiêu đãi của đại sứ quán Pháp, tôi nhất định phải đi vì đó là

nhệm vụ do xưởng phim giao phó. Thế là tôi đành phải thu xếp lại lịch biểu diễn để có thể về được trong ngày mà sứ quán Pháp mời.

Trước khi trở về Bắc Kinh, như thường lệ, tôi gọi điện về nhà nhưng chẳng có ai trả lời.

Lạ thật. Tôi gọi đi gọi lại mấy lần. Cũng vẫn không có ai nhắc máy.

Tại sao lại không có ai ở nhà nhỉ ? Bà ngoại đâu ? Còn Tiểu Lan nữa ?

Tôi gọi lại lần nữa, đã có người nhắc máy, đó là người bạn từ thời quân ngũ của tôi, cô ấy nói tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp, tôi cứ yên tâm. Cô ấy còn hẹn sẽ gặp tôi ở sứ quán Pháp.

Thôi được rồi, thế thì cũng chẳng phải lo lắng suy nghĩ lung tung gì nữa. Lại nghe nói Tinh Quân em rể tôi cũng đã về Bắc Kinh, thế thì càng yên tâm rồi. Bây giờ thì chỉ phải lo những việc trước mắt nữa thôi.

Chiều hôm đó chúng tôi về Bắc Kinh. Vì không muốn lỡ buổi chiều dài của sứ quán Pháp, vừa sốt ruột chuyện nhà nên vừa xuống khỏi ga tàu hoả là tôi thuê ngay 1 chiếc xe chạy thẳng về nhà. Dọc đường tôi đã dự tính tối nay mặc đồ gì, dùng đồ trang sức nào và chải tóc ra sao, rồi lại nghĩ xem bộ quần áo đó ở đâu, đồ

trang sức đó ở chỗ nào, gồm xít tóc ở đâu. Vừa sắp xếp được mọi thứ trong đầu thì xe đã về đến nhà. Mở cửa xe ra là tôi 2 bậc làm 1 chạy ngay lên gác.

"Lan, Lan ơi!" tôi vừa gọi vừa gõ cửa. Con Lan làm gì mà chậm chạp thế không biết được.

"Bố mẹ ơi, Đan Đan ơi!" tôi đập cửa đến đau cả tay "Mẹ ơi, có chuyện gì thế này ? Mở cửa cho con mau lên, con đang vội lắm! " Tôi dẫm chân sốt ruột.

Lấy chìa khoá ra mở cửa, tôi lao ngay vào nhà. Trần Quốc Quân cũng vừa lên tới nơi. Không biết tại sao hôm nay nhà mình lại yên ắng thế này ?

Mở hết cửa phòng nọ đến phòng kia đều chẳng tìm thấy ai cả. Bỗng nhiên tôi có 1 linh cảm không lành.

Hay là mọi người lên gác vào nhà ông giám đốc chơi ? Chạy ngay lên gác, đến trước cửa nhà ông ấy ghé tai nghe ngóng nhưng tôi không hề thấy 1 tiếng động nhỏ. Lại chạy như bay xuống dưới nhà. Vừa lục tìm vừa thở hổn hển.

Tôi tìm lại trong các phòng. Tìm cả trong tủ, gầm giường không thấy gì hết cả. Trong tủ trống rỗng, không còn chút đồ đạc nào của bố mẹ cả. Vì lo lắng quá nên bỗng nhiên tôi bật khóc.

Trần Quốc Quân thấy ở trên giường có 1 bức thư. Thư viết cho tôi! Đó là nét chữ mà tôi rất quen thuộc.

"Hiếu Khánh, Quốc Quân:

Bố mẹ đi đây. Bố mẹ không cần phú quý vinh hoa mà chỉ cần sự bình yên, bố mẹ, bà và các cháu ra đi như những người chạy nạn. Không có ai đuổi thì bố mẹ cũng phải ra đi... Bà, bố mẹ và cháu không thể tiếp tục những ngày sống trong lo lắng sợ hãi được nữa.

Ngoài ra, là người làm cha mẹ, bố mẹ cho rằng như vậy cũng tốt cho các con. Đã đến lúc các con phải bình tĩnh trở lại rồi. Nửa năm nay, bố mẹ đã chứng kiến tất cả, chịu đựng tất cả và cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu sự việc không được giải quyết thì sẽ không có lợi cho tất cả mọi người chúng ta. Và muốn thực sự giải quyết vấn đề này thì nhất thiết không được đánh rơi lý trí. Phải bình tĩnh lại thì mới nghĩ ra được cách để giải quyết.

Quốc Quân: Bố mẹ là bố mẹ của Hiếu Khánh, cũng là bậc trên của con, yêu thương con cái là lẽ tự nhiên nhìn thấy con thường xuyên nổi nóng, ngoài việc phải lo lắng sợ hãi ra, quả thực trong lòng chúng ta cũng cảm thấy không được vui... Chúng ta mong rằng các con sớm thoát khỏi cảnh nặng nề này, mỗi người đều phải bắt đầu lại cuộc sống mới của mình, các con vẫn rất trẻ mà. Điều này chỉ đến khi các con có tuổi như bố mẹ bây giờ các con mới thấy thấm thía hết.

Hiếu Khánh: Con phải dựa vào tổ chức, làm việc gì cũng phải theo pháp luật. Con cũng phải tin tưởng vào Quốc Quân nữa.

Bố mẹ không nhiều lời nữa. Chỉ mong các con hiểu được lòng bố mẹ và các con hãy nghe lời khuyên của bố mẹ.

Mong mọi điều tốt đẹp đến với các con và mong các con giải quyết vấn đề 1 cách bình yên.

Đừng lo lắng gì cho bố mẹ cả.

Bố, mẹ

Ngày 1 tháng 8 năm 1988

Bố mẹ đã đi rồi, đi Hà Khẩu rồi! Chắc chắn là vì tôi mà bố mẹ đã phải ra đi. Tôi ngồi trên giường, ruột gan rối như tơ vò. Đường thì xa, đồ đạc thì nhiều mà lại toàn người già với trẻ con, không biết bố mẹ tôi phải xoay xở thế nào ?

Tôi như đứng giữa xa mạc, bốn bề trống vắng, chỉ có 1 mình tôi cô đơn lẻ loi. Hình như Trần Quốc Quân vẫn đang nói 1 điều gì đấy, hay là phong ba bão táp lại nổi lên đây ?

Bỗng nhiên tôi định thần lại. Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ ? Tôi ngồi thế này đã bao lâu rồi ? Hình như là

tôi phải làm 1 việc gì đây, nhưng là việc gì thì tôi không thể nghĩ ra được. Tôi cố gắng tập trung suy nghĩ. Có tiếng còi xe ô tô từ dưới vọng lên. Ô tô đến đón tôi! Đón tôi đi đâu ấy nhỉ ? Tôi bước ra khỏi cửa, mắt như có đám mây mù bao phủ, trong đám mây ấy tôi nhìn thấy anh lái xe của xưởng phim Bắc Kinh, anh ta đang nói gì với tôi. Tôi bảo anh ấy nói to lên, anh ấy gào tướng lên. Nghe loáng thoáng như có từ "sứ quán Pháp". Đúng rồi, sứ quán Pháp. Tôi vội vàng lao vào nhà. Gọi đầu, sấy tóc, chải tóc, thay đồ, thắt thắt lưng, đi tất, mang hoa tai, vòng cổ, đi giày cao gót... tất cả mọi việc tôi làm nhanh như 1 cái máy, xong xuôi tôi cầm lấy cái túi xách và bước ra khỏi cửa.

Trước khi ra khỏi cửa tôi đã chào Trần Quốc Quân, lúc đóng cửa tôi nhìn thoáng qua anh ấy: Tôi thấy anh ấy đứng chống nạnh, nhếch mép đứng ở giữa nhà. Bức tranh ấy đã vĩnh viễn in sâu vào tâm trí tôi...

Ô tô đỗ lại trước cửa Đại sứ quán Pháp. Vừa khỏi cửa xe tôi nhìn ngay thấy Khương Văn. Trước mắt tôi như có hàng trăm hàng ngàn con đom đóm bay, tiếp đó tôi nhìn thấy người bạn gái của tôi, cô ấy đang chờ tôi.

Ánh nền chập chờn, người bạn gái, tôi và Khương Văn ngồi cùng 1 phía. Tôi ngồi đối mặt với ông đại Sứ, còn người bạn gái thì ngồi cạnh tôi. Tôi vừa phải cười

nói vui vẻ, nâng cốc chúc mừng ông đại Sứ và khách, vừa nghe người bạn gái nói:

"Bố mẹ, Đan Đan và bà ngoại đều đã về Xa Khẩu rồi. Tôi liếc nhìn sang cô ấy rồi lại phải quay sang mọi người. "Mọi chuyện là do mình sắp xếp và Trịnh Quân đưa mọi người đi", người bạn gái tiếp tục nói.

Tôi gật nhẹ đầu, không nói được điều gì.

"Mọi người không muốn cậu phải lo lắng. Bố mẹ nói rằng có bố mẹ ở bên cạnh thì suốt đời cậu sẽ không bỏ được anh ta".

Có cái gì dâng lên nghẹn trong cổ họng tôi. Cảm thấy như nước mắt mình sắp tràn ra, tôi vội vàng gấp 1 miếng thức ăn cho vào mồm để đè nỗi nghẹn ngào đó xuống.

"Dù thế nào thì hôm nay cậu cũng không nên về nhà nữa, bọn mình đã sắp xếp chỗ ăn ở cho cậu rồi"

Mồm vẫn ngậm thức ăn, tôi vội vàng nhìn sang cô ấy. "Cần phải làm như vậy. Cậu mà về thì sẽ không thể ra đi được đâu. Rồi thế nào tối nay cũng cãi nhau 1 trận kịch liệt cho mà xem. Cứ như vậy nhé". Cô bạn tôi nói 1 cách kiên quyết.

26- HÃY CHIA TAY NHAU THÔI - TÔI NÓI VỚI TRẦN QUỐC QUÂN

Tôi không trở về nhà. Tôi đến nơi mà bạn bè đã sắp xếp trước cho tôi. Người bạn gái và vợ ông luật sư của tôi đi cùng tôi.

Tôi không nhớ là nửa tháng hay một tháng trước tôi đã quen biết ông luật sư ấy. Tôi nói với ông ấy về chuyện ly hôn của mình. Trước đó tôi đã hỏi hai ông luật sư có tiếng tăm về trường hợp của tôi liệu có ly hôn được không. Cả hai ông luật sư ấy không hẹn mà cũng đều đã giới cho tôi hai gáo nước lạnh. Họ nói tôi là người nổi tiếng, người ta nói lại là người có tiền, về mặt đạo đức và kinh tế thì tòa án xã hội sẽ đồng tình với phía đối phương. Tôi nghĩ mình cũng đúng nên đã không kiên quyết và cứ trù trù mãi đến tận bây giờ.

Chỉ có ông ấy. Ông luật sư này tên là Lữ Kiệu Dân. Chỉ có ông ấy, sau khi nghe tôi kể vắn tắt vội vàng được mấy câu đã trả lời ngay "Tại sao lại không ly hôn được? Tất nhiên là phải ly hôn được". Tôi nói là tôi không có lý do gì để ly hôn, nghe nói muốn ly

hôn thì phải có lý do đầy đủ". "Không có tình cảm chính là lý do, đó là một lý do quan trọng". Ông ấy trả lời tôi một cách đơn giản, rõ ràng.

Từ trước tới nay chưa hề có ai nói với tôi như vậy bao giờ. Tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm đi được ít nhiều. Sau này tôi đã gặp bà Dương Mạn Linh vợ ông ấy. Tôi đã kể hết mọi chuyện của mình cho hai vợ chồng ông ấy nghe. Họ vừa gật gù vừa nói rằng không ngờ một ngôi sao lớn của Trung Quốc mà lại gặp cảnh ngộ như vậy. Tôi vội vàng giải thích rằng tất cả là tại tôi, do tôi có người khác. Tất cả đều là do tôi gây ra... Nhưng hình như họ không nghe những câu đó.

Hôm nay người bạn gái và bà Dương Mạn Linh đi cùng tôi. Dần dần tôi đã biết được mọi chuyện.

Sau khi tôi đi khỏi Bắc Kinh, bố mẹ tôi đã gọi điện cho Tỉnh Quân ở mãi tận Thâm Quyển và yêu cầu chú ấy về Bắc Kinh ngay lập tức vì có chuyện rất gấp.

Tỉnh Quân sợ hết hồn, đi xe suốt đêm để trở về nhà.

Cả nhà đã mở một cuộc họp lên án Trần Quốc Quân. Bà ngoại và bố mẹ tôi đều đòi phải rời khỏi đây, nhưng không liên lụy tới tôi và mọi người mới được bình an.

Sau khi nghe xong, Tỉnh Quân không nói một lời nào. Một phút im lặng trôi đi, chú ấy quyết định cả nhà sẽ chuyển về Thâm Quyển ngay lập tức.

Mọi người dặn dò nhau phải hành động kín đáo, không được làm âm ỹ, đặc biệt là không được thông báo gì cho tôi cả, không có sợ tôi sẽ khóc lóc mà ngăn cản.

Tối hôm đó, bốn thế hệ già trẻ ồm yếu trong gia đình tôi dắt díu nhau đi về phía nam.

Đó là một đội quân chạy nạn hiếm có: bà ngoại đã gần 100 tuổi, bố tôi đã hơn 70, đôi chân lại tàn tật, mẹ tôi đã gần 70 lại bệnh tật đầy mình, Đan Đan mới 3 tuổi, cô giúp việc thì 16. Cả nhà già trẻ lớn bé mang 20 bọc hành lý, lồi thoi lếch thếch kéo nhau đi.

Người già nên chậm chạp. Hôm đó khi xuất phát thì cũng đã muộn, nhét nhau lên hai chiếc xe taxi, vội vàng vàng chạy đến ga tàu. Dọc đường đi lại gặp cảnh xe cộ đông đúc nên hai chiếc xe taxi không bám sát được nhau. Lúc đi lúc dừng, mãi mới tới được ga thì chiếc xe chở hành lý lại không thấy đâu. Chỉ còn 20 phút nữa là tàu chạy, Tịnh Quân đứng giậm chân sốt ruột dưới cột đồng hồ. Nhờ mấy người bạn đứng ngoài chờ chiếc xe chở hành lý tới, còn Tịnh Quân thì dẫn mọi người vào ga.

Sắp tới giờ tàu chạy rồi mà bà và bố mẹ càng đi càng chậm. Cái khó ló cái khôn, Tịnh Quân thuê người công bà ngoại và bố, còn chú ấy và cô giúp việc thì kéo mẹ và Đan Đan chạy nhanh.

Tới sân ga, nhìn lại mấy chiếc vé. Mấy chiếc vé cứng lại không ở cùng một chỗ. Ba chiếc ở toa số 6, ba chiếc ở toa số 1. Lại phải nhanh chóng phân nhau chạy về các toa. Phía xa mấy anh bạn Tịnh Quân đang vác hành lý như chạy trốn.

Vất vả lắm mới chạy được đến cửa toa thì chuông tàu vang lên, người ta không soát vé nữa. Lại khổ sở van nài mãi hồi lâu mới được lên tàu thì vừa lúc ấy tàu cũng chuyển bánh.

Chen chúc nhau mãi, Tịnh Quân mới đứng được yên và kiểm lại hành lý. Khi đó bỗng xảy ra một chuyện rắc rối: Hoá ra là mấy người mang hành lý giúp lại cầm mất mấy chiếc vé. Cho dù thế nào thì cũng lại phải móc tiền ra mà mua vé bổ sung. Nhưng nói ngon nói ngọt thế nào thì nhân viên cũng lắc đầu không chịu với lý do là hết chỗ nên không thể cho mua bổ sung được. Cuối cùng thì nhìn thấy đầu tóc bạc phơ của mấy người già, ông trưởng tàu cũng động lòng thương.

Tháng 8 ở Quảng Châu trời nóng như thiêu như đốt. Già trẻ lớn bé trong đoàn nạn nhân nhà tôi dìu dắt nhau xuống tàu. Không có nơi tạm nghỉ, mọi người đành phải ngồi bên đông hành lý ở sân ga để chờ Tịnh Quân đi mua vé tàu về Thâm Quyển ngay trong ngày hôm đó.

Người xếp hàng mua vé rống rống rần rần nối đuôi nhau. Ai cũng sốt ruột, cùng bức bối nên không thể có cách gì mà chen ngang được, đành phải lạng lẽ mà đứng vào cuối hàng vậy. Nghĩ tới người già trẻ em đang phải chịu cái nóng như rang mà lòng Tịnh Quân như có lửa đốt. Bỗng nhiên một con đường thoát được mở ra: một cửa bán vé thêm được mở ra, Tịnh Quân vội lao đến trước cửa và dường như không tin vào mắt mình nữa: Ngay trước mặt, ngay lúc này có thể mua được vé. Sự vui mừng phấn khởi của chú ấy chắc chắn không lời nào tả xiết.

Vất vả đưa mọi người lên chỗ ngồi, Tịnh Quân lại phải nhảy ngang xuống tàu để đánh vật với đồng hành lý gồm hai mươi túi bọc lớn nhỏ. Ở Thâm Quyển đã có mấy người bà con ra đón nên dù sao cũng còn yên tâm được chút ít. Nhưng hai mươi bọc hành lý thì giải quyết thế nào đây? Mấy cái túi thì đã rách, cái thì không có khoá, chắc chắn là ở chỗ gửi đồ người ta sẽ không nhận. Nhưng chỉ có một mình nên không thể đi mua kim chỉ được, cũng không dám nhờ người khác trông hộ hành lý. Tịnh Quân đành phải giả vờ đi loanh quanh đồng hành lý một lát, rồi vừa đi vừa ngoái lại. Đến khi tới quầy bán hàng, Tịnh Quân vội vàng chen tới trước mặt người bán, chìa tiền ra và mua kim chỉ rồi vội vàng chạy bổ về đồng hành lý. May mà hành lý vẫn còn nguyên vẹn. Lại ngồi bên đồng hành lý ấy mà khâu lại bao túi.

Tiếp sau đấy là xếp hàng gửi hành lý. Lại xếp hàng rồng rắn. Rồi đến khi làm thủ tục, vừa làm thủ tục để chạy đi chạy lại lấy đồ. Chỉ có hai cánh tay, mỗi lần nhiều nhất chỉ được hai, ba bọc, chú ấy phải chạy không biết bao vòng. Bạn tôi và chị Dương đều nói rằng cuộc chạy nạn này thật đúng như một cơn ác mộng. Bạn tôi còn nói việc chạy nạn này đúng được ghi vào "kỷ lục ghi - net" rồi.

Đêm tỉnh mịch vô cùng.

Mọi người đã ngủ hết cả. Tôi nằm suy nghĩ mông lung. Cái lạnh truyền từ chân tôi vào lòng. Bây giờ Trần Quốc Quân đang làm gì? Không nói một lần nào mà tôi lại lảng lảng ra đi chắc là anh ấy thấy cô đơn lạnh lẽo lắm. Chắc chắn là anh ấy rất, rất nhớ tôi. Hồi tôi đi Mỹ để tham dự triển lãm điện ảnh, mẹ tôi nói, từ khi tôi đi, tối nào anh ấy cũng ngồi trên bậc cửa cho mãi đến sáng sớm mà không ngủ để ngóng tôi, cho mãi đến ngày tôi trở về. Năm ngoái mẹ anh ấy mất. Mùa xuân năm nay, tôi cùng Trần Quốc Quân đốt tiền vàng cho bà, vừa đốt anh ấy vừa nói "mẹ ơi, Hiếu Khánh đến thăm mẹ đây này..." lúc đó tôi đã buồn đến chảy nước mắt.

Anh ấy vẫn thường nói tôi là số phận của anh ấy. Là số phận của anh ấy thì tôi biết, tôi có thể thấy được. Rất hiếm người nào có thể chu đáo được như anh ấy.

Anh ấy thật giỏi giang. Anh ấy có thể nhịn nhục, có thể mang được gánh nặng của cuộc sống. Không có thức ăn, anh ấy có thể dùng củi đưa hấu để chế biến thành một món ăn ngon lành. Lần ấy anh ấy đến Bắc Kinh thăm tôi, không có tiền mua vé giường nằm, tàu lại chật, anh ấy phải đứng suốt cho tới tận Bắc Kinh, ở Bắc Kinh không có chỗ ở, anh ấy phải ngủ trên ghế đá ở công viên mấy đêm liền.

Chắc chắn là bây giờ anh ấy cũng không ngủ được. Hay là gọi điện cho anh ấy! Nhưng không được. Bạn tôi và chị Dương nhất định là sẽ mắng tôi là đồ hèn, đồ ngốc.

Không được, đây là chuyện riêng của tôi, dù có mắng thì tôi vẫn cứ phải gọi điện. Chắc là Trần Quốc Quân đang nổi giận lôi đình, tôi sợ lắm. Chắc chắn là anh ấy sẽ bắt tôi về nhà ngay lập tức và sẽ đến đây đón tôi về ngay cho mà xem. Anh ấy sẽ tra ngay được tôi gọi về nhà bằng máy điện thoại nào, anh ấy là một lính trinh sát xuất sắc nhất mà. Liệu anh ấy có giết tôi không nhỉ?

Đừng giết em, em chỉ muốn ly hôn thôi, ly hôn rồi chúng ta vẫn có thể là bạn bè được cơ mà. Chúng mình vẫn cùng nhau làm phim, "chạy mách" như trước đây. Anh không đồng ý, em biết là anh sẽ không đồng ý, nhưng em không thể sống cùng với anh được nữa rồi.

Mối quan hệ của chúng ta bây giờ chỉ còn lại toàn những mối đe dọa. Chúng ta phải ly hôn thôi, cho dù là sau khi ly hôn một thời gian chúng ta lại cưới nhau cũng còn hơn.

Người bạn gái đánh thức tôi dậy, trời đã sáng rõ. Tôi được báo rằng Trần Quốc Quân đã biết được địa chỉ này nên chúng tôi phải chuyển chỗ ở ngay. Chuyển chỗ! Tôi mặc quần áo và lập tức hành động. Cứ điểm bí mật này đã bị lộ rồi. Cứ như là hoạt động bí mật ấy.

Cũng có thể là tôi sợ Trần Quốc Quân đến phát khiếp nên đã thôi phỏng anh ta quá nên mọi người lại quá đề cao cảnh giác với anh ta. Chúng tôi đã chuyển đến địa điểm mới một cách mau chóng.

Tôi lại không có tiền. Tất cả tiền nong đều để cả ở nhà. Nếu biết trước thế này thì tôi mang luôn cả tiền đi có phải tốt không. Bây giờ không một đồng xu dính.

Lần ly hôn trước tôi còn có trong tay ba đồng bảy hào, lần này thì bi đát hơn cả thế, trở thành một kẻ cùng đinh.

Không dám đi đóng phim, không thể đi "chạy mách", tôi cũng không dám đi linh giải. Nghe nói tôi đã dành được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất qua phim "Cánh đồng rộng lớn", trong vài ngày tới sẽ trao giải, tôi không dám nghĩ đến chuyện đi linh giải.

"Lâu hoa" tôi mua ở Hồng Kông thế nào rồi? Có lẽ phải bán đi thôi thì mới có tiền mà ăn. Lại còn một đồng nợ ketchup nữa chứ, trời ơi là trời! Sợ rằng đến lúc bán được "Lâu hoa", trả được nợ và kiếm được ít tiền thì tôi đã chết đói từ lâu rồi.

Tất cả tiền nong đều ở trong tay Trần Quốc Quân. Cũng được thôi, Tôi tự nguyện cho anh ấy tất. Nếu như có thể chuộc lại hết được mọi lỗi lầm của tôi. Món nợ mà tôi nợ anh ấy e rằng có trả cả đời cũng không hết.

Tôi nghĩ chắc mình chẳng bao giờ lại có hạnh phúc được nữa. Một người có mang một gánh nặng tâm lý lớn như vậy thì làm sao mà có được tiền đồ tốt đẹp.

Nghĩ đến Trần Quốc Quân là tim tôi lại quặn đau. Tất nhiên tôi phải ly hôn, đó là điều chắc chắn, nhưng tôi vẫn đau lòng.

Trong lúc nói chuyện với luật sư, tôi đề nghị ông ấy có thể không nói đến những cái xấu của anh ấy mà viện ra một lý do nào khác để ly hôn có được không? Luật sư nói là không được, tôi nhất thiết phải nói ra sự thật. Thế là tôi đành phải "nói thật". Vừa nói tôi vừa nghĩ: Xin lỗi anh, Trần Quốc Quân, tất cả em cần phải ly hôn.

Tôi ở trong một nửa tòa biệt thự và được một người bạn bao việc ăn ở. Mặc dù không có tiền nhưng

điểm này tôi còn may mắn hơn lần ly hôn trước nhiều. Tôi ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn xanh như thế và cỏ vẫn xanh như thế, chẳng ai thêm để ý đến tôi, một kẻ đang làm một cuộc ly hôn giống như trời sụp. Ôi, lâu lắm rồi tôi chẳng được thư thái mà ngồi ngắm trời xanh mây trắng như thế này.

Hồi ấy, tôi và Trần Quốc Quân ... lại Trần Quốc Quân rồi. Không biết mấy ngày nay anh ấy sống ra sao nhỉ. Nghĩ đến thế tôi lại thấy đau lòng.

Không có ai ở đây. Tôi phải gọi điện cho anh ấy, không thể để cho anh ấy quá đang lòng được.

"A lô" - Tôi nói được một tiếng thì cổ họng nghẹn lại, nước mắt chảy ròng ròng.

"Em" - Tiếng của Trần Quốc Quân. Anh ấy bắt đầu nói, anh ấy nói về những chuyện của hai chúng tôi, kể về thời hai chúng tôi làm phim ở xưởng phim Trường Xuân, nói về "Kẻ tình nhân vô tình". Trong điện thoại anh ấy hát cho tôi nghe

Nước mắt tôi đầm đìa, ướt cả vạt áo. Tôi nghe thấy cả tiếng những giọt nước mắt ấy rơi.

Nói một cách ngắn gọn, tôi đề nghị anh ấy bàn chuyện ly hôn. Hay - ly - hôn - thôi, tôi nói vậy.

Anh ấy nói rằng, các phóng viên Hồng Kông đang phỏng vấn anh ấy và anh ấy chờ tôi tỉnh ngộ. anh ấy

thực sự không muốn làm hại đến tôi. Chỉ cần tôi trở về là tất cả mọi thứ lại tốt đẹp, bằng không , anh ấy sẽ lấy nửa đời còn lại để trả thù ...

Miễn cưỡng gác điện thoại, tôi cuộn tròn lại như một con sâu. Tôi đã biết thế nào là sự giãy giụa, cổ họng như đang bị cái gì nút nghẹn, không nói được lời nào, tôi có cảm giác như mình bắt đầu ngạt thở và sắp sửa chết ngạt đến nơi ...

Dầu óc hỗn loạn, tôi nằm dài trên giường, tôi cũng không biết là làm thế nào mà mình về được đến giường nữa, tôi mở mắt đầy nhưng cứ mơ mơ màng màng chẳng thấy gì, chỉ thấy một màu vàng dịu của ánh sáng mặt trời và thấy những hạt bụi nhỏ li ti đang nháy múa trong nắng, bỗng nhớ lại một lời thoại của tôi trên sân khấu ngày trước "Mặt trời đã lên. Mặt trời không phải là của chúng tôi. Chúng tôi phải đi ngủ rồi".

Ta phải đi ngủ thôi. Mệt quá rồi.

Có tiếng chìa khoá lách cách và tiếng người đi vào. Mặc kệ nó, bây giờ tôi chẳng sợ cái gì nữa. Có tiếng ai đó gọi tôi, tôi nhìn thấy hai vợ chồng ông luật sư. Trong tay họ tôi thấy có một tờ Fax. Trước tiên họ hỏi có phải tôi bị ốm không, sau đó họ nói với tôi rằng Trần Quốc Quân đã uỷ nhiệm cho người ta tổ chức một cuộc họp báo ở Hồng Kông để công bố chuyện ly hôn giữa tôi

và anh ấy. Anh ấy nói với giới báo chí bố mẹ tôi đã mang tất cả những gì có giá trị đi, chỉ để lại cho anh ấy một một cái khăn mặt . .. Ông luật sư nói tiếp rằng tờ đăng ký kết hôn của chúng tôi đã bị đăng lên trên mặt báo, tôi đã nhìn thấy bức Fax của tờ báo ấy, trên đó ngoài bản đăng ký kết hôn ra còn viết rất nhiều những chuyện từ trước tới nay chưa hề có.

Bỗng nhiên đầu óc tôi sáng suốt, mắt sáng ra. Càng ngày tôi càng cảm thấy nhẹ nhõm và tôi thấy như là đã được giải thoát. Tôi không còn nợ ai cái gì nữa.

Chạy chân đất, tôi đi tìm đơn ly hôn mà tôi đã viết. Ba người chạm đầu vào nhau bàn bạc. Nửa tiếng sau thì tôi ký tên vào đơn, một dấu ngoặc mới trong cuộc đời tôi đã được mở ra.

Toà án nhân dân Bắc Kinh đã nhận được đơn của tôi một cách nhanh chóng.

27. ĐÃ ĐẾN LÚC THÂN HỒN NÁT THÂN TÍNH

Tôi bắt đầu liên lạc với mọi người. Mấy tổ làm phim đã đi tìm tôi khắp nơi, trong khi đó tôi lại chuyển chỗ ở mấy lần để không cho Trần Quốc Quân tìm thấy. Tôi đã thực sự cảm ơn Khương Văn. Sự bao dung của anh ấy đối với những dằn vặt về tinh thần mà tôi gây ra cho anh ấy khiến tôi thấy hổ thẹn vô cùng.

Sau khi tỉnh ra thì tôi đứng trước một mâu thuẫn, đó là việc trao thưởng "Trăm hoa" mỗi năm một lần, năm nay được tổ chức ở Thâm Quyển và tôi phải đến đó để lĩnh giải. Nghĩ tới trận bão táp ở Phật Sơn trong lần tôi đi nhận giải thưởng "mười diễn viên lớn" lần trước mà tôi lại thấy sợ, không dám đi lại lên vết xe đổ ấy nữa. Hơn nữa, tình hình lần này cũng không giống như trước, đặc biệt phải biết rằng các phóng viên Hồng Kông cũng đã tề tựu đông đủ ở Thâm Quyển, nếu có chuyện gì không hay xảy ra thì không những mất mặt tôi mà còn có cơ để họ bôi nhọ giới điện ảnh Trung Quốc đại lục. Tôi đã tốn bao công sức để nói không biết bao lần những lý do ấy qua điện thoại, ban tổ chức cũng thấy rằng đây là một vấn đề khá đau đầu.

Nhưng buổi lễ trao giải lại không thể thiếu được nữ diễn viên xuất sắc nhất. Ban tổ chức bắt đầu nghiên cứu "phương án tác chiến"

Trước tiên, thông qua xưởng phim Bắc Kinh để nói chuyện với Trần Quốc Quân. Bây giờ anh ấy là cán bộ của xưởng phim Bắc Kinh, phải phục tùng sự phân công của tổ chức, không được phép đi Thâm Quyển trong thời gian này. Nghe nói là đàm phán đã không đạt kết quả. Thâm Quyển là của mọi người, ai muốn đi thì đi, không ai có quyền hạn chế sự tự do của công dân.

Cách ấy không thành thì phải nghĩ cách khác, chú trọng nghiên cứu công tác phòng vệ của ban tổ chức.

Phải tìm cho tôi một nơi ở riêng, không thể ở chung với mọi người được. Đặc biệt là không thể ở trong phạm vi mà các phóng viên có thể tìm ra được, chứ nếu không có chuyện gì xảy ra thì càng rắc rối hơn.

Xuống máy bay là tôi phải lên xe đi tiếp, nơi ở phải đặc biệt giữ kín, chỉ có vài người trong ban tổ chức được biết. Số hiệu chuyên bay của tôi cũng phải giữ kín. Cậu Lý trong ban tổ chức chuyên lo chuyện an toàn của tôi.

Điều quan trọng nhất là phải không chế chặt chẽ các cửa ra vào, nhất thiết không thể để cho có chuyện âm ỷ xảy ra trong hội trường, vì nếu có thì nó sẽ là một

điều tồi tệ trong lịch sử điện ảnh Trung Quốc. Nhưng, làm sao mà có thể không chế cho được chứ?

Tăng cường lực lượng bảo vệ. Lần trao giải này người ta đã huy động đến hơn một trăm cảnh sát và công an mật.

Nếu Trần Quốc Quân cũng có vé mà vào cửa thì làm sao? Phát ảnh. Ảnh của Trần Quốc Quân được in thành hai trăm đến ba trăm bản, phát cho các cửa soát vé và cảnh sát, mỗi người một tấm để chó họ thuộc mặt, một khi phát hiện ra người khả nghi thì phải theo dõi thật nghiêm ngặt, khi cần thiết thì có thể hành động.

Ban tổ chức đã thảo luận đi thảo luận lại về phương châm chiến lược và cuối cùng đã có được một phương án như thế.

Mọi người còn tìm cách tăng thêm áp lực, sử dụng cả biện pháp mềm lẫn cứng rắn. Biết tôi là người thích nhẹ nhàng chứ không thích cứng rắn, hơn nữa bây giờ tôi sợ tất cả mọi thứ rồi nên mọi người càng phải tăng cường công tác chuẩn bị.

Mời tôi lại còn mời cả ông giám đốc xưởng Bắc Kinh Uông Dương đến giúp. Hiện nay ông ấy là người quản lý sản xuất của phim "Hong Lâu Mộng". Biết tôi kính trọng và nghe lời ông ấy nên trong giới điện ảnh có việc gì lớn là ông ấy thường được mời giải quyết. Từ

trước tới nay, phàm đã là ông Uông Dương giải quyết là chuyện gì cũng thành công, tỷ lệ là 100%.

Ông Uông Dương cứ cung tận tụy như mọi khi, hàng ngày gọi điện thoại đến nhà tôi không biết bao lần. Mỗi lần ông ấy gọi điện đến là tôi lại trình bày lý do khiến cho ông ấy thấy như vậy là đúng, sau đó lại gọi điện thoại cho ban tổ chức để giải thích thay cho tôi. Ban tổ chức lại đã thông tư tưởng cho ông ấy khiến ông ấy lại thay đổi lập trường và lại gọi điện thuyết phục tôi. Cứ như vậy năm lần bảy lượt, tôi nghĩ bụng, giám đốc ơi, ông khuyên tôi giúp người ta, tôi sẽ phải nghe lời ông mà "xuống núi" nhưng một khi có chuyện gì xảy ra thì thật đúng như trong truyện "ông lão đánh cá và con cá vàng".

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Uông Dương hỏi tôi câu chuyện "ông lão đánh cá và con cá vàng" là có nghĩa gì? Thế là qua điện thoại, tôi kể cho ông ấy nghe câu chuyện cổ tích ấy..... Rồi tôi nói với ông ấy rằng từ trước đến nay bác nói gì cháu cũng đều nghe theo một cách tuyệt đối. Lần này bác cũng muốn cháu phải nghe lời bác mà đi lĩnh giải có phải không? Bác không sợ cháu lác đầu rồi vẫy đuôi bơi luôn ra biển xanh sao? Ông ấy cười ngất, rồi lại gọi điện thoại lại cho ban tổ chức, khoảng bốn mươi phút sau lại gọi điện cho tôi và kể chi tiết cho tôi biết về phương án tác chiến của họ. Sau khi trao đi đổi lại mấy lần, cuối cùng tôi nói: Thôi được rồi.

Đồng thời khi đó "Hong Lâu Mộng" cũng phải quay nội cảnh, nội cảnh được xây dựng ngay trong xưởng phim Bắc Kinh. Do người quản lý sản xuất "Hong Lâu Mộng" là Uông Dương nên ban lãnh đạo cũng đặt ra phương án bảo vệ cho tôi. Giám đốc mới Tổng Sùng liên tục làm việc với Trần Quốc Quân, đề nghị Trần Quốc Quân không được làm gì để ảnh hưởng đến công việc của đoàn làm phim. Trần Quốc Quân đã hứa là sẽ không đến tìm tôi khi đang quay phim. Đoàn làm phim còn giao cho tôi một chiếc xe để tôi tự tìm lái xe, thế là tôi cho mời cậu Lý, một người lái xe trong nhóm làm phim ""Xuân Đào", người rất đáng tin cậy và rất thân thiết với tôi.

Sau bao nhiêu kế hoạch, biện pháp phòng vệ, cuối cùng thì tôi đã đi lính thường ở Thâm Quyển. Sau khi xuống máy bay, tôi lên ô tô về một chỗ ở bí mật. Ban tổ chức đã nhận được thông báo: bình an vô sự.

Bước từ trên bậc thềm cao xuống, tôi nhận từ tay đạo diễn Lãng Tử Phong giải thưởng cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trong phim "Cánh đồng rộng lớn" mà đáng ra tôi phải được nhận cách đây tám năm, Với vai diễn này tôi đã được nhận giải thưởng cho nữ diễn viên xuất sắc nhất của đài truyền hình Pháp.

Tám năm trước tôi đã đóng phim "Cánh đồng rộng lớn". Sau khi hoàn thành, bộ phim này đã trở

thành bộ phim gây chấn động nhất ở trong nước và nước ngoài. Nó là bộ phim đầu tiên được thừa nhận quốc tế của Trung Quốc đại lục kể từ sau khi "cách mạng đại văn hoá". Nhưng khán giả của Trung Quốc lại không biết những điều đó. Bởi vì khi được ra đời thì nó đã không được phép phát hành trên toàn Trung Quốc lục địa. Mặc dù không được phép phát hành nhưng tỷ lệ người xem rất cao, nó được ghi thành băng Video để làm phim tư liệu, chiếu tham khảo nội bộ và ảnh hưởng của "Cánh đồng rộng lớn" trên toàn quốc rất lớn.

Tám năm sau, cuối cùng thì "Cánh đồng rộng lớn" đã được phép chiếu, phiên bản cho giải thưởng "Trăm hoa" hầu như chỉ nhằm vào tên tôi. "Cánh đồng rộng lớn" được giải kịch bản hay nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nhận chiếc cúp vàng từ tay đạo diễn Phong Tử Lăng, rồi ông ấy ôm chặt tôi biểu thị sự chúc mừng. Sau đó tôi chậm chậm đi tới trước micro. Lúc này đứng ở trên sân khấu bỗng nhiên tôi lại chẳng biết nói gì.

"Tôi rất lấy làm vui mừng lại một lần nữa nhận được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất". Một tràng vỗ tay vang dậy nổi lên.

"Đây là lần thứ tư tôi nhận được giải thưởng "Trăm hoa", tôi nói tiếp - Lại một tràng pháo tay.

Khán giả của Thẩm Quyến thật là nhiệt tình và lịch sự, tôi thầm nghĩ và cất cao giọng hơn "Có điều nếu như giải thưởng này đến với tôi từ tám năm trước đây thì chắc rằng tôi sẽ càng sung sướng hơn". Nói xong tôi cúi chào và đi vào trong sân khấu. Tiếng vỗ tay như sấm lại nổi lên.

Cổ họng tôi lại như nghẹn lại, nước mắt trực trào ra. Đạo này hơi một tý là tôi lại như vậy.

Tất cả mọi việc đều rất thuận lợi, ít nhất là cho tới lúc này vẫn bình an vô sự. Sau đó là đi dự buổi chiêu đãi của ban tổ chức.

Tình hình ở buổi tiệc hoàn toàn giống như cảnh chúng tôi đã dự kiến trước. Vừa bước vào cửa tôi đã bị các phóng viên Hồng Kông và phóng viên trong nước vây kín. Tôi vừa rảo bước đi, vừa trả lời các câu hỏi. Tất cả mọi người trong ban tổ chức đều phải đứng dậy lo giữ trật tự. Vấn đề nào nhạy cảm hay gay gắt là tôi khéo léo tìm cách không trả lời. Hội trường giống như một trận gió xoáy đi qua, cảnh tượng đó khiến tôi nghĩ đến chuyện con chuột qua đường, người người đuổi đánh.

Trong tiếng ồn ào huyên náo, vấn đề mà tôi nghe thấy nhắc đến nhiều nhất là ly hôn. Đây chính là tin hàng ngày của giới báo chí Hồng Kông. Đối với vấn đề

này tất nhiên là tôi phải tỏ ra là không nghe thấy, không nghe rõ hoặc là không hiểu tiếng Quảng Đông. Cũng may mà ban tổ chức chỉ sắp xếp thời gian gặp phóng viên có mười phút thôi.

Sau mười phút đó tôi được đưa đến "khu vực an toàn", mọi việc đầu vào đây.

Tôi mang chiếc cúp trở về Bắc Kinh. Không có chuyện bất thường nào xảy ra. Chúng tôi đã phải lo hão đến phát mệt, đúng là thần hồn nát thần tính. Nghi đến việc một mình tôi đã đưa lại bao nhiêu là rắc rối cho ban tổ chức mà tôi thấy áy náy vô cùng.

Lúc nào tôi cũng áy náy. Có lẽ là tôi đã mắc phải bệnh áy náy rồi.

28 - NHÉCH NHÁC CHẠY TRỐN TỪ NHÀ VỆ SINH

Ngày hôm sau tôi lập tức làm việc tiếp.

“Vương Hy Phượng lại chấn chỉnh lại cờ trống, đến vườn Đại Quan để quản lý các tiểu thư”.

Phòng hoá trang lại rộn rã tiếng cười. Các phu nhân, các tiểu thư, Bảo Ngọc, Đại Ngọc, Bảo Thoa, Tương Vân, Nghênh Xuân, Hy Xuân, Thám Xuân cứ ríu rít với nhau, quần áo rực rỡ, ai cũng xinh đẹp. Tôi nhìn tất cả một lượt với ánh mắt cảnh giác, không phát hiện thấy có người khả nghi mới yên tâm mà hoà vào cùng với mọi người.

Vườn Đại Quan là nơi để quay ngoại cảnh, được xây ở trong viện điện ảnh Bắc Kinh. Các kiến trúc của nó đến rất đẹp và hùng vĩ. Xem ra các chị em ở trong vườn Đại Quan đều biết chuyện của tôi nhưng mọi người đều tự hiểu, tôi không nói thì họ cũng chẳng hỏi.

Giống như là từ trong nhà tù được đi ra ngoài sân đi dạo cho hít thở khí trời, suốt cả ngày hôm ấy ở trên trường quay tôi rất vui vẻ hơn hẳn, cười đùa với mọi

người, nhưng khi thấy mặt trời chéch bóng về phía tây là lòng tôi bắt đầu lắng xuống. Vừa đóng phim tôi vừa chốc chốc lại nhìn trộm ra ngoài cửa, tâm thần mỗi lúc càng thêm bất định. Đồng thời tôi cũng không ngừng tự an ủi mình, là đừng mắc bệnh hoài nghi, lần linh giải vừa rồi tôi cũng đã quá lo lắng hão huyền, kết quả thì cuối cùng cũng có chuyện gì xảy ra đâu. Ở đây chắc là sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

Đột nhiên tôi thấy có một bóng người, tôi giật thót mình và nhìn lại. Trần Quốc Quân đang đứng chờ ở đó. Mẹ ơi! suýt nữa thì tôi ngã xuống đất. cùng ngay lúc đó, các diễn viên khác cũng chạy đến báo cho tôi biết, tôi ngồi lạng ở đó hồi lâu mà không nói được lời nào.

Tháo bỏ hết mọi đồ trang sức và đồ diễn, cố làm ra vẻ mạnh bạo, tôi ra khỏi trường quay trong sự hộ tống của các chị em. Xe của tôi đỗ ở đó. Cậu Lý lái xe gập đầu, tay chỉ vào bên cạnh. Tôi nhìn theo tay cậu ấy, Trần Quốc Quân đang khoanh tay đứng trước mũi xe.

Quay đầu lại nhìn, giám đốc Uông Dương đang đứng ngay đằng sau tôi. Thường ngày tôi vẫn hay nói "Sói đến rồi, sói đến rồi", bây giờ thì sói đã đến thật. Tôi mở cửa để lên xe, Trần Quốc Quân đóng cửa lại không cho tôi vào xe. Tôi vội chạy đến cửa xe bên kia và chui tọt vào xe, Trần Quốc Quân đứng ở trước mũi xe. Xe bắt

dầu nổ máy, bánh xe đã muốn nhích lên nhưng Trần Quốc Quân vẫn đứng ngay ở đằng trước, trông có vẻ như là coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Giám đốc Uông Dương thấy vậy liền đi tới để khuyên giải thì bị anh ta đẩy sang một bên.

Mọi người xúm lại ngày càng đông để xem buổi "biểu diễn" của chúng tôi. giám đốc mới Tống Sùng nghe tin chạy vội đến, hai vị giám đốc mới cũ cùng nhau giải quyết. Người xem xúm lại ngày càng đông. Tôi đành phải mở cửa bước ra khỏi xe và hỏi anh ta "Anh muốn gì?" Anh ấy nói "Anh muốn nói chuyện với em". Tôi nói "Được, vậy thì chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ". Anh ta nói "Không, anh muốn chỉ có hai chúng mình nói chuyện với nhau, chúng ta hãy đi về nhà để nói chuyện" "Vậy thì chúng ta vào xưởng phim để nói chuyện". "Không được, em phải về nhà cùng với anh" "Vậy thì không thể được" - Tôi kiên quyết trả lời.

Hai ông giám đốc lại đến để xoa dịu hai bên khuyên giải mãi mà không được. Trong lúc đó, một số nhân viên kịch vụ của phim "Hong Lâu Mộng" từ trong trường quay đi ra, hè nhau đẩy Trần Quốc Quân sang một bên. Tôi nhảy vội lên xe và nói với cậu Lý "Đi thôi!". Bánh xe vừa lăn đi được một chút thì Trần Quốc Quân đã cố vùng vẫy thoát ra khỏi mọi người và đứng trước mũi xe. Xe phanh kít lại, đầu tôi bị đập vào thành

ghế trên đau điếng, vừa đau vừa xấu hổ chỉ muốn có chỗ đất nứt ra mà chui xuống.

Cuối cùng thì ông giám đốc mới tới khuyên tôi, xem liệu có thể cùng anh ta về nhà mà cùng nói chuyện được với nhau không. Việc đã đến nước ấy thì tôi làm gì còn cách lựa chọn nào khác, tôi đành xuống xe và đi cùng cả một đám đông về nhà ông Tống Sùng.

Dịch thân ông Tống Sùng xuống bếp làm cơm cho chúng tôi. Hôm đó chúng tôi nói những chuyện gì tôi cũng không còn nhớ nữa, hình như chỉ quanh quẩn quanh chuyện có về nhà hay không, có ly hôn hay không. Tôi khi đó đã quyết định ly hôn và sẽ không có một sức mạnh nào có thể lay chuyển được tôi, có nói chuyện với nhau thì chắc chắn cũng chẳng thu được kết quả gì. Bởi vì đã quá muộn nên tôi đành phải ngủ lại ở nhà giám đốc Tống Sùng. Suốt cả đêm thao thức trằn trọc. Tôi ngủ trong phòng khách nhà ông ấy. Trên tường của phòng khách có một chiếc đồng hồ rất sáng, cho mãi tới tận bây giờ tôi cũng vẫn không quên được chiếc đồng hồ đẹp đẽ đó. Chiếc đồng hồ đó không có cùng tâm trạng với tôi, cứ "tích tắc" "tích tắc" vô lo vô nghĩ mà chạy đều đều. Lại còn cứ mỗi một giờ đồng hồ là nó lại vang lên một khúc nhạc vui vẻ khiến tôi tức phát điên lên được.

Sáng ngày hôm sau, tôi bước thấp bước cao, đầu óc quay cuồng đi đến phòng hoá trang. Sự vui vẻ ngày

hôm qua đã bay biến hết. Thấy tôi như vậy nên mọi người cũng không nỡ cười đùa vui vẻ với nhau. Vừa trang điểm tôi vừa ngủ gật, đầu cứ gật gật liên tục, có một lần đầu tôi còn cộc cả vào thành ghế. May mà có người trang điểm đỡ vội chứ nếu không thì chắc là đầu tôi đã mọc lên cái sừng như con trâu rồi.

Liên tiếp mấy ngày liên đều như vậy., Ngày nào Trần Quốc Quân cũng đứng chờ sẵn tôi khi sắp kết thúc ngày làm việc. Sau đó lại là một cuộc đấu tranh kịch liệt.

Hàng ngày diễn những gì, nói những gì, cảnh quay kết thúc là tôi cũng quên hết ngay lập tức. Quay xong một đoạn phim là tôi vẫn giữ nguyên đầu tóc quần áo ấy mà đi tìm một chỗ nào đó để nằm. Có lần suýt nữa tôi bị người ta dẫm lên người, cô ấy cứ nghĩ cái đồng quần áo sặc sỡ ấy là do một diễn viên nào đấy vô ý vấp ra.

Lúc đó Khương Văn đã trở về Bắc Kinh, suốt ngày phơi mặt trên đường phố Bắc Kinh để làm phim "Năm tuổi". Tuy bận rộn nhưng anh ấy vẫn thường xuyên gọi điện cho tôi.

Phải vất vả lắm tôi mới chịu đựng được đến lúc "Hồng Lâu Mộng" đi quay ngoại cảnh ở Tô Châu.

Tôi da sọ đến mức hồn siêu phách lạc.

Vì chiều cố đến hoàn cảnh đặc biệt của tôi nên đoàn làm phim đã quay xong các cảnh của các diễn viên khác, dự định là khi tôi đến sẽ quay cảnh của tôi trong vòng một ngày là xong.

Mặc dù vô cùng lo lắng nhưng cuối cùng thì tôi cũng đã đến Tô Châu. Trần Quốc Quân đã đến đoàn làm phim từ một hôm trước để chờ tôi. Vừa nghe được tin này, tôi vội chạy ngược lại sập bay, chủ nhiệm phim phải kéo tôi lại mà an ủi rằng đừng quá sợ hãi, quá lo lắng, đoàn làm phim đã sắp xếp chu đáo đâu vào đấy cả rồi.

Mọi tin tức về tôi, anh ấy đều nắm rất rõ. Tôi nghi rằng trong đoàn làm phim có "nội gián" của anh ấy.

Không dám về phòng nghỉ, tôi đi thẳng ra trường quay luôn. Trường quay là một khu cây cảnh điển hình của Tô Châu, hoa thơm ngào ngạt, tiếng chim hót sau. Mấy bộ phim đã được dựng ở đây rồi. Chúng tôi phải quay cảnh đêm 8 giờ bắt đầu quay và làm việc một mạch luôn cho đến sáng ngày hôm sau. Trần Quốc Quân đứng ngay gần chỗ chúng tôi quay phim. Anh ấy đã quan sát kỹ và biết rằng trong khu vực này chỉ có một lối ra duy nhất nên anh ấy luôn quan sát chỗ này một cách nghiêm ngặt. Chỉ cần tôi đi về hướng cửa đó là anh ấy lập tức bám theo ngay; quay về chỗ cũ thì anh ấy cũng quay về. Trước đó anh ấy đã hứa với đạo diễn

Tạ Thiết Ly là khi quay phim xong thì làm gì là việc của anh ấy.

Thời gian từng giờ từng phút qua đi, các cảnh phim cũng dần dần quay xong. Lúc nào tôi cũng thấy cặp mắt ấy đang theo dõi tôi. Tôi tìm đến chủ nhiệm phim và đề nghị ông ấy bằng bất cứ cách nào cũng phải để tôi rời khỏi Tô Châu một cách an toàn.

Chủ nhiệm phim hiểu rất rõ sự nghiêm trọng của tối ngày hôm nay. Ông ấy lặng lẽ chạy trước chạy sau, giống như một liên lạc viên thời hoạt động bí mật. Cả vườn hoa chỉ có một lối ra duy nhất đã bị Trần Quốc Quân quản lý nghiêm ngặt, không nghĩ ra được cách gì, chúng tôi đều sốt ruột vô đầu bứt tai.

Bỗng nhiên ông chủ nhiệm từ đâu đi về, kéo tôi ra một chỗ và vui mừng báo cho tôi biết trong nhà vệ sinh nữ còn có một cửa ra nữa, ông ấy có thể cho xe chờ ở ngoài cửa nhà vệ sinh, ở đó có một con đường nhỏ có thể thông được ra ngoài phố. Tôi dặn dò ông ấy về thời gian chờ đợi, nhất thiết không được quá sớm hay quá muộn. Sớm quá thì sẽ bị phát hiện, muộn quá thì sau khi tôi đi ra không có xe đón thì lại càng nguy. Chủ nhiệm gật đầu lia lịa và chạy đi lo thu xếp, rồi lại chạy trở về báo với tôi rằng phải để cho một nữ nhân viên hoá trang cùng tôi đi vào nhà vệ sinh, như thế mới giống.

Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi phải đóng kịch kiểu như vậy cả nên tim tôi cứ đập loạn xạ cả lên. Tôi chỉ nghe thấy chủ nhiệm dặn tôi rằng đến cảnh cuối cùng thì phải tiến hành ngay, dặn dò tôi năm lần bảy lượt.

Tôi gật lấy gật để, sau đó đến đứng trước máy quay. Cảnh này diễn ra trong một căn phòng nhỏ. Khi đạo diễn vừa hô "Dừng" thì tôi và ông chủ nhiệm đưa mắt nhìn nhau, tôi vẫn còn một cảnh đặc biệt của Vương Hy Phượng nữa.

Các diễn viên khác đến rất mệt mỏi, lúc ấy đã năm giờ sáng. Gà đã gáy ran và chim đã hót vang.

Ông chủ nhiệm nói khê với mọi người: "Không được trút bỏ đồ hoá trang, không được nói gì, càng không được lên xe ngay, nếu không thì cô Hiểu Khánh sẽ không đi được đâu."

Từng người từng người nói truyền lại với nhau. Mọi người đều hết sức giữ yên lặng. Ôi, đây đúng là giờ phút mà muôn đời muôn kiếp tôi cũng không thể quên được. Các ngôi sao, các diễn viên tuổi tác lớn bé khác nhau sau một đêm làm việc vất vả mà không được về nghỉ ngay lại còn phải ở lại trường quay để cho tôi được bình an mà ra khỏi nơi này.

Nước mắt làm tôi không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ thấy ánh mắt thân thiết của mọi người nhìn tôi. Tôi

ngheñ lời, không nói được điều gì. tôi bắt đầu diễn cảnh cuối cùng của tôi.

Mọi người vẫn ìm lặng ra về như vẫn đang diễn. Bước ra ngoài cửa, tôi cố tình nói to: "Vương ơi, bọn mình ra nhà vệ sinh đi!". Cô Vương "Vâng" rồi chạy ra. chúng tôi đi về phía nhà vệ sinh.

Cố gắng ghìì giữ quả tim đang chực nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi rảo bước thật nhanh.

Có tiếng bước chân. Trần Quốc Quân đi ngay đằng sau. Tôi không dám quay đầu lại. Tới trước cửa nhà vệ sinh, tôi bực mình quay lại nói "Chúng tôi vào nhà vệ sinh anh làm cái gì thế?" Anh ta dừng lại, chúng tôi thông thả đi vào. Vừa vào đến nhà vệ sinh là chúng tôi vội tìm cửa, vừa vệ sinh vừa nhìn ngó bốn phía. Phải để cho ở ngoài anh ta nghe thấy bên trong này có tiếng động của việc đi vệ sinh, không thể để cho anh ta nghi ngờ điều gì. Ở đây này! Cô Vương chỉ cho tôi. Chỉnh đốn lại áo váy, tôi kéo chốt cửa, tự nhắc mình là phải làm chậm và nhẹ. Tôi lách người qua khe cửa chạy vọt ra ngoài và thấy một chiếc xe đã chờ ngay ở ngoài ông chủ nhiệm đang ngồi ở trên xe và vẫy tay. Tôi mở cửa xe chui tọt vào bên trong nhưng lại bị những chiếc trâm cài đầu và váy áo loè xoè vướng ở bên ngoài xe. Cái khó bó cái khôn, tôi cúi đầu quặn tròn người lặn vào trong xe, xe lập tức nổ máy và lao vút đi trên đường cao tốc. Ở

trong xe mà mãi tôi vẫn không định thần làm sao được. Bỗng nhiên tôi nói "Không thể ra sân bay được! Tôi không thể trở về Bắc Kinh từ Tô Châu. Bây giờ chắc chắn là Trần Quốc Quân đang đợi tôi ở sân bay" . "Vậy thì đến ga tàu nhé?" Chủ nhiệm nói. "Cũng không được. Theo sự hiểu biết của tôi về Trần Quốc Quân và kinh nghiệm bao nhiêu năm nay trong mối quan hệ với anh ta thì nhất định anh ta sẽ tra thời gian tàu chạy hay máy bay cất cánh mà sẽ xuất hiện tại bất cứ nơi nào tôi phải đến. So với anh ta thì trí tuệ của tôi chỉ bé bằng hạt thóc. Tôi không thể qua mặt anh ta được."

"Đi Nam Kinh! Đúng rồi đi Nam Kinh thôi". Tôi bỗng nghĩ ra.

Xe quay đầu chạy về phía Nam Kinh - Nam Kinh cách Tô Châu khá xa, đi tàu hỏa phải chạy mất năm tiếng còn đi ô tô thì phải mất một ngày, nhưng để cho chắc chắn thì tôi phải đi Nam Kinh. Và lại ở Nam Kinh cũng không được bay thẳng về Bắc Kinh vì sợ rằng Trần Quốc Quân sẽ chờ ở sân bay. Có lẽ tôi nên đi tàu về Bắc Kinh. Không được rồi, thế nào rồi anh ta cũng đến ga tàu cho mà xem. Có lẽ nên đi tàu về Thiên Tân rồi sau đó đi ô tô từ Thiên Tân về Bắc Kinh.

Kế hoạch đã định xong thì bỗng nhiên tôi như mất hết cả sức lực, đầu óc cứ ong ong và người đau ê ẩm mệt mỏi ra rồi. Tôi dặn lái xe nhất thiết không được

dừng lại dọc đường, cứ thế mà đi một mạch đến Nam Kinh rồi tính sau.

Ô tô dần dần dừng lại. Cuối cùng thì cũng đã đến được Nam Kinh.

Tôi chui ra khỏi chân, ruỗi chân ruỗi tay, những chiếc trâm cài đầu đã lộn xộn thành một đống trên đầu tôi. Chúng tôi dừng lại ở ngoại ô thành phố, đi thêm một chút về phía Nam là thành phố Nam Kinh rồi. Ở nơi này, quân đội của Mao Trạch Đông đã đuổi Tưởng Giới Thạch qua bên kia sông Trường Giang và từ đó Tưởng Giới Thạch không bao giờ trở lại nữa.

Tôi đứng ở bên kia đường nhìn ra khắp xung quanh tình cảnh của tôi bây giờ còn cô đơn, thê thảm hơn tình cảnh của Tưởng Giới Thạch, lúc bấy giờ quân áo của tôi đã được ông chủ nhiệm cất sẵn trong cốp xe nên lúc này tôi phải vội vội vàng vàng mà thay, sau đó ngồi trong xe tháo hết cả trâm, hoa cài đầu ra. Cuối cùng là bỏ nốt đôi hài thêu hoa gấm ra mà đi đôi giày thể thao của mình vào như vậy thì mới có thể coi được là đã hoàn toàn trở lại làm chính mình. Đến Nam Kinh, tôi lại tiếp tục lên tàu hỏa, lại trải qua một hành trình dài dằng dặc nữa mới tới được Thiên Tân. Đến đón tôi ở ga tàu Thiên Tân có rất nhiều người, toàn là các thành viên trong đội "chạy mách" của tôi. Lúc này họ đã phát huy tác

dụng của mình. Họ không hỏi tôi vì sao mà lại đến Thiên Tân, vì sao mà lại đi ô tô về Bắc Kinh ngay lập tức. Đối với họ chỉ cần có được cơ hội để giúp tôi, để báo đáp lại tình cảm của tôi đối với họ là đủ rồi.

Tìm đến một hiệu ăn sang trọng, ở đó mọi người đã cho tôi ăn một bữa thoả thuê. Lần này tôi không chi tiền - trước kia tất cả mọi bữa đều do tôi trả tiền, còn bây giờ thì tôi không đào đâu ra tiền, ở trên tàu tôi đều phải dùng tiền trợ cấp để ăn cơm rồi.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

29. CÓ PHẢI TÔI ĐÃ TRỐN THUẾ 18 VẠN ?

Về đến Bắc Kinh, thật đúng như vừa thoát khỏi bãi chiến trường đầy mưa bom bão đạn, toàn thân tôi rã rời.

Lập tức nhận được tin báo, ở xưởng phim điện ảnh Bắc Kinh có công văn khẩn cấp của tôi, do cục thuế gửi đến, tôi phải đi lấy ngay.

Cục thuế ư? Vẫn biết rằng cục thuế tìm tôi đã lâu không ngờ tôi trốn đông trốn tây để tránh Trần Quốc Quân, cuối cùng lại bị cục thuế tóm được. Cục thuế có lẽ vì thái độ tôi tệ của tôi mà tức giận chẳng. Công văn này do cục thuế nào gửi đến ? Tôi vội gọi điện cho mấy người cộng sự thân tín, mấy người này vừa nghe thấy giọng tôi liền vội vàng báo tin, họ đều nói rằng tình thế rất gấp, nhưng cũng không thể để có một sơ suất nhỏ nào, nếu không kéo sẽ bị đưa lên làm điển hình. Tôi hỏi là cục thuế nào. Có người nói là cục thuế khu Hải Điện vì xưởng phim điện ảnh Bắc Kinh thuộc khu Hải Điện, và tôi là diễn viên của xưởng. Có thể là cục thuế Triều Dương vì hộ khẩu của tôi ở Triều Dương, do khu Triều Dương quản Thạch Cảnh sơn. Cục thuế Thiên Tân, vì cùng diễn với tôi có đoàn nghệ thuật của Thiên Tân.

Cục thuế Tây thành, nơi có trụ sở của hội nghị chính trị hiệp thương mà tôi là uỷ viên. Có cục thuế Thanh Đảo vì chúng tôi đã từng dùng giấy phép diên xuất của một đơn vị Thanh Đảo. Cao hơn có cục thuế của nhà nước, thấp và nhỏ hơn có các cục thuế, chỉ cục thuế của các địa phương mà chúng tôi đã đi qua. Không biết bao nhiêu các loại cục thuế lớn nhỏ đang cùng đi tìm tôi làm tôi hoang mang vô cùng.

Họ còn nói họ đang làm kết toán, rất nhiều khoản bị quên, phải nhớ lại từng khoản, một sao cho thật khớp. Ai cũng ra sức khuyên tôi nhất định phải đi lấy công văn của cục thuế, không được chần chừ mà hỏng việc lớn.

Tôi uể oải đứng dậy, đứng máy nhấn tin gọi lái xe Lý rồi mặc quần áo. Thật là phiền toái, lại không được ngủ rồi. Không biết đã mấy ngày mất ngủ nhĩ, bấm ngón tay tính thử cũng chẳng tính được. Người càng mệt cả người, đến mấy ngày không ngủ mà cũng không rõ, đầu óc cứ rối hết cả lên.

Dưới nhà có tiếng còi ô tô. Di thôi, cứ cầm công văn về đã.

Sắp đến xưởng phim rồi, thốt nhiên tôi chợt nhớ ra tình cảnh nguy hiểm của mình, tí nữa thì quên bồng đi việc này. Biết đâu Trần Quốc Quân đang nổi trận lôi

đình, đợi tôi trong xưởng phim. Tôi vội vã bảo Lý dừng xe, nghỉ xem đi đâu hơn. Tốt nhất là tôi đến một nơi rồi đợi Lý vào xưởng phim lấy thay tôi. Nghỉ một hồi mới ra một nơi, chúng tôi quay xe đến đó.

Tôi đến nhà một người trong đám "cộng sự"

Bước vào cửa, tôi ngạc nhiên thấy trong căn phòng khói mù mịt, rất đông người đang hút thuốc. Tôi vừa ho vừa hỏi họ tại sao lại tập trung ở đây? Mọi người nhao nhao trả lời rằng đến để bàn về chuyện thuế má, dạo này kiểm tra thuế rất chặt chẽ. Mọi người lúc nào cũng chỉ lo nghĩ đến thuế.

Tôi dặn dò Lý đi nhanh rồi về. Bụng nghĩ, ý định chộp mất một chút thế là tiêu tan. Cứ tưởng khi Lý đi lấy công văn thì có thể để nguyên quần áo nằm khoảng 20 phút. Bây giờ thì ngủ được.

Sau khi Lý đi khỏi, mọi người xúm quanh tôi như tổ ong. Tôi hỏi sao. Họ bảo, cục thuế toàn Trung quốc đang tìm chúng ta, có tiền cũng chẳng biết nộp vào đâu, mà nộp đâu cũng sẽ bị phạt. Khi đã bị phạt thì bán cả nhà đi cũng chẳng đủ. Họ còn bảo: "Cục thuế đã bỏ ra số tiền lớn đi đến tất cả những nơi chúng tôi đã biểu diễn, biết rõ cả số lần diễn, địa điểm, giá vé, và chúng tôi cũng đã công nhận cả. Cục thuế nói rằng chỉ cần chúng tôi nói ra thì sẽ miễn thuế cho chúng tôi, chủ yếu

là đi tìm cô thôi. Tôi nói "Chẳng phải nhiều rạp đã ký hợp đồng với chúng ta là họ sẽ chịu thuế hay sao?" Mọi người tranh nhau nói: "Thôi đừng nói chuyện ấy nữa. Trong khi chúng ta biểu diễn thì họ nhất trí như vậy, những khi chúng ta vừa đi khỏi thì họ quên ngay và hầu như là chưa nộp. Vả lại cục thuế cũng không chấp nhận. Nghe đâu, có một công thức gì đó mà tính ra thì chẳng ai là không trốn thuế, ít nhất cũng là lậu thuế".

Lậu thuế là thế nào? Trốn thuế là thế nào? Từ bé đến lớn chưa bao giờ nghe thấy những từ mới ấy. sao lại phức tạp đến thế. Việc gì cũng vậy, muốn tồn tại thì phải hiểu biết, khôn khéo. Nhưng cũng phải có giai đoạn nhận thức chứ. Đảng này chưa hề biết đến chuyện luật pháp. Trong nháy mắt đã trở thành tội phạm giết người.

Có vài người hình như cũng hơi biết. Họ bảo, nghe nói trốn thuế tội nặng hơn lậu thuế. Trốn thuế sẽ phải bị phạt tù còn lậu thuế thì không bị tù.

Lại còn ngồi tù ư? Sự việc sao ngày càng nghiêm trọng thế này? Chẳng phải là nộp tiền hay sao? Nộp tiền mà vẫn chưa xong sao? Bỏ tù cái con khi.

Không thể như thế được.

Có người gõ cửa. Là Lý về. Tôi vội vàng cầm lấy chiếc phong bì. Đó là của cục thuế Thanh Đảo gửi đến.

Cục thuế Thanh Đảo? Với tôi có liên quan gì? Tôi chưa hề đến Thanh Đảo và cũng chưa hề cầm một xu nào của Thanh Đảo.

Tôi bực bội xé phong bì, hàng chữ đánh máy hiện ra.

Phân cục nam cục thuế thành phố Thanh Đảo.

Số 003

THÔNG BÁO XỬ LÝ VI PHẠM THUẾ.

Gửi bà: Lưu Hiểu Khánh.

Cục thuế đã điều tra rõ, từ ngày 2 - 2 - 1988 đến ngày 22 - 9 1988, bà đã không báo cáo về thu nhập của mình, tức là trốn thuế thu nhập cá nhân. Số tiền trốn thuế là 183.620 đồng chẵn. Tình tiết nghiêm trọng. Căn cứ vào quy định của luật pháp về thuế, ngoài việc phải truy nộp toàn bộ số tiền trốn thuế nói trên, bà còn phải chịu mức phạt bằng 100% số tiền đã trốn thuế là 183.620 đồng. Hạn đến ngày 15 - 3 - 1989 bà phải đến làm thủ tục giao toàn bộ số tiền trốn thuế và chịu phạt tại Phân cục nam cục thuế Thanh Đảo.

Thông báo đặc biệt

Phân cục nam cục thuế thành phố Thanh Đảo.

Ngày 8 - 3 - 1989.

18 vạn! Phạt nữa là gấp đôi! Hơn 36 vạn. Tất cả đều sống sờ.

Tôi trốn thuế 18 vạn? Tôi trốn thuế hồi nào? Họ căn cứ vào đâu mà bảo tôi trốn thuế 18 vạn. Tổng cộng là hơn 36 vạn. Trời ơi là trời.

Thật là con số đáng sợ, 36 vạn. Dem bán gia tài của cả gia đình nội ngoại nhà tôi cũng chẳng được nhiều như thế. Còn phải trong thời hạn một tuần phải đến giao tiền tại cục thuế Thanh Đảo. Chưa nói đến chuyện không có tiền. Nếu có tiền, phải đi lấy tiền, rồi mua vé, lên tàu, còn đi đường, rồi tìm đến cục thuế Thanh Đảo mà giao thì một tuần cũng chẳng kịp. Ai cũng biết ngân hàng không có tiền mặt. Nếu có 36 vạn đồng tiền mặt, lấy được cũng phải vài tháng.

Tại sao gửi thông báo mà không nêu rõ chứng cứ? Tại sao tặn 36 vạn? Tại sao biết rõ tôi không thể làm được mà vẫn bắt tôi trong một tuần phải nộp đủ số tiền. Do đâu mà tôi phải gánh chịu cái hậu quả này? Phải chăng họ muốn tôi ngồi tù? Tôi đã lao tâm khổ tứ, đổ mồ hôi sôi nước mắt đóng hơn ba chục bộ phim cho nhà nước. có phim không dưới 100 triệu mà tôi không hề được đồng nào. Chẳng lẽ họ lại không hiểu cho tôi ư?

Trốn thuế ư? Trước kia có thuế không? Có luật thuế không? Chúng tôi mà cũng biết trốn thuế ư?

Không biết đến thuế thì làm sao có thể trốn thuế được? Tại sao chưa hề thẩm vấn tôi, chưa gặp mặt đương sự mà dám khẳng định tôi trốn thuế và còn đòi phạt nữa? Hay họ cho rằng tôi nổi tiếng nên nhất định kiếm được nhiều tiền, mà kiếm được nhiều tiền thì nhất định phải trốn thuế nhiều? Bọn người suốt ngày ngồi bàn giấy tưởng tượng ra tôi là kẻ trốn thuế siêu hạng. Sau khi vu cho tôi là kẻ xấu thì phải tìm đủ chứng cứ chứng minh tôi là kẻ xấu thực sự. Rồi báo cáo thành tích, lên cấp trên như vớ được con búp bê bằng vàng mà chỉ là búp bê nhựa, thậm chí là búp bê bằng đất sét thì sao? Lúc đó các người sẽ rút lui thế nào đây?

Càng nghĩ càng tức. Càng nghĩ càng hận. Tôi chỉ muốn xé tan tờ giấy báo. Cục thuế Thanh Đảo! Hừ! Dù có trăm tay cũng sẽ không tóm được ta đâu.

Đám người trong phòng cũng chửi rửa loạn xạ như tôi. Sau một hồi chửi mắng bằng tất cả những từ vừa nghĩ ra được, họ mệt mỏi ngồi thở rồi dần dần cáo từ ra về hết.

Dầu óc tôi mãi không lắng xuống được, mỗi lúc càng bị khuấy động thêm. Ngồi đây mà chửi rửa thật chẳng ích gì. Việc này phải đưa lên báo mới được. Nhưng không, tuyệt đối không được đăng báo. Sự việc không giống như khi làm người thứ ba trong vụ ly hôn hay vấn đề tác phong sinh hoạt để có thể được người ta

thông cảm vì nó mang tính chất cá nhân. Anh kiếm được nhiều tiền mà lại trốn thuế thì cả thế giới đều không thể tha thứ cho anh. Ở Trung Quốc thì lại càng là điều không thể chấp nhận được.

Càng nghĩ càng sợ, càng thấy rõ hậu quả thật nghiêm trọng. Đến lúc này tôi mới nhận thức được rằng vụ "Trốn thuế" này còn nguy hiểm và đáng sợ hơn nhiều sự truy đuổi của Trần Quốc Quân. Ly hôn là trái với phong tục, nếp sống xã hội, còn lậu thuế trốn thuế là chống lại pháp luật nhà nước.

Tôi đang đứng trước một tai họa khủng khiếp.

Lại thêm một lần tôi trải qua một cuộc cách mạng lớn. Chỉ có điều khác là trước đây tôi là động lực của cách mạng, đi đánh đổ người khác. Còn giờ đây, tôi là đối tượng cần phải đánh đổ của cách mạng, mà lại là mục tiêu hàng đầu nữa chứ.

Một quốc gia, một chính quyền cũng giống như con thuyền lớn trên biển khơi, đang căng buồm tiến về phía trước. Trong lúc thuyền đang băng băng rẽ sóng lao đi, nó sẽ để lại hai bên mạn thuyền và phía sau những đợt sóng cuộn cuộn, tung bọt trắng xoá. Trong những bọt sóng ấy, có vô số những con cá nhỏ bị tung lên quật xuống, chững hoang mang giẫy giụa, bụng phoir trên sóng. Rồi từng đám bị cuốn vào chân vịt của

thuyền, bị nghiêng đến tan xương nát thịt. Còn chân vịt kia, phải đảm đương nhiệm vụ đẩy thuyền đi, nó không thể vì sinh mạng của những con cá nhỏ bé mà lơ là công việc của mình.

Cá con tuy thật nhỏ bé, nhưng nó cũng có cuộc sống riêng của mình. Cá cũng phải nghĩ cách tự bảo vệ mình. Đừng bơi theo các con tàu lớn, đừng đến gần nó. Nếu lỡ có ở gần rồi thì phải cố gắng đừng bị cuốn vào những đợt sóng cuộn cuộn ấy, còn khi đã bị cuốn theo sóng thì phải tìm mọi cách mà nhảy ra.

Tôi cũng là một con cá bé nhỏ. Nhưng tôi đã đến gần thuyền lớn, và đã bị xô đẩy vào những đợt sóng dữ dội ấy. Liệu tôi có bị cuốn vào chân vịt không? Liệu tôi có nhảy ra được hay không? Hãy hiểu cho tôi, tôi là một con cá tốt. Tôi chưa từng làm điều gì xấu. Tôi chỉ vì cuộc sống mà ăn chút rong rêu, và có thể giữ lại một chút. Nếu như không nên giữ như vậy thì để tôi thả ra là được rồi. Đừng vội nghĩ tôi là đồ bỏ đi, đừng vội bắt tôi phải chết. Hãy cho tôi cơ hội để bày tỏ. Trước đây tôi đã đem lại bao nhiêu thức ăn cho các con cá khác. hãy để cho tôi làm nhiều việc tốt như thế để lập công chuộc tội.

Nhưng những bọt sóng không thể nghe được những lời kêu than của một con cá nhỏ. Cá nhỏ chỉ còn cách phải nhảy ra tự cứu lấy mình mà thôi.

Dòng suy nghĩ của vẫn miên man, nhưng đã dần dần trở nên lạnh lùng và khẩn trương hơn.

Bão táp kéo dài đã làm cho tôi kho cạn nước mắt. Cũng vì tôi đã nhận ra rằng nước mắt thật chẳng có tác dụng gì. Nếu người ta yêu quý anh, người ta không muốn và không nỡ nhìn anh khóc. Còn nếu như người thù ghét anh thì cái người ta muốn là thấy anh phải rơi lệ. Khóc thì chỉ tổ làm cho những người muốn hại anh được thoả mãn vì đã chiến thắng được anh.

Tình hình giờ đây thật nghiêm trọng. Trước tiên là tôi không thể nộp tiền. Không nói 36 vạn, 3 trăm mà 10 đồng tôi cũng chẳng có. Con đường dùng tiền để mua sự bình yên đã hoàn toàn bế tắc. Hơn nữa, trong hoàn cảnh này, mất tiền không những không thể mua được bình yên mà còn càng thêm không bình yên.

Giả dụ tôi mượn được tiền và đem nộp cho cục thuế. Vậy là cục thuế đã lập được một kỳ tích lớn, các báo chí tha hồ mà đăng tin rùm beng. Việc tôi được đưa lên đầu sỏ đen sẽ là chuyện tất nhiên. Như thế là tự mình thừa nhận mình là tôi phạm lớn - trù trồn thuế hoặc là trù lậu thuế. Không, phải là trù trồn thuế chứ, vì trồn thuế tội nặng hơn lậu thuế mà, và quãng đời còn lại của tôi thế là hết.

Nhưng không nộp tiền cũng không xong. Làm sao mà trốn tránh mãi được? Hình như không nộp thì phải

ngồi tù, vào tù thì không thể được rồi. Dội được đến ra tù thì đã quá già rồi, làm sao đóng phim được nữa.

Phải mua một quyển luật thuế, nghiên cứu cho kỹ càng. Phải hiểu rõ các luật bổng lương xuất hiện này. Trong chúng tôi, không có ai thông tỏ cả. Cái gì cũng "hình như", "nghe nói" ... Cuối cùng thì sự việc thực chất là gì, chẳng ai biết cả. Biết đâu, tôi vẫn còn một lối thoát? Tôi không tin rằng tôi không có tiền mà lại trốn thuế nhiều thế. Tôi không tin rằng không còn cách nào để giải bày nỗi oan ức của tôi.

Cần phải mời một luật sư, một người hiểu biết về pháp luật, có kinh nghiệm, hiểu và thông cảm với tình cảnh của tôi, một luật sư biết tôn trọng lẽ phải. bản thân tôi bây giờ cũng không còn thời gian nữa.

Tôi bây giờ phải thật tranh thủ thời gian. Nếu cứ biểu diễn liên tục như hiện nay thì sợ rằng chưa kịp diễn xong thì tôi đã phải vào nhà lao. Lại còn bao nhiêu kịch bản đang tìm tôi. Bây giờ, dĩ nhiên lịch diễn của tôi đã kín, nhưng nếu đóng xong mấy vở này mà không tiếp tục nhận vai thì thế nào các đạo diễn cũng sẽ buông lời trách móc tôi, cho rằng tôi cao giá nên coi thường họ. Nhưng mấy vở đang diễn của tôi cũng sắp hết, kể cả nếu không có đạo diễn nào mời thì xưởng phim điện ảnh Bắc Kinh cũng sẽ phân vai cho tôi. Tôi phải ngừng diễn thôi. Ngoài "Hồng lâu mộng" ra, không

nhận đóng phim mới nữa. Làm thế nào để ngừng diễn? Đây cũng là một vấn đề phải nghĩ đây. Cần tính toán thật kỹ mới được.

Phải đến nhà Lữ và Dương ngay; Ngay lập tức. Phải đưa cho họ xem bản thông báo rồi bàn với họ xem sao. Giờ đây họ là những người bạn duy nhất có thể giúp được tôi và sẵn sàng giúp tôi.

"Đi nào! Lý ơi!". Tôi đứng phắt dậy gọi Lý.

Lý đang uống trà, chẳng nói chẳng rằng đứng dậy và đi theo tôi. Anh ta thật là một người bạn tốt của tôi. Anh ta thấu hiểu tình cảnh của tôi, thông cảm sâu sắc với tôi. Còn tôi thì chưa hề nói được một lời cảm ơn. Tôi thật vô tâm quá, chỉ biết lo cho mình.

30. TÔI NÓI VỚI LUẬT SƯ: "TÔI KHÔNG TRỐN THUẾ"

Tôi đến nhà Lữ. Cả Lữ và Dương đều có nhà. Họ vội vàng rót nước cho tôi. Tôi bảo "Đừng rót, đừng rót, có việc khẩn cấp đây" Họ nói: "Cứ uống nước đã rồi nói, đừng sốt ruột quá, mấy ngày nay bọn em cũng thấy lo về việc của chị". Thôi thì quá quen với cảnh lo sợ rồi, chẳng nói chẳng rằng, tôi rút tờ thông báo quảng vào lòng Lữ. Họ cùng đọc, còn tôi ngồi uống nước. Lữ và Dương xem xong, đều cảm thấy sự việc thật nghiêm trọng, không thốt ra được câu gì. Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, trân trân nhìn họ.

Hồi lâu, Lữ nói: "Chị có biết chuyện của Mao A Mẫn không?" "Không" - Tôi lắc đầu "Chuyện gì vậy" Tôi vừa hỏi vừa nghĩ thầm: "Lúc này ai mà để ý được đến chuyện của người khác, cái anh chàng Lữ này cũng thật là..."

Dương quay người với cho tôi một tờ báo. Trên báo đăng một bức ảnh to của Mao A Mẫn, thoáng nhìn thấy một chữ "thuế", tôi vội cầm lên xem kỹ. Hoá ra là

việc Mao không nộp thuế đã bị người ta phát giác, tất cả được đăng trên báo rất chi tiết. Điều chủ yếu là lúc đầu Mao không chịu nhận, về sau phải công nhận hết và đến cục thuế nộp tiền. Chuyện này đã thành tin tức gây chấn động nhất hiện nay.

Tôi nghĩ mãi không hiểu tại sao bỗng nhiên lại có chuyện Mao A Mẫn, chẳng phải là họ đang truy thuế của tôi hay sao ? Sao trước đây tôi không hề nghe một tí gì về chuyện này ? Lữ và Dương nói "Mấy ngày trước báo đã đăng rồi, chị không ở Bắc Kinh nên không biết". Đúng thế thật, tôi đi Tô Châu, "chiến đấu" với Trần Quốc Quân, chẳng xem báo, nghe đài, không xem cả tivi nữa nên không hề biết tin tức gì cả.

Xem ra thì cục thuế lần này "ra quân" mạnh mẽ ghê. Liệu có thể vì chuyện Mao bị tóm là tôi được nường nhẹ một chút không ? Chắc là không. Tự tôi cũng cảm thấy là không thể. Thôi kệ cô ta. Cứ lo việc của mình cái đã.

Tôi bắt đầu nói lại những gì tôi vừa nói lúc trước, đỡ bị kích động hơn nhưng giọng cay nghiệt hơn, rồi tôi nói lại những gì tôi định làm. Họ đều không đồng tình với tôi.

Trước tiên phải nghĩ xem tìm vị luật sư nào. Tôi bảo Lữ: "Em làm việc này giúp chị, chị chỉ còn trông cậy

vào em thôi" Lữ nói: "Chị đừng khách sáo thế, việc này phải làm ngay, nhưng em thì không được, em bị thu bằng luật sư, chỉ có thể chờ cho phần nào chứ chính thức xuất đầu lộ diện thì không được". Tôi không hiểu rõ sự thế thế nào, chỉ biết như thế là anh ta không thể giúp tôi. Tôi than thở: "Ôi, thế thì mời ai được đây". Lữ và Dương quay sang bàn nhau: - Ông Trương ? - không được - Tiểu Vương ? - Nó còn trẻ quá. Luật sư Lý thì sao? - Sợ không có thời gian. Tôi vội nói chen vào "Không có thời gian thì chờ ông ấy cố tranh thủ..." Hai người chẳng để ý đến lời tôi, vẫn bàn tiếp.

Trời tối dần, chúng tôi đều chưa ai ăn gì. Riêng tôi bụng như có ai cào cào. Bàn mãi chưa có kết quả gì, Dương quay ra bảo: "Làm tí mì ăn đã" rồi chạy vào bếp. Tôi ngồi rung đùi, cần mồi nhìn ra cửa sổ, tâm trí rối bời.

Bỗng nhiên từ trong bếp vọng ra mấy tiếng kêu kinh ngạc. Từ sa lông, tôi nhảy như tên bắn vào nhà bếp, Dương mừng rỡ kêu to: "Em nhớ ra một người - là bạn học của Lữ - Tưởng Kinh Xuyên. Người này thì cực kỳ thích hợp". Trong giây lát, tôi tưởng như có bình ga nổ bên mình, thiếu chút nữa thì đổ xuống, phải tựa lưng vào cánh cửa. Thời gian gần đây, tôi luôn trong tâm trạng nơm nớp lo lắng, thần kinh tôi đã quá mệt mỏi, bất kỳ ở đâu, lúc nào, chỉ cần có tiếng động mạnh, hay tiếng nói to là tim đã đập thình thình.

"Vậy bọn mình đi tìm anh ta đi" Tôi vội vàng nói.
"Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột, ăn nù đã".

Dánh nhanh thắng nhanh, loáng cái tôi đã ăn hết sạch tô mì. Dương vốn là người nấu ăn rất ngon, nhưng độ này và nhất là hôm nay, tôi ăn nhưng chẳng biết là đang ăn gì nữa.

Đêm, khoảng canh ba, chúng tôi đã ở trước cửa nhà Luận sư Tường. Đối với việc làm của Lữ và Dương, tôi luôn tín nhiệm tuyệt đối, còn bây giờ tôi lại đặt niềm huy vọng to lớn đối với ông luật sư Tường chưa hề biết mặt này. Vào nhà, luật sư Tường mời chúng tôi ngồi. Tôi, Lữ và Dương ngồi xuống ghế ở phía cửa, còn luật sư ngồi ở giường. Bây giờ tôi cố nhớ lại thì hình như luật sư Tường mặc bộ đồ ngủ, ngoài khoác một chiếc áo choàng dài, còn đêm hôm ấy, dưới ánh sáng vàng ấm của một ngọn đèn từ phía sau anh ta chiếu thẳng vào mắt tôi, tôi chỉ thấy một hình ảnh mờ mờ ảo ảo. Tôi không nhìn rõ được mặt ông ta, nhưng lúc ấy việc đó chẳng có ý nghĩa gì. Tôi đi thẳng vào vấn đề, nói ngay lý do tại sao tôi đến đây. Chẳng còn hơi sức đâu mà lặp lại những lời oán giận cục thuế nữa, tôi chỉ kể lại việc hôm nay nhận được thông báo của cục thuế. Sau cùng tôi nói "Tôi cần sự giúp đỡ của anh, vì tôi không trốn thuế". Ngừng một lát, để cho chính xác hơn tôi nói thêm "Tôi không trốn thuế nhiều đến như thế".

Trầm ngâm một lúc, luật sư hỏi: "Chị có biết chuyện của Mao A Mẫn không ?" Tôi nói: "Có biết" Luật sư ám chỉ việc Mao A Mẫn lúc đầu còn chối, về sau lại thừa nhận và chịu nộp tiền, hình như anh ta cho là tôi nói không trốn thuế cũng giống như trường hợp kia. Tôi không thể nào làm cho anh ta hiểu rõ tình cảnh của tôi trong vài phút, nên tôi đành nói ngắn gọn mà kiên quyết "Tôi không trốn thuế, tôi không phải là Mao A Mẫn".

Tôi không nhớ lúc ấy, anh ta nói những gì, tôi nhìn không được rõ nên cũng không nhớ được lúc đó anh ta tỏ thái độ như thế nào, chỉ biết rằng anh ta định sẽ giúp tôi. Như vậy là đủ lắm rồi.

Trên đường về, mọi người trong xe đều im lặng. Ai cũng mệt lử. Tuy thế, chúng tôi vẫn canh cánh nỗi lo. Chặng đường dài đầy khó khăn mới chỉ bắt đầu, mà còn không biết liệu nó có dẫn đến đích không. Nhưng tôi quyết cứ đi. Vì rằng tôi không trốn thuế và càng không trốn thuế với con số tày trời kia. Và tôi cũng không còn con đường nào khác, vì tôi làm gì có tiền.

Tiền! tôi giật mình hỏi Lữ và Dương: "Mời luật sư phải mất tiền chứ ? " Lữ nói: "Tất nhiên, luật sư làm việc phải thu tiền chứ. Ngoài ra còn tiền đi đường, tiền ăn ở và các chi phí cho điều tra ở Thanh Đảo và các nơi khác nữa". Tôi lại bị một trận choáng váng, nghĩ đến

tình cảnh "tiền khô cháy túi" của mình, tôi lấp bắp hỏi "Vây... vậy cần bao ... bao nhiêu?". Lữ nói: "Chưa biết số cụ thể, để xem thời gian dài ngắn và mức độ công việc thế nào đã". Từ xưa tới nay đi hầu kiện là phải đốc sạch tiền của trong nhà, thế mà nay việc của tôi còn chưa biết thành bại ra sao.

"Liệu mình có thể kiện họ được không ? " Tôi hỏi, cố ý nhấn mạnh từ "kiện". Lữ nói: "Không được, tốt nhất là được sửa đổi quyết định. Nhưng việc sửa đổi quyết định này là cực kỳ khó, chưa thấy cơ quan nhà nước nào sửa đổi quyết định bao giờ " Bây giờ tôi mới biết, người ta gọi các thông báo của cục thuế là quyết định.

"Nhưng tôi cũng không thể nộp tiền, tôi không nộp nổi tiền mà" Tôi kêu lên. Đây là mấu chốt của vấn đề. Nếu như tôi có tiền thì tôi không phải mất nhiều công sức đến thế để làm rõ đúng sai. Người ta đồn tôi đến chân tường, buộc tôi phải kháng cự. Thật là "Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng".

Dám lao phải theo lao. Sự việc đã xảy ra rồi thì không thể lùi lại được, phải anh dũng tiến lên thôi. Biết đâu trong những vòng vây trùng điệp kia lại vẫn tìm được một cơ hội.

Quay về nhà Lữ để bàn tính về các túi tiền của tôi.

Nhưng tôi lại không có cả túi tiền nên chẳng có gì để tính cả. Cái cần bàn là số tiền mặt và những cuốn sổ tiết kiệm của tôi - số tiền bao năm tích góp để chuẩn bị trả nợ (Lữ không hề biết việc này) Khi hốt hoảng chạy trốn Trần Quốc Quân tôi để lại nhà. Tất cả đều đang ở chỗ Trần Quốc Quân. Có một số tiền là kiếm được trước khi công bố luật thuế, có thể dùng để hầu kiện được. Nhưng bây giờ chắc chắn là không thể lấy ra được. Hay là đi vay ? cũng chẳng có ai có nhiều tiền đến thế. Mọi người hỏi tôi "Những sổ tiết kiệm kia mang tên ai ? " Tôi nói "Đều là tên em gái tôi, mẹ tôi và nhiều tên khác nữa, hình như cũng có một số tên tôi, vì lĩnh tiết kiệm phải có chứng minh thư mà hồi ấy Trần Quốc Quân chưa có hộ khẩu Bắc Kinh, chưa có chứng minh thư, nên tất cả các sổ tiết kiệm đều là tên người khác, không dùng tên anh ta" Lữ hỏi: "Chị có bao nhiêu tiền ? " Tôi nói "Tôi không biết có bao nhiêu, mỗi lần về là tôi đều đưa cả cho Quân giữ". "Thế chị có biết ở ngân hàng nào không ?" Tôi lắc đầu "Tôi không ra đến phố, có biết ngân hàng chỗ nào đâu. Với lại số tiền đó là để dành trước khi lấy chồng, lâu quá rồi, hàng tháng lại lấy một ít ra để mua đồ dùng trong nhà. Còn tiền sau này kiếm được đều để tiền mặt, không gửi tiết kiệm nữa.... A! Có rồi" "Có rồi cái gì? " Mọi người hỏi dồn. "Có cái gì nhi ? tôi lại quên mất rồi, lú lẫn quá. Chờ tôi nghĩ đã". Đạo này bị kích động nhiều quá, đầu óc cứ rối

tỉnh lên toàn quên lung tung. Nhớ dần lại luồng suy nghĩ lúc trước mới nghĩ ra "Đúng rồi, hình như ở chỗ bà chị dâu tôi có bảng kê sổ sổ tiết kiệm". Hồi ấy tôi có nhờ chị - vợ người anh họ tôi, người thân duy nhất đang ở Bắc Kinh - gửi hộ tiền. Chị thấy tôi cứ bần bủ đầu sổ để lung tung nên nhiều lần bảo tôi phải ghi tất cả sổ sổ tiết kiệm và tên ngân hàng vào một bảng. Như thế nhờ ra có thất lạc sổ thì báo mất, rồi dùng chứng minh thư vẫn có thể lấy được tiền. Sau đó hình như chị có làm hộ tôi một bảng và để ở chỗ chị. Có điều, không biết chị có làm hộ tôi thật không, và bây giờ nó còn ở chỗ chị không, lâu thế rồi liệu có tìm thấy không. Phải kiểm tra ngay mới được.

Nhưng trời vẫn chưa sáng. Ôi trời ơi, sao mà tối lâu thế ác mộng. Trong mơ tôi luôn bị truy đuổi, phải chạy trốn khắp nơi. Chạy qua chạy lại nhưng không thể chạy nhanh được. Chạy thế nào lại tới một bờ vực thẳm. Người ta đuổi tôi ngày càng gấp, đã đến gần quá rồi. Tôi nhắm mắt nhảy luôn xuống vực. Giật mình tỉnh dậy, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Nhìn đồng hồ đã hơn 8 giờ. Tôi vội cầm điện thoại gọi ngay cho người chị dâu. Không dài dòng tôi hỏi ngay chị có ghi hộ địa chỉ ngân hàng và sổ sổ tiết kiệm không. Chị bảo có. Tôi vội hỏi chị còn giữ không. Chị bảo chờ chị đi tìm. Qua mấy phút dài hàng mấy năm, cuối cùng cũng

nghe thấy tiếng chị nói rang tìm thấy rồi. Tôi thở phào, nhẹ hẫng người. Thật giống như người chiến sĩ trên chiến trường được tin được tiếp tế thêm súng đạn. Thế những súng đạn vẫn còn đang ở trong kho, phải đi lấy chúng. Phải nhanh lên mới được.

Lại gọi điện thoại, tất nhiên là gọi cho Lữ và Dương họ bảo tôi là họ đã tìm hiểu kỹ, tốt nhất tôi nên lấy tiền bằng sổ có tên tôi trước và tôi phải đích thân đến ngân hàng, mang theo chứng minh thư. Luật sư Tường sẽ, đi cùng tôi, biết đâu lại cần có luật sư làm chứng.

Đội mũ, trùm khăn kín mặt, tôi đi cùng luật sư Tường đến ngân hàng. Ngân hàng không đến nỗi náo nhiệt nhộn nhịp như tôi tưởng. Đến một cái cửa sổ con, luật sư Tường nói rõ ý định của tôi với chị nhân viên, chị ta liếc qua ô cửa nhìn tôi hồi lâu, rồi hỏi tôi: "Đã có gia đình chưa ? " Tôi nghĩ thầm, lấy chồng với lấy tiền thì có liên quan gì. Tôi cố nén thắc mắc, trả lời "Tôi đã kết hôn và đang li hôn". Ai ngờ lời nói của tôi đã gây ra phiền phức. Chị nhân viên nói: "Nếu đang li hôn thì phải cả hai người đến lấy tiền". Tôi hỏi "Vì sao ? " Chị ta giải thích: "Trước đây đã có trường hợp đang li hôn đến báo mất sổ, dùng chứng minh thư lấy tiền rồi người kia lại đến ngân hàng làm âm lên. Từ đó ngân hàng có qui định mới, cứ mất sổ là phải hỏi rõ cả hai người mới cho lấy tiền". Tôi kêu lên "Nhưng đây là tiền của tôi" chị ta

lạnh lùng nói: "Tôi làm sao mà biết được". Tôi tức lên nói ta: "Ngân hàng các chị ngoại việc quản tiền lại thêm quản cả việc vợ chồng nhà người ta nữa ư ? Sở có tên ai thì người ấy lấy chứ" Chị ta lại lườm tôi: "Đúng, nhưng chúng tôi không muốn bị phiền phức".

Xem ra tình hình có vẻ bất đầu căng thẳng, luật sư Tường vội đến dàn hoà. Một điều thưa chị, hai điều thưa chị giải thích rằng đó là tiền của tôi trước khi kết hôn, không liên quan gì đến việc li hôn. Chị nhân viên sáng giọng: "Trước khi kết hôn ? Mang giấy đăng ký kết hôn đến đây" Luật sư Tường vội nói "Dạ thưa chị, tôi nộp trước cho chị giấy chứng nhận của luật sư, có dấu hẳn hoi. Ngày mai tôi sẽ mang giấy đăng ký kết hôn và chứng minh thư Lưu Hữu Khánh đến, chị giúp hộ..." sắc mặt vẫn khó khăn chị ta nói: "Tôi sẽ báo cáo cấp trên xem xét. Ngày mai anh chị đến".

Tôi vội nghĩ xem giấy đăng ký kết hôn ở đâu. Nếu không tìm thấy thì kế hoạch của tôi sẽ hỏng bét. Tôi nhớ rằng giấy đăng ký có hai tờ, một ở chỗ Trần Quốc Quân, còn tờ kia hình như ở chỗ giám đốc Trường hoặc phòng nhân sự của xưởng phim điện ảnh Bắc Kinh. Ngày xưa tôi đã có lần dùng chạy việc nhập khẩu cho Quân. Không ngờ giấy đăng ký kết hôn cũng có lúc có tác dụng lớn đến thế. Nghe nói khi

hai bên đồng ý ra toà li hôn nếu không có giấy đăng ký kết hôn hoặc lúc cái cọ trót xé đi thì cũng sẽ không làm được thủ tục li hôn.

Lại vội vàng đi tìm, lại gọi điện thoại. Tôi và luật sư Tường đến giám đốc Trường còn Lý thì đến xưởng phim. Vừa hết một ngày tôi đã tìm được. Lập tức đưa ngay cho luật sư Tường.

Ngày hôm sau, nhờ giấy đăng ký kết hôn tôi đã lấy được tiền.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

31. TUYÊN BỐ TẠM NGHỈ ĐÓNG PHIM.

Hàng ngày ở bất cứ nơi nào, dù ở trên xe hay trên đường, hễ có chút thời gian là tôi lại học luật thuế. Cũng chẳng phải đi mua, khi Lý đi lấy thông báo có đem về một quyển. Tôi vừa xem vừa ngẫm nghĩ. Nghĩ một hồi rồi lại xem tiếp. Dùng cái "thực tiễn cách mạng" của mình để đối chiếu. Học tập nghiêm túc như là học tập "Mao tuyển" ngày xưa, có phần còn tự giác và nhiệt tình hơn. Rồi sẽ đến lúc "tạm biệt" với Cục thuế trong việc xét xử vụ án này (tôi và luật sư Tưởng đã gọi việc của tôi là vụ án). Kết quả học luật thuế của tôi sẽ phát huy tác dụng. Khi người ở Cục thuế háng giọng nói: "Trường hợp của chị, căn cứ vào quy định của luật thuế, điều ..." tôi sẽ nói tiếp ngay "Điều thứ 18 ..." tôi sẽ đọc thuộc hơn họ cho mà xem.

Trong khi học luật thuế, tôi thấy có một điều khoản quan trọng nhất đối với tôi là: "Sau khi nhận được quyết định của Cục thuế về việc phạt trốn thuế quá thời hạn 10 ngày không thi hành, coi như đã kháng thuế, nếu số tiền kháng thuế này vượt quá hai nghìn đồng, sẽ bị phạt từ 3 tháng đến 3 năm."

Tôi đã bị quá thời hạn hơn 10 ngày rồi, và số tiền cũng vượt xa mức hai nghìn đồng. Tôi đã phạm tội kháng thuế. Ôi! Tôi sắp phải vào tù rồi. Kẻ nào xấu xa tội tệ phạm phải tội lỗi như vậy là đáng phải trừng phạt. Nhưng tôi đâu có cầm số tiền lớn như vậy bao giờ. Có trời đất chứng giám, với mười tám vạn tiền thuế, nếu tính ra, tôi phải kiếm được gần 30 vạn. Tất cả quần áo, giấy dép, tư trang đều trút vào cũng chẳng có nhiều đến thế. Tôi thừa nhận số tiền tôi đã kiếm được vượt hơn nhiều so với chỉ tiêu mà tôi đặt ra để phấn đấu là 5 vạn đồng. Cũng đã từng than rằng "nhiều tiền thế này thì tiêu gì cho hết". Nhưng nó còn quá xa mới đến con số 30 vạn. Oan cho tôi quá. Chỉ tiếc không có phủ Khai Phong của Bao Thanh Thiên để tôi lập tức đến đánh trống kêu oan, hoặc viết lá thư kêu oan rồi quỳ xuống trước kiệu của Bao đại nhân mà gào lên rằng "Tôi bị oan". Thế nhưng, tôi không dám gào, đến nói cũng chẳng dám nữa. Trước mắt chỉ có thể mấy người chúng tôi biết thôi. Nếu để lộ một chút ra ngoài, rồi báo chí lại đem thổi phồng lên thì sẽ hỏng hết. Đám "đánh thuê" luôn đưa tin đến mọi người đều gặp khó khăn, ngày nào cũng kiểm tra, cũng tính toán. Họ còn bảo, nghe nói vụ án của tôi là vụ án lớn. Trung ương đã ghi lại tên rồi. Một vị lãnh đạo của Cục thuế đã đích thân nói với họ rằng, một ông lãnh đạo trên trung ương đã chỉ thị 3 điều: một là phải điều tra thật kỹ, hai là không được để bất kỳ ai bao che, thứ ba thì tôi không nhớ.

Trời sắp sập xuống đầu tôi. "Thượng phương bảo kiếm" chẳng có tác dụng gì. Từ nhỏ đến lớn, ngoài việc làm lớp trưởng, khi theo nghề hát kịch cũng chỉ làm một bộ phim "Người tình vô tình", ngoài ra tôi chưa làm một chức vụ nào to hơn, cũng chẳng có quan hệ thân thiết với cấp lãnh đạo bây giờ. Bây giờ mới bắt đầu "làm thân" cũng chẳng thể giải quyết được gì. "Nước xa không cứu được khát gần". Ôi! Thế giới sao mà phức tạp thế này.

Hãy bớt nóng, bình tĩnh lại. Xem xét từng việc một. Cần phải điều tra con số mười tám vạn từ đâu ra? Luật sư Tưởng hỏi Cục thuế, họ không trả lời, làm tôi phải nghĩ. Nghĩ mãi cũng không ra. Tôi nghe nói Cục thuế hay dùng cách này, đó là một "đòn" rất hiệu nghiệm. Vì trước đây có một diễn viên đến nộp thuế. Cục thuế bắt anh ta tự nghĩ. Diễn viên nọ đi về nhà và nghĩ, anh ta lúi ra tới mười mấy chỗ đã từng đi "đánh thuê", rồi tính ra phải nộp bao nhiêu tiền thuế. Như vậy đã trúng kế của Cục thuế, thực tình Cục thuế chỉ biết có mỗi một nơi trong số các địa điểm anh ta đã diễn.

Nhưng điều này đối với tôi thật vô dụng. Tôi đâu phải lạc, vùng, không thể ép ra dầu được. mà nếu có dầu thì cũng bị ép từ lâu rồi. Việc này giống như gà mẹ có thể ấp trứng nở thành gà con, chứ không thể ấp đá để cho thành gà con.

Lại nhận được tin, Ban kinh tế của "Nhân dân nhật báo" và "Kinh tế nhật báo" đều biết việc tôi bị kết tội "trốn thuế mười tám vạn đồng". Nghe thấy những lời ấy tôi suýt nữa thì xỉu. "Nhân dân nhật báo" là tiếng nói của Đảng. Đảng đã nói thì làm sao sống nổi đây?

Nghe nói, các phóng viên đều rất có ác cảm với tôi. Điểm này thì tôi biết. Tôi nghĩ rằng, họ đều tin chắc là tôi đã trốn thuế. Liệu tôi có khả năng đi gặp họ không? Tôi muốn gặp một vị phóng viên của "Nhân dân nhật báo" kia một chút. Có được không nhỉ? Người bạn đã báo tin này cho tôi nói: "Không được đâu, anh ta dứt khoát không muốn gặp cậu. Anh ta có ấn tượng rất không tốt về cậu". Tôi nói: "Cậu nên hiểu rằng, "Năng công tâm, tác phản trắc tự tiêu. Tông cổ chi binh phi hiếu chiến" (Biết đánh vào lòng người thì sự tráo trở sẽ tiêu tan, từ xưa việc binh vốn không phải là hiếu chiến). Cô bạn bảo: "Cậu nói gì thế? Nói lắm nhảm hàng thôi hàng hời như thế, tớ chẳng hiểu gì cả". Tôi nói: "Có gì đâu, đó là câu đối trong đền thờ Võ Hầu ở quê tớ ấy mà". Cô bạn nói "Đền thờ Võ hầu ư? Tớ đến đó rồi, thật là đẹp. Vừa rồi cậu nói các câu đối ấy thế nào nhỉ, nói lại xem nào". Tôi nói: "Ồi dà, cái cậu này thật lười thôi quá, cậu phải giúp tớ, hẹn gặp cái tay phóng viên kia, dù anh ta có không tin, tớ cũng sẽ nói hết mọi thôi", cô bạn miễn cưỡng nói: "Thôi được, tớ thử xem".

Tôi có cảm giác là anh ta sẽ gặp tôi. Tôi luôn tin rằng, giữa người với người sẽ có thể thông cảm với nhau, chỉ không biết là anh ta có tin lời tôi nói không. Nhưng tôi cần phải gặp anh ta. Mao chủ tịch đã từng nói "Tình huống có lợi và lấy được chủ động là do sự cố gắng kiên trì hơn nữa". Tôi nghĩ bụng, nếu bị từ chối, thì tôi sẽ lại yêu cầu lần nữa, đến khi nào anh ta chịu gặp tôi mới thôi. Đến những giây phút quan trọng như thế này, thì phải mặt dày mày dạn mới được.

Còn phải xử lý việc "ỏ ản" nữa chứ. Không còn thời gian để lại đóng phim được nữa. Phải đưa ra một "tuyên bố" nhỏ, tốt nhất là viết trên báo "Điện ảnh đại chúng". Tôi đã gọi điện cho ban biên tập, họ rất thích thú. Họ tưởng tôi định rời bỏ điện ảnh giống như kiểu của Sa khobak, sự việc này có thể viết thành một tin lớn. Có điều Sa khobak là vì kết hôn, còn tôi là vì ly hôn, mục đích khác hẳn nhau. Kỳ thực tôi chủ yếu là do vụ án "thuê" nhưng đó là một "bí mật" không thể nói ra. "Bản tuyên bố ỏ ản" (rút lui) của tôi đã thảo xong. Tôi viết:

Tuyên bố của tôi.

Tôi theo đuổi nghề điện ảnh được 19 năm, đã đóng 25 bộ phim, đã rất mệt mỏi. Hiện nay bộ phim "Xuân đào" đã quay xong, bộ phim "Cánh đồng" cũng sắp được chiếu. Tôi quyết định, từ nay sẽ không tiếp tục tham gia đóng phim trong một thời gian. Tôi sẽ phải

đành lòng từ chôi các lời mời của điện ảnh và kịch truyền hình. rất mong được mọi người lượng thứ.

Lưu Hữu Khánh

Ngày 20 tháng 04 năm 1989.

Chú thích:

1. Do đã có hợp đồng từ trước, và đã đóng 3 tập của bộ phim "Hồng Lâu mộng", tôi sẽ tiếp tục đóng các phần sau.

2. Trong thời gian này, tôi sẽ không ra nước ngoài định cư hoặc đi học.

3. Về việc này, tôi không muốn có thêm một sự phỏng vấn nào.

Vốn dĩ tôi định viết rõ ràng rằng sẽ ở ẩn trong khoảng 2,3 năm, vì tôi tính chắc vụ "thuê" kia cũng mất khoảng 2,3 năm gì đó. Nhưng rồi tôi không viết, vì thực ra tôi đâu có phải "rút lui ở ẩn" thật, mà chỉ cốt dành riêng cho mình một thời gian mà thôi. Viết xong, tôi cảm thấy áy náy. Tôi chỉ viết là "một thời gian" thì ai biết được bao lâu. Phái hữu còn phải mất tới 20 năm. Còn tôi, tôi có mất đến hết cả cuộc đời không? Chắc chắn làng điện ảnh sẽ nói là tôi "tự tạo ra tin đồn", mà tin này tạo ra thật vụng về, "tạm thời ở ẩn", "một thời gian", chẳng phải là cố làm ra vẻ huyền bí là gì? Thật buồn cười. Tuy định bụng viết rõ chỉ

tạm rút hai, ba năm cũng là quá rồi. Thôi, chẳng tính được nhiều nữa.

Tổng biên tập tờ "Điện ảnh đại chúng" đích thân đến lấy "Bản tuyên bố" của tôi, và còn lấy đi cả một tấm ảnh mà chúng tôi đều cho là trông trẻ và đẹp nhất của tôi. Đó là bức ảnh tôi chụp ở Singapore, trong ảnh một cô gái đang mỉm cười đầy tự tin, vẻ yêu kiều làm mê đắm lòng người, như một đoá hoa trinh nữ kiều diễm đang hé nở. Nhìn thấy bức tranh đó, tôi ngẩn cả người mất mấy giây, chẳng bao giờ dám nghĩ mình lại có được những lúc như vậy. Khi đưa tấm ảnh và "Bản tuyên bố" cho tổng biên tập, tay tôi và cả tim tôi đều run rẩy, sợ rằng tôi sẽ phải vĩnh viễn xa rời cái sự nghiệp điện ảnh mà tôi đã hết lòng yêu quý đó.

Việc gấp bây giờ là phải tính xem rốt cục thì Cục thuế đã dựa vào đâu để định cho tôi mức trốn thuế là 18 vạn. Nghĩ đi nghĩ lại, từ khi tôi bắt đầu đi diễn thuê đến giờ, tất cả số tiền kiếm được cũng chẳng đến 18 vạn. Hồi mới diễn ngoài, thù lao còn thấp, tuy số buổi diễn nhiều, nhưng mỗi buổi chỉ được 150 đồng (NDT), một ngày chưa kiếm đến một nghìn đồng, mà có phải ngày nào cũng đi diễn thuê đâu. Với lại số tiền đó cũng không được tính thuế, vì nó có trước khi luật thuế được công bố. Luật thuế được thi hành từ ngày 1/1/1987. Từ đó về sau tôi đi diễn thuê ở ngoài rất ít, và trong khi đi diễn thuê như vậy, có

một lần tôi đã được một bài học xương máu. Cục thuế đã quật cho tôi một gậy phủ đầu, thu hầu hết số tiền chúng tôi có được trong lần diễn ấy. Tổn thất quá lớn đủ làm cho chúng tôi phải nhớ cả đời. Từ đó về sau, chúng tôi đều hết sức cẩn thận, đến đâu cũng phải do chính bàn tay tôi ký giấy nộp thuế.

A! Đúng rồi, hay là trực trực ở chỗ uỷ nhiệm cho rạp kịch tính và thay mình đi nộp thuế? Hình như lần trước nghe cánh "diễn thuế" có nói ra một câu? rằng cũng có chuyện qua từng nơi cũng phải có một "món nho nhỏ". Nhưng Cục thuế căn cứ vào đâu mà "phán xét" rằng, tôi trốn 18 vạn đồng tiền thuế?

Tôi nhớ rằng tất cả tiền thù lao cho diễn xuất đều là tiền mặt, không phải ký nhận gì cả. Không có chữ ký của tôi, Cục thuế làm sao có thể khẳng định là tôi đã cầm số tiền đó hay không? Hay là họ đã tính tiền của người khác rồi đổ cả lên đầu tôi?

Tôi lại bắt đầu tức giận với cái kiểu làm ăn vô trách nhiệm đó. Không kìm được, tôi đứng phất dậy, máu nóng bốc lên đầu bùng bùng. Trong bụng thì luôn luôn tự nhủ, đừng nóng, đừng tức giận, tức giận chẳng giải quyết được gì. Lê Nin đã nói: "Tức giận là dùng cái ngu xuẩn của người khác để trừng phạt mình". Tôi bị dấy vò quá lắm rồi, đừng tự trừng phạt mình nữa.

Trong năm đó, "bà chẳng xót, mẹ chẳng thương", thôi thì mình tự chịu đau vậy ?

Tôi miễn cưỡng dần lòng ngồi xuống. Gọi điện thoại cho các bạn "đánh thuê". Hầu như tất cả các bạn đã cùng "diễn thuê" với tôi đều đến. Phải làm cho rõ sự việc này, phanh phui cho thật rõ trắng đen. Không được "chiến đấu" theo kiểu lờ mờ, chẳng rõ gì cả.

Không bao lâu, những nơi thông báo đều đã đến đủ cả. Họ cũng cùng cảnh, đều suốt ngày ngồi nhà để tính sổ. Không cần đến Cục thuế, nơi khác cũng chẳng buồn đi. Cảnh "đánh thuê" Thiên Tân cho biết sớm nhất là tôi có thể tới. Tôi hen sẵn, tốt nhất là trực tiếp gặp nhau tại nhà của tay "đánh thuê" đó. Chỗ ở của tôi không được để lộ, đây là một cứ điểm bí mật.

Nga mình trên giường, xả hơi đôi chút, từ giờ đến tối tôi vẫn còn chút ít thời gian. Muốn ngủ mà không chợp được mắt. Mắt tôi bây giờ chảy đầy tia máu. Trong mắt rất nhiều tia máu, mỗi lần phải nhắm mắt lại trông thấy rõ, nên trước mỗi lần quay tôi phải cố gắng bắt làm cho nó trong trở lại.

À! Có đến mấy ngày nay không thò đầu ra chỗ điện ảnh Bắc Kinh. Nghe đâu như điện ảnh Bắc Kinh lại quay tiếp mấy màn nữa, sau đó bắt đầu lồng tiếng. Nhóm làm việc sẽ nhất định tìm đến tôi. Chao ôi! Họ lại

còn bắt tôi đóng vai Hy Phượng thật là vận đen đến tám đời. Chỉ gây thêm quá nhiều phiền phức!

Đúng rồi, tôi đề nghị họ cắt cho tôi vài người bảo vệ. Nhân sự bảo vệ để tôi tự tìm, cốt tránh việc bảo vệ bị người ta mua chuộc đâm ra thành chuyện. Nếu không được như vậy, thì có đánh chết, tôi cũng không dám đi đến trường quay để đóng phim nữa.

Đạo diễn Tạ Thiết lệ hẳn sẽ rất ngạc nhiên. Ông sẽ có cảm giác là tôi lại giở trò gì mới đây, khơi ra một chuyện một ngôi sao màn ảnh nữ lại cần phải có "người bảo vệ"! Nhưng tôi rằng, nếu ông ta nghĩ kỹ, thì nhất định sẽ lượng thứ và hiểu rất rõ vấn đề. Thực ra, chỉ có làm như vậy thì tổ công tác làm phim của tôi mới có thể duy trì mức làm việc bình thường được. Sự việc vốn là như thế này: vì để có thể điều Trần Quốc Quân về điện ảnh Bắc Kinh, thì mới đóng bộ "Hồng Lâu Mộng", đồng thời cũng để kết hôn và lấy luôn giấy chứng nhận kết hôn. Thế nhưng giữa chúng tôi lại bùng nổ vụ ly hôn long trời lở đất như vậy., do đó công việc đâm ra trở thành như trào phúng. Nhưng tại sao lại đến cảnh như thế này, tôi rồi cả trí chẳng hiểu ra sao. Nói cho đúng, có lẽ chưa thấy ai yêu mình như Trần Quốc Quân. Có lẽ vì yêu quá, yêu đến nỗi bất cần mọi việc, nên kết quả vì quá yêu mà làm tôi phải bỏ chạy.

Tôi ngồi xuống. Trong lòng nghi lung tung những gì chẳng biết? Hiện nay "kẻ địch lớn đang ở ngay trước mắt, tình hình gay go như trứng để đầu đàn, lại còn phải lo các vấn đề về đời sống nữa, rơi vào tình trạng cầm cái này bị rơi cái khác.

Giả dụ tôi phải vào ngồi tù thì có ai đến thăm tôi không? Và rồi, sau khi vào tù, tôi sẽ phải làm những gì nữa? Chắc là sẽ rất cô đơn. Tôi phải nghĩ cho kỹ vấn đề này đã. Tôi đem theo vài quyển sách.

Không biết người ta có cho đem theo sách vào đó không nhỉ? Thế thì tôi đem theo mấy cuốn sách tiếng Anh. Thì dù sao tôi cũng chẳng có việc gì làm. Tôi có thể học Anh văn. Khi ra tù nhất định sẽ giỏi tiếng Anh. Lúc thường chẳng bao giờ có thời gian để học một cách có hệ thống. lần này bị buộc phải "lên Lương Sơn", nếu không có chuẩn bị sẵn thì sao có thể rèn được ngoại ngữ.

Thế nhưng, nghe nói các phạm nhân ngồi tù đều phải lao động. Lao động thì tôi không sợ. Nông thôn, bộ đội, tôi đều chịu khổ đã quen rồi, quay phim cũng đủ khổ đi chứ. Tôi không sợ.

Nghe nói, lao động bắt dán các hộp diêm, làm một số thủ công. Như vậy lại càng không sợ. Tôi thích các công việc đó. Hồi nhỏ, tôi ở Phù Lãng, Tứ Xuyên, đó là nơi sản xuất loại "rau ép" nổi tiếng thế giới. Mỗi lần

nghỉ học là tôi đi bóc hạt rau, bóc một cân được một xu, ấy thế mà tôi kiếm được đến mấy hao. Được rồi, được rồi, tôi thích làm thủ công. Cứ phân công cho tôi làm việc đó là được.

Lại còn phải có quan hệ tốt với "coi ngục" nữa chứ? Chắc là không nên gọi họ là "coi ngục". Thế thì nên gọi là gì? Gọi là đồng chí? Ô, tất nhiên là không được rồi. Mình là phạm nhân, đồng chí của họ sao được. Hay gọi là "lãnh đạo"? Gọi là "thượng cấp"? Cũng không được. Thôi, chẳng để tâm đến họ. Cứ vào đó, tự dưng sẽ biết.

Họ có đánh tôi không nhỉ? Có thể là không, nhà nước đã quy định rồi mà. Nghe nói trong tù, các phạm nhân lại đánh phạm nhân. Chắc chắn là mình không tránh nổi. Chỉ cần nếu bị đánh thì đừng để đánh hỏng mặt. Nếu hỏng mặt thì hỏng hết mọi việc. Tôi có thể ôm đầu, để mặc cho họ đánh các chỗ khác. Tôi còn phải đóng phim chứ.

Đóng phim? Đến khi ra khỏi tù thì đã già rồi nhỉ! Ba năm? Năm năm? Tám năm hay mười năm? Chưa biết thế nào. Thôi được, tôi sẽ làm lại từ đầu. Nếu không đóng vai trẻ thì đóng vai già vậy. Cùng lắm là đóng luôn vai tù nhân. Chắc chắn sẽ hiểu vai nhân vật hơn các diễn viên khác. Đây là sự thể nghiệm thiết thân của tôi. Không đúng, cũng đã có những diễn viên ngồi tù, nhất định họ đóng vai phạm nhân rất hay. Không

sợ, họ bị kết án màu vàng, còn tôi là tội phạm trốn thuế, à không, kháng thuế, số tiền phạt lại to, nhất định tội hình phải nặng hơn họ. Đã đi xe, phải ngồi hạng nhất, không thì thôi. Ngồi tù cũng vậy thôi! Làm một tên tù nhân số một của giới biểu diễn văn nghệ cũng xong. Ở núi trọc cũng không sợ không kiếm được củi.

Chỉ cần sống được là được.

Họ không xử bắn tôi chứ? Nhất định là không. Không đúng, rất có thể bị xử bắn. Nghe ai nói rằng, loại tội như tôi đủ để bắn đến mấy lần. Không biết ai nói nhỉ? Có lẽ do chính tôi nói. Sau này hình như cũng có người khác nói nữa. Cục thuế vụ hay sao ấy. Có lẽ là một cấp lãnh đạo nhỏ nhỏ ở Tổng Cục thuế vụ nói. Mẹ ơi! Đúng là con phải bị xử bắn rồi! Con sẽ phải chết! Sinh mệnh con người sao mỏng manh đến thế? Tại sao? Tại vì tiền. Trước đây chưa có tiền, đọc trên sách nói "Tiền là nguồn gốc của mọi tội ác", nhưng không hiểu. Nay mới có một tý tiền đã thấm thía, đúng tiền là nguồn gốc của mọi tội ác.

Thế nhưng tôi không phải vì tiền. Tôi không có tiền. Tôi không trốn thuế. Không hề trốn thuế. Xem ra làm được đúng người tuân thủ luật pháp nghiêm chỉnh thật không dễ, nghiêm chỉnh quá nên chẳng ai tin.

Nếu thực muốn kiếm tiền, thì tôi có thể ra nước ngoài, tránh khỏi cái cảnh chịu khổ chịu sở trong nước,

lại còn chịu nhiều nỗi kinh hoàng. Tôi sống ở đất Trung Quốc tức là không tính đến chuyện kiếm tiền.

Nếu như vậy thì làm sao lại xử bắn tôi? Cứ cho tôi chưa đáng là một Lôi Phong, thì tôi cũng là một con chim hữu ích, ít nhất cũng là vô hại. Ngay như một vị tướng anh hùng thiện chiến nếu bị mắc sai lầm thì cũng không nên giết ông ta. Hãy để cho ông ta lên chiến trường lập công chuộc tội, chết trên chiến trường sẽ oanh liệt hơn là chết trong tay người khác. Đây là nói tôi không trốn thuế, ngay như tôi có trốn thuế thật, thì cũng nên phê bình giáo dục, rồi bắt tôi trả tiền là xong. Việc gì mà bêu rếu trước công luận, phạt tiền rõ to, đẩy người ta vào con đường chết? Cứ để tôi sống, đóng thêm vài bộ phim nữa, chỉ cần đóng một bộ phim thôi, ít ra cũng có tới 36 vạn chứ chẳng phải chỉ 18 vạn. Một quốc gia, dù có lớn đi chăng nữa mà xuất hiện nhân tài cũng chẳng phải chuyện dễ. Sản sinh được ra một con người như tôi, khắp trong nước ngoài nước đều biết thì lại càng khó hơn.

Thôi, thả tôi ra đi, tôi sẽ hết lòng cảm kích. Thế nhưng Trung Quốc cũng có lắm nhân tài. Văng một người, chợ vẫn đông. Có lẽ tóm được tôi lại đưa ra được một điển hình! Giết một để răn hàng trăm, giết tôi như giết một mạng gà để dọa lũ khỉ. Nhưng con gà chỉ có một lần sống. Không được, không được. Tôi không phải là điển hình. Lầm rồi! lầm rồi!

Đến hôm đó có còn được nói không nhỉ? Có lẽ phải bảo ngay các bạn, phải dặn Lữ và Dương. Giao cho họ nhiệm vụ, sau khi tôi chết, họ sẽ phải viết một cuốn sách về oan này của tôi cho thế giới biết rõ sự thực. Họ là những người rất hiểu tôi. Như vậy, thì dù chết cũng nhắm mắt được.

Tôi phải đi bàn ngay với họ, à, có cần viết di chúc không nhỉ? Viết di chúc như thế nào? Tôi mở đầu như sau...

A, không được, phải đi tính nợ đã. Cánh "đánh thuê" nhất định sẽ đến đủ. Tôi không thể chết được. Tôi không thể chết. Tôi phải đứng dậy, phải vận dụng toàn bộ sức mạnh và trí tuệ, chiến đấu, bảo vệ cho sinh mệnh của mình.

Tôi đứng dậy. Đi ra ngoài. Lên xe. Tôi đến nơi họp mặt.

32. MỘT TRẬN ĐÁNH THEN CHỐT.

Tất cả cánh "đánh thuê" ngồi tề tựu. Nét mặt họ trang nghiêm. Tôi để ý thấy không có ai hút thuốc. Chà! Tôi phát hiện ra một điều, khi mình đang lâm nguy thì không còn biết sợ nữa. Có lẽ cũng là kiệt hết rồi không còn có thể kiệt thêm được nữa. Thường sự vật đến bước cùng sẽ đều phản ứng ngược lại.

Nhớ hôm trước nói chuyện với Trần Quốc Quân, anh ta nổi nóng như Thiên Lôi. Giá như trước đây thì tôi sợ chết khiếp đi mất, nhưng hôm đó tôi cứ nhìn trừng trừng vào anh ta, coi như anh ta đang làm một công việc gì khác, tựa như đang hát vậy, có điều là hát với giọng hơi to một chút thôi, hơi hăng một chút. Sau lưng anh ta là chiếc Tivi. Tivi vẫn mở, không tắt, trên màn ảnh nhỏ các hình ảnh đang biến động. Tôi chợt thấy trên đó có chiếu phim hoạt hình, các hình cắt bằng bìa có động tác rất ngộ nghĩnh. Nhớ lại các phim hoạt hình thời nhỏ hay xem, tự dưng tôi cười phá lên: Hay quá! Sau đó tôi lại trầm ngâm. Thôi được! Mình đã có chủ định và chuẩn bị sẵn sàng, đã khơi ra thì phải biết kết thúc. Dâm lao thì phải theo lao.

Gọi là đâm lao thì phải theo lao thì hôm nay phải "theo lao". Chúng tôi bắt đầu tính sổ. Khắp nhà mù mịt khói thuốc lá. Tay cầm máy tính vừa tính vừa nghe mọi người bàn bạc, thảo luận. Sau khi làm nghề kinh doanh vẫn thường diễn ra cảnh như vậy. Nhưng đây là lần đầu, mà lại là việc trốn thuế. Cuộc sống con người thật lấm vè.

Hôm nay đánh một trận then chốt. Nếu không tính được thì mọi công việc sẽ không tiến triển lên được. Chúng tôi sẽ không được gặp phóng viên. Luật sư Tưởng không thể "kháng cáo" Cục thuế vụ. Cục thuế có thể bất chấp không cần các lý do, còn tôi thì không thể không có lý do. Phải có chứng cứ, có lý, có tình.

Soát xét hết cả rồi. Tôi không trốn thuế. Không trốn thuế ư? Đúng là không hề trốn thuế. Mọi người cùng nói to lên như vậy. Thế nhưng có lậu thuế không? Phải soát lại một lần nữa. Rã soát vài ba lần, không được để có sai sót. Đây không phải chuyện đùa. Sinh mệnh con người là chuyện tày trời ấy chứ.

Anh em soát đi soát lại đến ba lần. Tôi trực tiếp kiểm tra lại. Tình hình vẫn tốt, không có vấn đề gì. Từ tháng 2/1988 đến tháng 9/1988 tôi tham gia diễn xuất 168 lần, thu được tất cả 51300 đồng. Nộp thuế 22111 đồng. Như vậy đã nộp thuế tới mức kỷ lục. Chỉ có vài nơi không có phiếu thu thuế nhưng đã có chứng từ uy

thác cho các công ty diễn xuất địa phương tính thuế và thay mặt chúng tôi tính thuế hộ. Như vậy chúng tôi không phải chịu trách nhiệm gì cả. Nghi là bị lậu thuế chỉ ở khâu này, có thể đi trình bày với cục thuế và đưa các chứng từ ra, vả lại số tiền này cũng không nhiều. Đúng ra là Cục thuế phải đến các công ty biểu diễn, rất có thể họ vi phạm. Thôi, thôi được, chúng tôi trình bày rõ rồi nộp cho họ là xong "Của đi thay người" cái đó có lẽ đúng.

Nhưng mười tám vạn trốn thuế ở đâu ra? Tại sao không phải là mười sáu vạn, mười chín vạn hay số khác? Nhất định phải có nguyên nhân. Nguyên nhân gì nhỉ? Soát lại lần nữa, chủ yếu tìm xem các món tiền thu nhập của diễn xuất có bị chạy đi chỗ khác không? Những việc này đều liên quan đến tôi.

Việc rà soát cũng khá lâu. Có nhiều chỗ, chúng tôi đưa tiền cho đám phục vụ, thuộc đơn vị của các diễn viên. A! Tiền cho phục vụ. Mất tôi bỗng loé sáng hay chính là cái tiền cho phục vụ? Có lần nghe nói khi làm vở "Tây Thái hậu", tổ công tác cũng giao một món tiền thù lao cho phục vụ. Phải kiểm tra ngay. Có việc này không? Có hoá đơn không? Bao nhiêu tiền? Kiểm tra xong. Đúng là có chuyện này. Nhưng không có hoá đơn. Chỉ có mấy tờ giấy viết tay. Đây là giao nhận tiền mặt, nên giấy viết tay cũng có thể giúp ích chứng minh.

Nhưng không được, Cục thuế sẽ không chịu thừa nhận. Tính ra bao nhiêu? Tất cả là 2855.000 đồng. Thuế tính 60% là bao nhiêu? Mọi người lại nhao nhao nhẩm tính, suýt soát mười tám vạn. Thế thì đúng rồi. Nhất định là số tiền này.

Bỗng chốc, tìm tôi đập thình thịch "Tại sao trước đây không có ai bảo cho tôi biết một câu?" Chúng tôi thấy chị bận, không muốn phiền chị nên tự xử lý" - Cách "Đánh thuê trả lời như vậy".

"Ai đi bàn việc đó?"

"Anh Lạ"

"Bàn với ai?"

"Bàn với ông T chủ nhiệm làm phim Tây Thái Hậu"

"Lý do cấp tiền?"

"Tổ quay phim đòi tiền bồi dưỡng"

"Ai đi đưa tiền"

"Chủ nhiệm làm phim"

"Lý Hàn Tường có biết việc này không?"

"Đương nhiên là có biết"

Có nghĩa là số tiền này là đưa cho ông ta? Tôi thổ dài. Không được. Ta không nên nản chí. Chúng ta chưa phát phiếu đi chưa thể chứng minh được. Phải tìm đến

Lý Hàn Tường. Nhưng đến đâu để tìm ông ta? Gặp rồi liệu ông ta có chịu đứng ra làm chứng cho mình không? E rằng trong vụ này chẳng ai thích dính vào để chuốc thêm rắc rối. Chưa biết kết quả ra sao nhưng cứ tìm đến ông ta cái đã. Giả dụ ông ta cho chứng từ chính thức để tôi cầm đến Cục thuế làm các công việc chứng minh với Cục thuế. Các việc ấy phải hoàn tất trước khi toà xử. Trời ơi, phán xử tội hình! Ghê quá! À mình vẫn chưa viết bản kháng cáo Cục thuế. Đúng rồi, hình như luật sư Tường đã thay mặt tôi viết một bản phản đối thì phải, nghe nói không có hiệu quả gì. Cục thuế không chịu thừa nhận. Vô hiệu ư? Tôi đã nghiên cứu luật thuế. Theo quy định của luật thuế nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa người bị xử phạt phải nộp đủ số tiền thuế và số tiền phạt rồi mới có tư cách kháng tố. Tôi vừa không có tiền nộp, vừa phải theo đuổi vụ kiện phiền phức này, đúng là chuyện chẳng ra sao.

Trước hết phải dẹp bọn báo chí đã, quyết không thể để hình ảnh đẹp đẽ của mình bị bôi nhọ trước nhân dân Trung Quốc. Kiếm tiền, lại còn "trốn thuế" nữa, thật là thối khắp cả đường phố. Bây giờ phải liên hệ với các phóng viên của "Nhân dân nhật báo" thế nào đây? Phải gọi điện cho bạn bè. Tối nay phải đến được nhà phóng viên. Phải gặp, không gặp không được. Nếu không sẽ chậm mất. Thậm chí tôi có thể đến thẳng nhà họ để gặp gỡ.

Cô bạn tôi trả lời là đã liên hệ được với Triệu Chí Văn. Tôi hỏi: "Ai? Cậu liên hệ được với ai? Cô bạn nói "Triệu Chí Văn, là một phóng viên có cỡ của phòng kinh tế "Nhân dân nhật báo" Tôi reo lên "A! a! Thế nào? Thế nào rồi?" Cô bạn đáp "Lúc đầu anh ta không chịu gặp cậu, tớ phải thuyết phục mãi. Bây giờ chưa rõ xấu tốt thế nào nhưng đồng ý gặp rồi"

Tôi nói "Tốt tốt, thế đến mấy giờ đấy? Tối nay có được không? Luôn tối nay đi" Bạn hỏi tôi "Cậu làm gì mà gấp quá vậy?" Tôi đáp: "Không gấp không được. Không gấp thì chỉ còn có đường chết. Rồi không chừng cậu chẳng còn gặp tớ đâu. Nếu không thì cậu phải đem cơm vào nhà tù cho tớ. Ngày nào cũng đưa, tháng nào cũng đưa, năm này qua năm khác, cậu có mệt mỏi không?" Bạn tôi cười và hỏi: "Thế gặp cậu ở đâu?". Tôi bảo: "Cậu chẳng mở quán ăn là gì?" Bạn lại hỏi "Cậu bỏ tiền ra chứ? Có tiền không?" Tôi bảo "Có, cứ bán chiếc cúp giải thưởng của tớ là có tiền ngay chứ gì" Cô bạn dặn tôi: "Cậu chờ tớ một lát. Cứ đợi điện thoại của tớ". Tôi thở dài: "Ồi chà chà" và chờ đợi.

Các anh em "đánh thuê" đều nhìn vào tôi. Tôi phải sắp đặt công việc. Trước hết phải điều chỉnh cho thật khớp. Không để một ai nói sai, sơ hở. Bây giờ Cục thuế đang rình để tóm đuôi chúng tôi. Sơ suất một chút, bị người ta tóm được thì sẽ trở thành chứng cứ chống lại

tất cả chúng tôi. Các bài học trong bao năm qua có ít gì đâu. Vào tù, sẽ chỉ mình tôi thôi. Nếu tất cả đều vào thì thảm hại quá. Tôi dạn dò và chỉ định một người ghi chép, sau đó bắt đầu nói.

Số tiền 28 vạn đồng này là tiền đền bù do tổ làm phim “Tây Thái hậu”. Tại sao lại là tiền đền bù? Bởi vì bộ phim này do đạo diễn Hồng Kông Lý Hàn Tường đứng ra chịu trách nhiệm. Tôi và ông ta đã làm một bản hợp đồng. Đạo diễn Lý rất chặt chẽ. Ông bảo rằng nếu để tôi đi “đánh thuê” ở ngoài sẽ ảnh hưởng đến công tác làm phim. Vì thế hai bên đi đến thoả thuận việc bồi thường. Tất cả là 7 tháng, đền bù toàn bộ 28 vạn 55 nghìn đồng. Bàn với ai? ... Ai đi bàn? ... Bàn thế nào? ...

Tất cả đều được ghi lại, rồi tôi nói lại một lượt, đối chiếu cẩn thận. Phát cho mỗi người một bản. Chép lại xong, lại đối chiếu. Sau đó bắt đầu luyện tập. Tôi đóng vai Cục thuế, các bạn “đánh thuê” đóng vai đội “đánh thuê”. Tôi đưa ra từng câu hỏi, họ đáp lại đúng từng câu. Ai trả lời không đúng, mọi người uốn nắn lại rất nghiêm. Cứ từng người một phải “qua cửa quan”. Có một anh bạn trí óc rất tốt, mỗi câu trả lời đều sai hai chữ. Khi mới sai, tôi uốn nắn trực tiếp nhưng đọc đi đọc lại mãi anh ta vẫn không thuộc. Ai cũng sốt ruột đến nỗi phát cáu lên, quát anh ta một trận làm anh sợ khiếp vía, mồ hôi đổ ròng ròng. Tình cảnh cũng giống như khi tôi đóng phim hoặc

tập kịch nhiều lần. Tất cả những người tham gia luyện tập đều rất nghiêm túc, đi sâu vào vai của mình. Trong thời buổi này, hoàn toàn có thể tôn họ là những tấm gương mẫu mực cho giới văn nghệ.

Mỗi người đều được tập dượt qua một lần, có người làm tốt có người kém. Tôi không đứng nhắc vở, chỉ làm nhiệm vụ giám khảo. Có lúc trong khi tôi đóng vai Cục thuế tự dưng hay quát tháo đối với những sai lầm của họ. Quát nhiều đến nỗi khản cả tiếng. Trông thấy họ há miệng ra mà nhìn tôi bỗng thấy chạnh lòng. Họ đi đến tận nơi xa xôi này là vì ai? Chẳng phải vì tôi là gì? Tất nhiên chúng tôi đều là cá trong lưới cá, nhưng tôi là tội phạm chính. Tôi là bức Trường thành, Trường thành mà đồ thi cũng chẳng ai chạy thoát. Nhưng ai mà biết được, có thể Cục thuế chỉ muốn truy một mình tôi. Nếu làm ra vấn đề của tôi thì cũng không cần xét người khác nữa. Dù cho Cục thuế có thẩm tra họ thì cũng là chính sách đó cả. Chỉ có điều mọi người đều sợ hãi, nghĩ rằng Cục thuế dùng kế "dụ rấn ra khỏi hang", đến lúc "rấn" ra đủ mới quây một mẻ lưới vét sạch, mà không dám nhẹ dạ coi thường.

Tôi tóm tắt các điểm chính cần phải học thuộc trong "kịch bản" rồi phát cho mỗi người một bản, dặn dò cẩn thận rằng ai cũng phải thuộc lòng. Nếu chưa thật thuộc hết, thì có thể thêm thât vài lời, không cần máy

móc như nhấc vỏ trên sân khấu, chỉ cần những chỗ quan trọng không sai là được. Tôi gạch chân những chỗ quan trọng bằng bút đỏ. Đó là những chỗ tuyệt đối không được sai. Còn một việc rất cần thiết là sau khi học thuộc phải đốt ngay những bản ghi chép đó tốt nhất là nghiền vụn cả tro, không để lại dấu vết. Trong lúc khẩn cấp có thể học tập cách của các bậc anh hùng cách mạng là nuốt thẳng vào bụng. Nhưng như vậy Cục thuế có thể phát hiện ra mất. Tốt nhất vẫn là thuộc xong đốt đi ngay. Và phải nhớ thật kỹ.

Đang lúc rối rắm, có tiếng chuông điện thoại réo. Tôi ngoái cổ lại, mọi người cũng đều ngoảnh lại. Có phải vị phóng viên mà cô bạn tôi hẹn đó không ? Một người nghe điện thoại rồi nói "Không phải, đó là người hàng xóm tầng dưới bảo gian nhà bếp bị đốt, mời xuống xem thế nào..."

Tiếp sau đó, tôi phân chia nhiệm vụ: "Đúng là việc quan trọng nhất là phải tìm ngay Lý Hàn Tường. Tất cả đều phải đi nghe ngóng, tìm kiếm rồi báo lại cho tôi trong thời gian nhanh nhất. Giải tán!"

Theo chỉ thị, mọi người đều lần lượt đi ra, trong phòng chỉ còn một mình tôi đứng ngây ra.

Tôi phải là gì? Hình như có vô số việc phải làm, nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Đúng rồi! Gặp phóng viên. Sao chưa có điện thoại gọi đến nhỉ? Đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, hay là có tình huống gì xấu? Tôi nháy phát xuống ghế, đến bên điện thoại, quay bật mạng. Càng vội càng sai, quay mãi chẳng đúng số. Mãi sau mới trở lại bình tĩnh, mới quay đúng số cần gọi. Gọi được rồi nhưng đầu máy bên kia phải đi gọi, lâu lắm mới thấy tiếng chân bước từ xa đến và cuối cùng nghe thấy tiếng khàn khàn của cô bạn mà lúc thường chúng tôi vẫn trêu là giọng đầy "từ tính".

Cô bạn bảo: "Đã liên hệ được với Triệu Chí Văn rồi, lẽ ra tới anh ta bận, nhưng sẽ cố gắng xếp sắp bớt việc, không rõ bây giờ đã sắp xếp đến đâu, tớ đang chờ điện thoại của anh ta".

Tôi dậm chân nói: "Cậu phải tìm cách làm cho anh ta đẩy sạch các việc đi chứ". Cô bạn cười: "Làm sao mà điều khiển người khác được? " Dừng một chút tôi nói "Tớ đến cậu ngay bây giờ".

Lên xe tôi phóng đến quán ăn của cô bạn. Trong bụng nghĩ, nếu tôi nay Triệu Chí Văn không rồi được, tôi sẽ đến ngay cửa nhà anh ta và chờ sẵn, giống như khán giả mê điện ảnh vậy. Tóm lại, hôm nay tôi nhất định phải gặp anh ta bằng được. Thật không ngờ một "anh hậu Trung Quốc" mà mọi người còn gọi là "thời đại Lưu Hiểu Khánh", nay lại có dịp thông cảm được tâm tình của những người mê điện ảnh. Trước đây, tôi thấy

những người mê điện ảnh làm rầy rà mình, thậm chí còn có lúc ghét họ, khó chịu vì nổi họ phá rối sự yên tĩnh của mình. Nếu trường hợp trước đây tái diễn, nhất định tôi sẽ đối xử thật tốt với mọi người.

Ai mà biết được lần này có thoát khỏi vòng khó khăn hay không ? Nghe nói đây là một vụ án lớn, một trọng án, do đó Cục thuế đã đi mò mẫm tất cả các nơi mà chúng tôi đã biểu diễn trên toàn quốc, họ điều tra đến tận chân tơ kẽ tóc. Tốt nhất là không nên đăng lên báo chí. Để còn giữ một chút thể diện cho mọi người chứ. Nếu báo đăng tin, thì lập tức Cục thuế sẽ chụp lấy kết luận ngay rằng tôi trốn thuế. Như vậy sẽ hoàn toàn hỏng chuyện.

Vấn đề then chốt là trận đánh đêm nay. Chỉ được phép thắng, không được phép thua. Phải đi từ nông đến sâu, từ trong ra ngoài, từ tình hình quốc tế đến trong nước... rồi mới nói đến mình. Phức tạp quá, dài dòng quá, không biết có gây phiền hà cho anh ta không? Thôi bắt đầu bằng chứng cứ. Thôi chết! Mình chẳng có chứng cứ gì cả. Chỉ toàn dựa vào nói miệng. Vậy phải nghĩ trước một lượt.

Dựa lưng vào ghế tôi bắt đầu thăm "diễn tập". Tôi tự bày đặt ra cách biểu lộ tình cảm khi bước vào nhà, xác định thái độ khi ngồi, rồi nói cái gì trước, cái gì sau lúc nào thì trầm lắng, lúc nào thì sôi nổi, nói đến

câu nào thì tạm dừng. Phải vận dụng lý luận của giáo sư lớn về biểu diễn Stanilapxky gọi sự tạm dừng đó là "tạm dừng của diễn viên giỏi". Tôi cũng còn phải tính đến câu nào thì nghẹn ngào, khó nói nên lời. à mà nhất thiết không được quên phải nhô nước mắt. Phải chuẩn bị lúc nào thì rơi nước mắt, rơi mấy giọt... Sau khi rơi nước mắt thì phải ngược đầu lên và chuyển sang bày tỏ tình cảm, nói tiếp một đoạn nữa. Nếu đến lúc cần mà không rơi nổi nước mắt thì làm thế nào? Chắc sẽ không vậy đâu. Tôi có kỹ xảo, hơn nữa có thể để dành sẵn.

Tôi cũng tự nhắc nhở, nếu Triệu Chí Văn có thái độ không tốt thì cũng phải chịu đựng, tuyệt đối không được có tình trạng mất bình tĩnh. Phải biết rằng mình đang đứng giữa ngôi sao điện ảnh và tù nhân. Vào tù, chỉ một bước mà thôi. Cần phải dạn dày lên một chút. Phải tùy cơ ứng biến. Phải học gương Hàn Tín, chịu đựng cái nhục chui dưới háng. Việc nhỏ không chịu nhịn sẽ làm hỏng việc lớn.

Xe sắp đến nơi rồi. Phải còn lại các phần trọng điểm đã thiết kế sẵn. Bị quên khá nhiều. Lúc này do xúc động, đầu óc tôi cũng kém minh mẫn.

Xe phanh đánh kết một cái, cô bạn đã đứng ở ngay mũi xe. Cô hồi hả mở cửa xe và bảo: "Triệu Chí Văn đến rồi, đang ở trên gác. Anh ta ở ngay gần đây,

không thoái thác nổi công việc nên định gấp cậu trước rồi đi sau.”

Tôi ba chân bốn cẳng chạy vọt qua bậc cửa. Cô bạn vội kéo tay tôi bảo: "Đừng cuống lên như thế, gây ấn tượng không tốt cho người khác". Tôi nghe lời ngay, trở lại dịu dàng như một thực nữ. Nhưng vẫn nóng ruột bước gấp lên vài bước, chẳng hỏi buồng nào, tôi vén ngay tấm rèm trước mặt. Mọi người ngồi bên trong buồng đó đều quay ra, há hốc miệng kinh ngạc, có mấy người kêu lên "Lưu Hiểu Khánh!". Tôi buông vội rầm rèm xuống và định vén tấm thứ hai. Bạn tôi lại vội kéo tay tôi bảo "Theo tớ, đừng có lung tung lao vào như ruồi ấy".

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Qua một cửa, lại một cửa nữa, cuối cùng đến trước một cửa. Lúc này bạn tôi vén rèm lên, tôi thấy lưng một người. Người đó đứng dậy và quay lại. Cô bạn nói " Đây là Triệu Chí Văn, đây là..."

Một luồng hơi nóng bốc lên chẹn lấy họng tôi, lúc này mọi âm thanh đều chỉ nghe văng vẳng rất xa. Vừa như nghe thấy mà vừa như không thấy. Tôi cố gắng dồn chút sức lực cuối cùng ra tự nhủ, không được khóc không được khóc. Đây không phải là phương án tôi đã thiết kế. Phải hết sức chịu đựng, không thể để cho công sức của mình tan thành mây khói.

Tôi quay người đi tới chỗ ngồi, vừa đi vừa thở dốc cho đến khi ngồi xuống. Lúc ấy tôi quay lại và cười trong ánh mắt.

Lúc này chẳng biết nói gì cho hay. Triệu Chí Văn là người hoà nhã hơn tôi nghĩ rất nhiều. Kế hoạch định sẵn của tôi, bao lời nhắc trên sân khấu đã nghĩ sẵn bấy giờ đều bay biến cả. Câu đầu tiên nói thế nào? nghĩ mãi không ra chỉ ngồi yên nuốt nước bọt.

Cô bạn phá tan sự căng thẳng. Cô ta nói lung tung và chửi rủa Cục thuế vụ. Cô chửi được mấy câu thì làm tôi cũng xúc động tâm can, tôi tự nhiên phụ hoạ, thế là bắt đầu nói càng nói càng hăng. Tôi như đang nhẹ nhàng múa vuốt, bây giờ thì hoàn toàn trở lại bộ mặt thật của tôi.

Lúc này tựa như tức nước vỡ bờ, tôi nói một mạch từ đầu đến cuối các việc tôi nghĩ được. Nào là tôi đi diễn xuất lần nộp thuế thứ nhất ra sao, gặp phải bài học như thế nào và muốn sẽ không bao giờ trốn thuế. Tôi kể cả 18 vạn đồng thế nào. Cục thuế đã phán xét ra sao. Tôi còn nói "Đây là một án oan lớn nhất kể từ hồi "Cách mạng văn hoá đến nay" ...v.v...

Đột nhiên tôi nhớ ra mình quên khóc. Ôi chao! khổ quá! Thế nhưng bây giờ mà rơi nước mắt thì không kịp nữa. Càng nói tinh thần càng không đứng. Tôi lại

chưa có cái tài nói vòng sang cái khác. Các tình huống diễn ra hoàn toàn khác với tôi nghĩ. Phải nói thêm rằng lúc này do bức tức nên mắt tôi cứ ráo hoảnh có muốn rơi nước mắt cũng chẳng được. Vốn dĩ định diễn vai một con người yếu đuối thì nay lại ngược hoàn toàn. Làm thế nào? Tôi vội quan sát Triệu Chí Văn. Có lẽ anh ta cho tôi là người đàn bà bỏ đi, và càng ghét tôi chẳng?

Thật ra, ngoài sự phỏng đoán của tôi, trong ánh đèn ấm áp tôi trông thấy đôi mắt thân thiết, am hiểu và đồng tình.

Từ giây phút đó, Triệu Chí Văn đã trở thành người bạn suốt đời không quên của tôi. Anh là người đầu tiên đã tin vào tôi là người không trốn thuế trong khi trong lòng tay tôi không có lấy một chứng cứ nào. Kể từ hôm đó, anh bắt đầu giúp đỡ tôi. Anh và cả đám bạn nhà báo của anh ở Bắc Kinh đã có tác dụng to lớn đối với tôi trong vụ án thuế.

33. MANG THEO NGƯỜI BẢO VỆ ĐI ĐÓNG PHIM "HỒNG LÂU MỘNG"

Tổ làm phim "Hồng Lâu Mộng" lại đang tìm tôi. Luật sư Tưởng đi Thanh Đảo giao thiệp với cục thuế vụ, tôi vẫn chạy chọt quanh việc thuế suốt ngày.

Triệu Chí Văn giới thiệu rất nhiều phóng viên cho tôi. Trong đó có Dương Khiết, phóng viên "Kinh tế nhật báo" là người hiền rõ tình hình nhất. Nhờ Dương Khiết giúp đỡ tôi làm quen được với chủ biên "Kinh tế nhật báo" Phạm Tinh Nghi. Họ đều tỏ sự thông cảm và hiểu tôi, và đồng tình với tôi.

Vấn đề nợ và lầu hoa ở Hồng Kông tôi đành bỏ mặc.

Có một người theo đuổi tôi, anh ta ở nước ngoài biết tôi đang trong đau khổ vì vấn đề thuế, nên đã nhiều lần ngỏ ý có thể giúp tôi xuất dương đi lưu học, cốt sao tránh khỏi cái đất không hợp này. Nhưng anh ta đã bị tôi cự tuyệt. Bị ngã ở chỗ nào thì đứng dậy từ chỗ đó, nếu ra nước ngoài thì lại càng tỏ ra chạy trốn tội, càng làm cho việc trở nên không rõ ràng. Cả đời mang tiếng xấu.

Nhiều nhân sĩ hải ngoại hỏi tôi bị thiếu của nhà nước bao nhiêu tiền ? Tôi đáp, tới 36 vạn kia đấy! Họ bảo, thế thì chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhân dân tệ chứ gì, không nhiều. Chúng tôi sẽ trả giúp cho chị là xong. Tôi bảo, không cần. Nếu nói từ sớm cũng chẳng chắc đã tiếp nhận hưởng chi bấy giờ cuộc chiến đã mở màn rồi, không kịp nữa tôi đã bị kết tội kháng thuế, nay có nộp thì cũng bị cục thuế vụ cũng chẳng thu. Hơn nữa đây cũng là một món tiền oan uổng, dựa vào đâu mà đi nộp tiền cho họ? Tôi vẫn nghĩ chưa ra. Nếu nộp thì lại để cho báo chí, đài truyền hình thì nhổ thêm một trận nữa. Như vậy chỉ làm lợi cho họ, họ đã làm sai lại còn được tiền, không làm. Tôi chỉ quyết đấu một trận cuối cùng đánh cho tôi bời.

Nhiệm vụ trước mắt là phải chờ tin tức của luật sư Tưởng. Lại còn phải tìm đến Lý Hàn Tường nữa, việc ly hôn, và đóng phim "Hong Lâu Mộng" nữa. Đi kiếm người bảo vệ!

Tôi nói cho ông Lâm chủ nhiệm làm phim "Hong Lâu Mộng" biết ý định của tôi về kiếm người bảo vệ. Ông tỏ ra hết sức đồng tình và tán thành. Qua cái vất vả ở Tô Châu lần trước, đã phải đụng đầu với Trần Quốc Quân. Sau khi tôi bỏ đi, Trần Quốc Quân khóc thút thít, anh ta đứng trong vườn chửi bới lung tung. Đến khi nghe thấy chuyện đó, tự dưng tôi thấy mũi lòng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chủ nhiệm bảo tôi: "Việc đó của chị còn phải xin ý kiến của đạo diễn và xưởng trưởng Tống Sùng, có lẽ chẳng có vấn đề gì lớn". Các hành động nhiều lặp đi lặp lại của Trần Quốc Quân làm cho dư luận dần dần đổ sang phía tôi. Tôi bảo: "Tôi hiểu tâm tư của Trần Quốc Quân. Ý của anh ta là phải tìm cách lôi tôi về, cứ tóm về được đã rồi nói chuyện sau". Theo như tôi hiểu, anh ta chỉ cần kéo được tôi về, đối xử tốt với tôi, rồi mọi việc sẽ qua đi. Anh ta nghĩ rằng "thứ nhất cự ly" nhưng anh ta đã quên mất, tôi không còn là Lưu Hiểu Khánh của cái năm đó nữa, tôi đã vượt ra khỏi khuôn khổ và không thể trở lại được.

Tôi yêu cầu chủ nhiệm, để tôi kiểm lấy người bảo vệ. Ông nói, được, được, như vậy để nói. Tôi hỏi: "Thế việc này bao giờ mới được phê chuẩn? Nếu không có bảo vệ thì tôi không đóng phim đâu". Chủ nhiệm dừng mấy giây, cần môi suy nghĩ: "Chị cứ đi mời người trước đi đã, tổ làm phim không cho tiền, tôi tự bỏ tiền túi ra cũng vẫn đảm bảo quay phim và vai của chị một cách thuận lợi". Tôi bảo "Đâu lại để ông phải trả tiền, đương nhiên tôi phải trả, khoản tiền này tôi vẫn còn".

Vốn trước tôi cứ nghĩ tình người rất bạc, chứ không ngờ trên thế gian này lại có những tấm lòng chân thành. Cứ nghĩ đến cái cảnh của tôi trong các sự việc rối loạn như thế đã gặp được biết bao trường hợp vô

cùng cảm động, rất có thể viết thành cuốn sử thi đồ sộ nói về tình giai cấp không kém gì tình ruột thịt.

Việc tiếp đó là đi tìm bảo vệ. Đó toàn là đám anh em quen do Khương Văn tìm hộ, cả thầy mời được 4 người. Bốn người này đều ở lực lượng cảnh sát vũ trang.

Làm cho tinh thần phấn chấn rồi bắt đầu son phấn, lên sân khấu. Đến trường quay xem ra rất oai phong, khi quay, cả bốn bảo vệ đều đứng quanh ống kính, lúc nghỉ, các bảo vệ đứng thành hàng sau lưng tôi. Các phóng viên, luật sư, tòa án, cục thuế vụ liên tục đến gặp tôi, khiến trường quay "Hong Lâu Mộng" trở thành văn phòng làm việc của tôi.

Có tới mấy ngày không thấy Trần Quốc Quân lộ mặt ra. Có lẽ do nghe thấy hoặc trông thấy tôi có người bảo vệ, nên anh ta chùn bước chẳng.

Cảnh ngoài cửa "Hong Lâu Mộng" được nhanh chóng quay xong, nhóm làm phim bắt đầu lồng tiếng. Người của nhóm rất khó tập hợp, vì họ từ mọi nơi đến, cho nên ai có mặt thì lồng tiếng của vai người ấy.

Các ngày liên miên quay phim, giải quyết chuyện thuế, đến nỗi ngủ chẳng ngon. Sưng họng, khàn cả tiếng, nghe báo phải lồng tiếng, tôi đành xin hoãn một thời gian. Sau khi nhận thấy, họng mình khó có ngày khỏi hẳn, do đó nên lồng tiếng sớm thì hơn.

Hôm đó là ngày chủ nhật, tôi và các bảo vệ đến lều lồng tiếng. Hôm nay có xen thêm cảnh, lồng tiếng của màn Vương Hy Phượng đánh nhau với Giả Liên. màn này đòi hỏi phải la hét, gào rầm rì lên, cổ họng của tôi lại đang khản, có lẽ lại án ý với tình tiết của màn kịch này.

Vì có cả bốn bảo vệ, xe còn chật, tôi đổi sang chiếc xe hòm nhiều chỗ ngồi. Ngày nào xe cũng đón bảo vệ trước, rồi đến đón tôi. Đón đủ người rồi đi tới trường quay. Báo cáo từng nấc lên trên, xưởng trưởng Tống Sùng đã duyệt cho tôi đem theo người bảo vệ để đóng phim, nhưng nhóm làm phim không dám chi tiền, vì chưa có tiền lệ nào như thế này, sợ rằng phòng kế toán không thanh toán. Xe hòm của chúng tôi sử dụng rẻ tiền hơn loại xe Vương miện trước đây (Crown) theo nếp cũ, nhóm làm phim vẫn phải chi tiền xe.

Tôi giở túi bắt đầu thấy ngượng, miệng ăn núi lở, không có chỗ kiếm thêm tiền mà vẫn cứ tiêu, nay cạn túi rồi. Nghĩ mãi chẳng tìm được ra cách nào, đành bó tay. Lại nghĩ đến chuyện phải trả tiền cho bảo vệ, nhưng việc này chưa phải làm ngay trong ngày hôm nay. Thôi thì cũng như làm hoà thượng thì phải đánh chuông, việc cứ cho qua, đến lúc hầy hay.

Phòng nghỉ trước lều ghi âm thường người đi kẻ lại tấp nập. Tôi đau họng không dám nói nhiều, chỉ

đành vẩy vẩy tay. Vừa ngồi xuống có người ghé tai nói "không thấy Trần Quốc Quân đến, cứ yên tâm!".

Tại một khu nhà bên có một bà xem tướng tay. Bà ta đeo kính xệ xuống sống mũi, nắn tay người ta rồi giảng giải. Mọi người cười rộ lên. Người ta đứng xếp hàng quanh bà ta. Cứ xem xong một người bà ta đòi một xu. Bà ta bảo rằng đây là luật từ xưa rồi, quyết không để những vận rủi của những người đến xem lại đổ vào số phận của bà.

Trong nhóm làm phim có một số người rất tin, tin đến chết mê đi được. Tôi vốn không nghe theo tà giáo. Tôi chẳng cần biết sớm những điều tốt lành sắp tới, tránh khỏi phải dồn sức đi tranh thủ những cơ hội đã bỏ qua, nếu gặp việc không may, thì cũng không cần buồn đau sớm làm gì. Giả dụ ngày mai có bị ung thư, thì ngày hôm nay tôi cũng không cần biết, nếu biết chắc mình chết ngay hôm đầu, thì cũng chẳng cần sống đến hôm thứ hai.

Bỗng nhiên mọi người cười hô hố chạy đến chỗ tôi, tôi sợ quá phải chui ngay xuống gầm bàn. Các người bảo vệ bước ngay tới sát tôi. Có mấy bàn tay kéo tôi từ đất lên, bảo rằng bảo rằng xem tướng tay cho tôi. Tay tôi có gì đặc biệt biểu hiện phúc lớn. Cái bọn chết tiệt này, không ai gọi mà cứ bất ngờ xông tới làm gì, các người không biết rằng tôi đã từ lâu rất

nhất gan rồi ư ? Chẳng lẽ các người muốn dọa tôi chết hay sao ? Nếu vậy, ngày hôm nay người ta sẽ không lồng tiếng được cho tôi đâu!

Nói không được tôi đành phải ra tay, tay đâm chân đạp lung tung, nhưng cái đám đàn bà không sợ, bà ta tóm lấy tay tôi rồi xem tướng tay. Bà ta quay bàn tay tôi ra hướng sáng để nghiên cứu chán chê các đường trên lòng bàn tay. Rồi nghe thấy bà ta hừ một tiếng "A, con ranh này có tiền". Tôi nghĩ thầm, ma nào có tiền. Các vị có biết cái quái gì về tôi. Xem thêm một lúc, bà thấy tướng lại nói: "Cô phải ly hôn hai lần" trong bụng tôi giật thót và chửi thầm bà ta, bà đừng có bịp, cả đất nước Trung Quốc này đều biết tôi ly hôn hai lần. Gớm, nói ra điều mới mẻ thế. Bà ta làm bộ làm dạng, xem chán xem chê rồi bỗng nhiên reo lên. Mọi người đồng thanh hỏi bà reo cái gì thế ? bà ta đáp: "Chữ thọ của cô bị khuyết một chút". Tôi nhìn vào bà ta bụng nghĩ thế là thế nào ? "Có lẽ cô chỉ sống không quá 60 tuổi". Tôi cất cái giọng khàn của tôi hét thật to: "Tôi mà sống đến 60 tuổi cộng thêm 1 ngày thì tôi giết bà!" thế rồi tôi xông lên bóp lấy cổ bà ta. Bà ta kêu thất thanh xin tha, nhưng lại luôn miệng nói: "Trả tiền cho tôi!" tôi nghĩ bụng, cô cho bà không khí thì cho, chứ đoán mệnh mình xấu như thế còn ra làm sao, tôi phải trút những điều không may sang bà. Tôi vừa hà hơi vào tay và nắm lại và vẩy lên mặt bà ta, vẩy lên cả người bà ta. Bà ta tức

và rống lên như lợn bị chọc tiết, lúc này nghe văng vẳng như có tiếng gọi: "Vào lều đi! Vào lều đi!".

Thế là đám đông thu cờ thu trống, bãi chiến thu binh, lẳng lặng đi vào lều ghi âm. Tất cả những lều ghi âm của các xưởng điện ảnh đều như nhau, bên trong là gian ghi âm, ở giữa có một cái cửa và một cửa sổ kính ngăn cách bên ngoài là đài điều khiển. Theo lệ thường, trong lều ghi âm tối mò mò, lại oi bức nữa, rất bí hơn. Trên màn ảnh đã hiện lên hình cần lồng tiếng, hình ảnh nhấp nháy ... "Một ... hai ... ba... chuẩn bị ... bắt đầu" chỉ nghe thấy tiếng Liên Nhị Gia vừa thở vừa chum miệng cho khộp: "Chẳng có nương nương nào cả! Cô chính là nương nương! Ông ta đang lồng tiếng tiếp cảnh trên giường của Bào Nhị Gia. Mọi người kêu to "Chưa đủ, chưa đúng mức! Chẳng có chút cảm giác tình dục gì cả! " Ông ta đi đến chỗ ông nói.

Chính đến mấy lần rồi mới chính thức ghi âm. Ở đoạn này tôi chỉ phải nói một câu của nhân vật. Giả Liên và Bào Nhị Gia đang tư thông với nhau ở trên giường, tôi đứng ngoài nghe trộm, nghe trộm cho đến lúc bộ mặt của tôi có vẻ tức, thì chạy đến trước mặt họ nhưng không nói, sau đó mới thốt lên "À, cô là nương nương!". Sau khi nói câu đó, thì trên màn ảnh Vương Hy Phượng đập tung cửa ra tôi liền nói: "Được cái đồ Liên Nhị Gia nhà anh, anh làm cái việc đẹp mặt nhì!".

Nói thực, điều chỉnh cho khớp miệng nói, tôi làm khá giỏi. Từ xưa đến nay chỉ lỏng tiếng một lần là xong. Nhưng hôm nay thì không được, hôm nay là một cảnh lớn. Không, mới được coi là một cảnh vừa thôi. Mỗi lần thu nếu tôi được thì người khác lại hỏng, cứ phập phù như vậy phải nhẫn nại vậy.

Lần này ghi âm chính thức. Đến lượt tôi phải làm động tác nghe trộm, tỏ ra tức khí, sau đó nén sức, các ngón chân như bấm chặt xuống đất, chuẩn bị để nói một câu nổi sóng gió. Nhưng kết quả thì cái câu quan trọng phải nói với Liên Nhi Gia là "A cô là nương nương!" thì lời vào miệng lại không khớp với nhau. Thế là mất công chuẩn bị mất nửa ngày. Phải làm lại thôi, lúc này ở loa phát thanh gọi: "Lưu Hiền Khánh, điện thoại!".

Nhanh nhanh, tôi chạy vội ra. Điện thoại đặt ngay trong căn nhà nhỏ cạnh đài điều khiển. Chính tại nơi đây đã thay cuốn phim ghi âm vai của tôi, đồng thời lắp phim và băng mới lên.

Một sư phụ người đầy đà đang cầm điện thoại chờ tôi trong buồng ghi âm. Tôi dạn giọng nói với người trong máy "Người làm gì mà bắt tôi nghe điện thoại?" tiếng đàn bà trong máy cũng dạn giọng: "Điện thoại đường dài". Ôi ...

Các bậc sư phụ ở đây đều biết tôi có tính không thích nghe điện thoại, và lại rất nhiều người hay gọi tôi, cho nên nói chung là không hay gọi điện thoại. Nhưng đây là điện thoại đường dài chả tránh được. Tôi cầm lấy ống nghe. Sư phụ béo bảo tôi: "Thanh Đảo gọi đến đấy".

Tôi nghe thấy hừm một tiếng, đặt ống nghe lên tai "A lô!" giọng tôi vương đờm.

"Lưu Hiểu Khánh đấy ư? Tôi là luật sư Tưởng. Tôi đang ở Thanh Đảo".

"Vâng!" Tôi háng giọng, vẫn còn đờm.

"Hôm nay được tin, cục thuế vụ Thanh Đảo đã chính thức chuyển các giấy tờ của chị sang Viện kiểm sát nhân dân thị xã Thanh Đảo, lập án kháng thuế. Chị cần có nhận định của Viện kiểm sát là tội kháng thuế của chị được xác lập. Hiện nay tính chất của vụ án này có thay đổi, nó là án hình sự".

Tôi vội khạc hết đờm để hỏi cho rõ: "Có phải rằng nếu Viện kiểm sát cho tôi là có tội thì bước sau là tôi phải vào tù, có đúng không?".

"... Nói chung ... thì là đúng đấy". Luật sư Tưởng ngần ngừ một lát rồi đáp tiếng "Nhưng có thể yêu cầu cho nói tay một chút. Nhưng chưa nghĩ đến điều đó vội".

"... Như thế thì làm thế nào ?" Trước mặt tôi là cả một không gian đen tối, tôi nói vào trong còi hư vô.

"Viện kiểm sát đã đến Bắc Kinh rồi đấy. Chị có thể gặp họ một chút. Tôi mách chị điều đó, và tôi sẽ về ngay Bắc Kinh. Tôi hy vọng có thể giúp được chị".

Đặt ống điện thoại xuống, tôi vẫn cười với sự phụ bèo. Bây giờ người tề đại. Về đến buồng ghi âm thì mọi người đều đã được ghi âm xong đoạn vừa rồi, chỉ có mình tôi với 1 câu nói để bổ xung vào đó. Tôi theo thường lệ, xông đến ống nói kêu lên mấy tiếng. Qua rồi! Mọi người vỗ tay. Tôi thường cứ làm 1 lần là thành công, thật đáng là thiên tài.

Đến một góc buồng ghi âm, tôi nằm ngay xuống thảm trải đất. Cả người rệu rã, đầu có trống rỗng, chẳng nghĩ được ra điều gì cả. Tôi cảm thấy như tim mình nặng trĩu, thân thể cũng như đang chìm xuống một vực thẳm không đáy. Thiên tài ? Hừ! Thiên tài thì ăn thua cái đếch gì ? Chẳng qua chỉ như con kiến nhỏ bị người ta bóp nát. Thuở nhỏ tôi thường nằm bò xuống đất chơi đùa lấy tay ấn các con kiến, đến nay thì tôi lại bị người ta ấn đi xuống giống như vậy, nó như một đường đồng qui vậy. Cái bà bói toàn Phan Thư Khang vừa rồi bảo rằng tôi chưa đến 60 đã chết thể mà rất đúng đấy. Xem ra có thể chưa đến 40 tuổi tôi cũng đã có thể chết rồi.

Cứ nói mãi về chuyện vào tù, trong bụng dạ mình vẫn còn có điều may mắn, đó là sự cứng cỏi. Bây giờ thì đúng là lúc sắp tù rồi, cái ngày đó đang đến gần. Tựa như chính tai tôi đang nghe thấy tiếng công sắt kêu ken két, tôi cảm thấy như cái nguy cơ lớn nhất của cuộc đời con người ta đang đến. Hiện tôi đang trong tình trạng sống dở chết dở.

"Lồng tiếng ảnh cô Phượng" Tôi ngớ người, à tiếng của các cụ gọi mình.

Đúng rồi, còn đang lồng tiếng. Lồng tiếp cho đoạn sau. Cô Phượng đá tung cửa rồi đánh lộn với Giả Liên tức quá rút kiếm ra chém Phượng, Phượng vừa chạy vừa khóc. Rồi tiếp theo chạy đến mẹ Phượng gục đầu quỳ xuống gối bà: "Bà ơi, cứu lấy con, Liên Nhị Gia đang muốn giết con đây này!".

Tôi chỉ phải nói có 2 câu, không nhiều, còn các đoạn trước đó chỉ toàn là hậm hà hậm hừ vài tiếng trong lúc đang cảnh đánh nhau. Làm khớp lời và miệng của tôi đã xong từ lâu. Bây giờ ngồi xem cảnh đánh nhau trên màn ảnh cho vui. Cứ nói mãi chuyện vào tù, bây giờ thì đúng là vào tù! Không chừng họ còn bán tôi nữa kia. Nghĩ đến bị bán là rợn cả tóc gáy, lưng ứa mồ hôi.

Thôi nhanh lên, tôi phải lồng tiếp cho thật tốt vào. Phải lồng tiếp cho ra một thành phẩm thật tuyệt,

sau khi tôi chết nếu mọi người nhớ đến tôi thì đến đây mà xem, xem hình ảnh vai Phượng rất linh hoạt. Nghĩ đến mình phải hy sinh trên cương vị nghệ thuật, thì cũng miễn cưỡng cho qua đi một thời tài hoa.

Tôi phải nhanh chóng lồng tiếp cho xong trong ngày hôm nay. Tôi phải làm mọi công tác chuẩn bị thật tốt, rồi ra khỏi lều đi gặp viện kiểm sát nói chuyện với họ. Ai biết được người của Viện kiểm sát là thánh tướng sao ? Mặc xác cho họ là người thánh tướng thế nào, vì cùng đường tôi cũng quyết liều mạng. Thế nào tôi cũng quyết một phen liều mạng. Nhưng liều mạng cho đến tận năm tháng nào kia chứ ? Ôi! con đường dài bất tận.

Chợt có tiếng hô "Ghi thật" làm đứt mạch suy nghĩ của tôi, ngẩng đầu nhìn màn ảnh đã lại nghe thấy "1, 2, 3, chuẩn bị, bắt đầu" và từng hình ảnh đang hiện ra. Tôi vội ậm ừ giọng, theo đúng các động tác trên màn ảnh, sau đó theo sát các động tác của Phượng thư thờ hồn hên chạy ra khỏi cửa, đến Giả Liên rút kiếm ra. Vị diễn viên đóng vai Giả Liên hừ xong 1 tiếng là xong. Nhưng tôi lại làm đúng vào đoạn đặc tả về kiếm. Mọi người cười rộ.

Thôi, lần này lại hỏng bét rồi.

Tôi bị phản xạ điều kiện, quay ngoắt đầu về phía đài điều khiển ở bên ngoài cửa kính, thấy ngay một

người đứng ở đó: Trần Quốc Quân! Ôi mẹ ơi! Tôi không tự chủ được kêu: "Cụ ơi cứu lấy con, Liên Nhị Gia muốn giết con đây này!".

Nghe thấy giọng liên thoáng của tôi mọi người đều quay lại nhìn tôi một cách kinh ngạc. Trong này tôi, mọi người nhìn tôi không thật rõ lắm. Mọi người lại nhìn ra ngoài cửa kính, buồn ghi âm đang lộn xộn. Chợt nghe tiếng rầm một cái, cánh cửa nặng nề mở tung, mấy người bảo vệ cùng xông vào.

"Đóng cửa, đóng cửa" tôi hét lên liên hồi, ném cả ống nói xuống rồi nép xuống một góc buồn ghi âm không cho bên ngoài nhìn thấy. Sau đó bàn với các chiến sĩ bảo vệ tìm đối sách.

"Chúng mình cùng khênh anh ta ra ngoài". Một bảo vệ nói. Tôi vội cúi đầu nói nhỏ, không hay, không hay đâu. Người không đụng đến ta, ta không đụng đến người. Các anh không khênh được anh ta ra ngoài đâu, mà anh ta cũng chẳng ngoan ngoãn để chịu khênh ra ngoài. "Thế thì anh ta có thể ..." Đây! nói nhỏ chứ, ở đây có ống nói, đừng để cho âm thanh bị truyền đi" tôi nhắc các bảo vệ, và họ chuyển sang cách nói thầm.

Lúc này các diễn viên lại tiếp tục lồng tiếng, vì thế câu chuyện bàn bạc của chúng tôi không đến nỗi chịu sức ép lắm. "Thế liệu anh ta có xông vào không?"

một bảo vệ đưa ra câu hỏi. "Không đâu", tôi đáp. "Anh ta đã đảm bảo với điện ảnh Bắc Kinh rằng, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến công tác. Tôi chưa công tác xong, anh ta sẽ không có hành động nào. Nhưng có cái quan trọng là chúng ta ra đi bằng cách nào. Chỉ cần đi ra được là thắng lợi". "Thời, yên tâm" - một bảo vệ nói. "Đây cũng là dịp để chúng ta trở tài", các bảo vệ xoa xoa nắm đấm của mình.

Nói thực lòng, tôi yên tâm sao nổi, vì tôi hiểu rất rõ Trần Quốc Quân. Tôi dặn đi dặn lại các người bảo vệ rằng, chớ nên va chạm mạnh, đừng coi thường đối phương. Cái quan trọng hơn chính là phòng vệ, đừng tấn công, hết sức thận trọng, không nên gây thương tích anh ta. Chúng ta chỉ cần rời khỏi khu vực điện ảnh Bắc Kinh là được rồi, tuyệt đối không được đánh người.

Tất cả gặt đầu. Hai bảo vệ ở lại buồng ghi âm để kèm tôi, hai bảo vệ đi ra để giám sát anh ta. Tôi trở về vị trí của mình.

Ôi chao, đoạn lồng tiếng này của tôi sao hay đến thế. Bị mắc vào tình thế đó, đâm ra âm thanh và nước mắt của tôi rơi lã chã lại còn thật và tha thiết gấp 10 lần tôi đóng thường. Trời, cái giọng khàn khàn lại rất khớp với tình cảm được quy định trong kịch. Nhớ lại lúc quay cảnh đó là tôi đóng vai chạy từ ngoài vào, cúi rạp đầu xuống đất rồi lảo đảo bò ra, nhào tới chân cụ tổ. Cảnh

đó đã làm cho đạo diễn và các diễn viên có mặt ở trường quay lúc đó đều rung động. Quay xong, đầu gối tôi sưng lên 2 cục to tướng. Lần quay sau phải có cái đệm gối, rồi mặc váy che nó đi thì mới có thể quay tiếp được. Thường có cái tật của khi quay ghi âm vào lúc cuối là không có hiệu quả tốt bằng lúc ở hiện trường, ấy thế mà không ngờ hôm nay tôi lại làm cho cảm động lòng người gấp 10 lần so với quay hiện trường.

Tay vịn lan can buồng phổi âm, tôi đứng không vững. Trên màn ảnh, nước mắt tôi chảy ròng ròng, còn tôi thì lại phải dồn sức chú ý bên ngoài cửa sổ kính! Các diễn viên cạnh tôi cứ cách vài phút lại báo cáo cho tôi biết tình hình ngoài đó 1 lần. Đầu, vai, cổ tôi nặng trĩu như bị cả trái đất đang đè lên.

Hôm nay tôi phải ra bằng được. Phải sống dang hoàng và đi ra. Công việc với viện kiểm sát còn chưa làm kia kìa. Hôm nay lại cũng đã hẹn đem ảnh đến cho ban biên tập "Đại chúng điện ảnh". Tất cả các việc đó đều không được gác lại. Đúng rồi, Lý Hàn Tường đã gặp chưa? Bây giờ viện kiểm sát lập án xong thì tôi lại càng phải nhanh chóng gặp ông. Nhanh lên một một chút! Nhanh lên một chút! Lồng tiếp cho nhanh lên! Tôi bực vì không thể chấp cánh bay đi ngay được.

Lau sạch nước mắt, vuốt lại mở tóc, đứng chân cho vững, tôi ngẩng đầu ưỡn ngực trước ống nói. Vào

lúc thậm chấp chí nguy, đứng trước sự mất còn, tôi phải vận dụng toàn bộ sức mạnh để tự cứu lấy mình. Tôi cũng đã trưởng thành rồi. Bây giờ tôi càng đặc biệt hiểu rõ tinh thần dũng cảm của các liệt sĩ cách mạng như Giang Thụ, Hứa Vân Phong, Khưu Thiệu Vân. Tôi hiểu thấy ý nghĩa của câu thành ngữ "Luyện mãi thành thép".

Thời gian trôi nhanh qua từng giây phút. Các phim lồng xong tiếng ngày càng nhiều, những người chờ lồng tiếng tiếp ngày càng ít. Các bảo vệ chạy ra chạy vào đến vài lần, tình hình trong và ngoài trường quay ngày càng thẳng hơn. Trần Quốc Quân vẫn đứng yên một chỗ, đứng đó tôi phải đi khi ra khỏi buồng ghi âm. Các bảo vệ nói nhỏ với tôi "Chỉ cứ đi thẳng, đừng do dự, để mặc chúng tôi!" Tôi gật đầu trong bóng tối.

Bất đầu lồng tiếng cuốn cuối cùng! Cơ bắp toàn thân tôi rúm lại. Hai người bảo vệ đã đứng sau lưng Trần Quốc Quân, 3 người nhìn thẳng vào trong nhà bằng ánh mắt dữ dội. Hai người bảo vệ đứng hai bên cạnh tôi, tôi đứng trước ống nói. Trên màn ảnh, tiểu thư Phượng đang nung nấu trước Giả mẫu, khiến cụ cứ phải xoay mình luôn. Cuối cùng lệnh cho Giả Liên đến xin lỗi tiểu thư Phượng trước mặt mọi người, lúc đó tiểu thư Phượng mới hậm hực đi cùng Giả Liên ra khỏi cửa.

Tôi lồng tiếng đoạn đó nhòai cả người, chỉ có âm thành hơi bị run, nhưng ghi vào lại đậm ra hay, như

thuật ngữ của giới âm nhạc thường gọi đó là "thủy âm". Nhất là những lời lẽ ám ức và làm nũng của tiểu thư Phượng, lại rất có âm vận riêng rất hay, lúc đó Trần Tô Vinh đóng vai Vưu Thị, rí tay tôi: "Này, nếu tôi bằng được một phần mười cô thì sướng đến chết đi được". Tôi nhìn cô và vỗ vai cô, bụng nghĩ thầm, nếu cô ấy rơi vào hoàn cảnh như mình thì chết thật đấy. Con người thường bị xô đẩy mới đến những cảnh ngộ như vậy. Cứ ngẫm như hồi còn nhỏ, tôi đi một mình đến Bắc Kinh, trải qua bao sự việc cũng lớn, ấy thế mà có thấy ai bất nạt ai đâu ? Kể ra cũng đặc biệt thật.

Bây giờ nếu phu nhân Vương, di Tiết và các người nhà họ Vưu biết được Viện kiểm sát lập án, thì sắp đến cái ngày tuyên án xử bắn, sẽ kêu gào lung tung lên. Thế nhưng bây giờ tôi vẫn đang còn nguyên vẹn, yên ổn, làm cho bọn họ cũng đến sợ chết khiếp đi được.

Lồng tiếng xong rồi! Tôi chẳng kịp chào mọi người, liền đi ngay ra ngoài. Hai người bảo vệ bước ngay tới sát tôi, cánh cửa lớn của buồng ghi âm từ từ mở. Tôi trông thấy Trần Quốc Quân đang chen tới phía tôi. Hai người bảo vệ ngăn anh ta lại. Tiếng cãi lộn, tiếng xâu xé vọng trong buồng ghi âm.

Tôi ra khỏi cửa. Bất ngờ hai bàn tay to thô thò ra tóm lấy áo tôi. Tôi sợ quá kêu toáng lên: "A!". "Vừa mới ôm đầu, đã thấy tiếng Trần Quốc Quân nói "Em". Tôi

rẩy ra và chạy đi được hai bước thì lại bị bàn tay đó nắm giữ lại, nghe thấy đến mấy lần tiếp áo bị rách. Lúc này thấy hai người bảo vệ ôm Trần Quốc Quân đẩy ra ngoài. Bàn tay đang túm lấy tôi đó dần dần buông rời ra. Tất cả các nữ diễn viên đều kêu lên rất to, tiếng hét vang dội nhưng vọng khắp gác chuông.

Không còn biết làm cách nào, tôi đứng lỳ ra tại chỗ, quay cảnh trước mắt làm tôi khiếp đảm. Chân tay tôi không còn nghe thấy tiếng hô to của người bảo vệ: "Chạy nhanh" Tôi vẫn chưa nhúc nhích. Tất cả các người bảo vệ cùng hét lên: "Chạy nhanh!".

Lúc đó không biết ai thúc mạnh vào tôi một cái, tôi bị phản ứng và nhảy xô ra khỏi lều ghi âm. Tôi chạy thục mạng theo một lối đi dài, vẫn nghe thấy tiếng chân chạy nặng thình thịch ở sau lưng, một lúc sau tôi thở không ra hơi. Lúc này nghe rõ những bước chân của đám đông người, chợt nghe thấy một tiếng động rất to ở phía sau, tưởng có một đồng gì đó đổ sầm xuống. Trong chốc lát, tôi chậm bước lại. Mọi người hô to: "Chị cứ chạy nhanh lên, mặc kệ nó!".

Tôi chạy về phía có chỗ ngoặt. Vượt qua một dãy hành lang, thoát ra ngoài lều ghi âm, từ xa thấy chiếc xe hòm của Lý. Tôi bất chấp tất cả, gọi to "Lý ơi! Lý ơi".

Lý đang ngủ, nghe thấy tiếng kêu vội tỉnh dậy. Tiếng còi cơ nổ, chiếc xe hòm đỗ cách cổng chừng 3

mét, xe mở sán cửa. Cửa của lều ghi âm lại có mấy bậc thêm.

Tôi không dám ngoái cổ lại, ba chân bốn cẳng chạy tới cổng, không kịp bước theo bậc nữa, tôi nhào bừa xuống, tay tóm ngay lấy chỗ dựa lưng của ghế, chân vẫn bị lê ở bên ngoài, tôi vừa lán vừa cố lao vào trong xe. "Tiểu Lý, phóng nhanh!", xe lao đi như một mũi tên bắn.

Nằm mãi trong xe tôi mới hoàn hồn, nhắm mắt thở dốc, không khác vừa gặp một cơn ác mộng. Các âm thanh trong lều ghi âm vẫn còn vang động trong đầu óc tựa như các tiếng hô "giết, giết!" còn quanh quẩn bên tai. Nghĩ mà thấy phúc cho mình quá, may nhờ có những thành tích hồi nhỏ ở học viện thể dục, nhiều lần đoạt giải nhất trong các môn thi điền kinh, không ngờ những cái đó lại đem đến những thành quả phá vây của ngày hôm nay. Từ đó, tôi liên tưởng tới việc nếu mình làm một nữ trinh thám chắc cũng chẳng kém ai.

Xe của Lý ngoặt lung tung trong khắp các phố lớn nhỏ Bắc Kinh. Tôi nằm ép trên sàn xe, không động dậy, như một con rùa rụt cổ lại. Rất lâu, tôi cảm thấy hết nguy hiểm, mới lạng lẽ nhìn trộm ra ngoài cửa xe, nhìn khắp xung quanh, mới bò ra và đóng chặt cửa xe lại.

Tôi và Lý đều không nói. Tôi chẳng còn hơi sức đâu để nói. Còn anh ta thì không cần nói. Tình hình

thật rõ ràng, tôi hiểu rõ tính cách của Lý, chẳng cần hỏi cũng biết có chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này tôi mới ngồi vào ghế dựa. Đầu óc loà xoà buông xuống ngực thật thảm hại. Dáng dấp này thực rất đáng sợ. Tôi ngã đầu vào ghế tựa, toàn thân rũ ra như một đồng rạ. Trong những năm khói lửa chiến tranh, các nữ Bát lộ quân, các nữ chiến sĩ quân tình nguyện có lẽ cũng có những thân hình tiêu tụy như tôi bây giờ chăng ? Tôi nghĩ, có thể cũng hao hao như vậy. Chỉ có khác là họ chiến đấu vì sứ mệnh thần thánh vinh quang, vì tổ quốc, vì chân lý. Còn tôi thì vì cái gì ? Vì trốn thuế, vì ly hôn, vì yêu đương ngoài hôn thú mà chiến đấu sao, mà thật xấu mặt thế. Thật quá ư xấu hổ, mất mặt. Bát lộ quân, Chí nguyện quân tiêu biểu cho sự trong sáng, họ là quân của chính nghĩa, nên họ giành từ thắng lợi này đến thắng lợi khác. Còn tôi, tôi tự khẳng định mình đại diện cho phía đen tối, không vì đại gì cả, rất bản thủ, do đó ở đâu cũng gặp rủi ro, ở đâu cũng bị đánh, chạy trốn suốt ngày như một con chó hoang. Tôi chính là con chó hoang. Sự so sánh này thật quá xác đáng. Tôi không có nhà, lang thang khắp nơi, không bằng con chó hoang chạy trên đường phố mà còn sủa được. Còn tôi thì chỉ dám thu mình, im hơi lặng tiếng hoạt động như một con chó giả hiệu.

Tôi nặng nhọc lắm mới trở mình được. Sau trận kịch chiến trở nên quá mệt mỏi. Không biết có cái gì

kêu lũng củng ở hông hình như một tờ giấy báo. Thôi, kệ nó. Nhưng không được, nó đóng thành cục dính lấy người tôi. Phải lôi nó ra để quảng đi chứ!

Tôi móc mãi mới lôi ra được một đầu con con, đúng là 1 tờ giấy báo. Toan vứt đi thì thoáng thấy 3 chữ "Lưu Hiểu Khánh" ồ, sao lại có tin tức về mình ư. Không phải là bài viết nào chửi mình chứ ? Gần đây báo chí vẫn nói rằng tôi không tốt, nào là chữ từ "Làng điện ảnh thế giới" không được chứng chắc, nào là diễn vai Vương Hy Phượng không ra gì v.v... Chưa thấy kết quả mà họ đã bảo tôi diễn kém, thật là chuyện lạ đời ... Những cái biết quá sớm ấy e rằng đến khi phim được chiếu lên, thì sự thật lúc đó sẽ cho họ một cái tát nổ đom đóm mắt ra.

Tờ báo hôm nay nhất định không có tin tốt lành gì. Tôi chẳng dám đọc. Nhưng nghĩ lại, không thể không xem. Tôi cần phải hiểu xã hội, xem người ta đánh giá tôi ra sao ? "Tri kỷ tri bỉ bách chiến bất bại" mà lại. Chao ôi, tôi không dám nói là "bách chiến bách thắng"

Tôi cầm tờ báo ra xem. Hình như là một bài viết ngắn. Bỗng nhiên thấy một hàng chữ đen lướt qua: "Lưu Hiểu Khánh trốn thuế 17 vạn đồng. "Tôi dụi mắt, mắt tôi lúc này bị hoá đom đóm. Vấn đề tôi quan tâm, bây giờ đã xuất hiện.

Linh hồn tôi đã rời khỏi thể xác, nó đang phiêu diêu đến một nơi nào không biết nữa. Thái dương tôi như bị cú đâm, càng đâm càng mạnh, đầu tôi như bị nổ tung ra. "Ái chà" tôi gục đầu lên ghế, bất giác rên lên.

"Sao thế?". Lý ngồi ở khoang lái quay lại hỏi. "Lý ơi, tôi đau đầu, phiền Lý đi mua dùm một ít thuốc rức đầu được không?" Tôi vật vờ nói, không tự chủ được giọng nói của mình.

Xe dừng lại. Lý chạy đi. Tôi nằm trên ghế cố gắng nghỉ ngơi, nhưng không sao chớp mắt được. Hễ chớp mắt là thấy trời đất quay cuồng. Có cảm giác các quả đâm vẫn liên tiếp đâm vào thái dương của tôi. Tôi giờ tay ra chống đỡ.

May quá, Lý đã về. Hình như anh đã đoán ra được một điều gì, anh nói "Đó là tờ báo ngày hôm nay, tôi thấy vừa thấy chị như vậy không dám bảo chị biết. Rất nhiều báo đều đăng tin cả. "Tôi ngóc dậy, uống mấy viên thuốc rức đầu do anh mua hộ, rồi nằm đánh phịch một cái xuống ghế. "Nghỉ ngơi một chút đi" Lý nói.

Xe dừng ngay giữa phố, xung quanh rất yên lặng. Tôi nằm ở đằng sau, Lý ngồi ở đầu xe: Mình tôi đây mô hôi, ướt đầm hết áo lót. Hình như tôi đã nói là phải đi đến ban biên tập tờ "Điện ảnh đại chúng" thì phải? Tôi nhìn vào khoảng không xa xăm và nói: "Lý, chúng ta đi thôi. Vẫn đi đến "Điện ảnh đại chúng".

Trên đường phố có rất nhiều học sinh đi du hành, nhất định bị tắc đường. “Hay là ngày mai hãy đi!”, tựa hồ tiếng nói này từ không trung vẳng xuống. “cứ đi đi”.

Tôi đã đến “Điện ảnh đại chúng”. Bước lên các bậc cửa, ngồi thang điện và đã tìm được người mình cần. Tôi đưa tấm ảnh cho người Đó. Ô, mình gặp ai đây nhỉ ? Nhìn không rõ mặt, và cũng không nhớ nữa. Chỉ biết đó là một người. Người nói chuyện và đưa ảnh cho anh ta không phải là tôi, là một người khác. Không đúng, chính là tôi, chính là cái thân tôi. Nhưng bây giờ tôi như đang ở một nơi khác, đang mộng du. Tôi thấy biết bao ngôi sao vàng nhỏ li ti đang bay. Tôi ngắm chúng đang bay vạt vờ, và tựa như chính tôi cũng đang bay. Ôi chao, cảm giác này hay thật. Tôi đã nói với người ấy những gì nhỉ ? Tại sao tôi lại đưa ảnh cho anh ta ? Tôi chỉ nhớ đó là nam giới, tóc cắt ngắn chính là nam giới. Hình như lúc đó nói chuyện có nêu tới “Xuân”, “Đào”, “Xuân Đào” ... à “Xuân Đào” đúng là bộ phim tôi tham gia đóng. Nhưng sao tấm ảnh kia lại là hình của Sinh Cao ? A, tôi nhớ sai rồi, bộ phim đó do Sinh Cao đóng. Ô không, có lẽ tôi đóng mới đúng chứ nhỉ. Chao ôi, sao lăm cửa thế. Hình như phía trước có người dẫn đường, tôi đi theo, có ai đó đẩy tôi một cái. Lý dừng đẩy, đẩy cái nữa là tôi ngã đấy. Sao thang gác đang quay cuồng ? Dừng quay nữa, chóng mặt lắm. Tôi

phải vịn vào cầu thang, thôi cứ đi chậm thôi, không vội vã. Ô tô đi trên bãi bằng sao lại cứ bốc lên trời ? Ái chà, trông hay thật, mình chưa thấy như vậy bao giờ cả. Hôm nay là ngày thứ mấy nhỉ ? Tôi hiện đang ở đâu đây ?

Tôi đẩy cửa. Tôi trông thấy bàn tay của tôi. À mình vẫn có tay ư ? Nó run lẩy bẩy làm sao ấy, hay là tay người khác ? Tại sao tôi đang lơ lửng trên không trung nhỏ ? Tại sao chân không chạm đất ? Trái đất như ở tận nơi xa tắp, tôi đang hạ cánh. Thôi chết, tôi quên mở dù. Phải mở dù ngay, không có thì chết mất! Đau đầu, đầu tôi đang đau. Sao đầu tôi đau đến thế ? Ái chà, ôi mẹ ôi, tôi chết mất! Cứu tôi với! Cứu tôi với! Có ai lại cứu tôi với! Cứu! Cứu!

Mở choàng mắt ra, thì ra tôi vẫn đang nằm trên giường tại nơi ở của mình, người ướt sũng như giội nước. Chấn bị ngấm ả hết cả. Ruột gan, bụng dạ, lồng ngực ... tất cả đều như trống rỗng, tay tôi đang vát lên thành giường. Tôi muốn nhấc tay lên, nhưng không tài nào động cựa được. Có cái lưỡi đang liếm nhẹ tay tôi. Một cảm giác ấm áp lan khắp cơ thể. Hình như "con gấu", đó là con chó con mà tôi vẫn để nó bên tôi "Gấu" ngừng đầu nhìn tôi. Ô, nó hiểu được tâm tư của tôi. Nó ngậm, rồi gặm tay tôi, nó đang an ủi tôi. À, con vật bé nhỏ hiểu được lòng người một cách rất thiện chí, biết bao người không được như này!

Nước mắt tôi đổ như suối. Tôi buông lỏng nỗi đau đớn trong căn nhà yên tĩnh. Chuông điện thoại réo. Kệ, không nghe. Tôi chỉ khóc, tiếng khóc lẫn trong tiếng chuông điện thoại càng trở nên hèn ảm, ở đây không có ánh sáng mặt trời, cũng không có cả ánh sáng mặt trăng. Năm xưa nàng Mạnh Khương khóc đổ cả Trường Thành có lẽ cũng giống như tôi bây giờ chẳng ?

Khóc mệt quá rồi. Tôi nằm. Đôi lúc lại thút thít vài cái. Cảm giác thấy nhẹ nhõm một chút. "Gấu" cào móng chân lên thành giường, nó nhảy ngay lên giường. Tôi ôm nó vào lòng, tôi nói thầm trong bụng, "gấu con" yêu quý của ta, mi là con chó con ngoan ngoãn nhất trên thế giới này, không có ai bằng mi. "Gấu" sủa lên mấy tiếng nhẹ nhàng tỏ cho tôi biết rằng nó hiểu câu nói của tôi.

Trước đây tôi từng nghe kể nhiều câu chuyện chó cứu người. "Gấu", hôm nay mi cứu ta nhé. Có mi, ta sẽ không thể chết. Bởi vì trên thế giới này ít nhiều, ít nhất ta cũng còn có một người bạn là mi. Mi sẽ mãi mãi không bao giờ phản bội ta chứ ? "Gấu" lại liếm tay tôi.

Chuông điện thoại lại réo. Tôi bò lồm cồm ra nhấc ống nói lên. Có tiếng của tay "đánh thuê". "Mèo lớn đấy ư ? Tôi tìm thấy Lý Hán Tường rồi. Ông ta đang ở Thẩm Dương. Tôi đã trình bày tình hình với ông ta rồi. Ông ta bảo cần gặp chị để nói chuyện". Tôi lấy lại

được tinh thần: "Nói chuyện với nhau ở Thẩm Dương ư?" "Nói chuyện tại Thẩm Dương. Sau đó hai hôm ông ta sẽ trở về Hồng Kông", tay "đánh thuê" nói. "Được! tôi đi. Tình hình bên ngoài thế nào ? ". "Trên đường phố, các học sinh vẫn đang du hành. Các báo chí đăng tin chửi trốn thuế gần như phủ hết khắp nơi rồi. Chẳng ai là không biết tin này. Chúng ta không tài nào ra khỏi cửa". Tay "đánh thuê" nói liên tiếp. Tôi đặt ống nói lên bàn và bắt đầu thay quần áo. Tôi cảm thấy mình hết sức bình tĩnh, lạnh lùng. Tiếng nói của tay "đánh thuê" tiếp tục vang trong ống nói: "Tất cả các báo chí đều đăng rất tỉ mỉ việc này, còn nói rõ người phạm tội này phải xử 3 năm tù."

"Thôi được, sau 40 phút nữa tôi đến". Đặt điện thoại xuống tôi gọi Tiểu Lý theo hệ thống loa ghi lại bằng bộ nhớ, để gọi anh ta đến. Tôi thu xếp đồ đạc.

20 phút trước lòng tôi tan tác như tro bụi, còn bây giờ nó rắn chắc lại như đá tảng. Tôi lau sạch các vết máu trên mình mấy, chôn vùi tất cả cái thi thể cũ trước đây của tôi. Và lập tức tiếp tục tiến lên, Di Thẩm Dương trước rồi quay lại Bắc Kinh gặp Viện kiểm sát sau. Còn phải đi một chuyến đến Thanh Đảo nữa. Quan trọng nhất là yêu cầu bang được trên báo chí phải đăng bài phát biểu cải chính của tôi về việc tôi không trốn thuế.

Quá nhiều việc phải làm. Tôi ngồi xuống vuốt ve "Gấu", nó giơ chân trước ra bắt tay tôi. Mày động viên ta đấy à, con vật bé bỏng ? Ta vuốt mũi mày biết rằng, ta cũng lớn thêm rồi. Mày có biết thế nào gọi là "Một ngày bằng 20 năm" không ? Chúng ta cũng trải qua ngày này sẽ là bằng 20 năm. Tạm biệt nhé "Gấu". Ngoan nhé. Mày chúc ta may mắn chứ!.

Tôi cho "Gấu" vào trong nhà. Khương Văn sẽ đến đây chăm sóc nó. Vẫn còn nghe thấy tiếng sủa vang của "Gấu", nó tiễn tôi đấy.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

34. CHÍNH ĐỒNG TIỀN LÀM TÔI BỊ BẾ TẮC

Tôi và hai tay "đánh thuê" cùng bay xuống Thẩm Dương. Trên đường đi, tôi đã được biết hết mọi chuyện. Từ "Phát thanh truyền hình Sơn Đông" đã đưa tin tôi trốn thuế 17 vạn nhân dân tệ. Nội dung thì đại để cũng giống như Cục thuế Thanh Đảo đã thông báo cho tôi, chỉ khác là số tiền giảm đi một vạn.

Ngày 31/5 Thông tấn xã Trung Quốc đã phát đi trên toàn quốc bài viết rằng: Diễn viên điện ảnh Lưu Hiểu Khánh coi thường luật thuế, theo báo đã đăng, ở Thanh Đảo thuộc tỉnh Sơn Đông, cô ta đã trốn thuế 17 vạn nhân dân tệ. Tin này được đưa ra đúng vào dịp mà tỉnh Sơn Đông đang tiến hành kiểm tra việc thực hiện luật pháp. Tại Thanh Đảo, Lưu Hiểu Khánh đã không chịu nộp thuế điều tiết thu nhập cá nhân, ngành thuế đã nhiều lần nhắc nhở cô ta nhanh chóng nộp khoản nợ thuế này, nhưng cô ta vẫn một mực không nộp. Vì vậy Cục thuế Thanh Đảo đã lập hồ sơ vụ án. Một quan chức của tổng cục thuế nhà nước cho phóng viên biết rằng tổng cục thuế ủng hộ ngành thuế địa phương xử lý theo pháp luật hiện hành.

Tin tức bay đi khắp nơi, báo chí trên toàn quốc đều đăng tin này. "Nhật báo Thiên Tân" viết rất chi tiết: Đoàn nghệ thuật phim truyền hình Thanh Đảo do Lưu Hiểu Khánh dẫn đầu đoàn này đã bị thu hồi giấy phép biểu diễn. Đoàn này đã biểu diễn ca nhạc từ 29/1/88 đến 4/5/1988 tại Thiên Tân, tất cả là 24 buổi, mỗi ngày 4 ca, giá vé là 6 đồng nhân dân tệ. Sau đó họ còn đến Giang Tây, Hà Bắc, Tân Cương và một số nơi khác, mỗi ngày 4 ca, giá vé là 6 đồng nhân dân tệ. Thu nhập lên tới 1 vạn đồng. Các cơ quan hữu quan đang điều tra thêm. "Tuần báo Đời sống" có bài viết "Lưu Hiểu Khách vượt qua sau Triết Nam Sơn"

"Nhật báo Triết giang" đăng bài "Đại minh tinh vượt qua Hải Nam"

"Nhật báo Tứ Xuyên" đăng hai bài "Cuộc đấu tranh giữa nhân viên thuế và Minh tinh trốn thuế", "Đại minh tinh trốn, lậu thuế hàng vạn đồng". "Kể cấp" Mao A Mân gặp phải bà già".

Còn một bài có tiêu đề rất giật gân "Lưu Hiểu Khánh đã vét sạch túi tiền của những người dân miền núi".

"Tất cả các báo đều đăng tin về vụ trốn thuế 17 vạn. Mấy ngày nay, tin tức đã được truyền lan rộng rãi, sự việc đã tới đỉnh điểm" - Hai người "đánh thuế

nói với tôi. Tôi không tìm được, tức giận nói "Tôi trốn thuế hàng vạn đồng cơ à ? Các nhà báo căn cứ vào đầu mà nói như vậy ? " Hai người bạn cũng bực bội "Những tờ báo này thật là ác nghiệt, họ muốn dồn chỉ vào chân tường"

Tôi nói kiên quyết: "Tôi phải cho họ biết mặt".

Không thể nghỉ ngơi được. Chúng tôi lập tức nghiên cứu các biện pháp sau khi đến Thẩm Dương, sẽ nói thế nào với đạo diễn Lý, làm thế nào để ông ta một người Hồng Kông hiểu được hoàn cảnh hiện nay của tôi. Chúng tôi chưa có thượng sách, trung sách, hạ sách gì, nhưng đối với tôi chỉ có thể có thượng sách, còn trung sách, hạ sách đều là con đường chết"

Chiếc máy bay chở tôi và vận mệnh của tôi đã hạ cánh xuống sân bay Thẩm Dương. Chúng tôi đứng dậy lấy hành lý chuẩn bị xuống sân bay. Tất cả mọi người trên máy bay đều nhận ra tôi. Khi đi vội vội vàng vàng tôi quên mất không đeo kính, đội mũ. Vừa lấy hành lý, quay người lại thì nghe thấy tiếng bàn tán về tôi "Nhanh nhanh xem một cái, Lưu Hiểu Khánh đấy" - Giọng một phụ nữ trẻ. Rồi một giọng nữ khác: "Có biết chuyện Lưu Hiểu Khánh trốn thuế không ? Nghe nói chỉ riêng ở Thanh Đảo đã trốn mười mấy vạn rồi, đã điều tra ra rồi" - Phụ nữ bao giờ cũng thích bàn tán. Lại một lời bực bội nữa vẫn là giọng đàn bà. "Những người

này thật là ... diễn một buổi được hàng trăm hàng nghìn vẫn còn trốn thuế. Phải trị mới được”.

Gáy tôi nóng ran lên. Đất có nứt ra cho tôi chui vào cũng chẳng có tác dụng gì. Trên đất này tất cả mọi người từ già đến trẻ đều biết tôi trốn thuế. Trong xã hội này kiếm tiền là một tội ác. Trốn thuế lại càng là một trong 10 tội ác không thể dung tha, không ai có thể thông cảm được. Tôi đã trở thành đồ phế thải không thuộc cộng đồng người rồi.

Dù là đồ phế thải, nhưng tôi - đồ thải vẫn đang hoang, dút khoát đi ra khỏi sân bay. Ở bên tắc xi có vài người chạy lại xin tôi chữ ký. Trong lúc này mà vẫn có người tìm tôi để xin chữ ký. Thật là chuyện mới lạ. Mặt trời sao lại mọc ở phía Tây được ? Tôi chẳng dám tin một chút nào. Tôi chui vào một chiếc xe tắc xi vừa lao tới. Đóng cửa xe chưa kịp nói địa chỉ cần đến thì đã nghe thấy những lời phẫn nộ ở ngoài xe: “Lưu Hiền Khánh trốn thuế 17 vạn... đã đào đồ trốn thuế”

Một lát đã tới khách sạn Thẩm Dương, chẳng mất công gì đã thấy Lý Hán Tường. Đạo diễn họ Lý này đang đợi tôi. Nói lại tình hình một cách vắn tắt, tôi cầu khẩn ông ta viết lại cho tôi hoá đơn chính thức. Tôi rất cần giúp đỡ, điều đó đối với tôi vô cùng quan trọng. Đạo diễn Lý chau mày hồi lâu chẳng nói gì. Sau cùng ông nói “Tôi sẽ trả lại một phần trong số tiền 18 vạn cho chị

để chị đi nộp thuế, tốt nhất là không để cục thuế không gây rắc rối cho tôi". Tôi nói "Đâu có đơn giản như vậy, hơn nữa số tiền đó chưa đủ. Cục thuế phạt tôi 36 vạn, tôi không thể có nổi số tiền lớn như vậy. Mà bây giờ nộp cũng muộn rồi. Ngay từ đầu cục thuế đã ra kỳ hạn cho tôi, bây giờ có nộp cũng vẫn bị xử tội, càng nộp nhiều tiền, án càng nặng hơn. Tôi chỉ còn một cách là phải có bằng chứng chứng minh. Các việc khác cứ để tôi làm, nếu có tội, tôi sẽ chịu tất".

Lý Hàn Tường nói: "Thôi được, tôi viết một lá thư cho cục thuế xem trước, sau đó tôi về Hồng Kông làm các chứng từ chính thức, gửi theo đường bưu điện cho chị". Cả ba chúng tôi đứng dậy cảm ơn.

Công việc thuận lợi hơn chúng tôi nghĩ nhiều. Tối đó ba anh chị em chúng tôi cầm lá thư của đạo diễn Lý trở về Bắc Kinh.

Tuy có gian nan thật, nhưng dù sao cũng có một chút tiến triển. Mao Chủ Tịch đã từng nói "Đốt lửa cháy rừng". Đốt cháy cánh rừng hay cánh đồng thì tôi chẳng dám ảo tưởng nhưng trong bụng chỉ thấy rõ một điều là cố trụ được thì mới có thể giữ được chút hơi tàn, chèo thuyền ngược dòng không tiến nổi thì tháo lui. Không, đó cũng chưa phải là cảnh ngộ của tôi. Hiện nay tôi đang bị lơ lửng trên vách núi cheo leo, chỉ có hai tay bám vào được vách đá. Con đường sống duy nhất là nhờ

vào hai bàn tay cố bám vào vách đá mà leo lên. Nếu không kiên trì bám chắc, tuột tay một cái là sẽ rơi xuống vực thẳm, tan xương nát thịt.

Bây giờ phải tuyệt đối không được rồi trí. Trước hết phải đến luật sư Tưởng đưa cho ông ta cái thư. Sau đó đi gặp Triệu Chí Văn, Dương Khiết. Cũng phải đưa thư cho họ xem. Phải gặp Viện kiểm sát một lần. Đúng rồi, bây giờ quan trọng nhất là đi Thanh Đảo một chuyến, luật sư Tưởng chắc nhắc rằng tôi phải đến Thanh Đảo gặp Viện kiểm sát là gì. Lần này thì không thể không dám đi. Trước là trốn thuế, đến sau lại kháng thuế, coi thường pháp luật đến thế mà được à ?

Nhưng đến Thanh Đảo thì tôi còn mặt mũi nào gặp người ta. Bất kỳ là ở trên ga xe lửa hay ở sân bay, nếu có ai đó trông thấy tôi thì đều biết ngay là tên tội phạm trốn thuế đến để trình bày vấn đề thuế. Chao ôi vị tướng của đám bại quân sao còn có thể nói mạnh lời được ? Đến cái nước như thế này thì thật chẳng còn mặt mũi nào. Có lẽ phải học tập các vị đại trượng phu, lúc biết co lúc biết duỗi.

Bây giờ mẹ và cả nhà tôi ra sao rồi ? Kể từ lần trước, cả nhà đi lánh nạn ở Sa Khẩu liên bất tin không biết gì nữa. Nghe lời mờ đầu như cả nhà đều đã đến nơi bình an vô sự. Còn ở đây, tôi không có địa chỉ cố định, không có điện thoại cố định, ở Sa Khẩu cũng

không lắp điện thoại do đó chẳng liên lạc được. Tôi trong tình trạng giống như xe cứu hoả chạy lung tung cả ngày, cứu hết hoả hoạn này đến hoả hoạn khác cũng chẳng khác gì vị bồ tát qua sông, tự mình không chắc đã giữ nổi mình, do đó cũng chẳng có đủ sức chăm sóc gia đình.

Không biết bây giờ gia đình sống gia sao ? Các cụ luôn ốm yếu, chẳng biết có nói được tiếng Quảng Đông không ? Hàng ngày sinh sống ra sao ? Còn hay hết tiền rồi ? Nhất định cả nhà chỉ trông chờ và số lương hưu của bố mẹ để duy trì cuộc sống hàng ngày. Hơn 300 đồng tiền lương hưu ấy không đủ đóng gạo đâu. Nhất là đất Thâm Quyền là nơi rất đắt đỏ.

Nghĩ những điểm đó, lòng tôi đau thắt, Tiễn! Đi đâu kiếm ra tiền. Ở đó cả nhà chịu khổ, nơi đây tôi tiêu tiền như nước. Nào là mời bảo vệ, nào là mời luật sư, đi Thẩm Dương, đi Thanh Đảo! Những món đó chỉ có chi ra mà không có thu nhập, bây giờ thì "Hong Lâu Mộng" cũng đến lúc kết thúc rồi. Đến tiền xe bây giờ mình cũng phải móc tiền túi ra trả. Lần trước có cử tay "đánh thuê" đến một số nơi biểu diễn bị sót thuế để nộp hồ xung một số tiền thuế. Diễn xuất khá kém thế nào nạy đều cào bằng mà lại còn lỗ mất một món tiền lớn. Cho dù có tốn tiền, tổn thất về tiền nhưng để cho phép tôi giao nộp thuế thì tôi cũng rất phấn khởi tạ ơn trời đất.

Nhưng nói thực, bây giờ tôi không dám ăn thật căng bụng. Vả lại đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, một ngày từ sáng đến tối căng thẳng như thế thì còn biết đói là cái gì.

Mấy ngày trước đây tôi lại đổi lái xe. Chiếc xe do Tiểu Lý lái, công ty xe tắc xi lấy giá quá cao. Tôi không có đủ tiền trả, đành chuyển sang dùng chiếc xe nát hơn, mỗi ngày thuê mất ba mươi đồng. Khương Văn mời một bạn học của anh đến lái xe, giá tiền rẻ đến mức không còn có thể rẻ hơn nữa.

Trả được tiền xe, nhưng không trả nổi tiền ăn. Tôi vốn không muốn mời vị bạn học ấy lái xe, cho nên cứ giả vờ như bạn bị đến nỗi không nghĩ đến lại có một công việc nữa là ăn cơm. Có một lần thật khó nói, tôi vào một quán ăn gọi món rẻ nhất một loại bữa ăn của lớp người lao động, mỗi người mất sáu đồng. Ngồi đó vừa ăn vừa ngượng. Anh bạn đồng học đó nhất định cho rằng tôi là con người kiệt sĩ, hà tiện, hèn nào có thói đi lậu thuốc nhiều đến thế.

Vì tiền mà bây giờ làm cho tôi không có đường tiền, tiền là nguồn gốc của muôn vàn tội ác. Vì tiền mà reo rắc biết bao tai họa, nhưng cũng chính vì có chút ít tiền nên mới động viên cho mình hang hái đấu tranh để sinh tồn. Tiền là dòng xoáy, tiền là tuyền sinh mệnh

của tôi. Nếu như tôi không có tiền có lẽ cũng sẽ không xảy ra vụ kiện này, không đúng, tôi không có tiền vẫn có thể xảy ra vụ kiện này, vì tôi nổi danh. Vụ kiện này chính vì do tôi nổi danh nên mới phát sinh. Cái mà cục thuế điều tra không phải là số tiền của tôi. Nhưng có một điểm có thể khẳng định được, không có tiền thì căn bản tôi không thể uốn nắn lại sự phán định của Cục thuế vụ, không có khả năng lấy lại thanh danh, không có khả năng cứu vãn lại nguy vong của mình. Chỉ tiếc rằng hiện tôi còn quá ít tiền, quá ít. Tôi phải liều mạng đi kiếm tiền., chỉ cần còn có cơ hội.

Tôi phải đi Thâm Quyển để thăm nhà. Đương nhiên lại có liên quan đến vấn đề tiền. Nhưng đây là món cần phải chi tiêu. Phải dành cho gia đình một số tiền. Phải sắp đặt kế hoạch cho thật tốt. Tính toán thật kỹ càng.

Đi Thanh Đảo trước, rồi sau đó đi Thâm Quyển. Đặt sẵn vé máy bay và vé xe lửa.

Như vậy là được.

35. KHÔNG MỘT TỜ BÁO NÀO CHỊU ĐĂNG TÀI BÀI PHÁT BIỂU CẢI CHÍNH CỦA TÔI

Đang lúc cần gấp phát biểu một bài cải chính về tôi không trốn thuế đăng trên báo chí. Nghe nói các báo tiếng Hoa trên khắp thế giới đều đăng tải tin về tôi trốn thuế. Phen này tiếng thối của tôi lừng khắp toàn cầu. Tôi không thể để cho họ dùng một bàn tay để che lấp mặt trời. Còn phải thừa kiện chứ, không thể để mình tức chết trước khi đổ một trận quyết liệt. Không có ai bì đất hơn tôi. Ngay nào ở Bắc Kinh cũng có biểu tình tuần hành. Rất nhiều học sinh biểu tình ngồi ở trước Thiên An Môn, và đang bắt đầu tuyệt thực. Tổ chức của nhiều đơn vị đến mời tôi, nói thực tôi đang muốn ra ngoài xem một lát, nhưng lại không dám đi. Đúng hơn là do sợ ngượng, không dám nhìn mặt mọi người. Loại tội phạm trốn thuế đầu sỏ như tôi, sao lại có thể ra trước Thiên An Môn được? Có lúc các học sinh hô đồng thanh: "Đả đảo tội phạm trốn thuế! Tiêu diệt bọn sâu mọt của đất nước!" Làm thế nào bây giờ?

Sở dĩ rất cần phải có ý kiến phản diện, thì nhất định phải cho mọi người đều biết có tiếng kêu than

khác hẳn tôi. Nghĩ thêm một chút xem đề báo nào phát biểu bài cải chính của tôi thì thích hợp nhất?

Việc này chắc là không khó. Từ trước đến nay báo chí các nơi đều rất bằng lòng đăng tin và đăng bài viết của tôi. Nhiều lần họ như van xin tôi viết cho vài dòng, nhưng đều không được. Tôi ra vẻ kiêu ngạo của một con người nổi tiếng, hà tiện đến mức chỉ cần viết một câu "Xin kính chào mọi người" mà cũng không thèm viết. Thế nhưng lần này, bài cải chính về tôi không trốn thuế lại do chính ngòi bút của tôi viết, nó lại đúng vào loại tin đang xôn xao nhất hiện nay. Như vậy sẽ là một việc rất lớn từ trên trời rơi xuống, là việc khó kiếm được. Cừ một phía thì buộc là có trốn thuế, phía khác lại nói không trốn thuế, cứ cãi lộn nhau như vậy thì báo chí mới sôi nổi chứ. Mặc cho kết quả thế nào, các báo vẫn có thể đăng, dù tôi trốn thuế hay không, điều đó vẫn là một tin rất nóng hổi. Hơn nữa đôi với việc này báo chí không phải chịu trách nhiệm, một việc hay như vậy cứ cho tờ báo nào có cảm tình với tôi nhận làm, thì tôi sẽ bắt cần những tờ báo cải cộ với tôi.

Ngồi nhà gọi điện thoại. Tôi gọi đến từng nơi. Lạ quá, chẳng báo nào bằng lòng đăng. Tại sao? Tôi trở nên không hiểu nổi tình hình. Họ không dám hay sao. Thế thì tại sao báo lại thích đăng những bài thoả mạ, khinh rẻ tôi, buộc tội tôi đã trốn thuế 17 vạn đồng,

thậm chí còn nói hàng triệu đồng mà không có một chút điều tra sự thực nào. Còn bài cải chính của tôi, tôi dám chịu trách nhiệm thì không một ai dám đăng. Đây chẳng phải là một điển hình "Chỉ cho phép quan châu đốt lửa, không cho phép người dân thấp đèn" ư ? Cho tiền có được không ? Không được. Tôi quẳng ống nghe xuống. Phải lật đổ con mẹ nó xuống.

Nhưng một mình tôi thì lật đổ sao nổi. Tôi không thể nào ngậm oan để sống trên đời này. Không được để dư luận chỉ ngả về một bên. Phải cho tất cả mọi người đời đều rõ việc này là như thế nào. Phải cho mọi người biết có tiếng kêu gọi của tôi. Sau đó dành cho tôi một thời gian chờ đợi kết quả. Tôi phải cầu xin họ, cầu xin báo chí. Phải bỏ bớt cái điệu bộ đồ nhai đi, giữ cho lắm những cái vẻ "tôn nghiêm" ấy để làm gì? Chính là không cần tôn nghiêm mới lại giành được tôn nghiêm. Đây cũng coi như là một thứ giải mã.

Tôi lại gọi lập lại các số điện thoại. Mỗi nơi tôi đều đưa ra lý do và nỗi oan uổng của tôi, nói đến mồn cả lười. Bây giờ tôi thành ra như một chiếc máy ghi âm. Từ đây tôi liên tưởng đến các vị lão bản nông trước đây phải lấy ngậm hồ hòn làm ngọt, rồi các anh hùng ở tiền tuyến Lào Sơn phải viết báo cáo các lão bản nông sống khổ cực vẫn phải tỏ ra vui vẻ sung sướng sống trong chế độ mới. Các chiến sĩ trên mặt trận mặc dù bị chết nhiều

hay thua trận vẫn phải viết báo cáo hay, đều là những việc không dễ làm. Biết bao sự việc cứ lặp đi lặp lại như vậy vẫn chỉ là tiếng rơi của những giọt nước mắt. Qua đó có thể thấy họ có một thân thể dẻo dai đến như thế nào và có một hệ thần kinh vững đến nhường nào.

Nhưng, các báo chí vẫn từ chối tôi như là đã hẹn sẵn với nhau vậy. Hay là đang có một vấn kiện gì mới, một chủ trương gì mới, nên không cho đăng các tin của phía bên tôi?

Bỗng nhiên tôi tự phát hiện rằng mình đang theo lớp đại học. Trường đại học này làm cho tôi rõ rất nhiều đạo lý sâu sắc, tuy nhiên tôi đã phải trả cho nó món học phí cực kỳ đắt. Nếu như tôi có thể sống đến lúc tốt nghiệp trường đại học này, tôi sẽ có thể có được những của cải mà quảng ra bao nhiêu tiền cũng không mua nổi.

Các người xem, tôi đang nghĩ đi đâu ấy nhỉ ? Gần đây tôi nghĩ lung tung quá. Tôi mắc bệnh thần kinh chẳng ? Hình như đúng thế. Tôi thường hay nói câu trước chẳng khớp câu sau.

Bây giờ quay lại chuyện chính. Tôi xem ra lần này xong kiện, nếu tôi không bị chết, thì cũng bị lột da. Chết thì chẳng cần nói làm gì, nhưng bị lột da thì khó coi quá. Người đó hơn hớn thì quay phim sao

được. A! Điện ảnh! Bây giờ mi ở xa ta thế. Thời gian tốn và tinh lực tốn vào việc thừa kiện nhiều đến thế, nếu dùng thời gian đó để đóng phim thì có đến vài bộ phim cũng có thể đóng xong hết. 18 vạn ư? 36 vạn ư? Có đến 20 lần 18 vạn, 20 lần 36 vạn cũng kiếm được. Giới điện ảnh biết rất rõ "xác suất trúng đích" của tôi trong đóng phim rất cao. Tôi chưa đóng bộ phim nào phải đền tiền đấy!

Bây giờ tôi già rồi ư? Suốt ngày bị quảng quật như thế, ai mà chịu nổi. Cái hôm sau khi tôi chạy ra khỏi lầu ghi âm, liền được tổ làm phim "Hong Lâu mộng" và một nữ diễn viên có cảm tình với tôi phỏng vấn tôi qua máy điện thoại. Họ hỏi tôi có cảm giác như thế nào? Tôi trả lời bằng một giọng rất thành thực, rất rõ, nói cho họ biết rằng "Điều mà tôi nghiệm thấy được là, làm Mai-Cơn không khó". Mai-Cơn đang đóng vai nữ trình thám Han-thơ trong bộ phim truyền hình Mỹ "Nhà trinh thám tài tình Han-thơ". Qua một số lần thử thách tôi phát hiện ra rằng tôi khá hơn chị ấy. Tôi chạy nhanh hơn chị ấy, miễn cảm hơn chị ấy nhiều. Nếu không, sao còn có được cái thân tôi ngày hôm nay?

Tôi cũng phát hiện mình có mâu sắc chủ nghĩa lạc quan tương đối khá. Hay thật, cái gì mình cũng rèn luyện được cả. Bây giờ đâm ra cái bánh quây cũ rán lại cũng chẳng nở được nữa. Nhiều bạn bè thân thích ở hải

ngoại đọc báo biết chuyện, đều khuyên tôi nên ra nước ngoài, họ sẽ lo tất cả thủ tục. Nhưng tôi không đi. Họ mắng tôi đầu óc xơ cứng. Đầu óc xơ cứng vậy, bao nhiêu việc tự tôi đều không hiểu nổi. Lúc thường, trong đầu bao giờ cũng có hai cái tôi, chúng đánh lộn nhau suốt ngày, gần đây nhất chúng mới chịu hợp tác gần bó nhau, nhằm cùng kẻ thù chung, đoàn kết nhất trí. Có lẽ chúng nhận thức ra rằng, đứng trước kẻ thù to lớn, thì trước mắt phải cùng nhất trí đối phó với bên ngoài đã.

Tôi nghĩ đi đâu thế? Nghĩ đi nghĩ lại. Không biết vừa rồi nghĩ những gì? Ô, đúng rồi, đang muốn phát biểu cải chính. Chính là muốn cải chính, các báo chí đó làm ăn không ra sao cả. Đây, các người xem, họ làm cho tôi thành cái gì rồi? Mặt mũi chẳng ra thế nào, chẳng lẽ họ không xấu hổ ư? Nhất là cái bài báo của phóng viên Tứ Xuyên, ngang nhiên nói lung tung rằng tôi đã trốn thuế tới trên 1 triệu đồng! Vị phóng viên đó còn nói, xem cái bộ mặt tôi "lấp bắp vài lời của nhân vật thượng lưu không phải không dễ". Vị đó còn nói tôi rằng "Có quyền lực bao che, trốn thuế có đáng là cái gì? "Cách xem xét như thế là cách đứng trong khe cửa hé nhìn người ta, đâm ra nhìn lệch quá đi! Xin bảo cho người biết, nếu tôi ráp tám trốn thuế thì tôi chẳng cần ở lại Trung Quốc làm gì. Kiếm chút ít tiền như thế có đáng gì gọi là ăn cắp? Hạng người đó thật quá tệ. Tôi lấp bắp lời của những nhân vật lớp trên như vậy thì người mới

có kết quả mà hưởng chứ. Cũng cần phải có ý kiến ngược trở lại, nếu tôi cũng đúng là con cái của tầng lớp trên, thì liệu các người có dám viết rằng tôi ăn cắp thuế trên 1 triệu đồng không ? Có lẽ tôi cho người mượn đến một vạn bộ gan cũng chẳng dám viết!

Tôi lại bắt đầu tức máu lên. Chủ nghĩa lạc quan bị biến đi đâu mất. Thôi vút mẹ nó cái thứ lạc quan khi ấy đi. Mả mẹ cái bọn ăn không nói có, mềm nắn rắn buông ấy, Trung Quốc còn có cái bọn đó thì không bao giờ tốt lên được. Chỉ tiếc rằng cây tùng xanh tưởng không thể vươn cao lên ngàn thước, còn những bụi tre gai rậm vô ích đáng phải chặt ra thành trăm nghìn chiếc que mới phải. Bọn họ không sợ ông trời trừng phạt ư? Họ không sợ rằng, cũng sẽ có người tố giác họ ư?

Tố cáo? Tôi có thể tố cáo họ? Tại sao lại không ? Bây giờ báo chí không chịu đăng bài cải chính của tôi, tôi dứt khoát tố cáo một tờ báo, có lẽ làm như thế cũng đem lại hiệu quả chẳng kém bài cải chính. Không chừng lại hay hơn. Trong vụ thừa kiện này nhất định phải đề cập đến vấn đề thuế. Thế nào cũng phải đánh một trận tôi bởi. Đúng rồi! Phải tố cáo cái vị ấy! Thế nhưng trong lần đánh này mình bị thua thì sao? Liệu mình có bị thua không? Rất có thể rơi vào tình trạng "gậy ông đập lưng ông".

Trước hết không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Không sao, dù sao mình cũng chẳng có cái gì để mà thua. Đến lúc cùng sẽ phải biến đổi suy nghĩ, phải biến đổi, phải cách mạng. Nếu không tố cáo, thì vài ngày nữa cái vị phóng viên Tứ Xuyên ấy lại đưa ra chuyện tôi ăn cắp thuế 100 triệu, 1 tỷ đồng... Tôi không phải là người để cho bọn họ tùy thích xả thịt tôi đâu.

Tôi lại gọi điện thoại tới luật sư Tưởng. Tôi ráo riết yêu cầu phải tố cáo vị phóng viên Tứ Xuyên nọ. Luật sư Tưởng đã quá quen cái lối la hét om sòm của tôi, ông luôn khuyên tôi, được, được, chúng ta bàn bạc thêm với nhau đã. Tôi nói, chẳng phải bàn bạc gì cả, cứ như thế là quyết định rồi.

A, đúng rồi! Đúng rồi! Còn phải họp Đại hội Chính trị hiệp thương. Đại hội Chính trị hiệp thương đang triệu tập. Tôi là uỷ viên hội đồng Chính trị hiệp thương. Chao ôi, sao mình quên lú đi mất việc họp này, lộn xộn quá.

Nhưng tôi có dám mạnh bạo đi họp không ? Mỗi lần đại hội, tôi đều phải ký chữ ký cho các uỷ viên Chính trị hiệp thương, hơn 3000 uỷ viên là hơn 3000 tấm các. Tác còn các nhân viên phục vụ ở Nhân dân đại lễ đường nữa, còn các phóng viên, nhân viên công tác,... không ký không xong. đành phải ký cho từng người, đáp ứng yêu cầu từng người, cứ ùn thành từng đám

đông trên hội trường. Chỉ đến khi các cảnh vệ đại hội đến giữ trật tự thì tôi mới được yên đôi chút. Trước đây, khi còn là con người vênh vang như vậy, nên tôi sợ những trường hợp ấy; bây giờ đang lúc bị tâm tối thế này thì lại càng không thể đến với những hoàn cảnh như vậy.

Thế nhưng tôi vẫn phải đi. Hay là tôi viết một đề án về thuế suất quá cao, đem ra trình đại hội? Không được, không được. Như thế là tự lộ chân tướng. Người ra sẽ cho rằng tôi là kẻ trốn thuế nên mới có lối suy nghĩ như thế. Và, như vậy có kẻ làm thành sự cộng hưởng mất. Thế thì tôi đến đại hội để tìm Cục trưởng Cục thuế vụ Kim Nhưng? Ông ta cũng là đại biểu của Quốc hội, trong các hội nghị của Chính trị hiệp thương vẫn thường trông thấy ông. Cũng không nên, gặp Cục trưởng Cục thuế vụ tại buổi họp Quốc hội cũng rất dễ làm cho người ta chú ý. Ai cũng rất rõ chuyện của tôi, làm gì mà chả ầm lên.

Thôi xong. Không đi đại hội nữa. Tôi phải đi gặp luật sư Tưởng, rồi gặp Kim Nhưng sau. Bây giờ tôi chẳng khác Tấn Hương Liên đi kêu oan qua các cấp.

Tại chỗ luật sư Tưởng được nhanh chóng thông qua phương án của tôi tố cáo phóng viên Tứ Xuyên đã vi phạm quyền danh dự của con người. Tôi uỷ nhiệm luật sư Tưởng thay mặt tôi. Chúng tôi thảo thư khởi tố. Đám ra bây giờ có tới 3 cái án mắc mứu với tôi: án quyền

danh dự, án thuế, án ly hôn. Hèn nào có người bào tôi là người chuyên về đi thưa kiện. Thôi, dứt khoát giao luôn cho luật sư Tưởng thay mặt tôi giải quyết án ly hôn. Như vậy, ông cũng trở thành nhất thể hoá 3 vụ án. Tôi coi như được san sẻ một nửa gánh nặng.

Rất nhanh, tôi đã nhận được 3 chứng từ chính thức của Lý Hàn Tường gửi từ Hồng Kông đến. Kể từ hôm nay, cuộc chiến tranh của chúng tôi không còn là chân tay không nữa, tuy đó chỉ là những vật nhỏ bé, nhưng là vũ khí có giá trị thực.

Tôi cũng đã tìm được bác Từ và Tiểu Lý của Viện Kiểm sát. Tôi như một vị lão tướng trên sa trường đã từng trải qua trăm trận, đến nay gặp tình huống vô cùng quyết liệt khác hẳn bình thường. Lúc hoà bình, khiêm tốn, trình bày rõ ràng các lý do của mình có lý có lẽ, có lẽ độ đến phút cuối cùng thì trong tay đã có "vũ khí". Xem chừng, họ đã quá quen thuộc vụ án của tôi. Tôi lơ mơ cảm giác thấy sẽ có những chấn động và kinh ngạc nho nhỏ khi nhận được 3 chứng từ kia.

Dương nhiên tôi cũng đã gặp Cục trưởng Cục thuế vụ Kim Nhung.

Còn nhớ rất rõ ràng, lúc đó tôi mặc đồ trang phục mầu trắng, tay cầm bọc công văn, với dáng điệu đường hoàng bước vào van phòng của ông ta. Đối mặt với vị

quan tổng chỉ huy của Cục thuế vụ, tôi thấy mình lâm trận mà không hề khiếp sợ. Ông không là vị thần ác, mặt mày ông hiền từ như một ông bác. Dáng dấp như một ông bác, nhưng ông là ông bác tôi hay không thì tôi còn phải quan sát đã. Trời cũng biết rằng tôi chẳng có quyền lực gì để đi quan sát một vị tổng tư lệnh của "mặt trận đôi địch". Xem cái tên ông là Nhung, chữ Nhung gồm 3 chữ "kim"; ông là Kim Nhung, tất cả 4 chữ kim. Như vậy khẳng định tiền chỉ chảy vào nhà ông (ừ không hề chảy ra ngoài. Nếu ông không làm cục trưởng Cục thuế vụ thì cũng làm bộ trưởng tài chính, không nữa thì phải làm giám đốc ngân hàng. Tóm lại, ông phải làm công việc có liên quan đến tiền.

Tôi xin kết luận trước. Dương nhiên tôi kết luận rằng tôi không trốn thuế, phải nói mặt trong sáng của tôi là không trốn thuế. Sau đó tôi xuất trình thư của Lý Hàn Tường và tất cả các văn kiện hữu quan. Cuối cùng mới đưa ra "thanh giản sát thủ" (chiếc gậy 4 cạnh - binh khí cổ), tức là 3 chứng từ chính thức. Liên đó tôi sẽ thao thao bất tuyệt, nói hết nỗi oan uổng của tôi, cuối cùng tôi mới phê bình luật thuế, đồng thời chỉ trích các thủ trưởng trung ương không nên vì cái án nho nhỏ này mà đưa ra 3 điều quy định để biến tôi thành kẻ địch to lớn. Tôi sẽ nêu rõ những cống hiến bất hủ của tôi cho nhân dân Trung Quốc, tôi sẽ bày tỏ rằng, tôi là vi sinh vật có ích. Tôi không những không nên bị đả kích, mà

đáng phải được biểu dương. Những công việc tôi kàm trước kia, không thể chối cãi được sự chứng minh tôi là chiến sĩ mũi nhọn, là kẻ gương mẫu đi đầu trong việc nộp thuế!

Tôi nói không ngớt rằng, đương nhiên tôi không phải đòi hỏi biểu dương, chỉ cần không vào tù là được. Tôi không hề rỏ nước mắt, vì tôi tự thiết kế sẵn là không khóc, mà cũng đã cạn nước mắt từ lâu rồi. Tôi vốn thiết kế là phải chớp chớp mắt vài cái, phóng tia điện ra, nhưng khi trông thấy bị tư lệnh đó, tôi liền bị chấp mạch và ngắt điện.

Tôi nghiêm nghị phát biểu hết bài diễn thuyết. Cục trưởng Kim nói chậm rãi làm tôi giật mình kinh ngạc. Đầu tiên ông nói, không hề có chuyện một thủ trưởng trung ương phê duyệt một cái án đối với chị. Điều đó làm cho tôi yên tâm. Một điểm nữa là tôi nêu ra vấn đề giá thuế cao cũng có lý, có lẽ sau này sẽ cải tiến. Ngoài ra, tôi cũng phải tin ở Nhà nước, tin tưởng vào pháp luật sẽ có kết luận công bằng đối với tôi.

Nghe xong điều thứ nhất, đương nhiên tôi như trút được một gánh nặng. Điều thứ hai, nghe ra cũng thoải mái. Điều thứ ba, tôi không lưu ý lắm. Những lời nói an ủi như vậy tôi nghe quá nhiều rồi. Những điều nói trên tôi đều nghĩ thầm trong bụng, chứ không nói ra miệng. Trải qua các tình huống của lần

thưa kiện này, trong tương lai tôi có thể bị ngồi tù, lúc đó tôi cũng sẽ không phải ân hận gì đối với những cố gắng trước đây. Đó là phương châm hiện nay của tôi. Điều làm cho tôi ngạc nhiên là Cục trưởng Kim đồng ý với tôi nên tổ giác vị phóng viên Tứ Xuyên về việc viết bài nói tôi trốn thuế 1 triệu đồng, đồng thời cung cấp cho tôi tờ tuần báo "Văn trích" có thể đăng bài viết của tôi.

Tôi đi ra khỏi Cục thuế vụ với mỗi nghi ngờ không biết vị tổng chỉ huy vận động thuế vụ toàn quốc kia là "ông bác tốt bụng" hay là "ông bác xấu bụng". Liên đó tôi đến gặp Triệu Chí Văn, Dương Khiết và rất nhiều bạn phóng viên. Tôi giao "Vũ khí" của tôi cho họ và nói một cách rất đặc chí rằng, đặc điểm của tôi là xưa nay không bao giờ nói phét, lừa người. Tôi thấy rõ Triệu Chí Văn và các anh em thở phào nhẹ nhõm.

Trong phút chốc, tôi hiểu được thế nào là các nhà phóng viên tân văn chân chính.

Sự giao thiệp với các phóng viên có thể khái quát một cách giản đơn là có 3 đợt sóng, nên nói theo thuật ngữ âm nhạc thì đó là "điệu Vauxơ" (nhịp 3/4). Đã từng có một thời kỳ, phóng viên là những người bạn mà tôi thành tâm tin tưởng, đó là vào lúc tôi còn đang trong yên lặng, chỉ mãi vội va giới thiệu mình. Tôi thừa nhận

những tờ báo đó, những tin tức đó đã làm khuấy động, trang điểm cho tôi và đẩy tôi ra thị trường rộng lớn.

Khi tôi bắt đầu làm ngôi sao điện ảnh, còn chưa hiểu "luật chơi", có một số phóng viên dựa vào ấn tượng phân biệt tốt xấu qua những lần trao đổi ngắn ngủi với tôi, rồi đưa lên báo những cái mà tôi thấy không ăn khớp với con người "nguyên trạng" của tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy bị tổn thương.

Trong lần sóng phê phán do "Con đường của tôi" gây nên, trái tim tôi bị tan nát. Từ ngày đó tôi chui vào trong bọc kín, chẳng khác con cóc ngủ đông. Tôi tự nhủ mình, chớ quên đối phương là các phóng viên, đừng có mở phanh bụng da mình.

Sau này, tôi dần được người đời chú ý đến, thì các phóng viên toàn quốc ào đến như một đàn ong. Có lẽ trong tiềm thức của tôi đã thấy mình như "gỗ đóng thuyền" rồi, tác dụng của các phóng viên đối với tôi không còn lớn nữa. Chẳng khác gì các nhân viên phục vụ vì nhiều khách quá, thái độ kém, tôi dần dần buồn phiền và thái độ càng quái ác.

Trong đoạn thời gian đó, mối quan hệ của tôi với các phóng viên bị tụt xuống dưới độ không.

Còn hôm nay, khi đang cần đến báo chí thì tôi bị án không biết bao nhiêu "món đóng cửa". Tôi đau khổ

thường thức quả đáng không biết của ai trông, hoặc có thể do chính tôi trông.

Đúng là Triệu Chí Văn, Dương Khiết làm tôi tín nhiệm, họ đưa bàn tay chính nghĩa đến tôi, kêu gọi hộ tôi, đánh bại các nỗi bất bình, khiến cho vụ án thuế của tôi đã được sáng sửa một khoảng lớn, thậm chí làm cho ngành thuế không thể lấy tay che mặt trời được. Dương nhiên đó là nói về sau này.

Chính họ làm cho tôi hiểu thế nào là chính trực, thế nào là phóng viên, thế nào là đạo đức tâm văn. Họ làm tôi thay đổi cách nhìn đối với các phóng viên. Họ cũng làm cho tôi rõ đội ngũ phóng viên cũng giống như đội ngũ văn nghệ, có loại trình độ cao, trình độ thấp, có loại giỏi, có loại kém.

36. ĐI THANH ĐẢO CẢI LÝ VỚI VIỆN KIỂM SÁT

Ngựa không dừng bước, luật sư Tường và tôi, còn có cả Khương Văn..., cả một đoàn người rầm rộ, tiến hô hậu ủng đi Thanh Đảo.

Ở Thanh Đảo, tôi không đến đối mặt với vị đầu trùn Cục thuế vụ, mà đến thẳng Viện Kiểm sát. Vấn đề của tôi không còn thuộc mẫu thuẫn nội bộ nhân dân, nó đã là vụ án hình sự rồi.

Thanh Đảo, nơi có phong cảnh đẹp, non xanh nước biếc, khiến lòng người thoải mái. Tuy tôi chưa ở đây lần nào, nhưng bây giờ cái sống cái chết của tôi gắn liền với nơi đây. Thanh Đảo cũng mãi mãi đi sâu vào ký ức của tôi cùng với vụ thừa kiện liên quan đến sự sống chết của tôi.

Trong vụ án thuế này, có tới 3 vị luật sư do luật sư Tường đứng đầu đã lần lượt đến đây tới 5 lần, thay mặt tôi để đưa ra số thuế cần có của tôi. Tôi và Khương Văn cũng đến đây 2 lần để trình bày số tiền thuế cần có của cá nhân tôi. Tôi không dám đếm số lần đi, cùng

không đủ nhân nại làm việc ấy, điều tôi không thể hiểu được là tại sao tôi phải lặn lội đến tận một nơi xa xôi là Thanh Đảo để nộp thuế. Mà không đi thì bị coi là trốn thuế. Giả dụ tôi kiếm được 100 đồng, vì để nộp mấy chục đồng tiền thuế, tôi phải đến tận Thanh Đảo. Mỗi lần đi không đủ tiền chi dùng khi đi đường. Như vậy sao được coi là hợp lý? Tại sao Cục thuế vụ lại không noi gương những người đầy tớ nhân dân khác trong xã hội chủ nghĩa là phục vụ một cách toàn diện để làm công việc thu được thuế?

Giả dụ tôi không có chút tích lũy trước khi công bố luật thuế thì làm sao mà đủ sức theo nỗi vụ thừa kiện này? Tôi sẽ không đến nỗi Thanh Đảo, không thể nộp thuế đúng kỳ hạn như quy định là trong vòng 1 tuần phải nộp đủ số tiền thuế và tiền phạt. Vì những lý do đó, sẽ không có tư cách phản bác, đành chịu tội là kháng thuế, như vậy nhất định phải vào ngồi tù? Cứ như thế rồi kết tội người ta là "tội phạm trốn thuế" thì làm sao có thể để cho lòng người chịu phục được?

Nếu thế thì Cục thuế vụ phải chi bao nhiêu tiền? E rằng đếm không xuể. Dự Châu, Thiên Tân, Bảo Định, Nam Xương, Tân Dư, Hàng Châu ..., tất cả những nơi nào hề chúng tôi và cánh "đóng thuế" đi qua đều có dấu chân của Cục thuế vụ. Số chi phí lớn mà họ phải bỏ ra cộng với số chi phí nhỏ do chúng tôi bỏ ra lớn hơn số

tiền 18 vạn rất nhiều. Nếu không quá lời, thì có lẽ phải nói rằng con số đó vượt quá 36 vạn nhiều. Nếu tính cả những tinh lực, nhân lực của tất cả mọi người dồn vào cho việc này, rồi kể cả những sức ép và dày vò về tinh thần mà tôi phải chịu đựng, thì biết bao nhiêu lần 36 vạn đâu đã đủ để bù đắp lại được!

Tôi thừa nhận trình độ giác ngộ của mình thấp, không hiểu nổi tư tưởng chiến lược vận động thuế vụ vĩ đại đó, thế nhưng họ chưa hề thấy và trông thấy mặt tôi mà đã phán xét rằng tôi trốn thuế, bỏ qua lời khiêu nại của tôi, họ cứ báo cho Viện Kiểm sát lập án đi trình sát về tôi đã kháng thuế. Cái lỗi làm ăn vô trách nhiệm đó làm cho tôi vĩnh viễn không hiểu nổi. Cả đời tôi, tôi sẽ không bao giờ chịu tha thứ cho điều đó. Vì chính nó đã gây nên một vết thương đau đớn không bao giờ lành trong trái tim tôi.

Trong cuộc chiến tranh giằng co kéo dài và đầy gian khổ suốt nửa năm trời, tôi đã kiệt hết sức lực và tâm trí. Cuộc chiến đấu chống trả của tôi đã vượt ra khỏi sự cần thiết, nó không còn là vượt ra khỏi sự kích thích phản nộ, nó làm cho tôi một ngày một mất đi lòng tin. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện đi ra nước ngoài.

Khi tôi ở Bắc Kinh, Thiên Tân, Thanh Đảo, Thẩm Dương bị đâm chọc vào sống lưng, khi tôi làm việc trong tổ làm phim "Hong Lâu mộng" chỉ kiếm nổi

10 đồng 1 ngày duy trì cuộc sống, lại phải gồng gượng theo đuổi vụ kiện, bữa đói bữa no, thì trong khi đó đối với số tiền ít ỏi đó của tôi mà Cục thuế vụ cũng vẫn đòi lấy, suýt nữa họ còn định phạt tôi với số tiền rất lớn mà tôi không đủ sức trả..., đã làm cho tôi bị lạnh toát từ đầu đến chân. Tình hình tồi tệ đến nỗi tất cả những người xung quanh đều không chịu nổi, khá nhiều người rĩ tai tôi: "Ra nước ngoài thôi! Còn nán ở lại đây làm gì? Tội quá! Đúng là vào cảnh đói trọc không có lấy que củi mà đốt nữa." Các bạn bè cũng đều nhiệt tình khuyên tôi: "Nơi đây không dung được thân, phải tự tìm lấy chỗ dung thân, sau này trở về với tấm hộ chiếu khác thì đấy mới là hảo hán!".

Dần dần tôi bắt tay vào lo thủ tục ra nước ngoài. Ở Pháp tôi có người nhà, ở Mỹ cũng có bạn; đối với tôi, việc làm thủ tục dễ như trở bàn tay. Bản thân tôi tự làm lấy một cách từ từ. Bởi vì tôi vẫn còn hy vọng có một ngày nào đó tôi được xem xét lại, tôi vẫn hy vọng có một ngày Thanh Đảo sẽ giang rộng cánh tay ôm lấy trái tim lạnh lẽo của tôi, rồi tươi cười bảo với tôi rằng "Mi là đứa con ngoan, hãy ở lại với đất nước!". Nếu như tôi có được một ngày như thế thật, nếu như giấc mơ của tôi trở thành sự thực thì hay biết mấy. Như vậy tôi sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn không rời bỏ tổ quốc của mình, tôi cũng sẽ vĩnh viễn và vĩnh viễn yêu nồng nhiệt Thanh Đảo, bởi vì Thanh Đảo đẹp đến như thế, cũng bởi vì Trung

Quốc nữa - Chỉ có Trung Quốc mới là nơi có mối liên hệ linh hồn và mơ ước không thể nào cắt đứt được của tôi.

Thế nhưng, Thanh Đảo đã không hoan nghênh tôi như thế. Trừ một số bạn bè hiểu rõ nội tâm tôi, còn rất nhiều người không muốn tôi được mở mặt. Tôi cũng đã từng phải đến bãi yết thị trưởng trong lúc cùng đường để mong ông ta đòi Cục thuế vụ phải làm việc công minh chính trực, không chút mờ ám, sửa lại tất cả những vụ án giả, án oan, án sai. Nhưng thị trưởng đã chẳng chút hiểu biết, thẳng thừng phủ tay. Chỉ còn có Viện Kiểm sát nơi nha môn tưởng cao và tôn nghiêm ấy đã cho tôi một luồng gió mát mà tôi không hề dám nghĩ tới.

Người chịu trách nhiệm làm vụ án của tôi là Trương Bá Chi, Lý Hoa Linh đã làm việc rất nghiêm túc, rất thực sự, họ lắng nghe không sót một chữ hội báo tình hình của tôi. Tôi trình bày rành rọt từ đầu chí cuối về số lần biểu diễn, địa điểm, thu nhập, thời gian diễn xuất. Vì sự sống còn của bản thân, nên đã từ lâu tôi nhớ thuộc lầu lầu những con số khô khan đó. Luật sư Tường đã xuất trình rất đúng lúc bức thư của Lý Hàn Tường và các chứng từ chính thức của phòng kế toán Hồng Kông. Các nhân viên thụ lý vụ án bỏ ra trên mặt bàn đối chiếu từng hào, từng xu trên các văn bản do Cục thuế vụ gửi tới.

Công việc gian khổ này được tiến hành trong 2 ngày. Sau 2 ngày đó, Trương Bá Chi mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Xét các tài liệu chứng cứ này, không thấy chị trốn thuế 18 vạn đồng. Đó là sự thực. Số tiền 28 vạn 5 nghìn đồng bồi thường cũng không thể coi đó là thu nhập riêng của chị."

Chân tay tôi mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất. Hai câu nói nhẹ nhàng đó, tôi chưa từng bao giờ được nghe thấy trong gần 2 năm nay. Bây giờ là lần đầu tiên được nghe tại Viện Kiểm sát quốc gia. Nhân đà thuận lợi, luật sư Tưởng nắm thời cơ hỏi, theo kết quả này, các vị có thể cấp cho chúng tôi văn bản không?

Họ lắc đầu. Họ không thể cho chúng tôi bất kỳ văn bản nào cả, ngay đến văn bản biện luận cho những sự việc đó cũng đều không thể có được. Mặc cho chúng tôi đề nghị hết nước hết cái cũng chẳng tác dụng. Đó là do nhiều nguyên nhân phức tạp đan xen. Họ không thể vì vụ án con con mà chịu hy sinh cái trọng đại. Viện Kiểm sát và Cục thuế vụ có thể trái ngược nhau, dám đưa ra kết luận khác ngược lại đã là việc vô cùng không dễ dàng rồi. Nó không những đòi hỏi phải có lương tâm chính nghĩa, mà còn cần có một dũng khí lớn hơn và nhiều hơn.

Trái tim tôi lại lạnh ngắt tới điểm đóng băng. Đi hết 1 vòng, lại quay về chỗ cũ. Từ hy vọng ngã xuống

thất vọng, thấy còn đau đớn hơn cả lúc không có hy vọng. Vốn dĩ tôi ngỡ rằng đã hé ra ánh sáng, nhưng bây giờ thì tấm màn đen đã phủ kín mít.

Tôi hỏi thêm họ trong sự tuyệt vọng: bước sau sẽ thế nào? Được trả lời rằng, không lập án, trả lại các hồ sơ cho Cục thuế vụ. Lại trả về Cục thuế vụ! Hỏi thêm, liệu Cục thuế vụ có tiếp tục đưa hồ sơ sang các cơ quan kiểm sát không? Các nhân viên thụ lý nhìn tôi bằng con mắt đồng tình và trả lời: nói chung thì không, nhưng với những vụ án đặc thù thì không chắc.

Tôi tha thiết cần có một văn bản trả lại sự trong sạch của tôi, nó quan trọng biết nhường nào đối với tôi. Có nó, tôi mới có được chứng cứ làm chỗ dựa để nói, không những có thể đăng báo, mà từ đây tôi mới có thể ngẩng mặt lên nhìn trời được.

Chúng tôi không đạt được mục đích. Mục đích của chúng tôi từ xưa vốn không đạt được. Đưa ra một kết luận sai lầm sao lại nhẹ nhàng và dễ dàng đến thế, nhưng lật lại 1 vụ án lại khó khăn hơn cả việc leo lên trời. Ngay như sửa lại cũng không dám. Mặc kệ cho chúng tôi đẩy mình những số liệu giải đáp; và còn Khương Văn đã vì tôi mà phải liên mình đi càn chén với các nhân vật hữu quan, chén chú, chén anh, say ngã xuống gầm bàn... thế nhưng chuyến đi Thang Đảo đã hoàn toàn vô ích, bâng không.

Lặn lội suốt hơn nửa năm, đầu óc rối bời căng thẳng và bận rộn, cuối cùng là 1 con số không to tướng.

Bỗng nhiên tôi thấy chẳng buồn làm một việc gì cả. Chỉ còn 1 việc phải chờ. Nhiều lúc tôi nhớ nhà. Tôi cần phải tìm ngay một nơi nghỉ ngơi, phải tìm đến ngay một tổ ấm nho nhỏ ấm áp, đầy tình thương, không cần phải giữ miếng, không cần phải nguy trang, càng không cần phải rứt đầu rứt cổ để xin trả lại sự chân thực của mình.

Luật sư Tường ở thêm lại Thanh Đảo để giao thiệp tiếp tục với các bên hữu quan, ông cố tranh thủ thời điểm trước khi Viện kiểm sát trả hồ sơ cho Cục thuế vụ, lấy được kết luận bằng văn bản. Tôi bay về Bắc Kinh làm tiếp công việc phần cuối "Hồng Lâu mộng", ghi bổ xung một số âm thanh, sau đó đi Thâm Quyển.

37. NỔI NÓNG VỚI MẸ

Lại phải ngồi máy bay. Đạo này tôi cứ bay lung tung như chim.

Tôi đi một mình đến Thâm Quyến. Lúc này Thâm Quyến chưa có sân bay, muốn đi từ Bắc Kinh đến đó thật phiền phức, đến Sa Khẩu lại càng phiền hơn. Làm xong giấy thông hành đi đặc khu Thâm Quyến, tôi phải đến Quảng Châu trước, rồi từ Quảng Châu đáp xe lửa tới ga Thâm Quyến, ra khỏi ga lên tắc xi đến Sa Khẩu.

Ô, lần trước mình đến Thâm Quyến vào lúc nào nhỉ? Hình như từ mấy thế kỷ trước thì phải. A! Đúng rồi, hồi tôi vừa tham dự triển lãm điện ảnh ở Mỹ trở về, liền đến Thâm Quyến mở tài khoản ngân hàng và đi mua các tiện nghi cho nhà lầu. Cũng là đến Thâm Quyến, nhưng lần trước tôi đang đau đầu vì tiền mà đầu đầu cũng gặp những bộ mặt tươi cười, còn lần này đến tôi phải đeo kính đội mũ, không chỉ để tránh những cơn gió mùa thu đang thổi tung những chiếc lá vàng.

Chao ôi! Không dám quay đầu lại chuyện cũ. Mấy năm trước nhà tôi ở Tứ Xuyên, bây giờ chuyển đến

Thâm Quyến. Mấy năm trước tôi còn no đủ, cả nhà sống thoải mái, còn bây giờ tôi đang nợ như chúa chổm, lại còn là tên tội phạm trốn thuế hàng đầu, như một con chuột chạy qua đường phố. Cũng may, trước đó tôi cũng đã vay tiền mua được một chỗ đi lại ở Sa Khẩu, nếu không thì cái bộ mặt tôi bây giờ có lẽ vay không khi cũng chẳng ai cho vay, chứ đừng nói đến tiền. Chà, cuộc đời đổi thay thật khó lường trước.

Tôi lảng lạng gần như lén lút lên máy bay rồi sang xe lửa, từ xe lửa lại sang ô tô, lác la lác lự, xóc lên xóc xuống, cuối cùng cũng tới Sa Khẩu.

Sa Khẩu bây giờ khác xa hồi tôi đến lần trước nhưng nó vẫn giữ được vẻ yên tĩnh, sạch sẽ. Nó như một thiếu nữ mới bước vào tuổi yêu đương, đang e thẹn khiến tôi mới gặp lần đầu là đem lòng yêu ngay, thế rồi lưu luyến không rời xa được. Sa Khẩu, mi còn nhận ra ta không?

Nhà tôi ở đâu? Hôm mua ngôi nhà đó, tôi chỉ nhìn trên bản đồ rồi khoanh một vòng tròn. Tôi nghĩ rằng nó là một biệt thự trên bờ biển, một ngôi nhà xinh xắn, yên tĩnh, có cây cối tươi tốt, râm mát. Trong tưởng tượng của tôi, nó giống như ngôi nhà của nàng công chúa Bạch Tuyết.

"Chà! Sao Sa Khẩu nóng quá vậy?" Đã biết vậy mà tôi vẫn phải thốt lên thành lời. Các loại ve kêu râm

ran. Đứng ở đầu phố một tí mà mồ hôi đã ướt đầm áo. Thôi, ráo căng lên, không thì người mình sẽ trở thành trong suốt mất.

Dấn lên mấy bước, tôi nhảy vào một cửa hàng có máy lạnh, một luồng không khí mát lạnh phủ vào tôi. Bố mẹ, bà ngoại chắc hẳn không bị nóng lắm, trong nhà có tới bảy cái điều hoà nhiệt độ cơ mà. Nghĩ đến đây tôi bất giác cảm thấy hạnh diện. Chỉ cần những người thân của mình có được một chút hạnh phúc thì cho dù bản thân mình có bị khổ, chịu bao nhiêu tội cũng vui lòng. Tự dưng, những xiềng xích nặng nề trên người tôi bỗng như biến mất.

Đi nhanh lên nào! Trong óc tôi đang hiện ra những bộ mặt thân yêu đang tươi cười của bà ngoại, bố mẹ và nghe như đâu đây có tiếng gọi ngọt ngào của bé Đan Đan "Dì ơi". Cảnh cả nhà đoàn tụ đông đủ đang tràn ngập trong óc tôi, ba chân bốn cẳng tôi lao thẳng vào nhà.

"Bố mẹ ơi. Con về đây rồi!" Tôi kêu to rồi chạy vào phòng khác. Chưa bao giờ tôi lại kêu to như thế, trừ những lúc kêu cứu hoặc cãi nhau. Trong lòng tôi thấy hết sức sảng khoái.

Không có tiếng trả lời. Có lẽ vì trước khi đi, nhà không có điện thoại. Tôi không báo trước được nên mọi người không biết tin tôi trở về và không chuẩn bị đón.

Tôi nhẹ nhàng bước vào nhà, sao mà nóng quá vậy? Sao trong nhà lại nóng như chiếc nồi hơi như vậy? Tôi nhẫn nại bước thêm mấy nước nữa vào nhà, khắp mình ướt đầm mồ hôi. Bỏ đồ đạc xuống, tôi nhìn vào trong gian phòng rộng, một cảnh tượng thê thảm bày ra trước mắt tôi: Tất cả nhà, già trẻ lớn bé đều đang dựa lưng vào các ghế sa lông thở hổn hển, bé Đan đầu đầy mụn nhọt, mấy chiếc điều hoà đứng lặng yên, tất cả cửa sổ đều mở toang. ..

Tôi bước một bước dài đến sát mọi người rồi nói như hét lên: "Tại sao không mở điều hoà? Nóng chết người đi được, như là ngồi trong quan tài thế này?". Mẹ tôi đứng dậy ngăn tôi lại. Bà ra sức giải thích rằng: "Dùng điều hoà đất lắm, không có đủ tiền để trả". Bà ngoại và bố tôi cũng phụ họa thêm: "Không nóng lắm đâu, quạt vài cái là được rồi! Chịu được mà, chịu được mà". Tôi gào lên: "Không nóng à? Lại còn nói không nóng. Cả nhà nhìn xem, con Đan rôm sảy đầy người mà không nóng à? Minh nó đầy mụn nhọt mà không thấy xót ư? Cả nhà không xót, con xót". Tôi vừa nói vừa đóng hết cả cửa sổ lại, bò lên bàn mở điều hoà, nước mát rờn rờn. Tôi vừa khóc vừa hét tiếp: "Nhà đừng tưởng con không có tiền! Tiền trong túi con bây giờ có tiêu chán cũng không hết. Đừng có hay tin báo chí họ viết thế này thế khác, đó là giả tất. Họ đánh lừa đấy! Rồi họ sắp đăng những tin ngược lại cho mà xem".

Đêm đó tôi cãi mẹ tôi một trận rất to. Có lẽ là trận cãi nhau to duy nhất trong đời tôi. Tôi cãi nhau với mẹ đến khản cả tiếng. Trận cãi nhau này khác với các nhà khác ở chỗ, người ta thì cãi nhau vì tiêu xài hoang phí, còn nhà tôi thì vì mẹ không dám tiêu xài gì cả.

Nhớ lại mấy năm trước, khi tôi vừa công tác ở Thành Đô cũng cãi nhau một trận với bà ngoại. Nguyên nhân chỉ tại bà tôi tuổi đã trên 70, già như vậy mà không chịu đi xích lô, cứ chen lên xe ô tô buýt chật ních không cựa được. Và nay tôi mới lại cãi nhau với mẹ một trận kịch liệt như vậy. Tôi nói với mẹ "Tiền là thứ tồn tại ngoài cuộc sống con người, sống mà quá tiết kiệm thì chết cũng chẳng mang theo được. Cái quý nhất đối với con là sức khỏe của cả nhà, gia đình hạnh phúc là thứ của cải to lớn nhất, chỉ cần mọi người khỏe là mọi sự tốt lành, việc gì con cũng xử lý được hết. Mọi người trong gia đình tự chăm sóc tốt là một sự ủng hộ to lớn cho con rồi. Con nghe nói vì sợ gạo đắt nên ngày nào nhà mình cũng ăn mì sợi, như vậy sao được." Tôi suýt nói thêm, nếu cả nhà cứ thế mà ốm thì có lẽ con ngồi tù cũng chẳng có người đem cơm đến cho con. Nhưng rồi tôi kìm lại được.

Tôi ép cả nhà phải lên một kế hoạch: Mỗi ngày phải mở điều hoà trong bao nhiêu thời gian, phải chi hết bao nhiêu tiền cho bữa ăn, phải dùng bao nhiêu

nước máy. Tôi còn dặn, phải giữ lại hoá đơn cẩn thận khi nào tôi về sẽ kiểm tra. Tôi còn dọa, nếu cả nhà không làm đúng kế hoạch thì tôi sẽ xé vụn số tiền được qui định ấy vứt xuống biển.

Tôi giao toàn bộ số tiền đem về cho mẹ và "ra lệnh" rằng trong bao nhiêu ngày đó phải tiêu hết số tiền này. Thật ra tôi cũng biết chắc là sau khi tôi đi mẹ sẽ làm theo kiểu "giờ cao đánh khề", nhưng dù sao có ra lệnh vẫn cứ hơn là không. Tôi nói với cả nhà trong thời gian vừa rồi tôi đã kiếm thêm được một số tiền, chỉ sâu là không có chỗ để tiêu. Mẹ hỏi tôi: "Con nói thật không? Trên báo người ta viết là con trốn thuế bị phạt, con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để nộp cho người ta". Tôi bảo: "Me không biết được đâu, Cục thuế đã xét sai, đang phải tính lại để trả tiền cho con đấy, đúng là gặp phúc trong hoạ, con phát tài đấy mẹ ạ. Di máy bay không được mang tiền mặt nên chỉ có ngân ấy, lần sau con đi xe lửa sẽ mang nhiều hơn. Nhà ta ở căn hộ này đủ tiền trả, đừng để tình trạng khóc thầm trong nhà. Phải làm cho các vị khách nước ngoài, các thương gia Hồng Công, Đài Loan ở khu chế xuất này cười với chúng ta. Đừng để người ta nói với nhau về một ngôi sao điện ảnh hàng đầu của Trung Quốc mà có một tỷ tiền cũng không dám bỏ ra chi tiêu trong gia đình. Mẹ lại còn đến thương cục Sà Khẩu để yêu cầu chiếu cố tính giá điện theo giá của đại lục là không nên. Lần sau mẹ đừng làm như vậy mẹ nhé".

Mẹ tôi nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thế bao giờ con quay trở lại? " Tôi đáp: "Sang xuân. Đến Tết nhất định con sẽ về. Mẹ không nhớ là con đã có lời nguyên rằng dù có đi đến chân trời góc biển thì Tết con cũng vẫn quay về nhà ư?" Mẹ tôi gật đầu, bà biết tôi nói một là một. Nhưng trong bụng tôi lại nghĩ: Đây là chuyện ngoài sức tôi có thể chống chọi được. Tự do của tôi bị hạn chế, tôi có cánh cũng không thể bay lên nổi.

Đến tối, câu chuyện vẫn chỉ xoay quanh vấn đề tiền. Hầu như mấy năm nay tôi chỉ chạy theo đồng tiền.

Hôm sau, tôi lên đường trở về Bắc Kinh.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

38. XẢY RA VỤ "ĐÁNH KHẤN GIẢ" Ở THÀNH Ỗ

Đi diễn thêm ở ngoài, chạy sô hay nói cách khác chúng tôi vẫn cứ phải "đi đánh thuê".

Dù đang là tên tội phạm lớn về trốn thuế tôi vẫn phải đi "đánh thuê". Đó là lối thoát duy nhất của tôi. Xông pha trong mưa tên bão đạn, dù có phải nhảy vào lửa thì tôi cũng vẫn phải làm. Vì cuộc sống của bà ngoại, của bố mẹ, của bé Đan Đan và của chính tôi bản thân tôi nữa.

Các đội viên trong đội "đánh thuê" nói: "Thuế đánh cao như vậy, kiếm được chút ít tiền đến chảy cả máu mắt". Tôi bảo "Có máu mắt mà chảy còn hơn không có để mà chảy. Thôi đừng nói nữa, máu mắt chứ máu đầu chảy cũng phải làm".

Mọi người vừa đi theo tôi vừa lầm bầm than thở. Lúc này chúng tôi chẳng khác gì tàn quân Tưởng Giới Thạch bị quân Cộng sản đánh bật xuống Nam Trường Giang, dù có trống rỗng cỡ mỗ cũng không thể che dấu được nỗi hoang mang trong lòng. Đến nơi nào tôi cũng

phải vội vã đến trình diện Cục thuế ở đó. Các vị "quan thu thuế" chễm chệ ngồi trên, mọi người ùa đến, kẻ đưa thuốc châm diêm, kẻ bê trà bưng nước, vô cùng nhốn nháo. Quang cảnh lộn xộn như chuột gặm phải mèo.

Các phóng viên đứng thành từng đám bên sân khấu chuẩn bị thay nhau phỏng vấn. Họ cầm đồng hồ, bấm thời gian, xem diễn viên ra sân khấu hết bao lâu. Nếu tối thiểu hết nửa giờ hoặc hơn thì cho là lẽ tất nhiên. Nếu thiếu một phút, báo chí hôm sau sẽ bình phẩm như đinh đóng cột rằng trình độ kém, nhá không nổi nên vội lui. Kiểm tiền mà lại? Kiểm tiền đâu phải chuyện dễ? Xem như công nhân, nông dân đâu tất mạt tối quanh năm, đâu kiếm được nhiều tiền như mấy vị lên sân khấu. Chúng tôi nói nhỏ rằng, nghệ thuật là vô giá. À, vô giá ư? Vô giá thì bán vé làm gì? Thu tiền để làm gì? Cứ biểu diễn theo việc nghĩa! Chúng tôi bạo gan cãi: "Nhưng chúng tôi cũng phải ăn cơm chứ!" Ăn cơm à? Cứ nghĩ đến Hồng quân đi Vạn lý Trường chinh phải ăn cỏ và vỏ cây thì thấy các vị có cuộc sống còn khá hơn nhiều đấy!

Các khán giả đến xem ngày nào cũng la ó. Có một số người bỏ tiền ra mua vé, xem xong, ra khỏi rạp là chửi bới. Họ kháo nhau tiết mục nào kém, người ta bịp chúng mình, có nhiều tiền đến thế mà vẫn lấy tiền của người ta... Nhưng họ đã quên đi mất một điều là họ

đã tự móc tiền túi ra mua vé, một đàng vui lòng "đánh", một đàng vui lòng "chịu đòn", chúng tôi cũng chẳng đem súng đi ép các vị mua vé đến rạp xem. Chỉ cần một tiết mục nào hơi kém một chút là bị la ó "xuống đi", thậm chí còn có tiếng gào thét "cút đi", có khi quá mức đến nỗi họ ném chai lọ, trứng gà, dưa chuột vào các diễn viên đang trên sân khấu. Khi viết những dòng này, tôi nghĩ lại vài năm về trước, có lần "Giải thưởng Trăm hoa" biểu diễn tại Thâm Quyển, có một ca sĩ khi bước ra sân khấu không may bị hụt chân ngã, ca sĩ đó chờ đợi những tiếng la ó, cười rộ, hoặc huýt sáo mà vẫn bị nghe quen. Nhưng không, khán giả ngồi im phăng phắc nghe hát, cho đến khi ca sĩ đó cúi chào, thì tiếng vỗ tay đầy nhiệt tình vang lên. Tôi nhớ lúc đó vị ca sĩ nọ không cầm nổi nước mắt cảm động, các vị đồng nghiệp cũng thấy thổn thức theo. Trong nhiều năm diễn xuất đầu đã có thể thấy được một cảnh tượng tôn trọng nghệ thuật, lễ độ và văn minh đến như thế.

Tôi còn nhớ lại cái năm đi làm triển lãm điện ảnh ở Pháp. Có một hôm rảnh rang, tôi đến một rạp hát nhỏ xem vở kịch khôi hài của Liên Xô. Diễn viên nói thì nói bằng tiếng Nga, biểu diễn thì thô, trình độ lại càng thấp kém. Nói thực, rất nhạt nhẽo. Thế nhưng người Pháp ngồi xem rất nghiêm chỉnh, mắt nhìn không chớp. Mỗi lần tôi nhớ hát hơi là đã gặp phải ánh mắt giận dữ

của người khác, nếu như chúng tôi có ghé tai nhau nói thầm một câu thì có ngay người để ngón tay lên miệng khề "suyt". Biểu diễn kết thúc, toàn rạp đứng dậy vỗ tay đến mười phút, đương nhiên vị diễn viên không đáng ca ngợi nọ đã đứng trên sân khấu để cúi đầu tạ ơn tới 13 lần! Sau này tôi mới biết tất cả các rạp kịch ở Pháp, kể cả các rạp chiếu bóng cũng vậy đều như thế. Tự dưng tôi thấy làm một nhà nghệ thuật trên đất nước Pháp quả thực là quá hạnh phúc.

Thế như chúng tôi ở đây, trong những năm tháng như thế này, nghệ thuật không hề được tôn trọng đúng mức của nó. Nghệ thuật móc ngoặc với tiền tài thì không có loại giao dịch nào bán thiu hơn thế. Rất nhiều người đi xem anh, hâm mộ anh, đồng thời cũng la ó anh, phê phán anh, và chửi rửa anh. Có lẽ thiếu chút nữa thì các diễn viên phải cụp đuôi trên sân khấu, quần chúng và nhà nghệ thuật bị hình thành một mối quan hệ quái dị, vừa cần nhau vừa như thù địch nhau.

Ngày nào chúng tôi cũng sống trong cảnh phức tạp đan xen như vậy. Đi từ nơi này đến nơi khác, từ sân khấu này đến sân khấu khác, gặp từ đám khán giả này đến đám khán giả khác, gặp phải Cục thuế vụ này đến Cục thuế vụ khác. Có khi Cục thuế vụ chẳng đụng chạm gì đến mình cả, cứ cho biểu diễn đã, còn Cục cấp điện thì không biểu vớ la cát điện. Đôi khi rạp lấy có

không kiếm được tiền mặt nên không có tiền diễn xuất phí, họ cầu xin cũng không được, cũng đành nuốt hận chịu vậy.

Những câu chuyện oái oăm va chạm với khán giả nhiều vô kể. Tôi luôn phải nén cá tính, hết sức cẩn thận, không để sinh chuyện. Tuy mỗi lần ra sân khấu đều làm toàn rạp náo động, mặc dù có khi hát xong mặt mày tươi cười cúi chào khán giả, nhưng vẫn bất ngờ nghe thấy những tiếng la tức giận "Lưu Hiểu Khánh, đồ trốn thuế!" Mặc dù khi đang trên sân khấu, tôi được nghe những tiếng la hét "Xuống đi!", nhưng tôi vẫn hết sức kiên trì "lùi bước vẫn rộng đường thênh thang biển, trời". Tôi luôn tự nhủ mình, đừng để sinh ra sai lệch, không chịu để người ta nói nữa. Đến một hôm, hoàn toàn không thể chịu nhin được nữa, bùng nổ sự kiện "đánh khán giả" làm rung chuyển dư luận cả nước...

Đó là một buổi biểu diễn tại Thành Y ở Giang Tô. Trước khi đến diễn xuất ở Thành Y, chúng tôi đã qua một số địa phương, nơi nào cũng đều va vấp phải những việc phiền lòng, chịu biết bao nhiêu điều khó chịu. Mỗi lần biểu diễn cũng gặp phải đám khán giả đứng chờ ngoài rạp xin chữ ký, bất kể là tôi đang hoá trang hoặc đang thay quần áo, chỉ cần chưa ký cho họ là đã nghe tiếng réo tên tôi chửi rủa rồi. Tôi mỗi địa phương, chưa kịp diễn xuất, đã thấy các vị lãnh đạo và nhân viên của

Cục thuế vụ thị xã, Cục thuế vụ khu, Cục thuế vụ huyện ngồi chấp cả hậu trường. Còn số khán giả thì ngay từ khi chúng tôi chưa biểu diễn, họ đã đi gặp các nhà báo, do sẵn thành kiến nên đến rạp là họ tìm cách bới lông tìm vết. Hễ bới móc được điều gì, họ mách phóng viên để đăng ngay lên báo chí. Các diễn viên rơi vào cảnh chịu đựng sức ép quá lớn, không còn con đường thoát, càng không có chỗ để thở nữa.

Mỗi buổi biểu diễn đúng là một cuộc đấu tranh. "Chó cùng dứt dậu", các diễn viên rơi vào cảnh ngộ bị người ta coi mình như một thứ trò chơi, nên mâu thuẫn nặng với khán giả và các nhà báo.

Hôm đó cũng vẫn biểu diễn buổi tối như thường lệ. Vì để an toàn, tôi thường cử đi các buổi dạ hội bắt đầu đã rồi mới xuất phát, vì tôi phải biểu diễn tiết mục cuối cùng, và lại từ chỗ ở đến rạp cũng gần. Chúng tôi có thói quen là bao giờ cũng đi quan sát địa hình quanh rạp, xem hoàn cảnh xung quanh ra sao, tìm một lối đi vào rạp thật thuận tiện nhất.

Cũng theo thói thường, bao giờ chỗ ở của tôi cũng bị phát hiện, và cũng theo thói thường, người đứng đông chật ních ở bên ngoài. Và cũng lại theo thói thường, vang lên những âm thanh đủ cỡ trầm bổng, các loại bình phẩm đến diếc tai. Những âm thanh đó khi to khi nhỏ dội đến tai tôi: 'Ồi dào! Lưu Hữu Khánh đến

nước này mà vẫn đi biểu diễn, thật là đồ tham tiền!" "Cục thuế vụ đang kiểm soát cô ta đấy, rồi mà xem, ở Thành Y nhất định cũng không thoát đâu!" "Nghe đâu mỗi lần biểu diễn là được tới mấy chục vạn kia đấy, hắc thật đấy!" "Này! Lưu Hiểu Khánh bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Có lẽ cô nàng cũng phải đến 45 tuổi rồi" "45 tuổi? Vẫn đi diễn xuất à? Một chết đi được!" "Cô ta vẫn chưa có chồng đấy, nghe đâu trông cô ta trẻ lắm, nhất định làm mỹ viện rồi" "Thực ra, cô ta diễn trong những phim rất hay, tôi rất thích xem" "Ôi dào cái đồ kiếm tiền kiếm chồng rõ chán." "Này! Này! Này! Đừng chen, chen làm cái thá gì? Cái vở kịch rách này có gì đáng xem mà chen với lẫn? Cô ta cũng có gì đáng xem, cũng chỉ là người, hai con mắt, hai lỗ mũi!"

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Bên ngoài gần như đánh lộn nhau. Tôi bỏ bút hoá trang xuống, trong lòng rối bời. Có lẽ mình cứ bị hãm trong đại dương chiến tranh nhân dân, nhìn thấy người quá đông làm cho phản xạ có điều kiện, giật mình đánh thót một cái, tôi sợ. Cứ nghĩ lại hồi bé luôn được giáo dục rằng, chỉ có bọn phản động, kẻ thù giai cấp mới sợ ánh sáng mặt trời, mới sợ ban ngày, mới sợ nhân dân cách mạng. Mình thấy cảnh mình bây giờ có lẽ giống hệt như vậy. Càng nghĩ càng thấy như mình trở nên gần gũi với phái phản động. Như vậy làm gì mà không kinh sợ?

Trời đã tối dần. Bóng đèn đã trùm lên tất cả. Bên ngoài ngày càng đông, người ta chen nhau, chiếc cổng bên ngoài sân nhỏ bắt đầu nghiêng ngả. Tiếng hò hét chen nhau, cãi nhau càng ngày càng trở nên nặng nề, tay "đánh thuê" chen vào, hô to: "Đi mau! Đi mau! Không thì người đến càng đông, chạy không kịp đâu!"

Tôi chẳng nói thêm câu nào, chạy theo ngay anh ta, cùng với đội làm án riêng lẻ, các đội viên làm nhiệm vụ bảo vệ. Tôi đội mũ theo thói quen và kéo vành mũ sụp thật thấp xuống.

Theo cách làm như mọi khi, những người của chúng tôi xông thẳng vào đám đông, định dẫn họ ra hai bên rồi chặn lại. Nhưng người của chúng tôi hôm nay không đủ số lượng cần thiết, do đó tôi đành len lỏi trong đám đông người.

Người ta chặn lối tiến của tôi. Người phía sau thì chen lên, người phía trước ngồi hấn xuống để nhìn mặt tôi. Có người còn dùng cả đèn pin soi vào mặt tôi, tôi quay mặt đi, thì từ phía khác đèn pin lại rọi tới, tôi lấy tay che mặt. Thế là người ta mồm năm miệng mười nói to: "Này, Lưu Hiểu Khánh, đừng bỏ chạy, hãy đứng lại cho chúng tôi ngắm tý chút, có cái gì ghê gớm lắm đâu!" "Tôi chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục dẫn bước. Xe đỗ ngay gần trước mặt mà tôi không tài nào tiến sát đến nó được. Có ai đó nắm lấy tay tôi,

tôi giật phát tay lại, cũng đồng thời do phản xạ có điều kiện, tôi quay luôn đầu lại. Có người hô to: "Trông thấy rồi! Ô thế nào! Xấu hổ ư!".

Những người của chúng tôi chen ở phía trước, nhưng tiến bước thật chật vật. Từ trong đám đông người vang lại hàng chuỗi cười nhạo báng "Đến Thành Y chúng tôi để kiểm tiền mà lại không cho xem mặt. Chẳng lẽ bộ mặt kia chẳng phải để cho người ta xem ư! Hay là chúng tôi lại phải móc thêm tiền?" "Báo cái gì? Tôi thì chẳng thêm xem!" "Này, Lưu Hiểu Khánh đội mũ sùm sụp làm gì? Bỏ mũ ra cho bọn tôi ngó một chút!" Lại một tràng cười rộ.

Tôi cắn chặt môi, không nói một lời. Tôi chỉ mong đến tới xe sớm một phút một giây cũng được, ngồi lên xe là xong tất. Chợt nghe thấy tiếng của một người nói: "Đề tôi. Xem tôi đây này". Tôi còn đang mãi nhìn một người ngồi xổm ngược nhìn lên mặt tôi, thì bất ngờ một bóng người xông tới. Tôi giật bắn người, vội lùi lại phía sau, có một bàn tay giật mũ tôi xuống, xung quanh lại cười vang, bàn tay giật mũ của tôi tiếp tục xoa lên mặt tôi, trong giây phút đó, tôi có một cảm giác như quỷ thần sui khiến, liền đâm thẳng vào bóng người có bàn tay đó một cú.

Tất cả lặng đi. Tôi chẳng nói một câu, bước thẳng lên xe. Lúc đó chỉ thấy từ phía sau lưng vọng lại tiếng

khóc, kêu gào, phảng phất như thấu trời xanh. "Ghê gớm quá, Lưu Hiểu Khánh đánh người! Cô làm gì mà lại đánh tôi! Tôi quyết liều mạng với cô đấy!"

Tôi lên xe, đóng cửa. Một khuôn mặt áp sát kính xe, thì ra là một người đàn bà. Người đó đầu tóc rũ rượi đến thảm hại, một tay vịn lên cửa kính trước, một tay thò vào xe vỗ vào tôi. Lúc này tôi không biết sợ hãi gì cả, hôm nay quyết liều chết ở đây cũng có gì hối tiếc. Tôi thấy có người lôi người đàn bà đó ra, xe nổ máy, chạy thẳng.

Tôi không còn có thể nán lại Thành Y nữa. Mọi người đều khẳng định tôi đang nóng nảy đến bốc lửa. Màn chót tại đây kết thúc, tôi đi đến một thành phố khác. Nghe nói hôm đó rất nhiều người phục sãn bên ngoài chỗ ở của tôi và quyết ẩu đả một trận. Nhưng họ chờ mãi không thấy gì.

Đương nhiên ngay ngày hôm sau, báo chí lập tức đăng tin đó. Tất nhiên họ nói rằng tôi đã ngang nhiên dám đánh người, mà lại đánh người yêu mến, kính phục tôi. Và cung tất nhiên đưa tin rằng đêm đó tôi không dám trở về nhà khách, vội lui đi nơi khác rồi.

Tất cả những gì phơi bày trên báo, tôi đều lường được hết. Tôi biết chắc, chỉ trang vài ngày, báo chí toàn quốc sẽ chuyển tải tin tức này. Quả nhiên là như vậy,

mấy ngày sau, các báo lớn nhỏ đều đưa tin và trong dân chúng nổi lên một đợt sóng bất bình, người ta càng ghét tôi hơn, càng căm tôi hơn. Nhưng tôi xem thường tất.

Tôi không thừa nhận người bị đánh đó là khán giả của tôi. Dù có là khán giả của tôi, thì hành vi của bà đó đã sớm vượt ra khỏi phạm trù yêu mến và tôn trọng tôi rồi. Huống chi tôi chưa đánh đúng vào người đó. Vì những lẽ đó, tôi cảm thấy hối hận. Tự vệ vốn là bản năng của con người. Từ trong bóng đêm, một bàn tay thò ra như thế, thì làm sao tôi có thể hiểu được đó là ý tốt hay ý xấu? Làm sao tôi có thể phân biệt bàn tay đó chỉ giạt mũi tôi xuống, hay là vẩy a xít vào mặt tôi, hay còn làm việc gì khác nữa? Người đó dựa vào đâu để rờ vào đầu tôi, thậm chí lại dám xoa tay lên mặt tôi nữa? Thử hỏi, một người bình thường, có thể là nông dân hay là một công nhân dọn dẹp vệ sinh, hay là một phụ nữ trong gia đình, khi người ta đang đi trên đường phố mà anh lại có quyền giạt mũi và xoa mặt người ta được ư? Chẳng lẽ tôi là một "trò chơi" của họ, ở thế thấp hơn người khác hay sao. Đối với việc đó, có lẽ bất kỳ ai cũng phải cho kẻ xúc phạm mình một cái tát nên thân, chỉ có ai không đánh thì mới là chuyện lạ.

Tôi là một nhà nghệ thuật, không phải là một thứ đồ chơi, cũng chẳng phải là con chó con mèo, ít ra tôi cũng là một con người. Nhân cách phải bình đẳng,

không thể để cho người khác đùa dòn được. Cho dù có dùng lời nói khinh miệt rằng, chúng tôi "bán nghề" đi nữa thì chúng tôi cũng không phải bán thân mình, anh không thể tùy tiện rờ vào người tôi. Anh làm nhục tôi, tôi không muốn để cho người ta thấy, thì tất phải phản kháng. Thử hỏi, nếu như Đặng Tiểu Bình, hay Lý Bằng và có thể chủ tịch thành phố của anh đến, thì anh có dám vây quanh cười chế điều hay không, có dám giạt mũ của các vị đó không? Trong đêm tối, nếu anh giạt mũ của một chiến sĩ cảnh vệ, có lẽ anh sẽ lập tức bị bắn; họ không đánh, không diệt anh thì mới là chuyện lạ.

Tôi chỉ tiếc là chưa đánh trúng bà ta. Nếu cứ như cơn tức hiện nay, thì không những tôi đánh bà ấy mà còn đánh cả tên tuổi của bà ấy, đánh cho một trận nên thân, đánh thực sự để bà ta phải nhớ suốt đời. Tôi bao giờ cũng chỉ giữ thu lu thân mình, chả trách nhiều người cứ chế tôi là "tổ kén", cả đời chẳng dám đụng đến ai. Nếu tính lần này là một, thì đó là lần duy nhất trong đời. Tôi thường hay chịu nhịn, gặp việc chỉ im lặng không nói, sau đó mới lên cơn tức, lại qua mấy giờ nữa, thậm chí qua đến mấy ngày mới nghĩ ra cách trả đũa hoặc đối đáp lại. Thế nhưng, thời cơ đã qua, mãi mãi không còn dịp nữa.

Đương nhiên, không thể phủ nhận tôi có rất nhiều khán giả tốt bụng, chân thành. Nhưng khán

giả đó đau lòng thấy tôi bị trong “vòng đổi thay”, nhưng họ không hề tham dự vào hàng ngũ những người làm hại tôi. Cũng còn rất nhiều khán giả dù cho trên báo chí có viết thế nào đi nữa, thì họ cũng chẳng tin vào những câu chuyện vô duyên đó. Chính vì có những khán giả như vậy mà chúng tôi mới có được ngày hôm nay. Còn người đàn bà giết mủ của tôi thuộc một loại người khác hẳn.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

39. "CẢI NHAU VỚI PHÓNG VIÊN" TẠI HỘI HOA ĐĂNG Ở THỊ XÃ TỰ CỐNG

Sau vụ đó, tôi lại vấp phải khá nhiều vụ cãi nhau với các phóng viên.

Vụ vang động nhất là cãi nhau với phóng viên Hồng Kông và phóng viên của thị xã Tự Cống trong đêm tham dự hội hoa đăng.

Vụ cãi nhau đó, có lẽ chẳng ai biết cả, cũng chẳng có ai hiểu ra sao. Cãi nhau thì có cái gì ghê gớm lắm đâu? Tôi không tin rằng một người suốt đời lại không cãi nhau lần nào. Có thể vì tôi cãi nhau, lại cãi nhau với phóng viên, hơn nữa lần cãi nhau đó đã như một quả bom khinh khí nổ tung ở vùng Tự Cống, Tứ Xuyên, sóng xung kích của nó lan khắp góc ngách của Trung Quốc.

Lần đó Khương Văn, tôi và các đồng chí trong đoàn nghệ thuật được mời đến diễn xuất tại thị xã Tự Cống, Tứ Xuyên.

Trong thời gian đó, Tự Cống đang tổ chức "Hội hoa đăng" mỗi năm một lần.

Tôi vốn người Tứ Xuyên, trước khi đi theo nghề điện ảnh đã từng đến Tứ Cống nhiều lần, tình hình náo nhiệt của ngày hội rất quen thuộc đối với tôi.

Thế nhưng, lần này đến Tứ Cống đúng vào lúc tôi đã "mất tự do" trong nhiều năm, không thể hiểu nổi những đổi thay hàng ngày hàng giờ của đất Tứ Cống. Hàng ngày tôi coi như bị "giam cầm" trong phòng, vì cửa sổ, cửa ra vào người đứng che kín mít. Người ra cứ nườm nượp đưa sổ tay, đưa các loại giấy vào, tôi vội vã ký kỷ niệm cho họ rồi lại đưa ra. Hàng ngày đi ăn cơm hầu như đều phải lách qua đám người đông nghịt mới vào tới nhà ăn. Tôi gần như phải "biểu diễn" ăn cơm dưới các con mắt quan sát, nhòm ngó và đánh giá của mọi người. Nghe các loại nghị luận đối với tôi, đưa các tin tức nói về tôi. Tôi vừa phải giải đáp các loại câu hỏi, lại vừa phải luôn luôn giữ nét mặt tươi cười, thân mật, hoà nhã, chỉ sợ trong 99 lần cười nhờ ra lần thứ 100 không giữ nổi sự co giãn của cơ bắp mà bị dừng nụ cười thì sẽ bị hiểu nhầm về sự thiếu nhần nại, về tính kiêu ngạo. Bữa nào cũng đều như trong tình trạng triệu tập mít tinh quần chúng, ăn chẳng ngon miệng chút nào.

Những ngày như thế kéo đến tận ngày diễn xuất cuối cùng. Trước hôm đó, các diễn viên nhất trí đề nghị được đi xem hội hoa đăng. Các đồng chí phụ trách hội

hoa đăng và các nhân viên quản lý đều kiên quyết bắt tôi phải cùng đi tham quan. Khi họ biết tôi có vẻ ngại ngại, thì liền tổ chức bảo vệ khá chu đáo; sau khi diễn xuất xong, hội đặc biệt kéo dài thời gian dành riêng cho chúng tôi, nếu cứ theo thời gian quy định đóng cửa như mọi ngày, thì sau đó họ phải quét dọn vệ sinh thật nhanh chóng.

Cảm động trước tấm lòng nhiệt tình của những người quê nhà, tôi như "con khỉ" bị nhốt lâu trong cũi, đành gật gù đồng ý đi thử xem sao. Một mặt cũng muốn đi xem hội mà đã lâu năm không được xem, mặt khác để thở hít không khí trong lành làm tăng thêm sức khỏe cũng tốt. Tôi đồng ý.

Diễn xuất xong, chúng tôi thay thường phục. Tôi trang điểm qua loa, lau mấy nhát các son phấn của sân khấu, làm cho mặt như cầu vồng ngũ sắc, rồi sau khi đã xác định không có ai nhận biết ra chúng tôi, tất cả lên xe ra khỏi sân rạp, đi vào vườn hoa của hội hoa đăng.

Tôi rất vui. Phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phía: đi đến vài phút mà cũng chưa thấy ai nhận ra chúng tôi. Lúc này tôi mới đi thẳng lưng. Có lẽ lâu lắm tôi mới có được giây phút thư giãn như vậy, tôi cảm thấy không khí thật tươi mát. Tôi ý thức được đây là giây phút rất hiếm có đối với tôi, tôi sẽ không phụ khoảnh khắc này, một khoảnh khắc tốt đẹp làm sao.

Quang cảnh hội hoa đang hiện ra muôn màu ngoạn mục. Là người Tứ Xuyên, xa quê lâu, nay trở về, thấy những ngọn đèn đỏ, ngửi thấy mùi thơm của đất quê, được nghe những âm thanh quen thuộc của quê hương, thật như tái hiện lên trước mắt, tình yêu quê hương thấm thiết bọc trái tim tôi.

Dang trong lúc suy nghĩ mơ màng đó, bỗng có cảm giác như các ánh đèn flash nhấp nháy. Sao lại có ánh đèn flash nhỉ? Tôi nhìn quanh, thấy một phụ nữ được một nam giới đi kèm, đúng lúc tôi quay lại, họ đã nhanh tay bấm liên mấy kiểu ảnh. Dung nhan lúc này của tôi như vậy làm sao lại có thể chụp ảnh được. Thế là trong bụng tôi rối bời. Tôi gọi người phụ trách đoàn diễn xuất của tôi đến, đề nghị hỏi thử xem mấy người kia có phải là phóng viên không. Nếu họ đúng là phóng viên thì yêu cầu họ hôm nay tạm thời không nên chụp ảnh, nếu họ muốn phỏng vấn chụp ảnh, thì hẹn đến ngày mai, tôi trang điểm cho chỉnh tề một chút, rồi để họ chụp. Đồng thời cũng sẵn sàng thu xếp thời gian để họ phỏng vấn, và cũng mong họ lượng thứ, vì hôm nay tôi tạm lánh mặt các khán giả, nên lau chùi nguệch ngoạc, vừa bẩn lại vừa không được bình thường cho lắm.

Người phụ trách đi được một lát, quay về báo, đúng họ là các phóng viên, và đã nói các ý đó với họ rồi.

Tôi yên tâm và ngỏ ý cảm ơn. Trong thời gian dài, cuộc sống cho tôi thấy sự thông cảm như vậy là rất hiếm. Thế rồi, với thể của một người chủ có tấm lòng yêu mến quê hương, tôi giới thiệu cho Khương Văn biết lịch sử của hội hoa đăng, kể cả những ngọn đèn mà tôi cũng chưa hiểu cận kề lắm. Tôi kể lai lịch, cấu tạo của đèn, và so sánh tình hình hội hoa đăng bây giờ với trước đây.

Như sự hứng thú của chúng tôi lại bị các ánh đèn flash làm đứt đoạn. Ma đam kia cứ bấm máy lia lịa, hết trước mắt, đèn bên trái, bên phải, đằng sau.

Tôi nén chịu sự mất hứng, lại mời người phụ trách đi bảo họ. Có lẽ vị phóng viên đó muốn ghép một chiếc ảnh tôi và Khương Văn. Tôi lại phải tiếp tục nhờ người phụ trách nói với họ rằng, muốn chụp tấm ảnh tôi chung với Khương Văn, thì tôi cũng bằng lòng, nhưng để mai đến hẳn khách sạn chụp cho đẹp.

Nhưng người phụ trách quay lại trả lời tôi rằng, họ đáp, họ là phóng viên Hồng Kông, không còn nhiều thời gian.

Lúc này tôi hoàn toàn mất hết hứng thú xem hội hoa đăng, tôi đến bên một chiếc bàn đá và ngồi xuống. Các đồng chí trong đoàn vây chặt lấy tôi. Trong mấy ngày cùng biểu diễn, họ đã thông cảm với nỗi khổ của tôi. Lúc này họ có một sự đồng tình rất sâu sắc đối với

tôi. Nhưng, ánh đèn flash vẫn cứ tiếp tục bấm đều tại chỗ bàn đá này. Không những không thôi, mà họ còn bấm nhanh hơn, nhiều hơn, cứ thế diễn đi diễn lại.

Từ xưa đến nay tôi vốn không chịu đựng được cái kiểu diễn võ dương oai của bất cứ người nào trên đất nước mình, cái kiểu tự phong cho mình một đặc quyền như vậy. Lúc này tôi lại tức thêm một tý. Tôi tự nghe thấy tiếng đập của tim mình, các mạch máu của tôi như nổ to ra, đầu óc tôi như bị vỡ tung, mặt tôi đỏ tía, thở không ra hơi nữa. Khi vị ma đam nọ đến gần, còn cách tôi khoảng một mét, đang chia ống kính về phía tôi, thì tôi hoàn toàn không chịu nhìn được nữa.

Lúc này tôi như một con hổ đang dồn nén sự găm thét trước lúc ăn thịt người. Tôi gắng hỏi nhỏ họ: "Xin hỏi, các vị là người ở đâu?" Ma đam kia bỏ máy ảnh xuống, với tư thế nhã nhặn, hàm răng trắng muốt, giọng trong trẻo, ngắt từng chữ: "Tôi là phóng viên Hồng Kông".

Tôi hỏi tiếp: "Tại sao tôi nói với bà nhiều lần rằng, có thể dành thời gian để bà chụp ảnh, mà sao không thể thương lượng với nhau được nhỉ? " Ma đam kia nói: "Tôi là phóng viên Hồng Kông, tôi không còn nhiều thời gian để chụp ảnh bà". Tôi nổi cơn nóng đột ngột, và cũng nói gần từng chữ: "Nếu đúng bà từ Hồng Kông đến đây, thế thì tôi

bảo cho bà biết, ngày hôm nay tôi không cho phép phóng viên Hồng Kông chụp ảnh tôi".

Bà ta không hề tức, thản nhiên nói một cách tự đắc: "Xin hỏi, nhà nước có quy định này không ạ?" Tôi nhìn thẳng vào bộ mặt không thể coi là bình thường của bà ta và nói: "Tôi, Lưu Hiểu Khánh có quy định đó". Bà ta cười, mặt đầy vẻ hài hước: "Bà có biết không? Các ngôi sao Hồng Kông chúng tôi không dám nói với tôi những câu đó đâu".

Tôi chỉ ngay ngón tay vào mũi bà ta và nói: "Xin lỗi, tôi không phải là ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, và lại đây không phải là Hồng Kông, đây là đại lục Trung Hoa. Nếu bà còn gây chuyện rắc rối một cách vô lý, tôi xin phép đuổi cổ bà đi!" Có lẽ xem ra ma đàm Hồng Kông đó cảm thấy trong cái giận dữ của tôi có một giá trị tân văn rất mạnh. Bà ta lui lại một bước, lại tiếp tục bấm máy. Các đồng chí trong đoàn xông lên giằng lấy máy của bà ta, rút cuộc ma đàm ấy đã mất hết phong độ, kêu toáng lên.

Trong suốt quá trình diễn biến các sự việc, vị đàn ông đi kèm ma đàm nọ tay cầm Camera với vẻ mặt tươi tắn không ngừng quay các cảnh chúng tôi cãi cọ nhau. Đến lúc này, ông ta vẫn vừa quay, vừa tỏ phong độ của một hiệp sĩ đứng ra bảo vệ cho ma đàm Hồng Kông.

Ông ta lại còn thở ra những lời nịnh nọt bà đó, rằng: "Bà không nên tức giận, không nên cãi lộn với họ, những người có kiến thức tầm thường". Tôi hỏi ông ta: "Ông là người của báo, xã nào ở Hồng Kông?" Ông ta đưa tấm danh thiếp ra, tôi xem, té ra ông là là phóng viên địa phương. Ông ta nói: "Tôi là phóng viên của đài phát thanh Tự Cống, tôi phụ trách đón tiếp bà ấy."

Tôi hỏi: "Ông là phóng viên của Tự Cống, thế thì quay camera làm gì?" Ông ta đáp: "Đây là những thước phim tư liệu rất tốt, các vị cãi nhau rất tuyệt, ma đảm đó bảo tôi quay". Lúc này tôi cảm thấy như linh hồn của tôi đã đến mức quá sự chịu đựng, xông lên, nhảy bổ vào linh hồn của ông ta, hai tay siết chặt lấy mặt vị phóng viên đàn ông đó làm cho bật máu tung toé như một chiếc lọ đựng phẩm nhuộm vỡ ra tứ phía.

Nhưng thế xác tôi không hành động ăn nhịp với linh hồn tôi. Tôi lạng người đi đến mấy giây, rồi làm một hành động hầu như cả đời chưa bao giờ làm: Tôi bỏ lên giàng lấy chiếc camera của ông ta, tháo tung bang ra rồi quẳng chiếc camera trả lại cho ông ta, rồi quay đầu chạy ra khỏi vườn hoa.

Cho đến tận bây giờ trước mắt tôi vẫn phảng phất hiện lên bộ mặt của vị phóng viên Tự Cống vừa

nịnh nót vị phóng viên Hồng Công, vừa dùng camera quay cảnh và các lời lẽ cãi nhau của chúng tôi.

Tuy rằng tôi có trạng sự bên người, tuy rằng tôi đáng là một người "phạm pháp trốn thuế", nhưng tôi là người Trung Quốc. Đất nước chúng ta không thể không có tôn nghiêm. Tôi cũng không thể không có tôn nghiêm của riêng mình.

Đất nước là bà mẹ của tôi, bà có thể đánh tôi, nhưng anh đánh bà thì không thể cho phép. Nếu bà có đánh tôi thật đau, thì tôi chỉ có thể lẩm bẩm vài câu, hoặc tránh đòn, còn anh dám đánh bà thì tôi có thể nhảy bổ tới đánh cho anh một trận tơi bời.

Thế nhưng tấm lòng bộc bạch đó của tôi đã không được tha thứ. Vụ "đánh khán giả" và vụ "cãi nhau với phóng viên" đã trở thành những vụ ác tính làm chấn động dư luận trong năm đó. "Đánh khán giả" gây nên công phẫn của dân chúng, "cãi nhau với phóng viên" thì hầu như làm cho tất cả các phóng viên coi tôi là thù địch.

Vị phóng viên Tự Cống nọ viết rất nhiều bài gửi cho các báo xã, tạp chí và kiếm không biết bao tiền nhuận bút, trở thành nổi tiếng, vừa được danh vừa được lợi. Còn tôi, thì do một số báo to báo nhỏ trong nước do

không rõ tôi như thế nào nên đã đăng tải các bài của vị phóng viên nọ, thêm vào đó, tôi lại đang là một "tên đại tội phạm trốn thuế", đồng thời là "kẻ mất đạo đức sinh hoạt về tộ ly hôn". Và như vậy, tôi đã trở thành một tài liệu giáo dục phản diện.

Tôi chẳng nói năng gì nữa, chỉ tựa sửa mình, hối hận với vụ "đánh khán giả" lần trước, tôi có lỗi với dư luận nổi lên như sóng cồn đó, bởi vì hành vi của tôi đã không ăn nhịp với nó. Tôi làm ăn không đến nơi đến chốn, không theo kịp những âm hưởng của nhịp bước xã hội. Vị đạo diễn Hồng Kông của chúng tôi, ông Lý Hàn Tường khuyên tôi: "Cô không nên đối đầu với các phóng viên. Điều đó bất lợi cho cô". Tôi bảo: "Nhưng đó không phải là phóng viên của đại lục mà là phóng viên Hồng Kông của các ông.". Lý Hàn Tường nói: "Bà đó không phải là phóng viên của Hồng Kông, tôi chưa nghe tên bà ta bao giờ. Đây, cô xem, Hồng Kông có phát tin vụ này đâu".

Đúng thật, Hồng Kông không hề phát đi một tin tức nào cả. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không dò la ra được ma đăm nọ là ai.

Tôi bị rơi vào cảnh ngón ngang trăm mối tơ vò.

- Tại Thanh Đảo, vụ án chống thuế, lậu thuế của tôi đã được Viện Kiểm sát trả lời rằng "Chứng cứ không đủ, không thể lập án" và trả lại hồ sơ cho Cục thuế. Cục

thuế hoàn toàn không lên tiếng. Luật sư Tưởng có liên hệ với họ nhiều lần, và phúc đáp rằng, tôi phải đến Thanh Đảo lần nữa để trình báo với Cục thuế ở đó.

- Vụ án tôi xúc phạm danh dự phóng viên đã được vén bức màn lên, toà án mở phiên chính thức xét xử.

- Tại Bắc Kinh, toà án trung cấp xử vụ ly hôn của tôi trong trận đấu giằng co lâu ngày, cuối cùng đã xử cho tôi ly hôn với Trần Quốc Quân, nhưng vì vấn đề tài sản, Trần Quốc Quân kháng án, nên lại phải lập án xử lại lần thứ hai...

Không nhìn thấy tia hy vọng nào, không thấy được tiền đồ ra sao và cũng không có khả năng thấy được cảnh đẹp hoa tươi cỏ tốt. Bao quanh tôi là cả một đám mây mù đen tối.

Thủ tục đi nước ngoài của tôi đang được làm gấp. Vì tôi có lắm luật sư cạnh mình, nên lại bị mắc kẹt trong bộ môn chủ quản cấp trên. Theo luật pháp của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa, tất cả những người Trung Quốc chưa xong kiện, đều không được rời khỏi đất Trung Quốc. Không cho phép thì cứ không cho phép, dù sao tôi cũng chưa hạ quyết tâm. Tôi vẫn còn đang chờ đợi, còn đang kỳ vọng. Tôi chờ đợi và kỳ vọng vào một tương lai sáng sủa mà vĩnh viễn không bao giờ có được.

40. CUỐI CÙNG TÔI LẠI THUỘC VỀ TÔI, NHƯNG KHÔNG CÓ TIỀN

Năm ấy, tôi và Khương Văn lại cùng đóng một bộ phim "Đại thái giám Lý Liên Anh". "Bản tuyên bố" còn chưa ráo mực thì một "đoạn phim mới" của tôi lại đã bắt đầu quay chụp.

Chẳng khác gì tự tôi cho tôi một cái tát trái.

Còn nhớ mấy năm trước, tôi có hỏi một bạn thương gia làm ăn rất khấm khá ở hải ngoại rằng, bí quyết thành công của bạn là cái gì? Ông nghĩ một lúc rồi trả lời: "Sinh mệnh thứ nhất, chữ tín thứ hai". Tôi thấy đây là một lời vàng ngọc.

Giả dụ, trong cuộc đời của tôi nếu xảy ra điều thất tín chỉ độ 2 lần, mà chỉ nhỏ thôi, thì sự việc xảy ra lần này trong khi tôi quay lại sân khấu điện ảnh là một lần nghiêm trọng nhất.

Thất tín vì điều gì? Vì tiền. Lại vì tiền. Thật đáng ghét. Kể từ sau các vụ "đánh khán giả", "cãi nhau với phóng viên", những tiếng vang ngày càng diễn ra theo phương hướng ngược lại, bây giờ đã đi xuống đến mức

thấp nhất. Từ nay tôi không thể "đánh thuê" được nữa. Tôi không còn có khả năng "đi đánh thuê". Tôi vừa đánh người vừa cãi nhau, lại vừa chịu mọi gian khổ để kiếm ra đồng tiền bằng mồ hôi nước mắt, nộp xong thuế, tôi đưa tất cả cho bố mẹ, giấy gửi tiền không dám ký tên tôi, cốt tránh theo dõi. Sau đó, tôi lại chui vào một cái túi đáng hổ thẹn. Các vụ kiện ở Thanh Đảo, Từ Xuyên, Bắc Kinh vẫn còn đang tiếp diễn, các khoản chi tiêu vẫn chảy đều như dòng nước mùa thu, không hề thay đổi theo ý chí của tôi, Trần Quốc Quân đóng vai trò thực thụ tố giác về vấn đề tài sản, anh ta phán đoán tài sản của tôi có tới 6 triệu USD và anh ta quyết tâm bắt phải được chia một nửa gia tài, 3 triệu USD kể cả một nửa gian nhà ở Sà Khẩu.

Có một lần anh ta đã buộc tôi phải về chỗ ở của anh ta để trả lời rằng sẽ cho anh ta bao nhiêu tiền rồi mới để cho tôi được chia tay với anh ta. Tôi bảo rằng, tôi không có tiền, hoàn toàn không có tiền. Thực ra muốn lấy tiền của tôi, thì tôi chỉ cần cho anh ta một tấm ngân phiếu là xong, còn tôi, tôi sẽ ly hôn, rồi sau đó làm ăn vất vả suốt một đời cũng sẽ kiếm đủ số tiền trả cho anh ta.

Anh ta nhờ người nhấn tôi phải gọi điện thoại cho anh, tôi gọi điện thoại thật, anh ta mở ghi âm để ghi lại tất cả những câu hỏi về vấn đề tài sản rồi lồng những câu trả lời của tôi vào các cuốn băng ghi âm đó.

Sau đó làm thành cuốn băng đôi thoại đầy đủ, gửi cho toà án. Tất cả có đến 5 cuốn băng.

Anh ta còn sưu tập tất cả những ảnh chụp của tôi trên bìa từng bức ảnh trong các tạp chí để nộp cho toà án, còn mời người biên hộ chú ý đến các thứ đeo trên người tôi là những đồ trang sức giả hay thật. Anh ta cũng đòi hỏi toà án Sà Khẩu điều tra ngôi nhà của tôi mua được, một ngôi nhà mà tôi phải bỏ ra bao công sức gian lao làm ăn mới mua được mà hiện còn đang bị nợ ã ra, trả chưa hết.

Anh ta còn ...

Và, anh ta còn ...

Tình yêu đầy lãng mạn, nặng lời thề thốt sống chết ... đã chết đi rồi. Bây giờ là giai đoạn thực tế, tính toán chi li từng cân lạng.

Tôi cuối cùng phải bỏ chiếc thánh giá trên trái tim của mình xuống. Bây giờ, ngoài việc đối với bố anh ta bị mất sau khi mẹ anh ta mất được hai năm, tôi còn có đôi chút tình cảm với các cụ, chứ còn đối với Trần Quốc Quân thì mọi việc đều trở nên ngang bàng. Tuy vụ án vẫn còn đang treo đó, tuy hôn nhân vẫn còn chưa hết, nhưng trái tim tôi giờ đây không còn đau đớn nữa.

Tình cảm của tôi không tham dự vào sự phân tranh này, thể xác tôi vốn cũng chẳng còn tri giác gì nữa.

Trong khi toà còn đang xử vụ án ly hôn này, đương sự hai bên có thể được tham dự cùng một phiên. Để tránh việc xô xát có thể xảy ra, toà quy định Trần Quốc Quân vào trước, tôi vào sau, khi phiên toà kết thúc, tôi ra trước, Trần Quốc Quân ra sau.

Cảnh tượng diễn ra hoàn toàn giống như vẫn thấy trên màn ảnh, vị chánh án ngồi giữa, tôi cùng với luật sư của tôi và Trần Quốc Quân cùng với luật sư của anh ta chia nhau ngồi hai bên. Nói cho chính xác, chỉ có hôm đó tôi và Trần Quốc Quân mới cùng tự nguyện gặp nhau một cách hoà bình. Chúng tôi giao đấu với nhau toàn là chống lại nhau từ cự ly xa, hình thành một thế trận kỳ thú. Sự ân ái vợ chồng của những ngày xưa không còn nữa, bây giờ là mặt trận đối đầu nhau như nước với lửa. Tình cảnh này hầu như đã rất quen thuộc đối với chánh án cũng như các vị bồi thẩm. Trong bụng tôi muốn hát cho đổ tan tành cái lọ ngũ vị tử thuốc bỏ đi cho được việc.

Chánh án nói xong những lời mở đầu của phiên toà, các luật sư đôi bên phát biểu. Tôi và Trần Quốc Quân bàng quan đứng ngoài cuộc. Có một cái lạ mà tôi không thể quên được là khi vị luật sư của Trần Quốc

Quân nói về tôi là một con người thế này thế nọ, thậm chí không xứng đáng vị trí làm người vợ. Thì đột nhiên Trần Quốc Quân đứng phắt dậy lớn tiếng: "Các người sai rồi, Lưu Hiểu Khánh là một nàng dâu tốt nhất trong thiên hạ". Còn khi luật sư của tôi buộc tội Trần Quốc Quân là một người chồng thô bạo, ngược đãi vợ, rồi hỏi ý kiến tôi. Tôi đáp rất nhỏ: "Các ông không biết, Trần Quốc Quân thật ra là một người chồng rất biết chăm sóc vợ, là một người chồng gương mẫu, rất chu đáo k' ông thiếu điều gì".

Ấy thế mà chúng tôi ly hôn. Cuộc sống quả thực rất phức tạp. Có rất nhiều sự việc không thể dùng kéo cắt đứt một cách thẳng thừng, để từ đó không còn vương vấn gì cả, ly hôn tựa như làm cho tôi chết đi một lần.

Tết năm đó, Hiểu Hồng từ Pháp về thăm nhà, em đến Bắc Kinh thăm tôi trước, sau đó hai chúng tôi cùng đi Thâm Quyển, Sà Khẩu. Trong lòng những nghĩ xa cách lâu ngày nay lại có dịp gặp lại nhau, thật là được an ủi biết bao.

Chúng tôi nói biết bao chuyện riêng tư với nhau. Hiểu Hồng kể cho tôi nghe về những sự việc em trải qua ở Pháp, tôi kể cho em nghe về mọi việc xảy ra sau khi em ra đi, kể cả chuyện Trần Quốc Quân rất tỉ mỉ. Chúng tôi tâm sự với nhau từ nhà đến sân bay, rồi lại từ sân bay lên đến máy bay. Lên đến máy bay, Hiểu

Hồng không nhìn được phải vào “toa lét”, lúc trở ra bất ngờ đưa cho tôi một hộp kẹo bảo nhỏ tôi: “Đưa cái này cho Đan Đan”.

Hiếu Hồng trở về chỗ ngồi với tôi và tái mặt đi, nói lạc cả giọng hỏi tôi đoán xem em vừa gặp ai? Tôi hỏi lại: Ai? Em bảo “Trần Quốc Quân.” Và em có vẻ như rất khiếp phục: “Trần Quốc Quân rất giỏi, anh đã đoán được ngày hôm nay hai chị em mình đi Thâm Quyển và anh cũng đã xoay được một vé máy bay, lại còn rất tài, tìm cách đi cùng chuyến máy bay với hai chị em!”

Hai chị em chúng tôi bắt đầu không yên lòng, chẳng khác hai con thỏ rù rì với nhau không ngớt trong một nỗi kinh hoàng. Thần kinh căng thẳng quá để tìm đối sách.

Khẳng định anh ta đi Sà Khẩu rồi. Nếu nhờ ra anh ta đến bắt chuyện với hai chị em thì sao? Nhờ ra, xuống máy bay, anh ta cứ cùng đi với hai chị em thì làm thế nào? Bây giờ chỉ có độc trụ hai chị em, không có người bảo vệ.

Có lẽ trong 36 nước, nên quy vào nước cuối cùng. Không một hai gì hết, hễ xuống máy bay là chạy, chạy được bao nhiêu hơi sức chạy bấy nhiêu! Thế nhưng chúng tôi còn hành lý! Chắc chắn Trần Quốc Quân không có hành lý. Anh ấy sẽ nhanh hơn chúng tôi. Làm thế nào bây

giờ? Chúng tôi trao đổi xong, quyết định khi ra sân bay, thì giao phiếu hành lý cho Tinh Quân là người ra đón chúng tôi, còn hai chị em sẽ lên ngay xe đi trước.

Nhưng xe nào mới được chứ? Không thể đi xe lửa. Ngồi xe lửa lại cùm nhau vào một chỗ. Ở sân bay có xe buýt đi thẳng về Thâm Quyên. Chắc chắn Trần Quốc Quân đoán được chúng tôi sẽ ngồi xe buýt đến thẳng sân bay Quảng Châu, rồi sang Sà Khẩu. Anh ta sẽ bám sát chúng tôi, chúng tôi ngồi xe nào anh sẽ ngồi xe đó.

Chúng tôi quyết tâm đi loại xe tốc hành. Xe tốc hành giá đắt, lại rất ít chuyến chạy thẳng từ Quảng Châu đi Thâm Quyên như vậy sẽ rất nhanh, anh ta sẽ không đuổi kịp. Thế là chúng tôi quyết định đi loại xe đó.

Máy bay vừa ổn định chúng tôi đứng ngay dậy. Hành khách trên máy bay cũng đều đã đứng hết dậy, đang lấy hành lý. Chúng tôi hơi giật mình, tạm thời tránh khỏi ánh mắt của Trần Quốc Quân, rồi vội chen bừa lên phía trước, mặc cho xung quanh rất phật ý.

Chúng tôi nhao ra thang máy, ngồi lên xe buýt của sân bay. Lúc đang rất vội đó, chúng tôi cảm thấy xe buýt hết sức nặng nề mới chuyển nổi bánh. Thấp thoáng thấy bóng Trần Quốc Quân cũng lên xe, nhưng ở đầu kia. Chiếc xe buýt như bị bọ cạp đốt đốt, phóng nhanh ra cửa sân bay, tìm mãi mới thấy Tinh Quân, cậu em rể, ra đón chúng tôi.

Tôi vội đến ngay trước mặt Tỉnh Quân rồi cúi ngay chiếc phiến hành lý cho cậu và nói: "Nhanh lên! Trần Quốc Quân ở ngay sau kia kìa! Chú lấy hành lý cho chị, bọn chị đi đây!" Trong lúc bối rối, Tỉnh Quân gạt đầu luôn hai cái, còn tôi và Hiếu Hồng chạy nhanh như một cơn lốc.

Trần Quốc Quân rượt nhanh theo chúng tôi như một ngôi sao băng. Thấy chạy không tiện, chúng tôi đành đi nhanh. Cả ba người cứ như đang thi đi nhanh. Tôi nhanh ý, kéo Hiếu Hồng đến trước một chiếc xe buýt chạy đường dài, lúc đó Trần Quốc Quân đã nhảy lên một chiếc xe ô tô công cộng duy nhất chạy theo đường Thâm Quyền.

Anh ta chỉ còn phương tiện giao thông này là duy nhất, và cũng tin chắc rằng nếu chúng tôi đi xe buýt hoặc xe lửa cũng đều chậm hơn chiếc xe công cộng đó, nhất định đến Sà Khẩu sau anh ta. Tóm lại anh ta tính toán rằng, nhất định anh ta đến sớm hơn, hoặc tối thiểu cũng sẽ cùng với chúng tôi đồng thời bước vào nhà. Thậm chí chúng tôi còn thấy anh đứng trên xe vẫy chúng tôi.

Nén sự căng thẳng nội tâm, tôi kéo Hiếu Hồng lui lại mấy bước giả vờ như đi về hướng sân bay, rồi chúng tôi lách vào một góc chết để anh ta không còn trông thấy chúng tôi nữa. Tôi kiềm chân, trông thấy

anh ta đang mua vé, chúng tôi bỏ dép ra chạy thực mạng. Chúng tôi chạy đến chiếc xe ta xi đang đỗ ở sân xe, mở ngay cửa xe, cùng thở dốc nói "Đi Thâm Quyển, Sà Khẩu".

Trên chặng đường dài, chiếc xe sóc lên sóc xuống, đến chiều tới Sà Khẩu. Chúng tôi ôm bọc lớn bọc nhỏ, khi đi khi dừng, ruột nóng như lửa đốt. Chúng tôi không cất nổi chân nữa, bỏ tất đồ đạc xuống, đứng thở, ngoái đầu lại, thấy Trần Quốc Quân đang đuổi theo rất hăng.

Chạy! Chạy nữa! Tờ hàng rào vườn hoa của nhà rồi, ấn chuông. Bóng người đằng sau đang đến gần, hai chân chúng tôi như muốn nhảy lên. Lúc đó, từ đầu hồi nhà tôi ở phía vườn hoa, anh Ba nẩu ăn chậm rãi đi ra. Chúng tôi gọi như gào lên: "Anh Ba! Mở cửa! Mở cửa mau!"

Anh Ba đã mở tấm cửa sắt nặng nề, chúng tôi quần vào nhau cùng nhảy vào trong, quay lại khoá ngay cổng vườn lại. ào một cái, chúng tôi đã vào trong buồng khách. Tiếng chuông réo như điên, Trần Quốc Quân đang đứng bên ngoài gào rất to: "Mẹ ơi! Mở cửa nhanh lên! Mở cửa! Con Trần Quốc Quân đây, con đã trở về rồi".

Chúng tôi không dám mở cửa, và cũng không thể mở cửa được. Giữa chúng tôi đã mất đi lòng tin tối

thiếu. Mở cửa cho anh ta vào, sẽ không biết xảy ra những chuyện gì. Cả nhà đều là người già cả ốm yếu, lại đang là dịp tết nếu bị kinh sợ thì biết làm thế nào?

Tôi có linh cảm ngay rằng, lại sẽ xảy ra chuyện mất mặt tại Sà Khẩu.

Từ chiều đến tối, tiếng Trần Quốc Quân réo ở trước cửa cứ vang vang quanh quất mãi. Tựa hồ như những lời lẽ đủ các kiểu bao bọc lấy căn biệt thự này, mà sao anh ta lại không bị khản tiếng.

Trời tối dần, mưa nhỏ lất phất. Tôi trải tấm thảm ngồi ở chiếc sân nhỏ trước cửa nhà. Trần Quốc Quân lại hát một bài ca mà trước đây đã làm cho chúng tôi gần bó với nhau: "Nếu em muốn lấy chồng, thì đừng cưới người khác. Nhất định sẽ cưới anh..." Sau đó lại vang tiếng huýt sáo, anh ta huýt sáo một bài ca chính trong cuốn phim "Người tình vô tình" do anh ta biên kịch, tôi đóng vai chính và là ca sĩ chính.

Đêm 30, giao thừa của năm âm lịch đã đến. Bưng bát cơm đoàn tụ gia đình đầu năm, tôi nghĩ thầm, không biết Trần Quốc Quân ra sao? Anh ấy nhất định sẽ vừa đói vừa rét lại cô đơn, vừa buồn phiền lại vừa bức tức. Đến Sà Khẩu ăn tết lại bị tôi cự tuyệt, bắt phải ở ngoài nhà, thật đáng thương. Nhất định anh không thể tưởng tượng được, con người tôi đã từng mềm yếu

trước anh, lại có thể có những hành động đoạn tuyệt tình cảm như vậy. Anh không còn bố mẹ, không vợ, không con, cô độc một thân một mình như thế, thì có lẽ ngay một người bạn bình thường nhất cũng phải mời anh vào uống cốc trà nóng. Ngoài trời mưa càng nặng hạt, anh làm sao có thể sống như vậy qua đêm nay? Cứ theo cá tính, thì có lẽ anh sẽ lăn ngay ra đất ngủ qua đêm, nhưng đến mai sẽ bị cảm nặng?

Tôi thấy trong lòng bối rối, vội đi vào nhà xí cốt làm cho bố mẹ không để ý, rồi đến trước cửa sổ, cố nhìn ra bên ngoài. Nhưng rồi cuộc không đủ chịu đựng để nhìn ra, đành quay lại ngồi bên bàn. Tôi nói với Tình Quân vừa về nhà không lâu, ra ngoài đưa anh ấy một ít tiền để anh tìm nhà trọ gần đây nghỉ tạm, có chuyện gì cần nói, để đến hôm sau.

Tình Quân đi một hồi lâu quay trở về nói, Trần Quốc Quân bảo, không vào nhà trọ, nhất định đòi vào nhà. Anh còn nói, đây là nhà của anh, nhưng anh chưa đến lần nào, hôm nay nhất định phải ở trong nhà. Tôi bực quá nói, thôi kệ anh ta, chúng ta ăn cơm thôi.

Xong bữa cơm, cả nhà ngồi xem truyền hình nhưng trong lòng không yên. Bên ngoài, tiếng hát, tiếng nói của Trần Quốc Quân vẫn liên hồi khi trầm khi bổng. Bỗng nhiên thấy một tiếng kêu đánh huych một

cách ở trong vườn, cả nhà giật mình sợ quá, vội vén rèm cửa nhìn qua kẽ cửa sổ. Tất cả đều trông thấy Trần Quốc Quân đã đến bên cửa sổ, giật tấm thảm che xuống, liền đó nghe thấy tiếng anh nói: "Mẹ ơi, đêm nay cả nhà cứ ăn tết đi. Đêm nay con ngủ dưới cửa sổ đây."

Cả nhà sợ cuống lên, cứ riu vào nhau không biết làm thế nào. Tôi ôm bụng, đầu toát hết mồ hôi, ruột đau quặn, đứng không vững nữa, lảo ra sa lông, vừa thở hổn hển vừa báo Tỉnh Quân "Nhanh lên, báo cho cảnh... gọi cảnh vệ mau!"

Thật ra thì tôi muốn những việc không hay trong nhà không để lọt ra ngoài biết, nhưng đã đến nước như thế này thì đành phải lựa chọn như vậy. Được cái là cụm biệt thự ở đất Sà Khẩu này là trú xá cao cấp, thuộc đơn vị bảo an trọng điểm, đêm nào cũng đều có cảnh sát chuyên môn đi tuần phòng để giữ an toàn cho các hộ.

Mẹ tôi run rẩy quay số điện thoại, 2 hàm răng lập cập, nói không nên lời. Hiếu Hồng, Tỉnh Quân vội cầm máy và báo cáo ngắn gọn tình hình xảy ra. Đại đế nói: trong vườn nhà tôi có người nhảy vào, người nhảy vào đó là con rể của mẹ tôi, nhưng trong nhà có việc bất hoà, chị tôi đã ly hôn, nên mẹ tôi không muốn để anh ấy vào nhà. Bây giờ anh đã nhày bừa vào. Chúng tôi mời cảnh vệ giúp chúng tôi mời anh ấy đi ra.

Cảnh vệ đồng ý bảo sẽ đến ngay. Tôi nghĩ đến việc riêng kín đáo của mình lại bị lộ liễu ở Sà Khẩu, cảm thấy hổ thẹn khó chịu. Nhìn lên thấy bà ngoại 91 tuổi đầu tóc bạc phơ đứng chẳng vững, bố gầy trơ xương ngồi trên xe đẩy chân tay run lẩy bẩy, mẹ tôi chạy tới chạy lui chốt chặt cửa sổ, đóng các cửa ra vào, còn Đan Đan thì vì quá sợ, khóc to ...

Cả nhà đều trong cơn kinh sợ chỉ vì việc hôn nhân nhỏ của tôi, bà ngoại và mẹ tôi như ngọn đèn nhỏ trước gió nay lại bị liên lụy vào lúc gần tàn cuộc đời. Nghĩ vậy mà lòng tôi xót xa, muốn đập ngay đầu vào tường mà chết đi cho rảnh.

Sau 10 phút, quả nhiên cảnh vệ đã đến. Tất cả nhà như nín thở, Đan Đan cũng đã nín, mọi người lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài cửa sổ. Nghe loáng thoáng không rõ lắm, sau khi thấy giao thiệp hồi lâu, có tiếng của cảnh vệ nói vào lúc cuối cùng: "Thôi đi, đi ra, chúng tôi sẽ kiếm cho anh một chỗ tạm trú". Tiếp đó nghe thấy tiếng chân bước đi xa dần, nhẹ dần rồi mất hẳn ở phía ngoài vườn.

Trong khoảnh khắc tôi bị xúc động mạnh, định chạy ra khỏi cửa ngăn họ lại rồi giơ hai tay nói với Trần Quốc Quân: "Vào nhà đi, vào nhà ăn Tết. Cả nhà hãy vui vẻ ăn tết đã. Các việc khác để đến mai nói chuyện ..."

Nhưng tôi đã không làm nổi như vậy. Lòng tôi đau như cắt. Tuy đau lòng, song tôi vẫn sáng suốt và biết rằng không thể làm như thế được. Kinh nghiệm bao lần đã cho tôi thấy, nếu để anh ta vào nhà, thì sẽ nhất định bắt đầu một cơn ác mộng mới. Tôi thấy khủng khiếp quá, lấy tay ôm chặt mắt lại. Không! Không thể để cơn ác mộng đó lặp lại nữa. Giữa chúng tôi với nhau không còn là bạn nữa. Hãy để cho tất cả qua đi, cho qua đi, nhanh nhanh qua đi.

Cả nhà đều không nghe thấy tiếng chuông của năm mới, cũng không xem truyền hình nữa, tắt đèn sớm, lên giường. Mất tôi mở to mắt nhìn vào đêm đen, tiếng gào thét của sóng biển ào ào từng đợt vang lên quanh chiếc giường nhỏ.

Vừa rồi Khương Văn gọi điện thoại từ Bắc Kinh chúc cả nhà ăn tết vui vẻ.

Bỗng lại nghe thấy tiếng của Trần Quốc Quân: "Sao các người nhảm tâm thế! Thôi, Chúc cả nhà ăn tết vui vẻ". "Lâu lắm em mới về nhà, cứ ăn tết cho xong. Mặc anh..." rồi có tiếng Trần Quốc Quân hát 2 bài hát cũ.

Tôi thúc Hiếu Hồng tỉnh dậy: "Hiếu Hồng, em xuống khuyên anh ấy đi. Bảo anh ấy hãy ở tạm khách sạn đã, ngày mai nói chuyện sau". Tôi van nài em như vậy. Hiếu Hồng nói: "Không không, em không dám" Em

không dám thì càng không ai dám ra cả. Không phải chị chạy ra thì em phải ra. Tôi đẩy Hiếu Hồng thôi thúc em đi.

Hiếu Hồng chậm rãi mặc áo, ra khỏi buồng ngủ, đến bên thêm nhà của tầng 2. "Hiếu Hồng, lâu lắm không gặp em. Em có khoẻ không", tiếng nói đầy nhiệt tình của Trần Quốc Quân. Hiếu Hồng đáp: "Khỏe ạ" "Đan Đan có khoẻ không? Anh nhớ nó lắm. Nó còn nhớ anh không?" Lại vẫn tiếng của Trần Quốc Quân. "Thôi, Trần Quốc Quân, anh không nên làm như vậy", Hiếu Hồng bật tiếng khóc.

Tôi bịt tai lại, không muốn nghe nữa. Nhất định tôi sẽ dứt ruột. Tất cả mọi việc đều được Trần Quốc Quân dự liệu hết cả ư? Có lẽ trên thế giới không có người thứ 2 nào bằng Trần Quốc Quân lại nắm đúng trạng thái tâm lý của người khác. Chỉ có 1 điều anh ấy không lường tới là tôi lại có một lòng dạ cứng rắn, đúng đêm 30 dám bắt anh phải ở ngoài cửa.

Cả đêm ngủ không ra giấc. Nhưng rồi Hiếu Hồng cũng thiếp đi, ngáy khe khẽ cạnh tôi. Vừa chán tới 20 tiếng đồng hồ, Trần Quốc Quân lại hát, anh ta hết hát lại nói nói chán lại hát, đi vòng quanh nhà không biết bao nhiêu lần. Cứ như vậy cho đến tận trời sáng. Anh ta đúng là con người có nghị lực vượt hẳn sự tầm thường.

Sau đó không còn thấy tiếng anh ta nữa. Tôi thức dậy như người sau cơn ốm, nhìn qua khe cửa sổ thấy Trần Quốc Quân ngồi một mình lặng lẽ bên bờ biển. Lòng tôi rộn lên niềm thương.

Lúc thường tôi tự cảm thấy mình đáng thương, nhưng thật ra anh ta còn bi thảm hơn tôi 10 lần. Chúng tôi là một đôi đã từng đi khắp chân trời góc biển, nhưng âm dương xa cách không thể cùng ở với nhau được. Kể từ lúc anh ta ly hôn lần trước rồi về Bắc Kinh, thì sợi dây sinh mệnh của anh đã cắt đứt khỏi bên ngoài Sơn Hải Quan rồi. Về đến đây, sinh mệnh mới, tiền đồ mới, lý tưởng mới đều gửi gắm cả vào tôi, tất cả của cải "thế chấp" của cuộc đời anh đều đặt vào tay tôi, tôi đã trở thành sợi dây ràng buộc tất cả của anh ta. Bất kể là anh ta nhận thấy hay là tôi cảm thấy thì thực tế tôi đã là gốc rễ của sự sống của anh ta.

Nhưng bây giờ, tôi phải mang cái riu lớn chặt đứt cái gốc rễ sinh mệnh đó. Tôi đang làm gì ở đây nhỉ? Tôi đang là con người như thế nào nhỉ? Sao tôi lại có thể hạ thủ được? Trong những ngày tết cả nhà đoàn tụ như thế này, anh ấy không đoàn tụ với tôi thì đoàn tụ với ai? Anh ấy không về Sà Khẩu thì về đâu được? Cứ như vậy, tôi tính toán luẩn quẩn, như đang chơi một trò chơi "Trên thế gian có lòng dạ của người phụ nữ độc ác không nhỉ?"

Ồi chào, những dầy vò như vậy biết đến bao giờ mới hết nhê?

Ngày mồng 1 đầu năm âm lịch, rất nhiều người thân thích ở Hồng Kông đến thăm nhà. Trong đó có nhiều người nam giới thay nhau đến khuyên anh ta, nhưng chẳng ai khuyên nổi anh rời khỏi nơi này. Nghĩ mãi, toan mời anh ta vào ăn bữa cơm cho xong chuyện. Nhưng mời thân đến thì dễ, đưa thân đi sẽ khó. Lý tính nhắc nhở tôi không được làm việc theo cảm tính, không được nhẹ dạ hành động. Cả ngày tôi trần trọc trong buồng ngủ vừa thẹn, vừa buồn, vừa nôn nóng, trong lòng đau thắt, tôi thấy ngượng không dám xuống tầng dưới tiếp khách. Tối đến, tiếng hát nửa đêm như móc gan móc ruột lại vang lên. Tôi mệt lắm rồi, nhưng vẫn tỉnh như sáo sậu, không ngủ được.

Đúng là trận này như bị đốt bởi ngọn lửa nhà tù. Cho đến tận sớm ngày thứ 3 do một phát hiện nho nhỏ nên tôi mới trở lại yên tĩnh.

Sáng sớm hôm ấy, tôi bị dẫn vật đến cực độ, không còn là tôi nữa. Tôi quyết tâm đi nói chuyện với anh ta. Chỉ cần không gây phiền hà cho cả nhà, kết cục của tôi ra sao, tôi gánh chịu tất.

Khi tôi bước thấp bước cao đi đến bên cửa sổ lấy hết dũng cảm ra định vén rèm lên thì trông qua khe cửa

sổ thấy anh ta đang giờ máy ảnh. Tôi thấy anh ta vừa xê dịch lại chân gối tấm thảm trên mặt đất ở ngoài cửa, vừa chìa ống kính để chụp cái "hiện trường" đó. Anh ta chụp mấy kiểu, rồi lại xáo lộn đóng chân lên, đứng cân nhắc một lúc rồi chọn góc độ khác chụp một hồi. Sau đó anh ta chạy vòng quanh nhà, hết đằng trước lại đến đằng sau, chụp thật nhiều kiểu với các góc độ khác nhau. Đột nhiên tôi nghĩ, có lẽ anh ta gửi tư liệu cho báo Hồng Kông hoặc đại lục chăng?

Sau cơn chấn động, một luồng không khí tươi mát trong sạch thổi đến toàn thân tôi, tôi tỉnh táo hẳn rồi. Thôi thì mặc cho anh ta có mang "đạn pháo" cho báo chí hay không, như hiện thấy rất rõ là anh không hề đau buồn, không hề tức giận, mà chỉ hoàn toàn âm mưu. Chỉ có trong giây phút đó, tôi mới thực sự thấy trời sáng sủa, hoa đỏ ra, cỏ cũng xanh thêm ra, vạn vật vẫn đầy sức sống của chính nó.

Sau này trong cuộc chiến tranh đầy gian khổ tranh chấp tài sản với Trần Quốc Quân tôi đã cạn hết chút áy náy cuối cùng của tôi. Nó tựa như chiếc xích sắt quấy chặt thân tôi đến bây giờ nó đứt tung ra, tôi thấy như tảng đá đè nặng lên tim tôi bấy lâu nay đã được bật đi, tôi cảm thấy được tự do trước trời biển bao la. Dù rằng tôi chưa ly hôn được, nhưng tim tôi, đầu óc tôi, sự suy nghĩ của tôi, linh hồn của tôi đã hoàn toàn thuộc về

tôi mà vốn trước đây biếu cho người khác. Bây giờ thì hoàn toàn đòi lại được rồi.

Vấn đề còn lại duy nhất là vấn đề tiền. Tôi không thể cho tiền, cũng chẳng có tiền đâu mà cho. Tạm không nói rằng tất cả tiền nong là do tôi kiếm được. Trần Quốc Quân cho rằng tôi là triệu phú, thậm chí là tỷ phú, nhất định anh ta đòi chia đôi. Theo như cách nói của anh ta tức là, anh ta quyết không để một nửa số tiền mà đáng lẽ thuộc về anh ta lại rơi vào tay một người đàn ông khác.

Tôi cần tiền. Thừa kiện cần đến tiền, nuôi gia đình phải cần tiền, cơm ăn áo mặc cần tiền, đến việc ly hôn lại càng cần phải có tiền. Chẳng hiểu sao tôi cứ phải cần tiền? Tôi có phải là cái thùng không đáy hay không? Có lẽ đúng vậy. Nhưng tại sao tôi là chiếc thùng không đáy? Tôi không rõ nữa. Vốn khi đi "đánh thuê" đã tưởng mình kiếm được ra tiền nhiều ghê gớm lắm, đến nỗi phát ngán lên rằng làm sao mà tiêu hết được nó trong cả đời mình. Nhưng tính đi tính lại thì mới kiếm được có 10 vạn đồng, trước lúc công bố luật thuế số tiền kiếm được vào khoảng hơn 7 vạn đồng, sau khi công bố luật thuế thì kiếm được khoảng 5 vạn đồng. Nộp thuế đã hết đi hơn 3 vạn đồng, còn lại hơn 2 vạn đồng, cộng với hơn 7 vạn

kiếm được trước đây mới được hơn 9 vạn. Mua nhà, làm thủ tục, thừa kiện, thuê bảo vệ, thuê xe, chạy lung tung, tiêu hết sạch. Đó là chưa kể món nợ với con số khổng lồ của tôi.

Vì tiền, cho nên phải đi tìm tiền. Không có chỗ nào tìm ra tiền cả, đành phải đi "đánh thuê". "Đánh thuê" không ăn, thì đành phải đóng kịch.

Còn phải đóng một màn kịch làm cho Hồng Kông phải bỏ tiền ra.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

40. CUỐI CÙNG TÔI LẠI THUỘC VỀ TÔI, NHƯNG TÔI KHÔNG CÓ TIỀN

Năm ấy, tôi và Khương Văn lại cùng đóng một bộ phim "Đại thái giám Lý Liên Anh". "Bản thuyết minh điện ảnh" còn chưa ráo mực thì một "đoạn phim mới" của tôi lại đã bắt đầu quay chụp.

Chẳng khác gì tự tôi cho tôi một cái tát trái.

Còn nhớ mấy năm trước, tôi có hỏi một bạn thương gia làm ăn rất khâm khả ở hải ngoại rằng, bí quyết thành công của bạn là cái gì? Ông nghĩ một lúc rồi trả lời: "Sinh mệnh thứ nhất, chữ tín thứ hai". Tôi thấy đây là một lời vàng ngọc.

Giả dụ, trong cuộc đời của tôi nếu xảy ra điều thất tín chỉ độ 2 lần, mà chỉ nhỏ tôi, thì sự việc xảy ra lần này trong khi tôi quay lại sân khấu điện ảnh là một lần nghiêm trọng nhất.

Thất tín vì điều gì? Vì tiền. Lại vì tiền. Thật đáng ghét. Kể từ sau các vụ "đánh khán giả", "cai nhau với phóng viên", những tiếng vàng ngày càng diễn ra theo phương hướng ngược lại, bây giờ đã đi xuống đến mức

thấp nhất. Từ nay tôi không thể "đánh thuê" được nữa. Tôi không còn có khả năng "đi đánh thuê". Tôi vừa đánh người vừa cãi nhau, lại vừa chịu mọi gian khổ để kiếm ra đồng tiền bằng mồ hôi nước mắt, nộp xong thuê, tôi đưa tất cả cho bố mẹ, giấy gửi tiền không dám ký tên tôi, cốt tránh theo dõi. Sau đó, tôi lại chui vào một cái túi đàng hồ thẹn. Các vụ kiện ở Thanh Đoà, Tứ Xuyên, Bắc Kinh vẫn còn đang tiếp diễn, các khoản chi tiêu vẫn chảy đều như dòng nước mùa thu, không hề thay đổi theo ý chí của tôi, Trần Quốc Quân đóng vai trò thực thụ tổ giác về vấn đề tài sản, anh ta phán đoán tài sản của tôi có tới 6 triệu USD và anh ta quyết tâm bắt phải được chia một nửa gia tài, 3 triệu USD kể cả một nửa gian nhà ở Sà Khẩu.

Có một lần anh ta đã buộc tôi phải về chỗ ở của anh ta để trả lời rằng sẽ cho anh ta bao nhiêu tiền rời mới để cho tôi được chia tay với anh ta. Tôi bảo rằng, tôi không có tiền, hoàn toàn không có tiền. Thực ra muốn lấy tiền của tôi, thì tôi chỉ cần cho anh ta một tấm ngân phiếu là xong, còn tôi, tôi sẽ ly hôn, rồi sau đó làm ăn vất vả suốt một đời cũng sẽ kiếm đủ số tiền trả cho anh ta đó.

Anh ta nhờ người nhặn tôi phải gọi điện thoại cho anh, tôi gọi điện thoại thật, anh ta mở ghi âm để ghi lại tất cả những câu hỏi về vấn đề tài sản rồi lồng

những câu trả lời của tôi vào các cuốn bang ghi âm đó. Sau đó làm thành cuốn bang đối thoại đầy đủ, gửi cho toà án. Tất cả có đến 5 cuốn băng.

Anh ta còn sưu tập tất cả những ảnh chụp của tôi trên bìa từng bức ảnh trong các tạp chí để nộp cho toà án, còn mời người biện hộ chú ý đến các thứ đeo trên người tôi là những đồ trang sức giả hay thật. Anh ta cũng đòi hỏi toà án Sà Khẩu điều tra ngôi nhà của tôi mua được, một ngôi nhà mà tôi phải bỏ ra bao công sức gian khổ làm án mới mua được mà hiện còn đang bị nợ đũa ra, trả chưa hết.

Anh ta còn ...

downloadsachmienphi.com

Và, anh ta còn ...

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tình yêu đầy lãng mạn, nặng lời thể thốt sống chết ... đã chết đi rồi. Bây giờ là giai đoạn thực tế, tính toán chi li từng cân lạng.

Tôi cuối cùng phải bỏ chiếu thánh giá trên trái tim của mình xuống. Bây giờ, ngoài việc đối với bố anh ta bị mất sau khi mẹ anh ta mất được hai năm, tôi còn có đôi chút tình cảm với các cụ, chứ còn đối với Trần Quốc Quân thì mọi việc đến trở nên ngang bằng. Tuy vụ án vẫn còn đang treo đó, tuy hôn nhân vẫn còn chưa hết, nhưng trái tim tôi giờ đây không còn đau đớn nữa. Tình cảm của tôi không tham dự vào sự phân tranh này, thế xác tôi vốn cũng chẳng còn tri giác gì nữa.

Trong khi toà còn đang xử vụ án ly hôn này, đương sự hai bên có thể được tham dự cùng một phiên. Để tránh việc xô xát có thể xảy ra, toà quy định Trần Quốc Quân vào trước, tôi vào sau, khi phiên toà kết thúc, tôi ra trước, Trần Quốc Quân ra sau.

Cảnh tượng diễn ra hoàn toàn giống như vẫn thấy trên màn ảnh, vị chánh án ngồi giữa, tôi cùng với luật sư của tôi và Trần Quốc Quân cùng với luật sư của anh ta chia nhau ngồi hai bên. Nói cho chính xác, chỉ có hôm đó tôi và Trần Quốc Quân mới cùng tự nguyện gặp nhau một cách hoà bình. Chúng tôi giao đấu với nhau toàn là chống lại nhau từ cự ly xa, hình thành một thế trận kỳ thú. Sự ân ái vợ chồng của những ngày xưa không còn nữa, bây giờ là mặt trận đôi đầu đấu nhau như nước với lửa. Tình cảnh này hầu như đã rất quen thuộc đối với chánh án cũng như các vị bồi thẩm. Trong bụng tôi muốn bắt cho đổ tan tành cái lọ ngũ vị tử thuốc bổ đi cho được việc.

Chánh án nói xong những lời mở đầu của phiên toà, các luật sư đôi bên phát biểu. Tôi và Trần Quốc Quân bàng quan đứng ngoài cuộc. Có một cái lạ mà tôi không thể quên được là khi vị luật sư của Trần Quốc Quân nói về tôi là một con người thế này thế nọ, thậm chí không xứng đáng vị trí làm người vợ. Thì đột nhiên Trần Quốc Quân đứng phát dạy lớn tiếng: "Các người

sai rồi, Lưu Hiểu Khánh là một nàng dâu tốt nhất trong thiên hạ". Còn khi luật sư của tôi buộc tội Trần Quốc Quân là một người chồng thô bạo, ngược đãi vợ, rồi hỏi ý kiến tôi. Tôi đáp rất nhỏ: "Các ông không biết, Trần Quốc Quân thật ra là một người chồng rất biết chăm sóc vợ, là một người chồng gương mẫu, rất chu đáo không thiếu điều gì".

Ấy thế mà chúng tôi ly hôn. Cuộc sống quá thực rất phức tạp. Có rất nhiều sự việc không thể dùng kéo cắt đứt một cách thẳng thừng, để từ đó không còn vướng vẩn gì cả, ly hôn tựa như làm cho tôi chết đi một lần.

Tết năm đó, Hiểu Hồng từ Pháp về thăm nhà, em đến Bắc Kinh thăm tôi trước, sau đó hai chúng tôi cùng đi Thâm Quyển, Sà Khẩu. Trong lòng những nghĩ xa cách lâu ngày nay lại có dịp gặp lại nhau, thật là được an ủi biết bao.

Chúng tôi nói biết bao chuyện riêng tư với nhau. Hiểu Hồng kể cho tôi nghe về những sự việc em trải qua ở Pháp, tôi kể cho em nghe về mọi việc xảy ra sau khi em ra đi, kể cả chuyện Trần Quốc Quân rất tỉ mỉ. Chúng tôi tâm sự với nhau từ nhà đến sân bay, rồi lại từ sân bay lên đến máy bay. Lên đến máy bay, Hiểu Hồng không nhịn được phải vào "toa lét", lúc trở ra bắt

ngờ đưa cho tôi một hộp kẹo bảo nhỏ tôi: "Đưa cái này cho Đơn Đơn".

Hiền Hồng trở về chỗ ngồi với tôi và tái mặt đi, nói lạc cả giọng hỏi tôi đoán xem em vừa gặp ai? Tôi hỏi lại: ai? Em bảo Trần Quốc Quân. Và em có vẻ như rất khiếp phục Trần Quốc Quân rất giỏi, anh đã đoán được ngày hôm nay hai chị em mình đi Thâm Quyển và anh cũng đã xoay được một vé máy bay, lại còn rất tài, tìm cách đi cùng chuyến máy bay với hai chị em!

Hai chị em chúng tôi bắt đầu không yên lòng, chẳng khác hai con én nhỏ rủ rỉ với nhau không ngớt trong một nỗi kinh hoàng. Thâm kinh căng thẳng quá để tìm đối sách.

Khảng định anh ta đi Sà Khẩu rồi. Nếu nhờ ra anh ta đến bắt chuyện với hai chị em thì sao? Nhờ ra, xuống máy bay, anh ta cứ cùng đi với hai chị em thì làm thế nào? Bây giờ chỉ có bực trụ hai chị em, không có người bảo vệ.

Có lẽ trong 36 trước, nên quy vào trước cuối cùng. Không một hai gì hết, hễ xuống máy bay là chạy, chạy được bao nhiêu hơi sức chạy bấy nhiêu! Thế nhưng chúng tôi còn hành lý! Khảng định Trần Quốc Quân không có hành lý. Anh ấy sẽ nhanh hơn chúng tôi. Làm thế nào bây giờ? Chúng tôi trao đổi

xong, quyết định khi ra sân bay, thì giao phiếu hành lý cho Tỉnh Quân là người ra đón chúng tôi, còn hai chị em sẽ lên ngay xe đi trước.

Nhưng xe nào mới được chứ? Không thể đi xe lửa. Ngồi xe lửa lại cụm nhau vào một chỗ. ở sân bay có xe buýt đi thẳng về Thâm Quyên. Chắc chắn Trần Quốc Quân đoán được chúng tôi sẽ ngồi xe buýt đến thẳng sân bay Quảng Châu, rồi sang Sà Khẩu. Anh ta sẽ bám sát chúng tôi, chúng tôi ngồi xe nào anh sẽ ngồi xe đó.

Chúng tôi quyết tâm đi loại xe tốc hành. Xe tốc hành giá đắt, lại rất ít chuyến chạy thẳng từ Quảng Châu đi Thâm Quyên như vậy sẽ rất nhanh, anh ta sẽ không đuổi kịp. Thế là chúng tôi quyết định đi loại xe đó.

Máy bay vừa ổn định chúng tôi đứng ngay dậy. Hành khách trên máy bay cũng đều đã đứng hết dậy, đang lấy hành lý. Chúng tôi hơn gấp mình, tạm thời tránh khỏi ánh mắt của Trần Quốc Quân, rồi vội chèn bừa lên phía trước, mặc cho xung quan rất phật ý.

Chúng tôi nhao ra thang máy, ngồi lên xe buýt của sân bay. Lúc đang rất vội đó, chúng tôi cảm thấy xe buýt hết sức nặng nề mới chuyển bánh hồi. Thấp thoáng thấy bóng Trần Quốc Quân cũng lên xe, nhưng ở đầu kia. Chiếc xe buýt như bị bọ cạp đốt đốt, phóng

nhANH rA cỬA SÂU bay, tìm mãi mới thấy Tỉnh Quân, cậu re re, ra đón chúng tôi.

Tôi vội đến ngay trước mặt Tỉnh Quân rồi cúi ngay chiếc phiếu hành lý cho cậu và nói: "Nhanh lên! Trần Quốc Quân ở ngay sau kia kìa! Chú lấy hành lý cho chị, bọn chị đi đây!" Trong lúc bối rối, Tỉnh Quân gật đầu luôn hai cái, còn tôi và Hiếu Hồng chạy nhanh như một cơn lốc.

Trần Quốc Quân vượt nhanh theo chúng tôi như một ngôi sao băng. Thấy chạy không tiện, chúng tôi đành đi nhanh. Cả ba người cứ như đang thi đi nhanh. Tôi nhanh ý, kéo Hiếu Hồng đến trước một chiếc xe buýt chạy đường dài, lúc đó Trần Quốc Quân đã nhảy lên một chiếc xe ô tô công cộng duy nhất chạy theo đường Thẩm Quyến.

Anh ta khẳng định chỉ còn phiên tiện giao thông này là duy nhất, và cũng tin chắc rằng nếu chúng tôi đi xe buýt hoặc xe lửa cũng đều chậm hơn chiếc xe công cộng đó, nhất định đến Sà Khẩu sau anh ta. Tóm lại anh ta tính toán rằng, nhất định anh ta đến sớm hơn, hoặc tối thiểu cũng sẽ cùng với chúng tôi đồng thời bước vào nhà. Thậm chí chúng tôi còn thấy anh đứng trên xe vẫy chúng tôi.

Nén sự căng thẳng nội tâm, tôi kéo Hiếu Hồng lui lại mấy bước giả vờ như đi về hướng sân bay, rồi

chúng tôi lách vào một góc chết để anh ta không còn trông thấy chúng tôi nữa. Tôi kiễng chân, trông thấy anh ta đang mua vé, chúng tôi bỏ dép ra chạy thục mạng. Chúng tôi chạy đến chiếc xe ta xi đang đỗ ở san xe; mở ngay cửa xe, cùng thở dốc nói "Đi Thâm Quyến, Sà Khẩu".

Trên chặng đường dài, chiếc xe sóc lên sóc xuống, đến chiều, nhất định tới Sà Khẩu. Chúng tôi ôm bọc lớn bọc nhỏ, khi đi khi dừng, ruột nóng như lửa đốt. Chúng tôi không cất nổi chân nữa, bỏ tất đồ đạc xuống, đứng thở, ngoái đầu lại, thấy Trần Quốc Quân đang đuổi theo rất hăng.

Chạy! Chạy nữa! Tời hàng rào vườn hoa của nhà rồi, ấn chuông. Bỗng người đằng sau đang đến gần, hai chân chúng tôi như muốn nhảy lên. Lúc đó, từ đầu hồi nhà tôi ở phía vườn hoa, anh Ba nấu ăn chậm rãi đi ra. Chúng tôi gọi như gào lên: "Anh Ba! Mở cửa! Mở cửa mau!"

Anh Ba đã mở tấm cửa sắt nặng nề, chúng tôi quần vào nhau cùng nhảy vào trong, quay lại khoá ngay cổng vườn lại. ào một cái, chúng tôi đã vào trong buồng khách. Tiếng chuông réo như điên, Trần Quốc Quân đang đứng bên ngoài gào rất to: "Mẹ ơi! Mở cửa nhanh lên! Mở cửa! Con Trần Quốc Quân đây, con đã trở về rồi".

Chúng tôi không dám mở cửa, và cũng không thể mở cửa được. Giữa chúng tôi đã mất đi lòng tin tối thiểu. Mở cửa cho anh ta vào, sẽ không biết xảy ra những chuyện gì. Cả nhà đều là người già cả ốm yếu, lại đang là dịp tết nếu bị kinh sợ thì biết làm thế nào?

Tôi có linh cảm ngay rằng, lại sẽ xảy ra chuyện mất mặt tại Sà Khẩu.

Từ chiều đến tối, tiếng Trần Quốc Quân réo ở trước cửa cứ vang vang quanh quất mãi. Tựa hồ như những lời lẽ đủ các kiểu bao bọc lấy căn biệt thự này, mà sao anh ta lại không bị khản tiếng.

Trời tối dần, mưa nhỏ lất phất. Tôi trải tấm thảm ngồi ở chiếc sân nhỏ trước cửa nhà. Trần Quốc Quân lại hát một bài ca mà trước đây đã làm cho chúng tôi gấn bó với nhau: "Nếu em muốn lấy chồng, thì đừng cưới người khác. Nhất định sẽ cưới anh..." Sau đó lại vang tiếng huýt sáo, anh ta huýt sáo một bài ca chính trong cuốn phim "Người tình vô tình" do anh ta biên kịch, tô đóng vài chính và ca chính.

Đêm 30, giao thừa của năm âm lịch đã đến. Bưng bát cơm đoàn tụ gia đình đầu năm, tôi nghĩ thầm, không biết Trần Quốc Quân ra sao? Anh ắt nhất định sẽ vừa đói vừa rét lại cô đơn, vừa buồn phiền lại vừa bức tức. Đến Sà Khẩu ăn tết lại bị tôi cự tuyệt, bắt phải

ở ngoài nhà, thật đáng thương. Nhất định anh không thể tưởng tượng được, con người tôi đã từng mềm yếu trước anh, lại có thể có những hành động đoạn tuyệt tình cảm như vậy. Anh không còn bố mẹ, không vợ, không con, cô độc một thân một mình như thế, thì có lẽ ngay một người bạn bình thường nhất cũng phải mời anh vào uống cốc trà nóng. Ngoài trời mưa càng nặng hạt, anh làm sao có thể sống như vậy qua đêm nay? Cứ theo cá tính, thì có lẽ anh sẽ lăn ngay ra đất ngủ qua đêm, nhưng đến mai sẽ bị cảm nắng?

Tôi thấy trong lòng bối rối, vội đi vào nhà xí cốt làm cho bố mẹ không để ý, rồi đến trước cửa sổ, cố nhìn ra bên ngoài. Nhưng rốt cuộc không đủ chịu đựng để nhìn ra, đành quay lại ngồi bên bàn. Tôi nói với Tỉnh Quân vừa về nhà không lâu, ra ngoài đưa anh ấy một ít tiền để anh tìm nhà trọ gần đây nghỉ tạm, có chuyện gì cần nói, để đến hôm sau.

Tỉnh Quân đi một hồi lâu quay trở về nói, Trần Quốc Quân bảo, không vào nhà trọ, nhất định đòi vào nhà. Anh còn nói, đây là nhà của anh, nhưng anh chưa đến lần nào, hôm nay nhất định phải ở trong nhà. Tôi bực quá nói, thôi kệ anh ta, chúng ta ăn cơm thôi.

Xong bữa cơm, cả nhà ngồi xem truyền hình như trong lòng không yên. Bên ngoài, tiếng hát, tiếng nói

của Trần Quốc Quân vẫn liên hồi khi trầm khi bổng. Bỗng nhiên thấy một tiếng kêu đánh huých một cách ở trong vườn, cả nhà giật mình sợ quá, vội vén rèm cửa nhìn qua khe cửa sổ. Tất cả đều trông thấy Trần Quốc Quân đã đến bên cửa sổ, giật tấm rèm che xuống, liền đó nghe thấy tiếng anh nói: "Mẹ ơi, đêm nay cả nhà cứ ăn tết đi. Đêm nay con ngủ dưới cửa sổ đây."

Cả nhà sợ cuống lên, cứ riu vào nhau không biết làm thế nào. Tôi ôm bụng, đầu toát hết mồ hôi, ruột đau quặn, đứng không vững nữa, lảo ra sa lông, vừa thở hổn hển vừa báo Tỉnh Quân "Nhanh lên, báo cho cảnh... gọi cảnh về mau!"

Thật ra thì tôi muốn những việc không hay trong nhà không để lọt ra ngoài biết, nhưng đã đến nước như thế này thì đành phải lựa chọn như vậy. Được cái là cụm biệt thự ở đất Sà Khẩu này là trú xá cao cấp, thuộc đơn vị bảo an trọng điểm, đêm nào cũng đều có cảnh sát chuyên môn đi tuần phòng để giữ an toàn cho các hộ.

Mẹ tôi run rẩy quay số điện thoại, 2 hàm răng lập cập, nói không nên lời. Hiếu hồng, Tỉnh Quân vội cầm máy và báo cáo ngắn gọn tình hình xảy ra. Đại đế nói: trong vườn nhà tôi có người nhảy vào, người nhảy vào đó là con rể của mẹ tôi, nhưng trong nhà có việc bất hoà, chị tôi đã ly hôn, nên mẹ tôi không muốn để anh

ấy vào nhà. Bây giờ anh đã nhảy bừa vào. Chúng tôi mời cảnh vệ giúp chúng tôi mời anh ấy đi ra.

Cảnh vệ đồng ý bảo sẽ đến ngay. Tôi nghĩ đến việc riêng kín đáo của mình lại bị lộ liễu ở Sà Khẩu, cảm thấy hổ thẹn khó chịu. Nhìn lên thấy bà ngoại 91 tuổi đầu tóc bạc phơ đứng chảng vững, bố gầy trơ xương ngồi trên xe đẩy chân tay run lẩy bẩy, mẹ tôi chạy tới chạy lui chốt chặt cửa sổ, đóng các cửa ra vào, còn Đơn Đơn thì vì quá sợ, khóc to ...

Cả nhà đều trong cơn kinh sợ chỉ vì việc hôn nhân nhỏ của tôi, bà ngoại và mẹ tôi như ngọn đèn nhỏ trước giá nay lại bị liên lụy vào lúc gần tàn cuộc đời. Nghĩ vậy mà lòng tôi sốt sa, muốn đập ngay đầu vào tường mà chết đi cho rảnh.

Sau 10 phút, quả nhiên cảnh vệ đã đến. Tất cả nhà như nín thở Đơn Đơn cũng đã nín, mọi người lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài cửa sổ. Nghe loáng thoáng không rõ lắm, sau khi thấy giao thiệp hồi lâu, có tiếng của cảnh vệ nói vào lúc cuối cùng: "Thôi đi, đi ra, chúng tôi sẽ kiếm cho anh một chỗ tạm trú". Tiếp đó nghe thấy tiếng chân bước đi xa dần, nhẹ dần rồi mất hẳn ở phía ngoài vườn.

Trong khoảnh khắc tôi bị xúc động mạnh, định chạy ra khỏi cửa ngăn họ lại rồi giờ hai tay nói với Trần

Quốc Quân: "Vào nhà đi, vào nhà ăn Tết. Cả nhà hãy vui vẻ ăn tết đã. Các việc khác để đến mai nói chuyện ..."

Nhưng tôi đã không làm nổi như vậy. Lòng tôi đau như cắt. Tuy đau lòng, song tôi vẫn sang suốt và biết rằng không thể làm như thế được. Kinh nghiệm bao lần đã cho tôi thấy, nếu để anh ta vào nhà, thì sẽ nhất định bắt đầu một cơn ác mộng mới. Tôi thấy khủng khiếp quá, lấy tay ôm chặt mắt lại. Không! Không thể để cơn ác mộng đó lặp lại nữa. Giữa chúng tôi với nhau không còn là bạn nữa. Hãy để cho tất cả qua đi, cho qua đi, nhanh nhanh qua đi.

Cả nhà đều không nghe thấy tiếng chuông của năm mới, cũng không xem truyền hình nữa, tắt đèn sớm, lên giường. Mắt tôi mở to nhìn vào đêm đen, tiếng gào thét của sóng biển ào ào từng đợt vang lên quanh chiếc giường nhỏ.

Vừa rồi Khương Văn gọi điện thoại từ Bắc Kinh chúc cả nhà ăn tết vui vẻ.

Bỗng lại nghe thấy tiếng của Trần Quốc Quân: "Sao các người nhậu tâm thế! Thôi, Chúc cả nhà ăn tết vui vẻ" "Lâu lắm em mới về nhà, cứ ăn tết cho xong. Mặc anh..." rồi có tiếng Trần Quốc Quân hát 2 bài hát cũ.

Tôi thúc Hiểu Hồng tỉnh dậy: "Hiểu Hồng, em xuống khuyên anh ấy đi. Bảo anh ấy hãy ở tạm khách

sạn đã, ngày mai nói chuyện sau". Tôi van nài em như vậy. Hiểu Hồng nói: "Không không, em không dám" Em không dám thì càng không ai dám ra cả. Không phải chỉ chạy ra thì em phải ra. Tôi đẩy Hiểu Hồng thôi thúc em đi.

Hiểu Hồng chậm rãi mặc áo, ra khỏi buồng ngủ, đến bên thêm nhà của tầng 2. "Hiểu Hồng, lâu lắm không gặp em. Em có khoẻ không", tiếng nói đầy nhiệt tình của Trần Quốc Quân. Hiểu Hồng đáp: "Khỏe ạ" "Đơn Đơn có khoẻ không? Anh nhớ nó lắm. Nó còn nhớ anh không?" Lại vẫn tiếng của Trần Quốc Quân "Thôi, Trần Quốc Quân, anh không nên làm như vậy" Hiểu Hồng bật tiếng khóc.

Tôi bật tai lại, không muốn nghe nữa. Nhất định tôi sẽ đứt ruột. Tất cả mọi việc đều được Trần Quốc Quân dự liệu hết cả ư? Có lẽ trên thế giới không có người thứ 2 nào bằng Trần Quốc Quân lại nắm đúng trạng thái tâm lý của người khác. Chỉ có 1 điều anh ấy không lường tới là tôi lại có một lòng dạ cứng rắn, đúng đêm 30 dám bắt anh phải ở ngoài cửa.

Cả đêm ngủ không ra giấc. Nhưng rồi Hiểu Hồng cũng thiếp đi, ngáy khe khẽ cạnh tôi. Vừa chần tới 20 tiếng đồng hồ, Trần Quốc Quân lại hát, anh ta hết hát lại nói nói chán lại hát, đi vòng quanh nhà không biết bao nhiêu lần. Cứ như vậy cho đến tận

trời sáng. Anh ta đúng là con người có nghị lực vượt hẳn sự tầm thường.

Sau đó không còn thấy tiếng anh ta nữa. Tôi thức dậy như người sau cơn ốm, nhìn qua khe cửa sổ thấy Trần Quốc Quân ngồi một mình lặng lẽ bên bờ biển. Lòng tôi rộn lên niềm thương.

Lúc thường tự tự cảm thấy mình đáng thương, nhưng thật ra anh ta còn bi thảm hơn tôi 10 lần. Chúng tôi là một đôi đã từng đi khắp chân trời góc biển, nhưng âm dương xa cách không thể cùng ở với nhau được. Kể từ lúc anh ta ly hôn lần trước rồi về Bắc Kinh, thì sợi dây sinh mệnh của anh đã cắt đứt khỏi bên ngoài Sơn Hải Quan rồi. Về đến đây, sinh mệnh mới, tiền đồ mới, lý tưởng mới đều gửi gắm cả vào tôi, tất cả của cải "thế chấp" của cuộc đời anh đều đặt vào tay tôi, tôi đã trở thành sợi dây ràng buộc tất cả của anh ta. Bất kể là anh ta nhận thấy hay là tôi cảm thấy thì thực tế tôi đã là gốc rễ của sự sống của anh ta.

Nhưng bây giờ, tôi phải giang cái riu lớn chặt đứt cái gốc rễ sinh mệnh đó. Tôi đang làm gì ở đây nhỉ? Tôi đang là con người như thế nào nhỉ? Sao tôi lại có thể hạ thủ được? Trong những ngày tết cả nhà đoàn tụ như thế này, anh ấy không đoàn tụ với tôi thì đoàn tụ với ai? Anh ấy không về Sà Khâu thì về đâu được? Cứ như vậy, tôi tính toán luẩn quẩn, như đang chơi một trò chơi

"Trên thế gian có lòng dạ cầu người phụ nữ độc ác không nhỉ?"

Ôi chao, những dầy vò như vậy biết đến bao giờ mới hết nhẽ?

Ngày mồng 1 đầu năm âm lịch, rất nhiều người thân thích ở Hồng Kông đến thăm nhà. Trong đó có nhiều người nam giới thay nhau đến khuyên anh ta, nhưng chẳng ai khuyên nổi anh rời khỏi nơi này. Nghĩ mãi, toan mời anh ta vào ăn bữa cơm cho xong chuyện. Nhưng mời thân đến thì dễ, đưa thân đi sẽ khó. Lý tính nhắc nhở tôi không được làm việc theo cảm tình, không được nhẹ dạ hành động. Cả ngày tôi trần trọc trong buồng ngủ vừa then, vừa buồn, vừa nôn nóng, trong lòng đau thắt, tôi thấy gương không dám xuống tầng dưới tiếp khách. Tối đến, tiếng hát nửa đêm như móc gan móc ruột lại vang lên. Tôi mệt lả rồi, nhưng vẫn tỉnh như sáo sậu, không ngủ được.

Đúng là trận này như bị đốt bởi ngọn lửa nhà tù. Cho đến tận sớm ngày thứ 3 do một phát hiện nho nhỏ nên tôi mới trở lại yên tĩnh.

Sáng sớm hôm ấy, tôi bị dằn vặt đến cực độ, không còn là tôi nữa. Tôi quyết tâm đi nói chuyện với anh ta. Chỉ cần không gây phiền hà cho cả nhà, kết cục của tôi ra sao, tôi gánh chịu tất.

Khi tôi bước thấp bước cao đi đến bên cửa sổ lấy hết dũng cảm ra định vén rèm lên thì trông qua kẽ cửa sổ thấy anh ta đang giờ máy ảnh. Tôi thấy anh ta vừa xê dịch lại chân gối tấm thảm trên mặt đất ở ngoài cửa, vừa chìa ống kính để chụp cái "hiện trường" đó. Anh ta chụp mấy kiểu, rồi lại sáo lộn đứng chân lên, đứng cân nhắc một lúc rồi chọn góc độ khác chụp một hồi. Sau đó anh ta chạy vòng quanh nhà, hết đằng trước lại đến đằng sau, chụp thật nhiều kiểu với các góc độ khác nhau. Đột nhiên tôi nghĩ, có lẽ anh ta gửi tư liệu cho báo Hồng Kông hoặc đại lục chăng?

Sau cơn chấn động, một luồng không khí tươi mát trong sạch thổi đến toàn thân tôi, tôi tỉnh táo hẳn rồi. Thôi thì mặc cho anh ta có mang "đạn pháo" cho báo chí hay không, như hiện thấy rất rõ là anh không hề đau buồn, không hề tức giận, mà chỉ hoàn toàn âm mưu. Chỉ có trong giây phút đó, tôi mới thực sự thấy trời sáng sủa, hoa đỏ ra, cỏ cũng xanh thêm ra, vạn vật vẫn đầy sức sống của chính nó.

Sau này trong cuộc chiến tranh đầy gian khổ tranh chấp tài sản với Trần Quốc Quân tôi đã cạn hết chút ấy nấy cuối cùng của tôi. Nó tựa như ciếc xích sắt quấy chặt thân tôi đến bây giờ nó đứt tung ra, tôi thấy như tảng đá đè nặng lên tim tôi bấy lâu nay đã được bật đi, tôi cảm thấy được tự do trước trời biển bao la. Dù

ràng tôi chưa ly hôn được, nhưng tim tôi, đầu óc tôi, sự suy nghĩ của tôi, kinh hồn của tôi đã hoàn toàn thuộc về tôi mà vốn trước đây biếu cho người khác. Bây giờ thì hoàn toàn đòi lại được rồi.

Vấn đề còn lại duy nhất là vấn đề tiền. Tôi không thể cho tiền, cũng chẳng có tiền đâu mà cho. Tôi không nói rằng tất cả tiền nong là do tôi kiếm được. Trần Quốc Quân cho rằng tôi là triệu phú, thậm chí là tỷ phú, nhất định anh ta đòi chia đôi. Theo như cách nói của anh ta tức là, anh ta quyết không để mỗi nửa số tiền mà đáng lẽ thuộc về anh ta lại rơi vào tay một người đàn ông khác.

Tôi cần tiền. Thừa kiện cần đến tiền, nuôi gia đình phải cần tiền, cơm ăn áo mặc cần tiền, đến việc ly hôn lại càng cần phải có tiền. Chẳng hiểu sao tôi cứ phải cần tiền? Tôi có phải là cái thùng không đáy hay không? Có lẽ đúng vậy. Nhưng tại sao tôi là chiếc thùng không đáy? Tôi không rõ nữa. Vốn khi đi "đánh thuê" đã tưởng mình kiếm được ra tiền nhiều ghê gớm lắm, đến nỗi phát ngán lên rằng làm sao mà tiêu hết được nó trong cả đời mình. Nhưng tính đi tính lại thì mới kiếm được có 10 vạn đồng, trước lúc công bố luật thuế số tiền kiếm được vào khoảng hơn 7 vạn đồng, sau khi công bố luật thuế thì kiếm được khoảng 5 vạn đồng. Nộp thuế đã hết đi hơn 3 vạn đồng, còn lại hơn 2 vạn đồng, cộng

với hơn 7 vạn kiếm được trước đây mới được hơn 9 vạn. Mua nhà, làm thủ tục, thừa kiện, thuê bảo vệ, thuê xe, chạy lung tung, tiêu hết sạch. Đó là chưa kể món nợ với con số khổng lồ của tôi.

Vì tiền, cho nên phải đi tìm tiền. Không có chỗ nào tìm ra tiền cả, đành phải đi "đánh thuê". "Đánh thuê" không ăn, thì đành phải đóng kịch.

Còn phải đóng một màn kịch làm cho Hồng Kông phải bỏ tiền ra.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

41. VÌ TIỀN, NHẬN LỜI VỚI HỒNG KÔNG ĐÓNG PHIM "ĐẠI THÁI GIÁM LÝ LIÊN ANH"

"Đại thái giám Lý Liên Anh" đã được xây dựng như sau.

Nguyên tên của nó là " Lý Liên Anh", do một công ty Hồng Kông làm. Trước khi quay, họ chưa nghĩ nên để ai đóng vai Lý Liên Anh, do đó đến mời tôi đóng Từ Hy. Có lẽ họ cho rằng nếu Lý Liên Anh mà không có Từ Hy thì không thành Lý Liên Anh như họ muốn. Mà Từ Hy không phải Lưu Hiểu Khánh đóng sẽ không ra Từ Hy.

Thoạt đầu họ mời, đương nhiên tôi từ chối. Điều thứ nhất là tôi không có thời gian, hơn nữa cũng chẳng có tâm địa dẫu để đóng phim; thứ hai là tôi vừa đưa ra "bản tuyên bố tạm nghỉ" trên báo vẫn còn đang nóng hổi. Còn một điểm quan trọng nữa là tôi không thích đóng phim nói về cung đình nhà Thanh nữa.

Trước đây, trong các bộ phim đã quay là "Lửa cháy Viên Minh Viên", "Buông rèm chấp chính", "Tây Thái hậu", tôi đã phải đóng Từ Hy ở 3 độ tuổi ở 3 giai

đoạn khác nhau. Có lẽ phải được coi là "chuyên" đóng vai Từ Hy mất rồi. Vai Từ Hy đối với tôi không còn sức hấp dẫn nữa. Vả lại "thích mới chán cũ" vốn là một trong cái tính trời phú của tôi.

Đó là còn chưa nói đến phải khoác long bào dày cộm hàng mấy tầng, nặng chình chịch; cũng chưa nói đến những dây dợ mà tôi chẳng bao giờ rõ chúng là những thứ gì, đeo lủng lẳng cả bên trái lẫn bên phải; và lại còn chưa kể đến chiếc hài cao gót do nhà Thanh đặc chế, hai bên thì rộng ở giữa cao, khi đi bước thấp bước cao, thường bị treo chân luôn; còn nữa, đó là việc cố gắng hết sức để nuôi móng tay dài, cái loại công việc này nếu không phải đóng kịch thì chẳng bao giờ làm như vậy cả, ấy thế lại còn lông lên do những móng tay dài bằng bạc bằng vàng; chưa nói đến cả những dây chuyền, hoa tai, nhẫn, đồ trang sức trên đầu nặng hàng mấy chục cân cứ kêu leng keng trên tay, trên cổ, chúng như chỉ muốn bầu lấy đầu, túm từng mảng tóc giống như một cái đai hoa gắn trên đỉnh đầu người dân tộc Mán, chúng làm cho từng đám tóc cứ như bay nhảy lên, chúng làm thành từng khối lủng lẳng quật bên trái quật bên phải, trông như chiếc đầu bị bệnh rụng tóc. Vì thế mà mỗi lần đóng phim đầu tôi đau như dằm, chẳng khác bị hành tội thời cổ đại vẫn gọi là "hình phạt treo tóc". Tất cả những cái đó đã làm cho tôi chỉ muốn lùi bước, không buồn tiến lên nữa.

Đến nay, khi tôi đang viết vội những dòng chữ này, nghĩ đến "cái đầu bị hành tội" hồi đó mà cảm thấy như đầu vẫn đau dội lên từng cơn. Tôi đóng vai Từ Hy đã quá đủ rồi. Mặc cho người ta có nói ngang nói dọc thế nào đi nữa, thì hình tượng này đã gây cho người ta ấn tượng rất sâu. Sâu đến mức hề nói đến Từ Hy là mọi người nghĩ ngay đến điệu bộ của tôi đang ngồi trên ngôi báu. Đến nỗi mỗi khi đi qua Cục quản lý kinh doanh, trông thấy tấm biển chữ lớn, tôi lại nảy ra ý nghĩ hay là đến đó để xin chuyển doanh đóng vai Từ Hy hay không?

Lại nói, chưa có mặt Lý Hàn Tường. Về quay phim cung đình nhà Thanh, thì Lý là loại cừ, nhưng không thấy nói mời ông làm bộ phim này. Có thể người ta sợ đắt tiền hay sao đó.

Người đến mời tôi nói một cách mập mờ rằng tôi sẽ được một "món tiền bổ trợ" tương đối khá. Mỗi lần nhắc đến chuyện đó là trong lòng tôi lại phấn chấn hẳn lên. Thế nhưng "món tiền bổ trợ" ấy chưa thấy rõ con số là bao nhiêu. Tôi đã từng lăn lộn, sống chết để đóng Từ Hy với 3 độ tuổi, từ đó tạo nên hình tượng Tây Thái hậu với cá tính khác nhau, ở câu chuyện khác nhau, trong các giai đoạn khác nhau, cho nên tôi không thể vì cái "món tiền trợ cấp" không rõ ràng đó để bị thuyết phục ngay trong một ngày.

Dù cho tôi có "trốn thuế", dù cho tôi có "ly hôn", dù cho tôi thừa kiện với báo chí Tứ Xuyên, dù cho tôi "đánh khán giả", dù cho tôi "cãi nhau với phóng viên", dù cho tôi phải chạy cửa này cửa khác... thì 3 chữ Lưu Hiểu Khánh vẫn lừng danh bốn biển.

Dù là tiếng tăm tốt hay xấu thì cũng chưa có vai nào bị người ta si mê. Tuy sinh hoạt nghiệp dư của tôi cũng xô bồ đi vào các lĩnh vực, nhưng trong thời gian công tác thì làm thế nào được như thế, cách sống thận trọng như vậy vẫn có thể coi là được. Ba chữ Lưu Hiểu Khánh có thể đem ra bán, thế giới chưa có đủ tiền để mua nó đâu.

Nghĩ đến những ánh hào quang toả sáng đến muôn tượng ấy, chính là lúc tôi đang tự phổng mũi. Ở khắp nơi trong toàn quốc, hễ tôi xuất hiện là từng đoàn người xô ra như nước vỡ bờ. Bất kỳ tôi ở đâu và lúc nào, hễ diễn xuất là làm cho giá vé chợ đen cao vọt, bán chạy sạch không. Trong triển lãm ảnh cá nhân tôi ở Thượng Hải, có đến mấy nghìn người nhảy múa hoan hô tôi như là một "nguyên thủ" rôm. Các học sinh trung học tiểu học hăng hái tổ chức hội thảo với đề mục "Hiện tượng Lưu Hiểu Khánh và tinh thần Lưu Hiểu Khánh".

Thôi, hảo hán không nên kể chuyện cái dũng khí cũ. Bây giờ tôi chẳng khác con rùa thụt cổ trong mai, chốc chốc lại tưởng nhớ đến cái oai phong năm xưa của

mình để có thêm chí khí. Bà chủ Lưu Hiểu Khánh đáng tiền lắm? Mình tự cho là đáng giá, thế mà chẳng thấy ai đến mua. Sắp mất mạng đến nơi rồi, quan tâm gì đến cái hư danh chết tiệt ấy. Cứ như hiện nay đang bị hàng vạn con người chửi rủa, thì cũng nên quảng bá cái danh thối đó đi đổi lấy ít tiền mà tiêu.

Tôi bắt đầu thuyết phục Khương Văn đi diễn Lý Liên Anh. Anh ta là sự đảm bảo cho vấn đề chất lượng. Trên mặt công việc, chúng tôi có sự tín nhiệm vô hạn đối với nhau.

Cái hồi chúng tôi ở căn phòng đi thuê tại Thạch Cảnh Sơn, điện thoại và địa chỉ đều được giữ bí mật, không được nói ra. Chỗ ấy là nhờ có bạn giúp đỡ, giá rẻ và kỳ hạn trả tiền thoải mái, không gò vào thời gian cố định. Mỗi lần từ nội thành trở về Thạch Cảnh Sơn, chúng tôi đều phải đi qua phố Tràng An nổi tiếng. Có điều là vào lúc đó người ta đổ ra phố như các đợt sóng triều, rất nhiều người biểu tình ngồi, nghe đâu lại có tuyệt thực nữa.

Sau sự việc đã xong tôi mới biết đó là vụ "Mồng 6 tháng Tư". Nhưng tôi chẳng khác con chuột cống cả ngày chúi trong hang, hai tai hoàn toàn không nghe thấy có những gì ở bên ngoài cửa. Hình như có người cần điều gì đó đã đến tìm tôi để mời tôi xuống đường đi kêu gọi hô hào. Họ không nề hà cái vết xấu "trôn thuê"

của tôi. Riêng bản thân tôi, tôi tự cảm thấy mình bản thân tanh hôi, vừa sợ người ta vây quanh mình, vừa sợ ký lại cũng sợ cả gởi tiền tiết kiệm, bởi vì có tiền đâu mà tiết kiệm. Nếu không khéo, người ta để cho tôi là thái độ nhỏ nhen không tốt, coi tôi là đối tượng của cách mạng thì lại làm cho vết thương cũ tấy lại. Bởi vậy, tôi không dám dừng lại trước Thiên An Môn hoặc xuống xe để ngó nghiêng. Vì việc với Từ Hy mà tôi phải mai danh ẩn tích, tất cả mọi người đều không thấy được hành tung của tôi, rồi cuộc biểu tình thị uy cũng không tìm thấy hành tung của tôi, tôi không có cảm thụ gì hết về vụ "Mồng sáu tháng tư".

Bây giờ tôi đang trút hết cố gắng vào thuyết phục Khương Văn đóng vai Lý Liên Anh. Có lẽ đàn bà tóc dài nhưng kiến thức ngắn chẳng. Tôi chẳng có chuyện gì với cái cửa ải chính trị. Tôi không hề nghĩ đến chuyện làm chủ tịch nước. Còn đến lúc cần làm thì cũng phải làm sẽ nói chuyện sau. Nhà tầng có cao đến đâu cũng phải được cất từ đất bằng.

Đầu tiên tôi phải nói khéo với Khương Văn rằng có "món tiền trợ cấp" kha khá đấy. Anh ta không lưu tâm. Sau đó tôi nói đến chuyện, nếu anh chịu đóng thì tôi sẽ sẵn sàng đóng lại vai Từ Hy một lần nữa. Anh ta hừm một tiếng rồi nói: "Tôi chẳng nghĩ đến chuyện ấy". Tôi bảo: "Có thể chúng ta viết lấy kịch bản, còn đạo diễn cũng do chúng ta tự chọn".

Cuối cùng tôi áp úng nói rằng: "Chủ yếu là tôi cần số "tiền trợ cấp" ấy. Tôi rất cần đấy"

Thế là Khương Văn liền ra tay. Anh có thể vì tôi mà làm tất cả các việc. Có lẽ đến hy sinh thân mình, anh cũng không từ.

Trong những năm tháng gian khổ, Khương Văn luôn ở cạnh tôi. Anh đi kèm với tôi, xưa nay hễ phải đóng bộ phim mới bao giờ anh cũng đặt điều kiện không phải xa Bắc Kinh làm tiền đề, các cảnh trong và ngoài của các bộ phim "Xuân đảo", "Năm bản mệnh" đều quay ở Bắc Kinh. Lần nào cũng đều căn cứ vào thời gian biểu của tôi để xếp chương trình hàng ngày cho anh.

Sau khi "Cao lương đồ" quay xong, trong liên hoan điện ảnh Berlin được giải thưởng lớn. Tổ làm phim rạng rỡ một thời, đi khắp các nơi của đất nước, tổ chức đủ các loại hội thảo, rồi gặp gỡ các khán giả, thế nhưng không có lần nào thấy bóng của diễn viên chính Khương Văn. Anh còn phải đi theo tương trợ người bạn bú đống bình của anh chạy kiện khắp Thanh Đảo và Bắc Kinh.

Khi Si ép quay cuốn phim "Quý tộc cuối cùng" đã mời Lâm Thanh Hà đóng vai chính, còn mời Khương Văn đóng vai nam, và mời đi sang Mỹ để quay. Rất nhiều diễn viên đều lao vào việc này. Ngay mẹ Khương

Văn cũng nói chuyện riêng với tôi, nhờ tôi thuyết phục Khương Văn tham gia. Nhưng Khương Văn nghĩ đến tôi đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, rất cần được giúp đỡ, do đó anh đã từ chối nhiều lần.

Cũng vì nguyên nhân đó, anh đã từ chối đóng vai chính cuốn "Cúc đậu".

Sau này, anh đã dứt khoát không chịu đóng phim chính vì tôi, mà anh thực sự "ở ần".

Công việc của anh được xếp sắp theo nhu cầu của tôi: Anh đã vì tôi mà phải tiếp rượu các ngành tại Thanh Đảo. Mỗi lần tiệc rượu đến phải theo tập quán của Sơn Đông, ai uống được nhiều mới chứng minh được là có nghĩa khí, có tình bạn đầy đủ. Khương Văn cứ liều đi uống rượu, mỗi lần về đều say mềm lảo cả xuống gầm bàn.

Cùng vì tôi mà anh đi diễn xuất khắp nơi trong toàn quốc để kiếm được chút ít tiền để biếu người ta, chính là để cảm ơn những đơn vị và cá nhân đã giúp tôi hoặc có tác dụng đối với tôi.

Anh đã đi mời bảo vệ hộ tôi, anh thuê xe ô tô, kèm tôi đi đi lại lại, kiếm hết nhà này đến nhà khác ...

Lần này cũng vì tôi mà anh diễn Lý Liên Anh.

Tôi biết anh rất không thích đóng vai mặc trang phục cổ, anh sợ chết khiếp nước keo dính, sợ lấm. Trong

phim "Trấn Phù Dung" khi phải diễn tấu vai Thư Điền lúc tuổi già, người ta dùng một tý nước keo dán tóc cho anh mà anh tên toáng lên ở trong buồng hoá trang. Lúc ấy tôi có cảm giác lạ, sao một đấng nam nhi hảo hán lại uỷ mị đến thế ? Say này mới biết thần kinh của anh quá nhạy cảm đối với chất keo nước.

Ấy thế mà vai Lý Liên Anh nhất định phải dùng keo dán đầu. Ngày nào cũng phải dán, giờ nào cũng phải dán, tháng nào cũng phải dán.

Tôi đề nghị anh, trước hết hãy không nghĩ tới chất keo nước kia. Và cả tôi nữa, cũng không vội lo đến thứ đeo lưng lủng lẳng hàng chục cân nọ. Trước hết hãy nghĩ cho tốt chủ đề của phim, rồi xem chọn ai làm đạo diễn.

Suốt 24 tiếng mỗi ngày, chúng tôi đều bàn bạc về bộ phim này. Tối cũng chẳng ngủ. Tôi quyết định phải đưa những ý mới vào giải thích mối quan hệ giữa Lý Liên Anh với Từ Hy.

Chúng tôi nhất trí thông qua việc mời Điền Trang Trang làm đạo diễn bộ phim này.

Điền Trang Trang được làng điện ảnh gọi là một trong người đi đầu của "đạo diễn 5 đời". Ông xuất thân từ một gia đình nòi làm điện ảnh. Cụ thân sinh ra ông là Điền Phương, nguyên là xưởng trưởng cũ của điện

ảnh Bắc Kinh, bà cụ thân sinh là nhà nghệ thuật biểu diễn điện ảnh nổi tiếng Vu Lan. Cả hai cụ ông cụ bà thân sinh ra ông đều có những thành tích lớn lao trong giới điện ảnh Trung Quốc. Ngoài việc lãnh đạo điện ảnh ở Bắc Kinh ra, Diên Phương còn làm diễn viên đóng những bộ phim nổi tiếng như "Những người con anh hùng". Còn Vu Lan thì đóng vai chính trong các bộ phim được lưu hành rộng rãi và được nhiều người ca ngợi như "Gia đình cách mạng", "Cửa hàng nhà họ Lâm", "Sống mãi trong đám lửa rực cháy".

Có thể nói, họ đều trưởng thành trong nghề điện ảnh. "Con nhà công, không giống lông cũng giống cánh" người con trai của các cụ, Diên Trang hiện nay cũng đang tung hoành như rồng như hổ, đứng vào vị trí hàng đầu của thế hệ điện ảnh mới của Trung Quốc.

Dù cho ông có là ngũ đại, tứ đại hay đại nào đi nữa, thì đặc điểm của Diên Trang là có chủ ý mới, có quan niệm mới, có thủ pháp mới. Đồng thời do ông sinh ra trong một gia đình dòng dõi diễn viên, ông có thể chèo lái hình tượng, khắc họa nhân vật, phát huy năng lực biểu diễn, có thể bù đắp cho những chỗ còn thiếu sót của những diễn viên trẻ biểu diễn chưa đầy đặn. Chúng tôi cho rằng, ông có thể quay tốt bộ phim "Lý Liên Anh".

Phải đi gặp ông ấy. Chúng tôi đã gặp và hợp ý ngay. Chú "Gấu" chó con của tôi cũng tham dự cuộc thảo luận của chúng tôi. Khi chúng tôi phát biểu hăng, nói to, nó cũng bị kích động ngồi gãi mặt suốt ở dưới gầm bàn.

Chúng tôi quyết định Diên Trang Trang và Khương Ván tự viết lấy kịch bản. "Tiền trợ cấp" của chúng tôi cũng được rút kha khá. Các phía chúng tôi hứa với nhau phải giữ tuyệt mật vấn đề này, không để tiết lộ cho ngoài biết, tránh sinh chuyện. Số tiền không nhỏ, cũng không lớn, vừa vụn bù đắp cho chỗ thua lỗ trước mắt của tôi.

Diên Trang Trang và Khương Ván giam mình trong một khách sạn nhỏ ở thật sát biển để suy nghĩ và viết kịch bản. Hàng ngày, tôi và "Gấu" phải đi đưa cơm, cứ như là "đi thăm tù".

Về sau, tôi để "Gấu" ở hẳn lại đó với hai vị viết kịch bản, một mình tôi đi đi lại lại. Nhân lúc có quãng thời gian rảnh viết kịch bản tôi đi mua về 2 chú chó lai, đưa cho Diên Trang Trang con đực. Anh đặt tên cho nó là "Con Lu". Con cái dành cho chúng tôi và được đặt tên là "Cô Hai". Vì nó còn non hơn "Gấu", nên đứng hàng thứ 2, nó lại là cái, nên gọi là "Cô Hai". Chúng tôi đang quay bộ phim "Lý Liên Anh", biệt danh của Từ Hy cũng là "Cô Hai", do cùng vì để kỷ niệm bộ phim này nên

chúng tôi đặt cho con chó cái con một cái tên rất đẹp như thế.

Đội ngũ chó con của tôi ngày càng lớn mạnh. Khi quay bộ "Lý Liên Anh" tôi đã có tới 4 con chó. Hai con chó con "Ty Ty" và "Tích Tích" mang hộ chiến Đài Loan nhưng chưa được cấp Visa đó đã tạm ẩn ở trong nhà của chúng tôi.

Chẳng biết lúc nào và cũng không hiểu tại sao, tự dưng tôi lại được vận đỏ. Trong cuộc trưng cầu dân ý, tôi là số 1 trong những diễn viên đại lục được hoan nghênh nhất. Lần ấy hầu như tất cả Đài Loan đều muốn mời tôi đóng phim hoặc mời tôi sang chơi ở hòn đảo đó.

[Download Sách Hay | Đọc Sách Online](#)

Tôi giao tất cả các công việc giao dịch với Đài Loan cho người bạn tốt là Lã Kiến Dân và Dương thay tôi lo liệu. Nghe nói tôi có một con chó và tôi rất thích chó, cho nên người ta đem cho tôi 2 con chó con. Chúng được coi như là "đại sứ chó" lên lút vượt biên từ Đài Loan sang cư trú phi pháp tại nhà tôi.

Hai con chó con, một đen một trắng, đều đeo biển quốc tế. Khi chúng vừa đến, tôi chưa thấy mặt mũi của chúng thì đã thấy một lô giấy tờ lai lịch của chúng: nào là chủng loại ư, nào là nơi ở ư, rồi ngày tháng sinh, con bố tên là gì, con mẹ tên là gì, cụ nó, ông bà nó gọi là gì,... giấy trắng mực đen viết kín mít.

Vừa mới nghe tin con "Ty Ty" tới Bắc Kinh, tôi và Khương Văn vội vã đến chỗ ở của nó, chúng tôi nói vài câu với người bạn Đài Loan, rồi vội đi tìm tung tích của con chó con này. Người bạn Đài Loan lấy một chiếc lồng nhỏ trong nhà ra, vội về mặt trang nghiêm, người đó chụp ngay một mảnh vải lên, trong nháy mắt chúng tôi chẳng thấy gì cả.

Đến lúc định thần nhìn kỹ mới thấy trong lồng có cái gì nho nhỏ đen đen, nó rúc mũi vào lồng, do lạnh quá nên nó đang run lên cầm cập. Giục mắt nhìn kỹ thêm mới thấy vật đen đen đó có tai, có mõm, lại có cả mấy cái ria mọc ngang nữa, cứ như 1 ông Bao Công tý hon. Lại nhất là trên vật đen đen đó có 2 con mắt tròn sáng, nó vừa nhìn chúng tôi vừa đánh hơi khịt khịt.

Nhét vật đen đen đó vào ống tay áo, chúng tôi vội đến nhà Khương Văn. Rất thích chó, cả nhà Khương Văn đổ xô ra hỏi "Chó đâu? Chó đâu?". Cứ như là làm ảo thuật, Khương Văn lần mò một lúc rồi kéo vật đen đen ra. Con vật đen đen đứng trên bàn giục giục vài cái lông đen của nó, bỗng nó sủa to làm mọi người giật mình.

Sau đó mọi người bốp óc tìm cách đặt tên cho con chó con. Rất lăm ý kiếm. Có người đặt tên cho nó là "Trường phủ bay". Mọi người bảo: khó nghe quá! khó nghe quá Có người gọi là nó "Tiểu Mỹ Linh", lại rộ lên

tiếng phản đối: "Không tốt, không tốt. Con vật vật nhỏ này giống đục. Sau đó lại có người đặt tên cho nó là "Quốc dân đảng", là "Tiểu Đài Loan"... Cuối cùng tôi hết lớn lên, tại sao các người lại đổi đầu với Đài Loan thế? Bây giờ nó đang là con chó con của chúng ta. Em trai Khương Văn là Khương Vũ nói, con chó con này rất ngộ nghĩnh trông nó nhỏ bằng cái tý tẹo. Mẹ Khương Văn nói, thế thì gọi nó là "Tý Ty" đi.

Tranh cãi mãi, cuối cùng xác định được tên cho nó rồi. Thế rồi mọi người cứ đổ xô đến gọi "Tý Ty" "Tý Ty" loạn cả lên. Con "Tý Ty" như tức giận sủa văng lên làm cho mọi người yên lặng, chẳng ai nói gì nữa.

Còn con "Tích Tích" lúc nó đến thì chúng tôi đã quay được một nửa bộ phim "Ly Liên Anh". Tôi ra sân bay nhận nó, ôm nó trong tay như một đồng nhưng trắng. Con chó cái con như 1 công chúa, rất dễ thương, có thể ẵm ngửa nó trong tay, vẫn cho nó chống cả bốn chân lên trời. Thường thường các con chó đều không thích lật ngửa nó theo tư thế đó, nhưng con chó con trắng này thì coi đó là chuyện bình thường, nó bị lật lên nhưng cái đầu trắng muốt của nó vẫn nó nghiêng sang trái sang phải, chẳng khác gì nữ hoàng Anh đi duyệt đội ngũ danh dự.

Việc đặt tên cho con này tương đối dễ. Lúc đầu gọi là "cô bé". Vì nó là giống cái, lông lại trắng như

tuyệt, nên mẹ Khương Văn bảo cứ theo như cách đặt tên con "Tý Ty", bây giờ gọi con này là "Tích Tích". Tôi thấy một con vật nhỏ đáng yêu này cũng hợp với cái tên đó.

Mấy con chó nhỏ trong thời kỳ chúng tôi gặp khó khăn, chúng cũng tự kiếm ăn. Không những thế, chúng còn phát huy tác dụng. Máy con chó con đó đã lần lượt ra mắt truyền hình và điện ảnh, chúng trở thành những nhà nghệ thuật tỷ hon biểu diễn xuất sắc.

"Gấu" đã tham gia quay một bộ phim truyền hình, chỉ đi có 2 ngày nó đã được thù lao 50 đồng. Ngoài việc chỉ cho nó ăn, số tiền dư ra lại cấp cho mấy anh bạn chút ít. "Tích tích" tham gia bộ phim quảng cáo, nó chạy thoả sức trên ra mạc và trên đồng cỏ xanh rờn ở Tân Cương. Nó cũng được mười mấy ống đồ hộp, giai đoạn đó nó ăn khẩu phần do chính nó lao động được.

"Tý ty" là "vai phụ" trong "Đại thái giám Lý Liên Anh", nó luôn đi theo bên cạnh Từ Hy Thái hậu. Cảnh Từ Hy nhảy lên xe ngựa chạy về phía tây, quay cận cảnh Tây Thái hậu có hình ảnh của "Tý Ty" lông đen ngó nghiêng chạy quanh.

Nó nhớ đúng vị trí của nó, mỗi lần biểu diễn đều không bị trật. Thí dụ một lần quay cảnh Từ Hy đang hoa bút viết lên văn bản, "tý ty" ngồi ở dưới bàn, mỗi

lần Khương Văn đóng vai Lý Liên Anh bê trà ra quỳ ở dưới bàn thì "Tý Ty" bắt đầu sửa to. Bất kể là quay thử hay quay thật, lần nào nó cũng làm như vậy, không sai. Các nhân viên trong tổ làm phim đều khen "thì ra nó cũng là một con chó ngôi sao điện ảnh đây, huấn luyện rất tốt". Có mấy người lại hỏi "Thế mỗi ngày đều luyện kịch cho nó chứ?" Tôi thấy vui vui, cùng ậm à ậm ừ bừa đi và gật đầu.

"Cô Hai" lại hoàn toàn ở 1 cảnh khác. Tiến theo bước đi của quay phim, nó dần dần trở nên hùng tráng, nó lớn to cao. Mỗi lần thấy tôi hoan hô, nếu không lưu ý thì nó chồm lên làm tôi ngã xuống đất. Tôi đi ủng, dắt "cô hai" đi phố, thì thật oai phong lẫm liệt, có dáng dấp như các bà của miền Tây nước Mỹ rất hào hoa phong nhã.

Vì "Cô Hai" có thân hình to lớn, cho nên không thể tùy tiện cho vào lầu quay phim được. Nó ngoan ngoãn đi chơi làng vắng ở bên ngoài. Nhiều người ở đó khi gặp nó cũng phải nín thở rồi tìm cách đi vòng đường khác. Nó không cần được quan tâm như đối với "Tý Ty" và "Tích Tích" rất dễ bị người ta ôm đi mất.

Mỗi lần chúng tôi bước ra khỏi lầu quay phim liên hô to mấy tiếng vào khoảng không "cô hai", thì mọi người dừng lại nhìn quanh xem chúng tôi gọi cái tên

hay như vậy là thế nào. Nhưng đến lúc "cô hai" trong ánh nắng chiều, đen trùi trùi, khi thế mạnh mẽ nhẩy qua chiếc hàng rào tới chỗ chúng tôi thì mọi người phát khiếp đến nỗi phải kêu lên.

"Gấu" "Ty Ty" "Tích Tích" hiện vẫn còn ở với tôi, còn "Cô Hai" đã đi nơi khác. Dáng dấp của "Cô Hai" không trùng ý của nhà đạo diễn, nên không được đóng phim, nó phải ở nhà một cách nhàn rỗi. Vì nó thuộc giống bécgiê nên rất ngại nuôi dưỡng không tốt, mỗi ngày phải cho uống mấy lần vitamin, viên calci, vì thế tôi rất lo lắng sức ăn của nó kinh người, không được để có bữa nào mà nó bị ngót bụng. Nếu cứ nuôi tiếp như thế thì nó ăn hết cả tiền trợ cấp của tôi, có thể ăn hết cả tiền luật sư, tiền vé máy bay, tiền vé xe lửa, và như vậy thì tôi không thể nào theo kiện được nữa.

Tôi đau lòng đành biếu nó cho một vị yêu chó như con, lại hiểu cách nuôi dưỡng loại bécgiê. Hôm đầu khi mới đưa "Cô Hai" đi, Khương Văn úp 2 tay lên mặt hàng giờ đồng hồ, ứa nước mắt. Anh nói: "Tương lại, chúng ta nhất định phải nuôi một con bécgiê đẹp như "Cô Hai".

Nhờ "Gấu" bồi đồng cuối cùng đã viết xong kịch bản. Tên bộ phim lấy là "Đại thái giám Lý Liên Anh". Mở kịch bản ra, thấy vai của tôi hầu như phải đóng lúc

Từ Hy đã già từ 63 đến 74 tuổi. Tôi vừa xem vừa lo, làm sao mà đóng nổi, da đầu bị từng cơn tê dại.

Trước đây tuy có nói rằng tôi thích đóng các vai với loại hình khác nhau, nhưng đó đều vào lứa tuổi mà tôi đã quen thuộc. Và nắm được, chỉ còn có đánh ngay xong là được. Đằng này bây giờ phải diễn một vai không những là nữ hoàng mà còn là ở tuổi già, thì đây là sự phát triển theo chiều dọc.

Nói thực, tôi hoàn toàn chẳng nắm chắc được.

Giả dụ vai nhân vật đó chủ yếu là lúc trẻ còn tuổi già chỉ là diễn thêm thôi, hoặc vai đó là nhân vật hiện đại thì tôi còn có chỗ đi loan mỗ quan sát, như vậy tình hình còn đỡ hơn.

Nhưng kịch bản này thì có đến 90% là tuổi già, vào ngay đầu, Từ Hy đã là trung niên, qua vài đoạn nhỏ, bà đã 60 tuổi, sau đó 70 tuổi, tiếp đó là chết.

Nổi nóng, tôi mắng cho Khương Văn một trận "viết kịch viết thế nào thế, anh chẳng nghĩ gì đến tôi cả. Nếu tôi diễn hỏng thì anh liệu có vui không?"

Khương Văn nói liên hồi, không sao, không sao, nhất định em diễn tốt, có thể diễn tốt được. Tôi câu: "Thôi đừng có phét lác nữa".

Tôi bảo, vai này phải chọn mấy diễn viên già đóng, hay là chờ tôi già đi đã rồi hãy đóng. Khương Văn nói, ấy như thế mới là phét lác. Thôi, cứ cố lên mà đóng vai. Em chẳng tự thôi phong mình là nữ diễn viên giỏi nhất của Trung Quốc là gì?

Đừng có nói là nữ diễn viên giỏi nhất của Trung Quốc, mà ngay loại diễn viên bậc nhất của cả thế giới cũng hiểu ra 1 điều là "dấu dốt". Dấu dốt là cái gì anh có hiểu không? Đó là không nên để lộ nhược điểm của mình. Mỗi người đều có nhược điểm, chẳng ai là vạn năng cả. Đừng nên chỉ biết nhìn trên đầu mà không biết nhìn dưới hông.

Khương Văn nói, có thể được, có thể được. Đúng là em có thể làm được. Tôi rất biết. Tôi bảo: anh có hiểu không khí thì có! Nếu thực sự hiểu thì đã không viết kịch bản mà năng lực diễn viên không thể đạt tới. Lúc này chuông điện thoại réo.

Cầm ống nghe thấy Diên Trang Trang thông báo đi thử hoá trang.

"Đại thái giám Lý Liên Anh" từ lúc bắt đầu quay cho đến lúc kết thúc, tôi luôn luôn là hoá trang đóng thử. Đóng Từ Hy lúc ba bốn mươi tuổi thì chẳng cần phải thử, nếu cứ vậy rập khuôn theo "Lửa cháy Viên

Minh Viên", "Buông rèm chấp chính" là được rồi. Còn Từ Hy lúc về già thì đúng là làm tôi bị chết đứng.

Thử đóng khi Từ Hy 60, thử khi 70, thử khi ốm lúc 70 tuổi. Rồi thử lúc ốm sắp chết, đóng thử sự hồi quang của tuổi 74. Từ ngoài mặt cho đến tâm tư, tôi vô cùng đau khổ.

Trong thời gian đóng "Lý Liên Anh" chúng tôi ở nhà bố mẹ Khương Văn. Cả nhà tất bật vì chế độ làm việc và nghỉ ngơi của chúng tôi vô cùng lộn xộn.

Mới bắt đầu quay là Từ Hy còn trẻ, những ngày đẹp qua đi rất nhanh. Sau đó là những năm tháng dài đằng đẳng, ngày nào tôi cũng phải xoa keo nước lên mặt bọc kín da, dùng máy sấy làm khô keo. Sấy khô xong lại lấy tay ấn cho da thành từng nếp nhăn. Còn đầu tóc, thì căn cứ vào tình tiết của kịch bản, lúc thì đốm bạc, lúc thì bạc phơ. Cuối cùng tôi phải cạo đến cả lông mày lông mi.

Tôi phải ăn để cho thật béo lên: Trong trang phục tôi phải mặc thêm áo len, áo lông để tạo thành một thân thể phù thùng già nua. Ngay như cổ cũng phải phun keo sữa và người quay phim phải ngược ống kính lên, tôi nâng cằm lên, như vậy làm cho thật rõ ra là cổ của người già.

Cạo lông mày và lông mi đi có một hiệu quả rất tốt. Vì không còn đôi lông mày rậm nên hình tượng của tôi khác hẳn. Cạo xong lông mi và lông mày rồi vẽ kẻ lên đó một đường cong thật mảnh có cảm giác thật giống như các cụ già trang điểm. Sau đó tôi phải bôi lên môi 1 lớp son hồng dày cộm sau đó vẽ thành cái miệng chúm chím kiểu nhà Thanh. Sau khi xem lại ảnh chụp thấy có thể chấp nhận được. Rất nhiều người vào lều tham quan tìm mãi mà không nhận được ra tôi.

Khuong Văn hoàn toàn ngược với tôi. Theo cách nói của tôi thì anh như là "rập khuôn theo cũ", vì từ trước đến nay anh không hề trải qua thời trẻ. Khi còn đang là học sinh trong học viện Hý Kịch, anh đã toàn đóng vai bố hoặc ông, đến bộ phim này anh đóng vai ông già không cần phải hoá trang gì cả.

Nhưng nếu anh đóng vai Lý Liên Anh ở tuổi trẻ thì lại vất vả hơn tôi nhiều. Anh sẽ phải dán lông mày, dán mắt hai mí, tô môi son, còn phải đánh kem lót, lúc quay cận cảnh còn thêm một chút tô lụa nữa thì thực gần hoàn toàn giống. Cái đó không phiền toái lắm, tuổi trẻ của Lý Liên Anh trong phim chỉ có một đoạn nhỏ. Khi diễn Lý Liên Anh lúc già nhất, anh cũng làm giống như tôi, cũng cạo lông mày. Tôi hỏi anh, mọi người cảm thấy thế nào? Anh bảo không thấy ai nhận ra anh có chút gì biến đổi.

Tôi biết là anh nói thật. Vì nhiều lần tôi đã được chứng minh. Lần ấy tôi làm khách của nhà đạo diễn Lãng Tử Phong. Tôi vừa bước vào cửa, Lãng Tử Phong phải thốt to lên: “Ồi! Sao khó coi thế!” Thế nhưng ông không nói đến Khương Văn. Dù cho Khương Văn cũng vừa cạo lông mày thì vẫn thế. Ông Lãng và phu nhân đều không cảm thấy Khương Văn cũng có vấn đề lông mày.

Tôi thường trêu Khương Văn là lông mày của anh cũng giống của “Gấu”. “Gấu” cũng có hình của đôi lông mày ẩn ở phía trên 2 con mắt của nó. Đặc điểm chung của anh và “Gấu” là không phải dùng mắt nhìn thấy lông mày, mà phải chiếu vào vị trí đó mà đoán.

Vốn dĩ vẫn cho là đóng vai nhân vật trẻ hơn tuổi mình thì khó, nay mới thấy đóng vai già hơn mình còn khó nhiều. Nhất là vai đó lại quá già, mà còn là nữ hoàng thì càng khó nữa.

Đôi lúc trong lều quay đột nhiên tôi cảm thấy mất tự tin. Qua các tầng lớp hoá trang, bộ mặt già như thể hiện 1 trái tim đang đập, nó hư thực, không trầm lắng ổn định, không an phận. Trái tim ấy lúc ẩn lúc hiện trên gương mặt tôi, nó hợp lại với các vết nhàu làm thành một bộ mặt hài hước.

Quá trình sáng tác là một sự gian khổ. Trước khi quay, tôi không dám diễn thử, bước qua chỗ người phụ

trách ánh sáng, nhân viên nhiếp ảnh, rồi co ro ngồi ở bên cạnh.

Tôi sợ Điện Trang Trang hoặc Khương Văn có ý kiến. Tôi rất hiểu cái thân con lừa của tôi đã đến đường cùng chỉ có vậy thôi, rất khó cái gì đột phá hoặc đổi mới.

Chỉ đến lúc có tiếng động cơ nổ máy, nó kêu to, và giải thoát triệt để cho tôi. Dù cho tôi đang ngồi trên bệ vàng huy hoàng, hoặc là đang trong một tâm thần bất định ở đằng sau màn che sắp sửa buông ra, sự trống rỗng đã làm cho tôi thoát hết mồ hôi. "Chuẩn bị .. bắt đầu" thì biết bao hình tượng động tác, âm thanh từ trong đầu óc của tôi được diễn dịch ra, chúng tái hiện và tôi trở nên anh dũng phi thường sức gấp đôi người. Và lúc ấy ống kính quay được sẽ là một Tây Thái hậu tự tin, hiền từ, vĩ đại và đau thương trong lúc cuối đời.

Tôi nhớ lại trước đây có xem một bộ phim của Italia nói về tự truyện của Sôfia Rô lăng, bà ấy bình thường rất hay e thẹn, thiếu tự tin, nhưng đến khi chính thức quay phim thì tự dựng sức mạnh có dư. Tôi không hiểu nổi điều đó. Theo kinh nghiệm của tôi đóng 30 bộ phim trước thì chưa bao giờ gặp phải cảnh ngộ như thế này. Chỉ từ khi nhận được kịch bản lần này, vùi đầu vào làm việc mới dần dần làm cho mình hoà vào trong vai mình phải diễn, biến nó thành chính mình và lên màn ảnh.

Đến nay tôi mới thấy điểm mà Sô phía nói không phải là không có lý. Cái tính đặc thù kỳ lạ mà trước đây tôi cho rằng không thể có được, thì nay nó lại nảy sinh ngay trên con người tôi. Thậm chí tôi phải cảm ơn tiếng động cơ của máy quay phim đột nhiên vang lên, ít ra thì trong tai tôi có vang lên tiếng máy nổ. Giả dụ bây giờ máy quay phim truyền hình lặng im thì sẽ làm cho tôi trở thành hỗn độn, và và hỏng hết việc.

Còn nữa, trong những ngày đầy đau khổ ở buồng hoá trang, nỗi đau khổ của 1 quá trình thoát xác, trông trong gương thấy mình từ trẻ biến thành già, thì trong óc lại hiện lên biết bao lần lời nói của một tác gia người Pháp: "Cái già còn sợ hơn cái chết".

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tôi hiểu được nỗi khiếp sợ của người đàn bà đối với cái xấu và cái già. Mặc dù tôi biết đó chỉ là hoá trang, mặc dù tôi luôn tự nhắc mình đó không phải là thật, nhưng trong hơn nửa năm trời quay phim, tôi đã biến mình thành vị nữ hoàng già nua xấu xí kia, trạng thái tinh thần và hành vi của tôi đã hoàn toàn thống nhất với bà, hoá vào làm một, tôi đã bước vào tầng lớp người già. Tôi bàn bạc, đàm luận với người già về các bảo vệ nuôi dưỡng sức khỏe, giữ vệ sinh huyết quản và cách chống bệnh đần độn của tuổi già, rồi bàn đến chuyện các con cái cháu chắt kiếm công ăn việc làm, đi học, yêu đương, có hiếu thuận với bố,

mẹ không. Tôi bàn những chuyện đó với đầy thú thú. Hàng ngày khi thấy các diễn viên trẻ tuổi, nhất là các tiểu cung nữ đi hầu quanh mình, rồi các tiểu thái giám, có lúc tôi cũng làm nhảm dạy dỗ họ, thật như mình đã trở thành 1 bà cụ già.

Nhìn thấu con mắt già nua trên bộ mặt nhăn nhui cạo sạch lông mày, lông mi thấy một tia nắng mảnh dẻ lọt qua lều quay phim rơi vào bên trong, có đến mấy lần tôi nghĩ lại một câu nói nổi tiếng của một nhân vật trong kịch: "Mặt trời đã lên cao. Nhưng mặt trời không còn là của chúng ta. Chúng ta phải đi ngủ thôi."

Ngày nào cũng quay phim, tôi đã từng mất đi lòng tin, sau này mới dần dần lấy lại được lòng tin. Từng tờ lịch hàng ngày được bóc đi, trái tim tôi đã biến thành một người già thực sự. Hàng ngày quay xong phim tôi cùng Khương Văn cùng đi về nhà bố mẹ anh, đầu tóc tôi bạc ra, chân bước thất thủ, động tác chậm rãi, nếp nhăn đầy mặt, đầy cổ, đến nỗi cứ như là bà cụ nội của đám em trai và em gái của Khương Văn.

"Cụ bà" "Cụ ông" thường là những vai kịch chúng tôi bàn trong buổi ăn chuẩn bị lần quay tiếp hôm sau. Có 1 lần chuẩn bị quay một cảnh, tôi và Khương Văn tranh luận với nhau mãi về đề cho Từ Hy tưới hoa hay là trang điểm hơn. Đang lúc tranh luận hăng say, mẹ

Khương Văn bỗng đứng nói: "Múa kiếm". Chúng tôi dừng lại mất hai giây, chúng tôi cười vang, thế là sinh ra một màn rất hay quay cảnh Từ Hy múa kiếm.

Xem ra mẹ Khương Văn là 1 thiên tài. Nhiều khi bà có những lời nói rất hay khiến tôi ngây người ra. Sự cảm thụ nghệ thuật của bà rất tốt đến mức mỗi lần xem từng đoạn phim của chúng tôi, bà bình phẩm rất chính xác về quay đoạn nào dài quá, đoạn nào ngắn quá, vì vậy tôi thực sự tâm phục khẩu phục.

Một lần tôi chụp bức ảnh cho "Tý Ty", trong ảnh "Tý Ty" đang tắm nắng, ánh nắng chiếu xiên qua mớ lông dựng đứng của nó, trên phim có một cái mâm đen của nó điểm chút nắng vàng, trông bức ảnh thực sự đẹp, mọi người bình luận xôn xao, nhưng nói mãi mà chẳng nêu ra được vấn đề chốt nhất. Lúc này bà mẹ Khương Văn mới cầm tấm ảnh lên xem và nói: "Con Tý Ty đúng như một đoá hoa".

Sau khi Khương Văn quay xong bộ phim "Cao lương đồ", công ty Âm tượng mời anh ghi cho một cuốn băng, trong đó có hát bài hát "Em gái ơi, em hãy mạnh dạn bước lên phía trước" của phim "Cao lương đồ". Khương Văn đem hết tâm trí sức lực ra ghi, anh dậm chân nhàn nhàn miệng nhàn nhàn môi, đầu toát mồ hôi, thất lực trề xuống, đến quần cũng gần như tụt, hát long

giọng anh khá đặc. Sau đó anh đem về mở cho cả nhà nghe. Không khí đau xé lòng xé ruột làm chúng tôi lặng người đi.

Mọi người đều lắng nghe. Hát đến câu cuối, Khương Văn kêu "Ồi chao ..." mọi người vỗ tay. Lúc đó mẹ Khương Văn nói "Được, lần này có thể tuôn ra trôi chảy đấy".

Các phim mẫu của "Đại Thái giám Lý Liên Anh" ngày càng gần lý tưởng. Với thói quen của 1 nhà dự báo, nhiều lần tôi nói với Diên Trang Trang và Khương Văn rằng "Nên sắm một bộ quần áo linh thiêng, ước lượng sẵn bước đi khi lên bục linh thiêng, luyện tập câu tiếng Anh nói vào sau khi linh thiêng, nếu không sẽ không kịp đâu!"

Họ cười, và không đáp lại. Sau này khi đi Hồng Kông tôi gặp 1 trong hai anh mua 1 bộ âu phục. Đương nhiên, đúng như điều tôi dự đoán, sau đó nửa năm, bộ âu phục đó đã có tác dụng trong liên hoan điện ảnh ở Berlin.

"Đại thái giám Lý Liên Anh" đã được giải thưởng lớn đặc biệt trong liên hoan điện ảnh lần thứ 43 tại Berlin. Do tôi chưa có chuẩn bị nên khi bước lên bục tôi mặc bộ trang phục mượn ở Pháp. Diên Trang Trang cũng không chịu nghe tôi, nên không chuẩn bị sẵn câu

nói tiếng Anh khi lĩnh thưởng, lúc lên bục chỉ nói được "Cám ơn" bằng tiếng Trung rồi chạy biến xuống dưới hội trường.

Quay xong hộ phim "Đại thái giám Lý Liên Anh" người tôi như bị phù phép, đi lại chậm chạp, khí sắc như chết. Mãi cho đến nửa năm sau mới trở lại bình thường.

Sau 8 tháng, người tôi trở lại thân hình tha thướt, khí lực dồi dào, mặt mày nở nang, hoạt bát trẻ trung. Khi tôi xuất hiện trên bục lĩnh thưởng của triển lãm ảnh ở Berlin làm cho các vị hội đồng bình xét khi xem "Lý Liên Anh" và những người đến tham gia ngày hội đó giật mình kinh ngạc. Có mấy vị phóng viên ghé sát để xem mặt tôi và nghiên cứu kỹ lưỡng. Phóng viên người Tây Ban Nha nói với tôi rằng ông không rõ hình tượng của Từ Hy được đưa lên màn ảnh nhợt nhạt già nua thế, bây giờ nhìn tôi ở gần thì thấy vẫn trẻ khác bình thường.

Có thể ông nghĩ tôi đã phẫu thuật chỉnh mỹ dung. Đương nhiên tôi không có chuyện này. Tôi định bụng bảo rằng, bởi vì tôi là diễn viên giỏi nhất, nhưng tôi không nói được câu đó.

Trong thời gian quay "Đại thái giám Lý Liên Anh" tôi tự giam mình trong lều quay nhỏ hẹp, cách ly với thế giới bên ngoài, mọi thứ tựa như bị đình trệ.

Cứ một mực chỉ đóng phim, mặc cho bên ngoài trời đất có đảo lộn ra sao, nhưng trong lòng vẫn yên tĩnh rất nhiều. Tuy nói rằng bị tai nhưng vẫn dễ chịu hơn nghe quá nhiều tin tức.

Vụ kiện của phóng viên Tứ Xuyên chưa có kết quả, Viện Kiểm sát Thanh Đảo trả hồ sơ giấy tờ cho Cục thuế vụ xong cũng bật tin. Nghe nói báo chí sôi nổi một thời gian về tội "đánh đánh giã" " cãi nhau với phóng viên", bây giờ lại đăng một bài tiêu đề "Vì xem Lưu Hiểu Khánh mà chết một mạng người". Thì ra trong lần tôi diễn tại địa điểm X..., người xem đông, chen lấn nhau, có 1 khán giả trèo lên tường bị ngã chết.

Tôi không xem báo, không nghe tin vĩa hè, và kể cả những tin ở giữa đường giữa chợ. Mỗi lần người ta đem báo vào trong lều quay phim tôi phải bỏ chạy như chạy trốn bệnh dịch tả. Tôi chạy thật xa, đến tận chỗ không còn nghe thấy tiếng mọi người bàn về nội dung báo mới thôi.

Dương nhiên tôi không thể cách biệt với luật sư thường đến tìm tôi. Tôi với "bộ mặt già, án nói kiểu người già", tóc điểm bạc, cổ nổi gân xanh, hỏi hà xử lý thật hết các việc cần xử lý, các luật sư đi khỏi, ngoài những việc đó ra tôi dặn dò tổ quay phim phải án ngữ các vị phóng viên đến phỏng vấn.

Có cái lạ là không hề thấy Trần Quốc Quân đến. Có thể anh ta đã đến, nhưng tổ không nói cho tôi biết. Chúng tôi quay cảnh bên trong đều tiến hành trong lều quay của điện ảnh Bắc Kinh, ngày nào cũng ra ra vào vào. Lúc mới bắt đầu, tôi rất căng thẳng, một mặt đóng phim mặt khác cứ nhìn quanh xem đâu đó có bóng người nào không. Mấy lần hoa mắt bị nhìn nhầm, làm mình tự sợ đến chết đi được.

Nhưng cho đến khi kết thúc quay rồi và vẫn không phát sinh "sự kiện ác tính" nào. Hay là toà án trung cấp đã xử cho chúng tôi ly hôn. Trước mắt anh ta tố giác lên đến toà thượng thẩm có lẽ vì tranh chấp tài sản chăng? Hay là do lúc nào Khương Văn cũng ở cạnh tôi, nên tránh việc đánh chuột làm vỡ đồ chăng? Hay là anh ta cũng đã biết rằng tôi đã trung thành, biết cách đề phòng, nếu có tới cũng chẳng ăn thua gì, trái lại đâm ra lại bị xáo động lung tung.

Tóm lại, nói 1 cách tương đối, đó là thời kỳ tương đối yên tĩnh. Dù cho tôi vẫn nợ 3 vụ kiện, dù rằng tiền đồ chưa rõ ràng dữ ra sao. Dù rằng cái dấu ấn đỏ xi nhục còn treo lơ lửng trên đầu tôi vẫn như một con ốc sên, tuy mang cái vỏ nặng nề mà vẫn chậm chạp bò lên được phía trước.

Một số đồng luật sư làm thành đoàn thành nhóm đột nhiên đến lều quay phim đánh thức tôi

khỏi cơn hôn mê lão thái hậu, họ nói rằng cục thuế vụ Thanh Đào đòi phải lập tức đến đó để trình bày về số thuế của mình.

Như tiếng sấm làm chấn động tôi mở to đôi mắt già, bỗng đứng trên mình đeo đầy những thứ kêu leng keng, đang ngồi trên ngai báu, tôi đứng phắt ngay dậy; chạy tuột xuống bệ rồng, quên cả đi hài hoa, lỗ chân ngà soài ra, rồi tháo vội đôi hài cao gót kiểu nhà Thanh vứt sang một bên, theo đám luật sư đến như cơn gió mạnh, tôi đến 1 góc của lều quay.

Tình hình là Cục thuế đòi tôi nhất định phải đến Thanh Đảo 1 chuyến. Luật sư đã đi đến 4 lần không ăn thua. Tôi bảo tôi đang đóng phim mà họ không biết sao? Các luật sư bảo có biết thì cũng mặc kệ, trốn thuế là đại sự hàng đầu, nếu không đi, tôi phải gánh chịu mọi hậu quả.

Lại sinh chuyện tôi phải gánh chịu mọi hậu quả. Tôi phải chịu trách nhiệm ư? Nếu việc gì mà tôi cũng chịu trách nhiệm thì cả ngày họ làm gì? Luật sư bảo, đã giao thiệp với bọn họ nhiều lần rồi, họ vẫn giữ nguyên ý định, chỉ có cách là phải đến tìm chị. Tình hình khẩn cấp không thể chậm được mong chị không nên xem nhẹ.

Mình đang ngồi bệt dưới đất, trong bụng lại muốn đập vỡ tan bình rượu ngũ vị, vốn dĩ đã quảng tất

cả những thứ bát nháo đó đi đến tận đâu đâu rồi, bây giờ nó lại đổ cả vào mình.

Mấy năm liền nổi sì nhục, đau khổ, oan khuất, phiền lòng, kinh sợ, khó khăn, phần nộ ... cứ lặp đi lặp lại, nó như đổ cả lên đầu tôi.

Tôi xua tay mấy cái trước mặt mình tựa như xua tạm đi những buồn phiền rồi định thần trở lại nói: "Tôi đi".

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

42. LẠI ĐẾN THANH ĐẢO KHIẾU NẠI VỚI CỤC THUẾ VỤ

Chúng tôi đến Thanh Đảo lần thứ 6 để làm việc với Cục thuế vụ. Tôi thì mới đến lần thứ hai, còn các luật sư đã đến tới lần thứ 6.

Hai luật sư đi trước làm tiền trạm, Khương Văn đi kèm với tôi đến sau.

Tổ quay phim đành dừng việc, chờ chúng tôi quay về.

Trong bụng tôi chẳng còn gì để áy náy. Vốn dĩ tôi phải có áy náy với tổ làm phim, nhưng tôi chẳng có hơi sức đâu và cũng chẳng có khoảng trống để áy náy. Chỉ có điều lạ là từ xưa đến nay chưa hề có ai áy náy với tôi.

Lại ngồi máy bay. Tôi ngồi máy bay bao nhiêu lần? Đếm không xuể.

Tôi chỉ rõ ràng, nếu không có tiền thì không thể bay đi bay lại như vậy được. Tôi lại nghĩ đến nếu không có tiền thì không tài nào theo kiện được như thế này, hoàn toàn không có cách nào để chạy đi hàng nghìn vạn dặm để đến Cục thuế vụ ở xa thế này mà đóng thuế.

Không có tiền thì chỉ đành giương mắt tự nhìn nổi oan của mình và chìm xuống đáy biển, cứ giương mắt nhìn như vậy rồi đi đến kháng thuế, cứ giương mắt đi đến bị diệt vong.

Luật thuế được thực thi từ tháng 1 năm 1987. Cũng may mà đến năm đó mới bắt đầu thực thi. Nếu như trước khi thi hành luật thuế tôi không kiếm được ít tiền, giả dụ lần đóng bộ phim "Lý Liên Anh" không có số tiền trợ cấp, thì hậu quả sẽ ra sao?

Ngừng. Không nghĩ tiếp nữa.

Trong thời gian này, nói thực tôi quên đi mọi sự việc, vốn dĩ tôi bị tai không nghe gì cả, nhưng sau do thời gian kéo dài nên đã vô tình đem những điều giả tưởng thành hiện thực. Tuy vẫn phải chống chọi những điều bị sỉ nhục, chỉ cần không nghĩ đến nó là có thể sống một cách lười biếng được. Sự lười biếng ấy làm cho tôi quên cả việc thúc dục làm thủ tục ra nước ngoài.

Trước khi đóng phim "Đại thái giám Lý Liên Anh", tôi nhờ các bạn đến Cục công an, các tài liệu làm đầy đủ, chỉ còn chờ phát hộ chiếu là xong. Các bạn giao thiệp giúp tôi tới vài lần, Cục công an có phúc đáp rằng, họ xem trên báo có 2 vụ án dính đến tôi là ly hôn và trốn thuế (còn vụ án về quyền danh dự của phóng viên Tử Xuyên có lẽ Cục công an chưa đọc báo), theo pháp

luật của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa thì những công dân chưa xong vụ kiện đều không được xuất cảnh.

Các bạn tôi đưa cho Cục công an văn bản phán xét ly hôn của toà án trung cấp, đương nhiên bạn đó không kể chuyện Trần Quốc Quân đã tố giác lên toà án nhân dân cấp cao, văn bản phán xét đó là vô hiệu. Bạn đã làm theo biện pháp giờ ra trước mặt thôi, tức là bạn cứ cầm văn bản phán xét đó đưa lướt qua mặt trước mặt mà thôi. Cục công an còn nói, thế thì chúng tôi cần xem văn kiện của phía cục thuế vụ.

Thế là việc ra nước ngoài lại bị hãm vào trong cuộc chiến tranh lâu dài vô cùng gian khổ. Như vậy việc ra nước ngoài trở nên càng khó khăn. Khi nghe thấy tin này, tôi liền bị đắm chìm trong nỗi đang tạm thời ở cách xa tôi, tình hình cũng không lấy gì làm gấp gáp lắm, vả lại cũng đều trong dự luận của tôi, do đó tôi cảm thấy không có gì đặc biệt thất vọng cả.

Trước lúc luật sư thực sự xuất phát, chúng tôi triệu tập một "hội nghị trước chiến đấu". Trong hội nghị, chúng tôi không quan tâm một tí gì đến tình hình thế giới hay trong nước, mặc cho tình hình đó tốt nhiều hay tốt ít, hay là ngày càng tốt... chúng tôi chọn thẳng vào vấn đề thuế của tôi.

Mọi người đều khẳng định những thành quả đã đạt được trong giai đoạn đấu tranh gian khổ này. Cuối cùng, Viện Kiểm sát Thanh Đảo thấy không đủ chứng cứ nên không lập án, trả lại các hồ sơ cho Cục thuế vụ thì coi như đã tiến thêm một bước so với trước đây. Các luật sư nói, lần này đến Thanh Đảo nhất định phải trình bày có lý, có lẽ, có mạch lạc những sự thực không thể cãi nổi, nhất định phải đòi lấy bằng được văn bản cải chính về phán xét sai lầm "trốn thuế 18 vạn đồng, phạt tiền 36 vạn đồng".

Tôi như nửa tỉnh nửa mơ nghe hết phát biểu của mọi người. Tôi đã chán ngấy với những sự việc như vậy. Từng tế bào của toàn thân đều tố cáo với tôi về sự mệt nhọc của chúng, sao cái thế giới này lại bất lực làm vậy?

Các luật sư dặn dò tôi phải báo cáo cho hay, nhất thiết không để bị sai sót. Cục thuế vụ Thanh Đảo đang chờ đợi để chọc vào, hễ sơ hở là mắc bẫy đấy. Tôi nói một cách mập mờ rằng, về cái đó các vị hãy yên tâm. Tất cả những con số tôi đã học thuộc lòng như cháo chày. Nếu không tin thì có muốn tôi đọc ngược trở lại cho mà xem?

Thế rồi tôi lắc lư cái đầu đọc như người ta đọc văn Bát cổ: "Ngày 24 đến 25 tháng 2 đã cống hiến tại Tứ Xuyên mỗi lần biểu diễn 100 đồng; diễn tất cả 5 lần,

trong đó có 3 lần được Thế dục quán trả cho lao vụ phí tính theo 6 lần, thu nhập thực tế là 800 đồng, đã nộp thuế 260 đồng. Từ ngày 19 đến ngày 23 tháng 2, diễn xuất tại Thành Đô Tứ Xuyên, mỗi lần được 100 đồng, diễn 8 lần, thu nhập tổng cộng 800 đồng, nộp thuế 200 đồng. Ngày 8 đến 14 tháng 2 diễn xuất ở Côn Minh Vân Nam..."

Thôi được rồi, được rồi. Mọi người đồng thanh nói. Họ tin ở năng lực của tôi. Tôi có sức nhớ kinh người. Tuy có một lần kinh sợ nên có chút tổn thương, nhưng cái số lợi hại của sinh mệnh sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa có những lúc gặp nhiều thời điểm then chốt quan trọng tôi đã đọc đi đọc lại thuộc lâu đi rồi. Đừng ai chê tôi, có lẽ đến ngay các luật sư cũng chưa chắc đã đọc thuộc. Thậm chí tôi còn thuộc cả những số liệu các chúng từ thuế nữa cơ. Các chúng từ thuế tôi đều nộp hết cho cục thuế vụ, tôi phải nhớ số hiệu của nó, đề phòng họ làm mất hoặc cãi bừa là để ở nơi nào đó không tìm ra được thì lúc đó biết làm thế nào.

Tôi tự phát hiện thấy mình đã thay đổi. Trước đây khi giúp người khác tôi đều suy nghĩ theo hướng tốt, bây giờ gặp người, gặp việc tôi toàn nghĩ theo hướng xấu.

Kinh nghiệm cho tôi thấy tôi hiện nay đang đứng. Ngã ở chỗ nào thì từ chỗ đó đứng dậy. Nhiều lần thành công trốn Trần Quốc Quân và tổ cáo vị phóng

viên Tử Xuyên nọ dám viết bài nói rằng tôi trốn hàng triệu bạc tiền thuế, đều là kết quả do đầu tiên nghĩ theo hướng xấu trước.

Trước đây, những sự việc phát hiện được còn ghê gớm hơn sự tưởng tượng của tôi nhiều. Còn bây giờ thì ít ra tôi không phải giữ sao cho mình không để sự việc phát triển mạnh theo phương hướng xấu.

Thực ra thì còn phát triển mạnh sao được nữa? Đừng nói là tiến mạnh, mà chỉ cần tiến một bước thôi là vào ngay nhà tù rồi. Tôi cứ chỉ quần quanh với cái việc nhà tù, mối nguy của tôi mỏng manh như trứng để đầu đang, hễ sơ xuất một chút là có thể làm cho tình thế chuyển động gấp, lúc đó chẳng biết sẽ ra sao, rất có thể bị lên đài hành hình mà còn cấm hô khẩu hiệu "Mao chủ tịch muôn năm", "Đảng cộng sản muôn năm".

Các luật sư nói không có gì nghiêm trọng đến thế đâu. Cái quan trọng là phải phát huy và thể hiện lúc đi vào trận đấu.

Tôi bảo tôi không khóc được, nước mắt đã khô từ lâu rồi. Nói thêm, học thuộc các con số do đó cũng không nhớ là nên khóc vào lúc nào.

Mọi người bảo, không nên khóc, không nên khóc, chỉ cần chân thành là được rồi.

Tôi nói, tôi cũng nhà hết năng lượng điện rồi. Bây giờ mặt mày nhàn trơ nhẵn trụi không có lông mi, không có lông mày, còn làm gì ra năng lượng điện. Lại nói, Cục thuế vụ là kẻ thù lớn nhất của tôi, chẳng khác là Hoàng Thế Nhân đối với Bạch mao nữ. Khi 2 kẻ thù gặp nhau mặt đỏ nảy lửa, nghe nói đâu như ai có mặt đỏ nảy lửa thì có mang điện?

Mọi người cười rộ lên một hồi rồi im bật. Đây không phải là lúc cười, còn lâu mới đến lúc đó.

Mọi người nói, thôi cứ làm theo chị. Thiết kế sân cũng không có tác dụng gì.

Thiết kế sân cũng chẳng ăn thua. Trước đây cứ mỗi lần gặp trường hợp quan trọng tôi đều thiết kế rất chu đáo, thiết kế từng hồi, không để chỗ nào bị kẻ hở.

Mẹ kiếp, thiết kế cái con khi.

Lửa nóng bốc lên đầu. Ấy đừng, cố gắng đừng nóng nảy. Lần này đánh giáp lá cà, trong vòng gần nửa năm nay 2 bên giao chiến đến lần này mới đối mặt trực tiếp với nhau. Tôi sợ nhất là không tự kiểm chế nổi mình dễ sinh chuyện không bình thường.

Tôi chỉ cần trả lại sự rõ ràng cho tôi, chỉ cần tôn trọng sự thực. Tôi không cần chinh đốn ai cả. Cung không muốn báo thù. Tôi đa bị vu vạ, đã bị

hâm hại đủ lắm rồi. "Kỳ sở bất dục, vật thi ư nhân" (những điều mình không muốn thì đừng gán cho người khác). Tôi chỉ cần một vấn kiện cải chính. Cần 1 trang giấy mỏng thôi. Chao ôi! Chỉ một tờ giấy mỏng mà liên quan đến cái sống cái chết, đến tiền đồ của tôi, đến sự nghiệp của tôi.

Tôi van các người. Tôi xin các người. Nhìn vào côi xa xăm, tôi nói thầm như vậy.

Tôi không căm giận các người, thật đấy, không hề căm giận các người. Tôi sẽ không báo thù. Tôi cũng không có năng lực báo thù. Các người sẽ không sợ tôi chứ, đúng không ?

Các người muốn phục vụ cho đất nước. Tôi biết, tôi biết. Quốc gia có được những nhân viên công tác như các người thì cũng sẽ rất vui mừng và yên lòng. Xét vụ án của tôi, các người cũng chịu biết bao vất vả.

Thật ra giữa chúng ta với nhau không hề có oan thù. Chẳng phải các người muốn bắt bớ tôi, có đúng không ? Nhất định vì có quá nhiều thư nặc danh tố giác tôi, nên đã lam cho các người tin vào đó. Lại nói, con người tôi, cái loại chỉ biết căm nổi bát cơm, không có kiến thức phổ cập về luật thuế thì tài nào tránh khỏi phát sinh vấn đề về thuế?

Các người có biết tôi đã 1 lần được bài học về thuế ư? Các người không nghĩ đến rằng trong rừng tên bán loạn xạ người ta đã nhanh chân nhót đi được, còn tôi chậm chạp chạy đành chịu bị tóm 1 lần rồi.

Có lẽ các người cũng biết qua loa tôi là một con người chơi nông, không coi ai ra gì trong tầm mắt mình, không bị gò bó vào việc vật, không hề biết ăn người, tính tình thẳng đuồn đuột, đó là cái mạng của tôi. Sở dĩ tôi ở lại Trung Quốc là vì không muốn trở thành triệu phú, tôi không hề biết rằng vì cái số tiền thôi tha đó mà làm mất cả phẩm cách trong sáng cuộc đời tôi và làm mất đi tấm lòng rộng mở của tôi. Các người biết sự việc như thế, nhưng lại không biết tại sao nó lại như thế.

Thực ra các người cũng có cái lý của mình. Tôi biết có 1 vị "đánh thuê" đã từng đưa cho các người một mẫu giấy viết tay, trên đó đã viết: "Ngày 5 tháng 3, ngày 29 tháng 5, ngày 10 tháng 8 ... đã giao cho Lưu Hiểu Khánh 28 vạn 5 nghìn đồng"

Đương nhiên đó không phải là chuyện bông đùa mà có. Đúng là có 28 vạn 5 nghìn đồng nhưng đã không cánh mà bay. Các người chắc cũng biết không có gió đâu nước lại nổi sóng, đúng không? Chỉ có điều cái đó không phải là của tôi được. Các vị không chịu hỏi tôi trước.

Tôi tin rằng nhất định tìm đến tôi. Có thể do tôi lánh mặt Trần Quốc Quân nên lánh luôn cả các người. Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Tôi không có cách nào khác, mà các người cũng không nắm được tình hình cụ thể, có lẽ do quy luật âm dương khác biệt, nên số phận đã quyết định tôi phải chịu cái khó khăn như vậy chăng?

Thế nhưng trước khi các vị kết án phải tìm hỏi tôi trước đã chứ. Có lẽ các người cảm thấy rằng các chứng cứ đó đã là "thiệt chứng như sơn" rồi chăng. Các người không ngờ là giữa đường lại bị chặn lại bởi tôi như là một Trình Giảo Kim, hay là chẳng khác hòn đá ở dưới đầm lau sậy vừa thối vừa rần chăng? Thế nhưng, số tiền các người phạt là quá nhiều đấy. Những 36 vạn, ai mà đủ sức trả. Thế mà các người còn quy định phải trả hết trong 1 tuần. Có lẽ các người coi tôi là cái máy in tiền chắc?

Xin nhất thiết đừng tin vào các lời đồn đại. Nếu lắng nghe thì rõ, nhưng tin 1 cách thiên lệch thì sẽ mờ ám. Giả dụ không phạt tiền quá nặng thì có lẽ tôi cũng chẳng gây nên chuyện sóng gió như thế này. Không được và cũng không thể được. Số tiền 18 vạn tôi cũng không trả nổi. Tại sao các người lại nhất định cho rằng số tiền 28 vạn 5 ngàn đó là của tôi?

Có cái là tôi cũng giống câu chuyện về "anh chàng ăn cắp chiếc rìu". Tôi mà là Cục thuế vụ chắc cũng có thể cảm giác rằng Lưu Hiểu Khánh trốn thuế. Không thể không trốn thuế. Nhất là ngay đến ngày hôm nay luật thuế vẫn còn xa vời còn lâu mới trở thành phổ cập được.

Đúng ra cũng có khoản thuế tôi chưa đóng. Chẳng qua có cái khá hay là số tiền đó lại không phải số tiền lớn mà các vị điều tra. Nó chỉ là một số tiền vụn vặt, vào lúc thuận tiện tôi sẽ tìm cách để nộp bổ xung số thuế đó. Bây giờ tôi rất dè dặt hoang, nộp thuế đúng luật, bất kỳ cột mục nào cũng đều phải được sự kiểm tra. Chẳng dám khoe khoang, từng đồng xu tôi đều kiểm được sau khi nộp thuế.

Mục đích của kiểm tra thuế cũng là để giáo dục tôi chẳng? Thế thì mục đích đó đã đạt được rồi. Chẳng ai lại đại gì mà đem trứng đập vào đá? Đó chẳng phải là bài học sâu sắc ư?

Tình trạng thực bây giờ là tôi không trốn thuế 18 vạn đồng. Điều này thì cả trời lẫn đất, cả các người lẫn tôi đều biết rõ. Tại sao lại không có 1 kết án chính xác cho tôi.

Có phải là các người cho rằng việc đã như vậy, báo chí cũng đăng rồi, nếu thay đổi thì chẳng khác mình tự cho mình một cái tát chẳng hợp chút nào, Nếu

là tôi, thì tôi không nề hà điều đó, Nhưng tôi hiểu các người. Tôi không muốn lật lại chiếc ấn của trời. Chúng ta nên thương lượng với nhau, tìm ra biện pháp để tất cả đều giữ thể diện, như vậy có được không?

Có lẽ dám dũng cảm sửa lại sai lầm của mình, dám thừa nhận sai lầm thì đó mới là hình tượng cao đẹp và to lớn.

Ngày kia, không phải, ngay ngày mai tôi đã phải gặp cục thuế vụ Thanh Đảo rồi. Nghe nói án của tôi do phân cục thuế vụ ở phía nam thị xã phụ trách. Nghe nói người phụ trách chính là 1 vị trưởng phòng của Cục thuế vụ. Cục thuế vụ Thanh Đảo và phân cục thuế vụ nam thị xã cùng làm việc trên 1 tầng gác.

Ồi dào, chẳng qua cũng vẫn là 1 việc. Tôi đi khiếu nại có phóng viên đến không nhỉ, có lẽ quần chúng cũng ào đến. Cũng nên biết rằng tôi rất sợ cái chuyện như thế.

Trước khi đi tôi dặn dò kỹ các luật sư phải xếp sắp công việc này cho tốt. Lặng lặng đi, không để gây nên động tĩnh gì.

Nghĩ đến chuyện Mao A Mẫn đến cục thuế vụ nộp thuế mà tình hình rất nhốn nháo, tôi thấy toát mồ hôi. Nếu gặp trường hợp giống vậy thì tôi sẽ quay ngắt đầu bỏ chạy. Tôi sẽ phá bưng và kháng thuế đến cùng.

Nếu không, tôi sẽ diễn thuyết. Phá phách cho đã cơn, rồi nhân đó chửi cho lũ phóng viên một trận. Cuối cùng nhất định tôi sẽ rơi nước mắt rồi cũng giống như Di-a Na trả lời phóng viên rằng "Chính các người đã làm cho tôi đau khổ". Như vậy mọi việc sẽ kết thúc rất đẹp.

Thế nhưng các báo chí có thể không đăng. Cách gây sự nhốn nháo của tôi vẫn chưa bằng những cảnh của phương Tây mà họ trông thấy. Thôi có lẽ yên lặng vẫn là hơn, không nên lên tiếng. Sau khi thu xếp đồ đạc, khiếu nại trình báo xong về thuế rồi đi ngay. Cũng có thể cục thuế vụ không muốn xé to việc, vì chưa biết trâu đá chết ngựa hay ngựa đá chết trâu.

Ôi! Tôi mệt mỏi quá rồi. Thực sẽ không đủ sức giầy giụa trong cái dòng xoáy này nữa. Các người hãy thương tôi và cho tôi tấm giấy đó đi. Thượng đế sẽ phù hộ cho các người.

Mấy bay từ từ hạ cánh xuống Thanh Đảo.

Tôi đội mũ thật sụp xuống, xung quanh có tiếng rì rầm nghe thúc vào tai, rồi thấy chỉ này, chị này chỉ trở, chị kia chỉ trở .. Tôi như 1 cơn gió chạy nhanh ra khỏi sân bay.

Các luật sư cùng với vị trưởng phòng Trương Nhân Quang, và có cả Bối Bối là bạn tôi ra sân bay đón tôi.

Tôi không chú ý đến tiếng gọi của mọi người, nhảy nhanh vào trong xe ô tô, gục đầu vào thành ghế trước. Xe lập tức nổ máy.

Mười phút sau, tôi từ từ ngẩng đầu lên. A! Thanh Đảo đây rồi, tôi lại đến với mi đây.

Các luật sư đã thu xếp xong mọi việc. Đến tiếp tôi có Bối Bối cháu gái của Hàn Lan Phương, phu nhân của nhà đại đạo diễn Lăng Tử Phong. Cô ta là người ghi chép trường quay thuộc tổ làm phim "Xuân Đào", là bạn rất tốt của tôi và Khương Vân. Trưởng phòng Trương ở văn phòng Hoa kiều Thanh Đảo là bạn của cô ta.

Tránh việc tái diễn trường hợp của Mao A Mẫn đến cục thuế vụ nộp thuế bị các phóng viên, các nhà nhiếp ảnh ào đến, các luật sư đã giao thiệp một phen cẩn thận với Cục thuế vụ Thanh Đảo, nói cho chính xác hơn là với phân cục thuế vụ nam thị xã Thanh Đảo.

Đối với việc tôi đến Thanh Đảo lần này nếu đã lộ ra thì đều không có lợi cho cả đôi bên. Các luật sư đề nghị, có nên chọn một địa điểm trung gian để gặp nhau không. Cục thuế vụ kiên trì ý kiến đòi phải đến tận cục để trình báo, nhưng đây ý thu xếp làm việc tại cơ quan thuế vụ nhỏ ở xa trung tâm thị xã. Họ cũng đồng tình làm thật tốt các công tác bảo mật, tuyệt đối không để thất lộ tin tức ra ngoài.

Ngày giờ cụ thể là sáng sớm mai, 7 h 30 tại sở thuế vụ Phúc Sơn, thị xã Thanh Đảo. Quy định xong xuôi tuyến đường đi một cách hoàn toàn rõ ràng.

Ngày 8 tháng 3 năm 1989, Cục thuế vụ Thanh Đảo phát ra "bức thư xử lý vụ án vi phạm điều lệ thuế vụ", nói rằng sau khi đưa sự việc ra, nhưng sau 5 tháng người bị xử phạt là Lưu Hiểu Khánh mới được thông báo phải đến cơ quan để trình báo.

Mọi việc hoàn toàn yên ổn hết.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

43. MỘT MÀN QUAN TRỌNG Ở SỞ THUẾ VỤ THANH ĐẢO

Ngày mai sẽ bắt đầu, một màn quan trọng.

Đêm đó chúng tôi ở nhà của bố mẹ Bối Bối.

Bối Bối làm bữa tiệc thết tôi và Khương Văn để tăng khí thế. Trong đêm trước của cuộc chiến đấu ác liệt, lòng tôi thổn thức không yên.

Bố của Bối Bối là một nha sĩ nổi tiếng ở Thanh Đảo. Ông bảo, sao Lưu Hiểu Khánh không cười lên nhỉ? Tôi gượng cười lên mấy tiếng.

Nha sĩ bảo, cháu cười trông rất xinh, cháu có hàm răng đẹp lắm.

Tôi phấn khởi nói, vâng đúng ạ! Có người cũng đã nói, nếu tôi chết thì sau đó bộ răng của tôi có thể đem tặng cho Viện nha khoa để bày trong tủ làm tiêu bản. Như vậy tôi sẽ tặng ông.

Tôi nói, không được không được. Nhưng rồi nghĩ, có lẽ từ rất nhanh chóng không biết sự việc đúng như thế nào đâu. Bởi vì trên con đường đi xuống suối vàng đâu có phân biệt già trẻ!

Nha sĩ cười ha ha. Ông nói, lần trước các cháu đến, có người hỏi bác, Lưu Hiểu Khánh đến nhà bác có phải là đi khám răng không? Tôi đáp, răng Lưu Hiểu Khánh tốt nhất và đẹp nhất. Người ta lại hỏi, còn việc thuế má của Lưu Hiểu Khánh ra sao? Tôi trả lời, người ta toàn nói lung tung, Hiểu Khánh chẳng có chuyện gì cả.

Phụ nhân của nha sĩ cũng phụ họa thêm: Chả không ư! Hiểu Khánh chẳng có chuyện gì cả, tôi tin như vậy.

Cả nhà cười vui. Niềm vui sướng, không khí ấm áp tràn đầy trong ngôi nhà nhỏ, có một cái gì đó làm cho hòng tôi ghen ngao.

Ôi! những con người thiện lương và chân thành!

Một đêm "Ngọn đèn tàn bác vẫn không ngủ được".

Buổi sớm tinh mơ, mưa tí tách.

Có các luật sư bồi đồng tôi đi đến sở thuế vụ Phúc Sơn.

Trên đường không một bóng người đi, chỉ thấy tiếng rào rào bánh xe lăn trên đường nhựa.

Rất yên lặng. Mở cửa xe, một luồng không khí trong sạch và những hạt mưa nhỏ ập tới, tôi bất giác thở hít một hơi dài.

Phải trút cái hơi u uất trong người từ mấy tháng nay ra. Có lẽ hôm nay là một thời điểm bước ngoặt quan trọng trong đời tôi.

Có hai người phụ trách làm án của sở thuế vụ Phúc Sơn đang chờ sẵn chúng tôi. Đúng 7 giờ rưỡi chúng tôi có mặt.

Nhân viên của sở chưa làm việc, chúng tôi là mấy người duy nhất đứng đó.

Được nhiệm hơi hướng của không khí lạnh lẽu êm đềm ở xung quanh, mọi người khẽ gật đầu. Bất tay nhau, cả đôi bên không ai nói 1 câu. Giống như những bạn đã biết nhau từ nhiều năm.

Những người làm án đưa chúng tôi lên phòng họp ở tầng 2. Mọi người ngồi xuống. Chúng tôi 3 người, phía họ 2 người. Ai nấy chọn lấy một chỗ bên bàn. Chẳng có ai đứng ra giới thiệu lấy nhau.

Tôi gắng trấn tĩnh ngôi vị trí chính giữa nhà, mắt tôi đảo quanh, nhìn vào 2 vị đối diện.

Chẳng cần giới thiệu tôi cũng biết trước mặt tôi là trưởng phòng họ Trương, 1 người có tuổi, còn người trẻ tuổi ngồi bên có lẽ là trợ lý của ông.

Ngoài cửa sổ có lẽ mưa nặng hạt hơn. Hạt mưa tí tách như hình thành giọng hát đôi hoà âm.

Trưởng phòng Trương quệt diêm châm thuốc. Tôi để ý thấy tay ông run run. Run lấm, đèn nổi châm mấy lần mà que diêm cũng vẫn chưa dính đầu điều thuốc.

Tự nhiên tôi thấy đau lòng. Con người tuổi cao đến thế hết lòng cần mẫn làm việc cho dân cho cách mạng là vì sao nhỉ? Vì cái con bé như tôi này gây chuyện đã làm ông cũng khó chịu phải không? Chúng tôi cũng đến đây với nỗi khổ đấy!

Tôi tự kiềm chế, bước tới châm thuốc hộ ông. Và có sự xúc động.

"Ngày hôm nay là tình huống Lưu Hiểu Khánh đưa ra bản trình bày về thu nhập và nộp thuế. Các vị luật sư không cần thiết có mặt tại đây". Câu nói bất ngờ như tiếng sấm phá tan sự im lặng. Trưởng phòng mặt lạnh lùng.

Tôi ngẩng đầu nhìn ông bằng con mắt kỳ lạ.

Chưa nghe trình bày thì trước hết hãy có vài lời nói làm khách chứ, câu nói của trưởng phòng như vậy đã ra ngoài ý nghĩa của những người thường.

Suốt mấy ngày nay, các luật sư đều làm việc với trưởng phòng, khi thì trực tiếp, khi thì qua điện thoại nhiều lần. Họ đều cho ông biết là các luật sư phải đưa tôi đến trình bày. Chúng tôi chưa hề nghe thấy ý kiến

ngược lại hoặc tỏ ra không đồng ý. Bây giờ lúc vào việc lại có sự thay đổi như vậy là thế nào?

Tôi vội nhìn sang hai vị luật sư của tôi.

Hai luật sư làm như không nghe tiếng.

Tôi đổi lại tư thế ngồi làm chiếc ghế kêu ken két.

Trưởng phòng cất cao giọng. Tôi như muốn nhảy lên trên ghế.

"Các vị có thể ra ngoài để Lưu Hiểu Khánh trình thủ trình bày".

Tiếng của trưởng phòng như đâm vào tai.

Lô Quang Diệu và Diên Phúc Trưởng lộ rõ vẻ mặt đầy tức giận. Như có mùi thuốc súng xông đến. Thế nào? Thế này là thế nào?

"Chúng tôi là những người đại diện của Lưu Hiểu Khánh. Lưu Hiểu Khánh trình bày, là những người đại diện, chúng tôi phải có mặt tại chỗ, Lô Quang Diệu cũng to tiếng.

"Chúng tôi muốn để Lưu Hiểu Khánh trình bày, các ông ở đây không có ý nghĩa". Vị quan chức thuốc nói to hơn.

"Đây là quyền lợi mà pháp luật cho Lưu Hiểu Khánh được hưởng. Theo quy định của luật pháp, phải

phục vụ cung cấp các yếu tố pháp luật cho con người uỷ thác. Điều này không ai được ngăn cản. Chúng tôi có mặt tại đây không hề làm ảnh hưởng đến ông, trong khi nghe Lưu Hiểu Khánh trình bày". Luật sư lại nói tiếp.

Tôi quay cổ đi đi lại lại, tai ù lên. Lúc này đâm ra tôi trở thành vai phụ. Mẹ ơi! Việc lại thay đổi đến mức nghiêm trọng như thế này sao?

"Sự trình bày của Lưu Hiểu Khánh là việc cá nhân của bà ấy, không liên quan gì đến luật sư các người.", Vị quan chức ngành thuế không hề nhượng bộ, giọng lại càng to hơn.

"Việc trình bày của Lưu Hiểu Khánh đích thực là việc của cá nhân bà, nhưng trong trình bày đề cập tới rất nhiều vấn đề pháp luật. Chính vì thế bà mới uỷ thác chúng tôi đại diện cho bà. Bà mời luật sư là để được sự giúp đỡ cung cấp yếu tố pháp luật. Các luật sư chúng tôi cũng có trách nhiệm phải cung cấp yếu tố pháp luật, phục vụ cho bà ấy. Cần nói rõ, đây là nghĩa vụ của chúng tôi, và cũng là quyền lợi của pháp luật giao cho chúng tôi. Chúng ta cùng chịu sự ràng buộc của pháp luật, chúng tôi nghĩ rằng cục thuế vụ không thể bỏ qua không chịu chấp hành". Các luật sư vẫn giữ cương quyết, dùng lời lẽ rất nghiêm bác bỏ các lời của vị quan chức ngành thuế!

Hai bên giảng co dữ dội như sấm vang từng hồi.

Chân tay bủn nhũn, tôi suýt quy xuống chân luật sư. Không, đừng đi, nhất thiết các vị không đi. Các vị đi ra thì tôi làm thế nào? Tôi không biết một cái gì, không hiểu một cái gì cả, chỉ thuộc các số liệu, nếu có gì sơ suất là bị người ta moi móc thì hỏng chuyện!

Tôi muốn bò sang chỗ vị quan chức thuế để ôm lấy chân ông ta mà nói rằng: trưởng phòng Trương .., tôi cầu xin ông, tôi sẽ trình bày rõ, tôi trình bày ngay bây giờ đây, hãy để cho các vị luật sư của tôi ngồi tại đây. Trưởng phòng, ông trưởng phòng tốt bụng, ông đồng ý như thế chứ?

Toàn thân tôi mất hết sức lực, tôi như là người trên ghế, thở không ra hơi, tôi có cảm giác như mình sắp hư thoát.

Bây giờ tôi đang có cảm giác giọng nói của vị quan ngành thuế từ xa vang lại như từ cái năm nào đó.

"Thôi được, các vị ngồi lại đây, nhưng khi Lưu Hiểu Khánh đang trình bày, không được nói xen vào".

Người tôi nhẹ đi, bắt đầu ngồi trở lại.

"Chúng tôi không thể chấp nhận yêu cầu đó", lại là tiếng nói của luật sư. "Chúng tôi có nói xen vào hay không là tùy theo tình huống khác nhau. Khi Lưu Hiểu

Khánh trình bày về thu nhập của diễn xuất và tình hình nộp thuế, chúng tôi có thể không xen vào, nhưng nếu dính đến vấn đề pháp luật như cái món tiền đó là trốn thuế hay lậu thuế... nói chung là vấn đề pháp luật, thì chúng tôi nhất định phải nói xen vào, thậm chí là phải do chúng tôi đứng ra trao đổi. Là những người đại diện, chúng tôi không thể không có trách nhiệm với Lưu Hiểu Khánh, càng không thể không có trách nhiệm với pháp luật".

Im lặng. Rồi bỗng chốc lại ầm ầm lên như sấm động.

"Tôi đến đây là để trình bày khiếu nại, tôi có uỷ thác cho người đại diện của tôi, các ông ấy là những người cầm chịch về pháp luật, hãy nên để các ông ấy được phát biểu."

Đây là tiếng nói của tôi! Sao tôi lại dám nói nhỉ. Trời, cứ như quỷ đến trong ban ngày. Tôi trở nên mừng lung, tưởng như là người khác đang nói. Nói xong tôi mới lại bình thường, thì ra chính mình đang nói.

Tôi ngậy người ra nhìn họ, tôi chẳng hiểu mình đang làm cái gì. Tôi chờ giây phút câu giận đang đến.

Vị quan chức ngành thuế đành chịu rút lui!

Mưa đã tạnh, không còn tiếng tí tách bên ngoài cửa sổ nữa. Trời trở nên trong sáng, đẹp quá.

Bắt đầu trình bày khiếu nại.

Ngồi ngay ngắn, tôi bắt đầu đọc thuộc lòng. Đọc một bản trình bày có biểu thống kê rất chi tiết, đây là bản mà tôi đã tập luyện nhiều lần với cánh "đánh thuê" hồi ở Bắc Kinh, cũng là bản nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong những trường hợp trọng đại, trong đó nói rõ tình hình thu nhập và nộp thuế trong thời gian tôi đi theo "đoàn nghệ thuật truyền hình, điện ảnh Thanh Đảo" diễn xuất ở các nơi từ tháng 2 đến tháng 9 năm 1988.

"Từ ngày 19 đến ngày 23 tháng 2, diễn xuất ở Thành Đô, Tứ Xuyên, mỗi buổi 100 đồng. Diễn 8 buổi, tổng thu nhập 800 đồng, nộp thuế 200 đồng. Tại Thành Đô đã thỏa thuận xong với nhau rằng, các khoản thuế mà diễn viên phải nộp đều do đoàn nghệ thuật đứng ra nộp. Do đó số tiền 200 đồng này do đoàn nghệ thuật thay mặt cho chúng tôi đi nộp"

"Từ ngày 24 đến ngày 25 tháng 2, diễn xuất ở Tự Cống, Tứ Xuyên, mỗi buổi 100 đồng, diễn cả thấy 5 buổi, trong đó có 3 buổi do Thể dục quán tính lên thành 6 buổi để chi 300 đồng cho lao vụ phí 6 lần diễn. Thực tế là thu nhập được 800 đồng, nộp thuế 260 đồng."

"Từ ngày 8 đến ngày 14 tháng 2, diễn xuất tại Côn Minh, Vân Nam, lao vụ phí phải trả cho mỗi buổi là 300 đồng, diễn tất cả 14 buổi, tổng thu nhập 4.200

đồng. Thuế nộp đi bao nhiêu, tôi không rõ. Các tay "đánh thuê" của tôi bảo, do đơn vị chủ quản chịu trách nhiệm thay mặt chúng tôi đi nộp, đến nay vẫn chưa trông thấy chứng từ nộp khoản thuế đó.

"Lô Châu, Thiên Tân, Bảo Đình, Nam Xương ..."

Tôi trình bày rành giọt theo thứ tự, giọng trong trẻo, chuẩn xác rõ ràng, không sai một số liệu nào.

Tôi tham gia đóng tới 30 hộp phim, chưa lần nào đọc lời nhân vật lại lưu loát thông suốt như ngày hôm nay mà ở đây không giống sân khấu, đọc lời nhân vật nếu sai thì đọc lại được.

Tôi nhìn trộm vị quan ngành thuế! Không thấy ông ta tỏ thái độ gì cả. Hay là ông ta đang ngủ gật? Nhìn kỹ, thấy lông mày, lông mi của ông đang động đậy.

Tôi chờ. Các luật sư cũng đang chờ. Chúng tôi chờ giây phút mở vung nôi.

"Bà nói cho biết việc 28 vạn 5 nghìn đồng của tổ làm bộ phim "Tây Thái hậu", một thanh âm lạnh sắc đập tới.

Cuối cùng đã đến, đúng cái lời của vấn đề. Thôi thì phải nói vấn đề này một cách chính diện. Nếu được nói vấn đề này với các vị quan ngành thuế vào trước 5 tháng qua, hoặc trong vòng thời gian 5 tháng thì hay biết mấy.

Bổng chóc làm tôi thay đổi lại tinh thần.

Thế là như dòng sông nước chảy cuộn cuộn, tôi tố giác tất cả những điều oan khuất phải chịu về câu chuyện 28 vạn 5 nghìn đồng.

Tôi kể, vào lúc ấy tôi đang phải đóng bộ phim "Tây Thái hậu" do nhà đạo diễn Hồng Kông Lý Hán Tường phụ trách. Bộ phim này cũng do chính đạo diễn Lý bao tất cả việc quay, tiền chi dùng rất tiết kiệm. Tôi còn kể, vì tôi phải đi "đánh thuê" bên ngoài, nên khuyết vai chính, tổ quay phim phải tạm dừng. Và rồi đó không đồng ý cho tôi tham gia diễn xuất. Tôi cũng nóng vội về việc "đánh thuê" nên bằng lòng nộp cho tổ làm phim "Tây Thái hậu" một khoản tiền bồi thường. Hai bên đi đến thoả thuận mỗi ngày bồi thường 5 nghìn đồng.

Trong thời gian diễn xuất, đoàn nghệ thuật chia làm 3 lần trả tiền bồi thường cho tổ làm phim. Lần thứ nhất vào ngày 5 tháng 3 năm 1998, bồi thường 9 vạn 5 nghìn đồng. Lần thứ hai vào ngày 29 tháng 5 năm 1988, bồi thường 8 vạn đồng. Lần thứ ba, vào ngày 10 tháng 8 năm 1988, bồi thường 11 vạn đồng. Cộng cả 3 lần lại là 28 vạn 5 nghìn đồng.

Số tiền này từ đầu chí cuối nó từ đâu đến và đi đến đâu, tôi không hề biết rõ. Nếu Cục thuế vụ không kiểm tra tiền thuế của tôi thì có lẽ tôi không nghiên cứu

việc này. Tôi không thể móc tiền túi ra nộp thuế trong khi tôi không thu nhập số tiền đó. Tôi khẳng định không đủ sức mà nộp.

Nói rồi nói mãi tôi tự dừng kể hết chuyện về trong suốt một thời gian dài vì bị cái số tiền chết tiệt 28 vạn 5 nghìn đồng này mà phải chịu biết bao nhục nhã, dày vò. Nói đến lúc cuối tôi không cầm được, đã đưa ra yêu cầu từ đáy lòng mình.

Vị quan ngành thuế không hề cảm động. Ý chí của họ kiên định, khiến tôi lần đầu tiên có thể hình dung ra được con người Pa Ven Coóc Sa Ghin trong "Thép đã tôi thế đấy".

Lời lẽ của tôi manh mẽ và hùng dũng như những lớp sóng triều, nhưng đối với họ thì chỉ như một làn gió thu thổi nhẹ. Họ vững như bàn thạch, tôi không làm rung động đến lông chân của họ.

Tôi đã hoàn toàn tỉnh lại, đã nhìn thấy rõ đôi bên giao chiến. Đây đúng là một cuộc đấu tranh "một mất một còn", không được có chút ảo tưởng nào cả. Không phải là tôi chịu rút quân toàn bộ, thì phải là họ nhận sai lầm. Không có con đường nào khác.

Chỉ có sự thực, chỉ có sự thực mới là thước đo chuẩn xác duy nhất.

Tôi bấy ra trước mặt vị quan ngành thuế 3 bản số liên do các luật sư Hồng Kông làm giúp, một bản mà cả thế giới nếu xem cũng rõ ngay. Tôi đưa ra từng chứng từ của số tiền 28 vạn 5 nghìn đồng.

Dầu óc tôi lúc này mạch lạc vô cùng, rất tỉnh táo.

Sự thực đã như rõ ban ngày. 28 vạn 5 nghìn đồng không phải là của tôi được, do đó tôi chẳng phải nộp một đồng xu thuế nào. Họ khẳng định phải đi tìm cho ra tiền do ai đưa đi. Nếu như số tiền đó có qua tay tôi thì mới có thể nhận định ép rằng đó là thu nhập của tôi và cũng có thể đi đến phán xử rằng, tôi phải nộp thuế.

Mọi việc đều ra ngoài dự liệu của tôi. Tôi nói nhẹ nhàng rằng, tôi chưa hề trông thấy món tiền đó, căn bản không đụng đến nó. Mặc dù trong bụng tôi có nghĩ đến, nếu mà tôi chuyển giao thì thế nào? Việc tôi chuyển giao không có nghĩa rằng số tiền đó là của tôi. Nộp cái gì mà nộp.

Tuy vậy miệng không nói ra. Tôi không muốn gây thêm chuyện phiền phức nữa. Và tôi cũng chẳng giận dữ nữa.

Tôi biết, tiếp bước sau là phải trình bày vấn đề ở Côn Minh! Quà nhiên bắt đầu nói đến vấn đề Côn Minh.

Tôi nói rõ, ở đó do cơ quan chủ quản thay mặt chúng tôi đi nộp thuế, nhưng chúng tôi rời khỏi đó thì người ta cũng bỏ tuột luôn, địa phương đó cán bản không nộp thuế, do đó tôi vẫn còn giấy tờ ghi nợ là chưa xong thuế!. Đây là lần lớn để sót thuế. Đầu tiên tôi thừa nhận bị bỏ sót thuế, nhưng vị quan ngành thuế cứ cướp lời áp giọng rằng, phía họ không thừa nhận tôi đã làm xong xuôi với họ.

Luật sư và tôi đưa ra chứng cứ tranh luận, hai bên quần nhan đến trời rầu đất thảm.

Tôi vừa đấu, bụng vừa rõ ra rằng, có thể chúng tôi sẽ bị thất bại trong vấn đề Côn Minh này. Một bên là bộ máy nhà nước, một bên là cá nhân. Một bên nắm trong tay quyền lực to lớn, một bên là người dân nhỏ bé không có gì che chở.

Ngoài ra, dù sao cũng không thể cứ chạy nhào nhào như vậy gần tròn 1 năm, đến hàng nghìn hàng vạn đồng nhân dân tệ, cuối cùng chính là tôi chẳng trốn thuế 1 xu nào và Cục thuế vụ cũng đành phải xuống thang.

Tôi ngoan ngoãn im lặng. Nghi bụng thoáng thấy như thông được 1 chút. Hai vị luật sư không hẹn trước mà cũng đến im lặng.

Trong lần trình bày khiếu nại lần thu nhập này về bên ngoài thì thấy cả 2 bên đều chưa phân thắng bại, đã kết thúc như vậy.

Mọi người bắt tay nhau. Sáng hôm sau sẽ tiếp tục bàn.

Sau khi trở về, chúng tôi nghị luận hồi lâu. Cuối cùng tổng kết rằng món tiền 28 vạn 5 nghìn đồng nếu nhận định đó là trốn thuế thì thực sự là vấn đề hoàn toàn cần cắ, nhưng cái tiền diễn xuất ở Côn Minh thì rành rành ra là sót thuế. Kháng định vì điều này mà bị kết luận đã trốn thuế và bị phạt tiền.

Khuờng Văn, Bối Bối và cả nhà nha sĩ đều nói, nếu như thế thì thật vô lý.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên vị quan chức ngành thuế chỉ bàn về việc ở Côn Minh.

Tôi không hề bị kích động, đầu óc tỉnh táo. Phải phát huy tác phong lạnh lợi cộng thêm cái có lý thì tôi có thể không bị thua đối phương.

Đôi lúc các luật sư đưa những lời nói rất xuất sắc xen kẽ vào.

Đương nhiên phải làm thế nào mà trình bày không bị có kẻ hở nào. Một lần nữa ý chí kiên cường của quan ngành thuế lại được thể hiện rất rõ.

Tôi lại được thông báo: phải kiểm tra thu nhập của tôi ở phần bên ngoài các diễn xuất.

Ý ở đây chính là nhằm vào số tiền trợ cấp khi đóng "Hồng Lâu mộng", "Đại thái giám Lý Liên Anh". Tôi hiểu ra rất nhanh như 1 tia chớp vậy.

Việc đầu tiên là tuyệt đối không để cho điều tra ra. Nếu để bị kiểm tra ra ... thì ... có lẽ cũng chạy theo nó luôn thể. Trên máy bay trở về Bắc Kinh, tôi thấy nhẹ nhõm.

Ngồi vào ghế, thất đại an toàn, hát nho nhỏ bài "Nếu như em muốn lấy chồng, thì không nên cưới người khác, mà hãy nhất định cưới anh đi ...". Thôi chết rồi! Sao lại hát bài của Trần Quốc Quân.

Tôi lấy giọng một bài khác, nhưng nghĩ không ra.

Tôi như là tiểu thư trên không, bây giờ đang đi trên mặt đất, qua đường phố cũng phải đi theo làn lượt. Đang lúc đó thấy bán báo, tôi thuận tay giơ ra mua 1 tờ. Ôi chao! lâu lắm chẳng đọc sách báo gì cả. Hôm nay phải tìm hiểu tình hình quốc tế tình hình trong nước xem ra sao chứ.

Xem xong trang quốc tế, tôi xem trang trong nước, xem trang thể thao thể dục. Tôi lơ đãng tiện tay lướt qua trang văn nghệ. Quả nhiên thấy tên của tôi đã được trưng lên:

"Lưu Hiểu Khánh đích thân đến Thanh Đảo nộp bổ xung số tiền thuế điều tiết 17 vạn đồng".

44. TÔI CHỜ ĐỢI TRONG NÔN NÓNG

Một đám đông lớn các quan toà và luật sư đang đợi tôi ở Bắc Kinh.

Vụ kiện tôi tố cáo vị phóng viên Từ Xuyên đã được toà án nhân dân trung cấp Thành Đô thụ lý. Thẩm phán trưởng Cao của toà án nhân dân cao cấp và trợ lý của bà muốn gặp tôi để nói chuyện, nắm tình hình.

Luật sư Ngô, thấy cái của vị phóng viên bị tôi tố cáo cũng muốn gặp mặt tôi.

Người đại diện công tố thứ nhất được mời đặc biệt của anh ta tên là Tao Tinh, một đại luật sư có danh tiếng ở miền Giang Nam. Ông cùng với trợ lý của ông là Nhiệm Húc Vinh đi dự cuộc họp hàng năm của Hiệp Hội luật sư khu vực châu Á - Thái Bình Dương ghé qua Bắc Kinh, cũng muốn được tiếp xúc với tôi.

Ngoài ra, lên quay phim cũng đang chờ tôi. Đó là bà già Từ Hy đang đợi tôi.

Mỗi lần quay xong một cảnh là tôi vứt chiếc chấp hoa và tụt đôi hài ra, gơ bỏ tất cả những thứ leng ca

leng keng xuống rồi chạy vội xuống gặp quan toà và các luật sư. Nhưng khi nghe thấy khẩu lệnh "chuẩn bị ... bắt đầu" tôi lại trở lại vai đóng của tôi, và chậm rãi đi về ngai báu, tiếp tục sự sáng tác của tôi. Từ Hy thái hậu đi từng bước không vững từ lúc già cho đến lúc chết. Tôi cũng đi từng bước không vững từ toà án này sang toà án khác, từ vị luật sư này đến vị luật sư khác, từ vụ kiện này đến vụ kiện khác.

Đi chiếc xe hòm cỡ lớn của Thiên Tân do tổ làm phim thuê hộ, tôi đã gặp được luật sư Tào Tinh, một nhà luật sư nổi tiếng khắp xa gần. Đi chiếc xe đến một người, ngoài chiếc còi không kêu, còn tất cả các bộ phận của xe chỗ nào cũng kêu lung tung.

Luật sư Tào Tinh đã từng đứng đối mặt với Trần Bội Tư, một diễn viên hài kịch nổi tiếng nước ta để cùng thừa 1 vụ kiện. Nghe nói ông đã đánh bại Trần Bội Tư và từ đó thanh danh của ông lừng lẫy.

Lần nay ông nhận lời mời làm uỷ thác cho đối phương của tôi là vị phóng viên Tứ Xuyên nọ, ắt là điểm không lành đối với tôi. Chính vì như vậy, phải làm giảm bớt trở lực, tôi chấp nhận kiến nghị của luật sư Tương, đồng thời cũng nhận lời mời của luật sư Tào, tôi đến thăm ông.

Chúng tôi hẹn nhau gặp tại một địa điểm khác. Tôi nghĩ rằng, luật sư Tào là người ngoại tỉnh cho nên tôi thân chinh đến đón ông.

Kéo cánh cửa xe kêu kèn kẹt, với bộ mặt tươi cười tôi nhảy xuống xe và nói rất vui vẻ: "Luật sư Tào, xin mời ông".

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được thái độ hết sức ngạc nhiên của ông vào lúc đó. Lặng người đi khoảng 1 giây, tôi ngấm lại toàn thân, nhìn lại cả đằng sau mình, tôi lại nghĩ ra rằng, có thể ông thấy tôi quá kỳ quái, chẳng có lông mày lông mi gì cả.

Cười gượng mấy cái, tôi sờ lên phía trên mắt, rồi nói tự chế riều và giải thích: "Ôi chào! Đóng vai bà già, thành ra cạo sạch cả lông mày!"

Sau này, lúc đi xuống địa phương mới biết rằng sở dĩ ông ngạc nhiên là vì thấy tôi đi chiếc xe Thiên Tân quá rách nát. Ông vẫn nghĩ rằng, một ngôi sao lớn màn ảnh nổi tiếng khắp trong và ngoài nước nhất định phải đi chiếc xe du lịch hạng sang, như là một tờ báo đã đăng: "Trần Quốc Quân đến toà án với bộ quần áo tồi tàn, cưỡi chiếc xe đạp ọc ạch; Lưu Hiểu Khánh thì đội vương miện, mặc áo choàng bằng da, tay ôm con chó con. Đây là một sự so sánh hết sức thuyết phục".

Bên ngoài người ta khẳng định tôi đã uống nhầm thuốc nên bị phát bệnh thần kinh, đến toà án mà ngang nhiên ôm cả chó con thì đúng là điên.

Thực ra ngồi chiếc xe tồi tàn Thiên Tân cũng chẳng có gì ghê gớm. Tôi còn đi cả chiếc xe rách nát hơn thế nhiều. Có xe mà đi thì cũng phải ơn trời đất lắm rồi.

Tôi kể lại cho 2 luật sư Tào Tinh và Nhiệm Húc Vinh nghe tất cả những điều mà tôi muốn nói.

Mấy ngày nay, khi gặp được Chánh án của toà án Thành Đô tôi cũng đã kể 1 lần, cũng kể với cả trợ lý của ông. Còn kể với cả vị luật sư Tứ Xuyên phục trách cãi cho vị phóng viên nọ. Đến hôm nay, tôi kể hết với Tào Tinh và Nhiệm Húc Vinh.

Liên một lúc tôi uống hết mấy cốc nước. Đây đúng là 1 cuộc đấu tranh giai cấp, ngày nào cũng nói, tháng nào cũng nói, năm nào cũng nói.

Từ đầu chí cuối, luật sư Tào đều nhìn tôi với cặp mắt hiền từ. Ông không nói xen vào. Đương nhiên, có đôi chỗ tôi bị xúc động tình cảm, nhưng đại bộ phận thời gian là tôi nói 1 cách có lý trí, vì đứng trước Tào Tinh là con người tôi, 1 con người đã trải qua bao chìm nổi, lại rèn rũa, chịu biết bao oan khuất, nhưng lại là một hình tượng tự nhiên đại diện chính nghĩa của chân lý.

Tào Tinh đã rung chuyển bởi những sự việc sâu sắc, những chứng cứ vững vàng như núi.

Tôi nói tiếp, việc thưa kiện vị phóng viên kia thua được ra sao, tôi không chú ý lắm, tôi chỉ muốn thông qua lần kiện này có thể cho tôi một chỗ để phát ngôn, không thể để cho những ngôn luận méo mó, bôi nhọ người khác, che đậy, như lấy tay che lấp mặt trời.

Luật sư Tào Tinh luôn gật đầu. Cuối cùng tôi đề nghị ông giúp đỡ tôi với khả năng có thể làm được của ông.

Sau đó tôi đã không dừng gót chân, tiếp tục đến toà án nhân dân cao cấp.

Lại gặp và nói chuyện với thẩm phán trưởng Cao Văn Tuấn. Trung tâm của cuộc nói chuyện là vấn đề phân chia tài sản với Trần Quốc Quân.

Trong khi tuyên án ly hôn tại toà án nhân dân trung cấp, toà đã quyết định tôi phải cho Trần Quốc Quân 5 vạn đồng, đồng thời cho tất cả nhà ở. Nhưng Trần Quốc Quân vẫn còn chê ít, tiếp tục tố tụng lên toà án nhân dân cao cấp.

Trần Quốc Quân viết 1 bản cáo trạng để tố tụng lên trên dài tới 20 trang giấy, văn viết ngang ngửa, chứng tỏ rằng anh ta rất hứng thú đối với vụ kiện này!

Còn riêng tôi, tôi đã cảm thấy nó vô nghĩa từ lâu rồi. Chỉ vì tôi không đáp ứng nổi con số Trần Quốc

Quân mong muốn, cho nên mới phải tiếp tục tranh luận. Nói thực bụng, tôi chỉ tức là không có đủ số tiền cho anh ta để mua lấy tự do và an toàn của mình.

Trong cuộc chiến tranh giằng co lâu dài, các nhân viên làm án của tòa và luật sư Trưởng đều cảm thấy vụ án làm lê thê đến tận bây giờ thật rất vô duyên. Vốn dĩ là án ly hôn, thế mà bây giờ biến tướng chủ đề thành ra mọi người cùng đổ xô vào việc phân chia tài sản. Thật buồn cười!

Tôi có cảm giác sự nhàn nại của tôi đã bị cạn dần, và bây giờ thì đã kiệt hẳn.

Trái tim tôi lại 1 lần nữa rơi xuống tận đáy hang. Tôi càng ngày càng ra sức hoạt động để đi ra nước ngoài.

Mọi việc chuẩn bị đầy đủ xong xuôi, chỉ còn chờ gió đông.

Tôi đang chờ đợi trong sự nôn nóng. Chỉ mong chờ bức thư thông tư của Cục thuế vụ gửi đến.

Còn ở đảng này, việc quay bộ phim "Đại thái giám Lý Liên Anh" cũng đang đến gần đoạn chót (Vĩ thanh)

Vai Từ Hy tôi đóng đã yên ổn nằm trên lưng Lý Liên Anh bay lên chân trời. Lúc quay cảnh lên trời, toàn bộ trường quay im phăng phắc, đến mức nếu rơi cái kim cũng nghe thấy được.

Cụ Từ Hy già nua lắc lư trên lưng lão thái giám, như nửa tỉnh nửa mê, lúc sáng lặn, đi lên thiên đường trong sự bất tỉnh.

Cho đến tận lúc bộ phim sắp kết thúc tôi mới nắm thấu triết vai của mình đóng, như là cá gặp nước, nhưng dù sao cũng là một áng văn chương huy hoàng đã được hoàn thành trong bộ phim.

Ở bên kia, phía Đài Loan đang khua chiêng khua trống mời tôi sang đóng phim. Có đến dăm lần ba lượt mấy đài truyền hình chủ quản tới Bắc Kinh. Có lẽ vượt qua cái mác của Lưu Huyền Đức năm xưa "tam cố thảo lư" mời Gia Cát. Hãy nhìn hàng vạn sự lựa chọn, đàm phán hết bên này đến bên kia, sau quyết định đóng bộ phim truyền hình dài 40 tập của đài truyền hình Trung Hoa, Đài Loan - "Tài hoa xuất chúng".

Tôi đã hẹn, xong việc đi Đài Loan đóng phim. Tôi không nói đến bản thân bị dính đến 3 vụ án, không được phép xuất cảnh. Bản thân tôi đến lúc đó có cảm giác rằng tình hình có thể chuyển biến tốt lên.

Vì vậy, tôi càng nóng lòng chờ đợi cả 3 vụ kiện kết thúc sớm.

Nhưng, mỗi vụ kiện đều bị sa lầy trong tình trạng giằng co.

Đêm tối rộng mênh mông, con đường đi mù mịt.

45. CUỐI CÙNG TÔI ĐÃ ĐẾN PARI

Cuối cùng, Cục thuế Thanh Đảo gửi đến một thông báo mới:

Gửi Lưu Hiểu Khánh:

Qua điều tra, nay xử lý việc cô vi phạm thuế như sau:

1. Theo điều tra, khi cô diễn ở Vân Nam vào tháng 2 năm 1978 đã không khai báo thu nhập cá nhân là 4200 đồng, trốn thuế 2524 đồng. Từ tháng 2 đến tháng 9/1988 khi diễn ở Vân Nam, Tử Xuyên, Hà Bắc, Giang Tô, Liêu Ninh và Tân Cương, không báo thu nhập 6450 đồng, trốn thuế 387 đồng.

2. Theo điều tra, trong thời gian trên, thu nhập có được ở những nơi biểu diễn trên đã không theo quy định ở điều 12 trong điều lệ hiện hành về thuế điều tiết thu nhập cá nhân của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa để khai báo và nộp thuế. Nhờ đơn vị trả tiền nộp hộ thuế điều tiết cá nhân nên không tính phần thuế nộp hộ đó vào thuế tổng thu nhập. Tổng cộng lậu thuế là 7045 đồng 5 hào 3 xu.

3. Trong thời gian điều tra, cô đã từ chối không báo nộp thuế, vi phạm nghiêm trọng các quy định về thu thuế của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa. Hành vi phạm pháp đó của cô, căn cứ vào quy định tạm thời về quản lý thu thuế của nhà nước điều 36 và 37. Cục thuế chúng tôi quyết định xử lý như sau:

- Nộp bổ sung khoản trốn thuế 7040 đồng năm hào ba xu.

- Đối với hành vi phạm quy định báo và nộp thuế phạt 4000 đồng.

- Tất cả các khoản thuế nộp bổ sung và phạt là 16.864 đồng năm hào ba xu. Hạn đến trước ngày 15/10/1989 phải đến cục thuế giao toàn bộ. Ngoài ra trong thời gian từ tháng 2 đến 9/1988 việc cô phải bồi thường cho tổ làm phim "Tây Thái Hậu" sẽ được tiếp tục thẩm tra. Bản thông tri này có hiệu lực kể từ ngày ký. Tất cả các văn bản trước kia khác với thông báo này đều không còn giá trị.

Nếu có kiến nghị thì vẫn phải nộp thuế và tiền phạt theo quyết định rồi sau 10 ngày sẽ gửi đơn kháng nghị cho Cục thuế Thanh Đảo.

Thay mặt Cục thuế thành phố

Phân cục nam Cục thuế thành phố Thanh Đảo.

Ngày 4 - 10 - 1989

Tất cả đều ngoài dự kiến của tôi.

Diễn ở Côn Minh quả nhiên bị coi là trốn thuế và còn bị phạt. Lại còn hạn trong 10 ngày phải đến Cục thuế Thanh Đảo để nộp. Còn 28 vạn 5 nghìn đồng vẫn đang tiếp tục điều tra.

Ngẩng nhìn trời cao, công lao phấn đấu nửa năm trời đổi lấy một tờ giấy như thế này đây.

Vén vén có vài câu, ngoài những câu lập tức phải giao tiền ra, đã trôi cả cuộc đời tôi vào vụ án này. Theo tôi biết, cái gọi là "tiếp tục điều tra" là không biên giới, là vô hạn. Cũng có thể nói rằng cái mũ trốn lậu thuế lúc nào cũng nằm trong tay cục thuế. Bất cứ lúc nào cũng có thể chụp lên đầu người khác. Liệu có ai thoát khỏi được không?

Thông báo này còn rắc rối hơn nhiều so với thông báo lần đầu tiên. Bởi vì tôi không thể dùng công văn này để biện minh cho tôi. Trong thông báo không có kết luận, không có kết luận thì cũng chẳng thể đảo ngược được.

Có lẽ đối phương kết luận có khi lại sẽ có lợi cho tôi hơn. Đúng là một kiểu lợi dụng ngôn từ thật tài tình.

Tôi cảm thấy đau tim. Tôi chỉ còn lại một con đường - Đi Pháp. Đến nơi có em tôi đang ở đó. Ở Trung Quốc tôi đã chẳng bao giờ nhìn thấy được một ngày

nắng đẹp. Tôi phải vác cây thánh giá nặng nề trên vai đi trên con đường u ám không một tia sáng của tôi. Tôi sẽ tồn tại như thế nào? Tôi sẽ làm gì để giống một con người. Còn mặt mũi nào đóng những nhân vật anh hùng và các hình tượng trong sáng trên màn ảnh đây? Làm thế nào có thể cho các khán giả yêu mến tôi, tin tưởng tôi nữa?

Trước kia rất nhiều trường đại học có tiếng trên thế giới mời tôi đi học và cấp học bổng rất ưu đãi, nhưng tôi không đi. Nước Mỹ cũng đã nhiều lần mời tôi đi thăm và giảng bài, tôi cũng chẳng có hứng thú gì. Các ông chủ giàu có theo đuổi tôi và hy vọng cầu hôn với tôi để mang tôi đi nước ngoài nhưng đều bị tôi từ chối. Bây giờ tôi lại phải tự nguyện rời khỏi mảnh đất đã sinh ra tôi để đến một nơi xa lạ.

Tổ quốc đã không thích tôi. Trung Quốc đã không hoan nghênh tôi. Pháo đài là để từ trong tấn công ra nay lại bị phá rồi. Những giọt nước mắt đã lâu lắm không còn nay lại chảy dài trên má tôi.

Bố mẹ tôi, bà ngoại tôi, Đan Đan của tôi sẽ ra sao? Người xưa nói "Phụ mẫu tại, bất viễn du". Nhưng một đứa con, đứa cháu bất hiếu như tôi mà ở lại Trung Quốc thì chỉ bằng cứ đi thật xa, cho khuất mắt mọi người.

Bà ngoại tôi năm nay đã 92 tuổi rồi. Nhất định phải để qua ngày sinh nhật của bà rồi hay đi. Đi lần này lẽ nào tôi sẽ không thể được từ biệt bà sao? Không được nghỉ nữa, mà cũng chẳng nghỉ được nữa.

Tôi vội vỗ ba cái lên bàn để xua đuổi những ý nghĩ đen tối.

Trung Quốc, tôi không thể ngu dốt như vậy được. Lẽ ra vấp ngã ở chỗ nào thì phải đứng dậy ở chỗ ấy, nhưng lần này tôi đã hoàn toàn bị đánh bại, bị chôn vùi và còn phải gơ hai tay đầu hàng.

Trước đây tôi chỉ nghĩ đơn giản là cây ngay không sợ chết đứng, lại còn nghĩ rằng với hai bàn tay tôi có thể đối chọi được với cả các cơ quan nhà nước kia để giành được lẽ phải của mình. Giờ đây chẳng phải tôi đã sút đầu mẻ trán, gục ngã một cách thê thảm hay sao?

Đi! Đi! Đi thôi! Phải rời xa cái đất đầy thị phi này. Thật xa, thật xa.

Nhưng, đi thế nào đây?

Tôi đã biết thừa là công dân Trung Quốc có dính dáng đến toà án là không thể ra khỏi Trung Quốc được. Mà tôi thì lại bị trói buộc bằng những ba vụ án.

Việc kiện tụng phóng viên Từ Xuyên thì không lớn lắm có thể công an không biết cụ thể lắm, hơn nữa

tôi là nguyên cáo, quyền chủ động là ở tôi, tôi có thể tranh thủ kết thúc sớm một chút, thực tình không xử cũng được.

Việc ly hôn thì tòa án cấp cao đang thẩm tra xem ra là vô thời hạn. Chỉ còn cách ra nước ngoài kiếm một ít tiền đưa cho Trần Quốc Quân thì vụ này mới kết thúc được. Tôi cũng đã cung cấp cho công an những giấy tờ xét xử của tòa án cấp trung rồi, họ đều thấy có thể chấp thuận được. Có lẽ vấn đề này cũng không lớn lắm.

Nhưng đau đầu nhất vẫn là vụ "Thuế" không thể cầm được hộ chiếu trừ khi Cục thuế xác nhận là đã thanh toán xong, hoặc chí ít cũng phải hoàn tiền thuế. Và lại vụ này cả nước đều biết tới. Đương nhiên bây giờ tôi đang nổi tiếng thế giới vì các báo tiếng Hoa ở nước ngoài đều đăng tin cả.

A! Đúng rồi, nếu tôi đi Pháp liệu có bị tai tiếng không nhỉ? Có thể là có, nhất định là có, nhưng còn rất nhiều người mất xanh mũi lõ, ở nơi đó tôi có thể thay da đổi thịt làm lại từ đầu.

Nhưng trong con mắt người Trung Quốc thì như vậy thật không dễ chấp nhận.

Không, phải tính cách khác thôi.

Thông báo mới của cục thuế vẫn coi như là chưa có. Không thể đăng báo được và cũng không thể đưa cho

công an xem được, ngoài việc tăng thêm khoản thuế mới ra chưa có tiến triển gì. Hầu hết mọi người đều cho rằng tôi đã quan hệ với cục thuế ở cấp cao hơn để không phải nộp tiền ngay.

Ồ, Thật là đáng ghét, sao tôi lại đen đui đến thế. Chính vì thế mà tôi không tin vào bói toán. Tất cả những người xem cho tôi chẳng ai nói được việc đen đui này.

Nếu không có hai hàng chữ "tiếp tục điều tra" thì tốt quá. Chỉ tức là không rút phăng được chúng đi.

Phăng teo? Đột nhiên ý nghĩ này lọt vào trong đầu tôi. Liệu tôi có thể phơ to nó được không? Đừng nóng ruột, hoảng loạn. Hãy nghĩ kỹ đi đã.

Đầu tiên tôi đi phơ to lại giấy tờ một lần, sau đó cắt hai hàng chữ đó đi rồi dùng hồ dán hai trang lại với nhau. Thế là được. Đúng, phải làm như vậy. Các người bất nhân thì ta cũng bất nghĩa. Chẳng có cách nào khác.

Ngay lập tức tôi thực hiện đúng kế hoạch. Tìm đến chỗ bạn bè có máy Photocopy, tôi chẳng nói là Phơ to cái gì, chỉ nói là muốn Phôtô kịch bản.

Bạn tôi chẳng hỏi han gì.

Tôi mang theo quyển tóm tắt câu chuyện "Tài hoa xuất chúng" để ngụy trang. Chỉ cần anh ta không ở

đó là nhanh chóng hành động. Nói dối bạn, tôi cảm thấy không quang minh chính đại, không phải là bậc quân tử, chẳng qua là vào thời buổi này khi gặp người gặp việc thì luôn nghĩ đến tình huống xấu nhất để xử lý. Với lại cũng không nên nhẹ dạ cả tin người khác nữa.

Theo cách tôi làm phải phô tô vài lần, làm đi làm lại vẫn còn vệt đen, chả có cách nào làm cho nó hết. Tôi lo toát cả mồ hôi. Mãi sau mới nghĩ ra sao không phô tô trên bản đã phô tô? Cuối cùng lấy một hộp giấy ra phô tô liên tiếp hết đời con đến đời cháu... đại khái đến đời cháu thứ 18 thì thành công.

Cầm tờ giấy đó lên tay tôi run run. Cẩn thận cất những bản "gia công" vào trong túi, rồi bắt đầu gọi điện cho công an và mấy tòa soạn báo. Sau mấy "liên lạc" lập tức đi đưa giấy tờ. Tôi đọc được nỗi vui sướng trên nét mặt của một phóng viên bạn tôi, Dương Cát, cuối cùng thì tôi cũng được giải oan.

Tôi cũng nhờ luật sư kháng nghị với những giấy tờ của Cục thuế. Tiền diễn ở Côn Minh là lậu thuế hay trốn thuế vẫn còn phải tranh cãi. Phải đưa cho luật sư lộ phí, tiền ăn ở và khi đưa đơn kháng nghị phải nộp trước 10.000 đồng. Như vậy luật sư của tôi phải đến Thanh Đảo lần thứ 7 và tôi hy vọng đây là lần cuối cùng.

Sau đó tôi yên lặng chờ đợi.

Ngày thứ hai tôi đến công an lấy hộ chiếu.

Ngày thứ ba báo chí đều đăng tin cục thuế thay đổi việc phán quyết về tôi, có đăng toàn bộ nội dung quyết định - chính là các thông báo mà tôi đã "gia công". Tôi thở dài.

Cùng lúc đó "Nhật báo Thanh Đảo" đăng bài phát biểu của người phụ trách cục thuế Thanh Đảo dưới đầu đề rất rõ ràng là: "Vụ trốn thuế của Lưu Hiểu Khánh vẫn chưa sáng tỏ". Trong đó nhấn mạnh rằng sự thực không phải như tin thất thiệt như các báo khác đã đăng là "Chân tướng rõ ràng".

Việc này không đáng lo lắm. Bây giờ đăng các thông báo "gia công" của tôi đã truyền đi khắp cả nước, thế mạnh như chẻ tre. Tiếng kêu yếu ớt của "Nhật báo Thanh đảo" cũng không thể thay đổi được dư luận. Vị trí của tôi và cục thuế đã được hoán vị.

Dương Cát đến tìm tôi. Hôm báo ra bài thông báo mới chính cô cũng đã xem được thông báo chính thức do cục thuế đưa tới. Cô biết tôi đã làm gì. Trước mặt Dương Cát, tôi rất lúng túng. Nhưng cô đã nói một câu mà đến bây giờ tôi không thể quên được: "Điều này có thể hiểu được".

Kiện tụng với phóng viên Tứ Xuyên đã rõ ràng. Luật sư gọi điện đến cho tôi, hy vọng tôi có thể tự giải

quyết được với vị phóng viên đó. Tôi nói có thể. Tôi chỉ cần chỉnh lại danh dự chứ không cần chỉnh người. Tôi đã bị người ta chỉnh quá đủ rồi. Chỉ cần anh ta không được nói năng linh tinh, thiếu trách nhiệm để ảnh hưởng đến các công dân khác, diễn viên khác qua bài học này, thế là được. Không nên ngồi trong nhà, nghĩ ra này nọ để bài viết của mình được chú ý. Không nên cho rằng người nổi tiếng là người mạnh. Kỳ thực diễn viên chúng tôi là đáng thương nhất, không có hậu. Ai cũng có thể bịt mũi, nhúu mày, giống như miếng thịt tươi đỏ không có gì che đậy, ruồi nhặng lúc nào cũng muốn bầu vào. Phải biết rằng có nhiều diễn viên không có được khả năng, thời gian và sức lực để hầu kiện như tôi, họ không muốn vì một chút lợi ích cho bản thân vì bị lừa gạt mà tùy tiện làm hại người khác, không muốn dẫn lên người khác để tiến tới.

Các luật sư nói vụ kiện này gian khổ khác thường. Suốt vụ án tôi đều không lộ mặt, hoàn toàn do luật sư của tôi làm. Trong vụ án này, luật sư Tào Tinh hoàn toàn đứng về phía tôi. Ông là luật sư của đối phương đứng giữa hoà giải. Khi kết thúc vụ án, luật sư Tào nói "Thật là khó, việc này thật khó". Cứ đến tối là ông mất ngủ, sáng sớm thì thấy tóc rụng rất nhiều. Trong bữa tiệc do giới báo chí Thành Đô tổ chức. Luật sư Tào rơm rớm nước mắt, đau buồn nói: "Kiện tụng mệt mỏi quá" và còn ngó ý nói đây là vụ cuối cùng, ông

công khai tuyên bố ông sẽ dứt khỏi việc kiện tụng. Và đã giữ lời. Từ đó về sau ông không bao giờ trực tiếp tham dự vào việc kiện tụng. Ông đã bị tổn thương sau vụ án của tôi.

Việc ly hôn của tôi chưa có tiến triển, mà cũng chẳng thể có bất kỳ tiến triển nào. Tôi cũng mất hết hứng thú. Đến ngày định giá tài sản để phân chia, tôi có cảm giác như đã bước vào tầng lớp tiểu thị dân không thể chịu nổi.

Tôi vút nó lên chín tầng mây. Tôi mặc kệ nó. Trên thế giới chỉ có kết hôn không thành chứ không có ly hôn không thành. Tôi đến Đại sứ quán Pháp, cố gắng xin visa.

Sau đó tổ chức bữa tiệc, nói lời từ biệt với tất cả các bạn cũ, bạn mới, thậm chí cả những người bạn đã ngửa tay xin viện trợ vào lúc tôi đang trong lúc nước sôi lửa bỏng. Chẳng ai biết dụng ý của tôi là gì. Chỉ đoán rằng tôi bày tỏ lòng cảm ơn đối với sự giúp đỡ của họ. Hôm đó tôi uống say. Trong cơn say mất tôi nhòa lệ, trong lòng nức nở nói "Đừng, các bạn, đừng, Bắc Kinh".

Sau cùng tôi đến Thâm Quyến. Đến nơi mà tất cả người thân của tôi ở đó:

Bố, mẹ, bà, cháu và em.

Những người trong đám "đánh thuê", các bạn của tôi biết tôi sắp ra nước ngoài, họ đều bỏ tiền túi ra nhanh chóng đến Sà Khẩu để tiễn tôi. Vốn dĩ mỗi người một cảnh, một vẻ khác nhau nhưng giờ đây đã cùng nhau trải qua bão tố phong ba, chúng tôi đã trở thành những người bạn hoạn nạn có nhau.

Cả Khương Văn, cả Ti Ti, con chó mà tôi yêu nhất cũng đại diện cho Gấu và Tích Tích đến Sà Khẩu để tạm biệt tôi.

Bố mẹ biết tôi phải ra nước ngoài không nói năng gì, chỉ gặt đầu khe khẽ và còn dặn dò tôi đừng bao giờ quay lại.

Nhìn cả nhà gầy guộc yếu ớt, tim tôi đau nhói. em tôi đã đi rồi, tôi cũng đi nốt. Bố mẹ và bà sống những ngày cuối đời, nhờ có chuyện gì thì biết làm sao đây.

Một lần nữa, tôi tự tay chải tóc, gội đầu, giặt giũ, rửa chân, cắt móng tay móng chân cho bà. Tranh thủ từng phút từng giây ở bên bố mẹ, ôn lại những kỷ niệm ngày bé tôi nghịch ngợm ra sao, rồi tôi tự mình đưa Đan Đan đến trường...

Tôi không yên tâm nhất là bà ngoại, bà đã chín hai tuổi rồi.

Tôi tổ chức một bữa tiệc long trọng, để cho bà và đứa cháu mà bà yêu nhất cùng nhau vui mừng đón sinh nhật lần thứ chín hai của bà.

Tôi mua chín hai cây nến, một chiếc bánh ga tô thật to cắm hết chín hai cây nến vào bánh cũng phải mất hai mươi phút, cắm xong rồi đếm đi đếm lại xem đã đủ chưa. Sau đó tôi bắt nhịp cho Đơn Đơn và các anh chị em cùng vỗ tay thật lực và hát bài mừng sinh nhật bà. Tôi đỡ bà từ trên gác xuống, trong ánh sáng của nến, tôi nhìn thấy nét mặt thoải mái của bà ngoại. Khi chúng tôi cùng nhau ra sức thổi tắt chín hai ngọn nến, tôi cảm thấy bên những người thân yêu thật vô cùng hạnh phúc.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Nhưng tôi phải ra đi.

Tất cả mọi người đều tiễn tôi đến cửa hải quan La Hô - Thâm Quyển.

Nhân viên hải quan vừa nhìn thấy tôi liền phá lệ cho phép mọi người tiễn tôi đến cửa hải quan Hồng Kông.

Ở giữa hải quan Thâm Quyển và hải quan Hồng Kông có một dải đất nho nhỏ. Qua dải đất này bước lên bục là đã đến địa bàn quản lý của Hồng Kông. Từ Hồng Kông tôi sẽ chuyển lên máy bay để đến Pa ri - Pháp.

Tôi bước lên phía trước. Luôn bước lên phía trước. Việc đến như ngày hôm nay là bắt buộc tôi phải bước đi phía trước. Đứng trên bục ngoài cổ lại nhìn, đôi mắt đã chụp cho mọi người một bức ảnh vĩnh hằng. Trong bức ảnh đó ai cũng đang vẫy tay. Tóc bạc của mẹ bay trong gió, cùng với màu trắng của Ti Ti đang cố gắng thoát ra để lao về phía tôi tạo thành một bức tranh. Tôi mang theo bức ảnh đó nhưng phim thì khoá trong tim.

Khoá trong chiếc tủ bảo mật của tâm hồn sâu thẳm không bao giờ phai nhạt.

Ở Hồng Kông một tuần tôi đến Pa ri.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

46. Ở PARI, TÔI TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI THỪA

Pari, thành phố hoa lệ mà tất cả mọi người trên thế giới đều hướng về.

Tôi cảm thấy buồn tẻ tái, trong lòng trống trải giống như đang ở trái đất, thoát một cái lên tới mặt trăng, mất trọng lượng bay lơ lửng, hoang mang chẳng biết bay về nơi nào.

Không có cục thuế vụ, cũng chẳng có việc kiện tụng thì cũng chẳng có việc báo chí theo dõi tôi, không có luật sư cũng chẳng có việc kiện tụng, đồng thời tôi cũng chẳng có người thân, chẳng có gia đình, cũng chẳng có nơi ở, chưa biết ngôn ngữ, tất cả mọi cái tôi đều xa lạ, cả ngày không có việc làm.

Nhiều cái nổi tiếng ở đây như tháp Effen, dòng sông Xen.... đều rất vĩ đại, đẹp đẽ nhưng lại không phải là nhà của mình.

"Ồ vàng, ồ bạc không bằng ổ chó của mình". Câu nói này hiện trong đầu tôi không biết bao lần?

Tôi nghĩ đến ổ chó của tôi. Dòng sông Xen êm đềm giống như nỗi nhớ quê hương bất tận của tôi, dòng sông chảy mãi, chảy mãi, chảy về phương xa.

Chỉ có chó nhỏ, chỉ có những con chó nhỏ đầy đường nước Pháp bỗng chốc có thể an ủi trái tim lạnh lẽo của tôi.

Đến đâu cũng thấy "Tí Tí", "Tích Tích". Con chó nhỏ trong biển quảng cáo ở ga xe lửa Pari giống hệt "Tí Tí" trông rất đáng yêu, mỗi khi qua đây tôi đều lưu luyến nhớ về, ít nhất cũng phải dừng lại mười phút.

Trên đường phố tôi đuổi theo từng con chó nhỏ, chơi đùa với chúng, vuốt ve chúng. Nhưng khi tôi gọi "Tí Tí" "Tích Tích", những chú chó nhỏ tuy vẫn muốn tới nhưng không phải lao về phía tôi mà lại lao về với chủ của nó, lúc đó tôi mới bừng tỉnh mình đang sống ở nơi đất khách quê người.

Ôi! Trung Quốc! Tổ quốc bao giông tố đã đem đến cho tôi bao nỗi khổ đau và còn làm cho tôi hồn siêu phách lạc.

Mỗi ngày vài lần tôi gọi điện cho người nhà và Khương Văn. Mọi người đều thay nhau nói trên điện thoại, và còn nói chuyện và gọi tên từng con chó nhỏ, đến nỗi tiền điện thoại mỗi tháng khi bưu điện gửi hoá đơn tới đều khiến tôi và Hiền Hồng lắc đầu lè lưỡi.

Hôm đến Pari, Hiếu Hồng ra sân bay đón tôi. Không có hoa tươi, không có ký giả phỏng vấn, chẳng có người vây quanh, im lìm, chỉ một mình Hiếu Hồng ra đón một người cô độc là tôi.

Ra khỏi sân bay, theo thói quen là ra bến taxi để gọi "tácxi", Hiếu Hồng nói chị tưởng đây là Bắc Kinh à? Tiền taxi ở đây rất đắt, chúng em từ trước tới nay đều đi xe điện ngầm, xe điện ngầm ở Pari rẻ hơn nhiều.

Tôi gật đầu đi xe điện ngầm. Hơn nữa là chẳng ai nhận ra mình.

Ở Pari tôi giàu nhất là thời gian. Thường ngủ đến buổi chiều thì mới tỉnh, tỉnh dậy thấy chẳng có việc làm, lại đi ngủ tiếp. Thực ra ngủ nhiều quá cũng chẳng ngủ được, liên đánh tú lơ khơ, mạt chược, khi đó cũng chẳng đi chợ nấu cơm.

Chẳng có ai chấn chỉnh tôi. Chẳng có ai bắt buộc tôi. Chẳng có ai dọa nạt tôi. Chẳng có ai bàn luận về tôi. Nhưng chẳng ai đợi tôi - bởi vì chẳng có ai cần tôi.

Tôi hoàn toàn bị quăng ra ngoài lề xã hội, tôi trở thành một người thừa.

Hơn nữa, miệng ăn núi lở. Chẳng có chỗ nào để kiếm tiền. Tôi chẳng có việc gì làm, cọ nhà xí, rửa bát đĩa đại loại những việc như vậy thì tôi lại không thể

làm được, nơi nào mà có nhiều người Trung Quốc thì chỉ có họ mới biết tôi là ai.

Dự định đầu tiên là đi Đài Loan đóng phim đã gặp rắc rối. Tôi là uỷ viên hội chính trị hiệp thương nên phía Đài Loan không cho phép nhập cảnh, càng không cho phép đóng phim, hợp đồng tôi ký với truyền hình Đài Loan đóng bộ phim "Tài hoa xuất chúng" trở thành mớ giấy lộn.

Nghe nói phía Đài Loan rất âm ỹ về chuyện này. Nhưng vai chính của thông tin thì lại đang ở Pari đánh bài, làm cơm, uống rượu, tán gẫu.

Có lúc thì hội họp với một số người Trung Quốc, hát hết tất cả những bài hát Trung Quốc mà chúng tôi biết.

Nghe nói trong nước họ đồn là tôi vượt qua biên giới Việt Nam để chạy.

Tôi cười "Thế thì xa quá".

Tôi cố sức để thích ứng được với nước Pháp. Mở to mắt ra để xem những người Trung Quốc ở đây làm cái gì và sống ra sao.

Ồ Pháp, chẳng có ai làm không công cho bạn. Bởi vì thời gian mỗi ngày đều dùng để kiếm tiền. Ngay cả chúng tôi đi tham quan đâu đó có bạn đi cùng làm

phiên dịch, để cảm ơn chúng tôi cũng phải trả cho họ một số tiền thích đáng.

Mục đích lớn nhất của mỗi người Trung Quốc ở đây là có được quyền cư trú ở Pháp và được hộ chiếu Pháp rồi trở thành công dân Pháp thậm chí một lần có người Trung Quốc rất quan tâm bảo tôi. "Tôi có thể giúp cô làm giấy cư trú. Tôi giới thiệu một anh giả kết hôn với cô, hoặc là cô đưa năm mươi nghìn quan Pháp (thông thường là bảy mươi nghìn quan) Tôi mua cho cô quyền cư trú ba tháng". Anh ta chẳng cần hỏi tôi có muốn làm hay không, bởi vì cứ người Trung Quốc mà anh ta gặp, ai cũng muốn làm thẻ cư trú.

Tình hình người Pháp phân đối di dân ngày càng nghiêm trọng. Ngoài người Trung Quốc ra, người Ả-rập, người da đen đều bị vứt ra ngoài lề đường của nước Pháp.

Trong toa tàu điện ngầm, có lúc vừa nhìn thì khoảng một nửa là già là người Trung Quốc người Ả-rập và người da đen. Một người bạn Pháp cho tôi biết, ở trường mà con anh ta học, chỉ có mình con anh ta là người Pháp. Còn lại toàn là trẻ em của các nước khác. Một người bạn Trung Quốc của tôi cũng gặp phải trường hợp như vậy. Một bà người Pháp cầm bản đồ thế giới và hỏi anh ta và nói: "Trung Quốc của các anh to như vậy, nước Pháp của chúng tôi nhỏ như thế này, vì sao anh lại đến nước tôi ở?"

Ở Pháp, chúng tôi cũng đã thử nghiệm qua tình cảm của dân Pháp chống lại nhân dân di tản nước ngoài. Nhà chúng tôi thuê ở quận mười bảy là kiến trúc của thế kỷ mười tám. Nơi ở của người Pháp hết sức cầu kỳ, quận mười bảy ở Pháp được coi là quận cao cấp, cũng là quận tốt.

Ở khu này, người nước ngoài rất ít, từ sau khi chúng tôi chuyển đến, người láng giềng tầng dưới, luôn tìm gốc gác của chúng tôi. Bởi vì, cả toà nhà, chỉ có chúng tôi là người nước ngoài, đặc biệt rõ.

Quy định pháp luật của Pháp là sau mười giờ ba mươi phút không được phép mở nhạc, cãi nhau, hàng ngày cứ đến mười giờ chúng tôi chỉ cần nói chuyện là bà ta gõ tường. Bởi vì là kiến trúc cũ, nên nhà không hề cách âm, chỉ cần động nhẹ là kêu. Mới đầu chúng tôi rất để ý, chỉ cần bà ta vừa gõ tường thì chúng tôi cũng không nói chuyện, chỉ còn làm cách ra hiệu, ngay cả bước cũng có lúc phải bò, nhưng vẫn chưa được. Bà ấy không cho chúng tôi đi “Toalet”, không cho chúng tôi nhận điện thoại, bởi vì điện thoại của chúng tôi phần nhiều là từ Trung Quốc gọi tới, hoặc là từ châu Á, do thời gian chênh lệch nhau nên thường là vào nửa đêm. Bà ta ngoài việc không ngừng gõ tường, còn ngày nào cũng viết thư cho chúng tôi, dùng từ rất cay nghiệt. Bà ấy cảnh cáo chúng tôi nói ở nước Pháp phải hiểu luật

pháp và phong tục của nước Pháp, còn dọa cả chúng tôi, nếu như còn phát ra tiếng động sau mười giờ ba mươi phút thì bà ta phải gọi cảnh sát.

Nhìn thấy thư của bà ta chúng tôi căng thẳng mấy ngày, nghĩ ra rất nhiều đối sách, gọi điện thoại cho luật sư của chúng tôi, mời luật sư sẵn sàng, sau đó ngồi ngay ngắn trong nhà chờ bà ta mang cảnh sát tới. Kết quả đợi vài đêm chẳng thấy cảnh sát tới.

Sau này, bà ta còn thậm tệ hơn, hàng ngày, bà ta đi làm lúc sáu giờ sáng, trước khi đi làm, trước tiên là lên cửa tầng của chúng tôi, ấn liên hồi chuông ở phòng chúng tôi, đến khi nào chúng tôi tỉnh ngủ ra mở cửa mới thôi. Khi chúng tôi mở cửa nhìn bà ta, bà ta với điệu cười cảm thù rồi nói với chúng tôi: "Tiên sinh, chào buổi sáng. Tiểu thư, chào buổi sáng", làm chúng tôi tức điên người, chỉ muốn nện cho bà ta một trận sau đó sớm trở về nước. Vì sự quấy nhiễu của láng giềng tầng dưới, chúng tôi bắt đầu trở nên suy tư. Nghĩ lại, từ khi dọn đến đây chúng tôi toàn gặp trắc trở.

Lúc đầu đi mua bàn, chọn đi chọn lại chọn một tiếng đồng hồ, ngắm được bàn rồi thì lại hết hàng, đó là hàng mẫu không bán. Đành phải sang hàng khác bàn đi tính lại, chọn được cái bàn khác, họ trả lời có thể bán nhưng phải một tuần sau mới được lấy hàng. Chúng tôi đành từ bỏ ý định, lại lượn đi lượn lại trong cửa hàng

miễn cưỡng lại ngắm được chiếc khác, người Pháp bảo bạn là không có xe chở. Cuối cùng chúng tôi phải hỏi có bàn nào mà có xe chở, mà có thể bán hay không ? Ông ta nghĩ một hồi lâu, cuối cùng chỉ cho chúng tôi một cái. Dựng lên cũng chẳng có chỗ để chọn chúng tôi cuối cùng đành phải mua.

Sau đó, chúng tôi lại mua máy hút bụi, vất vả lắm mới chuyển được cái thứ đó lên nhà, cũng là lúc lên đèn. Chúng tôi vừa đói vừa mệt, quyết định phải làm cái gì để ăn đã. Bật đèn, mở tivi, bật đèn bàn sau đó là bật bếp, bếp lại không có điện. Chúng tôi kiểm tra nhiều lần tất cả các đường dây, không thấy có vấn đề gì. Đành phải cử một người đi mua bánh "Pisa" để chống đói, chúng tôi lìm đim đợi trong phòng. Bỗng nhiên, một người bạn ở trong bếp reo lên "Có điện rồi, bếp sôi phát sọt" và "Pisa" cũng đã mua về rồi.

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi mở máy hút bụi ra muốn vệ sinh phòng ở. Nhưng nhìn ra thì chỉ thấy mỗi củ máy, không có ống hút bụi, làm sao bây giờ? Không thể dùng được. Chỉ còn nước chạy ra phố mua ống hút bụi.

Mua về rồi lắp vào chẳng khớp, lại còn thiếu cái chổi đàng trước. Đến cửa hiệu rồi thì lại không biết quy cách của chổi, lại phải chạy về lấy ống hút bụi ra. Cầm ống và chổi về lại lắp lại, vẫn không ổn, còn thiếu ống

cút để nối giữa cán và ống cao su, đành phải đi mua ống cút đúng là chạy thì một trăm mét.

Ống cút mua về rồi. Ghép cán, chổi, ống cút vào với nhau, có thể hút được bụi rồi lại phát hiện ở thân máy không có túi giấy đựng rác, lại phải ra phố mua túi giấy đựng rác. Loay hoay lắp được túi giấy rác vào, cắm điện nguồn, mở công tắc, máy hút bụi cuối cùng rồi cũng bắt đầu làm việc được, hút chưa tới hai phút trong máy bỗng nhiên bốc mùi cháy, máy hỏng rồi. Chúng tôi cũng chẳng còn mấy sức lực. Mọi người như đồng bùn ngồi trên nền nhà, ôm đầu, buồn bã không biết cách nào có thể giải thoát được. Chúng tôi nghĩ đến một vấn đề chung. Chúng ta là người nước ngoài, khẳng định thổ công của căn nhà này không hoan nghênh chúng ta. Mọi người đều đứng dậy, quyết định cầu xin thổ công của căn phòng. Trước tiên tôi quỳ trước bệ bếp nói to: "Lạy các ngài chúng tôi từ Trung Quốc tới, chúng tôi đều là những đứa con ngoan xin hãy tiếp nhận chúng con!" Tôi tình cảm chân thực, bỗng nhiên không hiểu có chuyện gì, nỗi đau chưa xót nghẹn trong cổ họng nước mắt giàn giụa lệ. Hiểu Hồng quỳ xuống đất dùng tiếng Pháp nói: "Ngài! Chúng con thích căn phòng của ngài mới đến ở, chúng con từ Trung Quốc xa xôi tới đây, xin đừng bức chúng con!" Chúng tôi lạy trên đất, đầu chạm đất, cầu khẩn vái ba lạy. Tôi thấy Hiểu Hồng buồn cười, cố gắng ngừng tay nó.

Các bạn đoán ra sao nhĩ? Từ đó về sau, tất cả mọi việc đều thuận lợi. Ngày hôm sau, chúng tôi nhặt hết các linh kiện của máy hút bụi mà ở tầng trên họ vứt đi. Mà thực ra là trong lúc thần hồn nát thần tính chính chúng tôi đã vứt nó đi mà.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

47. Ở HỒNG KÔNG BỊ NGHI DỪNG HỘ CHIẾU GIẢ.

Ở nước Pháp, tôi ngày một buồn thêm, ngày một đau xót, và càng ngày càng u sầu. Tôi có một mơ ước mãnh liệt là rời nước Pháp đến Phương Đông. Tôi phải đi du lịch. Nơi quen thuộc nhất, muốn đi nhất đó là Hồng Kông.

Nhưng hộ chiếu không được ưa dùng nhất lại là hộ chiếu Trung Quốc.

Các bạn của tôi ở Hồng Kông bỏ tiền bỏ sức để làm hai quyển hộ chiếu Đôminích cho tôi và Hiếu Hồng.

Đôminích là một quốc gia bé nhỏ ở Nam Mỹ, hộ chiếu của nước này có thể dùng tiền để mua trước. Các bạn của tôi đầu tư vào Đôminích, do vậy tôi và Hiếu Hồng dùng quốc tịch Đôminích.

Sau khi cầm được hộ chiếu tất cả mọi việc đều do chúng tôi lo liệu. Ký tên, lăn tay, dán ảnh, trong hộ chiếu đương nhiên còn phải đóng thêm dấu xuất cảnh. Trời mà biết được Đôminích ở đâu, nó ra sao?

Nghĩ thật nực cười một đại minh tinh của Trung Quốc bỗng chốc trở thành một công dân của Đominích. Đại diện cho 1,1 tỷ người đi du lịch nước ngoài là phải nhờ đến một quốc gia xa xôi, bé nhỏ.

Hộ chiếu Đominích còn tốt hơn nhiều hộ chiếu Trung Quốc, trên thế giới nhiều nước không dùng Visa, còn hộ chiếu Trung Quốc đi đến bất kỳ nước nào hoặc khu vực nào đều phải có Visa, thậm chí cũng chẳng xin được Visa.

Hơn nữa, nước Pháp cho phép được mang hai quốc tịch, hai quyền hộ chiếu đều được sử dụng.

Ở Hồng Kông, hộ chiếu Đominích không cần Visa cũng có thể ở được một tháng.

Các bạn bảo tôi rằng: khi dùng hai hộ chiếu thật phải cẩn thận, tôi vất óc nghĩ mãi chẳng ra. Cẩn thận? Cẩn thận như thế nào? Chỉ cần tôi hết sức chú ý là ổn.

Tôi và Hiểu Hồng vui vẻ đặt vé máy bay trước hoặc sau khi nên sẽ đến Hồng Kông. Và còn có kế hoạch Hiểu Hồng từ Hồng Kông bay về Thẩm Quyển cùng gia đình đoàn tụ ăn tết, tiện đó tôi sẽ làm một số việc khác nữa, đợi Hiểu Hồng quay lại rồi cùng trở về Pa ri.

Cô nhân viên hải quan tại sân bay Pa ri cứ lật xem hộ chiếu Trung Quốc của chúng tôi. Ở trong không

có Visa Hồng Kông, cô ta không cho chúng tôi lên máy bay. Chúng tôi đặc chí liền rút hai quyển hộ chiếu Dominich, nét mặt cô ta lại tươi như hoa và nói "Xin lỗi, xin lỗi".

Tại sân bay Hồng Kông, chúng tôi nhanh chóng qua cửa hải quan. Vừa qua khỏi cửa hải quan, tôi và Hiếu Hồng mừng quá, nhảy cẫng lên, hộ chiếu này dùng tốt thật, từ nay về sau chúng tôi sẽ thường xuyên dùng nó.

Nghe nói Dominich là một trong những hộ chiếu của tám nước mà Trung Quốc cấm sử dụng, nước này bị mang tiếng xấu về việc dùng tiền mua hộ chiếu. Dù thế nào đi nữa, dùng hộ chiếu mà Trung Quốc cấm dùng là được rồi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Mục tiêu của Hiếu Hồng không rõ ràng, cũng chẳng hề gì.

Các bạn tôi đứng ngoài sân bay đợi, vừa nhìn thấy họ, tôi lao tới hoan hô không ngớt. ánh đèn và hoa tươi hoà quyện vào nhau. Ôi, không khí ở đây sao mà dễ chịu thế nhỉ? Ấm nồng, mằn mặn, đó là gió biển từ Thâm Quyến thổi tới.

Vẫn là sự dễ chịu của phương đông. Tôi là người phương đông mà.

Nháy mắt đã đến hôm trước của nọ, Hiếu Hồng phải về nhà, trước khi đi tôi sẽ đi tiễn. Ăn bữa

cơm tạm biệt ở nhà hàng, hai chị em ngồi đối diện nhau mà chẳng nói được lời gì.

Sau một giờ Hiếu Hồng sẽ đặt chân tới Quy Đô, bốn mươi phút sau, sẽ tới Thâm Quyến, thuê một chiếc tắc xi, Hiếu Hồng có thể ẩm cúng cùng gia đình ăn bữa cơm đoàn tụ.

Tôi trăm mối tơ vò. Sà Khẩu là nơi mất thường của tôi cũng nhìn thấy được, nhưng đối với tôi lại xa vời vợi. Biết bao lần gọi điện về nhà, mọi người đều đồng thanh yêu cầu tôi không bao giờ được quay lại.

Tôi vô cùng hâm mộ Hiếu Hồng. Em có chồng, có con, có người chị yêu em như thế, và em vẫn có thể về nhà được.

Còn tôi hình như đã định mệnh phải lưu lạc tha hương cả đời trôi nổi.

Hiếu Hồng bỗng nhiên òa khóc.

Tôi ngoái cổ nhìn em , bối rối chẳng biết làm gì, hỏi em vì sao thế? Sao lại khóc? Em cũng chẳng nói nên lời. Nước mắt như hạt châu bị vờ lăn xuống chiếc khăn để trên đùi.

Vội vàng an ủi mãi, tôi đứng dậy tiễn em lên đường.

Cô em họ làm việc ở Hồng Kông đến trước để đón Hiếu Hồng. Họ hẹn nhau cùng qua cửa hải quan Thẩm Quyển.

Trước khi chia tay, Hiếu Hồng hỏi tôi ra khỏi Hồng Kông thì hộ chiếu Dominich liệu có vấn đề không? Tôi cười và bảo em chỉ cần nhớ là vào Trung Quốc thì dùng hộ chiếu Trung Quốc là ổn thôi, ở Hồng Kông đi thì dễ về thì khó. Làm gì có chuyện đi rồi lại bắt người ta trở lại được, cứ yên tâm nhé, yên tâm.

Qua hai ngày mưa trời lại nắng, Hiếu Hồng và cô em họ cười nói rồi rời khỏi khách sạn. Thấy cảnh họ hạnh phúc, nỗi chạnh lòng toả khắp người tôi. Đêm bình an. Hồng Kông đâu đâu cũng toả sáng ánh đèn. Hòn ngọc Khương Đông nổi tiếng khắp nơi đều có không khí tốt.

Tại khách sạn Khải Duệ, tôi cùng các bạn xum họp đón Nôen yên tĩnh, vui vẻ mà bao nhiêu năm qua chẳng bao giờ có được.

Khi chạm cốc, Hiếu Hồng lại hiện trong đầu tôi. À! Em giờ này chắc cũng đang cùng con, chồng, bố mẹ, bà ngoại sum họp, cùng thưởng thức khúc nhạc thiên luân chăng?

Chúng tôi sôi nổi bàn chuyện mua nhà lầu. Bây giờ nói đến Hồng Kông giá nhà rất đắt, nhiều người buôn bán trao tay nhà lầu mà phát tài.

Tôi vội kể tôi mua một loạt nhà lầu, ở nơi đó khu đó, mọi người đều nói tôi rất tinh mắt, những nơi đó rất có triển vọng, không lâu sau có thể vớt đi được.

Tôi lập tức nhờ một bạn quản lý việc đó, đến lúc bỏ đi được thì gọi điện cho tôi. Tôi đến Hồng Kông làm giấy tờ, bán lầu hoa đi kiếm một ít tiền chúng ta chia đôi.

Mãi vui cũng không quên vấn đề tư vấn liệu có thuế không, câu trả lời là lầu hoa cũng giống như cổ phiếu nó thuộc về giá trị gia tăng của tài sản, không phải nộp thuế.

Trong góc tối hình như có tiếng kêu của điện thoại di động. Tôi thét lớn "Có điện thoại". Ai cũng vội vàng lục lọi xung quanh mình, một bạn mở máy điện thoại di động, chuông lập tức tắt.

Chúng tôi tiếp tục thảo luận vấn đề vừa bàn.

Một người đang hướng về tôi gọi. Đó là cô bạn vừa nhận điện thoại. Hình như cô ta muốn nói đến Hiểu Hồng. Hiểu Hồng chắc chắn đã đến nhà và báo với tôi bình an rồi chứ nhỉ.

Vừa nói, vừa điện thoại - "A lô" tôi nghe.

Từ đầu dây bên kia vọng lại tiếng nói của cô em họ. Cô ta báo cô đang ở Thâm Quyến. Khi qua hải quan Hồng Kông, hộ chiếu Hiểu Hồng có vấn đề, bị hải quan Hồng Kông giữ rồi.

"Cái gì? làm sao lại có thể như thế?" Mặt tôi biến sắc.

Cô em họ nói "Em cũng không biết, phải, nhanh chóng nghĩ cách gì cứu chị ấy đi, chị ấy thật đáng thương"

Mọi người đều nhìn tôi. Sắc mặt tôi nhất định rất xấu.

Tôi nói rất nhanh với mọi người về tình hình đó, ai cũng nóng ruột.

Các bạn nói không có gì đâu. Có lẽ chỉ hỏi qua loa rồi thả thôi. Tôi cũng nghĩ như vậy hỏi lại xem hộ chiếu Dominich có vấn đề gì không? Mọi người đều nói, không thể có vấn đề gì đâu, Hồng Kông rất nhiều người có, vẫn dùng, chưa bao giờ nghe thấy có vấn đề.

Tôi vẫn bồn chồn. Các bạn nói, như thế này nhé, tôi gọi điện thoại cho luật sư, mời ông ta liên lạc với hải quan, hỏi biết tình hình sẽ yên tâm. Tôi nói thế thì tốt quá, tôi không cần phải đi chứ?

Các bạn cũng nói Hồng Kông là xã hội pháp chế, việc gì cũng phải có mặt luật sư, chủ yếu là cô đừng lo lắng. Trong đầu tôi lại hiện ra cảnh luật sư bị đuổi ở Cục thuế vụ Thanh Đảo, nên bán tín bán nghi gật đầu một cái.

Buổi tiệc kết thúc, chẳng có tin tức Hiếu Hồng. Luật sư gọi điện tới và nói Hiếu Hồng bị nghi là dùng

hộ chiếu giả, cô ta khai là mua, và còn nói mua với giá 50.000 quan Pháp một quyển. Còn có cán vân tay, có ý nói là "Tiền đình công chứng"

Tôi hỏi "Tiền đình công chứng" là cái gì? Tức là 100% sự thực không thể là giả được. Tôi nói đó không phải là thật, Hiếu Hồng cơ bản là không biết hộ chiếu từ đâu tới, và chắc cô ta sợ liên lụy đến tôi nên mới nói lung tung như thế.

Luat sư nói, hải quan nói cho Hiếu Hồng biết, chỉ cần cô chấp nhận hộ chiếu là mua và phải ký tên, lăn tay thì có thể giúp đỡ được cô. Cô ngốc nghếch nghĩ rằng ở đại lục chỉ cần viết một cái kiểm tra là có thể qua được. Câu đầu tiên hải quan hỏi cô là mua quyền hộ chiếu này bao nhiêu tiền? Hiếu Hồng bực mình nói luôn năm mươi nghìn quan Pháp và hỏi tiếp ai mua cho cô? Hiếu Hồng nói tuyệt đối không được ra chị cô, nghĩ bậy một cái tên người Pháp, cô ta tên là Mi Mi.

Luat sư nói tình hình hơi xấu, có thể là rất nghiêm trọng, hải quan Hồng Kông còn kiểm tra lại máy tính xem những người nhập cảnh hôm đó, thì sẽ tra thấy tôi, không khéo ngay cả tôi cũng khó có thể ra khỏi Hồng Kông.

Tôi vội nói thế thì làm thế nào, làm thế nào? Đại minh tình Trung Quốc sử dụng hộ chiếu Dominich rõ

ràng là một sự thoái mạ, nhân dân Trung Quốc không thể tha thứ cho tôi được, Tân Hoa Xã lại càng không thể tha thứ. Còn Hiếu Hồng, cô ta nói hoàn toàn là không đúng, thực ra cô ta chẳng biết cái gì cả, vì để bảo vệ tôi nên cô ta không thể nói là hộ chiếu là do tôi đưa cho, và cũng không thể nói được là ai làm hộ chiếu giả cho cô.

Các bạn nói, ở Hồng Kông khi chưa có luật sư, thì có thể chẳng nói gì nữa. Hải quan Hồng Kông làm như vậy là dọa nạt người đại lục, không hiểu gì về luật pháp. Các bạn còn nói rằng, có một lần cô cũng có một vụ kiện, luật sư không có ở đó, hỏi cô ta tên gì, cô ta nói không biết, làm việc gì cô nói không biết, tất cả đều không biết, người khác cũng vậy thôi. Các bạn lại nói thêm, cô còn chưa xem phim khi cảnh sát dùng súng ngắm vào đầu hoặc ngực tội phạm, đầu tiên là nói: "Anh có mời luật sư không". Nghĩ mong lung, có một vài cảnh đó thì nghĩa lý gì.

Luật sư nói "Hiếu Hồng đã ký tên, lăn tay, lật ngược vụ án rất khó". Tôi nói "Xin nhờ ông, trăm sự nhờ ông, cảm ơn ông, xin phiền ông, xin hãy nhớ việc này trong lòng".

Luật sư nói "Cô yên tâm, tôi là bạn của cô, ngày mai tôi đến Cục di tản để gặp Hiếu Hồng, mọi việc sẽ dễ dàng thôi".

Tôi hỏi "Bao giờ thì Hiếu Hồng có thể ra được?" Luật sư nói "Hải quan có quyền giữ ba ngày, nếu như không có vấn đề gì lớn, sau ba ngày chắc chắn phải thả, ba ngày mà không thấy ra là sự việc nghiêm trọng đấy".

Tôi hỏi "Luật sư việc có lớn không?" Luật sư nói "Sử dụng hộ chiếu giả theo luật pháp Hồng Kông phải phạt tù 18 tháng.

Tôi lại hỏi "Vậy thì làm thế nào?" Luật sư nói: "Chúng ta có thể trước hết bảo đảm để Hiếu Hồng ra đã, mọi chuyện sẽ bàn tiếp tục sau".

Luật sư và các bạn hẹn nhau, buổi sáng hôm sau, muộn một chút đến gặp luật sư tại phòng luật sư.

Sáng hôm sau muộn một chút, khó khăn lắm chúng tôi mới đến được sự vụ của luật sư.

Các bạn đều thông thạo, nên tìm ngay đến tại luật sư Trần Xương Hạo.

Luật sư Trần nói tiếp "Tôi đã gặp Hiếu Hồng cũng nhìn thấy bản cung mà Hiếu Hồng đã nộp, cô ta kê hồng bút. Xem ra sau ba ngày Cục di tản chưa thể thả cô ta ra được, cô ta hiện nay đang bị giam ở đồn, điều kiện rất kém, và bị giam cùng một vài người từ lục địa vượt biên sang đây".

Mất tôi đâm lẹ. Luật sư sắc mặt không đổi, lấy một tờ giấy, từ trong hộp giấy đưa cho tôi, ông ta quá

quen với những việc như thế này, tôi chảy nước mũi cười gượng gạo, chẳng ra làm sao.

Luật sư tiếp tục nói "Sáng mai toà sẽ mở phiên xử, có thể yêu cầu bảo đảm thả Hiếu Hồng" Tôi vội nói có hy vọng không? Luật sư nói 50%.

Các bạn nói chen vào "Luật sư không bao giờ nói hết đâu"

Tôi hỏi "Liệu tôi có thể gặp Hiếu Hồng không?" luật sư nói "ngày mai sẽ gặp, chẳng qua là một ở trong, một ở ngoài". Câu này tôi nghe không hiểu.

Luật sư và các bạn đều khuyên tôi không nên đến toà. Ở toà đám phóng viên sẽ phát hiện ra cô đấy, báo chí mà đăng việc này thì chẳng ra sao đâu. Tôi nói "Không được, tôi nhất định phải đi, tôi sẽ hoá trang thật khéo, cẩn thận không ai nhận ra hết". Tranh luận vài phút, tôi kiên quyết phải đi. Thấy tôi kiên quyết như vậy, mọi người cũng chẳng ai nói thêm nữa. Tôi lo Hiếu Hồng không biết gì, ngày mai ra toà lại nói lung tung, luật sư nói, đây là Hồng Kông, cũng đã nói qua với Hiếu Hồng chỉ cần nói ba chữ "không nhận tội", còn lại luật sư sẽ giúp cô.

Tôi lại vội hỏi: Nghe nói tròn phiên toà họ đều dùng tiếng Anh, nhưng Hiếu Hồng chỉ biết tiếng Pháp không biết tiếng Anh, dùng tiếng Trung Quốc có thể

quan toà nghe không hiểu à?" Luật sư cười nói "Cô ta có thể dùng tiếng Trung, phiên toà có phiên dịch. Tiếp đến là bàn đến việc cần hai người bảo lãnh có máu mặt ở Hồng Kông. Các bạn nói chị có thể làm bảo lãnh, còn một vị khác có thể bảo lãnh được, vị này rất muốn giúp người, nhất định giúp đỡ đấy, điều này chị có thể đảm bảo, còn bàn đến tiền bảo lãnh đại khái 20.000 đồng. Các bạn nói chuyện này sẽ không vấn đề gì. Rất nhanh đã đến sáng hôm sau.

Từ rất sớm tôi và các bạn đã đến cửa toà án. Deo kính, đội mũ lại còn quang khăn, sợ mọi người chú ý, tôi phải ngồi tít mãi quán cà phê ở đầu tiền sảnh.

Luật sư Trần đang trao đổi với người nào đó. Những cột trong phòng lớn rất trang nghiêm hùng vĩ, mang đây không khí của luật pháp. Mọi người từng tốp, từng tốp đi vào toà án.

Còn chưa đầy một phút là đến giờ, chúng tôi lên vào trong cổng. Tìm mấy chỗ để ngồi, mặt căng ra, huyết quản như bị vỡ tung.

Từ khi sinh ra đến giờ tôi lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy toà án như thế này. Các bài trí của toà án giống hệt như trong phim nước ngoài mà tôi đã được xem.

Ồ chính giữa đối diện với chúng tôi là ghế của quan toà, một chiếc ghế rất to ở sau chiếc bàn rất uy

nghi. Bên cạnh quan toà có một cái bục giảng, đại khái là nơi cho phiên dịch hoặc thư ký phiên tòa gì đó.

Đại diện bên phải của quan toà là lối đi vòng, bốn xung quanh đều là song sắt, hai cảnh sát sánh vai nghiêm đứng ở cửa ra, tôi nghĩ chắc là lối đi cho phạm nhân khi ra xử.

Luật sư Trần và một hàng người ngồi phía trước. Các bạn cho tôi biết các người khác đều là quan chức của Cục di dân và luật sư của họ.

Quan toà nhanh chóng xuất hiện, ngồi vào chiếc ghế to nhất. Ông ta đội chiếc mũ của quan toà, trước ngực có một dải khăn trắng. Liệu có đội tóc giả không vì tôi bị cận thị nên không nhìn rõ được. Lúc đó phiên tòa tuyên bố chính thức làm việc.

Hơn nữa, phạm nhân công nhận mua hộ chiếu đó với giá năm mươi nghìn quan Pháp, phạm đến điều thứ... trong pháp luật Hồng Kông, mua hộ chiếu sẽ bị phạt mười tám tháng tù.

Luật sư của tôi đứng dậy bắt đầu nói. Ông ta như pháo liên châu thao thao bất tuyệt làm rõ lý do phải bảo đảm thả cô ta ra.

Đại ý luật sư nói, Hiếu Hồng là học sinh Trung Quốc đang lưu học ở Pháp, hộ chiếu của cô ta là do

người chị đầu tư ở Đominích lấy cho cô, sử dụng hộ chiếu này là để du lịch cho thuận tiện. Hơn nữa Pháp cho phép mang hai quốc tịch, luật pháp Hồng Kông có lẽ cũng cho phép di dân đầu tư.

Đại diện Cục di dân nói lớn, bản thân cô ta nói là mua hộ chiếu, hơn nữa cô còn khai là một cô Mi Mi nào đó ở Pa ri - Pháp đã dậy cô lán tay ký tên, dán ảnh, sau đó còn phủ lên giấy bóng, bản thân phạm nhân nói có thể nói rằng "Tiền đình công chứng".

Luật sư nói ở Đominích và một số nước khác di dân đầu tư cũng có cách làm như vậy, phát hộ chiếu cho những người đầu tư, rồi do người đầu tư tự do mình giải quyết những trường hợp cụ thể. Người uỷ thác cho tôi vì là người Đại lục, không hiểu luật pháp Hồng Kông, không biết được tính quan trọng của tiền đình công chứng, quan trọng hơn là, luật sư ngừng một lúc, càng quan trọng hơn là cô ta nói linh tinh là để bảo vệ người chị, vì người chị cô ta là một đại minh tinh rất nổi tiếng ở Trung Quốc Đại lục.

Cục di dân đứng phát dậy chỉ tay về phía luật sư Trần nói: "Chị cô ta là ai".

Luật sư Trần nói: Phán đối.

Tất cả mọi lời nói đều dùng tiếng Anh. Nói vừa nhanh vừa lưu loát, lại rất phức tạp, tôi cân bàn là

không theo kịp được họ. Bàn tôi đều phải dịch cho tôi. Chỉ nghe được một câu tuyên bố gì đó, hình dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt tôi, đó là Hiểu Hồng! Quả nhiên bước ra từ lối đi chật hẹp xung quanh toàn là song sắt!

Hai cảnh sát áp sát cô. Tôi không nhìn được mặt em. Chỉ nhìn thấy em mặc bộ quần áo mà tôi đã chọn mua cho ở Hồng Kông. Lúc này từng giờ từng phút em rất giống phạm nhân, càng giống những phạm nhân trong phim nước ngoài mà chúng tôi thường thấy.

Tìm tôi thất bại. "Mở to mắt nhìn bóng dáng của Hiểu Hồng, mắt tôi nhòa đi. Bóng Hiểu Hồng lướt nhanh vào những song sắt, rất khó phân biệt ai vào với ai."

Chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc đang nói. Nói tiếng quốc ngữ mang đặc âm Tứ Xuyên. Chăm chú nghe thì Hiểu Hồng đang nói câu: "Không có tội". Luật sư đã dạy cô trước! Cả phiên tòa chỉ có mỗi mình cô nói tiếng quốc ngữ. Quan tòa phải hỏi lại, một lần, Hiểu Hồng nói to hơn nữa: "Không có..." Hiểu Hồng quá quắt quá, chỉ có ba chữ mà ba chữ này có thể thay đổi được vận mệnh của cô mà nói cũng không ra hồn.

Lúc đó Đại diện Cục di dân đứng dậy kể tội cô trước, bàn tôi như hực hơi dịch cho tôi nghe. Cục di dân nói Hiểu Hồng mang theo hai quyển hộ chiếu, quy định

luật pháp của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa thì không được mang hai quốc tịch.

Lúc đó, một số ký giả ngồi đằng trước cùng ngoái cổ lại, tôi nhìn lại tôi một lần, nhưng đã muộn ký giả đã nhìn thấy tôi rồi. Hồng hét! Các bạn kéo tôi nhanh chóng chạy đi rời khỏi nơi này, tôi mạo hiểm muốn ở lại để xem kết cục cuối cùng ra sao.

Cục đi tản lại đứng dậy nói, dù cho chị ta là đại minh tinh, nhẹ nhàng cũng phải nộp hai mươi nghìn đồng để bảo đảm thả phạm nhân ra, vậy thì sau khi thả phạm nhân rồi ai dám đảm bảo là cô ta không từ Hồng Kông trốn đến một nơi nào đó cư trú.

Luật sư lại đứng dậy biện hộ cho Hiếu Hồng.

Quan toà gõ ba tiếng búa, tuyên bố toà nghỉ.

Cuối cùng Hiếu Hồng chưa được phép bảo đảm thả.

Tôi và các bạn nhanh chóng cúi đầu hoà vào dòng người đi ra. Tôi giục bạn tôi và nói với chị ấy chúng tôi chia ra mấy tổp mà đi, vì chị là người có tiếng ở Hồng Kông, không nên vì chúng tôi mà chị bị liên lụy. Hơn nữa nhìn thấy các ký giả lao về phía bục giảng của quan toà. Tôi biết rằng ở đâu có giấy tờ chống án của luật sư Trần, thì ở đó có chữ ký của tôi.

Hết rồi. Ý nghĩ đó lại lướt qua trong trí óc của tôi.

48. LÃNH SỰ QUẢN ĐÔMINÍCH ĐÃ QUẬT CHO TÔI MỘT ĐÒN NÊN THÂN.

Sớm hôm say báo chí khắp Hồng Kông đều đăng tin. "Em gái Lưu Hiểu Khánh là bị cáo bị tình nghi dùng hộ chiếu giả, toàn án đang thụ lý". Các bài viết đã kể lại chi tiết, tôi đến toà và nghe được hết mọi chuyện.

Cô bạn trách tôi không chịu nghe lời, cứ khăng khăng đến toà án. Tôi thì ở tình trạng quá mù ra mưa, đành phải ra bộ cứng cỏi. Tôi không có điều gì làm Hiểu Hồng tổn thương tình cảm, vì điều chủ yếu là chính tôi cũng sử dụng hộ chiếu Đôminích.. Lỡ ra có bị tóm được thì cũng không tài nào thoát được.

Tôi cự tuyệt thẳng thừng lời khuyên của bạn về việc đến Tân Hoa Xã sẽ không giúp gì tôi. Nhân dân Trung Quốc sẽ không tha thứ cho tôi. trong con mắt họ tôi là tên "trùm trốn thuế" chạy đi Pháp, rồi lại dùng hộ chiếu Đôminích, bị hải quan Hồng Công tóm cổ, thật nhục nhã, chết cho đáng đời.

Việc tôi dùng hộ chiếu Đôminích, cứ chiếu theo pháp luật của nước Cộng hoà nhân dân Trung hoa, thì

bị coi là đã tự ý vứt bỏ quốc tịch Trung Quốc tại Hồng Công , làm sao có thể đứng ra bảo lãnh cho hai công dân Đominích? Đây là chưa nói đến chuyện còn đang chưa xác định rõ thật hay giả mà lại ra mặt bảo lãnh thì chẳng phải càng chứng tỏ tôi đã dùng hộ chiếu giả hay sao? Như vậy họ cũng bị lây tội làm trái pháp luật: bảo lãnh cho công dân Trung Quốc tự ý bỏ quốc tịch để dùng hộ chiếu nước khác. Nhiều lúc tôi rất hối hận vì đã dùng các hộ chiếu Đominích chết tiệt này. Thật ra thì tôi cũng có ý tốt trong đó, nhưng lại làm hại luôn cả Hiếu Hồng. Bây giờ thì tai hoạ đã giáng xuống đầu mình rồi, chẳng biết sẽ đi đến đâu nữa. Nay lại chết đi ở đất Hồng Công, tiền lại hết sạch. Thật đúng là đâm đầu vào ngõ cụt.

Tôi chỉ có thể được lưu lại Hồng Công một tháng, vì thời hạn dài nhất của hộ chiếu Đominích là một tháng.

Tiếng tăm vụ án càng loang rộng ra thì có lẽ công dân Trung Quốc sẽ biến thành công dân Đominích. Thế nhưng Đominích ở chỗ quái nào, tiếng tăm nói năng ra sao, sản xuất những thứ gì, có xưởng phim hay không ... tôi hoàn toàn không biết. “Mà việc gì phải cần đến quốc tịch của họ”. Mình là ngôi sao điện ảnh của một nước lớn 9,6 triệu km², có dân số chiếm một phần tư tổng dân số thế giới cơ mà. À , mà mình lại còn hơn cả

ngôi sao điện ảnh nữ chứ, mình là hoa hậu điện ảnh, là "ảnh hậu" của đất Trung Quốc. Tội gì phải chịu làm người dân của Đominích bé tí hon này? Buồn cười thật!

Tôi bất giác trân trọng rút tấm hộ chiếu Trung Quốc ra xem đi xem lại. Nhưng ông luật sư bảo tôi rằng, theo qui định dùng hộ chiếu nào nhập cảnh thì phải dùng hộ chiếu đó xuất cảnh, ít ra, cũng phải tiếp tục dùng hộ chiếu Đominích một lần nữa mới hòng thoát khỏi đất Hồng Kông.

Thêm nữa, nếu hộ chiếu của Hiếu Hồng bị coi là giả, thì nhất định hộ chiếu của tôi cũng sẽ bị nghi ngờ luôn, họ sẽ đưa vào máy vi tính, và rất có thể bị giữ lại khi xuất cảnh.

Bạn tôi cho biết, cục di tản của Hồng Kông là ghê gớm lắm đấy. Nhất là trước khi trao trả Hồng Kông cho Trung Quốc vào năm 1997, họ càng làm gay gắt, càng tỏ ra thù ghét người Trung Quốc. Một hôm, tôi đi cùng với luật sư đến Sở tạm giữ người, thấy Hiếu Hồng ở lộn trong đám dân nội địa trốn đi di tản, thôi thì người lớn khóc lóc, trẻ con gào thét, thật mùi lòng.

Bạn tôi kể lại, có lần một chiếc thuyền của Việt Nam qua Hồng Kông, do bị hết nước họ dừng lại để lấy nước, liền bị cục di tản quy cho tội đã đỗ trái phép. Thế là họ bắt giữ luôn. Các vị quan chức đã đánh những

thuyền nhân ấy tui bụi. Biết việc này; các đài truyền hình và báo chí đã đăng tải thành tin tức hàng đầu. Phiên tòa họp hôm đó đã tuyên bố các thuyền nhân Việt Nam này vô tội và được thả. Trên màn ảnh nhỏ người ta còn thấy rất rõ những người này nhảy lên sung sướng, mừng rỡ đi ra. Nhưng Cục di tản đã phục sẵn từ lâu ở cửa tòa, từng người Việt Nam đó lại bị còng tay và ngoan ngoãn trở về nhà tù.

Ai cũng biết Cục di tản là ghê gớm, có lẽ ai chứ chẳng lẽ nổi họ. Đi du lịch các nơi trên thế giới, nhất thiết phải hiểu được luật pháp nước sở tại để chú ý cẩn thận hơn. Bạn tôi còn kể một câu chuyện có một người bạn của bạn cô đi từ nước ngoài về Hồng Công. Bạn của anh ta nhờ cầm hộ một gói quà gửi về cho người thân, khi qua một nước làm thủ tục chuyển máy bay thì bị phát hiện bọc đó là Hê rô in. Chiếu theo pháp luật của nước sở tại, mang chất độc là phạm tội, phải xử bắn. Anh bạn đó xin thế nào cũng không được, cuối cùng đã phải bỏ mạng nơi đất khách quê người.

Tôi càng nghe càng sợ, đã từ lâu không khóc, nay nước mắt bỗng dưng trào ra. Rồi tôi luôn miệng hỏi; làm thế nào, làm thế nào, tôi phải làm gì bây giờ? Miệng tôi cứ liên hồi như lúc đang xử vụ án trốn thuế.

Luật sư nói, ta thử tìm đến sứ quán Đominích. Các cô dùng hộ chiếu Đominích, vì giữ thể diện quốc gia rất có thể họ sẽ đứng ra bảo lãnh.

Tôi luôn miệng nói tốt, tốt, tốt , biện pháp này tốt. Việc không thể trậm trễ, chúng tôi đi ngay.

Vì tin tức báo chí đã loan truyền đi khắp nơi, nên nhiều bạn Hồng Công đã quan tâm đến tôi. có mấy bạn đã mạnh dạn đi cùng tôi để giúp đỡ ý kiến và động viên tinh thần cho tôi.

Rẽ lần thứ nhất, rẽ lần thứ hai, qua một phố nhỏ, lại một phố nhỏ nữa, vòng vèo mãi cuối cùng chúng tôi đã đến lãnh sự quán Dominican.

Lên mấy thang gác, đi thang máy, lại qua mấy cửa nhỏ mới tới chỗ bấm chuông. Rất lâu mới thấy tiếng mở cửa. Một cái đầu thò ra. Luật sư nói một hồi tiếng Anh, người ta mới mở hán cửa cho chúng tôi vào.

Căn buồng quá chật hẹp, nó không giống những lãnh sự quán mà tôi đã trong thấy. mà cũng lạ, chẳng có người làm việc, chỉ có một mình hán ra. Luật sư phải nói với sang hán ta ngồi tận bên kia bàn. Mấy người chúng tôi ngồi cả ở sa lông bên này.

Thì ra tổng lãnh sự di vắng, ông ta là chồng của tổng lãnh sự, vị "chồng" đó đưa mắt nhìn tôi. Tôi rất nhanh mỉm một nụ cười hấp dẫn và đưa ánh mắt đầy sự cầu khẩn. Mong sao ông ta rủ lòng thương giúp đỡ cho mình.

Vị "chồng" đó nói rằng họ đã nhận được thư của Cục di tản. Nội dung thư yêu cầu xác minh hộ chiếu của Hiếu Hồng là hộ chiếu thật hay giả. Tất cả chúng tôi đều chờ cả người. Ông ta nói tiếp rằng họ chưa trả lời bức thư đó. Ông ta tỏ ý muốn giúp đỡ chúng tôi và sẽ dẫn chúng tôi đến gặp tổng lãnh sự.

Trong lòng tôi tràn đầy hy vọng. Nếu lãnh sự quán Đominích chịu giúp đỡ chúng tôi thì mọi việc sẽ xuôi hết. Chẳng ai có thể nghi ngờ hộ chiếu của chúng tôi. Trong trời đất bao la này, sao lại có người tốt bụng đến thế.

Chúng tôi lập tức đi đến nhà ông ta, cũng có nghĩa là nhà của Tổng lãnh sự.

Suốt đường nên tạm niềm vui để đến một chỗ mới. Cánh cửa vừa mở, ôi chao, nhà cửa rộng rãi, khang trang, thực sự lộng lẫy. Tôi trầm nghĩ, không biết vị Tổng lãnh sự này có nhiều tiền đến mức nào. Mấy anh bạn kháo nhỏ với nhau, mấy vị lãnh sự Đominích làm việc vài năm, dựa vào việc bán hộ chiếu cho dân di tản, kiếm được rất nhiều tiền của người Hồng Kông. Nay "97" sắp tới rồi, để tìm lối thoát, rất nhiều người cố gắng có được trong tay một tấm hộ chiếu Đominích. Sở dĩ Hiếu Hồng bị bắt là vì em là người Trung Quốc đại lục, lại cầm hộ chiếu Đominích trở về đại lục, tất nhiên bị nghi ngờ. Với lại em lại ăn mặc không ra dáng là người

có tiền nên Cục di tản cho rằng hộ chiếu của em là hộ chiếu giả.

Mọi người còn đang bàn tán thì trên một lối đi dài xuất hiện một quý bà. Chúng tôi đều nghĩ nhất định đây là vị tổng lãnh sự rồi. Bà ta mặt mày tươi tỉnh đến bắt tay từng người. Nhìn cận mặt bà ta, tôi giật mình, nói thật bụng, trong cuộc sống, tôi thấy rất ít người xấu xí đến thế, mà lại làm đến chức to như bà này.

Tôi vội lắc lắc đầu để rũ sạch những nhận thức sai của mình. Cho dù người đàn bà đứng trước mặt đẹp hay xấu cũng vẫn có thể trở thành vị cứu tinh của tôi, và bà ta đang là niềm hy vọng của tôi. Lời nói và quyết định của bà sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến sự an toàn của Hiếu Hồng. Người hầu gái pha trà buổi chiều theo kiểu Anh để mời chúng tôi. Trong khi chờ trà thì bỗng có một cậu con trai cao trên một mét bảy chạy xô ra bi ba bi bô nói lung tung, dáng mặt chẳng chút hiền lành. Khi cậu ta đến gần, bất giác tôi hơi co người lại, chúng tôi đều nhận thấy đây là một đứa con quái dị, kém phát triển trí tuệ.

Lúc đó bà lớn gọi cậu ta bằng một giọng ấm áp. Đúng bà là mẹ của đứa con trai kém phát triển này. Nghe tiếng gọi của mẹ, cậu bé cao lớn sấn đến bên bà. Bà ta sửa lại mái tóc cho cậu, vuốt ve mặt mũi cậu. Đôi mắt bà tràn đầy ánh quang hiền từ.

Ánh quang hiển từ đó đã làm cho khuôn mặt của bà trở nên rạng rỡ. Đang trong cảnh tuyệt vọng, tự nhiên trong lòng tôi nổi lên một sự đồng cảm sâu sắc, một tình cảm thực sự ngưỡng mộ bà tổng lãnh sự. Người mẹ thật vĩ đại! Giờ đây chính mắt tôi đã chứng kiến cảnh tượng đó. Một người có tấm lòng yêu thương con cái như vậy nhất định sẽ là người không tầm thường. Tôi tin chắc bà sẽ hiểu rõ tâm tư của tôi, và bà sẽ giang rộng cánh tay vô tư giúp đỡ những khó khăn của tôi. Có thể nói rằng sự giúp đỡ này đối với bà thực không tốn chút hơi sức nào, có chăng chỉ là mất một cái công chìa tay ra mà thôi.

Xem ra mọi người cũng đều có những cảm thụ giống tôi. Sau khi cậu bé nhàn mếp nhàn môi la hét linh tinh, chạy về buồng ngủ, chúng tôi bỗng bị rơi vào một không khí hoàn toàn im lặng.

Giọng nói của bà Tổng lãnh sự phá tan sự im lặng. Luật sư lại lựa lời nói khéo lại từ đầu. Bà lớn để tâm lắng nghe. Bà vừa nghe vừa gật đầu, con mắt bà loé lên đầy ánh sáng nhân từ. Chốc chốc bà lại nhìn vào tôi. Rồi bà nói bằng tiếng Anh rất sôi "cô tiểu thư này rất xinh đẹp, rất xinh đẹp".

Tôi tỏ ý cảm ơn, đồng thời những dòng nước mắt không tự chủ được cứ tuôn chảy. Trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy gương mặt bà Tổng lãnh sự tràn đầy ánh

sáng, vô cùng hấp dẫn, vô cùng cao đẹp, tựa như có nhiều vòng ánh sáng toả ra giống Đức Mẹ Maria. Đúng! Bà chính là Đức Mẹ Maria!

Tôi nhảy bổ đến, cầm tay bà, suýt nữa quỵ xuống chân bà. Mà thực ra thì trái tim tôi cũng đã quì gối trước bà rồi. Tôi còn hôn tay bà như cảnh con chiên hôn tay các cha trong phim ảnh thường thấy. Mắt đầy lệ, tôi liên hồi nói bằng tiếng Anh: "Tôi cầu xin bà! Tôi cầu xin bà!".

Bà ta nhìn tôi bằng con mắt thân thương, đồng ý giúp tôi. Tất cả những người có mặt ở đó đều hết sức vui mừng, thở phào nhẹ nhõm. Nhân lúc đang phấn khởi, chúng tôi mời bà cùng chồng và cả cậu con trai dự bữa cơm tối. Bà vui vẻ nhận lời ngay.

Trước khi ra về, bà yêu cầu riêng luật sư Trần ở lại để bà hỏi một vài điều nhỏ. Chúng tôi gật đầu lia lịa đi ra cửa cửa với tinh thần tỏ vẻ hiểu biết công việc. Mọi người chúc mừng tôi.

Tôi hôm đó, tôi mặc bộ đồ hết sức sang trọng đi dự lễ Giáng sinh tại một toà lâu đài nguy nga và đắt tiền nhất ở Hồng Công. Vui mừng quá đỗi, không nói nên lời. Mọi người chúng tôi nâng cốc chúc mừng nhau và chờ cả nhà Tổng lãnh sự đến.

Chờ mãi, chẳng thấy Tổng lãnh sự đâu, thì chợt luật sư Trần xuất hiện. Ông vội vàng nói với chúng tôi

rằng, vị Tổng lãnh sự yêu cầu phải đưa cho bà ta một món tiền để “xử lý đẹp” - năm vạn USD, và phải giao tại nước thứ ba ở ngoài phạm vi Hồng Công. Bà còn nhấn, nhất định phải nhận đủ số tiền đó rồi mới bắt tay vào việc giúp đỡ, nếu không bà ta sẽ gửi thư trả lời Cục di tản rằng hộ chiếu của Hiếu Hồng không thể coi là hộ chiếu thật.

Trong nháy mắt, tấm màn nguy trang của Đức Mẹ Maria bị lột tuột, vị thiên thần lương thiện đã trở thành ác quỷ. Đúng là sự lợi dụng khó khăn của người khác. Người ta nói, xem người không chỉ nhìn tướng mạo, bây giờ thì phải xem lại tướng mạo. Thoạt nhìn bà ta tôi đã sợ thót tim, bây giờ lại càng sợ hơn nhiều.

Tôi và các bạn tôi đều rất căng thẳng. Luật sư nói, bà Tổng lãnh sự cố ý đến muộn một chút cốt để chúng ta bàn bạc với nhau đi đến kết quả để trả lời cho bà ta.

Tôi nói: “Chúng ta có nên đưa tiền cho bà ta không?” Luật sư Trần nói: “Rất không nên, hơn nữa giá quá đắt, lòng dạ bà ta thật quá đen tối. Ngoài ra theo pháp luật Hồng Công nếu dùng hộ chiếu giả thì phạt tù giam mười tám tháng, nếu hối lộ thì xử tù mười năm. Chị định nhận án mười năm chứ?”

Tôi nói, nếu bà ta không giúp, thì chẳng có cách nào để chứng minh rằng hộ chiếu Dominich của chúng

tôi là thật? Luật sư bảo, có lẽ chỉ có mình chị là đầu tư cổ phiếu cho Đominích. Thế nhưng, họ chiếu của tôi là do một người khác làm, vị Lãnh sự Đominích làm họ chiếu đó cho tôi đã sớm bị điều động đi rồi, lại còn phải đến chỗ nào để tìm cổ phiếu nữa chứ? Luật sư nói, đành phải đến tận Đominích để họ làm chứng minh cho.

Tôi bảo, tôi sẽ đi. Để cứu Hiếu Hồng, thì dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, tôi cũng không tiếc thân. Luật sư bảo tôi, chị đi Đominích một thân một mình lành ít dữ nhiều, hơn nữa sẽ có thể gặp phải biết bao nhiêu khó khăn không lường trước được, và rồi cuối cùng có lẽ sẽ kết thúc bằng sự thất bại. Tôi nói: "Tôi không sợ. Nếu không, tôi và Hiếu Hồng sẽ cùng chịu giam 18 tháng."

Luật sư và các bạn đều xúc động trước tình cảnh của hai chị em chúng tôi. Ai cũng nói, em che chở cho chị mà không ngần ngại chịu bị bắt giữ với những lời đồn đại không hay, chị thì vì cứu em gái đã không quản ngại tất cả nguy hiểm.

Mọi người bàn bạc và đi đến kết luận không cho bà ta tiền, nhưng phải tìm cách ngăn bà ta lại, không để cho bà ta nhanh chóng trả lời thư cho Cục di tản. Ngoài ra, luật sư khuyên tôi không nên vội đi Đô Miních, xem tình hình ra sao rồi hãy tính sau.

Ai cũng khuyên tôi không nên để lộ ra nét mặt, mà vẫn phải tỏ ra vẻ như vui mừng cảm kích. Tôi đáp lại, các vị cứ yên tâm, tôi là diễn viên khá nhất, để cứu Hiếu Hồng, tôi dám nhảy lên đến tận chín tầng mây để che mặt trăng, dám đi khắp các đại dương để bắt thường luồng, không có việc nào là không thể làm được. Nghe tôi nói lảm nhảm những lời nói hào hoa, mọi người nhìn nhau chẳng hiểu tôi nói những gì, ai cũng cho rằng có lẽ tôi bị nôn nóng nên thần kinh có chút vấn đề.

Sau đó tôi cũng nhất trí là cần hiểu thật hết về Đô Mi Ních để phòng các việc bất trắc xảy ra. Và tôi đã biết được nơi mà tôi đầu tư là “Quán rượu Thái Dương”, ở Đô Mi Ních dùng tiếng Tây Ban Nha, tên của tổng thống là Uô - kơ Bơ - rô Gi - a.

Rõ chán chết, chỉ một cái tên của tổng thống cũng phức tạp, nghe nói đó chưa phải là toàn bộ tên của tổng thống, đó mới chỉ là họ mà thôi. Nhưng đó là những điều tôi cần phải biết, và phải thuộc lầu trong bụng. Thế là tôi lập tức đọc liên tục: “Uô-kơ Bơ - rô - gi - a, Uô-kơ Bơ - rô - gi - a, Uô-kơ Bơ - rô - gi - a” cứ như là ni cô tụng kinh vậy.

Đúng vào lúc tôi đọc hăng nhất thì vị Tổng lãnh sự Đô Mi Ních và cả nhà của bà đi đến với những bộ mặt tươi cười của ngày tết. Tôi lạng đi chưa đầy một

giây liền trở lại bình tĩnh. Mọi người chạy ủa đến để tỏ ra nhiệt tình, thấy rằng trên nét mặt của bà lớn và ông chồng đều tỏ ra thoái mái hài lòng.

Nhân lúc còn đang huyền não, luật sư Trần rĩ tai bà ta rằng, việc này không lớn lắm, chúng tôi đang tìm cách, nhưng cần phải mất một thời gian. Tôi lập tức nhận ra bộ mặt xấu xí kia nở một nụ cười. Trong cảnh nhốn nháo, tôi đã quan sát rõ được cả nhà bà ta, có điều khó hiểu là tại sao bà ta bất hạnh đến như vậy mà không biết thương những người cũng bị bất hạnh. Tôi lơ mờ như thấy quý Sa Tăng đang hiện lên, đúng là bóng hình của một mục Sa Tăng đang lay động trước mặt tôi.

Lãnh sự quán Đô Mi Ních đã quật cho tôi một đòn nên thân. Thế là trong số các bạn hữu ở Hồng Kông loan truyền tin đi rất nhanh chóng, một đồn mười mười đồn trăm, ai cũng bày tỏ sự thông cảm sâu sắc đối với cảnh ngộ thảm hại của tôi. Phần lớn các bạn đều theo đạo Cơ đốc, họ đi thành hàng trong ngày lễ, họ tụ họp trong “Nhà nghệ nhân”, hết thầy đều cầu nguyện cho tôi và Hiếu Hồng được bình an vô sự.

Thật không ngờ ở đất Hồng Kông vẫn còn tình người đến như vậy. Hồng Kông, một nơi mà từ nhỏ tôi được giáo dục đó là một chiếc nồi thuốc nhuộm tư bản chủ nghĩa khổng lồ, là nơi ăn thịt người.

Cứ mỗi lần đến Hồng Kông là tôi đều cảm thấy cái xã hội ở đây đều là bất nhân, tôi luôn phải cảnh giác đối với những con người Hồng Kông. Mỗi lần đến Hồng Kông tôi đều cãi nhau với các ký giả ở đây, cãi cọ kịch liệt đến như là đánh lộn, và có lúc hầu như sắp đánh nhau thật.

Thế nhưng, ngày hôm nay thì gần như tất cả các nghệ nhân, các bạn hữu Hồng Kông đều lo lắng giúp tôi, cho tiền, bỏ sức ra chạy chọt cho tôi. Hơn thế nữa, ở đây lại còn trọng tình nghĩa, nhiệt thành hơn nhiều người trong nội địa.

Và, cũng trong một thoáng, tôi đã yêu Hồng Kông.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

* *

49. ĐỂ CỨU HIỂU HỒNG PHẢI MỜI "THẦY CẢI"

Chúng tôi lại bàn bạc xin cho Hiểu Hồng, chuẩn bị một cuộc "Quyết chiến" lần thứ hai.

Luật sư Trần hạ bút viết "Bản trần tình". Ông viết với đầy nhiệt tình giọng văn còn xúc động hơn cả tôi. Ông bảo sẽ viết một "Bản trần tình" làm cho người ta phải cảm động sâu sắc như là một kịch bản hẳn hoi.

Ông nói cho tôi rõ cách làm việc của toà: Đôi bên tố tụng được mười mấy phút nói rõ lý do của từng bên sau đó quan toà sẽ dựa vào pháp luật và lương tâm để đưa ra quyết định. Tôi hỏi: "Chúng ta có thể chạy cửa sau được không?" Luật sư khuyên: tuyệt đối không nên, Hồng Kông là đất pháp chế, quý tộc và thường dân đã phạm tội thì như nhau, ăn tiền tố tụng sẽ bị phán xử không chút khoan dung". Tôi nghĩ thâm, điều này không giống như nội địa. Còn điều khác nữa là ở Hồng Kông mọi việc đều do luật sư xử lý hết, nói gì cũng do luật sư nói, đương sự chỉ cần nói ba chữ "Không nhận tội". Ở nội địa thì ngược lại, việc gì cũng phải tự mình

bỏ sức ra làm, dựa vào luật sư không có tác dụng, ngay như lần trước, khi tôi khiếu tố cục thuế, cũng phải đuổi luật sư ra ngoài.

Luật sư Trần còn bảo tôi: "Vụ án này tương đối phức tạp, phải mời một "thầy cãi" tức là một đại luật sư". Tôi hỏi "Thế ông không phải là đại luật sư à?" Ông đáp "Pháp luật Hồng Kông phân công rất tỉ mỉ đại luật sư là luật sư chuyên môn được cãi trên phiên toà, có một số đại luật sư mới có quyền nói, còn ông không được phép nói. Có điều, mời đại luật sư rất đắt tiền. Cứ mỗi lần mở phiên toà phải mất mười vạn đồng Hồng Kông. Tôi giật bản mình, nhìn các bạn. Các bạn hỏi: "Có được không? " Tôi cũng không biết "có được không", tiền đã hết sạch rồi. Nhưng việc đã đến nước này chẳng còn cách nào khác tôi đành gật đầu bừa. Tôi lấy lại bình tĩnh và nói: "Phải mời một đại luật sư thật giỏi mới được". Luật sư Trần nói: "Có một đại luật sư mà tôi đã hợp tác rất hợp ý nhau. Tôi đề nghị, chúng ta mời ông ấy".

Chúng tôi đều nói "được rồi, được rồi, mọi việc bây giờ đều nghe theo ông". Thế rồi chúng tôi đi gặp vị đại luật sư đó.

Vị đại luật sư này là người Tây Ban Nha, tóc vàng mắt xanh, vóc dáng cũng dễ coi. Ông ta nói được tiếng Anh và tiếng Quảng đông. Luật sư nói tiếng Anh,

các bạn thì nói tiếng Quảng đông kể lại tình hình với Đại luật sư. Tôi ngồi yên, nỗi đau buồn lại trào lên, nước mắt giàn dụa.

Đại luật sư không hề thay đổi sắc mặt, ông chỉ lắng nghe, rồi tiện tay đưa cho tôi mấy tờ giấy lau, chẳng khác các bác sĩ thường xuyên thấy cảnh chảy máu, hai ông luật sư chắc đã quá quen với những cảnh đau thương như tôi. Nghĩ đến đó tôi không khóc nữa. Bỗng nhiên tôi nghe thấy đại luật sư nói "Cô tiểu thư này rất xinh đẹp" tôi đã quen với câu nói này, vì thường nghe luôn, ngay như là Tổng lãnh sự Dominich cũng còn nói câu đó. Tôi ngẩng đầu, nói theo thói quen "Cám ơn" bụng nghĩ chẳng hiểu đại luật sư đã ngắm nhìn lúc nào, kể ra ông này cũng lãng mạn đủ mức đấy.

Sau khi bàn bạc gấp chúng tôi cũng mời được hai vị có danh vọng đứng ra bảo lãnh. Người thứ nhất là tiểu thư Trịnh Minh Minh, và người nữa - nghĩ mãi mới nhớ ra Kiều Hồng.

Kiều Hồng là một vị tiền bối có nhiều thâm niên trong làng văn nghệ Hồng Kông. Hình như trong bộ phim "Hiệp nữ" Tôi đã thấy ông ta đóng vai một ông tiên có nhiều phép lạ xuống giúp trần gian. Ông tiên này đã bị thương vì cứu người, cuối cùng đã tạ thế trong ánh hào quang rực rỡ. Bộ phim đó làm tôi có ấn tượng

rất sâu. Tôi hỏi: "Có phải vị hoà thượng trong bụng chứa đầy vàng, lúc sắp chết không?" Mọi người trả lời "đúng đấy".

Một anh bạn nói "Kiều Hồng là một tín đồ Cơ đốc giáo rất ngoan đạo, bao giờ cũng vui lòng giúp người. Thế nào ông cũng vui lòng giúp đỡ chị".

Sau đó tôi thấy luật sư Trần và đại luật sư bàn bạc với nhau cách dùng các ngôn từ cụ thể tại phiên toà.

Mọi việc đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ đến ngày họp phiên toà nữa thôi. Tôi vừa lo vừa nhớ Hiếu Hồng quá. Em ở trong đó ra sao? Em không đem theo một thứ gì cả, đến quần áo thay giặt cũng không. Hiếu Hồng vốn là một cô bé yếu đuối, từ trước tới giờ tôi luôn luôn là chỗ dựa của em. Mọi việc của em đều do tôi lo liệu sắp đặt, nào là xin học, xin việc làm, tìm người yêu... và cả việc đi Pháp. Duy chỉ có việc sinh con thì hai vợ chồng em đều mắc bệnh tự do chủ nghĩa, không báo cáo sớm để tôi phê chuẩn. Em là người thật thà, an phận thủ thường. Tôi vẫn mắng em là quá máy móc, khuôn sáo, chẳng chịu suy nghĩ đổi mới gì cả. Còn tôi thì lại là người linh động hoạt bát, không chịu được sự gò bó đóng khung, luôn muốn xông xáo làm những việc mới. Hai chị em chúng tôi sống với nhau cứ như là nghịch lý. Em có tất cả những thứ mà tôi chẳng có, còn

tôi thì có cái em cầu mong cũng chẳng được. Thế nhưng hai chị em tôi rất yêu thương nhau, bù đắp cho nhau. Em đem đến cho tôi một tấm lòng yêu thương của người thân, vô cùng ấm áp. Tôi cho em một cuộc sống phong phú đầy biến động. Tuy cùng mẹ khác cha, nhưng hai chị em chúng tôi đúng như máu mủ.

Em luôn lui tới chỗ tôi như bóng với hình. Mỗi khi em hốt hoảng vì một việc gì đó, tôi chỉ cần bảo "đừng sợ, có chị đây" và điều dư lại hoá thành điều lành. Em rất tín nhiệm năng lực cũng như cách đối nhân xử thế của tôi. Ngay như việc đến cửa hàng mua quần áo cho em đều do tôi đảm đương cả. Vào đến nhà hàng, em ngồi lý một chỗ, chẳng đi xem, cũng chẳng tìm tòi gì cả. Cứ thế chờ tôi chen dọc, chen ngang chọn được một bộ vừa ý, rồi em đi vào buồng mặc thử, cho tôi xem lại. Tôi coi được gặt đầu và trả tiền.

Lần này dùng hộ chiếu Dominich cũng là kết quả của lòng tín nhiệm vô biên của em đối với tôi. Em không hề hay biết tấm hộ chiếu này do đâu mà có, tại sao phải dùng đến nó, chẳng biết Dominich là một quốc gia hay một vùng, thậm chí chưa bao giờ nghe nói đến cái tên ấy.

Tôi bảo "đi, chị em ta đến Hồng Kông". Thế là em bỏ học, theo tôi đi Hồng Kông. Tôi lại bảo "Em cầm lấy?

Đây là tấm hộ chiếu Dominican, bây giờ em mang quốc tịch Dominican. Thế là em cầm. Chúng tôi cười vui vẻ, chỉ trong vòng có mười phút mà hai chị em đã thành người Dominican, hay thật.

Ra khỏi hải quan Paris, chúng tôi vào hải quan Hồng Kông qua cả hai nơi, tôi đều đi trước cầm tất cả hộ chiếu và đã trả lời các câu hỏi. Em chỉ có việc theo vào. Em đã theo tôi đi từ thắng lợi khác, cũng như từ nơi này đến nơi khác. Lần này em đi vào Sở tạm giam. Và còn nhiều khả năng tiếp tục vào tù. Chính tay tôi đã đẩy em tới toà án. Vì tôi yêu em nên đã hại em. Tôi đã làm tất cả, em tin ở tôi.

Một mình tôi lọt qua hải quan Hồng Kông, chẳng ai hỏi tôi cả. Tôi đã quên không dạy cho em biết đọc cái tên của ông tổng thống: "Uô-kơ. Bơ-rô-gi-a" nên đến lúc bị bắt em chẳng biết nói gì, đâm ra nói lung tung. Điều cần phải nghĩ thì tôi lại không nghĩ tới. Tôi đã quá sơ sài, không cẩn thận. Bây giờ đã gây ra sai sót không thể tha thứ được.

Tôi nghĩ miên man, giả dụ sau khi em bị phạt tù 18 tháng, mãn hạn trở về Trung Quốc, thì con đường học hành của em, học bạ của em, công ăn việc làm của em, tiền đồ của em sẽ ra sao? Em sẽ bị tịch thu hộ chiếu Trung Quốc, người ta sẽ ghi vào hồ sơ và em sẽ hoàn

toàn không được phép đi nước ngoài... Ôi, tôi không đủ can đảm để nghĩ tiếp nữa.

Tôi muốn đổi chỗ cho em. Người đang ngồi trong Sở tạm giam là tôi chứ không phải là em. Nhất định phải cứu bằng được em ra. Không còn con đường nào khác. Muốn cứu được em thì mình lại phải giữ sao cho an toàn, nếu không cả hai chị em ngồi tù thì thật là bước đường cùng.

Tôi cứ như Bồ tát qua sông, không biết có giữ trọn mạng của mình không. Không chừng Cục đi tản đã đưa các tư liệu về tôi vào máy vi tính rồi, và họ đang giảng một mẻ lưới rất rộng để bắt một con cá là tôi. Tư liệu về tôi thật dễ tìm. Chỉ cần xem hồ chiếu của Hiếu Hồng vào Hồng Kông và tôi vào cùng một ngày là phát hiện ra ngay vấn đề.

Gay quá, hạn thời gian của tôi rồi Hồng Kông đã đến gần.

Tôi tìm đến lãnh sự quán của Pháp ở Hồng Kông. Tổng lãnh sự Pháp rất nhiệt tình, ông ta có một cái tên Trung Quốc, nói tiếng phổ thông rất lưu loát, rất chuẩn. Ông vốn là người am hiểu và tôn trọng nghệ thuật, tỏ ra muốn hết lòng giúp đỡ tôi, một người - theo như ông nói - muốn cư trú tại Pháp lại là một nhà nghệ thuật cùng em gái.

Khi tôi hỏi ý kiến ông làm cách nào để rời Hồng Kông được an toàn, ông đề nghị tôi nên chọn con đường "tị nạn chính trị" ông bảo tôi rằng: Nếu tị nạn chính trị sẽ không phải qua Hồng Kông. Mà ông có thể dùng "kênh" đặc biệt để đưa tôi đi một nước khác. Tôi từ chối ngay.

Tôi không thể phản bội tổ quốc của tôi được. Đối với tôi tổ quốc không phải là ông Trần Quốc Quân, cũng chẳng phải là vị ký giả tỉnh Tứ Xuyên, không phải là ông trưởng phòng họ Trương của cục thuế... mà là vùng đất đai 9,6 triệu km² với 1,1 tỷ nhân dân, là cha mẹ tôi, bà ngoại tôi, cả gia đình tôi. So sánh như vậy tôi sẵn sàng chịu giam 18 tháng. Hết 18 tháng, ra tù tôi vẫn là một người đảng hoàng như ai. Chỉ có Hiếu Hồng... không thể vì sự sơ suất của tôi mà em phải chịu bị giam trong ngục tối những năm tháng dài như vậy.

Nhưng ngay bây giờ tôi còn đang chưa gặp được em. Cục di tản không cho phép phạm nhân gặp người nhà, cốt để chống thông tin với nhau. Nghe nói Hiếu Hồng bị giam chung với đám dân nội địa trốn đi di tản. Thật nực cười, mọi người nọ thì trốn đất nước để đến Hồng Kông, còn Hiếu Hồng thì một lòng một dạ muốn trở về đất nước. Thế mà cục di tản lại bắt người muốn về nước, giữ lại Hồng Kông để giam giữ. Tôi cũng chẳng hiểu cái Cục di tản này bị "Chập

mạch" thế nào ấy. Người ta muốn về thì cứ cho về, lần sau không cho đến Hồng Kông nữa, như vậy có phải đỡ tốn công sức không?

Nhiều lần tôi muốn thăm Hiếu Hồng nhưng đều không được phép. Luật sư Trần nói: "Hai ngày nữa Hiếu Hồng sẽ bị chuyển sang nơi giam mới - nhà tù nữ" - Nhà tù nữ? Trời ơi! Sao em lại sớm vào tù như thế?

Luật sư khuyên tôi không nên nóng vội, đó mới chỉ là nhà tù trung chuyển mà thôi, là nơi chuyển giam các phạm nhân chưa xác định tội. Tôi vội hỏi "Thế có được đến thăm không" Ông đáp "Theo quy định thì các sáng thứ hai, tư, sáu là được thăm, mỗi lần được gặp hai mươi phút", luật sư còn cho tôi một bảng ghi, trong đó chỉ rõ những thứ được đem vào cho phạm nhân, ghi rất rõ các vật phẩm đó. Còn quy định mang cả ảnh chụp vào. Có điều rất kỳ quặc là những thứ quy định được đem vào như thuốc đánh răng, bàn chải, dầu xoa... đều phải mua loại có một nhãn hiệu nhất định. Tôi đoán ngay rằng, chắc những thứ đó do nhà tù sản xuất. Họ còn quy định rất rõ, cẩn thận rằng, tất cả những thứ đó phải để trong các bao bì ống mềm, có lẽ họ sợ phạm nhân tự sát.

Tôi phải chạy suốt một ngày trời mới mua nổi những thứ đó. Thật không có gì khó mua hơn các vật phẩm đó. Tôi và các bạn đều chưa bao giờ nghe thấy

đến tên tuổi của chúng. Bạn tôi toàn là những người hàng ngày ra vào các cửa hàng nổi tiếng, bán những thứ đắt tiền dưới ánh đèn neon sáng sủa. Thế mà bây giờ phải chạy hết ngõ này, ngõ khác. Nào là "phố đàn ông", "phố đàn bà"... toàn là những nơi chỉ có những kẻ hầu người hạ mới đến.

Bỏ bao nhiêu công sức cuối cùng cũng kiếm đủ những thứ cần thiết, đúng là có công mài sắt có ngày nên kim. Nhưng tốn nhiều công quá.

Cuối cùng là mong chờ các ngày được tới thăm "Nhà tù nữ" đó nhanh đến.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

50. ĐI THĂM PHẠM NHÂN Ở "NHÀ TÙ NỮ ĐẠI LÂM"

Nghe nói "Nhà tù nữ Đại Lâm" ở xa lắm. Tôi sợ nhờ thời gian nên dậy rất sớm.

Nhìn vào tủ quần áo đầy ắp mà chẳng biết chọn bộ nào. Hôm nay tôi là người nhà phạm nhân đi thăm tù, nên phải ăn mặc thế nào cho hợp.

Minh Minh đã đến. Tiểu thư Trịnh Minh Minh là một bà chủ lớn ở Hồng Kông, nhưng cứ nhất định đòi đưa tôi đi, tôi cũng không tiện từ chối thịnh tình của chị. Tôi mặc vội quần áo rồi lên xe của chị.

Xe chạy lượn quanh trên đường núi. Tôi trong lòng bỗng cảm thấy thích thú. Đến Hồng Kông rất nhiều lần mà không hề biết ở đây lại có những vườn thoáng rộng, có những rừng cây rậm rạp, không có các khối kiến trúc đồ sộ như thế này. Trước đây tôi cứ tưởng Hồng Kông chỉ toàn là các nhà cao, lâu đài lớn và xe cộ như nước.

Đi mãi, rồi chúng tôi cùng đến được cửa nhà tù. Chiềc cổng sắt lớn của "Nhà tù nữ Đại Lâm" đã mở. Có

hai lính canh vệ đứng gác rất nghiêm. Tôi đến phòng truyền đạt, nhân viên của phòng bảo tôi chờ một lát. Chờ rất lâu sau mới thấy nhân viên nọ bảo tôi. “Là người nhà của ai?” Tôi đáp - “Là người nhà của Lưu Hiểu Hồng”, nhân viên đó lại hỏi “Số bao nhiêu?” Số nào? Số nào nhi? À nhớ ra rồi?, Luật sư có dặn rằng không được nói tên mà chỉ nói số hiệu của phạm nhân. Tôi tìm mãi mới ra số 10354.

Tiếp đó là một cuộc lục tìm. Cuối cùng người nhân viên bảo tôi có thể đi được rồi, nhưng phải để xe ở ngoài. Tôi và Minh Minh tay sách nách mang, dùm to bọc nhỏ bước qua cổng sắt của nhà tù. Tiếng giầy cao gót của chúng tôi kêu giòn giã, nhà tù quả là to. Khắp nơi đều xây bằng xi măng, không thấy một bóng người. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vang của giầy cao gót của hai chị em. Leo hết dốc này đến gò nọ mệt lử, thở hồn hển mà vẫn chưa đến. Sao ở xa thế hả Hiểu Hồng? À không, hả 10354?

Mồ hôi đầm lưng, cuối cùng cũng đã đến được chiếc cổng cần phải đến. Cửa sắt đóng chặt cứng, chỉ để hở một khoang nhỏ xíu. Có lẽ tèo vài người đi thăm xếp thành hàng, tôi và Minh Minh đứng vào cuối hàng. Đương nhiên những người đứng trước chúng tôi đều là người nhà của phạm nhân. Có khác là họ ăn mặc đơn giản, quần áo không màu mè, không như tôi và Minh Minh, quần áo hoa hoét cứ như đôi công đang xoè cánh.

Chờ một lát, đến lượt chúng tôi. Tôi đến bên cửa sổ và chìa tấm các ra, nói rằng tôi vào thăm bệnh nhân số 10354. Bên trong họ không hiểu. Nghe thấy tiếng hậm hực, Minh Minh liền vội nói lại bằng tiếng Quảng Đông. Có tiếng lách cách, chiếc cửa sắt nhỏ bên ngạch từ từ mở ra, tất cả nối đuôi nhau đi vào.

Trước mặt là một lối đi hẹp và nhỏ. Giấy cao gót của chúng tôi kêu cằng giòn. Tôi tự nhiên cảm thấy rụt rè, nhìn sang Minh Minh tuy cũng bị coi là người nhà phạm nhân nhưng chị cứ thản nhiên như không.

Người coi ngục đứng canh bên cạnh một khung cửa, ở đó có một bộ băng truyền như ở sân bay. Trong giây lát tôi cứ ngỡ rằng mình đang ở sân bay, không biết là mình đi Bắc Kinh hay Paris? Mờ choàng mắt, tôi định thần và tiến vào góc quy định cho người nhà của phạm nhân 10354. Tất cả các thứ phải đặt trên băng truyền để cho máy điện tử kiểm tra. Tôi vừa đặt xuống bị cô coi ngục đẩy trở lại và nói một câu gì đó tôi không hiểu. Quay lại hỏi Minh Minh, chị bảo cô ta yêu cầu phải đặt đứng thẳng lên.

Bộ mặt của người coi ngục khó dám dám, ăn nói cũng chẳng có tỷ lệ sự nào cả. Tôi định phản ứng lại vì tôi là người nhà chứ đâu phải là phạm nhân. Nhưng nghĩ lại, tôi thấy mình là ngôi sao điện ảnh vẫn quen

nhìn thấy những nụ cười sùng bái, nay làm bộ làm tịch ở đây thì không hay lắm. Tôi đành ngoan ngoãn làm theo lời chị ta. Khi tôi vừa bước qua ngưỡng cửa thì bất ngờ cô coi ngục nói tiếng Bắc Kinh bằng giọng rất cứng “chị phải chịu khó học tiếng Quảng Đông chứ”. Máu nóng bốc lên, tôi nói lại: “Chính cô nên chịu khó học quốc ngữ đi “97” sắp tới rồi đó”. Nói xong tôi quay ngoắt đi về phía trước, trong đầu tôi vẫn còn hiện lên bộ mặt lạnh ngắt của người coi ngục. Không biết có vì thế mà người coi ngục sẽ hành hạ một 10354 không? Nó biết số hiệu của Hiếu Hồng. Hừ, tao cũng là loại cứng đầu, suốt đời không thay đổi được, tao sẽ chiến thắng các bộ mặt đáng ghét của mày. Nhất định phải cứu bằng được Hiếu Hồng ra.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Chúng tôi còn phải đi tiếp đến một nơi nữa, đây là nơi thay quần áo. Phải mang trang phục do nhà tù cấp. Những thứ đem theo đã bị người ta thu đi rồi, phải do giám ngục giao cho phạm nhân, chúng tôi không được trực tiếp trao tay. Thời gian không nhiều, tôi thay vội thay vàng rồi chờ họ gọi. Chị Minh không cần thay, chị không vào tiếp nữa, và lại càng chẳng có nhiều quần áo để mà thay.

Cai ngục gọi từng số. Chợt chị Minh đẩy tôi một cái, định thần nghe thấy gọi đến số “10354”. Qua nhiều lần lặp đi lặp lại, tôi đã nghe quen những con số đọc

bằng tiếng Quảng Đông. Lại một lần nữa tôi thấy sự cần thiết của ngôn ngữ.

Tiến đến trước cửa, tôi còn đang ngó nghiêng, thì nghe thấy tiếng vỗ tay mấy cái. Hiểu Hồng, quả là em tôi. Em ngồi bên một chiếc bàn nhỏ, trong căn nhà rộng có bốn chiếc bàn như vậy.

Tôi vội đi đến, ngồi đối diện với em. Bàn rất nhỏ, mỗi đầu chỉ đủ cho một người ngồi, ngồi như vậy vừa vặn có hai chị em nhìn mặt nhau. Hiểu Hồng mặc một bộ quần áo tù màu xanh nhạt, không sơn phấn. Để tránh người khác tò mò nghe, chúng tôi trao đổi với nhau bằng tiếng Tù Xuyên.

Hiểu Hồng nói: "Nghề Luật sư Trần bảo, chính họ chiếu của chị cũng đang gặp nguy hiểm, làm em bị mất ngủ suốt một đêm. Nếu mà chị cũng ngồi tù thì hỏng hết việc". Tôi nói với em: "Bọn chị đang tìm cách cứu em ra, chuẩn bị quyết 'xông trận' một lần nữa, khoảng một tuần nữa, em sẽ được thả" - Tôi nói vậy để an ủi em và cũng là an ủi chính mình. Em kể: "Ở đây em không có tên, chỉ có số - 10354. Nhiều khi không nghe được tiếng Quảng Đông, lại bị chỉnh đốn một trận. Nhưng em bỏ ngoài tai. Mình cũng phải mặt dày mày dạn. Chẳng sao". Tôi nghĩ tôi mà bị réo như thế thì chắc chán sẽ không chịu nổi.

Tôi khuyên em “Cứ yên tâm, đã bị đày vào đây, thì đành cố chịu vậy, hiểu thêm cuộc sống trong tù. Còn có chị và Luật sư Trần, lại cả chị Minh nữa. Tất cả đang tìm mọi cách để cứu em ra. Nhất định sẽ ra được”. Tôi ra hiệu cho em lấy tay che tai định nói nhỏ mấy câu nhưng người coi ngục hô to “Hết giờ”.

Cố nói thêm mấy câu dặn dò em chú ý giữ gìn sức khỏe thì vừa vịn bị người coi ngục đuổi ra. Ra cổng tôi còn ngoái cổ lại nhìn Hiếu Hồng, thấy bọn cai ngục cũng đang dồn đuổi em vào phía trong. Đúng là cảnh sinh ly tử biệt.

Từ hôm sau đó, cứ mỗi lần được vào thăm phạm nhân, tôi đều đến thăm Hiếu Hồng, và đã trở thành khách quen của nhà tù. Lần nào cũng được anh lái xe của chị Minh đưa đi. Trời nóng bức, đường xá lại xa xôi, khó đi, tôi thực sự ái ngại. Nhưng anh lái xe một mực sẵn sàng phục vụ và tỏ ra thông cảm sâu sắc với tôi. Anh thường bảo tôi “Chị cứ vô tư đi”. Tôi chẳng biết nên thế nào để cảm ơn anh. Nghi mãi, tôi ngập ngừng rút ra mấy trăm đồng tiền Hồng Kông đưa anh. Nhưng anh nhất định từ chối không chịu nhận. Anh nói: “Tôi chỉ mong sao cho tiền thư Hiếu Hồng được bình an là tốt rồi”.

Hôm đó là ngày mở phiên tòa lần thứ hai xét đơn của tôi xin tha cho Hiếu Hồng. Luật sư Trần trù tính, nếu xếp theo thứ tự thì vụ án này xếp vào thứ năm hoặc thứ bảy trong sáng hôm đó. Ông dặn tôi, chị Minh và Hiếu Hồng phải có mặt ở tòa án lúc mười giờ.

Hiếu Hồng rất vui về nhận giúp đỡ tôi và hẹn sẽ gặp nhau bên ngoài tòa án đúng mười giờ sáng.

Tôi dậy rất sớm cùng chị Minh và vài người bạn đi uống trà sáng ở một tiệm rượu. Chúng tôi cùng cầu nguyện mong sao hôm nay đức chúa trời soi xét, phù hộ cho chúng tôi, phù hộ cho Hiếu Hồng được bình an ra khỏi nhà giam. A men! Tất cả chúng tôi đều làm dấu.

Chín giờ năm mươi phút, chúng tôi có mặt rất đúng giờ trước cửa tòa án. Từ phía rất xa chúng tôi đã nhìn thấy Luật sư Trần và đại luật sư. Có lẽ chưa đến lượt vụ án của mình? Lúc đó hai người đã đi tới, chưa kịp chào hỏi nhau thì Luật sư Trần đã khoác tay ra hiệu và nói “Xong rồi”. Xong rồi? Xong rồi như thế nào? Tôi choáng váng. Thấy tôi mặt biến sắc Luật sư Trần vội nói, giọng vui vẻ: “Tòa án đã đồng ý tạm thả Hiếu Hồng ra, chiều nay có thể gặp mặt em rồi”.

Tôi nháy lên sung sướng đây là một trong những phút giây hạnh phúc của đời tôi.

Công việc thuận lợi đến mức chưa cần hai vị đảm bảo phải ra tay. Luật sư Trần cũng đã gặp được vị đại luật sư mà Cục di tản mời đến tham dự phiên toà. Vị đại luật sư tỏ thái độ rất rõ ràng. Ông nói luôn: “Vụ án này không cần đánh” và ông khuyên Cục di tản huỷ vụ án này.

Tôi thắc mắc “tại sao vậy, ông ta là luật sư mà cục di tản mời đến cơ mà?” Luật sư Trần nói: “Chính tôi cũng không hiểu nổi”.

Buổi chiều, tôi đã gặp Hiếu Hồng.

Sau khi Hiếu Hồng được thả, vụ án cũng được gác lại. Nhưng việc vẫn chưa kết thúc. Mà tôi thì đã sắp đến lúc phải rời Hồng Kông rồi.

Tình hình vẫn còn rất nguy hiểm. Trong khi đại luật sư khuyên cục di tản thả Hiếu Hồng, có thể không những họ không nghe, mà có khi lại làm càng hơn. Có thể họ sẽ bắt Hiếu Hồng giam trở lại. Về phía chúng tôi đến lúc này chưa có thêm chứng cứ hay tài liệu gì mới để cung cấp cho toà.

Luật sư Trần đề nghị chúng tôi nên mời thêm một đại Luật sư hoàng gia giúp đỡ khi phiên toà họp lại. Vì đây là cơ hội cuối cùng của chúng tôi. Phiên toà tới sẽ quyết định số phận của Hiếu Hồng . Nhưng mời

dại luật sư hoàng gia rất đắt tiền, mỗi lần ra toà phải mất hai mươi vạn tiền Hồng Kông. Người tôi lại run bắn lên.

Ồ! Ma Cục đi tù cũng mời Luật sư hoàng gia. Cục đi tù này gồm thật, lần này họ quyết độ sức với chúng tôi đây.

Chị Minh nói “Có thể được, có thể được” tôi lăm bắm theo “có thể được, có thể được”. Nhưng trong bụng thực sự tôi cũng chẳng hiểu “có thể được” là như thế nào.

Rồi còn phải bàn bạc về việc tôi rời khỏi Hồng Kông như thế nào. Tôi bảo tôi không đi. Tôi cứ ở đây xem kết quả ra sao đã. Luật sư Trần nói “Không được. Cô lưu lại đây là trái phép, chỉ cần dựa vào điều đó là người ta có thể bắt cô được rồi”. Chị Minh khuyên tôi: “Em phải đi thôi, đi thoát khỏi đây là được một việc lành. Em là người rất quan trọng. Việc của Hiền Hồng cứ để bọn chị lo”.

Nhưng đi bằng cách nào đây? Luật sư Trần nói: “Xem ra cục đi tù chưa tỏ ra nghi ngờ cô, có khi họ biết cô là ngôi sao điện ảnh lớn của Trung Quốc, nhất định phải dùng hộ chiếu Trung Quốc. Để chắc chắn có thể nhờ lãnh sự Pháp tiễn cô đi”.

Lãnh sự Pháp có giấy tờ đặc biệt có thể đi với tôi ra tận chân máy bay. Nếu nhờ có xảy ra việc gì thì sẽ gọi điện thoại để Luật sư Trần lập tức đến can thiệp với Cục di tản, ít ra cũng không bị giam giữ ngay trong ngày hôm đó.

Tôi liền gọi điện cho lãnh sự Pháp. Lãnh sự Pháp đồng ý đi tiễn tôi ra khỏi Hồng Kông.

Trước khi lên đường, tôi chào tạm biệt từng bạn Hồng Kông. Ai cũng dặn dò cứ yên tâm, Hiếu Hồng ở lại một mình Hồng Kông sẽ không sao.

Chưa có lần nào tôi xa Hồng Kông lại bịn rịn nhớ nhung như lần này. Tại bữa cơm chia tay tôi gọi đùa Hiếu Hồng là 10354. Luật sư Trần bảo: “Nếu chúng ta thua kiện thì Hiếu Hồng sẽ là 10355. Tôi bảo: “Nếu vậy tôi sẽ là 10366”. Mọi người ngạc nhiên hỏi tại sao không phải là 10356? Tôi đáp “Nếu phổ nhạc thì 10366 có giai điệu thuận hơn”.

Tuy trước mắt chúng tôi chưa thấy dấu hiệu gì của thắng lợi nhưng tôi mong sao đừng nổi lên cơn sóng gió gì, Cho tôi rời Hồng Kông cho êm thấm và mong sao Hiếu Hồng cùng sớm bình an quay về Paris.

Hôm ra đi, cứ như là bày trận đánh địch. Các bạn đều ra sân bay tiễn tôi. Tôi và lãnh sự Pháp đi sâu

vào phía trong. Còn Luật sư Trán, chị Minh và các bạn chờ ở ngoài cho đến tận khi máy bay cất cánh hẳn, để đề phòng việc bất chắc xảy ra.

Lúc qua hải quan, tôi và lãnh sự Pháp đứng đối diện nhau. Chốc chốc tôi lại nhìn ông, ông ta nheo mắt ra hiệu cho tôi cứ yên tâm.

Kết quả thật vô cùng thuận lợi. Tôi bị căng thẳng thần kinh đến cực độ suýt nữa thì xỉu ngay bên quầy hải quan. Họ đưa vào máy tính điện tử chán chê rồi cuối cùng đã đóng dấu lên tấm hộ chiếu Dominich của tôi.

Tôi đã về tới Paris.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

51. TAY ĐEO BĂNG ĐEN, TÔI ĐI TRÊN ĐƯỜNG PHỐ PARIS

Ở Paris tin dữ đang chờ tôi. Hơn hai tháng trước, bà ngoại tôi đã qua đời tại Sà Khẩu.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho mẹ, khi biết tin đó là chính xác, tôi khóc như gáo lên trong máy, trách mẹ sao không cho tôi biết kịp thời. Mẹ tôi bảo: “Việc gấp quá, có báo cho con cũng chẳng kịp, với lại con không được tùy tiện trở về Trung Quốc, ở nhà giữ kín tin tức cốt để con khỏi quá xúc động mà trở về”.

Bà tôi mất ngày mừng 4 tháng 3 năm 1991

Từ bé đến giờ tôi chưa bị mất đi người thân nào. Nhưng làm sao mà mãi thế được. Nay bà ngoại yêu quý của tôi đã bỏ tôi, bà đã đi xa.

Ngày bé, thực ra tôi không gặp mẹ tôi mấy, chỉ biết có bà ngoại. Tôi lớn lên trong vòng tay của bà ngoại. Tôi yêu bà biết chừng nào.

Năm hai mươi tuổi, bà đã góa chồng, một mình bà nuôi nấng bốn đứa con. Sau khi cả bốn đều trưởng

thành, bà lại nuôi các cháu. Trong số các cháu trai và cháu gái bà thương nhất là tôi. Tôi yếu, lắm bệnh tật, lại quấy đến kinh người. Mỗi lần tôi ốm, bao giờ bà cũng ở bên cạnh tôi. Tôi không thể quên được mỗi khi tôi có lỗi, bố mẹ giờ thức ra định đánh tôi, bao giờ bà cũng đứng ra can lại và che chở cho tôi. Tôi cũng không thể quên được tấm lòng “ưu ái” riêng của bà đối với tôi. Bà nuôi nấng tôi, còn Hiếu Hồng thì không do bà nuôi, đương nhiên bao nhiêu cái hay cái tốt thuộc về tôi, còn bao nhiêu thiếu sót đều gán cho Hiếu Hồng.

Chao ôi! Sao bà yêu cháu thiên lệch đến như vậy. Cháu mới cầm chổi quét nhà được vài nhát, bà đã khen lấy khen để. “Cháu tôi chăm chỉ nhanh nhẩu quá”. Còn Hiếu Hồng dù có làm đầu tắt mặt tối từ sáng đến chiều, bà vẫn răn dạy “cháu phải cố theo gương chị”.

Nhân những lúc Hiếu Hồng vắng nhà, bà lại cho tôi ăn các món quà của các cậu, các dì biếu bà. Một lần vào mùa đông tôi chưa kịp mặc áo ấm, bà xót ruột khóc mãi. Mí mắt dưới của bà, chính bên dưới con mắt hiền từ ấy, có một chấm nốt ruồi, hồi nhỏ tôi thường lấy tay nghịch day day cái nốt ruồi đó. Về sau, chẳng hiểu sao nốt ruồi mừng mủ và chảy nước. Bà đi khám, bác sĩ chuẩn đoán là ung thư. Nam đó tôi làm chiến sĩ ở huyện Đạt thuộc phân quân khu Tứ Xuyên. Nhận được điện của nhà báo rằng bà ốm phải về ngay. Tôi xem

điện thấy bà bị ung thư, thế là tôi khóc suốt từ huyện Đạt về tới nhà. Trong bệnh viện, tôi châu chực bên giường bà, lấy thuốc rót nước, đổ bỏ cho bà.

Tôi còn nhớ rõ bà chuyển đến Thâm Quyển, ở đó vừa nóng bức, vừa ẩm thấp, khí hậu hoàn toàn không thích hợp với bà. Bà nghe tin ở đâu rằng dùng máy điều hoà nhiệt độ sẽ bị ốm do điều chỉnh không khí, thế là nói thế nào bà cũng không chịu dùng máy điều hoà nhiệt độ, bà bị nóng đến nổi mình nổi đầy rôm. Tôi vắt óc cố nghĩ ra một bài, nêu rõ dùng máy điều hoà chẳng có gì không tốt, không làm hại đến sức khoẻ mà ngược lại còn rất có lợi. Tôi đem bài viết đó in đúng theo qui cách một bài trên báo. Sau đó đi photô một bản làm như vừa photô từ một tờ báo nào đó rồi đọc cho bà nghe. Kết quả không cần đoán cũng rõ, tôi đạt được mục đích đúng như mong muốn. Trước khi ra nước ngoài, tôi vẫn còn làm kỷ niệm sinh nhật bà thứ chín hai. Tôi luôn tự hào có được bà ngoại như một ngôi sao chổi, thọ cao đến như vậy. Đầu óc bà vẫn minh mẫn, trí nhớ rất tốt, thậm chí không có một sợi tóc bạc nào. Tôi nghĩ, bà phải sống ít nhất đến một trăm tuổi. Thế mà nay bà đã mất rồi. Bà ơi, sao bà ra đi vội vàng như thế, không kịp nói một lời từ biệt với cháu.

Từ ngày sống tự lực, tôi đã thể nguyện không biết bao nhiêu lần rằng, nhất định không để bà phải

mệt nhọc, buồn phiền. Bà phải được hưởng an nhàn lúc tuổi già. Và nhiều lần tôi nghĩ, nhất định phải đưa bà đến nơi an nghỉ cuối cùng. Lúc ấy dù phải vượt bao nhiêu sông suối, cũng sẽ đến cạnh bà. Thế mà tôi đã không đạt được mong muốn. Đất nước Pháp này đã để lại cho tôi mỗi hận suốt đời. Tại sao tôi lại phải đến nước Pháp? Tại sao lại đến Pháp vào lúc này?

Bà ngoại ơi! Sao bà vội vàng ra đi như thế?

Bà ngoại! Bà ngoại tốt bụng của cháu, bà ngoại yêu quý nhất đời của cháu, trước khi ra đi bà có gì đáng tiếc không ? Bà có nhớ cháu không ? Đứa cháu ngoại của bà đang nói chuyện với bà đây, bà có nghe rõ không? Cháu không về được tiền bà, bà có trách cháu không ? Cháu nhớ bà lắm, bà luôn về thăm cháu nhé.

Trên tay đeo băng tang đen, tôi đi trên đường phố Paris, tôi cũng đeo chiếc băng đó đi dự liên hoan điện ảnh Canne.

Tôi gửi gắm vào đó một tâm tư đau thương bất tận.

52. NGÀY MỞ PHIÊN TOÀ XỬ VỤ ÁN 10354.

Về tới Paris, hôm nào tôi cũng gọi điện thoại đến Hồng Kông hỏi thăm tin tức của Hiếu Hồng.

Luật sư Trần Fax cho tôi - 10666, ngày ...tháng... năm... sẽ mở phiên toà chính thức xử vụ án 10354.

Từ lúc được tin, tôi vô cùng hồi hộp, ăn không ngon ngủ không yên, cho đến ngày mở phiên toà.

Đúng ngày hôm đó, tôi dậy từ năm giờ sáng, mất đồ mọng, tóc rối bù ngồi ôm điện thoại. Trong thâm tâm, tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần việc Hiếu Hồng sẽ ngồi tù mười tám tháng. Sự việc đã đến nước này thì cứ chuẩn bị sẵn, tránh bị bất ngờ, trở tay không kịp. Cục di sản không những tổ giác Hiếu Hồng dùng hộ chiếu giả mà còn tổ giác rang hộ chiếu Trung Quốc và hộ chiếu Đominích của Hiếu Hồng có chỗ không an khớp với nhau. Để giải quyết nỗi nghi ngờ này tôi phải gọi cho gia đình ngay. Vừa hay Tỉnh Quân, chồng Hiếu Hồng cũng đánh điện từ Tư Xuyên tới. Tôi vội yền cầu

chú ấy cấp tốc đến Cục công an để làm giấy tờ chính thức và trong vòng hai ngày phải gửi đến Hồng Kông.

Tình Quân lập tức hành động. Chú đi đóng hết con dấu này đến con dấu khác. Đến lúc cầm tờ công chứng vẫn chưa hết lo lắng, tay cứ run lẩy bẩy. Sau đó chú bay đến Thâm Quyến giao cho cô em họ đem hộ tới Hồng Kông. Vừa may, đúng thời gian phiên tòa bắt đầu mở. Vì thế, hai tội trạng được huỷ đi một. Hiếu Hồng lại tạm được thả ra.

Phiên tòa hôm nay tôi có cảm giác lạnh ít dữ nhiều. Tôi không thể đến Dominich, không còn cách nào lấy được giấy tờ chứng nhận, không thể nào có những loại tài liệu thật giá trị để cung cấp cho tòa án được. Nhưng Cục di sản cũng không có tài liệu nào giá trị hơn. Chỉ có cách khác là họ đứng ở phía tổ giác chúng tôi. Sự thắng bại do quan niệm của các tòa án trong phiên họp cụ thể đó quyết định. Ai mà biết được bụng dạ tốt xấu của các vị đó. Giải dụ hôm trước họ bị thua bạc hoặc cãi nhau với vợ thì thật là gay go cho chúng tôi.

Xác suất thắng bại của đôi bên đều giữ mức năm mươi phần trăm.

Hay là tung đồng tiền sấp ngửa xem sao. Trước đây mỗi lần có việc, tôi đều xin âm dương. Lần này lại

xin âm dương bằng đồng Frăng. Một mặt của đồng Frăng là nữ thần tự do, mặt kia là “một Frăng”. Tôi nghĩ bụng nữ thần tự do là tượng trưng cho tự do của Hiếu Hồng, còn “một Frăng “ có nghĩa là thất bại. Không biết sao lần này đồng tiền rơi xuống toàn lật lên mặt “một Frăng”, tôi lặng người đến mười mấy phút, ruột nóng như lửa đốt, cổ họng khô rát.

Đúng lúc đó có mấy cú điện thoại liên tục gọi tới, đều không phải từ Hồng Kông, tôi trả lời họ là không nên nói dài, bây giờ tôi đang phải chờ điện thoại từ Hồng Kông, một cú điện thoại có liên quan đến sinh mệnh của một con người. Có người hỏi “đang có việc gì thế?” Tôi bảo họ: “Đừng hỏi vội, để việc xong xuôi đã” Rồi dập máy luôn.

Nửa tiếng trôi qua, lại nửa tiếng nữa. Chuông điện thoại vẫn chưa réo. Nhìn các món ăn điểm tâm sáng, bụng chẳng muốn ăn. Mỗi lưng quá, tôi nằm chổng gọng ngay trên nền nhà.

Tiếng đồng hồ kêu tích tắc đều đều, tôi mơ màng rồi thiếp đi lúc nào không biết. Một cơn gió nhẹ đưa tôi đến toà án. Tôi ngồi đúng chỗ lần trước. Chiếc bàn của toà án vẫn sừng sững ở đó, nhưng lạ quá vẫn là các vị quan toà lần trước. Tôi nhìn ra dây hàng rào, thấy một bóng dáng quen thuộc mặc bộ đồ tù màu xanh nhạt.

“Hiếu Hồng! Hiếu Hồng!” Tôi chạy đăm bổ đến chỗ em. Thấy tôi Hiếu Hồng lạnh lùng quay mặt đi. Em ấy giận tôi? Em làm như không nhận ra tôi. Chắc em oán tôi đã gieo tai họa cho em.

Chợt một tiếng động lớn, sau đó có tiếng búa của quan toà gõ xuống bàn, ông hô to: “Lôi nó đi! Xử tội hình mười tám tháng. “Không! Không!...” Tôi gào lên như xé ruột xé gan, lao về phía quan toà. Nước mắt đầm đìa, tôi quì xuống chân quan toà kêu van: “Tôi xin quan toà! Tôi xin ông, quan lớn”, Tôi muốn nói nhiều lắm, nhưng không sao thành lời, như có một miếng sắt nung đỏ chặn ngang họng. Tôi há hốc miệng những giọt nước mắt tuyệt vọng chảy trên gò má.

Vị quan toà cúi xuống nhìn tôi. Mắt ông giương rõ to. Tôi ngược mắt nhìn lên và giơ tay ra hiệu như người câm nói bằng Tay. Dần dần vị quan toà tỏ ra thông cảm và thương hại tôi. Tôi nắm lấy tay ông, chẳng khác gì chết đuối vớ được cọc.

“Thưa quan toà, ông có điện thoại”. Quan toà quay đầu lại. Tôi cũng nghe văng vẳng có tiếng chuông điện thoại. Điện thoại của quan toà, các điện thoại chết tiệt này. Tôi lẩm bẩm oán trách. Nhưng quan toà không cầm điện thoại mà chỉ nói chơ vào “Alô! Alô”. Chuông điện thoại vẫn réo. Ông đập vào chiếc điện thoại.

Chuông vẫn kêu. Ông giận dữ quăng cả chiếc điện thoại và mặt tôi. Đau quá tôi bình tĩnh. Thì ra không đóng cửa sổ gió thổi mạnh, một tờ báo đập vào đầu tôi. Chuông điện thoại đang réo. A! Điện thoại.

Tôi chồm lên, lăn ngay đến bên máy. Đúng là điện thoại từ Hồng Kông. “Tôi là 10355 đây”. Một giọng nói rất vui. Giọng luật sư Trần, đúng rồi. Tôi nhẹ hẫ người: “Tôi là 10366 chào ông!” Tôi có cảm giác như là những người của tổ chức bí mật đang dùng ám hiệu liên lạc với nhau. Bây giờ ám hiệu đã khớp nhau rồi.” “Thế nào hả ông?” Tôi hỏi giọng hơi bị lạc đi “Thế nào hả? - Luật sư Trần nói - “Vô tội, được tha”. “A - ha!” Tôi kêu to rồi tung máy điện thoại lên trời.

Tôi ra sân bay đón Hiếu Hồng.

Hiếu Hồng kể lại toàn bộ diễn biến vụ xử án hôm ấy, tất cả không đầy hai mươi phút. Chẳng có luật sư hoàng gia nào được mời cả. Sau khi quan tòa nghe luật sư Trần và đại luật sư của ta trình bày, ông cầm chiếc hộ chiếu Dominich của Hiếu Hồng lên xem một lát, nói “Very interesting!” (rất hay). Rồi ông tuyên bố: “Vô tội, tha ngay.”

Cục di tản cũng chẳng có nhiều ý kiến gì khác.

Thật là lạ! Ngay sát trước vụ án của Hiếu Hồng, cũng có một vụ giống hệt Hiếu Hồng. Con trai ông tỉnh trưởng Hắc Long Giang dùng hộ chiếu Bồ Đào Nha, bị Cục di tản nghi là hộ chiếu giả. Người này đi mời luật sư, mời cả đại luật sư và đại luật sư hoàng gia nữa. Thế mà vẫn bị kết án mười tám tháng tù. Hiếu Hồng là vụ ngay sau đó lại được “Vô tội, thả ngay”. Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu nổi. Gọi điện cho chị Minh, chị cũng không hiểu. Rồi cả luật sư Trần cũng không hiểu nốt. Tất cả mọi người trong cuộc đều ngỡ ngàng. Luật sư Trần nói: “Hình như vụ án của chúng ta được trời phù hộ”. Hay là do các nghệ nhân Hồng Kông đã nhiều lần thành tâm cầu nguyện cho chúng ta. Cũng có thể do vị đại luật sư đã đóng vai trò quyết định? Ông đã chặn đứng bàn tay Cục di tản? Nếu như vậy thì ông làm vì cái gì?... Tôi hoàn toàn nghĩ không ra.

Luật sư Trần và đại luật sư chỉ lấy một nửa lệ phí, còn một nửa tặng lại cho chúng tôi. Các khoản tiền khác, các bạn Hồng Kông giúp đỡ hết. Trước mắt coi như sạch nợ.

Trong thời gian ở Hồng Kông, các bạn ở đây thường đưa Hiếu Hồng đi chơi phố, đi xem phim để em khỏi thấy cô đơn. Các bạn chăm sóc em còn hơn cả lúc tôi còn ở đó.

Tối hôm ấy chúng tôi quăng cả hai tấm hộ chiếu Dôminích vào lò lửa đang cháy rực. Không cần đến các hộ chiếu bản thù này. Nếu công dân Trung Quốc có gặp điều gì phiền phức ở nước ngoài, thì Đại sứ quán Trung Quốc và Tân Hoa xã sẽ nhất định không khoanh tay đứng nhìn.

Chúng tôi áp tấm hộ chiếu Trung Quốc lên ngực mình. May mắn thay! Chúng tôi là người Trung Quốc.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

53. "CON CỐC VÀNG" TỪ TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG

Sau vụ việc Hiếu Hồng, tôi ngày càng nhớ Trung Quốc.

Có lẽ thượng đế dùng vụ việc Hiếu Hồng để kêu gọi tôi nên quay trở về với Trung Quốc.

Bất giác, tôi vô tình vạch ra một kế hoạch trở về quê hương.

Khương Văn cùng đã đến Paris. Anh đi thăm cung điện E-ly-dê, leo lên tháp Ef-fen, xem phim, tham quan các bảo tàng nghệ thuật. Anh chìm đắm trong đại dương nghệ thuật.

Lúc này đại sứ Sái, đại sứ của Trung Quốc tại Pháp, báo cho tôi biết, Quốc vụ viện đã phá lệ, đồng ý để tôi đi thẳng từ Paris sang Đài Loan để cùng quay một bộ phim truyền T.V nhiều tập. Bộ phim truyền hình này dài 40 tập, mang tên "Tài học xuất chúng". Tôi bay thẳng sang Đài Loan, không cần về nước làm lại thủ tục.

Trong thời gian này, đài truyền hình ký kết hợp tác giữa Đài Loan và ta gọi là Đài truyền hình Trung Hoa mọi người gọi quen là “Hoa ti vi”. Đài này luôn có những hoạt động qua chuyện tôi đi Đài Loan.

Đây là chuyện về một diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc đại lục, lần đầu tiên sang Đài Loan đóng vai chính trong bộ phim truyền hình nhiều tập. Vì vậy, việc tôi đi hay không, đã trở thành trung tâm chú ý của dư luận tin tức.

Trong suốt 40 năm hai bờ eo biển Đài Loan xa cách nhau, nay ngồi nói chuyện lại với nhau mới dễ dàng làm sao?

Trước đó, nhà đương cục Đài Loan đã từng chính thức quy định trên văn bản rằng: các diễn viên chuyên nghiệp của đại lục nếu muốn cùng với Đài Loan đóng phim hoặc quay phim truyền hình, đều không được xuất hiện trên màn ảnh quá 9 phút. Ngoài ra, còn quy định: Diễn viên nào sinh ra ở đại lục, muốn đóng vai trong các phim và truyền hình Đài Loan, thì phải có hộ chiếu của nước thứ ba, tức là hộ chiếu ngoại quốc, đồng thời phải cư trú ở nước ngoài từ 5 năm trở lên. Và phải không là đảng viên đảng cộng sản TQ, hoặc đoàn viên thanh niên cộng sản TQ.

Trong suốt 40 năm, đúng là chưa có một diễn viên nào ở đại lục sang Đài Loan để đóng một vai chính nào trong phim truyền hình. Bây giờ tôi đi làm việc này, có nhiều điều phức tạp, vì tôi là uỷ viên hội nghị chính trị hiệp thương toàn quốc, chức vụ này được Đài Loan coi là loại cán bộ cao cấp của Trung cộng. Sự việc càng trở nên có nhiều khó khăn.

Tôi có hộ chiếu của nước thứ ba rồi, tức là hộ chiếu Đômi ních, nhưng tôi chưa cư trú ở nước ngoài đủ 5 năm trở lên. Và chiếc hộ chiếu này cũng đã bị thiêu huỷ vĩnh viễn rồi. Với lại tôi quyết không dùng hộ chiếu đó đi Đài Loan. Nếu đi thì dùng hộ chiếu Trung Quốc, là tư cách diễn viên Trung Quốc.

Đài Loan cũng là một vùng đất đai của Trung Quốc.

Cả thế giới đều biết tôi là diễn viên chuyên nghiệp của xưởng phim Bắc Kinh. Tôi sẽ phải xuất hiện trong ống kính không phải là 9 phút, mà tới 9 tiếng đồng hồ. Không những tôi là uỷ viên hội nghị hiệp thương toàn quốc mà còn là uỷ viên Ban chấp hành Hội Liên hiệp Thanh niên toàn quốc, lại còn rất nhiều chức vị khác nữa.

Tôi không có lấy nổi một yêu cầu như Đài Loan đề xuất, như vậy đương nhiên lời mời của “Hoa T.V” sẽ

không được phê chuẩn. Việc quay cuốn phim “Tài hoa xuất chúng” sẽ không phải là chuyện đơn thuần nữa. Tôi đã trở thành đại biểu của hai bờ eo biển Đài Loan trong giai đoạn này.

“Hoa T.V” rất sốt ruột. La Tiểu Bằng, người làm phim của họ, FAX cho tôi, nhấn rằng muốn gặp nhau tại Hồng Kông để trao đổi về vấn đề này.

Tôi trả lời là đồng ý và lên đường ngay.

Hiếu Hồng không được đi, Khương Văn không muốn đi. Tôi đành đi một mình đi đến sân bay Hồng Kông.

Chị Minh, các bạn, em trai họ, em gái họ... vô số bạn bè thân hữu ra cả sân bay đón tôi.

Kể từ sau khi việc của Hiếu Hồng từ dữ sang lành, các bạn quen biết nhau nay gặp mặt lại có phần thân thiết hơn. Ai cũng tranh nói với tôi “Chúc mừng!”. Mọi người còn nói: “Đại nạn không chết, thì hậu phúc ắt đến”.

Chúng tôi kéo nhau vào một quán rượu ăn cơm. Trong bữa cơm chúng tôi nhớ lại vụ xử án khó quên, nhớ sự đấu tranh với Cục di tản, rồi thì kết thúc với thắng lợi to lớn. Cô em họ tôi kể, sau việc đó, có một lần em từ Hồng Kông trở về Thâm Quyển đã chạm trán với vị nhân viên hải quan đã bắt giữ Hiếu Hồng lần trước, vị đó xem chán

xem ché giấy tờ hồi hương của em rồi nói: “Các cô đi thưa kiện tốn bao nhiêu tiền? Ghê thật đấy?”

Tôi hỏi vị Tổng lãnh sự Đô mi ních nọ ra sao rồi? Mọi người trả lời, từ sau hôm đó không trông thấy vị ấy đâu cả. Cũng có mấy lần gọi điện thoại cho bà ta để tào lao vài câu, nhưng sau vụ thưa kiện xong thì cũng chẳng quan tâm đến bà ta nữa. Bà ta cũng chẳng liên lạc gì với chúng tôi. Có lẽ bà cũng đọc được tin ở trên báo chí rồi.

Tôi đứng đây, với tấm lòng chân thành nâng cốc rượu chúc mọi người. Mới nói ngập ngừng được mấy câu, thì cổ họng đã nghẹn lại. Có người nói to: “Thôi, bỏ qua, bỏ qua, việc đã qua rồi, nhắc lại làm gì?”. Mọi người cũng nhao nhao “Đừng vậy, nói chuyện khác đi, nói chuyện khác đi!” Câu chuyện chuyển hướng, cả gian phòng náo nhiệt bàn luận về Hồng Kông. Một người nói “Sắp đến “97”, giá nhà cửa ở Hồng Kông sẽ rẻ đi nhiều” “Đầu có - Nhiều người nói xen vào - tăng giá ghê gớm” Một cô bạn nói: “Tôi mua được một căn nhà ở Tiêm Sa Chuỷ, khi mua là 700 đồng Hồng Kông 1 thước Anh, sau lên tới trên 1.000, còn bây giờ, ừi dà... lên hơn 3.000 rồi. Có người bảo “thế thì bán quách đi cho rồi”. Bạn đó nói, nhưng khó buông rời nó quá.

Chị Minh nói: “Không rời với chả không rời! Bữa ấy tôi chả bảo mãi chị mới mua là gì”.

Ông Trương nói: “Nếu để mình ở, thì không nên bán, giá nhà ở Hồng Kông còn lên cao nữa”.

Ông chủ Vương nói: “Muốn kiếm tiền thì nên mua nhà lầu, một mặt mua, một mặt lại bán đi, tiền vào túi rất nhanh. Bà xã nhà tôi gần đây mua bán nhà lầu kiếm không biết bao là tiền”.

Tôi la lên: “Tôi có nhà lầu!”

Mọi người ngoảnh lại, thật không ngờ rằng một người ở đại lục như tôi lại có nhà lầu ở Hồng Kông. Tất cả cười ồ lên.

Tôi kể một cách tỉ mỉ về nhà lầu đó ở đâu, khu nào, tên là gì, đăng ký xong vào lúc nào, và đến cả phải chạy bao nhiêu tiền mới mua được nhà lầu đó.

Tôi nói liên một hơi, rồi giương to đôi mắt nhìn mọi người.

Dột nhiên, mọi người đồng thanh: “Ái chà, chị bây giờ ghê thật rồi, phát tài to”.

Tôi bảo: “Thế nào là phát tài, các bạn nói cho tôi nghe thử xem sao”.

Mọi người lại xôn xao tính toán. Tính đi tính lại, thấy con số cũng được kha khá. Giả dụ để vài tháng...

thêm độ nửa năm, và tốt nhất là tung ra trong một lần, thì sẽ không thể tưởng tượng nổi, thành bà tỷ phú rồi!

Máu toàn thân của tôi đang dồn cả lên đầu.

Tôi nói: “Chẳng cần chờ nửa năm hay một năm, tôi bán ngay. Ngày mai bán đi là hay nhất. Hiện nay tôi đang lúng túng không kịp trở tay giải quyết các công việc, nếu lại còn phải móc tiền túi ra dựng lại lâu thì không đủ sức”.

Các bạn nói đùa: “Thế chị bán cho chúng tôi đi!”.

Tôi bảo: “Được, tôi sẽ bán cho các bạn”

Mọi người cười to: “Thế giá bao nhiêu? Tôi hỏi lại: “Theo như tình hình hiện nay thì giá bao nhiêu nhĩ? Đây, không phải là những căn nhà xoàng xĩnh đâu nhé, là lầu cao cấp kia đấy”.

Mọi người tranh nhau nói, lầu cao cấp thì phải đến 2.000 đồng Hồng Kông một thước Anh, có người nói phải đến 2.500 đồng HK đấy, lại có người nói chỉ khoảng 2.300 đồng Hồng Kông một thước Anh thôi.

Tôi nói: “Thôi, 1.500 đồng Hồng Kông, tôi bán cho các bạn”.

Tất cả hỏi dồn: “Chị nói thật đấy chứ?”.

“Thật!”, tôi nói bằng giọng thận trọng: “Ngày mai chúng ta đi làm thủ tục”.

Tất cả đều phấn khởi vui vẻ, kể cả tôi.

Đúng là “cóc vàng” từ trên trời rơi xuống. Không kìm nổi niềm vui, tôi bấm ngón tay tính nhẩm, số tiền kiếm được này sẽ có thể phát huy tác dụng: Một là trả tiền vay ngân hàng; hai là trả tiền cho bạn đã mua hộ biệt thự tại Sà Khẩu; ba là mua quần áo, camera, máy chiếu xạ Radium nữa; bốn là cho Trần Quốc Quân một món tiền, đã ly hôn từ lâu; năm là dành một số cho Hiếu Hồng; sáu là biếu tất cả chỗ còn lại cho bố mẹ; tám là tôi phải chôn cất bà ngoại thật tươm tất.

Trong đầu óc tôi phát như nhìn thấy các gương mặt tươi cười của bố mẹ và cả gia đình tôi trong cảnh đoàn tụ, có đầy đủ cơm ăn áo mặc.

Thôi! Không nghĩ nữa! Tốt nhất là đừng vội “ôm mộng vàng”.

Hôm sau tất cả chúng tôi kéo đến căn gác nhà luật sư.

Các phiếu chi tiền bay đến tôi như bướm bướm.

Có lẽ mình sắp ngất mất. Tôi cố gượng đứng vững để ký lên từng tờ văn bản.

Ở trong nước tôi đã quá quen thuộc với việc ký 3 chữ Lưu Hiểu Khánh cho những tay mê điện ảnh, còn bây giờ thì chữ ký của tôi cứ hệt như máy in tiền vậy. Thật không ngờ việc ký tên lại trở thành nỗi đình nỗi đám ở đây.

Mất tôi hoa lên, trước mặt toàn là các phiếu chi tiền, toàn là tiền. Tôi có một cảm giác, thấy quang cảnh này giống hệt như hồi tôi phải “chạy chọt” lần đầu tiên đến Hàm Đan. Chỉ khác số tiền mặt ở Hàm Đan đó chỉ có 150 nhân dân tệ, còn bây giờ thì quá nhiều không tài nào so sánh nổi.

Thật là: downloadsachmienphi.com

Cố ý trông hoa, hoa chàng sống,

Vô tình cắm liều, liều lại tươi,

Cất bước ra đi, đâu có chỗ,

Thành công mau lẹ, đến nực cười.

Tình hình diễn ra cứ như là tiếng pháo nổ to thay cho phát súng trường bị câm.

Tôi luôn tay, nào là mở tài khoản, ký tên, xuất trình hộ chiếu, nộp các tờ phiếu chi tiền, lĩnh sổ ngân phiếu. Ngay sau đó, lập tức tôi trả tiền vay ngân hàng và tiền nợ các bạn. Bây giờ tôi trở thành một người sạch

nợ cả trong nước lẫn ngoài nước. Tôi đã có thể đứng thẳng lưng. Nước đã trong trở lại, bầu trời cũng trở nên xanh thắm.

Hồng Kông ơi! Sao mi đáng yêu thế!

Đang lúc tâm tình sảng khoái, tôi đến thăm vợ chồng La Tiểu Bằng.

Trái ngược hẳn với tôi, La Tiểu Bằng tỏ ra đầy vẻ sầu muộn.

Đề nghị của “Hoa T.V” về yêu cầu tôi sang Đài Loan đóng phim lại một lần nữa bị Cục Tân văn từ chối. Công việc bị bế tắc.

La Tiểu Bằng đưa ra mấy phương án, tôi đều kêu là không được. Bằng hỏi:

“Thế chị có biện pháp nào hay hơn?” Tôi nghĩ mãi cũng chẳng ra nốt.

Tôi rất thích kịch bản “Tài hoa xuất chúng”, viết rất hay, mới xem 5 tập đầu rất thích thú.

La Tiểu Bằng bảo: “Hoa T.V” chưa hài lòng làm kịch bản này, phải biên kịch lại thành một bản mới. Tôi nói, như vậy lại phải đổi lại sắc thái tình thần. Bộ phim này không được quay thì thật đáng tiếc.

Chúng tôi thờ dài và cùng chịu, chẳng tìm ra cách nào hay ho cả. Cuộc trao đổi đã kết thúc với kết quả bằng không.

Visa của tôi cho hạn được ở Hồng Kông là 7 ngày. La Tiểu Bằng nói: “Thôi chị đành trở lại Paris chờ tin mới vậy”.

Tôi rảo cảng, bước nhanh ra khỏi sân bay De Gaulle.

Trong phút chốc, tôi đã trở thành tiểu tài chủ, bây giờ đã trở về nước Pháp.

Vào khoảng thời gian tôi trở thành tiểu tài chủ này, thì đồng thời cũng đã trở thành một nhân vật tân văn.

54. TÔI LẠI RƠI VÀO GIỮA DÒNG XOÁY.

Tin về tôi tạm thời chưa sang được Đài Loan đã lan đi khắp, và các báo chí của người Hoa trên thế giới đều đưa lên trang quan trọng. Dư luận của Đài Loan lại một phen đảo lộn. Công hội diễn viên Đài Loan do Kha Tuấn Hùng đứng đầu đã lấy lên một làn sóng phản đối kịch liệt việc để cho tôi đi đầu trong lớp diễn viên đại lục xâm nhập thị trường Đài Loan. Họ kêu gọi phải bảo hộ quyền lợi hợp pháp của diễn viên Đài Loan.

Tôi lại bị rơi vào đúng giữa dòng xoáy. Và tôi đã trở thành tiêu điểm của một cuộc đấu tranh giữa thuận và nghịch. Cuộc đời sáng tác nghệ thuật của tôi lần đầu tiên bị liên hệ chặt chẽ với chính trị đến thế.

Trước tình hình phức tạp như vậy, tôi đành lỳ ra. Tôi giữ thái độ bình thản, vẫn cứ đi tham quan cung điện Êlyđê, đi xem phim như thường lệ, để cho mình thanh thản ngồi uống trong quán cà phê và ngắm dòng người đi lại hối hả, rồi vẫn theo thường lệ đi xem những mặt hàng bán trong 13 khu người Trung Quốc. Tôi cũng lại dồn cả sức chú ý vào làm các món ăn đặc sắc Trung Quốc.

Ngày qua ngày, vẫn chưa có tin tức gì của La Tiểu Bằng. Bây giờ giục ông cũng chẳng tác dụng. Tôi chẳng giục. Hàng ngày liên lạc đều với Hồng Kông và để cho mình lẩn trong quán hàng, hôm nay mua vào, ngày mai lại tung hàng ra. Tung hàng ra, rồi lại mua vào càng nhiều hơn.

Theo dõi các dấu hiệu giá nhà ở Hồng Kông hạ dần, tốc độ của tôi cũng chậm lại, cuối cùng thì dừng hẳn. Đành chịu cảnh rửa tay chưa sạch vậy. Nhưng mừng vui lạ lùng khi mới kiếm được nhiều tiền đã qua đi, tâm hồn tôi giờ đây trở nên trống rỗng.

Một lần nữa, tôi thấm hiểu rằng, cái mà tôi cần, không thể mua bằng tiền được. Nghĩ vậy, trong lòng tôi tự dưng thấy nôn nao không yên. Một tâm tư nhớ quê hương đang lan toả và bao trùm khắp người tôi. Những oán trách, phiền muộn, giận dữ đối với các việc đã xảy ra trong nước trước đây, như vị ký giả Tứ Xuyên, vị quan chức thuế quan, chuyện ly hôn... bây giờ đối với tôi nó phảng phất như những việc xảy ra từ thế kỷ trước.

Đến cả cái vị trưởng phòng Trương của Cục thuế vụ, người mà tay cứ run rẩy hàng nửa ngày không châm nổi điếu thuốc lá ấy bây giờ đối với tôi cũng trở thành thân thiết.

Tôi nhớ tất cả về Trung Quốc.

Bây giờ, tất cả những cái gì của nước Pháp, tôi đều thấy không thuận mắt: đầu tóc người Pháp vàng quá, cứ như là những đồng rơm, mũi họ cao như mỏ diều hâu, trang phục thì sẫm, không nhiều màu sắc, mà còn chuyện họ rất hay nói, rất thích lời thôi.

Tôi cũng không thích cả sự quá sạch sẽ ở Paris, nó không như các thành phố của Trung Quốc, có những lúc chỗ này chỗ kia ùn lên những đồng rác làm cho mình cảm thấy ảm áp, tự nhiên. Tôi ghét cả tình trạng dân số ở đây quá ít, không như ở Trung Quốc có nhiều nhà đông người, tình người nồng hậu. Tôi còn bức dọc cả với việc không thấy ai đến thu thuế của tôi, không coi tôi là người của mình, không coi tôi là con người có năng lực. Nước Pháp cũng lại quá nhã nhặn, quá yên tĩnh, quá nhân tạo, quá..., quá... v.v. .. Ngay cả không khí cũng chẳng giống Trung Quốc. Ở đây không có không khí thân thiết, dễ chịu mà tôi đã thả tâm hồn của tôi trong đó như ở Trung Quốc. Nó không có cái mùi vị thân thuộc của gia đình.

Tóm lại, tôi không còn nhẫn nại chịu đựng được nữa.

Tôi ghét lối giải quyết gậy căng thẳng của các nhà đương cục Đài Loan.

Tôi không thích chút nào về một cuốn phim truyền hình lại bị mâu sắc chính trị bao phủ đầy đặc đến như vậy.

Tôi đã mất hết hứng thú đối với nước Pháp.

Tôi muốn trở về Trung Quốc. Tôi phải quay về với Trung Quốc. Tôi quyết định về Trung Quốc.

Tôi FAX cho “Hoa T.V”. Trong đó đại ý nói, tôi tỏ lòng cảm ơn tấm thịnh tình của họ với những cố gắng to lớn, tôi nói rõ rằng không sang được Đài Loan thì đành không quay được cuốn phim “Tài hoa xuất chúng”, nhưng sau này ngày rộng tháng dài, chúng ta còn có dịp gặp mặt nhau. Ngoài ra, tôi cũng báo cho họ biết ngày giờ tôi lên đường về Bắc Kinh.

Đương nhiên, bức FAX của tôi đã gây tiếng nổ trong nội bộ “Hoa T.V”. Sau khi họp một số lần quan trọng, “Hoa T.V” quyết định: chịu nhún với Lưu Hiểu Khánh, kéo toàn bộ “người ngựa” sang đất Bắc Kinh để quay cuốn phim này.

Thế nhưng, tôi còn có một việc không thể không xử lý. Nếu không giải quyết dứt đoạn việc này, thì vẫn không thể về nước được. Đó là việc hôn nhân của tôi.

Tôi liên tiếp gọi điện thoại cho luật sư ở Bắc Kinh, bảo rằng tôi sắp trở về nước ngay. Tôi yêu cầu họ

thật nhanh chóng liên hệ với toà án nhân dân cấp cao để giải quyết vụ ly hôn của tôi, càng nhanh càng tốt. Tôi nói rất rõ ràng, tôi sẵn sàng bỏ thêm tiền cho Trần Quốc Quân, chỉ cần trả lại tự do cho tôi.

“Hoa T.V” của Đài Loan đã tổ chức xong một đội quay và họ sẽ đến Bắc Kinh trước khi tôi trở về Trung Quốc. Họ muốn làm sẵn một số công tác chuẩn bị trước.

Tôi nóng lòng chờ Bắc Kinh trả lời như kiến bò trên chảo nóng.

Thế nhưng, các vị luật sư lại bênh tôi. Họ cho rằng dựa vào đâu mà lại phải trả tiền cho đối phương? Càng vội tiền, càng không cho. Nói chuyện tử tế với nhau rồi chia tay còn tạm được.

Đối phương cũng không chịu nhường bước.

Một ngày, hai ngày, mười mấy ngày, hai mươi mấy ngày... vẫn không hề có một bước tiến triển nào.

Đội quay phim “Tài hoa xuất chúng” của “Hoa T.V” đã đến Bắc Kinh. Chọn cảnh, dựng cảnh, bàn hợp đồng, chọn diễn viên mọi việc chuẩn bị xong xuôi.

Ruột tôi nóng như lửa đốt, nhưng nóng vội cũng chẳng giải quyết được gì.

Cuối cùng, Toà án cấp cũng cao động lòng trắc ẩn đối với tôi.

Cuộc ly hôn xử kéo dài trong suốt 6 năm, nay được lập thành văn bản do tôi đơn phương trả cho đối phương 7 vạn nhân dân tệ.

Trần Quốc Quân vẫn còn đòi tố giác lên cấp cao hơn. Nhưng đây đã là chung thẩm rồi. Tòa án cấp cao đòi tôi giao tiền ngay.

Các bạn ở Bắc Kinh được tôi uỷ nhiệm đã chạy chọt đủ số tiền cần thiết. Tôi thật không ngờ làm được như vậy. Mới một năm không gặp nhau mà họ đã giàu nhanh đến thế! Sau này mới biết họ đã vay tạm số tiền đó của xí nghiệp quốc doanh.

Rốt cuộc, tôi đã bước lên trên con đường trở về đất nước.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

55. TÔI ĐỘNG VIÊN KHƯƠNG VĂN LÀM ĐẠO DIỄN

Ngày 26-8-1990 tôi đi Pháp; đến ngày 4 - 6 - 1991 trở về Trung Quốc. Trong 9 tháng trời tôi có nhiều thay đổi rất lớn. Vẫn gương mặt cũ, dáng vóc cũ, và cái tên cũ, nhưng tính cách, ăn mặc, thế giới quan đều khác hẳn. Tôi đã thay da đổi thịt.

Tôi làm phim “Tài hoa xuất chúng” đã chờ tôi một thời gian khá khá ở Bắc Kinh.

Tôi giữ ý định về nước theo con đường Hồng Kông. Trước hết phải về Thâm Quyển rồi mới về Bắc Kinh.

Tin về cuộc “đại chiến ly hôn” của tôi sau thời gian dài nay đã kết thúc được lan truyền khắp đất Hồng Kông. Người ta đồn số tiền của tôi bồi thường cho đối phương là 80 vạn, có người bảo một triệu, chẳng ai nói đúng con số thật là 7 vạn. Dù cho con số đó là bao nhiêu, thì trang lịch sử đó trong đời tôi đã vĩnh viễn khép lại rồi.

Việc làm đầu tiên của tôi an táng tro xương của bà ngoại.

Tôi đeo băng đen, lặng lẽ trở về đất Sà Khẩu. Lọ tro xương của bà tôi đúng là chưa an táng, cả nhà đợi tôi về.

Tôi bê lọ tro xương của bà ngoại, rất nhẹ nhàng đặt xuống mộ, giống như ngày nào tôi thường ôm tấm thân nóng bỏng của bà nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Suốt một tuần ở nhà, tôi không hề đi ra khỏi cửa. Hàng ngày tôi đi lại nhiều lần vào buồng của bà tôi, nhớ lại tất cả những kỷ niệm hết sức thân thương trước đây. Ban đêm, tôi rõ ràng trông thấy bà tôi đi vào kéo chăn đắp cho tôi.

Vào sáng sớm, tôi thấy đúng là bà tôi đập tay nhẹ vào người tôi rồi nói theo thói quen: “Dậy đi chứ! Mặt trời chiếu vào tận nơi rồi!”

Trong ngôi biệt thự đã thực sự thuộc sở hữu của tôi ở đất Sà Khẩu này, hai bà cháu đã nói với nhau biết bao chuyện tâm tình. bây giờ, dù tôi về muộn, nhưng nhất định bà vẫn nghe thấy tiếng tôi nói.

Bà ngoại ơi! Bà hãy linh thiêng an nghỉ!

Ngày 5 tháng 6, tức là ngày thứ hai tôi về tới đất Bắc Kinh, chính là ngày bắt đầu quay cuốn phim truyền hình nhiều tập “Tài hoa xuất chúng” của Đài Loan tại ngoại cảnh của trường quay xưởng phim Bắc Kinh. Cũng tại đây, trước kia đã quay cuốn phim “Hong Lâu mộng” của chúng tôi.

Toàn thể các nhân viên, đạo diễn, diễn viên từ Đài Loan đến đây đều lạ nước lạ cái, phải ở lại Bắc Kinh liền 7 tháng trời để quay xong cuốn phim “Tài hoa xuất chúng”. Họ sống ở đây qua cả 3 mùa hạ, thu, đông.

Tại buổi làm nghi lễ mở máy, La Tiểu Bằng dàn dựa nước mắt cảm động. Trưởng phòng phụ trách tiết mục của “Hoa T.V” Trương Vinh Tường nắm chặt tay tôi rồi nói đầy sức động: “Cuối cùng chúng tôi đã mời được Lưu Hiểu Khánh”.

Trong tiếng pháo nổ ròn, vang tai, tôi chăm ngắm hương gió lên cao quá đầu, rồi làm hết như những bạn đồng nghiệp giới điện ảnh Đài Loan, vái 4 phương trời, rồi với tấm lòng thành, cung kính cắm lên bình hương.

Đứng giữa đám người đông đang chuyển động nhộn nhịp và chúc tụng nhau, lòng tôi thấy yên tĩnh xen lẫn cảm giác mới lạ. Cuộc đời làm nghề điện ảnh của tôi không ngắn lắm, nhưng chưa hề làm nghi lễ mở máy bao giờ. Tôi thấy lần này khai mạc buổi quay đầu tiên có điều mới lạ.

Trương Vinh Tường và La Tiểu Bằng len từ đám đông ra và chụp ảnh chung với tôi. Khi 3 chúng tôi bắt chặt tay nhau, Trương Vinh Tường nói: “Lúc hai bờ eo biển Đài Loan thống nhất, phải tính chúng ta là những công thần”.

Tôi nhìn họ, lòng chứa chan xúc động, tin tưởng và khẳng định điều đó.

Nhất định phải có một ngày như thế.

Ngày nào tôi cũng đi sớm về muộn. Ngoài việc tham gia quay “Tài hoa xuất chúng”, còn phải viết chuyên mục cho báo của Thượng Hải. Cùng thời gian này tôi, và Khương Văn trù tính một kế hoạch quay bộ phim thứ 4 hợp tác giữa hai chúng tôi.

Mấy năm nay Khương Văn làm ăn với tôi rất sôi nổi. Vì hoàn cảnh tôi luôn quá bận rộn, nên thời gian biểu của Văn phải sắp xếp theo thời gian của tôi. Trong một thời gian khá dài, Văn không thể nào quay phim theo ý thích được. Anh đang muốn chọn một vai mà anh thích, nhưng tôi lại ra sức thuyết phục anh làm đạo diễn.

Làm việc lâu với Văn, tôi thấy anh như một nhà làm điện ảnh bẩm sinh, sinh ra là để làm điện ảnh. Dù rằng trên thực tế anh đã tốt nghiệp học viện hát kịch, và anh rất yêu mến sân khấu. Có người nói, bộ phim nào có anh tham dự, phim ấy nhất định đảm bảo chất lượng. Tôi thấy, trong mỗi bộ phim anh đều vô tình hoặc hữu ý lao vào sáng tác đạo diễn và chính anh đã trở thành như chiếc cột chỉ số km trên đường đi.

Tôi có cảm nhận rất rõ ràng rằng, nhất định anh phải làm đạo diễn, và sẽ làm xuất sắc. Tôi tin chắc như vậy. Tôi luôn khuyên anh cứ thử làm đạo diễn xem sao, nhưng lần nào anh cũng từ chối. Nguyên nhân chính mà anh từ chối là do chưa tự tin vào năng lực làm đạo diễn của mình. Hơn nữa anh có một tính lạ là nếu bắt tay vào làm một việc gì mà không tốt, thì anh mãi mãi không buồn mớ đến việc đó nữa.

Anh không thể đứng dậy từ chỗ anh bị ngã xuống. Nếu không đứng lên nổi, anh dứt khoát nằm lỳ ra đó.

Anh là một diễn viên có cá tính mạnh mẽ.

Có nhiều lần anh vô tình làm cho công việc hợp tác giữa hai người trở nên rất rắc rối. Anh rất hay ngủ muộn, làm việc không đúng giờ, tổ quay phim đành phải làm mọi việc tươm tất trước khi anh đến. Các đạo diễn và phó đạo diễn phải chuẩn bị ánh sáng giúp anh. Thế mà khi anh hồi hả đến là lập tức đảo lộn tất cả những gì đã chuẩn bị xong từ trước. Anh đề ra phương án mới. Nhưng rất lạ là nếu làm theo phương án mới tuy phải tốn kém cho việc làm đạo cụ, thời gian, nhân công thế mà mọi người lại vẫn thấy nó sáng suốt hơn cái đã chuẩn bị, không thể không làm lại.

Với cung cách chủ quan mạnh mẽ như thế, tốt nhất để anh làm đạo diễn sẽ có thể mặc sức vẫy vùng.

Khuông Văn cũng thấy rất băn khoăn, nhưng vẫn còn do dự.

Cho đến một hôm tôi to tiếng với anh, thì Khuông Văn bảo rằng: “Tôi phải đi Mỹ học độ vài năm đạo diễn rồi mới trở về làm”. Tôi nói: “Như vậy anh sẽ mất hết thời cơ. Một đạo diễn thực thụ không phải do học mà được, phải do trời phú. Học tập chỉ có thể làm cho mình hiểu được các kỹ xảo, cách tạo nên các vấn đề kỹ thuật, mà những cái đó thì qua thời gian làm nhiều sẽ có thể biết và nắm chắc nó”. Khuông Văn nói, “Làm đạo diễn bây giờ e rằng còn hơi sớm”. Tôi bảo: “Chờ đến khi anh cảm thấy không sớm nữa thì quá muộn rồi. Điều cần thiết nhất đối với đạo diễn không phải là kinh nghiệm, mà là tài hoa. Tài hoa lại phải do có hứng, còn hứng thì được nảy sinh từ sức sống của con người. Chỉ có tuổi trẻ mới có được sức sống mãnh liệt. Kỹ xảo có thể chưa chín, nhưng sức sống mới là linh hồn của điện ảnh”. Rồi Tôi nói tiếp: “Anh có thể trở thành một nhà đạo diễn xuất sắc nhất của Trung Quốc”.

Khuông Văn phản bác: “Cô cũng đã nói như vậy đối với Trần Quốc Quân”. Tôi gạt đi: “Đề nghị anh không nên nhắc lại chuyện ấy nữa, trang lịch sử ấy đã qua đi rồi. Bây giờ tôi muốn nói về anh, anh sẽ có thể trở thành nhà đạo diễn xuất sắc nhất của Trung Quốc”.

Khương Văn nói: “Nhưng không có người đầu tư cho tôi. Tôi gật đầu nói “Tương đối khó khăn, và cũng có thể rất khó khăn là khác. Nhưng có thể tìm cách. Sự việc là do con người làm nên. Bây giờ anh hãy chọn đề tài đi đã”.

Trong thời gian quay “Tài hoa xuất chúng”, ngày nào chúng tôi cũng nung nấu chọn đề tài. Khương Văn là một con người hể đã lao vào việc, chưa xong thì không chịu dừng lại. Xem ra lời khuyên của tôi đã có tác động đến anh.

Trước đây, tôi chưa từng tham gia đóng phim truyền hình nhiều tập. Lần này đóng “Tài hoá xuất chúng” làm tôi hiều phen tưởng chừng không gượng nổi nữa.

Trước đây, mỗi lần đóng phim, bình quân quay 7 cảnh một ngày. Bây giờ quay phim truyền hình nhiều tập, mỗi ngày trung bình phải quay đến mười mấy màn. Bao giờ cũng phải đến 12 giờ đêm mới vội lê bước mệt nhọc trở về nhà, thay quần áo tắm rửa xong vừa vắn tới 1,2 giờ sáng, sau đó lại phải vùi đầu vào viết chuyên mục “8 năm nay của tôi”, thế là đã 3,4 giờ sáng. Như thế, cứ thường đầu vừa chạm vào gối đã phải nhòm dây đi đến lều trường quay để hoá trang.

Trong suốt 7 tháng trời quay “Tài hoa xuất chúng” hầu như ngày nào tôi cũng tui bụi như thế. Trong tiến trình quay phim, chúng tôi dứt điểm từng kịch bản, từng bài viết trong chuyên mục tôi cũng hoàn thành...

Trước khi mở ống kính, thậm chí ngay lúc đang quay, hề quay lưng lại máy quay là tôi ngủ ngay. Tôi không hay biết rằng sức khỏe tôi bị suy sụp nghiêm trọng.

Khi tiến độ quay đã đạt được 2 phần 3, thì đến đoạn tôi phải đóng vai Xuân Nê trở lại với cuộc sống thật, từ một ca nữ ở một vùng bãi biển trở thành một nữ hương sư, cuối cùng bị chết trong mưa đạn của bọn quỷ Nhật. Để có thể đóng vai Xuân Nê đúng thực chất, phải trải qua một quãng tuổi tác của vai diễn lớn này, tôi đã phải uống thuốc giảm béo cho hợp vai. Loại thuốc giảm béo mà tôi dùng là loại các diễn viên của Hồng Kông đã từng dùng. Nghe nói, uống thuốc này vào, chỉ trong một thời gian rất ngắn là bị giảm tới 10 kg thể trọng. Tôi trông thấy một bạn gái đang uống thuốc này, thấy chị gây hấn đi đến mức kinh ngạc. Tôi liền nhờ chị giúp đỡ cho phương pháp giảm béo, và chị đã mua giúp thuốc cho tôi. Thuốc này có tính năng không hấp thụ chất béo, trong bữa ăn vẫn có thể thoải mái, không phải kiêng khem gì cả. Theo đúng bản hướng dẫn, tôi uống đều hàng ngày, được chừng một tháng, người tôi bắt

dầu gầy. Mức độ gầy đi có thể cảm thấy rất rõ rệt. Bây giờ tôi không những đã sờ được những chiếc xương sườn trơ ra, mà trông thấy cả hình ảnh gầy guộc của mình khi quay băng lại kiểm tra. Gầy đến nỗi cổ tôi nổi cả gân xanh lên.

Do mất ngủ lâu ngày, lại không được bồi bổ, sức đề kháng của tôi giảm đi ghê gớm, nhưng tôi không hề nhận biết được. Tôi bao giờ cũng rất tự tin vào sức khỏe của mình, bởi vì tôi chưa bao giờ bị ốm. Đến nay thì rất nhiều bạn bảo rằng trông thấy tôi chẳng khác gì “con ghé” còm. Cuối cùng tôi đã bị bệnh bại huyết. Đây là loại bệnh rất khó lây, vi khuẩn gây bệnh có một tên rất hay “cầu khuẩn bỏ đào mầu vàng”. Loại vi khuẩn này chui vào cơ thể từ một chỗ xước da, rồi chúng theo mạch máu đi tham quan du ngoạn khắp nơi, cuối cùng chúng sẽ tìm đến một nơi cư trú ổn định.

Tôi bị sốt cao đến mười mấy ngày. Đến lúc được đưa đi bệnh viện thì người tôi đã gần như choáng ngất, chỉ cần để vài ngày nữa “cầu khuẩn bỏ đào mầu vàng” tìm được chỗ “đóng quán” thì sẽ có nhiều phiền phức đấy.

Một người bạn của tôi cũng mắc bệnh này, vì đưa đến bệnh viện bị chậm nên đã chết rồi. Chính bác sĩ Canada nổi tiếng là Ba-si-ôn chỉ bị toạc đầu ngón tay, nên đã chết vì bệnh này.

Đến ngày hôm nay, tôi mắc bệnh này nhưng gặp may vì đã được phát hiện kịp thời, hơn nữa giới y học cũng đã tìm ra loại thuốc đặc trị. Các bác sĩ đã sử dụng loại thuốc cực quý này tiêm rất chậm vào mạch máu tôi một ngày mấy bận. Trong cơn mê, tôi thấy như vô số những vật tròn nhỏ đang chiến đấu dữ dội với các cầu khuẩn bồ đào mầu vàng, chúng thét vang trong cơ thể tôi: “Xung phong! giết! giết!...” Tôi thấy chúng còn cầm rất nhiều gậy nhỏ, có lẽ là vũ khí của chúng. Tôi cảm thấy, đại quân những viên tròn nhỏ ấy liên tiếp giành được thắng lợi, các cầu khuẩn bị đánh lui dần. Tôi mở choàng mắt và nói với các bác sĩ: “Các vật tròn nhỏ đã thắng trận rồi!”.

Nhưng, tim tôi bị tổn thương. Tôi bị mắc bệnh viêm cơ tim có độc tính, cần phải nằm nghỉ ít nhất là 3 tháng, tốt nhất là nửa năm. Người ta chuyển tôi từ bệnh viện Trường Sa về bệnh viện Sà Khẩu, rồi lại từ Sà Khẩu chuyển về Tổng y viện Hải quân ở Bắc Kinh và nằm buồn chán bộ cao cấp.

Lúc này các vật tròn nhỏ trong cơ thể tôi đã rất nhiều. Chúng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ, cú gập vi khuẩn là tiêu diệt. Không những chúng tiêu diệt các cầu khuẩn bồ đào mầu vàng, mà gặp các vi khuẩn có ích cho tiêu hoá của cơ thể tôi, chúng đều diệt hết. Vì thế, cơ thể của tôi không còn đồng minh nữa, nhưng cơ

bàn ở trạng thái “vô khuẩn”. Cả ngày tôi bị đau bụng đi ngoài, không ăn uống được gì cả, nếu không thì lại bị nặng hơn, uống thuốc gì cũng chẳng cầm. Tôi lo, hay là mình bị SIDA?

Tôi bí mật nhờ một bạn gọi điện thoại đường dài cho bác sĩ chủ nhiệm khoa ở bệnh viện Hồ Nam, báo cho ông biết nỗi lo lắng của tôi. Ông chỉ cười và nói nhỏ nhẹ kín đáo rằng, khi họ xác định nguyên nhân của bệnh thì đồng thời họ cũng nuôi thêm nhiều độc tố bệnh, và đi đến kết luận rằng, tôi mắc bệnh bại huyết.

Tôi nằm ở bệnh viện hải quân được rất nhiều bạn bè, các kỹ giả tán vãn đến thăm hỏi. Họ nằm nghỉ cả ở các giường bệnh nhân. Ngày nào tôi cũng bàn luận trên điện thoại với Khương Văn về kịch bản. Có khi tôi còn trốn khỏi bệnh viện về trao đổi với anh cho thật đã. Trong thời gian tôi ốm nặng, Khương Văn đã chọn được cái cần thiết để quay. Đó là cuốn tiểu thuyết “Con thú hung hãn” của Vương Sóc. Khi bắt đầu viết kịch bản, chúng tôi đặt tên cho cuốn phim là “Những ngày tươi sáng”.

Sức khỏe tôi được phục hồi dần và kịch bản cũng ngày càng được nung nấu kỹ hơn. Hôm tôi ra viện, thì coi như kịch bản đã đến đoạn kết. Khương Văn có ý đề tên tôi lên kịch bản, tôi không đồng ý và bảo: “Ai viết

thì lấy tên người ấy, tôi không tham lam lấy công của người khác làm công của mình” Khương Văn bảo: “Vai nữ chủ nhân viết theo mẫu con người của em đây, nhưng sợ em không đóng nổi”. Tôi nói: “Cái đó không lo, tôi sẽ gắng vì thành công của anh chứ không phải vì bản thân tôi”.

Ra viện tôi liền đi tìm người đầu tư cho bộ phim.

Bộ phim cần tới 1 triệu đô la Mỹ. Đây là một món tiền không nhỏ đối với ngành điện ảnh Trung Quốc. Nó càng quan trọng hơn vì đây là lần đầu Khương Văn làm đạo diễn. Không có ai tin rằng Khương Văn làm nổi đạo diễn. Bản thân anh cũng chưa tự tin. Thế nhưng đã có tôi, tôi nhất định làm thành công việc này.

Lúc đó tôi có một ý định táo bạo về buôn bán nhà đất. Tôi ngầm ngầm lập ra một “tổng công ty phát triển sự nghiệp Lưu Hiểu Khánh”, uỷ nhiệm cho Tịnh Quân, em rể tôi, làm tổng giám đốc.

Tôi hay thích làm các công việc mới. Khương Văn bảo rằng, tôi cứ như là người đứng trên tầng băng đang trôi trên đại dương tuy vậy vẫn rất cẩn thận và đủ sức nhảy từ tầng băng này sang tầng băng khác, không hề bị ngã. Đúng là giống con lật đật, không bị đổ.

Tôi rất hứng thú làm về nhà đất. Một bạn Đài Loan xem hộ tôi một quẻ bát quái, bảo rằng tôi hợp với cung “nhà đất”. Tuy không tin vào điều đó, nhưng

quả thật tôi rất có duyên với việc nhà đất. Tôi bị khó khăn cũng vì nhà đất, và giàu lên cũng nhờ vào nhà đất. Cho đến nay tôi vẫn tin là căn nhà ở Sà Khẩu của tôi là lộc may của phong thủy. Khi mua căn nhà đó, tôi nghèo rớt mùng tơi như một người bị phá sản. Từ khi căn nhà đó về tay tôi thì lập tức bắt đầu kiếm ra tiền. Chuyện diễn ra cứ như là được cải tử hoàn sinh. Sau này, dù cho tôi có nhà ở Pháp, Hồng Kông, Thượng Hải, Yên Đài, Thẩm Quyến, Bắc Kinh... và có đến vài lần buôn bán nhà đất, nhưng chưa bao giờ tôi muốn rời chiếc biệt thự ở Sà Khẩu đó. Mặc dù giá của nó từ 1,5 triệu đồng Hồng Kông, tăng lên đến 3 triệu đồng Hồng Kông tôi vẫn giữ nó. Tôi đã từng cho công ty và cá nhân thuê, nghe nói trong thời gian họ thuê căn nhà đó từ công ty đến cá nhân đều làm ăn phát đạt.

Nhân dịp đóng phim này, tôi trở thành một người đi lòng sục rất trùng, nhanh nhẹn tháo vát. Tôi không thể bỏ qua cơ hội tốt để chạy chọt buôn bán nhà đất.

Tôi làm công việc này trong im lặng. Vì một ngôi sao điện ảnh lớn mà đi buôn, kể ra cũng hơi ngượng. Tôi phải giữ tuyệt mật công việc. Ngay như Khương Văn cũng không hề hay biết. Anh vui đầu vào sáng tác, chẳng để ý đến việc khác. Tôi cũng không kể chuyện với anh ấy, mà có nói thì cũng chỉ làm cho anh không hiểu thêm.

Bây giờ tôi mắc phải tình trạng hề cứ nói vài câu với đối tác buôn bán là y như rang kể chuyện về điện ảnh của Khương Văn. Có điều tôi không nói thẳng ra như vậy, tôi thường lấy chuyện mình đóng vai chính của bộ phim để làm mối nhử cho việc đầu tư.

Bộ phim “Tài hoa xuất chúng” quay xong thì bị Cục Tân văn Đài Loan cấm chiếu. Đã không chiếu được ở Đài Loan thì càng không thể chiếu ở đại lục được. Tôi rất bức về việc đó, nên bỏ mấy chuyến đi thăm hỏi Đài Loan. Kể từ sau khi quay cuốn “Đại thái giám Lý Liên Anh” từ mấy năm trước, tôi không hề xuất hiện trên màn ảnh. Các rạp chiếu bóng lại rất ít chiếu bộ phim “Đại thái giám Lý Liên Anh”, chẳng mấy người được xem. Tóm lại là từ khi tôi đi Pháp, khán giả không thấy tôi trên các màn ảnh và cả trên truyền hình nữa. Các khán giả yêu mến, ưa thích tôi rất mong tôi “xuống núi” một lần nữa.

Nhưng hứng thú của tôi đã đổi hướng khác hẳn. Tôi cảm thấy đóng phim thế là đủ rồi, không cần phải tiếp tục nữa. Sự đời trải qua của tôi mách bảo cho tôi thấy rằng, điện ảnh là một nghề tàn khốc. Nói cho nghiêm túc, diễn viên điện ảnh chỉ có thể coi đó là một kẻ sinh nhai. Trái tim tôi đã bị tổn thương từ sớm rồi.

Còn người ta không nên phải dùng cả một cuộc đời của mình để chứng minh đi chứng minh lại về một

việc mà sự thực đã được chứng minh rồi. Tôi muốn thử nghiệm một cuộc sống khác.

Thế nhưng, muốn cho bộ phim đầu tiên của Khương Văn có được đầu tư, thì mình phải dẫn đầu.

Việc cần phải “xuống núi” lần nữa trở nên hấp dẫn, và lại mọi người lại tín nhiệm bộ phim mà tôi đóng vai chính.

Có một bạn hầu ở Tây Nam bằng lòng đầu tư một nửa. Thật trùng ý tôi. Tôi vốn định bụng để đại lục đầu tư một nửa, còn một nửa là để hải ngoại

Việc thương lượng của tôi bị thất bại mấy lần rồi thành công. Hợp đồng được ký hết sức nhanh chóng, và nhận ngay tiền đặt cọc. Tôi lập tức đi Hồng Kông.

Ở Hồng Kông này tôi mai danh ẩn tích chỉ có một việc là phải tìm người hợp tác, đầu tư cho bộ phim. Đã qua một thời gian khá dài không làm việc này, bây giờ đụng đến nên chưa mò ra manh mối. Ngồi trong tiệm ăn tôi lật đi lật lại quyển danh bạ điện thoại để tìm số máy và gọi đến một bạn tên là Văn Huệ.

Văn Huệ đúng ra là bạn của Khương Văn. Chính qua Khương Văn mà tôi quen anh ta. Anh cũng là một nhà làm phim và đã từng mời Khương Văn cùng với Vạn Tân Lương đóng một bộ phim. Tôi tin rằng anh sẽ có thể biết sơ về tài hoa của Khương Văn.

Qua điện thoại tôi gặp Văn Huệ. Anh hỏi “Có việc gì thế?”. Tôi đáp “Nói trên điện thoại sợ không rõ ý, có thể gặp nhau để nói được không?” Văn Huệ nói bằng một giọng khách sáo: “Được được, tôi sẽ đến ngay”. Tôi bảo “Bây giờ đã muộn rồi, tôi lại bận một việc khác, sáng sớm mai ta sẽ gặp nhau tại một địa điểm... có được không?”.

Hôm sau tôi phải đóng phim tại đó. Ấng chừng giờ hẹn đã đến, thì vừa vặn Văn Huệ bỏ đến. Tôi đang xoa mặt, sấy tóc hoá trang, người quay phim đang tìm góc độ để chiếu sáng, còn Văn Huệ thì thở hắt hắt ngồi đối diện với tôi.

Anh thấp béo, toàn thân là một hình tròn quay. Mất tròn, mũi tròn, miệng cũng tròn. Khương Văn bảo, anh ta đúng là hiện thân của những “điều tốt lành”. ấ, nhưng đừng tưởng tượng mạo không để lộ của anh ta là thường đâu, anh là một nhân vật trong làng điện ảnh của Hồng Kông đấy, anh là một tác giả nổi tiếng, đã cho xuất bản không biết bao nhiêu sách, đồng thời lại còn vừa viết kịch bản vừa làm phim, và còn là đạo diễn nữa chứ. Có thể nói anh là một người tinh thông võ nghệ.

Trong lúc lược, kéo, máy sấy tóc đưa nhau đưa vào mặt tôi, vào cổ tôi, tôi vẫn nói chò ra cho anh biết tình hình chung về Khương Văn phải làm đạo diễn, đạo diễn về gì, nội dung ra sao, đề tài gì. Tôi bảo rằng đã có

tiền trong nước, đề nghị anh tìm cho một nửa tiền nửa ở hải ngoại.

Anh gật đầu liên tiếp rồi hỏi: “Cần bao nhiêu tiền?”.

Tôi đáp: “50 vạn đô la Mỹ”

Văn Huệ nói: “Để tôi đầu tư”. Tôi cười, hỏi: “Anh có tin rằng Khương Văn sẽ đạo diễn để quay được một cuốn phim hay nhất không? Văn Huệ đáp: “Đương nhiên là tin rồi”. Sau này thực tế chứng minh là Văn Huệ rất tin vào Khương Văn có thể trở thành một đạo diễn xuất sắc nhất của Trung Quốc. Anh là người đầu tiên tôi bắt gặp có cùng lòng tin vào tài hoa đạo diễn của Khương Văn. Tất nhiên là không kể tôi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Chúng tôi hẹn nhau đến Bắc Kinh sẽ bàn tỉ mỉ.

Một tuần sau, Văn Huệ, Khương Văn và tôi ký kết một bản hợp ước về quay bộ phim “Những ngày tươi sáng”. Chữ ký của tôi có nhiều tác dụng hơn bao giờ hết. Trước đây chỉ ký kỷ niệm cho những người mê điện ảnh, sau này lại ký cho những người mê băng hình, mê ca nhạc, đến sau nữa lại ký cho các độc giả ham đọc sách, rồi lại ký lên các văn bản mua bán nhà đất, tiếp đó đã ký trên những tấm phiếu chi tiền. Còn hôm nay thì ký lên mọi thứ hợp đồng, thật đúng là “bút sa, tiền bay đến”.

Văn Huệ cũng trao số tiền cố định cho việc thành lập tổ làm phim. Sau đó không lâu, Khương Văn đi thăm Hồng Kông lại kéo thêm được công ty làm phim Hiệp Hoà của Đài Loan làm thành đồng minh của mình. Cục diện lớn đã định hình, tổ làm phim cũng chính thức thành lập xong. Trải qua một thời gian không lâu, bộ phim được chính thức bắt đầu quay.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

56. THƯƠNG TRƯỜNG TÀN NHẪN

Việc lớn thành công xong, tôi lại lao vào công việc của xí nghiệp của mình. Từ một nhóm nhỏ vài người, nay công ty tôi đã trở thành nhiều người. Đầu tiên lên tới mười mấy người, mấy chục người, rồi mấy trăm người, và bây giờ, thậm chí đã trở thành một tập đoàn hàng trên nghìn người. Phạm vi ngành nghề của xí nghiệp tôi đã vượt qua giới hạn buôn bán nhà đất, bây giờ tiến sang kinh doanh nước uống giải khát, gang tay, quần áo, mỹ phẩm, các sản phẩm đều mang nhãn hiệu chung là “Hiếu Khánh”. Chúng tôi còn làm xuất nhập khẩu. Ở Từ Xuyên, công ty của tôi có mở quan hệ thương mại xuất nhập khẩu với công ty xuất khẩu lớn nhất của Nhật.

Trong cùng một năm tôi tiến quân vào Thượng Hải, hợp tác với người bạn, mua 200 mẫu đất ở gần Hồng Kiều (Thượng Hải), chuẩn bị xây một toà “Thành Lưu Danh” trên một diện tích lớn.

Ở Côn Minh, Vân Nam, công ty đầu tư Sao Bắc Đẩu của Hồng Kông do tôi phụ trách quản trị đã hợp tác với một công ty ở Côn Minh. Chúng tôi chuẩn bị xây

một cao ốc 18 tầng lấy tên là “Đại lầu đài Tỉnh Nguyên” ở đoạn Hoàng Kim, gần trung tâm thành phố.

Tại Yên Đài Sơn Đông, tôi đã bán gọt một cách thuận lợi 18 biệt thự ngay trong khu mở cửa. Tôi không thu hồi tiền, mà đầu tư ngay vào khu thương mại Thận Lễ, ngay trung tâm Yên Đài.

Ngoài ra, tôi còn có cả một công ty quảng cáo, trung tâm truyền hình, và có các sản phẩm rượu Phấn Hoa...

Thế nhưng, việc làm ăn buôn bán của tôi ngẫu nhiên sơ xuất đã bị sa cơ lỡ vận.

Hôm đi Hương Sơn để quay bộ phim chuyên đề diễn xướng cá nhân về quay ghi cho Đài Loan, gọi là Bộ chuyên tập MTV, tôi đã gặp Trương Tác Dân là phóng viên của “Báo Văn Hoá Trung Quốc”. Trương Tác Dân bảo tôi, anh chỉ cần nói chuyện khoảng mười phút. Tôi cũng chỉ dành cho anh ta 10 phút. Ai ngờ anh ta đến với một mưu tính sẵn, trước khi gặp tôi, anh ta đã rõ rất nhiều vấn đề trong hậu trường của tôi.

Mấy hôm sau, “Báo văn hoá Trung Quốc” đăng một bài với nhan đề chữ to” Lư Hiền Khánh, một chủ buôn hạng nhất”. Trong bài viết đã để lộ hầu hết bí mật làm ăn của tôi vượt quá 5 tỷ đồng. Tôi đã dùng các loại biện pháp để kiểm tra tiền bạc, thu hút tiền vốn từ hải

ngoại, hợp tác với các tập đoàn có kinh nghiệm và có thực lực ở trong nước, vay tiền ngân hàng, đồng thời cũng dám tung những món tiền của mình ra.

Thế nhưng, cánh tay tôi đã vươn quá xa. Dạ dày kẻ cũng hơi lớn. Thực ra tôi cũng đã cố làm theo nguyên tắc đối với bản thân trong việc buôn bán, tức là “không nên xếp tất cả trứng gà vào một chiếc sọt”. Nhưng rồi, đáng lẽ tôi xếp nhiều nhất vào khoảng 3 đến 5 chiếc sọt là bão hoà rồi. Ấy thế mà tôi đã xếp vào tới 30 chiếc sọt, mà còn xếp đầy ắp nữa chứ!

Tôi luôn quan sát không biết mỏi mắt, chạy vạy đây đó liên tục, có khi cả ngày bay trên trời, thị sát thị trường khắp nơi trong toàn quốc.

Tôi bận rộn đến mức sử dụng các tay chân mình cũng không đủ. Các nhân viên trong công ty bảo tôi là một bà chủ hoạt động như một “Chiếc tàu phá băng”, còn tôi thì tự cho mình là “Đội cứu hoả”.

Mặc dù “đội cứu hoả” ra sức tá xung hữu đột mà vẫn không thể dập tắt được ngọn lửa chiến cháy bùng dữ dội.

Ở Thượng Hải, chúng tôi đã cấm một công ty gồm hơn 20 người để khảo sát và khai thác “Thành Lưu Danh”. Hoạt động trên 2 năm với sự tập trung các loại

nhân viên, như công trình sư, kiến trúc sư, nhân viên dự toán khái quát, chuyên gia đánh giá tình hình..., thoát đầu tung vào đó 4 triệu đồng, sau tung tiếp 7 triệu, nhưng không làm ra được một văn kiện nào và cũng không kiếm được chứng từ gì về đất đai. Trong khi chúng tôi không kiếm được văn kiện và chứng từ đất đai, thì địa phương vẫn cứ thúc chúng tôi phải trả tiền. Đến khi chúng tôi đã đổ vào đó 200 triệu nhân dân tệ mới phát hiện mảnh đất đó trước mắt không thể khai thác được.

Phía có đất ký hợp đồng với chúng tôi là một công ty thuộc Cục xây dựng huyện Thượng Hải. Họ không hề bảo cho chúng tôi biết mảnh đất đó hoàn toàn không có đủ điều kiện tối thiểu để thi công, nó không đủ tiêu chuẩn “7 thông, 1 bằng”, càng không thể đủ điều kiện để xây dựng một khu nhà cao cấp như “Thành Lưu Danh” của chúng tôi. Ngoài ra, trong hợp đồng, giấy trắng mực đen ghi rất rõ ràng “Hệ số dung tích tối thiểu là 1,8”, lại còn nêu rằng không được xây cao hơn chỉ số đó. Sau khi tính toán kỹ càng, chúng tôi thấy công trình này mang tính khả thi, liền trống rỗng cờ mỗ bắt đầu hành động. Đến khi chúng tôi bị sa lầy thì chính quyền địa phương mới cho biết hệ số dung tích chỉ cho phép là 1,1.

Trong khu vực rộng 200 mẫu đất, tại một vị trí tốt nhất có một thôn nhỏ, lúc ký kết hợp đồng, công ty

nọ bảo đảm chỉ trong vòng nửa năm, dân toàn thôn sẽ tháo dỡ và di chuyển xong xuôi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến thi công. Đến tận khi chúng tôi đã làm xong các công việc thăm dò, thiết kế với khối lượng rất lớn và sẵn sàng thi công, mà dân thôn đó không hề biết đất đai của họ đã bị chúng tôi trưng dụng, và các ngôi nhà của họ sẽ bị toà “Thành Lưu Danh” này san phẳng.

Tôi đã phải bay đi bay lại không dưới 20 chuyến bay vì cái việc làm nổ tung óc này, và chẳng lần nào thành công, cuối cùng đã kết thúc với sự nản lòng buồn bã. Tôi vô cùng căm giận hành vi coi thường luật pháp của công ty thuộc Cục xây dựng huyện Thượng Hải, nhưng rốt cuộc đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Bởi vì huyện Thượng Hải đã sát nhập thành khu Mân Hành, mọi việc đều do khu trưởng của chính quyền khu mới này quyết định, quản lý. Chính quyền địa phương mới này phải tiếp thu quá nhiều vấn đề, do đó các xí nghiệp chỉ có thể tự cứu, hoặc tự sống hay là tự chết. Mặc dù các khu trưởng Hoàng và Uông của khu Mân Hành hết lòng giúp đỡ chúng tôi, nhưng họ không thể nào nhanh chóng làm thay đổi một mảnh đất chỉ có thể dựng những căn nhà di động thành nơi có thể “7 thông, 1 bằng” trong thời gian ngắn được.

Chúng tôi lại đến cầu cứu một cơ quan của nhà nước là Cục xây dựng của huyện Thượng Hải, chúng tôi

phải xây dựng một khu nhà cao cấp trên vùng đất lạ, chúng tôi muốn đạt được “7 thông, 1 bằng” tại địa điểm cất nhà cao tầng cao cấp đó, chúng tôi cần có hệ số dung tích 1,8.

Bây giờ thì đúng là chúng tôi đã bị sa lầy trong “chiến trường Việt Nam”. Tiến chẳng được, không có điều kiện để làm, chẳng có biện pháp nào để tiến công. Nhưng lui cũng không được, khoản tiền 200 triệu của chúng tôi đã bị bên thu nhận sử dụng, họ không thể trả lại cho chúng tôi, cũng chẳng còn chỗ nào để lùi nữa. 200 triệu nhân dân tệ trở thành đồng tiền chết. Các thành viên của công ty hàng ngày ngồi bó gối không có việc làm.

Chiến dịch nhà đất của tôi ở Thượng Hải đã trở thành “chiếc lò nấu thép”.

Cùng thời gian này, tôi cũng đã đầu tư 200 triệu vào “Đại lâu đài Tinh Nguyên” ở Côn Minh. “Công ty phát triển nhà đất Tinh Nguyên” của tôi tiến triển với tốc độ thần kỳ. Nào là thiết kế, tháo dỡ, san mặt bằng, thăm dò... toàn bộ công việc đều xong xuôi. Kế hoạch chính của chúng tôi là bán trước đi một số nhà, đồng thời giao dịch với ngân hàng để vay tiền.

Tôi bay từ Thượng Hải đi Côn Minh tự ký lấy các văn bản bán nhà lầu. Hôm tổ chức bán nhà lầu, người

đến đông như kiến cỏ. Người ta thăm dò tình hình, tranh nhau ngắm xem “phong độ” của tôi ra sao. Tôi ngồi trên một chiếc quầy cao, ký tên cho những người mua chiếc nhà lầu của tôi.

Nhưng “Đại lâu đài Tinh Nguyên” chưa móc nối được với ngân hàng. Việc áp dụng phương thức “phải trả tiền ngay” của ngân hàng chưa có tiền lệ ở đất Côn Minh. Người nào mua thì phải trả toàn bộ số tiền trong một lần. Chiếc nhà lầu của tôi là loại nhà cao cấp 2 tầng, kiểu hoa viên, “có lầu trong lầu”, trị giá tối thiểu phải đến 1,8 triệu nhân dân tệ.

Hôm tôi đứng ra ký biên bản bán nhà, có tới 18 công ty và cá nhân đến mua. Tôi tươi cười vui vẻ bắt tay họ và ký tên. Trong hợp đồng quy định 10 ngày sau phải trả hết tiền, có đầy đủ dấu tài vụ, đóng dấu ngân hàng và ghi rõ tên tuổi đảng hoàng.

Đến tối, các đồng nghiệp công ty làm một bữa chúc mừng lẫn nhau. Bán nhà mới chỉ một ngày, à không, chỉ mới một buổi chiều mà trên 100 triệu đã tới tay, nghĩ vậy nên các thành viên của công ty ai cũng hoan hỷ, nở mặt nở mày.

10 ngày trôi qua. Chẳng có ai đến trả tiền. 20 ngày sau cũng không có người đến trả tiền. Thế rồi 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng tiếp theo, cũng không nổi...

Việc không may đã đến dồn dập, ở trên tiến hành cải cách hệ thống tiền tệ trong toàn quốc, điều chỉnh lại chính sách giá cả tiền tệ đối với nhà đất. Ngân khoản chúng tôi đã bàn trước đây, nay bị khoá lại, ngân hàng không thể làm theo lời hứa như trước nữa.

Công ty bị đột ngột mất đi nguồn tiền vào. Toàn bộ công tác phải đình chỉ. Nếu cứ tiếp tục thì đến tiền lương cho nhân viên cũng sẽ gặp khó khăn.

Mọi người phải chia nhau đi các ngả để kiếm tiền.

Ở Tứ Xuyên, cuộc chiến do Tổng giám đốc Tịnh Quân chủ trì đã trải qua một năm và bây giờ đến lúc thép nung đã chảy. Các sản phẩm mang nhãn hiệu “Hiếu Khánh” bao bì rất đẹp hàng ngày chất lên máy bay hàng nghìn hàng vạn bao bay về Nhật. Quy mô mậu dịch ngày càng lớn, đầu tư ngày càng tăng, những con số tính sổ thanh toán hàng ngày phát về Tứ Xuyên.

Lại còn xưởng sản xuất đồ uống cần đầu tư, xưởng chế tạo mỹ phẩm cần đầu tư, công ty quảng cáo cần đầu tư...

Tổ quay phim của Khương Văn đã làm việc được một tuần. Tất cả binh mã đều ở dồn trong một nhà chiêu đãi sò, máy móc, phim, nhân công, trường sở... hàng ngày đều há to miệng đòi tiền. Thì ra hai nhà đầu tư chỉ chi có tất cả 20 vạn nhân dân tệ tiền cố định, đến

nay 20 vạn đó đã kiệt, công việc quay phim vẫn tiến triển, nhưng toàn bộ đều phải ghi nợ. Nhị Dung chủ nhiệm làm phim ngày nào cũng gọi điện thoại cho tôi đòi cấp cứu. Tôi thì hôm nào cũng gọi điện đi khắp nơi thúc tiến.

Đúng vào lúc nguy ngập như vậy, thì nhà đầu tư Trung Quốc vốn đã ký kết với tôi, nay cũng vì kinh doanh nhà đất không thuận; không thu được tiền, đồng tiền không quay vòng được, nên đã đơn phương rút hợp đồng, họ không chi tiền và cũng không thể chi nổi tiền, vì thế toàn bộ số tiền đầu tư bị dập tắt ngấm.

Tôi ngập ngừng nói nửa chừng câu chuyện cho Khương Văn. Mới nghe, Khương Văn đã nổi cơn thịnh nộ. Tôi bảo "Đừng nóng, tôi vẫn còn tiền, cứ dùng tiền của tôi đã". Khương Văn bảo không dùng tiền của cô tức là không dùng tiền của cô, có thể thôi. Tôi vội nói: "Cứ tạm mượn một ít đã, rồi tôi sẽ lập tức đi tìm một thương gia khác đầu tư".

Tôi bảo kế toán rút tiền ra chỉ cho tổ quay phim. Nhị Dung đến hàng ngày, và cứ như vậy hàng ngày đem tiền về. Nhưng hình như sẽ mãi mãi không thể nào đổ đầy cái thùng không đáy của tổ làm phim này.

Vấn đề đầu tư cho tổ làm phim đã trở thành vô cùng cấp bách. Tôi bỏ mặc các công ty nghiệp vụ, chạy đến các vị thương gia. Bản thân vừa làm lấy, vừa sử

770

dụng các anh em tay chân đắc lực đi khắp nơi làm thuyết khách.

Tôi luôn nhận được điện của kế toán báo: Tiền trong quỹ không còn bao nhiêu, Nhị Dũng đến, có cấp hay không? Tôi thường phải nghiên răng đáp: Cấp!

Không ai muốn đầu tư. Các ông chủ đều đang thấy mình bị trong cơn nguy ngập, chưa mò ra lối thoát, chẳng có tâm trí đâu dành cho công việc điện ảnh. Khi có nguy cơ về kinh tế, thì điện ảnh trở thành một thứ xa xỉ phẩm.

Cũng đã có một thương gia bằng lòng đầu tư, nên tôi đã lập tức bay đến để ký hợp đồng. Hẹn rằng sau khi thoả thuận được mấy ngày, tôi sẽ có thể đem về Bắc Kinh được 50 vạn tiền bằng phiếu hồi đoái. Thế nhưng, sau mấy ngày, rồi lại qua mấy chục ngày cũng vẫn chẳng thấy tám hơi số tiền đó đâu cả.

Việc cứu trường quay bảy giờ như cứu hoạ, tình hình cực kỳ khẩn cấp. Tôi là người ra sức khuyên Khương Văn làm đạo diễn, anh đã nghe lời tôi nhận làm đạo diễn, tôi lại còn vỗ ngực bảo rằng sẽ đi tìm được đầu tư, anh cũng lại tin vào tôi tìm được, thế là điện ảnh bắt đầu chính thức quay. Bây giờ rơi vào tình trạng này, tôi chẳng khác nào một con người bất nhân bất nghĩa. Tôi đang trong một hoàn cảnh xung quanh vang vang “tiếng khóc than của quán Sò vương”.

Lao vào cuộc để chữa cháy, xem ra tôi không đủ sức.

Tổ biên kịch vở “Những ngày tươi sáng” thiếu tiền khắp chỗ. Hàng ngày cứ phải mặt trời trán bóng găng gượng đi quay. Đầu kia Văn Huệ chịu trách nhiệm đưa hiện vật vào, như máy móc, thiết bị, phim..., còn đầu này, tôi được phân công chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với việc tiền nong cho cả tổ. Các hiện vật của Văn Huệ lại nằm tít ở hải ngoại, từ trước vẫn cứ về đúng thời hạn, còn tôi thì ở cảnh cạn tiền, nhân dân tệ cũng thành vấn đề.

Khương Văn sống rất cực. Anh đã tiêu hết số tiền của mình, tổ sản xuất cũng lại quay trở lại móc tiền từ bên trong. Tiếng oán thán khắp tổ, lời nói bóng nói gió luôn vang vang bên tai.

Lời đồn đại của giới điện ảnh truyền đi khắp nơi, hệt nói chàm biếm lại nói những lời độc miệng. Nhị Dũng cũng bị cay chết điếng người. “Những ngày tươi sáng” đã trở thành một tổ quay phim nghèo xác nghèo xơ, không còn một chút tin nhiệm nào. Lúc nào cũng bị bom làm nổ tung, quăng lên quật xuống.

Tôi chơi trò các con số trên máy tính của công ty, món tiền này chạy sang đây, món tiền kia chạy sang chỗ khác... Mấy viên kế toán hét to: “Hết tiền rồi, bà chủ ạ!”

Con số của quỹ đã chỉ “0”.

Số tiền vốn của mấy hạng mục bị cột chặt một chỗ.

Tôi vội xử lý đối với một số hạng mục khác, rút ngắn quy mô vận hành, đi những bước gấp, nhưng thời gian vẫn chưa tới, không lấy được tiền về.

Chẳng ngày đêm nào ngủ được. Chạy khắp các ngân hàng nhưng toàn bộ tài khoản đều bị khoá, đông kết. Còn muốn cầm cố cái gì cũng không được.

Thật sự tôi nghĩ đến bán nhà. Nhưng nhà thì không thể biến ngay thành tiền mặt được, nước xa không cứu được lửa gần. Hơn nữa chẳng ai lại đi bán nhà khi giá đang hạ, ngay như ai đó là người có mặt nhìn xa trông rộng, thì tôi cũng chẳng dễ gì mà gặp được họ”.

Tôi có gặp Văn Huệ, nhưng anh bảo, chính anh cũng đang khó khăn, cố theo đuổi hợp đồng là tốt rồi và anh mong” tôi giải quyết vấn đề này ở đại lục. Khương Văn đến mức có thể bị phát điên lên mất.

Ngày nào Nhị Dũng cũng điện thoại cầu cứu: “Tôi không sống nổi nữa!”.

Tôi giậm chân nghiêng rắng nói với Hiếu Hồng: “Em còn giữ được bao nhiêu tiền?”

“Để làm gì?” Hiếu Hồng cảnh giác hỏi.

“Không lời thôi, bỏ tiền ra đây!” tôi thét lên một cách thô bạo.

Hiếu Hồng miễn cưỡng bỏ số tiền để giành ra. Tôi thấy không đủ, hỏi thêm: “Tiền của mẹ để giành đâu? Ai còn tiền nữa, bỏ hết ra đây!”

Cả nhà đều móc hết “tiền tư” ra.

“Rút ra, đưa cho Nhị Dũng!” tôi nói.

Nhị Dũng chạy như bay tới, cầm toàn bộ số tiền. Không đầy một tiếng đồng hồ, số tiền đó bị chìm ngăm trong biển cả nơ nần rộng mênh mông.

Lại mở miệng đòi tiền nữa ư? A ha! Tiền, tiền, tiền, sao mày gắn liền với sinh mệnh con người đến vậy!

Lúc này có kêu trời, trời cũng không đáp, gọi đất đất cũng chẳng thương. Tôi muốn khóc, nhưng khóc cũng không được.

Cuối cùng tôi quyết liều, cho Nhị Dũng cầm tất cả số tiền 1 vạn đồng của cả nhà dùng để mua gạo nước, thức ăn.

Hiếu Hồng la hét ầm lên. Tôi làm thinh.

Xem chừng trong nhà không còn khả năng mở vung nổi cơm nữa.

Bây giờ cả nhà, bố, mẹ, già trẻ, lớn bé trong không khí bí rì rì. Kể từ ngày cả nhà chung sống với tôi, bao giờ cũng ăn no mặc đủ chẳng phải lo nghĩ gì cả. Dù cho tôi có gặp biết bao sóng gió, thì vẫn giữ được bình yên, ấm cúng, trong gia đình. Hiếu Hồng khóc sụt sùi. Khi tôi cầm nốt 1 vạn đồng cuối cùng từ tay em, em mếu mếu nói: “Quay bộ phim đó mà làm gì? Bây giờ không có lấy cơm mà ăn, làm thế nào bây giờ? Không quay cái bộ phim quý quá đó nữa”.

Một vạn đồng đó cuộn tròn trong nắm tay của em, bây giờ phải rời ra. Hiếu Hồng nói “Cả đời chưa bao giờ lại gặp chuyện buồn về tiền đến như thế này”. Ngày hôm sau tôi tuyên bố từ hôm nay, cả nhà ăn cơm không. Rồi tôi nêu cao những ưu điểm của việc ăn nhiều rau xanh.

Từ khi tin tức truyền về việc tôi đi buôn đã khiến cho rất nhiều người hâm mộ tôi. Rất nhiều người học gương tôi cùng nhảy xuống biển bơi lồm bồm. Không ít người cố tìm đến tôi để xin tư vấn, cứ như là “đi lấy kinh”. Từ đáy lòng tôi khuyên họ, trừ trường hợp thật bất cùng, hoặc không gặp may, quá khó khăn, thì hãy đi buôn. Tốt nhất là không nên làm công việc buôn bán làm gì. Nếu buộc phải đi buôn, thì chớ nên làm ông chủ, vì sẽ không chịu nổi áp suất của nội tạng đâu. Nhiều bạn trên thương trường cũng trải qua những giờ phút

giống tôi hiện nay, phải bán xe, bán nhà, bán tất... vào đúng lúc giá hạ. Cũng có một số người đứng gượng dậy từ dưới đáy hố sâu, và rồi vươn lên đến đỉnh cao, nhưng đa số đã bị rơi hẳn xuống vực thẳm rồi bị diệt vong.

Một đêm tôi bị tỉnh giấc bởi những hồi chuông điện thoại. Tôi chồm dậy vớ lấy điện thoại, ghé má rồi nói liền: “Thế nào?”

“Hiện nay tôi đang ở với một ông chủ công ty Hoàn Đại tại Côn Minh, ông ấy tên là Quách Hữu Lượng. Ông Quách muốn nói vài câu với bà”. Người trợ lý của tôi nói.

“Khoan đã”, tôi hạ thấp giọng hỏi “Anh đã kể chuyện về làm điện ảnh với ông ta chưa?”

“Tôi nói rồi. Bây giờ hai người nói chuyện với nhau”.

Tôi đành chờ. Qua cái điện thoại này tôi nói chuyện không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần nói thì toàn là mây gió, đầy nhiệt tình, sau đó thì hoàn toàn con số không.

“A lô!” tôi nghe thấy một giọng trong ống nói.

“Tổng giám đốc Quách đấy ư?” tôi vội hỏi.

“Vâng, tôi là Quách Hữu Lượng”. Đối phương đáp.

Đêm đã khuya. Tôi vẫn tất tưởi kể tình hình điện ảnh, không hề thêm dấm ốt, vì thực cũng không đủ sức nữa. Nhưng trong cách nói, tôi ngầm tỏ ra đang gặp phải khó khăn lớn, cần đến sự giúp đỡ. Cuối cùng tôi nói một chút giọng khách sáo rằng sẽ vô cùng cảm ơn ông ta về sự ủng hộ giúp đỡ của ông.

Im lặng. Một lát, giọng nói lại vang lên trong ống nghe: “Được. Sau 5 ngày, tôi sẽ đến Bắc Kinh và cũng đem theo cả phiếu chi tiền cho chi”.

Tôi nói hàng tràng những lời cảm ơn theo thói quen.

Đặt ống nói xuống, tôi dựng gối lên thành giường suy nghĩ tới 15 phút. Kinh nghiệm cho biết, nếu không trông thấy quan tài thì đừng khóc, nếu chưa cầm tấm giấy chi tiền thì đừng vội hoan hô. Nếu chưa có tấm phiếu chi tiền để đổi thành tiền mặt thì không được phép vội vui mừng. Lần trước đã chẳng xảy ra một tình trạng là có một ông chủ hứa trao tiền, rồi fax cho chúng tôi rằng đã chi tiền cho chúng tôi, ấy thế mà tới nay đã qua hai tháng mà chẳng thấy tấm hơi số tiền ở đâu.

Nhưng dù sao, hy vọng vẫn cứ hơn là không hy vọng. Xem chừng đêm nay có thể ngủ ngon được rồi.

Sau 5 ngày, tổng giám đốc công ty Hoàn Đại, Côn Minh tới Bắc Kinh. Trước đó chúng tôi nêu nhu cầu đưa số tiền đầu tư 1,6 triệu nhân dân tệ lên 1,8 triệu. Họ lặng thinh không nói gì. Và tám ngân phiếu 1,8 triệu đem theo đã được trao cho chúng tôi. Tôi lập tức đưa vào quỹ.

Sang đến ngày thứ ba, tôi rút tiền ra. Tôi đã được cứu. Tổ quay phim đã được cứu.

Quách Hữu Lượng đã trở thành một người bạn tốt suốt đời của tôi.

Các sự việc trên thế giới này phức tạp đan xen đến như vậy. Sinh, tử, tồn, vong chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Chính vào lúc này, cũng ở Côn Minh, lại phát sinh vụ thừa kiện không thể tránh khỏi.

57. TÔI TRỞ THÀNH NGƯỜI "CHUYÊN HẦU KIỆN"

Tôi giống như người sắp chết đuối, gắng sức lắm mới ngoi lên được, hòng với được cái gì mà bám vào, nhưng vừa nhô lên khỏi mặt nước thở một hơi liền bị nhấn chìm sâu xuống nước.

Trong số các vụ ra tòa của tôi thì vụ ở Côn Minh là vụ thứ năm. Không biết từ đâu tôi nhận được một biệt hiệu trịnh trọng là “người chuyên hầu kiện”. Ba vụ đầu, tôi là người tố cáo còn hai vụ sau thì người ta cáo giác tôi. Trong các vụ ly hôn, trốn thuế, vụ về danh dự phóng viên ở Tử Xuyên tôi đều ngồi ở ghế nguyên cáo. Không kể vụ hộ chiếu Dominich ở Hồng Công, lần ấy tuy tôi cũng ngồi ở ghế bị cáo nhưng người bị Cục di tản kiện là Hiếu Hồng chứ không phải tôi thì lần này là lần đầu tiên tôi phải ngồi ở ghế bị cáo.

Khi nghe thấy mình trở thành “bị cáo” tôi như bị gậy bổ vào đầu. Đến khi được nghe người ta giải thích rõ đầu đuôi tôi mới phì cười. Thì ra là một công ty Đài Loan đã cáo giác tôi làm tổn hại thanh danh của họ.

Nguyên do là trong một buổi chiều đăi, tôi đã phát biểu với các phòng viên rằng Công ty nọ không tự tôn trọng danh dự của mình, đã đi lừa người khác, tôi lại còn khuyên dân vùng đó nếu mua nhà của công ty này phải cẩn thận.

Tôi chỉ nói tất cả có ba câu. Ba câu nói đó được ghi âm và gửi lên toà án. Công ty đó còn kêu rằng chính vì câu nói của tôi mà họ không bán được nhà.

Thế nhưng cái tội lừa đảo của họ thì lại là sự thật quá rõ ràng. Họ tổ chức một buổi biểu diễn rồi giở trò bịp bợm, nhiều diễn viên như tôi, Đồng Văn Hoa, Na Anh, Trình Tiền, Giang Anh đã trở thành nạn nhân.

Đó là vào khoảng tháng 9 công ty Đài Loan nọ ở Côn Minh đã mời tôi tham gia biểu diễn trong “Hội diễn ca nhạc Tâm tình Trung Quốc giữa hai bờ eo biển”. Họ nói rằng có cả các nghệ sĩ nổi tiếng như Đồng Văn Hoa, Na Anh, Trình Tiền, Giang Anh đều tham gia, họ còn mời cả diễn viên Đài Loan đến giúp vui. Như vậy sẽ làm tăng thêm sự giao lưu nghệ thuật giữa hai bờ, thúc đẩy tình đoàn kết hữu nghị giữa nhân dân đại lục với Đài Loan. Việc này đã được Bộ Văn hoá phê chuẩn, lại có cả văn bản của chính quyền thị xã Côn Minh. Tôi không chút hoài nghi, đồng ý đến tham gia.

Trước khi đi Côn Minh, tôi đưa ra hai yêu cầu đối với người phụ trách đăng cai: một là các diễn viên đại

lục biểu diễn ở những tiết mục cuối cùng, hai là không được ghi hình. Nếu không chúng tôi sẽ không diễn. Đại biểu cơ quan đăng cai vui lòng tôn trọng các ý kiến của tôi, còn hẹn trước nếu khi chúng tôi xuất phát mà không có điện thoại của họ với ý kiến ngược lại thì sẽ không có gì thay đổi. Và tôi cứ đến Côn Minh theo đúng hẹn.

Sau này, tôi được biết thêm, không phải riêng tôi mà Đồng Văn Hoa và một số diễn viên khác cũng yêu cầu không được ghi hình. Họ cũng được ban tổ chức chấp nhận.

Trước khi xuất phát tôi không nhận được một cú điện thoại nào. Tôi hỏi thêm các nhân viên trong công ty, tất cả đều không nhận được điện thoại hoặc FAX từ Côn Minh đến. Tôi đành hoảng ra đi như đã hẹn.

Vừa đến Côn Minh, mấy diễn viên đại lục chúng tôi đã có cảm giác như có cái gì không ổn. Khắp hậu trường của “Nhà thể dục” dán đầy quảng cáo viết “Hội diễn ca nhạc Tân tình Trung Quốc giữa hai bờ eo biển”. Nhưng có người mách chỉ cần ra khỏi đây là thấy nhan nhản những bảng quảng cáo khác hẳn, trên đó là chữ “Chương trình biểu diễn của nữ ca sĩ ...”. Đó là một ngôi sao ca sĩ Đài Loan. Chúng tôi tìm hiểu mãi mới phát hiện ra đây thực chất là buổi biểu diễn cá nhân của chị ta. Buổi biểu diễn có đến gần nửa chương trình là của ca

sĩ Đài Loan đó. Còn lại non nửa dành cho mấy vị diễn viên đại lục chúng tôi. Chúng tôi sẽ hát vài bài ngắn, có tính tô điểm cho ca sĩ nọ thêm long trọng.

Cũng chẳng may hôm đó tôi bị ốm. Vì chót quá miêng ăn món đặc sản Vân Nam, tôi bị đi lỏng. Chỉ một ngày mà tôi bị rộc cả người đi. Nằm trên giường bệnh, phải tiếp nước, cứ nghĩ đến hành động của bọn bịp bợm mà phát nôn. Tôi vốn thích quang minh chính trực. Giá mà ngay từ đầu họ thoả thuận để cho cô ca sĩ Đài Loan kia bao cả buổi biểu diễn thì cũng được, chẳng có gì ghê gớm. Nhưng cái lối làm ăn mờ ám, lén lút như vậy làm tôi vô cùng tức giận. Đến như chúng tôi mà họ còn dám lừa, mà lại lừa ngay trên đất đại lục thì quả là họ quá to gan.

Lại còn chuyện bày rất nhiều máy ảnh khắp sân khấu. Người tổ chức thật không coi chúng tôi ra gì.

Vì vậy tôi đã không lên sân khấu.

Thực ra dù ốm nặng, tôi vẫn có thể lên sân khấu được. Ít ra thì cũng có thể làm được như người tổ chức yêu cầu, tức là tôi đứng trên sân khấu vẫy chào khán giả, nói vài câu, thế thôi. Rồi còn món tiền mấy vạn đồng đang chờ tôi. Chỉ cần đứng đó một lát là có được, dễ như trở bàn tay. Kể ra số tiền đó cũng không ít, và thực ra không mấy ai lại ngại rằng mình nhiều tiền cả.

Nhưng tôi không thêm số tiền bán thiu đó. Những người có liêm sỉ không bao giờ thêm nhận đồ bố thí.

“Không ăn đồ bố thí” là câu chuyện tôi được nghe từ nhỏ và tôi nhớ mãi. Chuyện kể rằng có một chàng học trò quá nghèo đói đành phải đi ăn xin. Một lần xin mãi chẳng được gì, đói hoa cả mắt. Có người bên đường thấy vậy đã xới cho anh một bát cơm trắng tinh, nhưng lại quát to: “Ê, lại mà ăn”. Chàng học trò nghèo làm như không nghe thấy, cứ đi qua, không thêm nhìn bát cơm. Cuối cùng chàng bị chết đói.

Một anh học trò nghèo còn biết tự trọng đến thế, tôi đường đường là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng của Trung Quốc, sao lại có thể nhũn như nắm bột để cho người ta tha hồ nhào nặn được? Nếu chỉ là cá nhân Lưu Hiểu Khánh, có lẽ cũng sẽ chịu muối mặt lên hát một chút, vờ vài chục nghìn, sau đó thì cũng quên đi, chẳng thiệt cân thịt nào. Nhưng đằng này lại đứng trước bao nhiêu máy ảnh, trước hàng vạn nhân dân Côn Minh, mình là đại biểu của các diễn viên Trung Quốc thì không thể vờ vài đồng tiền bán thiu đó mà tùy tiện xử lý được.

Dương nhiên việc tôi không lên sân khấu đã làm náo động dư luận và sinh ra nhiều phán đoán. Trong lần họp báo về “Đại lâu đài Tình Nguyên”, các phóng

viên có hỏi đến vấn đề này. Vì tôi thấy việc đó quá tầm thường nên không muốn nói nhiều. Tôi chỉ nói vắn vẹn có ba câu: Câu thứ nhất “Toàn buổi biểu diễn là một trò bịp”; Câu thứ hai “Đến một ngôi sao như tôi mà cũng bị lừa”; Và kết thúc bằng câu thứ ba “Các vị có mua nhà của họ thì phải cẩn thận”.

Thực ra mấy câu nói đó tôi đã quên biến từ lâu. Mấy câu ấy được ghi ra cũng là do công ty nọ bối rối trong những tập hồ sơ dày cộp ra để có tình cáo giác tôi mà thôi.

Và tôi đã thành bị cáo. Công ty đó còn nói sau những câu nói của tôi họ không bán được nhà, yêu cầu tôi phải công khai xin lỗi và bồi thường tổn thất kinh tế cho công ty.

Thật là một vụ kiện hết sức khôi hài. Ngày giờ của toàn bộ sự kiện bị cố tình xáo trộn, kẻ độc ác thành cáo trạng. Tôi chưa có dịp để tính sổ với họ thì họ đã ngọam tôi một miếng. Họ lại còn xúi giục giới báo chí Văn Nam phải chửi tôi trên báo không dưới ba nghìn câu để trả thù cho ba câu nói của tôi.

Thoạt đầu tôi không hề bận tâm. Chân lý thuộc về tôi. Tuy đầu tiên tôi là bị cáo nhưng tôi chắc chắn là tôi sẽ thắng vì tôi, mà không, chúng tôi là đội quân chính nghĩa. Thêm nữa việc thắng thua đối với tôi

không quan trọng lắm, chỉ cần vạch mặt bọn xấu xa độc ác của công ty Đại Loan kia là đủ rồi. Ngược lại tôi cũng phải cảm ơn cái công ty kia đã cho tôi một dịp để phát ngôn, ít ra tôi cũng có thể thay mặt cho các diễn viên đã phải lên sân khấu trút nỗi tức giận vì bị đánh lừa là làm nhục.

Tôi đi mời luật sư Tường. Tôi không đi Côn Minh. Đại biểu của công ty đó không xứng đáng đứng ngang với tôi. Giữa họ với tôi không thể nói với tư cách bình đẳng được.

Hôm tuyên án, bụng tôi vững một niềm tin chắc thảng. Thậm chí tôi đã viết sẵn một lá thư cảm ơn toà án. Chuẩn bị sẵn sàng, hề nhận được điện thoại từ Côn Minh, tôi sẽ FAX ngay lá thư cảm ơn đó đi.

Nhưng kết cục hoàn toàn ngược với điều tôi dự đoán. Tôi bị bại trận. Mặt trời đã mọc từ đằng tây lên.

Toa đã gác chuyện công ty nọ lừa bịp chúng tôi sang một bên, chỉ xì rang tôi không nên nói như vậy trong trường hợp đó, tại địa điểm đó.

Tôi chẳng hiểu pháp luật của nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa có bao nhiêu điều quy định, và cũng không hiểu nổi toa án thực sự không hiểu biết hay cố tình đi đến kết luận như dong kịch vậy. Tôi bảo công

ty kia la bíp bôm, họ cáo giác tôi la vu vạ, tôi đưa ra các bằng chứng chứng tỏ họ la lừa đảo, thế là xong. Việc gì lại kết luận trong trường hợp này địa điểm kia? Đây là lối vòng vèo kiểu gì? Cổ tình giò trở hê gì đây? Nếu tôi không nói trong trường hợp đó, địa điểm đó thì nên nói trong trường hợp nào, tại địa điểm nào? Chẳng lẽ lại phải nói theo bọn lừa đảo? Chẳng lẽ bị lừa lại không được hé răng nói ra một câu?

Thật là một câu chuyện nực cười. Chẳng khác gì một người bị một người khác đang kêu đau rồi mách cho mọi người để phòng kẻ đi đánh người, kết quả lại bị tuyên án rằng có đau cũng không được kêu và không được hô hoán ở nơi ấy. Vậy phải kêu ở đâu? Hay là đóng cửa lại rồi kêu lên, tự nghe lấy? Hay là có người định giết tôi, bây giờ người đó sắp chết rồi, tôi không được phép nói với người khác rằng đó là kẻ giết người, mà chỉ được nói chuyện riêng với hung thủ? Như vậy có tác dụng gì? Lẽ đương nhiên tôi phải kêu thật to cho mọi người biết để mọi người chặn tay hung thủ, không để nó giết tôi. Đó là cái lý quá rõ ràng dễ hiểu. Công ty đó lừa tôi. Tôi đã chứng minh đây đủ rang nó lừa tôi, không chỉ mình tôi mà tất cả các diễn viên đại lục đều làm chứng.

Tôi quyết định không thương xót gì công ty ấy nữa. Lần này, cơn tức giận của tôi bốc cao như núi. Tôi quyết truy kích đến cùng.

58. VÌ VÕ TẮC THIÊN, TÔI LẠI PHẢI ĐÓNG PHIM

Hôm đó có một người khách đáng khoan thai đi đến chỗ tôi.

Ông ta cao lớn, khôi ngô, trông có vẻ là người phương Bắc. Tôi nghi bụng, chắc ông này định đến bàn chuyện làm ăn buôn bán đây. Tôi mời ông ngồi và bảo thư ký pha trà.

Ông tên là Lưu Đại Ấn. Vừa vào câu chuyện, ông ta nói ngay là muốn mời tôi đóng vai Võ Tắc Thiên.

Tôi mỉm cười hỏi trêu ông: “Ông chưa biết tôi đã thôi không muốn đóng phim nữa ư?”. Ông đáp: “Có biết”. Thực tế cũng đã tới năm năm tôi không hề gặp mặt các khán giả qua màn bạc, Tôi hỏi thêm: “Ông định đầu tư cho bộ phim này bao nhiêu tiền?” Lưu Đại Ấn đáp “Đây là bộ phim truyền hình gồm 30 tập. Bước đầu dự định đầu tư 3 triệu”. Tôi cười phá lên: “Số tiền đó cho riêng tôi cũng không đủ, liệu ông có thù lao nổi cho tôi đóng phim không?”. Ông nói một cách thận trọng: “Có lẽ không nổi. Nhưng có điều, vai Võ Tắc Thiên

không ai đóng được bằng chị. Tôi tin rằng chị sẽ không bỏ lỡ cơ hội này”. Tôi vẫn cười, ngẩng đầu lên đáp: “Bất kỳ vai nào đối với tôi đều là cơ hội”. Lưu Đại Ấn vẫn từ tốn: “Nhưng Vô Tắc Thiên thì có khác đấy. Bà ta đúng là một vị nữ hoàng chân chính duy nhất. Vai này chỉ có chị ra tay mới xong”. Tôi nhấp một ngụm trà, nói một cách hồ hững: “Nếu như vậy thì để sau này khi nào rồi tôi sẽ đóng”. Lưu Đại Ấn nói: “Không được đâu. Tuy nói thế, nhưng hình tượng Vô Tắc Thiên không thể trong một thời gian ngắn lại được dựng lần nữa. E rằng trong những năm tháng của cuộc đời chị, chị sẽ không có cơ hội lần thứ hai đâu”.

Tôi đặt cốc trà xuống. Im lặng rất lâu. Cuối cùng tôi nói: “Vậy cho tôi xem kịch bản trước đã”.

Lưu Đại Ấn cảm thấy có chút hy vọng, ngay ngày hôm sau ông mang kịch bản đến cho tôi. Tôi xem lướt qua, không thể khen lấy lòng được, vì thấy chẳng có gì đáng đóng mấy, viết về Vô Tắc Thiên mà giống như Từ Hy. Có lẽ thôi thôi. Tôi quyết định sẽ không đóng bộ phim này. Với lại tôi cũng chẳng có thời gian. Việc buôn bán của tôi đang trong cơn nóng bỏng. Bà chủ mà đi đóng phim thì công ty sẽ ra sao? Xí nghiệp sẽ ra sao? Các nhân viên đông đúc kia sẽ thế nào? Câu chuyện về Vô Tắc Thiên nhanh chóng bị lãng quên. Tôi lại tiếp tục bù đầu vào công việc buôn bán.

Tính toán thời gian, Lưu Đại Ấn gọi điện cho tôi, hỏi: “Chị thấy kịch bản thế nào?”. Tôi trả lời: “Chẳng thế nào cả. Tôi quyết định không đóng bộ phim này. Tôi thành thực xin lỗi”. Lưu Đại Ấn nói: “Ấy! Đừng, đừng, chúng tôi có thể sửa lại mà”. “Rất khó sửa - Nghĩ một lát, tôi nói - Kịch bản này theo tôi nghĩ, nó đụng đến cung đình, khó tránh khỏi động chạm, phiền toái lắm. Thôi nhé, sau này lại hợp tác”. “Một tuần nữa, tôi sẽ mang kịch bản mới đến cho chị” Lưu Đại Ấn nói rồi gác máy.

Một tuần sau, kịch bản mới với 5 tập đầu đã đưa đến chỗ tôi. Lưu Đại Ấn đúng là con người đã nói là làm. Đây là một kịch bản hoàn toàn mới, của một tác giả khác. Tôi đọc qua, vẫn cảm thấy có cái gì theo vết xe cũ, tôi chưa thể thích nó được, nhưng cảm thấy rất khó xử.

Lưu Đại Ấn lại gọi điện thoại cho tôi. Tôi miễn cưỡng nói: “Chưa được hay lắm”. Tôi thật giống như một bà mẹ chồng khó tính. Để viết ra một kịch bản rất vất vả, tôi không nên làm phiền nữa. “Anh nên mời diễn viên khác thì hơn”. Tôi lại đề nghị lần nữa. Lưu Đại Ấn nói “Thế thì viết lại. Viết đến khi nào chị bằng lòng thì thôi”. Tôi cảm thấy động lòng. Tôi nói: “Thế này có được không, để tôi trao đổi với tác giả một chút để dễ hiểu nhau hơn”. Lưu Đại Ấn vội nói: “Tốt, tốt, tôi sẽ thu xếp ngay”.

Ngày hôm sau, hay hôm sau nữa gì đó, tôi nhớ không chính xác lắm, chỉ biết là rất nhanh sau đó chúng tôi đã quyết định gặp nhau vào một buổi chiều để trao đổi với tác giả. Tôi đành vứt bỏ các công việc bề bộn, di đến địa điểm đã hẹn. Mọi người đến đang chờ tôi.

Đạo diễn Trần Gia Lâm cũng có mặt. Mười năm trước tôi đã gặp anh ở Trường Xuân, lúc đó anh khỏe mạnh, đẹp trai và hào phóng. Bao năm không gặp mà tóc anh đã bạc đầy đầu, chỉ có đôi mắt là vẫn sắc như dao.

Còn có một nhà biên kịch trẻ tuổi, nghe nói ở Nội Mông, Nội Mông? Tôi thoáng nghĩ: “Sao lại phải mời biên kịch ở xa thế?” Chưa kịp nói gì đã nghe thấy giới thiệu đó là Nhiễm Bình, tác giả của “Thành Cát Tư Hãn” và “Thương nhân phương Đông”. Bây giờ mời anh về viết kịch bản mới.

Thời gian không nhiều nên tôi không dài dòng, ngồi xuống là nói luôn. Tôi trình bày tất cả những điều cần phải nghĩ đến khi nói về Võ Tắc Thiên, tôi nói những hiểu biết của tôi về nhân vật và cả nguyện vọng của tôi về một phác thảo kịch bản. Cuối cùng tôi nói “Theo ý riêng tôi, chỉ có theo hướng này thì bộ phim mới có ý nghĩa. Dương nhiên, trong nghệ thuật mỗi người có một cách nhìn khác nhau và góc độ khác nhau. Nếu có

cùng cách nghĩ thì có thể hợp tác với nhau để làm cho tốt, còn nếu không nhất trí được thì ta để đến lần sau. Hôm nay coi như chúng ta kết bạn với nhau”.

Tôi nói liền 3 tiếng đồng hồ, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi vừa nói xong, Trần Gia Lâm đã chọc tôi: “Có phải chị vẫn thường xuyên nói như thế này không ?” Tôi cười nghĩ thầm có lẽ ở công ty, cả tuần tôi cũng không nói nhiều đến thế. Ngày thường tôi chỉ dặng háng một cái là mọi người đã phải suy nghĩ, tìm tòi rồi, nếu nói như ngày hôm nay thì công ty có lẽ đến nổ tung ra mất. Cũng vừa đến giờ phải về, bàn luận thêm vài phút tôi cáo từ ra về. Sau này được biết mọi người đều tán đồng cách suy nghĩ của tôi. Vài ngày sau, tôi ký bản hợp đồng với Lưu Đại Ấn, đóng bộ phim truyền hình 30 tập “Vô Tác Thiên”.

Chao ôi! Tôi lại phải đóng phim. Tất cả những gì quen thuộc trước đây đang trở lại với tôi. Những cái làm tôi vất vả, những cái làm tôi vui sướng, những cái làm tôi bị dầy vò, cả những cái làm tôi phát nôn mửa, ... tất cả.

Nhưng rồi tôi lại gặp một biến cố làm cho Lưu Đại Ấn suýt nữa thì mất “mạng”.

Vừa ký hợp đồng với Lưu Đại Ấn hôm trước thì ngay hôm sau một công ty Hồng Kông hồi hã đến Bắc

download.sachmienphi.com

ng! Dừng! Dừng sách đưa,

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 277: 1033-1038.

nữa. Chỉ cần tôi giúp ông thực hiện ước mơ quay bộ phim này, ông sẽ đến gác công ty tôi ba năm liền không ăn lương. Ông còn nói “Cái số tôi thật không may, làm việc gì cũng trục trặc. Nay lại xảy ra sự cố lớn nhường này. Vấp phải cú này có lẽ nửa đời sau của tôi cũng thành chết yểu. Thưa phật bà, tôi van bà, tôi xin quỳ dưới chân bà”. Tôi nhảy phắt lên, luống cuống nói: “Đừng! Đừng như vậy, hãy để tôi quỳ dưới chân anh”.

Hai bên cứ nói như vậy mãi mà chẳng thấy ai quỳ dưới chân ai cả. Rồi im lặng. Mãi sau chỉ có tiếng Lưu Đại Ấn thở dài.

Tôi nhớ lại hơn mười năm trước, trong một lần họp mặt với những người làm ăn thành đạt. Tôi hỏi họ “Cái gì là bí quyết thành công của các vị”. Có một ông chủ cực kỳ giàu đã nói: “Sinh mệnh là thứ nhất, chữ tín là thứ hai”. Mọi người đến tán đồng ý kiến đó. Từ đó “Sinh mệnh hàng đầu, chữ tín thứ hai” đã trở thành điều mà tôi tôn thờ. Đến lúc đi buôn bán, thậm chí có lúc “Chữ tín” trở thành hàng đầu và “sinh mệnh” đứng hàng thứ hai. Câu nói đó đã dẫn dắt tôi đi từ thắng lợi này đến thắng lợi khác, bước từ bậc thang này, lên bậc thang khác. Vì nó mà tôi có bạn bè ở khắp nơi. Tất cả những ai quen biết tôi đều thấy rõ tôi chỉ nói một lời không nói hai. Nói thế nào viết thế ấy và viết thế nào thì làm đúng như thế. Tôi thích lối sống của người quân

tử, tuân thủ một nguyên tắc: kiếm tiền phải giữ đạo lý. Nếu là của mình thì không bỏ sót một xu, nhưng nếu không phải của mình thì hơn một ly cũng không thêm.

Một khi mình đã nói ra, thì dù có phát hiện ra sai lầm dù có bị lỗ, cũng phải thực hiện đúng lời hứa. Còn nếu thực sự không thể đúng lời hứa, thì phải nói rõ ràng cho người ta thông cảm.

Do đó, từ lĩnh vực điện ảnh tôi bước vào giới doanh nghiệp hành trang của tôi là “chữ tín”. Có thể nói không khoa trương rằng tôi và công ty của tôi đã dành được chữ “tín” trong thiên hạ. Thật ra làm nghệ thuật và làm nhà doanh nghiệp là hai hoạt động trái ngược nhau. Nó có những tư duy về chân trời góc biển khác hẳn nhau. Làm nghệ thuật là tư duy cảm tính, làm doanh nghiệp cần có tư duy lý tính. Nghệ thuật phải sáng tạo cái mới, còn buôn bán thì phải có kinh nghiệm. Nói chung ai là nhà nghệ thuật càng thành công thì càng khó trở thành nhà doanh nghiệp giỏi.

Những người không hiểu tôi sẽ cho là tôi ăn nói huyền thuyên, người hiểu tôi đều biết rằng không bao giờ tôi nhận lời tùy tiện. Ngay từ hồi chưa làm buôn bán, chưa phải giấu có gì cũng vậy. Có một lần tới Hồng Công, tôi đi chơi với một bạn mới ở đại lục sang. Khi đi xem một cửa hàng bán đồ trang sức, thấy một đôi hoa tai rất đẹp, bạn ấy thích quá không rời đi được. Thấy

vậy, tôi liếc nhìn bảng giá thấy giá là 500 đồng. Tôi nói tôi sẽ mua đôi hoa tai này tặng bạn. Nào ngờ hôm sau mang tiền ra mua, thì đôi hoa tai đó giá những 5.000 đồng tiền Hồng Công. Hoá ra đôi hoa tai đã che lấp mất biển giá, đề lên đúng con số 0 cuối cùng. Tôi đấu tranh khá lâu, cuối cùng nghiêng rằng quyết mua cho bạn, dù cho 5.000 đồng Hồng Công lúc đó gần bằng toàn bộ số tiền của tôi ở đó.

Ngẫm lại cả đời, tôi chỉ có một lần “thất tín”. Đó là mới phát biểu “tuyên bố” thời không đóng phim nữa thì sau có một năm đã đóng phim “Đại Thái giám Lý Liên Anh”. Nhưng đó là do hoàn cảnh thúc ép, và “tuyên bố” cũng chỉ nói rằng tạm thời thời không đóng phim, mà thời gian “tam” ấy có thể dài có thể ngắn. Nếu nói một cách gương ép thì có thể cho qua.

Còn lần này...

Lần này thì không thể tha thứ được. Vì tiền? Vì điện ảnh? Thôi, vì gì cũng thế, không thể nuốt lời hứa của mình được. Không thể tha thứ được.

Ngẩng đầu lên, tôi nói với Lưu Đại Ân: “Thời được, tôi sẽ tuân theo lời hứa. Vẫn đóng bộ phim truyền hình của chúng ta”.

Mặt mày Lưu Đại Ân rạng rỡ. Tôi biết, chính mặt tôi lúc ấy cũng toả sáng.

“Vô Tác Thiên” bắt đầu quay đúng thời gian quy định.

Cùng lúc ấy, các hàng mỹ phẩm mang nhãn hiệu “Hiếu Khánh” long trọng ra mắt thị trường toàn quốc. Các dụng cụ bơm trang sức “Hiếu Khánh”, nước giải khát “Hiếu Khánh”, nước hoa, dầu trơn tóc “Hiếu Khánh”, phấn trang sức “Hiếu Khánh” ... trên từng đoàn xe ùn ùn chạy lên đại vũ đài của mỹ phẩm.

Toàn bộ nội ngoại cảnh của “Vô Tác Thiên” đều quay ở trường quay truyền hình Trác Châu, Hà Bắc. Trác Châu không xa Bắc Kinh lắm, nếu không bị tắc đường thì xe chạy hết một tiếng đồng hồ, còn nếu tắc thì phải mất ba, bốn tiếng. Hằng ngày quay xong, buổi tối tôi lại trở về Bắc Kinh để giải quyết các công việc của công ty. Sáng hôm sau khoảng 5,6 giờ tôi lại lên đường đi Trác Châu.

Trong lúc đóng vai Vô My nương nhỏ tuổi tôi phải để tóc rữ rượi, có lúc phải nhảy nhót làm nũng Hoàng thượng, lại có lúc thành tiểu ni cô mang cái bụng to tướng bò lê trên mặt đất. Những khi ấy, các nhân viên của tôi chen qua đám đông để vào tìm được “giám đốc Lưu” cũng tốn khối thời gian. Nhưng “giám đốc Lưu” chỉ lắc mình hoá thân trở lại là cầm ngay bút từ tay họ, ký tên đóng dấu lên các văn bản. Trên hiện trường đang quay bẽ bộn như thế, nhiều lúc giải quyết

xong công việc, tôi không nhịn được cười, xung quanh cũng cười phá lên. Sau khi các nhân viên của tôi đi khỏi, các thành viên của tổ quay xúm lại gọi tôi là “bà chủ”, “tổng giám đốc”, “quản trị trưởng”, luôn miệng như vậy.

Trong những thời điểm đó, ngay bản thân tôi cũng cảm thấy chẳng ra sao. Tôi tuyên bố với các nhân viên rằng phải ngừng các công việc, sự vụ lại. Không cho phép bất cứ ai vào trường quay quấy rầy.

Từ một Vô My nương nhỏ bé trở thành người lớn, thành tài nhân, thành Hoàng hậu rồi lên ngai vàng Hoàng đế. Và trên các ngai vàng rực rỡ đầy ngọc bích ấy, trở nên già nua yếu đuối, thật là vi đại mà cũng thật bi thảm. Vô Tắc Thiên đang trong những ngày hè nắng gay gắt phải đeo mặt nạ bằng chất dẻo, giữ bộ mặt tươi cười, rồi ốm, rồi luôn gặp nạn binh biến, cuối cùng thoái vị.

Dưới sự che lấp của chiếc mặt nạ ấy là linh hồn cô độc yếu ớt của Vô Tắc Thiên, bỏ chiếc mặt nạ ra trên mặt tôi đầy những vết xước bầm tím, những chỗ bị phong rộp đầy nước. Tôi đã đi vào thời gian, không gian của Vô Tắc Thiên, đã có những thể nghiệm về toàn bộ cuộc đời bà, tôi có được sinh mệnh của bà, cảm thụ được những vui buồn giận, ghét to lớn của bà. Tôi như đang sống lại một lần nữa.

Các phóng viên hay hỏi tôi: “Cái khó khăn nhất của chị trong khi đóng vai Vô Tắc Thiên là gì? “ Bao giờ tôi cũng trả lời: “Sự đau khổ của da thịt”.

Quen ngồi ở bàn giấy trong văn phòng, nay trở lại trường quay huyền ảo, lại đóng vai từ lúc mười mấy tuổi đến khi già 78 tuổi, sự đau khổ của da thịt khiến tôi không chịu nổi. Nhớ lại trước đây, trong những lần đóng phim Tiểu Hoa, pho tượng Phật thần bí, Trấn Phù Dung, Cánh đồng rộng lớn... tôi đã từng chịu đựng biết bao đau khổ về da thịt nhưng đều dần dần vượt qua. Tôi luôn cảm thấy mình thực sự đã trải qua những giờ phút thật ghê gớm. Đúng là con người cần kiệm để có thể tiêu hoang, nhưng con người tiêu hoang thì khó cần kiệm.

Có điều, ngồi bàn giấy thì mệt tim. Làm bà chủ buôn bán đòi hỏi tim có sức chịu đựng rất lớn. Chứ còn làm hoàng đế hay nữ hoàng, thiên binh vạn mã đều đã có người sắp xếp sẵn, chỉ cần đẩy mình trang sức, bước lên ngai vàng là mọi sự đều tốt đẹp.

Ôi! Điện ảnh, mi là một thứ hêrôin, là hoa anh túc hay là thuốc phiện, mi là thứ dày vò người ta, là thứ làm cho người ta phải mắc nghiện.

Điện ảnh! Mi là người tình trong “Tài hoa xuất chúng” của chúng ta. Không có một sự nghiệp nào lại gian khổ mà tồn tại những thứ tuyệt đối và cực đoan đến như vậy.

Tuy bị nó làm cho chết đi sống lại, thế mà vẫn yêu nó, yêu đến cuồng si. Còn nó thì như một kẻ lừa dối, khi ẩn khi hiện, lúc xa lúc gần. Có khi nó bay bổng lên tận chín tầng mây khiến ta không thể nào với tới. Cũng có lúc như những tình cảm nhẹ nhàng đi vào lòng ta.

Một cái cau mày, một nụ cười của nó đều là trò ảo thuật làm cho ta phát điên, ăn không ngon ngủ không yên vì nó. Ta có thể bỏ ra tinh lực suốt cuộc đời mình để theo đuổi nó, cố lọt vào mắt xanh của nó. Cho dù ta có phải chịu bao nhiêu đắng cay, chỉ cần nó mỉm cười là bao nhiêu lo lắng buồn phiền, mệt nhọc đều tan biến đi.

Có lẽ đến lúc ta tuổi già sức yếu thì nó sẽ dần dần xa lìa ta, không hề ngoảnh lại, để mặc cho ta chìm trong giấc ngủ sâu nào dưới ngọn đèn cô đơn. Nó có sức hấp dẫn vô cùng tận như thế làm ta như phải giữ một lời thề không bao giờ thay đổi, giữ lấy một mối tình đặc biệt suốt đời không chuyển lay. Ta sẽ cảm thấy bất kỳ sự vật nào nếu so sánh với nó đều trở nên mờ nhạt vô nghĩa, không chút hứng thú.

Diện ảnh! Mi là một thứ thần kỳ. Rốt cuộc mi là ma quái hay thiên thần? Thôi cho dù mi là cái gì đi nữa thì ta vẫn yêu mi, chỉ cần được ngả vào lòng mi là ta đã cảm thấy tự hào.

59. TRONG LÒNG TÔI LÀ CẢ MỘT KHOẢNG TRỜI XANH TRONG VẮT

Nắng vàng rực rỡ!

Bộ phim “Những ngày tươi sáng” đã hoàn thành.
Ngày chiếu thử đã đến.

Máy quay phim “Vô Tắc Thiên” cũng đã ngừng
chạy. Vừa tham gia Hội chợ đặt hàng bách hoá ở Nam
Xương, tôi vội vã trở về Bắc Kinh, đến ngay hội trường
chiếu phim.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tại Hội chợ đặt hàng bách hoá ở Nam Xương,
“Công ty Lưu Hiểu Khánh” đã làm nổi lên một cơn lốc,
cơn lốc đã cuốn khắp trong và ngoài hội chợ, khắp nội
và ngoại thành của Nam Xương. Từng đám bụi bốc
tung trời. Không biết bao nhiêu đơn đặt hàng cứ vươn
qua các đầu người chìa tới tay tôi. Quang cảnh không
khác gì những người ham mê điện ảnh đưa giấy, sổ xin
tôi chữ ký lưu niệm.

Trên màn ảnh chiếu từng hình ảnh được làm từ
tâm huyết của Khương Văn. Tôi ngồi trên chiếc ghế tựa,
trong đầu hiện lên rõ lai lịch của từng trang hình ảnh.

Đến nay, tôi và Khương Văn không còn ở cùng nhau, nhưng vẫn là những người bạn tốt của nhau.

Nhìn quanh không thấy Khương Văn đâu, anh đã trốn ở một góc nào rồi. Hân là anh rất hồi hộp, không thể ngồi cùng những người khác để nói chuyện, vui cười về bộ phim của mình. Đây là bệnh chung của chúng tôi vốn có từ xưa.

Lại một lần nữa tôi cảm thấy sự khó lường của sinh mệnh. Xu thế lớn của xã hội là tan lâu rồi sẽ hợp. Hợp mãi rồi lại tan.

Bộ phim làm rất tốt. Thậm chí còn tốt hơn cả sự tưởng tượng của tôi. Dù cho tôi rất thuộc kịch bản, nhớ rất kỹ cách xử lý từng cảnh trong kịch bản.

Trong hội trường chiếu phim hôm nay kín hết chỗ, không còn một ghế trống nào. Ai cũng bày tỏ lòng ngưỡng mộ và kính trọng tác giả của bộ phim. Người đó là Khương Văn.

Lòng tôi vô cùng sung sướng, phấn khởi không thể nói hết được.

Hiền Hồng hỏi nhỏ tôi: “Sao không thấy tên chị?”

Tôi đáp: “Kia chàng phải là gì?”

“Tại sao tên chị lại để sau Văn Huệ?”

“Có sao đâu, các chị muốn là sự thành công của Khương Văn chứ không phải của chị. Em thấy bộ phim này thế nào?”

“Rất cừ!” Hiểu Hồng nói một cách chân thành.

“Như thế chẳng đủ lắm sao?”

Ngay tối hôm đó fax cho Văn Huệ. Ngoài việc chúc mừng sự thành công của bộ phim, tôi liệt kê một bản thanh toán tiền làm phim cho tổ quay, mục đích làm rõ tin đồn là tôi cầm riêng một số tiền của tổ quay. Đồng thời tôi cũng nói rõ một lần nữa, tất cả những điều tôi làm đều vì Khương Văn, tôi không cần nhận lấy một xu. Giờ đây “thủ lao” đưa đến với tôi đã quá nhiều, vượt quá sự mong đợi của tôi.

Trong lòng tôi là một khoảng trời xanh trong vắt.

60. ĐOẠN KẾT

Đúng như điều tôi lường trước, cuốn phim “Những ngày tươi sáng” được giải thưởng lớn tại liên hoan điện ảnh Venise, “Võ Tắc Thiên” 30 tập đã gặp gỡ đông đảo khán giả.

Mạng lưới thương nghiệp của tôi dần dà đã toả khắp đất nước Bắc Kinh, Thiên Tân, Cát Nhĩ Tân, Tân Cương, Thành Đô, Côn Minh, Nam Xương, Trường Xuân, Nội Mong, Ngân Xuyên, Lan Châu, Tây An... đều có mặt những quầy trưng bày sản phẩm mang nhãn hiệu “Hiếu Khánh” cùng với các hạng mục kinh doanh của tôi. Chúng toả sáng lấp lánh như những ngôi sao trong dải Ngân hà bao la. Dấu chân của tôi đã in khắp miền đất nước. Có điều khác trước là tôi không xuất hiện với danh nghĩa là ngôi sao điện ảnh, mà trước mọi người đó là một nữ doanh nghiệp trẻ tuổi, giàu ý chí vươn lên.

Vụ kiện ở Côn Minh cũng kết thúc với những thắng lợi của tôi.

Đồng thời, tôi đã bán ở Thẩm Quyển tiêu đề một cuốn sách văn học của tôi “Từ ngôi sao điện ảnh đến nữ tỷ phú”. Giá bán tới 1 triệu 8 vạn đồng. Cuốn sách đã

khởi ngòi cho một dòng sông mới chảy của lịch sử văn học Trung Quốc.

Vốn dĩ, tại hội bán tiêu đề tôi chỉ định đặt giá có 17 vạn. Đến khi tôi nắm được tình hình liền nghĩ ngay sao con số này lại trùng với con số của vụ án lậu thuế của tôi. Ông chủ mua tiêu đề của tôi từ hôm đó không có lấy ngày nào yên tĩnh. Ngay chiều hôm đó đã có người gọi điện thoại cho ông ta, đòi mua sách của tôi, à không, tiêu đề của tôi, trả ngay 50 vạn đồng tiền mặt. Sau đó là liên tiếp rất nhiều người đòi mua, con số lên tới 80 vạn rồi 1 triệu. Kết quả là ông ta được tôn lên thành một người “có cổ phiếu lớn nhất Thâm Quyến”.

Vì thế tôi bị ông này mời đến Thâm Quyến. Tại đây tôi đã có dịp nói chuyện với một ông chủ mới, ông Ngụy Hiểu Lâm, đồng hương của tôi.

“Một triệu tám vạn” Tôi vừa ra một con số đã rập tâm từ trước. “1 triệu 8 vạn” cứ phát theo giá này nhất định tôi sẽ gặp may. Thực ra tôi định bụng viết cuốn sách này coi như đã đánh trống bài triệu.

“Được” Ngụy Hiểu Lâm dứt khoát:

Người phụ trách bán là Trịnh Hiểu Tinh hô to “Tôi xin tuyên bố, tiêu đề “Từ ngôi sao điện ảnh đến nữ tỷ phú” của Lưu Hiểu Khánh đã được ngài Ngụy Hiểu

Lâm công ty “Hoa Thâm” ở Thâm Quyển mua hết với số tiền là 1 triệu 8 vạn đồng”.

Đây là một tiếng nổ long trời lở đất. Tôi đưa cho Ngụy Hiểu Lâm tờ hợp đồng đã ký tên, ông đưa cho tôi tám phiếu chi tiền tròn 40 vạn.

Nhiều người xôn xao: “Ồi, ghê quá; có 8 chữ mà bán 1 triệu 8 vạn, thế ra một chữ hơn 2 vạn đồng ư?”

Trong bản hợp đồng ghi rõ: Cuốn sách này không dưới 20 vạn chữ. Sau khi ký một năm, tức là đến ngày 31-12-1994 phải nộp bản thảo. Nếu đến kỳ hạn mà không nộp bản thì sẽ phải trả lại số tiền ứng trước và phải chịu phạt bằng mức đó. Tức là nếu một năm không viết xong sẽ phải trả lại 80 vạn.

Hôm đó, tôi bay từ Bắc Hải về Trường Sa. Vừa đi thị sát Bắc Hải xong tôi quay về Trường Sa để tham gia liên hoan điện ảnh “Kim kê” và “Trăm hoa” lần thứ 3.

Ở Bắc Hải không có máy bay bay thẳng về Trường Sa nên tôi phải qua Thâm Quyển. Đó là ngày 16-1-1994.

Từ trên máy bay nhìn về Thâm Quyển, tôi nghĩ: “À! Đã lâu ta không nhìn thấy mi”. Một ý nghĩ chợt đến như có tiếng sét đánh ngang tai - Tôi nhớ đến cuốn sách của tôi.

Ồi chào! Trời sắp sập mất! Tôi chưa viết được lấy một chữ nào. Phải chịu phạt 80 vạn đồng.

Tôi cuống quýt trù tính. Từ ngày hôm đó việc viết cuốn sách mới được đưa vào chương trình hàng ngày của tôi.

Liên tiếp đến Lan Châu, Tây An, Tây Ninh, Ngân Xuyên... hết nơi này đến nơi khác, tốn bao nhiêu công sức để thanh toán các công việc nghiệp vụ, sự vụ và tạp dịch ... Thôi, bấy giờ phải bỏ tất cả những thứ còn dính trên tay, tạm dứt hẳn một thời gian.

Đúng ngày 8 tháng 12 bắt đầu cầm cổ viết.

Thoạt đầu chỉ là đối phó với việc làm sai, nhưng sau càng viết càng nhanh, càng viết càng say, càng viết càng sâu sắc tay tôi không còn theo kịp tốc độ suy nghĩ của bộ não. Bình quân mỗi ngày viết 6.000 chữ, có ngày nhiều nhất được tới 2 vạn chữ, đến nỗi ngón tay tôi thành chai.

Vốn chỉ định viết 20 vạn chữ là đủ, không ngờ gạch gạch xóa xóa viết lòng thông dài tới hơn 30 vạn chữ, lòi ra cứ như là vải bó chân đàn bà, vừa thối vừa dài.

Ngày nào người tôi cũng mệt rù, mệt hơn cả lúc đóng phim và đi buôn cộng lại. Bởi vì, đây cũng coi như

là tôi thể nghiệm lại một lần toàn bộ quá khứ của mình, hâm nóng lại quãng đường mình đã đi qua. Tôi có cảm giác mỗi chữ là một giọt máu tươi của mình. Dòng máu của tôi theo huyết quản chảy vào tim, từ tim đưa lên óc rồi theo ngòi bút chảy trên những trang giấy. Tôi đang tự bóp nặn mình, chẳng khác gì quả chanh đã bị vắt kiệt chỉ còn vỏ.

Một người bạn của tôi nói “Ông chủ nợ với 1 triệu 8 vạn đồng đã mua sinh mệnh 10 năm của chị. Ông ta thật có con mắt tinh đời”. Tôi đáp lại bạn bằng một nụ cười nhợt nhạt.

Mười năm trước, tôi viết cuốn sách đầu tiên “Con đường của tôi”. Tròn 10 năm sau tôi lại phơi bày bụng dạ của tôi.

Trong cái nghề điện ảnh mộc mạc và mê ly, tôi đã bị xã hội và dư luận chụp lên đầu một tấm khăn kín mít. Nó không phải là tấm khăn voan nữa, mà nó là một chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ ấy không chỉ mỏng có một lớp, mà dày tới 3 lớp, 4 lớp, nhiều lớp. Rất nhiều người không rõ chân tướng của tôi.

Bằng cuốn sách này, tôi bỏ chiếc mặt nạ của mình để cho mọi người thấy tôi như thế nào. Công trình lột mặt nạ thật to lớn. Ngày tháng chồng chất, chiếc mặt nạ cứng như sắt, nó như khảm vào thớ thịt của tôi,

bất rề sâu trong cơ thể tôi. Gờ chiếc mặt nạ sắt đã làm cho da thịt tôi đau đớn. Những điều thảm hại phải ráng chịu đã rầy vò tôi trong quá trình gỡ mặt nạ, khiến tôi đã phải dừng bút không biết bao lần. Cứ phải suy đi nghĩ lại đấu tranh quyết liệt, rồi cố lấy dũng khí ra mới lại có thể tiếp tục viết được.

Đây chính là con người tôi chân thực và trần trụi.

Tôi còn giờ hai bàn tay chân thành và nóng bỏng tới tận bên tay các người!

Cởi bỏ được những lời hoang đường và tấm áo giáp giả tạo nặng nề, tôi cảm thấy mình được nhẹ nhõm.

Đã biết bao nhiêu lâu rồi mới được thanh thoát như thế này, đã biết bao nhiêu lâu không quay về được với tự nhiên. Thời gian dài quá.

Cái nhân bản đã trần trụi đến với thế giới, và rồi nó lại trần trụi ra đi.

Vì thế, tôi đặt tên cho cuốn sách này là “Tự truyện của tôi”.

Và, đổi “Từ minh tinh màn bạc đến nữ tỷ phú” thành tiêu đề phụ của cuốn sách.

Khi tiêu đề cuốn sách này bán ngà giá 1 triệu 8 vạn đồng, rất nhiều người bao cái ông Ngụy Hiền Lâm

mua tiêu đề này thật là một thằng điên, có tiền mà chẳng biết dùng tiền.

Sau một nam trời, khi cuốn sách ra đời, thì Ngụy Hiểu Lâm lại được khâm phục là một tay có khí phách lớn.

Còn tôi, tôi rất cảm ơn khí phách trong sáng anh hùng của ông.

Chính ông, nhờ có ông, nên lúc này cuốn sách mới được ra đời. Nếu không, thì hôm nay lui tới ngày mai, ngày mai lui tới ngày kia, cái con người tôi đẩy sức ý không biết tới năm nào mới có thể nặn ra được một trường thiên tiểu thuyết phanh phui lực phủ ngu tạng như vậy.

Đương nhiên, còn có hội đồng bản văn bản đặt ở Thâm Quyền trong đó có Vương Hân và những người có liên quan khác.

Thật ra lúc đầu, khi bán với giá 17 vạn đã bị Ngụy Hiểu Lâm đoán rằng tôi không dám động bút.

Đúng là tôi không động bút thật. Bởi vì, 17 vạn đối với tôi là sự sủi quây, nó là con số đen tối thể hiện những điều không tốt lành.

Cho đến tận lúc viết xong cuốn sách này, tôi mới đột nhiên nhận ra rằng cả cuộc đời của tôi được dựng nên bởi những nguy cơ và hoạn nạn chồng chất.

Như tôi đã nói, thử nghiệm lại, hồi ức lại những cơn ác mộng kinh hoàng đó đã khiến tôi phải dồn hết tâm lực ra để làm, đến mức mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể chất.

Nhưng chính vì chúng đã cùng tổ hợp, âm dương xen kẽ, âm với âm thành dương, và đi đến thành công lớn.

Tôi thường cảm thấy cuộc đời mình giống như một ván đánh bi-a. Vốn định đánh hòn kia thì lại đánh phải hòn mình không định đánh, hòn bi đó bật trở lại đập ngay vào hòn khác là cái hòn có đánh đến tám đời cũng không trúng ấy, lại bị đẩy tụt xuống lỗ.

Xem ra thì tôi cũng có phần như vậy, dù cho tôi không đặt sẵn kế hoạch, nhưng nó chính là cái số phận không thể lường trước được.

Vậy thì cái phận nào đã thúc đẩy tôi đến những thành tựu của ngày hôm nay? Khó mà phân chia cho thật rạch ròi. Nó cũng chẳng khác gì đánh cờ vậy, do có nhiều quân cờ nên đã làm cho anh thắng cuộc. Từng quân cờ nhỏ bé đã phát huy tác dụng khó đánh giá hết được, thiếu đi một quân nào cũng không thành bàn cờ đó được.

Chữ “nhân” gồm một nét phẩy và một nét móc. Đóng phim là phẩy, di huôn là móc, sự nghiệp là phẩy, tình cảm là móc, có phẩy có móc mới thành nhân sinh, thành cuộc sống.

Đối với tôi, chưa bao giờ có sẵn một chiếc bánh có nhân từ trên trời rơi xuống. Từng thành công nho nhỏ đều do tôi phấn đấu gian khổ mới giành được, từng món của cải cũng đều phải tự tay mình giành giật từng ly từng tý mới có được.

Có người bảo rằng tôi lặn ngụp trong biển cả thương mại. Người ta không biết rằng tôi không tự ý nhảy xuống, mà do không đề phòng nên bị xô đẩy rồi rơi tòm xuống biển. Tôi bị uống no nước, sặc sụa, giấy giụa, rồi do bản năng bám lấy sự sống, nên đã trôi dạt vào bờ, cánh tay vừa quờ quạng nếu lấy mạn thuyền cấp cứu, thì lại bị những cú đập phũ phàng rơi vào dòng xoáy miền man.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Phúc cho tôi, cứ chìm nổi như vậy mà không bị chết chìm. Có vậy mới thấu hiểu được vận động viên lặn ngụp. Bản lĩnh biết bơi của tôi cũng nhờ vào kết quả của bao lần vật lộn với chín phần chết một phần sống như thế.

Ngày hôm nay, tôi tổng kết cuộc đời 10 năm của tôi. Để có thể trình bày được rõ, tôi cũng đưa một số tư liệu từ cuốn “Tám năm này của tôi” vào cuốn sách này. Có đôi chỗ không giống nhau về thời gian, địa điểm, nhân vật, xin cứ lấy cuốn này làm chuẩn. Trong cuốn sách này, trừ những chỗ không thật khớp về ngày tháng, thứ tự trước sau của sự kiện là do trí nhớ ra, còn đều đưa ra những điều chân

thực. Chính vì vậy mà trong quá trình viết, tôi đã phải nhiều lần dừng bút: Có nên viết hay không? Viết tiếp như thế này có được không? Có nên viết ra tất cả những góc ngách tâm hồn không? Nhiều lần lặp đi lặp lại những ý nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng dũng khí của tôi đã giành phần thắng.

Bởi vì lịch sử của một con người không thể viết bằng bút được, mà là khâu bằng sinh mệnh.

Hầu như mỗi người Trung Quốc đều có một câu chuyện của chính mình. Và đây là câu chuyện của tôi.

Có người hỏi tôi: “Tương lai chỉ tính chuyện ra sao? Định làm một việc gì mới?”

Tôi lắc đầu bảo rằng, không biết.

Đúng là tôi không biết. Tôi không thể quản lý được tôi. Càng không thể quản lý được con đường của cuộc sống. Cung tựa như tôi, khi mới chào đời không thể thiết kế cho mình thành một ngôi sao điện ảnh, lúc là ngôi sao điện ảnh cũng lại không thể vạch sẵn cho mình trở thành một nhà doanh nghiệp.

Tôi cứ để buông trôi như vậy. Thích làm cái gì thì làm cái đó.

Mỗi người đều có một cuộc sống của mình. Giả dụ tôi vì cuộc sống như một que diêm, que diêm đó có thể

châm một ngọn nến, và cũng có thể làm cháy một thùng xăng. Mỗi người đều có cái ưa chuộng của mình. Riêng tôi, tôi là que diêm bé nhỏ nhưng có thể châm ngòi nổ để phóng những quả bom nguyên tử, bom khinh khí, vệ tinh nhân tạo tới một nơi xa tít.

Trên trời lấp lánh đầu sao. Tôi chọn lấy một ngôi của mình, và xác định thật đúng vị trí của nó.

Chúng ta không thể kéo dài được sinh mệnh, nhưng có thể tăng cường được mật độ của đời sống.

Tôi vẫn sẽ đi trước. Tôi phạt hết gai góc. Suốt một đời, tôi không tài nào yên tĩnh. Có lẽ là như vậy.

Tôi nghĩ thế.

Nhưng thời đại hoàng kim là trong tương lai.

Tôi sớm nói câu này trong “Con đường của tôi”

Tôi xin phép nhắc lại một lần nữa.

Viết xong ngày 3/2/1995

(Mồng 4 tháng Giêng năm đủ)

61. NGÀY NÀO CÙNG NÂNG VẮNG THÁI DƯƠNG

(Thay cho lời ghi cuối sách)

Nhân dịp xuất bản tác phẩm văn học, cuốn tự truyện dài ở thể ký của Lưu Hiểu Khánh - “Ký tự bạch của tôi - Từ một diễn viên điện ảnh đến nữ tỷ phú”, tôi, với tư cách là người chủ yếu đối với xuất phẩm, cảm thấy trong lòng vô cùng hân hoan.

Rất vui mừng hân hoan vì mình đã làm một việc có ý nghĩa.

Đây đúng là một đại sự trong nghề làm ăn buôn bán của tôi.

Hân các độc giả còn nhớ vào mùa Đông năm 1993, tại buổi hội bán vắn cảo lần đầu ở Thâm Quyển, tôi và tổng giám đốc công ty hữu hạn ngành điện tử CHUNG KIM ở Thâm Quyển đã bỏ ra một số tiền rất lớn - 1 triệu 8 vạn đồng, để mua bản quyền của một thư cảo mà lúc đó vẫn còn đang chỉ có tiêu đề. Chỉ chĩ đó của tôi lúc ấy đã dẫn đến nhiều tiếng vang ngược lại trong

xã hội, nhất là trong giới văn học và giới xí nghiệp. Bởi vì nó như thế này, trong lịch sử văn học của Trung Quốc chưa bao giờ có chuyện một nhà doanh nghiệp lại bỏ ra một món tiền để mua một bộ thư cảo với giá cao đến như vậy. Từ đó đến nay, tôi luôn luôn nhận được thư từ và điện gửi từ cả nước đến, có người ta ra khâm phục và tán thưởng tôi, cũng có những dị nghị rằng không thể chấp nhận hành động ấy của tôi, cũng có ý kiến cho rằng đây là một việc làm không hiểu nổi. Trong nước có khác nhiều cơ quan tân văn đến phỏng vấn tôi về việc đó.

Có người nói: Nguy Hiếu Lâm là một thương nhân, thương nhân đã đầu tư thì phải lường trước kết quả ngược trở lại chứ, ông ấy dám bỏ ra một số tiền cực lớn để mua một bộ thư cảo, nhất định đây là một việc mua bán danh lợi.

Câu nói này đúng, song không toàn diện.

Tôi là một thương nhân, thương nhân nói chuyện thương nghiệp, đương nhiên đã đầu tư phải cân nhắc đến kết quả. Lúc đó thư cảo của Hiếu Khánh mới chỉ có một tiêu đề, tôi đã dám bỏ ra một món tiền rất lớn để giành về tay mình. Sở dĩ tôi làm như vậy là vì tôi nhận định người đàn bà như Lưu Hiếu Khánh này là một người đàn bà phi thường, không đơn giản. Chỉ xem lòng

tự tin, tính tự phụ, tài hoa, danh vọng của chị là đủ để cho người ta có thể tin vào tác phẩm của chị được rồi. Kết quả trở lại nhất định sẽ không kém. Sau này có thư cao, vừa xem quả thật rất hay, đây là một tác phẩm hiếm có.

Tôi nói rằng ý kiến trên không toàn diện là vì, đầu tư cần lường kết quả, đó là mục đích trực tiếp của thương nhân, nhưng nó không là mục đích duy nhất.

Thế thì, tôi còn vì cái gì nữa?

Mọi người đều biết, trong một số năm gần đây, công việc xây dựng kinh tế của Trung Quốc phát triển với tốc độ cao và liên tục, tạo nên một niềm tin gấp trăm lần về tiến lên một nền kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa, đồng thời nó cũng đã giành được những thành tựu đáng chú ý. Thế nhưng, đứng trước tình hình kinh tế phát triển nhanh đến như vậy, mà sự nghiệp văn hoá tương ứng liên quan chặt chẽ với kinh tế lại lâm vào cảnh bế tắc, không ăn nhịp với phát triển kinh tế. Sự phát triển của sự nghiệp văn hoá vẫn đang lè những bước đi nặng nề khó khăn, một số nhà nghệ thuật, nhà văn hoá ... có năng lực, có tài hoá vẫn cố thủ những ngày khổ sở với tinh thần “thanh tâm quả dục”. Mỗi khi nghe thấy hoặc trông thấy tình trạng đó, trong

lòng tôi không khỏi có suy nghĩ. Tôi thấy đó là một hiện tượng không hợp lý.

Tôi cho rằng, con đường tiến lên nền kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa, trong đó xây dựng văn hoá là một khâu quan trọng. Xây dựng văn hoá không những là một nhu cầu cấp bách của văn minh tinh thần, mà còn là nhu cầu cấp bách của văn minh vật chất. Xây dựng hiện đại hoá của Trung Quốc không có nghĩa chỉ là chấn hưng kinh tế mà phải chấn hưng cả văn hoá Trung Quốc nữa.

Có người bảo tôi là một nhà doanh nghiệp, thực ra, về bản chất tôi cũng còn là nhà văn hoá nữa.

Tuổi tôi ngang với tuổi của Trung Quốc mới. Từ nhỏ đã rất ham đọc các trước tác văn học nổi tiếng của cổ kim, trong và ngoài nước, và ôm một hy vọng có thể để cho tuổi thanh xuân của mình toả sáng trong lĩnh vực văn hoá. Sau này, tôi đã hai lần vào học đại học, đều học Trung Văn. Chẳng biết chừng, nếu như số phận run rủi, có lẽ hôm nay tôi đã là một văn nhân.

Tuy tôi có làm doanh nghiệp, có đi buôn, nhưng bao giờ cũng nhiệt tình theo dõi sự phát triển văn hoá, những mong có thể đem sức lực mỏng manh của mình đóng góp vào việc thúc đẩy văn hoá đi vào thị trường, làm cho văn hoá và kinh tế cùng được phồn

vinh tại một điểm công tác. Vì vậy, trong mấy năm gần đây, công ty của tôi đã bỏ ra đến vài triệu, đầu tư vào những hạng mục văn hoá và sự nghiệp công ích. Trước khi mua được bản quyền của “Ký tự bạch của tôi - Từ ngôi sao điện ảnh đến nữ tỷ phú”, công ty của tôi đã mua bản quyền của một cuốn sách nhan đề “Ba trăm người đàn bà ở Thâm Quyển”. Chúng tôi còn đầu tư 1 triệu 20 vạn đồng để tự quay một cuốn phim truyền hình nhiều tập (16 tập) “Cuộc sống không hối tiếc”, lại còn bỏ ra 38 vạn đồng để cộng tác ra tờ “Báo phục vụ đại chính”... Có người không hiểu đã gọi tôi là thành ngọc. Riêng tôi nghĩ, đó là một việc hữu ích đối với xã hội; đối với tôi, đây là một việc làm với sự vui thích, hiệu quả kinh tế và hiệu quả văn hoá đều khả quan, đặc biệt là nó đã có thể làm lắng trong tâm hồn của con người.

Như thế chắc mọi người có thể dễ hiểu vì sao tôi lại bỏ ra một món tiền lớn như vậy để mua bản quyền của thư cảo Lưu Hiểu Khánh. Động cơ chân chính của tôi không phải là chuyện cấm cộc để ngấm bóng nắng. Sự hấp dẫn, sự kích thích của 1 triệu đồng đối với văn nhân là tuyệt đối lớn. Tôi muốn thông qua việc làm đó để đi sâu thêm vào cái cách thị trường, đóng góp vào đó một phần sức lực nhỏ bé của mình. Mục đích là làm sao để cho các tác giả, các văn nhân có tài năng, có tiềm lực

nhận thức được cái đầu đang đặt trên hai vai của họ, cây bút cầm trong tay hoàn toàn có thể kiếm được tiền, có thể đại phát tài. Bản chất của xã hội hiện đại là xã hội thương phẩm, văn mà không nói đến thương, văn nhân và nghệ thuật gia xa rời xã hội thương phẩm, thì chẳng khác chi “lầu các” lơ lửng trên không.

Có một số văn nhân đã “xuống biển”, nhưng có người cảm thấy đó là bị mất đi lòng tự trọng quá lớn, nhưng trên thực tế thì chỉ có “xuống biển” mới giữ được lòng tự tôn của mình. “Xuống biển” như thế nào, chúng ta nên có một thái độ bao dung. Nói một thí dụ thông tục, đối với quả phụ, có thể để cho họ cải giá, cũng có thể cứ để cho họ thủ tiết, việc gì cứ phải ép cải giá, hoặc ép phải thủ tiết? Văn nhân đi xuống biển, đây là biển cả đời sống, biển cả của kinh tế thị trường. Những văn nhân đã xuống biển hãy ngay lưng lên, không những tự tôn mà còn tôn trọng người khác, những văn nhân tử thủ không chịu xuống biển chính là những người tự tôn không đúng tôn nghiêm, thực ra đó là một lòng tự tôn mù quáng đáng thương hại.

Đương nhiên, muốn để cho văn hoá đi vào được thị trường thì phải kết hợp hữu cơ giữa truyền bá văn hoá với nền kinh tế đang phát triển, tốc độ

cao, bất kỳ sức lực của một xí nghiệp, của một cá nhân đều không đủ. Nhưng tôi nghĩ đã là con người nên có chút tinh thần. Một tác gia nổi tiếng của Mỹ trong thế kỷ này là Hê-Ming-Uây viết một tác phẩm quan trọng - “Ông già và biển cả”, trong đó miêu tả một ông già phải vật lộn với cá mập trong mấy ngày mấy đêm. Tất nhiên cuối cùng thì ông già đã bị thất bại, vì bao nhiêu cá ông đánh được đều bị cá mập ăn sạch. Nhưng Hê-Minh-Uây đã rất phân biệt rõ ràng về cuộc đấu tranh giữa ông già và cá mập đó, ông đã ca ngợi rất đẹp tinh thần ngoan cường bất khuất đó. Khi đọc cuốn sách đã làm cho người ta xúc động tâm hồn, nổi lên một tấm lòng kính trọng. Vì viết tác phẩm đó mà Hê-Minh-Uây đã được giải thưởng Nobel về văn học. Tại nghi lễ nhận thưởng, ông đã phát biểu trên văn bản rằng: “Đối với một tác gia chân chính, mỗi một cuốn sách phải trở thành một khởi điểm mới của người đó trong công cuộc thám hiểm tiếp tục vào những lĩnh vực chưa đặt chân tới. Người đó phải mãi mãi thử nghiệm những công việc chưa có ai làm hoặc những công việc người khác làm chưa thành công. Có vậy, tác gia đó mới đạt dịp may của sự thành công”.

Một tác gia thì như vậy đó, vậy một doanh nghiệp tại sao lại không như vậy? Sinh mệnh của mỗi

chúng ta chẳng khác biển cả, ngày nào cũng phải nâng cao lên một vầng thái dương đỏ rực.

Cuối cùng tôi phải nói rõ, khi tôi mua xong bản quyền thư cảo đó của Lưu Hiểu Khánh, có đến mấy nhà xuất bản trong nước đến tranh nhau quyền xuất bản. Tôi và ông tổng giám đốc công ty hữu hạn ngành điện tử CHUNG KIM ở Thâm Quyển giữ bản quyền trong tay, sau đó chúng tôi đã giao quyền xuất bản đó cho nhà xuất bản văn nghệ Thượng Hải. Tại sao lại như vậy? Bởi vì, từ nhỏ tôi đã thích đọc các sách của nhà xuất bản Thượng Hải, đến nay tôi vẫn thường xuyên mua sách của họ. Tôi rất có cảm tình với nhà xuất bản đó, theo con mắt của tôi, thì đó là một nhà xuất bản nổi tiếng, một nhà xuất bản lớn, chính quy của toàn quốc, xuất bản các thư tịch văn nghệ, văn hoá, âm nhạc. Nhà xuất bản này có uy tín rất cao. Các thư tịch do họ xuất bản về chất lượng nghệ thuật, chất lượng văn tự, chất lượng thiết kế trang trí, ấn loát... đều đứng hàng đầu của toàn quốc. Cho nên tôi đã chọn họ, vui lòng trao cho họ quyền xuất bản. Khi các độc giả thấy cuốn sách này, tôi nghĩ, đều sẽ có thể tán đồng quan điểm và sự lựa chọn của tôi.

Nhân dịp xuất bản cuốn sách này, tôi và toàn thể các bạn đồng nghiệp trong công ty của tôi chân thành cảm ơn lãnh đạo, ban biên tập và các nhân viên hữu quan của nhà xuất bản văn nghệ Thượng Hải đã bỏ công lao động vất vả để cho cuốn sách được ra đời. Xin chúc cho sự hợp tác của chúng ta vui vẻ và thành công!

**Tổng giám đốc Công ty Mậu dịch xuất
nhập khẩu thực nghiệm Hoa Thâm,
Thâm Quyển.**

downloadsachmienphi.com

Download Ebook Tại: downloadsachmienphi.com

Nguy Hiếu Lâm

9/1995

PHỤ LỤC

GIỚI THIỆU SƠ LƯỢC VỀ TÁC GIẢ

TÓM TẮT TIỂU SỬ:

Họ tên : Lưu Hiểu Khánh

Quê quán : Phù Lãng, Tứ Xuyên.

Ngày sinh : 30-10-1955

1970 - Tốt nghiệp học viện âm nhạc Tứ Xuyên, Trưởng khoa dương cầm, phó khoa thanh nhạc.

1975 - Tham gia đoàn kịch nói “Chiến kỳ” quân khu Thành Đô. Sau ba tháng chuyển sang điện ảnh.

1980 - Chính thức được điều về xưởng phim điện ảnh Bắc Kinh.

CHỨC DANH, CHỨC VỤ:

- Diễn viên cấp 1 nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa.
- Ủy viên Hội nghị Hiệp thương Chính trị toàn quốc CHNDTH.
- Ủy viên Hội Liên hiệp Thanh niên toàn quốc CHNDTH.

Ủy viên Hiệp hội Các tác giả Trung Quốc.

Ủy viên Hiệp hội Các nhà điện ảnh Trung Quốc.

Phó hội trưởng Hiệp hội biểu diễn toàn quốc.

Chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc công ty.
tập đoàn xí nghiệp Lưu Hiểu Khánh.

ĐÓNG VAI CHÍNH TRONG CÁC PHIM

1975 phim “Nam hải Trường Thành” vai Diễn Nữ

1976 phim “Cám ơn đồng chí” vai Dương Khiết

1977 phim “Bài ca mùa xuân” vai Lý Thuý Chi

1978 phim “Tiểu Hoa” vai Hà Thuý Cô

1979 phim “Hôn lễ” vai Trịnh Mãn, phim “Ngắm nhìn
gia đình này” vai Trương Phong

1980 phim “Pho tượng phật thần bí” vai Mộng Tiệp,
phim “Cánh đồng” vai Hoa Kim Tử

1981 phim “Lưới ngầm” vai La Huyền, phim “Hứa
Mậu và các con gái” vai Hứa Chấn (cô gái thứ 7)

1982 phim “Nơi sâu thẳm tâm hồn” vai Âu Dương Lan.

1983 phim “Lửa đốt Viên Minh Viên” vai Từ Hy, phim
“Buông rèm chấp chính” vai Từ Hy

- 1984 phim “Bắc quốc hồng ân” vai Lữ Tuyết Chi,
phim “Tam bảo náo Thâm Quyến” vai Nữ Giám đốc
- 1985 phim “Người tình vô tình” vai Na Mai Cẩm Thố
- 1986 phim “Trấn Phù dung” (tập 1,2) vai Hồ Ngọc Âm,
phim “Hong Lâu Hộng” (6 bộ, 8 tập) vai Vương
Hy Phượng.
- 1987 phim “đội Pháo đại Thanh” vai Phùng Ngọc Thư,
phim “Xuân Đào” vai Xuân Đào.
- 1989 phim “Một triều quái hậu (Tây Thái hậu)” vai
Từ Hy
- 1990 phim “Đại thái giám Lý Liên Anh” vai Từ Hy
- 1992 phim truyền hình “Tài hoa xuất chúng” vai Xuân Nê
- 1994 phim truyền hình “Vô Tắc Thiên” (30 tập) vai
Vô Tắc Thiên

SẢN XUẤT PHIM

Là người làm phim độc lập, đã làm được các bộ
phim: “Người tình vô tình”, “đội Pháo Đại Thanh”.

TRIỂN LÃM ẢNH CÁ NHÂN

- 3/1986 Triển lãm ảnh cá nhân tại Mỹ
- 7/1987 Triển lãm ảnh cá nhân tại Pháp

THU ĐĨA VÀ BĂNG TỪ

Tốp ca “Cánh đồng”.

Tốp ca “Từ Hy”.

Bài ca Lưu Hữu Khánh.

Mừng xuân mới.

Bách Hoa (Băng được giải thưởng).

Các đĩa hát của công ty đĩa hát “Thiên lý mã”
(Đài Loan).

TÁC PHẨM

1983. Tự truyện “Con đường của tôi” đăng trên “Văn Hối báo”, “Văn Hối nguyệt san”, các báo lớn của Trung Quốc chuyển đăng. Các báo của Đài Loan, Hồng Công, Anh,... dịch ra Anh văn, Đức văn, trong nước xuất bản ở 14 dạng ấn phẩm.
- 1987 “Nghệ thuật và tình yêu” Nhà xuất bản văn nghệ Thượng Hải xuất bản 1992, Tự truyện “Tôi trong tám năm nay” “Tân dân buổi chiều” đăng liên tiếp nhiều số, các báo “Liên hợp buổi sáng” của Singapo, “Minh báo chu san” của Hồng Kông, “Đáp thành báo” của Đài Loan, các báo của Malaxia, tạp chí tác giả Trung Quốc. “

Dương Thành buổi chiều” Quảng Châu đăng toàn văn. Ở đại lục do “Nhân dân nhật báo” giữ bản quyền, ở hải ngoại do nhà xuất bản “Vương miện” Đài Loan giữ bản quyền.

1995. Tự truyện 30 vạn chữ “Ký tự bạch của tôi”

- Từng đoạt giải thưởng.

1. Phim “Tiểu hoa”

Đoạt các giải của “Giải Trăm hoa”, khoá 3

Giải phim hay nhất

Giải đạo diễn hay nhất

downloadsachmienphi.com

Giải quay phim hay nhất

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Giải vai chính hay nhất

Giải âm nhạc hay nhất

Vai Hà Thuý Cô trong phim được giải vai hay nhất của “Giải điện ảnh Văn Hối”, được giải nữ diễn viên đóng hay thứ hai của giải “Trăm hoa”.

2. Phim “Lễ cưới”

Vai Thịnh Mẫn trong phim được giải thưởng đóng vai phối hợp hay nhất của giải “Trăm hoa” khoá 3.

3. Phim “Ngắm nhìn nhà này”

Vai Trương Phong được giải thưởng đóng vai phối hợp hay nhất của giải “Trăm hoa” khoá 3.

4. Phim “Trần phù dung”

Được giải thưởng lớn trong liên hoan điện ảnh.

Giải vai chính nữ hay nhất, giải phim hay nhất của giải “Kim kê” khoá 7.

Giải vai chính nữ hay nhất và giải phim truyện hay nhất của giải “Trăm hoa” khoá 10, giải vai chính nam hay nhất và giải vai nam phối hợp hay nhất.

Vai Hồ Ngọc Âm trong phim đoạt giải thưởng vai nữ diễn viên hay nhất của giải “Kim kê” khoá 7, giải nữ diễn viên hay nhất của giải “Trăm hoa” khoá 10, giải nữ diễn viên hay nhất của xưởng phim Thượng Hải.

5. Phim “Cánh đồng”

Đoạt giải phim hay nhất của giải “Trăm hoa” khoá 11. Năm 1981 tại liên hoan điện ảnh thế giới về các bộ phim hay nhất (tại Venise) đã được đề nghị trao giải thưởng danh dự.

Vai Hoa Kim Tử trong phim được giải nữ diễn viên hay nhất của giải “Trăm hoa” khoá 11, đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của đài truyền hình Pháp, được

giải “Tiên bộ thanh niên” do điện ảnh phương Bắc trao,
- được giải của Hiệp hội biểu diễn Trung Quốc.

6. Phim “Xuân Đào”

Được giải phim hay nhất của giải “Trăm hoa”
khoá 12. Giải vai chính nam hay nhất, giải vai chính
nữ hay nhất.

Vai Xuân Đào trong phim được giải nữ diễn viên
hay nhất.

7. Phim “Đại thái giám Lý Liên Anh”

Được giải thưởng đặc biệt tại liên hoan điện ảnh
Berlin năm 1990.

8. Phim “Đốt cháy Viên Minh Viên”, “Buông rèm chấp chính”.

Được giải thưởng đặc biệt của Bộ Văn hoá năm
1983.

9. Phim “Người tình vô tình”

Vai nữ chính Na Mai Cẩm Thố trong phim được
giải “Sư tử vàng” cho vai nữ chính hay nhất trong liên
hoan điện ảnh người Hoa ở Pháp năm 1980.

Năm 1980 được giải thưởng “Sáng tác ưu tú của
thanh niên” do Bộ Văn hoá trao tặng.

Năm 1986 được Tổng công đoàn Thượng Hải bình xét là “Nữ diễn viên được ưa thích số 1”.

Năm 1987 được giải “Nữ diễn viên hay nhất của giải thưởng điện ảnh lớn” trong thời kỳ 10 năm đổi mới của “Văn hồi báo”.

Năm 1992 được giải thưởng đặc biệt của liên hoan điện ảnh lần thứ nhất giải “Kim kê” và “Trăm hoa”.

Năm 1993 được giải “10 ngôi sao lớn của phim truyền hình” do Hiệp hội các nhà điện ảnh Trung quốc tổ chức lần đầu tiên.

Ngoài ra, trong mỗi lần trưng cầu dân ý đều được bầu là “Nữ diễn viên được yêu thích nhất”.

Băng từ “Bài ca Lưu Hiểu Khánh” được giải “Vân Tước” do công ty âm nhạc điện ảnh “Thái Bình dương” tặng.

MỤC LỤC

PHẦN MỞ ĐẦU	5
1. <i>Điện ảnh đúng là một nghề tàn khốc</i>	19
2. <i>Thời thiếu nữ của tôi</i>	46
3. <i>Lần kết hôn đầu tiên và ly hôn đầu tiên của tôi</i>	72
4. <i>Những chuyện bực mình liên tục xuất hiện</i>	85
5. <i>Nỗi khổ sở của "Con đường của tôi"</i>	94
6. <i>Không đồng dím túi khiến tôi thật vất vả</i>	101
7. <i>Lần đầu tiên "chạy mánh" cảm giác cuối cùng giống như kẻ cắp</i>	113
8. <i>"Chạy mánh" thật vất vả, nhất định phải làm "cai"</i>	127
9. <i>Tôi cần một người yêu thực sự là của tôi</i>	144
10. <i>Trần Quốc Quân chịu vì tôi mà ly hôn</i>	159
11. <i>Một "cuộc chiến lâu dài" gian khó vô cùng</i>	166
12. <i>Vụ án không manh mối tôi ba mươi Tết</i>	175

13.	<i>Thật đúng là một cơn ác mộng</i>	187
14.	<i>"Cuộc chiến" ly hôn lâu dài cuối cùng đã kết thúc</i>	194
15.	<i>Lại một trận Maratông mới</i>	199
16.	<i>Người tình vô tình</i>	218
17.	<i>Cuộc hôn nhân lần thứ hai của tôi - Cuộc hôn nhân đã có vết rạn nứt</i>	240
18.	<i>Vì tiền mà hôn tấu - Vì tiền mà buồn rầu</i>	248
19.	<i>Cuộc triển lãm điện ảnh đáng thương ở nước Mỹ</i>	259
20.	<i>"Phù Dung Trấn" - Tôi và Khương Văn</i>	278
21.	<i>Khương Văn Xuất hiện ở bất cứ nơi nào mà tôi đến</i>	297
22.	<i>Lại cùng Khương Văn góp sức dựng phim "Xuân Đào"</i>	309
23.	<i>Có thêm người thứ ba, Phong ba bão táp bắt đầu nổi</i>	321
24.	<i>Tôi không còn cảm thấy Trần Quốc Quân thân thiết với mình nữa</i>	334
25.	<i>Quyết không thể trở về nhà được nữa</i>	345
26.	<i>Hãy chia tay nhau thôi - Tôi nói với Trần Quốc Quân</i>	355
27.	<i>Đã đến lúc thần hôn nát thần tình</i>	367
28.	<i>Nhếch nhác chạy trốn từ nhà vệ sinh</i>	375

29.	<i>Có phải tôi đã trốn thuế Mười tám vạn</i>	387
30.	<i>Tôi nói với luật sư: "Tôi không trốn thuế"</i>	399
31.	<i>Tuyên bố tạm nghỉ đóng phim</i>	410
32.	<i>Một trận đánh then chốt</i>	425
33.	<i>Mang theo người bảo vệ đi đóng phim "Hong Lâu Mộng"</i>	440
34.	<i>Chính đồng tiền làm tôi bị bế tắc</i>	468
35.	<i>Không một tờ báo nào chịu đăng tải bài phát biểu cải chính của tôi</i>	477
36.	<i>Đi Thanh Đảo cãi lý với Viện kiểm sát</i>	492
37.	<i>Nổi nóng với mẹ</i>	500
38.	<i>Xảy ra vụ "Đánh khán giả ở Thành Y"</i>	507
39.	<i>"Cãi nhau với phóng viên" tại Hội hoa đăng ở thị xã Tự Cống</i>	520
40.	<i>Cuối cùng tôi lại thuộc về tôi, nhưng tôi không có tiền</i>	551
41.	<i>Vì tiền nhận lời với Hồng Kông đóng phim "Đại thái giám Lý Liên Anh"</i>	571
42.	<i>Lại đến Thanh Đảo khiếu nại với Cục thuế vụ</i>	603
43.	<i>Một màn quan trọng ở Sở thuế vụ Thanh Đảo</i>	618
44.	<i>Tôi chờ đợi trong nồm nóng</i>	634
45.	<i>Cuối cùng tôi đã đến Pari</i>	641

46.	<i>Ở Pari, tôi trở thành một người thừa</i>	65
47.	<i>Ở Hồng Kông, bị nghi dùng hộ chiếu giả</i>	66
48.	<i>Lãnh sự quán Dominich đã quật cho tôi một đòn nên thân</i>	68
49.	<i>Để cứu Hiếu Hồng phải mời "Thầy cãi"</i>	69
50.	<i>Đi thăm phạm nhân ở "nhà tù nữ Đại Lãm"</i>	70
51.	<i>Tay đeo băng đen, tôi đi trên đường phố Pari</i>	71
52.	<i>Ngày ở phiên tòa xử vụ án 10354</i>	72
53.	<i>"Con cóc vàng" từ trên trời rơi xuống</i>	72
54.	<i>Tôi lại rơi vào giữa dòng xoáy</i>	73
55.	<i>Tôi động viên Khương Văn làm đạo diễn</i>	74
56.	<i>Thương trường tàn nhẫn</i>	76
57.	<i>Tôi trở thành người chuyên hầu kiện</i>	77
58.	<i>Vĩ Vô Tác Thiên, tôi lại phải đóng phim</i>	78
59.	<i>Trong lòng tôi là cả một khoảng trời xanh trong vắt</i>	80
60.	<i>Đoạn kết</i>	80
61.	<i>Ngày nào cũng nâng vầng Thái dương (thay lời ghi cuối sách)</i>	81

Phụ lục: Giới thiệu sơ lược về tác giả

CÁC SỰ KIỆN VÀ NHÂN VẬT NỔI TIẾNG TRUNG QUỐC

LƯU HIỂU KHÁNH TỪ NGÔI SAO MÀN BẠC ĐẾN NỮ TỶ PHÚ

Biên dịch:

HOÀNG HƯƠNG VÀ HƯƠNG GIANG

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ THÔNG TIN - 1997

Chịu trách nhiệm xuất bản: **QUANG HUY**

Biên tập: **NGUYỄN THẾ VINH**

Trình bày sách: **NGUYỄN QUỐC TÙNG**

Trình bày bìa: **TẮT THẮNG**

Sửa bản in: **MINH THỊNH - HỒNG LOAN**

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*In 1000 cuốn khổ 14 5 x 20 5 cm tại XI - NXB NN
Giấy phép xuất bản số **25/CXB - 159/VHTH** Giấy trích ngang
kế hoạch xuất bản NXB VHTT ký ngày **1 /12/ 1996**
In xong và nộp lưu chiểu quý I/ 1997*

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Giới thiệu về tác phẩm:

**"LƯU HIỂU KHÁNH -
TỪ NGÔI SAO MÀN BẠC
TỚI NỮ TỶ PHÚ"**

Thẩm Quyến, Trung
Quốc mùa đông năm 1993.

Tại buổi bán đấu giá bản thảo lần đầu tiên được tổ chức tại Trung Quốc, bản quyền một cuốn sách mà khi đó mới chỉ có mỗi tiêu đề đã được bán với giá 1 triệu ~ 80 vạn đồng (xấp xỉ 135 ngàn USD). Sự kiện đó như một quả bom gây một tiếng vang chấn động trong giới sáng tác văn học, giới xuất bản và giới kinh doanh ở Trung Quốc.

Cuốn sách đó có tiêu đề là: **"Lưu Hiểu Khánh - Từ ngôi sao màn bạc tới nữ tỷ phú"** ...

Lưu Hiểu Khánh
trong phim
"Vô Tắc Thiên"

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Lưu Hiểu Khánh
và Khuông Văn
ip cùng nhà tạo mốt
nổi tiếng thế giới
Pierre Cardin
và các người mẫu
thời trang

